Thần
Thú
Vô Địch
TRUYENFULL.VN

Mục lục

Chương 1: Đảo Loạn Thái Nguyên

Chương 2: Huynh Đệ Nghị Sự

Chương 3: Nội Bộ Nổi Loạn

Chương 4: Công Thành Cung Vang

Chương 5: Phá Thành Giết Người

Chương 6: Chính Thái Đại Điện

Chương 7: Hoàng Thượng Vạn Tuế

Chương 8: Mỹ Nhân Hầu Tắm

Chương 9: Tam Tuyên Thánh Chỉ

Chương 10: Lư Thị Ngọc Châu

Chương 11: Xử Theo Gia Pháp

Chương 12: Con Đường Gian Khổ Phía Trước

Chương 13: Loạn Đảng Của Thái Tử

Chương 14: Ngăn Cản Xe Chở Tù Nhân

Chương 15: Bộ Hạ Cũ Nhạc Kỳ Lân

Chương 16: Rút Dây Động Rừng

Chương 17: Ẩn Giấu Thiên Ảnh Vệ

Chương 18: Thần Y Cứu Người

Chương 19: Toàn Thân Tử Khí

Chương 20: Tác Dụng Tuyệt Vời Của Gia Pháp

Chương 21: Người Đàn Ông Đến Từ Đại Đồng

Chương 22: Lôi Sơn Chùy

Chương 23: Ca Là Nghĩ Thế Nào Đây?

Chương 24: Giết Gà Dọa Khỉ

Chương 25: Có Ý Tứ

Chương 26: Huynh Đệ Đồng Lòng?

Chương 27: Tiên Duyên Nhân Gian

Chương 28: Sau Không Gặp Lại Nữa

Chương 29: Độc Xà Nhất Kiếm

https://thuviensach.vn

Chương 30: Chạy Đua Với Tử Thần
Chương 31: Thức Tỉnh
Chương 32: Tư Mã Luật Và Bùi Hạo
Chương 33: Nữ Tì Hùng Mạnh
Chương 34+1: Chu Diên Công (1)
Chương 34+2: Chu Diên Công (2)
Chương 35+1: Lại Trị Thông Giám (1)
Chương 35+2: Lại Trị Thông Giám (2)
Chương 36: Tiến Cử
Chương 37: Vung Lên Đồ Đao
Chương 38: Áo Trắng Như Tiên
Chương 39: Sự Kiện Đánh Phá Cướp Bóc Đáng Khiển Trách
Chương 40: Người Nào Uy Phong Hơn?
Chương 41: Kẻ Xúi Giục
Chương 42: Lựa Chọn
Chương 43: Anh Hùng Không Cứu Người
Chương 44: Vì Nước Tán Gái
Chương 45+1: Thử (1)
Chương 45+2: Thử (2)
Chương 46: Kẻ Giết Người
Chương 47: Lạt Mềm Buộc Chặt
Chương 48: Một Cặp Xứng Đôi
Chương 49+1: Thần Y Không Thông Minh (1)
Chương 49+2: Thần Y Không Thông Minh (2)
Chương 50+1: Vương Tiểu Ngưu Đã Trải Qua (1)
Chương 50+2: Vương Tiểu Ngưu Đã Trải Qua (2)
Chương 51: Phỏng Đoán Chân Tướng
Chương 52: Ấm Áp, Mềm Mại
Chương 53: Nói Chuyện Đàng Hoàng
Chương 54: Trận Đấu Thư Hùng
Chương 55: Nắm Chắc Phần Thắng
Chương 56: Ôm Cây Đợi Tặc

https://thuviensach.vn

Chương 57: Vô Cùng Khẩn Cấp
Chương 58: Đại Tướng Quân Vương
Chương 59: Tiểu Nhân Cáo Trạng
Chương 60: Điều Binh
Chương 61: Khiển Tướng
Chương 62+1: Khách Đến
Chương 62+2: Khách Đến (2)
Chương 63: Kỳ Tư Diệu Tưởng Chu Diên Công
Chương 64: Mong Vương Gia ThàNh ToàN!
Chương 65: Trần Tử Ngư Là Thế
Chương 66: Nhiếp Thị Huynh Đệ
Chương 67: Bỏ Chạy
Chương 68+1: Ngu Ngốc (1)
Chương 68+2: Ngu Ngốc (2)
Chương 69: Vận Mệnh Bi Thảm Của Tạ Đại Thiện Nhân
Chương 70: Đùa Giỡn?
Chương 71: Có Khách Đến
Chương 72: Nhà Có Con Gái Tốt
Chương 73: Bồi Thường Cho Ta!
Chương 74: Mùa Xuân Đầu Tiên
Chương 75+1: Năm Trăm (1)
Chương 75+2: Năm Trăm (2)
Chương 76: Nữ Nhân Gan To Bằng Trời
Chương 77: Chia Quân
Chương 78+1: Trêu Trọc Hắn Chơi (1)
Chương 78+2: Trêu Trọc Hắn Chơi (2)
Chương 79: Ngươi Đi Chết Đi
Chương 80: Loạn Phủ Viễn Quân
Chương 81+1: Thanh Lý Môn Hộ (1)
Chương 81+2: Thanh Lý Môn Hộ (2)
Chương 82: Rối Bời
Chương 83+1: Chu Thế Tông (1)

https://thuviensach.vn

Chương 83+2: Chu Thế Tông (2)
Chương 84+1: Lâm Trận Trảm Tướng (1)
Chương 84+2: Lâm Trận Trảm Tướng (2)
Chương 85: Con Đường Đế Vương Của Sài Vinh
Chương 86: Chiến Đấu Đến Chết Lặng
Chương 87+1: Một Chết Một Thương (1)
Chương 87+2: Một Chết Một Thương (2)
Chương 88: Nguy Cơ Trùng Trùng
Chương 89: Tuyệt Đối Không Được Vứt Bỏ
Chương 90+1: Chém! (1)
Chương 90+2: Chém! (2)
Chương 91+1: Vi Hành? (1)
Chương 91+2: Vi Hành? (2)
Chương 92: Đại Thắng
Chương 93+1: Phân Doanh (1)
Chương 93+2: Phân Doanh (2)
Chương 94: Tai Bay Vạ Gió
Chương 95: Khâm Sai Đến
Chương 96: Bức Họa
Chương 97: Xúc Tiến Dậy Thì
Chương 98: Phan Tráng Sĩ
Chương 99: Hôn
Chương 100: Không Ngoài Dự Liệu
Chương 101: Bố Cục
Chương 102: Chửi Bậy
Chương 103: Mai Phục
Chương 104+1: Huyết Chiến (1)
Chương 104+2: Huyết Chiến (2)
Chương 105+1: Hai Mươi Chín Người (1)
Chương 105+2: Hai Mươi Chín Người (2)
Chương 106: Kiếp Sau Gặp Lại
Chương 107: Trái Lệnh

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đảo Loạn Thái Nguyên

Tháng tám năm Càn Hữu Bắc Hán thứ hai mươi là một mùa hè oi bức. Tảng sáng, vầng thái dương xuất hiện nơi chân trời chưa lâu như thiêu như đốt cả đại địa. Trên một con đường cái phía bắc Đô thành Thái Nguyên, một đám ăn mày đen đúa dơ bẩn như vừa từ dưới lòng đất trồi lên lại bắt đầu rảo dọc hai bên đường ăn xin.

Dọc theo tường thành từng túp lều cỏ tranh được dựng lên, xem ra đám dân chạy nạn từ phía Bắc đổ tới đã có tính toán định cư trường kỳ nơi này. Về phía Bắc Thái Nguyên không tới trăm dặm sớm đã là một mảnh đất hoang tàn, thiết kỵ của Liêu quốc phương Bắc cứ cách dăm ba ngày lại chạy tới Đả Thảo Cốc quấy phá giày vò dân chúng nơi đó đến mức người dân chỉ đành vứt bỏ gia nghiệp chạy đến Đô thành xin ăn.

Từ giọng nói của đám dân chạy nạn quần áo rách rưới dường như trong đó không chỉ riêng người đến từ phía Bắc, còn có người từ nơi khác. Đây chính là một góc ổ chuột dơ bẩn và phức tạp nhất trong thành Thái Nguyên, những con người sống tại đây đã trải qua đủ loại đau khổ bi ai xảy ra hàng ngày đến nước mắt cũng dần trở nên khô cằn. Loại chuyện như vì một miếng ăn mà có thể ẩu đả đánh nhau thậm chí dẫn đến thương vong họ nhìn riết cũng quen mắt, mạng người ở địa phương này là thứ ti tiện nhất.

– Đại nương xin hãy thương xót, làm việc thiện tích đức thưởng cho chút thức ăn. Chúng tôi từ phía Bắc Đại Đồng trốn chạy tới đây, trên có già dưới có trẻ, thật khổ hết biết.

Một người đàn ông quần áo mục nát giơ tay về phía một lão bà đi ngang qua trên đường.

https://thuviensach.vn

– Các người cũng gặp tai sao?

Lão bà mặt mũi hiền lành vừa đưa tay lấy ra một cái bánh mì thô cứng từ trong rổ, vừa hỏi. Kỳ thực nhà bà cụ cũng không sung túc gì,hiện nay đang thời buổi loạn lạc cuộc sống nhà ai cũng không tốt. May là tại Thái Nguyên, Đô thành của Bắc Hán, dân chúng trong thành tuy sống kham khổ nhưng miễn cưỡng cũng qua được.

Sau khi nhận lấy cái bánh, người đàn ông xanh xao vàng vọt nuốt nước bọt ngoái nhìn ra sau lưng. Y bẻ cái bánh ra làm hai nửa, mẩu lớn thì đưa vào trong một túp lều cỏ, hai tay dâng đặt ở trước mặt một ông lão suy yếu đến hấp hối, nửa còn lại thì bẻ ra chia cho hai đứa nhỏ còn chưa cao tới đầu gối. Hai đứa bé thấy có thức ăn liền hoan hô, lập tức chộp lấy. Người đàn ông kia nhìn hai đứa nhỏ nhà mình nhai nuốt miếng bánh như hổ đói, vụng trộm nuốt nước bọt.

– Cảm ơn đại nương. Một nhà chúng tôi đến Thái Nguyên đã mười ngày rồi. Hàng ngày tôi đều đi tìm xem có việc gì để làm, đổi chút thức ăn nuôi dưỡng phụ thân và hai đứa nhỏ, tiếc là hiện tại tìm việc quá khó khăn. Đại nương, chúng tôi không phải gặp tai, mà là trốn chạy khỏi sự quấy rối tàn phá quá hung hãn của người Khiết Đan phương Bắc.

Y nói:

– Chúng tôi từ phía Bắc Đại Đồng lặn lội tới đây, dọc con đường này có thể sống sót đến Thái Nguyên trong mười người thì chỉ có ba bốn.Có thể sống sót là tốt rồi, còn sống là tốt rồi.

Y thốt lên lời cảm thán, tựa hồ còn sống đã rất thỏa mãn.

Trước một cái lều cỏ bên cạnh có một người phụ nữ tuổi còn trẻ ngồi xổm, trong lòng ôm một cái gối đầu bẩn thỉu. Cô ta còn đang không ngừng hát ru dỗ cho cái gối ngủ, ngẩng đầu lên nhìn quanh, ngại ngùng cười cười

https://thuviensach.vn

kéo quần áo trên người ra một chút, lộ ra bầu vú khô quắt bẩn đến không nhìn ra màu sắc da thịt vốn có, ấn về phía gối đầu.

– Cục cưng ngoan, cục cưng bú sữa mẹ, ăn no ngủ ngoan…

– Ôi!

Người đàn ông tới từ Đại Đồng thở dài nói:

– Nhà bọn họ là từ biên giới phía Nam trốn chạy tới, một nhà năm miệng đi đến Thái Nguyên chỉ còn cặp vợ chồng son này sống sót. Cha mẹ chồng và đứa nhỏ mới đầy một tuổi của cô ta đã chết trên đường đi rồi, sau đó thì cô ta trở nên điên loạn như vậy đấy.

Lão bà tốt bụng lau nước mắt, trong rổ của bà cũng đã trống không, không còn cái gì ăn.

Người đàn ông từ Đại Đồng ngồi chồm hổm trên đất thở dài, mạnh mẽ nện xuống đất một quyền:

– Thế đạo này, con mẹ nó căn bản là không cho người ta đường sống mà. Phương Bắc của Đại Hán quốc chúng ta quanh năm suốt tháng bị lũ người Khiết Đan đốt giết đánh cướp không chuyện ác nào không làm, hầu như mỗi ngày đều kéo đến Đả Thảo Cốc tàn phá khiến cho trong vòng trăm dặm đến một bóng người sống cũng không thấy, vắng vẻ đìu hiu. Phía Tây lại có hai con sói đói Tây Hạ và Thổ Phiên,luôn chờ chực ăn tươi nuốt sống. Phương Nam thì gặp phải tên Quách Uy nhà Hậu Chu càng muốn một mạch diệt sạch Đại Hán chúng ta mới cam tâm. Mấy năm nay nếu không có Đại Tướng Quân Vương chống đỡ ở phía Nam, chỉ sợ sớm đã diệt quốc rồi! Đáng tiếc… bây giờ ngay cả Đại Tướng Quân Vương cũng đã…

Lão bà khẩn trương huých người đàn ông Đại Đồng một cái:

https://thuviensach.vn

– Xuỵt! Đây là Đô thành, ngay dưới chân Thiên tử, ngàn vạn lần chớ nói lung tung.

Người đàn ông lập tức tỉnh táo, y nhòm ngó chung quanh một chút, nói với vẻ mặt áy náy:

– Cái miệng trời đánh của tôi! Thôi thôi, tôi lại đi xung quanh xem có tìm được công việc làm gì không.

Y đứng lên vái chào lão bà, vỗ mạnh lên người phủi đi lớp bụi đất bám chặt trên vải, lững thững rời đi.

Lão bà thoáng nhìn qua người phụ nữ trẻ tuổi đang ngồi xổm trên đất đút sữa cho cái gối đầu, lắc đầu thổn thức không thôi.

Cả một khoảng đất lớn gần đó đều bị dân chạy nạn từ các địa phương chiếm cứ, đủ loại tiếng ồn huyên náo, có tiếng trẻ con khóc lóc, tiếng đàn ông chửi tục, tiếng phụ nữ tuyệt vọng nức nở, lẫn lộn đan xen vào nhau. Mà tòa kiến trúc xây dựng ở tận cuối con đường này chính là một nơi rất trọng yếu của Thái Nguyên, song vì nguyên nhân dân chạy nạn chiếm cứ ở phụ cận, có rất ít người quyền quý ngồi kiệu hoặc cưỡi ngựa đi qua. Lúc đầu thường cách một đoạn thời gian sẽ có quan lớn dẫn quân tốt tiến vào trong đó, mang ra một nhóm người giải đến trước lầu canh chém đầu.

Nơi đó, chính là thiên lao của Bắc Hán quốc.

Mấy ngày này, dường như đám tử tù trong thiên lao cũng không có người để ý tới. Đương kim Hoàng đế Bắc Hán quốc Lưu Nghiệp bệnh nặng, đã lâu không vào triều chấp chính. Lưu Nghiệp lần lữa không ra quyết định dứt khoát truyền ngôi vị Hoàng đế cho Thái tử hay là cho Tứ hoàng tử – vị Hoàng tử mà ông ta thích nhất, cho nên mười một đứa con trai của ông ta kéo bè kéo cánh mưu toan tranh đoạt đế vị,khắp triều đình chướng khí mù mịt.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, trong chuyện này không có phần tham dự của đứa con thứ chín của Lưu Nghiệp, cũng chính là Đại Tướng Quân Vương trong miệng người đàn ông Đại Đồng kia, Lưu Lăng!

Giữa các Hoàng tử thì cuộc tranh đoạt đế vị của Thái tử Lưu Tranh và Tứ hoàng tử Lưu Hoán là kịch liệt căng thẳng nhất, đại bộ phận văn võ cả triều đều bị hai vị Hoàng tử này lôi kéo. Thái tử Lưu Tranh là do Hoàng hậu Trần thị thân sinh, mà Trần thị lại từng có ân cứu mạng với Hoàng đế Lưu Nghiệp. Trước khi Trần thị bệnh nặng qua đời đã cầu xin Lưu Nghiệp lập Lưu Tranh làm Thái tử, Lưu Nghiệp không đành lòng để ái thê mang theo nỗi tiếc nuối mà ra đi bèn đáp ứng. Nhưng Lưu Tranh trời sinh tính tình lạnh bạc, chẳng những dọa nam nạt nữ, thậm chí phi tử của Phụ hoàng hắn cũng dám cợt nhả, văn võ bá quan trong triều dưới sự bức hiếp của hắn không ít người đành hạ mình đầu phục.

Một vị khác đủ sức tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế với Tứ hoàng tử Lưu Hoán, chính là huynh đệ cùng một mẹ sinh ra của y, Đại Tướng Quân Vương – Lưu Lăng. Y ở trong triều đình có danh tiếng không tệ, lại càng chẳng nề hà vung tiền cho nên có không ít đại thần sáng tối giúp y bày mưu tính kế. Song, điều đáng nói nhất chính là, vị Tứ hoàng tử này dường như không hề quan tâm đến sự sống chết của bào đệ Lưu Lăng của mình, hai năm qua chưa một lần đến thiên lao thăm Lưu Lăng. Còn vị Đại Tướng Quân Vương trấn thủ Nam Cương bị nhốt trong thiên lao suốt hai năm qua, cũng giống như bị ngăn cách với trần thế, không hề có chút tin tức nào truyền tới.

Đại Tướng Quân Vương – Lưu Lăng cũng coi như là kỳ tài ngút trời, từ mười sáu tuổi bắt đầu lãnh binh cho tới nay chưa từng bại trận.Nếu không có hắn trấn thủ biên cương phương Nam, chỉ sợ kỵ binh Hậu Chu đã sớm giẫm bằng Thái Nguyên rồi. Hoàng đế Hậu Chu Quách Uy nhiều lần ngự giá thân chinh tiến Bắc phạt Hán, đều bị Lưu Lăng chống chọi ngăn lại ở

https://thuviensach.vn

ngoài biên quan. Nếu không nhờ Lưu Lăng thủ vững ở đấy, mười hai Châu của Bắc Hán sớm đã thành vật trong tay Quách Uy.

Vậy mà vị Đại Tướng Quân Vương – Lưu Lăng này lại bị giam giữ trong tòa thiên lao kia gần hai năm!

Cũng may trong hai năm qua, Quách Uy của Hậu Chu thân thể ngày càng lụn bại, không còn sức hưng binh Bắc phạt.

Có thể hạ lệnh bắt giam người giữ vai trò bình chướng của biên cương Bắc Hán quốc nhốt trong thiên lao, tất nhiên chỉ có đương kim Hoàng đế Lưu Nghiệp. Tuy rằng quân công của Lưu Lăng cái thế, nhưng không rõ vì sao Hoàng đế Lưu Nghiệp không thích hắn. Vào ngày hội Trung Thu hai năm trước, Lưu Lăng vì một lời không hợp với Thái tử Lưu Hoán mà giận dữ tát Thái tử, đánh rụng hai cái răng của Thái tử, lại ở trước mặt mọi người nhục mạ Thái tử là cẩu tạp chủng, chính lời này đã chọc cho Hoàng đế Lưu Nghiệp hạ lệnh cách chức Lưu Lăng biếm thành thứ dân, đánh vào thiên lao chờ xét xử.

Nhưng hai năm qua đi, Lưu Lăng ở trong lao lại như một con người bị lãng quên không ai đoái hoài tới.

Chính lúc lão bà kia sau khi cảm khái mới đi được không xa, bỗng một tiếng quát to vang lên lập tức áp xuống mọi âm thanh ồn ào nhốn nháo của cả trại dân tị nạn. Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía xa, liền thấy mấy chục con ngựa to lớn đang tung vó đạp đất lao đến. Những tuấn mã này rõ ràng cường tráng hơn giống ngựa thường rất nhiều, chẳng những thân cao thể kiện, càng có thêm một cỗ khí thế chấn kinh lòng người. Một đoàn binh lính đội mũ mặc giáp thuần một sắc đỏ thẫm ngồi trên lưng ngựa, vây quanh một người đàn ông trung niên mặc ngũ long đoàn bào hoàng sắc gào thét mà qua.

https://thuviensach.vn

Hai gã kỵ binh đi trước mở đường, một bên dùng roi quật những dân chạy nạn chưa kịp nhường đường, một bên hô to.

– Chính Vương điện hạ giá lâm, còn không nhường đường!

Kỵ binh đi đầu vung xuống một roi, lập tức khiến cho dân chạy nạn tránh không kịp da tróc thịt bong. Vốn đã áo không đủ che thân, roi này quất xuống chẳng khác nào trực tiếp quất lên da thịt. Dân chạy nạn lao nhao chạy trốn sang một bên, nhìn những con ngựa cao to đi qua gần sát bên người sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Thấy mấy chục tên kỵ binh bảo hộ Chính Vương ào ạt đi rồi, đám dân chạy nạn bắt đầu ầm ĩ bàn tán. Có người còn hướng tới bóng lưng của Chính Vương phun nhổ nước miếng, hùng hổ văng đầy lời thô tục.

Chính Vương nhị hoàng tử Lưu Trác dưới sự hộ vệ của mấy chục tên thân binh lao thẳng đến thiên lao, từ xa đã nhìn thấy mấy tên quân tốt đến khôi giáp cũng không chỉnh tề ngăn đón ở phía trước. Một tên Ngũ trưởng thủ vệ thiên lao cạy cạy thịt dính trong hàm răng rồi há mồm nhổ ra, căn dặn thủ hạ nhanh dọn dẹp rượu thịt trên bàn rồi mới đến trước cửa thiên lao đứng.

– Người nào to gan như vậy, dám cưỡi ngựa xông vào trọng địa thiên lao!

Ngũ trưởng rướn cổ rống một tiếng, trả lời gã là một tiếng roi ngựa đánh xuống!

– Tên lưu manh nhà ngươi! Không biết đây là Chính Vương điện hạ sao?

Tên thân binh đánh người lập tức nhảy xuống ngựa, tung một cước đạp văng gã Ngũ trưởng ra ngoài mấy mét.

– Mau mở cửa thiên lao, bằng không ta sẽ cắt đầu của ngươi!

https://thuviensach.vn

Tên thân binh rút ra yêu đao hung ác quát.

Lúc này, Nhị hoàng tử Chính Vương Lưu Trác ngồi ngay ngắn trên ngựa màu mận chín giơ lên một thanh bảo kiếm trong tay nói:

– Ta, Nhị Hoàng tử Lưu Trác, phụng mệnh Bệ hạ chấp Thiên Tử Kiếm đến thẩm vấn tội thần Lưu Lăng!

Gã Ngũ trưởng kia đương nhiên không nhận biết Nhị hoàng tử Chính Vương điện hạ cái gì, càng không biết Thiên Tử Kiếm là cái đồ bỏ gì. Cho dù cả hai đều là giả gã cũng không phân biệt được, tuy nhiên vừa rồi chịu một roi một cước kia là sự thật rõ ràng, cho nên gã vội vàng cung kính quỳ xuống dập đầu, sau đó chạy đến đại môn của thiên lao mở ra.

Chính Vương Lưu Trác vung tay lên, mấy chục tên thân binh không cả xuống ngựa đã trực tiếp vọt vào. Tên thân binh ra tay hành hung trái lại không đi vào, mà vác yêu đao nhìn chằm chằm thủ tốt thiên lao, ánh mắt sắt lạnh như băng mang theo sát khí khiến mấy tên thủ tốt hết sức bứt rứt, nhưng không ai dám bước ra lên tiếng, đều túm tụm chui rúc ở một bên.

Trưởng giám ngục mới từ trên người một nữ tử yên hoa đứng lên, cửa phòng đã bị người đạp văng.

– Chính Vương điện hạ phụng chỉ thẩm vấn tội thần Lưu Lăng, khẩn trương đi mở cửa lao!

Ba tên thân binh lộ ra yêu đao sáng loáng như sói như hổ xông tới, hai người trong đó không nói tiếng nào với tên Trưởng giám ngục còn đang ở truồng liền bước đi, người còn lại lục soát trong phòng gã tìm ra được một xâu lớn chìa khóa, lập tức bước nhanh ra ngoài. Nữ tử yên hoa kia bị dọa đến đờ đẫn, quên cả kéo chăn che người, một cặp vú rũ xuống còn đang đong đưa tới lui.

https://thuviensach.vn

Sâu bên trong thiên lao có một gian phòng giam khá sạch sẽ, một thanh niên trẻ tuổi anh tuấn chừng trên dưới hai mươi đang ngồi ngay ngắn trên ghế đọc sách. Bày biện trong phòng tuy rằng đơn sơ nhưng rất sạch sẽ, điều kiện so với những phòng giam khác thật ra tốt hơn không ít. Nam nhân trẻ tuổi mặc trên người y phục màu xanh, tóc đen dài đến thắt lưng tùy ý buộc lại sau ót, hắn tựa hồ không thèm để ý đến những tiếng ồn ào bên ngoài, chỉ an tĩnh đọc quyển Lã Thị Xuân Thu trong tay.

Một tiểu nha hoàn tướng mạo xinh đẹp lại không mất vẻ thanh thuần đứng sau lưng hắn nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, mày mắt đầy tình ý.

Tiếng xích sắt lạo xạo vang lên, cửa lao mở ra. Lưu Trác một thân ngũ long đoàn bào hoàng sắc bước vào nhà tù, vừa vung ống tay áo xua đuổi ruồi muỗi vừa nói:

– Cửu đệ của ta ơi, đệ sống có vẻ rất an nhàn nha!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Huynh Đệ Nghị Sự

Lưu Lăng đặt quyển thư tịch trên tay xuống, đứng lên cười nói:

– Hóa ra là Nhị ca đến.

Tiểu nha hoàn phía sau hắn cũng vội vàng quỳ xuống cung kính khấu đầu hành lễ:

– Nô tì Liễu Mi Nhi bái kiến Vương gia.

Lưu Trác cười ha hả nói:

– Đứng lên đi, tiểu nha đầu càng lúc càng trưởng thành rồi, nếu có ngày cảm thấy không thích ở trong phủ Đại Tướng Quân Vương nữa, thì cứ đến phủ Chính Vương ta, ta hứa sẽ cho ngươi chức vụ Đại quản gia.

Khuôn mặt Liễu Mi Nhi ửng đỏ, cúi đầu nói:

– Vương gia đừng trêu chọc nô tì nữa, nô tì chỉ là một nữ nhi làm sao có thể đảm đương vị trí Đại quản gia được. Mời ngài ngồi, nô tì đi pha trà.

Lưu Trác tán thưởng nhìn thoáng qua Liễu Mi Nhi, người sau đã chậm rãi đi ra ngoài, để lại cho y một bóng hình thướt tha. Liễu Mi Nhi là nha hoàn thân cận nhất của Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng, chẳng những tướng mạo yêu kiều mà còn thông minh trí tuệ, nàng biết Lưu Trác đến tìm chủ tử của nàng Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng tất nhiên là có việc cần thương lượng, bèn lấy cớ lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Từ việc Lưu Lăng bị bỏ tù vẫn mang theo Liễu Mi Nhi hầu hạ bên người có thể nhìn ra, nàng có địa vị không thấp trong lòng Lưu Lăng.

Lưu Lăng cười nói:

– Nhị ca, hai tháng qua không đến thăm đệ, làm đệ trong hai tháng này khát rượu đến sắp chết rồi, ca có mang rượu đến không?

Lưu Trác cười ha hả nói:

– Trong thiên lao này lẽ nào còn thiếu rượu cho đệ uống? Nhuyễn ngọc ôn hương kề cận, khắp phòng xuân ý ngập tràn, đệ so với Nhị ca xem ra còn tự tại hơn.

Lưu Trác khoát tay áo, ra hiệu cho thân binh lui ra ngoài.

Lưu Lăng quét mắt qua mấy tên thân binh, chờ bọn họ biến mất khỏi tầm mắt lập tức thay đổi sắc mặt, hỏi:

– Nhị ca, có đại sự gì xảy ra sao? Bằng không Nhị ca sẽ không mang theo thân binh xông thẳng vào thiên lao.

Lưu Trác thở dài:

– Cửu đệ… Phụ hoàng lần này sợ là không qua được rồi!

Lưu Lăng nhất thời ngây ngẩn, sắc mặt dần bình tĩnh xuống:

– Thể cốt của Phụ hoàng xưa nay tráng kiện, ngẫu nhiên bị chút cảm lạnh thì có đám diệu thủ thần y trong Thái y viện hầu hạ rồi, hẳn là không có chuyện gì lớn đâu, hai ngày nữa sẽ tốt thôi.

Hắn ngồi xuống, nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Lưu Trác nói:

https://thuviensach.vn

– Lão Cửu! Đệ vẫn cứ trưng ra cái thái độ này, dẫu Phụ hoàng có chỗ không đúng, nhưng lão nhân gia Người cũng đã… Chẳng lẽ đệ không thể tha thứ cho Người sao? Lại nói, đệ có biết bây giờ bên ngoài đã loạn thành tình trạng thế nào không? Chưa bàn đến số dân chạy nạn từ bốn phương tám hướng lũ lượt tràn vào Đô thành khiến cho phòng thủ thành trì trở nên rối tinh rối mù, nói đến chuyện trong cung thôi, đệ còn không đoán ra được sao?

Lưu Lăng lạnh nhạt nói:

– Đệ chính là một kẻ mang tội, một tên thường dân, chuyện ở trong cung có quan hệ gì với đệ?

Lưu Trác nóng ruột la lên:

– Đệ còn như vậy nữa, ta sẽ không nói chuyện với đệ!

Dứt lời, Lưu Trác liền xoay người muốn đi, Lưu Lăng giơ tay kéo y lại và thở dài:

– Nhị ca của đệ à, Thái tử và lão Tứ tranh giành thì thây kệ bọn họ đi, ca gấp cái gì.

Lưu Trác nói:

– Đệ còn giả bộ hồ đồ! Nếu là lão Tứ đăng cơ đế vị, huynh đệ chúng ta còn có chỗ dung thân, việc khôi phục lại tước vị cho đệ cũng không phải không có hy vọng. Còn nếu Thái tử Lưu Tranh ngồi lên ngai vị Hoàng đế, chớ nói đến thành Thái Nguyên, cho dù là khắp Đại Hán quốc này cũng không có chỗ nương thân cho huynh đệ ta! Lưu Tranh là hạng người thế nào đệ cũng biết rõ rồi đấy, giữa đệ và hắn ta quả thực là thủy hỏa bất dung. Một khi hắn ta đăng cơ Đế vị, đệ thử nghĩ xem có còn quả ngon để ăn hay không?

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nói:

– Nói không chừng ngày nào đó không xa Đại Hán sẽ gặp cảnh nước mất nhà tan, đệ có gì phải sợ.

Lưu Trác vội vàng quát:

– Lão Cửu, câm miệng!

– Về sau không được nói những lời đại nghịch bất đạo như này nữa!

Hai mắt y quét quanh, thấy không có ai gần đó mới lại tức giận trách. Một bóng dáng xanh biếc bưng trà nước vốn đã đến cửa, chợt nghe thấy Lưu Trác cố ý hạ giọng hô quát thì lập tức dừng bước. Liễu Mi Nhi áp sát tường, nghiêng tai nghe ngóng thấy không giống như hai huynh đệ bất hòa, lúc này mới thầm thở phào, men theo bờ tường lui trở về.

– Lão Cửu, Đại Hán bây giờ thật sự đang trong cảnh loạn trong giặc ngoài, mối nguy sinh tử tồn vong đã cận kề trước mắt. Hai năm qua đệ bị nhốt trong lao, tuy ở phía Nam Hậu Chu vì Quách Uy lâm bệnh nặng mà không hưng binh, nhưng xung đột nơi biên giới chưa một ngày ngừng nghỉ, mười lần giao phong thì hết chín lần là Đại Hán của chúng ta chịu thiệt. Dân chúng sống trên vùng biên cương phương Nam thật sự không chịu nổi nữa, chỗ nào cũng có người mang cả gia đình di cư về phương Bắc, thế nhưng có thể sống sót đến được Thái Nguyên trong mười người thậm chí còn không tới hai ba người.

Y dừng một chút lại nói:

– Còn có, Khiết Đan ở phương Bắc mỗi một năm càng trở nên khó hầu hạ, cống phẩm năm trước vừa giao qua không bao lâu, Đại Hãn Khiết Đan Da Luật Hùng Cơ đã phát tới một chiếu thư tuyên bố lượng cống phẩm năm nay phải tăng lên gấp đôi! Này còn chưa hết, kỵ binh Khiết Đan cứ

https://thuviensach.vn

cách dăm ba ngày lại vượt qua biên giới quấy rối Đả Thảo Cốc, trên trăm dặm phía Bắc Đại Đồng sớm đã không còn người dân sinh sống nữa rồi!

– Đại Hán từ Nam đến Bắc có mười hai Châu, thì hết cả mười hai Châu mất mùa! Dân chịu nạn khắp nơi, tiếng kêu than dậy khắp đất trời.

– Nước nhà đã tới tình cảnh này rồi, chẳng lẽ trong lòng đệ không đau?!

Lưu Trác bỗng nắm lấy đầu vai Lưu Lăng, sốt ruột nói:

– Mặc dù lão Tứ không niệm thân tình gì với đệ, nhưng so sánh với Thái tử thì thích hợp làm Hoàng đế hơn! Không sai, theo lý mà nói lão Tứ vốn nên đối đãi với đệ thân cận hơn các huynh đệ khác, nhưng y chưa một lần đến thăm đệ, lại còn dâng tấu thỉnh Phụ hoàng trị tội đệ.Này là y không đúng, nhưng trong chuyện này mục đích chủ yếu chỉ là nhằm tỏ thái độ thôi, đệ hẳn cũng hiểu được.

– Nếu lão Tứ đăng cơ, lấy tài trí của y không khó để an ổn giang sơn. Ngược lại, nếu Thái tử đăng cơ… chỉ sợ Đại Hán thật sự sẽ trở thành nước không ra nước nữa!

Lưu Trác lắc lắc bả vai Lưu Lăng, nói:

– Lão Cửu! Đệ coi như nể mặt mũi Nhị ca, hỗ trợ Tứ ca của đệ đi!

Lưu Lăng nhẹ nhàng giãy ra khỏi tay Lưu Trác, đứng dậy đi đến trước cửa phòng giam, nhìn ra bên ngoài nhà tù loang lổ cũ nát, nói:

– Nhị ca, hiện tại đệ chẳng qua là một tên tù nhân, một kẻ áo vải, có thể giúp y cái gì?

Lưu Trác mạnh mẽ hướng ra bên ngoài hô:

– Người tới! Dâng Thiên Tử Kiếm đến đây!

https://thuviensach.vn

Thân binh gác ở góc rẽ hành lang bên ngoài lập tức tiến vào, hai tay cầm một thanh bảo kiếm giao cho Lưu Trác. Lưu Trác tiếp nhận bảo kiếm bằng hai tay, lệnh cho thân binh kia rời khỏi, rồi mới nói với Lưu Lăng:

– Lão Cửu, ta mang theo Thiên Tử Kiếm đến, có kiếm này ở đây cũng như Hoàng thượng đích thân tới.

Y cầm kiếm nói:

– Đệ cầm Thiên Tử Kiếm tiến đến đại doanh Kinh Kỳ, nơi đó có ba vạn hùng binh cũng chính là lực lượng tinh nhuệ nhất của Đại Hán chúng ta. Ở trong quân đệ có uy vọng cao nhất, cầm theo Thiên Tử Kiếm đến đại doanh Kinh Kỳ, sẽ không quá khó thâu tóm binh quyền vào tay. Trong số quân tốt phòng thủ thành Thái Nguyên có không ít người năm đó cùng theo đệ xông pha chinh chiến, vào trong thành có lẽ cũng dễ dàng. Chỉ cần nắm được binh quyền của đại doanh Kinh Kỳ, lại phất cờ hiệu cần vương tiến đến Đô thành, như vậy thì đại sự đã định rồi.

Lưu Lăng nhìn Thiên Tử Kiếm trong tay Lưu Trác, trong con ngươi lóe lên ánh sáng sắc bén, linh hoạt. Có điều ánh mắt này chỉ thoáng lướt qua, tức thời biến mất vô tung vô ảnh.

– Nhị ca, thống lĩnh Bàng Long của đại doanh Kinh Kỳ là thân tín của Thái tử, đệ đơn thân độc mã tới đó, cho dù có cầm Thiên Tử Kiếm,chuyện đoạt binh quyền nói dễ hơn làm. Lại nói, hai năm trước Phụ hoàng đã đem quyền chỉ huy Cấm quân giao cho Thái tử, Cấm quân Đô thành không dưới hai vạn, được xưng là sư đoàn tinh nhuệ nhất của Đại Hán. Coi như là đệ thuận lợi chiếm được binh quyền đại doanh Kinh Kỳ đi, nhưng nếu là Cấm quân thủ thành thì làm sao dễ dàng vào thành được?

Lưu Trác nói:

– Dưới tay của ta có mấy chục thân binh đều là dị sĩ giang hồ mấy năm nay ta thu nạp, là những nhân vật anh hùng lấy một địch trăm, ta giao hết

https://thuviensach.vn

bọn họ cho đệ, bảo hộ đệ được chu toàn, dù cho bên đại doanh Kinh Kỳ có xảy ra biến cố thì cũng không khó thoát thân. Trường hợp không thể đoạt được binh quyền của đại doanh Kinh Kỳ…, lão Cửu đệ hãy lập tức mang theo số thân binh này tha hương đi xa đi.

Y nói:

– Còn nếu thuận lợi chiếm được binh quyền, trong đại doanh Kinh Kỳ có khí giới công thành, nếu là Cấm quân thay phiên thủ thành, với tài cán của đệ lẽ nào không phá nổi cửa thành?

Ánh mắt Lưu Lăng trở nên nghiêm nghị, nói:

– Công thành? Chẳng lẽ ca không sợ sau khi đệ phá thành sẽ đại khai sát giới hay sao?

Lưu Trác thở dài:

– Lão Cửu, Nhị ca làm sao có thể không biết con người đệ? Nếu thật sự công phá được cửa thành, tử thương của đại doanh Kinh Kỳ tất nhiên sẽ khơi dậy lòng căm phẫn chung, đến lúc đó sau khi thành bị phá sẽ khó tránh một hồi giết chóc. Nhưng người xưa có câu “phá rồi lại lập”, nếu thật sự có thể mượn cơ hội này dẹp bỏ vây cánh của Thái tử, khó nói không phải là một chuyện tốt!

Lưu Trác nói tiếp:

– Đại trượng phu làm việc, là phải dứt khoát quyết đoán. Lão Cửu, ta sao không đoán ra, đệ là muốn dò xét giới hạn cuối cùng của ta?

Y trao Thiên Tử Kiếm vào tay Lưu Lăng:

– Chỉ cần không động đến căn cơ, có chết vài người cũng không tính là đại sự gì.

https://thuviensach.vn

– Ha ha!

Lưu Lăng ngửa mặt lên trời cười to:

– Vẫn là Nhị ca hiểu đệ nhất, Lưu Lăng đệ ở trong thiên lao đã chán đến đầu óc mụ mị luôn rồi. Phụ hoàng đối với đệ giết không giết, thả không thả, còn không phải là vì cục diện ngày hôm nay sao? Ông ta biết đệ không có lòng tranh đoạt ngôi vị, cho nên giữ đệ lại để ổn định quân tâm. Đã có những lời này của Nhị ca, đệ sẽ đi một chuyến đến đại doanh Kinh Kỳ, chẳng qua nếu kết cục ngoài dự liệu của Nhị ca, ca cũng chớ có trách lão Cửu đệ.

– Đây mới là Cửu đệ hào khí ngất trời của ta chứ!

Lưu Trác cười ha hả, sau khi giao Thiên Tử Kiếm cho Lưu Lăng liền hô ra bên ngoài:

– Người tới!

Mấy tên thân binh đến gần, khom người nói:

– Xin Vương gia phân phó!

– Lưu An và Thôi Thiết Thủ ở lại, những người khác chốc lát nữa theo Cửu điện hạ ra ngoài làm việc, bất cứ mệnh lệnh nào của Cửu điện hạ đều coi như của ta. Các ngươi nhất định phải bảo vệ thật tốt cho Cửu điện hạ được an toàn, thậm chí có phải dùng mạng của tất cả các ngươi đổi lấy, cũng tuyệt không thể khiến Cửu điện hạ bị thương dù chỉ là một cọng tóc gáy!

– Vâng!

Nhóm thân binh đồng thanh hô.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng cầm Thiên Tử Kiếm trong tay, giơ thanh kiếm lên quan sát rồi nói:

– Nhị ca, ca có thể kết luận Thái Tử khẳng định sẽ xuống tay với huynh đệ chúng ta, cớ sao không nghĩ tới, nếu lão Tứ đăng cơ đế vị rồi,liệu sẽ xuống tay với đệ và ca hay không?

Lưu Trác nói:

– Chỉ cần có thể trợ giúp lão Tứ đăng cơ, đến lúc đó ta và đệ đều là thần tử có công. Dẫu cho lão Tứ không niệm thân tình, ta nghĩ cũng sẽ không xuống tay với ta và đệ. Dù sao thì hạ thủ với công thần, sẽ gây tổn hại đến tâm của văn võ trong triều. Y mới trèo lên được ngôi báu sẽ không chạm vào điều cố kỵ này.

– Hơn nữa, chúng ta có thế nào cũng là huynh đệ ruột thịt.

Lưu Trác như đang an ủi Lưu Lăng, kỳ thực là đang cổ vũ chính mình.

Lưu Lăng thở dài:

– Chỉ mong là vậy.

Hắn cầm Thiên Tử Kiếm, bước ra khỏi gian phòng đã cầm tù mình suốt hai năm trời. Đi qua hành lang, đến góc rẽ thì thấy Liễu Mi Nhi đang đứng hầu khom người, nhu thuận nói:

– Chúc mừng Vương gia hồi phủ.

Lưu Lăng cười nói:

– Quả là nha đầu lanh lợi, đi, đến cửa gọi Triệu Đại và Triệu Nhị đến đây.

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi khẽ cười đáp, nâng làn váy xanh biếc chầm chậm chạy về phía cửa thiên lao. Tên Trưởng giám ngục còn đang trần truồng trông thấy dáng người thướt tha của Liễu Mi Nhi, lập tức quên mất hoàn cảnh của mình ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm. Kỳ thực, khi gã đè trên người nữ tử yên hoa kia, trong đầu đều là liên tưởng đến nha đầu động lòng người này.

– Triệu Đại, Triệu Nhị, ta biết hai người các ngươi đang ở lân cận, Vương gia gọi các ngươi đấy.

Liễu Mi Nhi dùng chất giọng thanh thúy kêu lên.

– Ha hả, đang chờ ở đây đây.

Hai nam nhân thoạt nhìn rất oai hùng một trước một sau chạy vào cửa chính thiên lao, người đi trước tuổi có vẻ nhỏ hơn, chừng hai tư hai lăm, dáng người khỏe mạnh, diện mạo khá tuấn tú. Người phía sau tuổi chừng ba mươi, sắc mặt tái nhợt, chẳng qua hơi lộ vẻ âm nhu. Hai người đều là gia nô sinh trưởng trong quý phủ của Lưu Lăng, là một đôi huynh đệ ruột.

Hai người chạy đến trước người Lưu Lăng cùng nhau quỳ xuống đất hô:

– Vương gia có gì phân phó.

Lưu Lăng cười nói:

– Biết ngay các ngươi không chịu thành thật ở nhà chờ mà. Đi! Về nhà cầm lấy chiến giáp của Đại Tướng Quân Vương ta, dắt Hồng Sư Tử của ta đến luôn.

Triệu Nhị cười hỏi:

– Vương gia, ngài muốn đánh giặc rồi sao?

Lưu Lăng lạnh nhạt nói:

https://thuviensach.vn

– Có trận cần đánh, có người cần giết, đi thôi!

– Tuân lệnh!

Hai huynh đệ Triệu Đại Triệu Nhị đứng lên xoay người rời đi, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nội Bộ Nổi Loạn

Hai mươi mấy con ngựa cao to lưng chở kỵ sĩ đội mũ mặc giáp xé gió vút qua. Đội kỵ sĩ này tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng ngựa như giao long, người lại thần tuấn, khí thế tựa hồng thủy, không khác gì thiên binh vạn mã, mang theo một cỗ khí thế ngập trời. Ngựa thuần một sắc đỏ thẫm toàn bộ đều được trang bị giáp, bốn vó như sắt, tung bay đạp cát tựa thủy triều hung mãnh ập tới.

Trong Đô thành Thái Nguyên của Bắc Hán quốc, đội kỵ binh lao nhanh trên đường phố, khiến cho người đi đường cuống quýt né tránh gây nên cảnh tượng gà bay chó sủa. Thế nhưng, đội kỵ binh này dường như không hề bận tâm đến sinh tử của dân chúng, hễ có người tránh không kịp thì đều rút đao chém chết, trong lúc nhất thời, trên đường cái vết chân lơ thơ, máu chảy đầy đất. Kỵ binh cấp bách ra khỏi thành như thế, ắt có chuyện quan trọng.

Mắt thấy đội kỵ binh đã ra cửa thành Nam thẳng hướng đại doanh Kinh Kỳ, để lại một màn bụi mù phía sau.

Kỵ sĩ đầu lĩnh mặc mãng lân kim giáp, sau lưng khoác áo choàng màu đỏ, bên trong mặc áo bào gấm sắc vàng nhạt thêu đồ án kim long,chân mang một đôi ủng mũi nhọn. Chùm tua đỏ chói trên nón trụ tung bay theo gió, cả người tản ra khí khái uy phong lẫm liệt, ngạo nghễ không nói nên lời.

Kỵ binh phía sau hắn giơ cao một cây đại kỳ, cờ xí đón gió bồng bềnh, phô trương bốn chữ to rồng bay phượng múa thêu trên mặt cờ – Đại Tướng Quân Vương!

https://thuviensach.vn

Người này đúng là con trai thứ chín của đương kim Hoàng đế Bắc Hán quốc Lưu Nghiệp được khâm phong là Đại Tướng Quân Vương,Lưu Lăng. Hai năm trước vì mạo phạm Thái tử mà bị Hoàng đế Lưu Nghiệp nhốt vào lao tù, nay Lưu Nghiệp bệnh nặng hấp hối, Nhị hoàng tử Lưu Trác mang theo bảo kiếm của Phụ hoàng giải phóng Cửu đệ ra khỏi thiên lao. Song, lão Cửu Lưu Lăng không chạy đến Huyền Vũ điện gặp mặt Phụ hoàng, mà là cầm bảo kiếm của Hoàng đế cùng với hai mươi mấy thân binh Nhị ca giao cho hắn thẳng tiến đại doanh Kinh Kỳ!

Từ xa chợt nghe thấy tiếng kèn lệnh vang lên trong đại doanh Kinh Kỳ, bụi mù ngút trời, ánh mắt của Lưu Lăng trở nên rét lạnh.

Hai chân kẹp mạnh bụng ngựa, mặt sau ủng bén nhọn đập trên thân tuấn mã. Con ngựa hắn cưỡi so với bầy tảo hồng mã của đám thân binh phía sau thần tuấn hơn nhiều, thân cao chừng một trượng, vô cùng tráng kiện. Ngựa này có tên là Hồng Sư Tử, ngày đi nghìn dặm, đã theo Lưu Lăng nam chinh bắc chiến mấy năm, chính là bảo bối của Lưu Lăng.

Đau đớn khiến Hồng Sư Tử hí vang một tiếng, tốc độ càng nhanh hơn!

Lưu Lăng thầm nghĩ trong lòng, không ngờ đối phương xuống tay nhanh như vậy, nếu mình đến chậm một lát thôi, chỉ sợ ba vạn thiết giáp của đại doanh Kinh Kỳ đã phát động tiến vào Đô thành rồi, khi đó có bằng trời cũng chẳng thể xoay chuyển thế cục được.

Hồng Sư Tử của Lưu Lăng tốc độ cực nhanh, may thay Đô thành cách đại doanh Kinh Kỳ không xa, đám thân binh cưỡi tảo hồng mã ở đằng sau cũng không bị hắn bỏ lại quá xa. Những tảo hồng mã này là giống ngựa nổi danh Sơn Đông, là Hoàng cung thu mua từ Sơn Đông, tổng cộng chỉ có hơn ba trăm con. Lưu Nghiệp phân phát cho các con trai của mình, vì thời gian gấp rút Nhị ca Lưu Trác của hắn đem toàn bộ tảo hồng mã trong Vương phủ của mình dắt ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng vì sự tình cấp bách, dù Hồng Sư Tử có đang bốn vó như bay, Lưu Lăng vẫn lòng như lửa đốt.

Lúc này đại doanh Kinh Kỳ đã gần ngay trước mắt, vệ binh đứng trên tháp vọng cao hơn mười thước đã phất động cờ xí ra hiệu cho mã đội dừng lại. Đương kim Hoàng đế Lưu Nghiệp từng hạ một đạo ý chỉ, vô luận là người phương nào chưa có Hoàng mệnh ban xuống mà dám tự tiện xông vào đại doanh Kinh Kỳ, giết chết không tha! Vệ binh trên tháp vọng không ngừng vung cờ ra hiệu cho bọn họ xuống ngựa, thậm chí đã có cung tiễn thủ chuẩn bị giương cung bắn tên.

Vù!

Một mũi tên xé gió lướt bay, cắm phụp một tiếng trên mặt đất bên cạnh tuấn mã Lưu Lăng đang cưỡi, nhạn linh tiễn hãy còn rung động trên đất, mũi tên này gần như dán sát thân mình Lưu Lăng bắn qua.

Vệ binh trên tháp lầu sau khi bắn tên cảnh báo liền hô to:

– Người ở bên ngoài mau xuống ngựa, bằng không loạn tiễn bắn chết!

Thân binh cầm cờ bên người Lưu Lăng quơ múa cây cờ thêu của Đại Tướng Quân Vương trong tay, hô:

– Khâm sai đại thần, Đại tướng Quân Vương phụng Hoàng mệnh tiến vào đại doanh Kinh Kỳ thi hành công vụ, kẻ nào dám ngăn trở, giết không tha!

Tiếng hô hết sức vang dội, ngay cả quân tốt đang tập kết trong đại doanh đều nghe rành mạch. Hiển nhiên tên thân binh này trung khí mười phần, có thể thấy được là một vị cao thủ nội ngoại song tu.

Vệ binh trên tháp lầu quan sát kỹ, khi nhìn thấy rõ là cờ xí của Đại Tướng Quân Vương thì hơi do dự một chút, cuối cùng lựa chọn cho qua.

https://thuviensach.vn

Tên vệ binh này vừa mới thu hồi cung tiễn trong tay, một tên Bách phu trưởng đã nặng nề nhảy vọt lên.

– Thống lĩnh đại nhân có lệnh, người tới là giả mạo Đại Tướng Quân Vương, không cần thủ hạ lưu tình, loạn tiễn bắn chết!

Bách phu trưởng quát.

– Phất cờ hiệu, mệnh lệnh cung tiễn thủ bắn tên!

Vệ binh quan sát gã Bách phu trưởng hai mắt đã đỏ lự, thoáng nhìn xuống lá cờ Đại Tướng Quân Vương dần hiện rõ nét. Y lắc đầu nói:

– Đại nhân, đó thật sự là cờ xí của Đại Tướng Quân Vương. Vào thời điểm chinh phạt Hậu Chu, ty chức từng đi theo Đại Tướng Quân Vương chém giết trên chiến trường, ty chức nhận ra lá đại kỳ kia!

– Ta lệnh ngươi phất cờ hiệu!

Bách phu trưởng đưa tay đặt lên yêu đao, thần sắc dữ tợn quát.

– Không được!

Một tên vệ binh bình thường có chút khúm núm không biết vì sao đột nhiên trở nên dũng khí mười phần cự tuyệt mệnh lệnh của Bách phu trưởng. Có lẽ là nhớ tới tình cảm cùng giàu sinh ra tử năm đó khi ở dưới trướng của Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng, bất luận thế nào y cũng không đành lòng phất cờ mệnh lệnh cung tiễn thủ bắn tên, phải biết rằng Đại Tướng Quân Vương nổi danh thương lính như con.

– Ngươi dám kháng mệnh!

Khuôn mặt của Bách phu trưởng vặn vẹo, rút ra yêu đao, nhìn thoáng qua mã đội đã tiếp cận đại doanh, trong lòng nóng vội, gã cắn chặt răng vung đao bổ xuống đầu của vệ binh.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ vệ binh này bình thường thật thà chất phác, giờ phút này tâm tư lại trở nên linh mẫn. Y vừa thấy Bách phu trưởng đè tay lên chuôi đao biết ngay đối phương mang lòng tà ác. Thanh đao của Bách phu trưởng vừa giơ lên y đã rút ra một con dao găm, nhào vào lồng ngực của Bách phu trưởng, sau đó đâm xuyên một dao vào bụng của Bách phu trưởng.

– Ngươi!

Cho đến khi chết gã Bách phu trưởng cũng không thể tin nổi tên vệ binh nhỏ nhoi mặc người khi dễ này, lại dám động đao ngay trước mặt mình! Gã không cam lòng liếc mắt nhìn về phía mã đội đã chạy như bay đến trước mắt, thân thể của gã xụi lơ, mang theo vẻ mặt hối hận ngã xuống.

Vệ binh nhìn thi thể của gã Bách phu trưởng ngã dưới chân mình, nhấc chân hung hăng giẫm lên mấy cái.

– Má nó, muốn giết Đại Tướng Quân Vương thì phải hỏi qua Vương Tiểu Ngưu ta trước đã!

Lời này thốt ra từ trong miệng y, không ngờ mang theo vài phần hào khí ngất trời!

Tiện tay ném dao găm đi, vệ binh Vương Tiểu Ngưu huy động cờ lệnh trong tay.

– Khâm sai đại thần đến, mở viên môn!

Lưu Lăng nhìn cờ hiệu phất lên trên tháp lầu không khỏi thầm than may mắn một tiếng, không biết là vị hảo hán nào đã trượng nghĩa giúp mình, chờ chốc lát nữa mọi việc đâu vào đấy rồi, nhất định phải ban thưởng thật hậu cho y.

Mắt thấy viên môn mở rộng, thình lình từ trong đại trướng trong quân có một gã Thiên phu trưởng chạy ra, tay vác bảo kiếm đằng đằng sát khí chạy

https://thuviensach.vn

về phía viên môn bên này. Gã vẫy tay một cái, đám thân binh đứng thẳng tắp như đinh bên ngoài lều lớn lập tức theo gã thẳng đến viên môn.

Thống lĩnh Bàng Long của đại doanh Kinh Kỳ toàn thân khôi giáp đè tay lên bảo kiếm bên hông sải chân bước nhanh từ trong đại trướng ra, đi theo phía sau gã có hai mươi mấy tên Thiên phu trưởng, tên nào tên nấy đều sắc mặt ngưng trọng, mặc giáp trụ chỉnh tề.

– Xem là ai mà to gan như vậy, dám tự ý thả cho giặc xâm nhập vào đại doanh Kinh Kỳ, bắt lấy không cần thẩm vấn, trực tiếp chém đầu!

Bàng Long phẫn nộ rống lên một tiếng, thân binh tùy thân tựa như hổ lang lao ra ngoài, nhắm thẳng về hướng tháp vọng.

Bàng Long ánh mắt lạnh băng nhìn về phía mã đội đã đến bên ngoài viên môn, còn cả mặt cờ xí Đại Tướng Quân Vương đang tung bay trong gió. Khóe miệng của gã lóe lên một nụ cười âm u lạnh lẽo, lầm bầm làu bàu nói:

– Cho dù ngươi có là Đại Tướng Quân Vương bách chiến bách thắng, hôm nay ta cũng phải đại khai sát giới!

Vung tay lên, hai mươi mấy tên Thiên phu trưởng theo sau gã hướng tới viên môn mà đi.

Thời điểm một gã Thiên phu trưởng mang theo mười mấy tên thân binh vọt tới viên môn, Lưu Lăng đã đi tiên phong xông thẳng vào đại doanh. Thiên phu trưởng vung tay lên, mấy chục tên thân binh lập tức lao lên ngăn chặn ở viên môn. Đao tuốt khỏi võ, thương đâm về trước, sát khí nổi lên bốn phía!

Lưu Lăng ghìm dây cương, con tảo hồng mã cao lớn dựng thẳng hai vó lên cứng rắn ngừng lại. Hắn từ trên cao nhìn xuống đám quân tốt trước mặt đang nhìn chằm chằm mình, lông mày nhíu lại, mặt không đổi sắc.

https://thuviensach.vn

Thiên phu trưởng vượt qua đám người lao ra, dùng trường kiếm trong tay chỉ vào mặt Lưu Lăng, cố ý quát hỏi:

– Người phương nào dám cả gan tự ý xông vào đại doanh Kinh Kỳ, còn không xuống ngựa…

Phốc!

Lưu Lăng bằng vào tốc độ mắt thường gần như khó đuổi kịp rút Thiên Tử Kiếm từ trong ngực ra, kiếm này một đường thẳng tắp từ trên bổ xuống trực tiếp chém gã Thiên phu trưởng thành hai nửa.

Kiếm từ đầu vai Thiên phu trưởng bổ xuống dưới háng.

Dù là Thiên phu trưởng một thân trọng giáp cũng không ngăn được Thiên Tử Kiếm chém sắt như chém bùn.

– Bổn vương chính là Lưu Lăng, con trai thứ chín của đương kim Hoàng đế, khâm phong Đại Tướng Quân Vương, phụng chỉ đến đại doanh Kinh Kỳ làm việc, ai dám ngăn trở tất gặp kết cục như kẻ này.

Lưu Lăng giơ lên Thiên Tử Kiếm trong tay, uy phong tựa Chiến thần giáng thế, hô lên.

Một đám quân tốt ngăn ở viên môn đều bị cảnh giết chóc bất thình lình gây kinh sợ choáng váng, dẫu bọn họ đều là những chiến sĩ giết người như ngóe trong loạn thế, nhưng khi đối mặt với một Lưu Lăng ác liệt bá đạo uy thế như này khó tránh khỏi có chút khiếp đảm. Lưu Lăng tuy chỉ mới hai mươi ba tuổi, nhưng từ tuổi mười sáu đã nhập ngũ, trải qua hơn trăm trận chiến lớn nhỏ nhưng chưa bao giờ bại trận,toàn thân mang theo sát khí khí phách trời sinh khiến cho đám binh lính này không dám làm bừa.

Bàng Long, thống lĩnh của đại doanh Kinh Kỳ, cùng với nhóm thủ hạ Thiên phu trưởng cùng nhau đi tới. Ánh mắt của gã lạnh như băng,sắc mặt

https://thuviensach.vn

như sương giá. Cảnh tượng vừa rồi gã đều chứng kiến rõ ràng rành mạch. Một kiếm này của Lưu Lăng cũng nằm ngoài dự liệu của gã. Thật không thể ngờ Lưu Lăng dám ở đại doanh Kinh Kỳ tùy ý giết người, hơn nữa vừa xuống tay đã chém chết ngay một gã Thiên phu trưởng!

– Kẻ nào dám giả mạo khâm sai tấn công đại doanh Kinh Kỳ? Người đâu, đem đám người này hành hình tại chỗ!

Bàng Long vừa đến viên môn không hề hỏi han nguyên nhân, trực tiếp ra sát lệnh!

– Ai dám! Không nhận ra cờ hiệu của Đại Tướng Quân Vương hay sao?

Thân binh cầm cờ ngồi trên lưng ngựa quát.

Đám quân tốt vốn đã có hơi khiếp sợ uy nghi của Đại Tướng Quân Vương, bị thân binh cầm cờ quát to một tiếng thì không dám động thủ nữa. Một đám quân tốt ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ngơ ngơ ngác ngác.

– Ngay cả hiệu lệnh của ta cũng không nghe sao? Người tới! Đem đám tặc tử này hành hình ngay tại chỗ.

Bàng Long lại quát.

Căn cứ vào sự lạm dụng uy quyền ngày thường của gã, nhóm quân tốt bèn bắt đầu hướng về phía Lưu Lăng bao vây.

– Lớn mật! Bàng Long ngươi không biết bổn Vương hay sao?

Lưu Lăng ngồi ngay ngắn trên yên ngựa quát to.

Ánh mắt của hắn như một mũi tên nhọn hoắt thẳng tắp đâm vào trong mắt Bàng Long, ánh mắt sắc bén đến nỗi con ngươi của Bàng Long đau xót, tựa hồ thật sự bị cắt vào.

https://thuviensach.vn

Chỉ có hào kiệt sống sót qua trăm trận chiến thiên quân vạn mã, mới gần như có thể thực chất hóa sát khí như vậy.

Bàng Long không kìm nổi trong lòng phát đắng, đều nói Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng kỳ tài ngút trời, khí phách lẫm liệt, hôm nay tận mắt chứng kiến khí thế cao ngất bộc lộ ra của hắn quả nhiên uy nghi vô cùng.

Cố nén áp lực, Bàng Long giơ tay chỉ vào Lưu Lăng quát:

– Tặc tử lớn mật, Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng đã bị cách chức đày làm thứ dân nhốt vào thiên lao hai năm rồi, ngươi dám giả mạo Đại Tướng Quân Vương, dẫu có là lăng trì xử tử cũng không hết tội. Các ngươi còn không mau bắt người!

Lưu Lăng ha hả cười lạnh:

– Nhị ca nói quá đúng, ngươi quả nhiên là cẩu nô tài của Thái tử. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cho dù ngươi không biết ta, chẳng lẽ không nhận ra được Thiên Tử Kiếm trong tay ta hay sao?

Sự nghiêm khắc trong khẩu khí của hắn dọa cho Bàng Long càng thêm khiếp sợ.

Lưu Lăng cầm Thiên Tử Kiếm trong tay, ngồi thẳng tắp trên lưng ngựa, thần uy lẫm lẫm!

– Thấy Thiên Tử Kiếm, như thấy Trẫm đích thân tới! Bàng Long ngươi còn không quỳ xuống!

– Này…

Bàng Long lui về sau hai bước khó có thể che giấu sự bối rối, gã không dự liệu được Lưu Lăng lại có thể mang theo Thiên Tử Kiếm của đương kim

https://thuviensach.vn

Hoàng đế. Thiên Tử Kiếm như Trẫm thân lâm, nếu không quỳ tức đồng tội với mưu phản, tru di cửu tộc!

Nhưng vừa nghĩ tới viễn cảnh ngày sau Thái tử đăng cơ, mình sẽ là thần tử trụ cột, dẫu ngày hôm nay có giết chết một tên Vương gia,không quỳ dưới Thiên Tử Kiếm thì thế nào? Chờ Thái tử lên ngôi Hoàng đế rồi, vậy mình sẽ chỉ có công mà không có tội.

Nghĩ đến đây, Bàng Long cắn răng hạ quyết tâm.

– Các ngươi đều bị điếc sao?! Tên này giả mạo khâm sai Đại Tướng Quân Vương, còn dám cầm Thiên Tử Kiếm giả, chính là muốn làm phản! Các ngươi dám không giết chết những tặc tử này, ngày sau Thái tử đăng cơ nhất định sẽ phán các ngươi tội mưu loạn.

Lúc này trong lòng không còn chướng ngại gì nữa, Bàng Long trực tiếp mang ra danh nghĩa của Thái tử.

Đám Thiên phu trưởng dưới tay gã ngơ ngác nhìn nhau, trong đó có vài tên là thủ hạ thân cận của gã thấy người còn do dự, liền dẫn đầu rút ra bảo kiếm, một tên chỉ vào Lưu Lăng quát:

– Tru sát nghịch tặc, chúng ta đều sẽ trở thành công thần, giết hết bọn chúng!

Vừa dứt lời, tên này lập tức đâm kiếm thẳng hướng Lưu Lăng.

– Quả nhiên là vẫn không chịu chết tà tâm.

Lưu Lăng lẩm bẩm.

Hắn ngồi trên ngựa chĩa ngón tay về phía tên Thiên phu trưởng xông đến, quát:

https://thuviensach.vn

– Kẻ này kháng Hoàng mệnh, mưu đồ tạo phản, giết không tha! Ngày sau tru cửu tộc!

Một gã thân binh phía sau hắn đột nhiên vươn người dậy, nhanh tựa bóng câu lướt qua khe cửa nhảy xuống ngựa, chỉ trong thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt tên Thiên phu trưởng kia. Chỉ thấy cổ tay của tên thân binh này nhoáng lên, không biết từ chỗ nào rút ra một thanh kiếm uyển chuyển như độc xà, sắc bén như điện, chợt thấy kiếm quang lóe lên như rắn độc thè lưỡi, nhuyễn kiếm đã đâm xọc vào cổ họng của gã Thiên phu trưởng.

Thân hình của thân binh khẽ động, nhuyễn kiếm trong tay nhanh như điện quang, nhoáng cái đã giết chết ngay tại chỗ hai gã Thiên phu trưởng.

Những thân bình này đều là dị sĩ giang hồ Nhị hoàng tử thu nạp giả trang thành binh sĩ, luận về công phu chiến đấu gần, mấy tên Thiên phu trưởng đã quen chém giết trên lưng ngựa sao có thể là đối phủ.

Mắt thấy tên thân binh này như hổ vào bầy dê, vài tên Thiên phu trưởng dẫn đầu xông lên căn bản không có sức hoàn thủ đã bị giết chết sạch. Lúc này ở phía sau Lưu Lăng lại có hai gã thân binh từ trên ngựa nhảy xuống, một người sử song búa, khí phách hào hùng, một người dùng trường thương, như giao long xuất hải! Hai người vừa vào chiến cuộc, tình thế lập tức phân rõ thắng thua.

Bàng Long không thể nào tưởng được chỉ là vài tên thân binh bình thường thôi lại có thân thủ như vậy, gã lùi về phía sau mấy bước. Sắc mặt trắng bệch, thân thể không kìm nổi hơi run rẩy.

Lúc này một Thiên phu trưởng thấp giọng nói:

– Ta nhận ra Đại Tướng Quân Vương đấy, ban đầu ở phía Nam bình định phản loạn ta đã nhậm chức ngay dưới trướng của Đại Tướng Quân Vương, ta tin tưởng Đại Tướng Quân Vương sẽ không mưu phản.

https://thuviensach.vn

Một gã Thiên phu trưởng khác cũng nói:

– Ta cũng từng đi theo Đại Tướng Quân Vương, ta tin tưởng Đại Tướng Quân Vương!

Lưu Lăng thấy tình hình đã bắt đầu biến chuyển có lợi cho mình, hắn mạnh mẽ vung cánh tay hô lên:

– Ai đã từng theo ta Nam chinh Bắc chiến?

– Có!

Vài tên Thiên phu trưởng vốn có lòng ủng hộ Đại Tướng Quân Vương đồng thanh hô.

– Bắt tên tặc tử này cho ta!

Lưu Lăng chỉ vào Bàng Long quát.

Hai gã Thiên phu trưởng tiến lên giật lấy bảo kiếm trên tay Bàng Long, bắt lấy cánh tay gã áp giải đến trước ngựa Lưu Lăng.

Lưu Lăng quát lệnh với tên thân binh dùng nhuyễn kiếm:

– Phản tặc Bàn Long, xúc phạm khâm sai, coi rẻ triều đình, ý đồ mưu phản, chém!

Thân binh cầm nhuyễn kiếm sắc mặt dữ tợn tung một cước đạp Bàng Long té ngửa trên đất, ha ha cười nói:

– Đi theo Cửu gia làm việc, thật đúng là con mẹ nó sảng khoái!

Tay nâng kiếm bổ xuống, đầu người lăn lông lốc trên đất!

Lưu Lăng ngồi trên ngựa cất cao giọng hô:

https://thuviensach.vn

– Phản tặc đã giết, những người còn lại đều không truy cứu! Bây giờ nghe ta hiệu lệnh, tập hợp tất cả quân mã trong đại doanh Kinh Kỳ,theo ta vào thành cần Vương!

– Vâng!

Tiếng hô vang vọng như sấm!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Công Thành Cung Vang

Ba vạn đại quân đông nghìn nghịt khí thế ngút trời đang xuất hiện ở bên ngoài thành, trên cái lá cờ trung quân cao ba trượng có thêu một chữ cái theo lối viết rồng bay phượng múa. Hán!

Hoàng đế đương thời của Bắc Hán quốc Lưu Nghiệp là em trai của Hậu Hán Cao Tổ Lưu Tri Viễn. Thời Hậu Hán Ẩn Đế, Lưu Nghiệp làm quan tới chức Hà Đông Tiết độ sứ, Thái Nguyên Doãn. Ẩn Đế còn trẻ, đại thần lộng quyền, Lưu Nghiệp thấy chính quyền của Hậu Hán không được vững chắc, liền chuẩn bị về quân sự và tài chính.

Năm thứ hai tháng giêng, Quách Uy xưng Đế, đổi quốc hiệu thành Chu, lịch sử gọi là Hậu Chu. Lưu Nghiệp tiến đến chiếm Hà Đông mười hai châu để lên ngôi, hắn đổi danh, vẫn dùng quốc hiệu Hậu Hán niên hiệu Càn Hữu, lịch sử gọi là Bắc Hán hay Đông Hán. Bắc Hán là đất nước duy nhất ở phương Bắc trong 10 nước.

Lưu Nghiệp bệnh nặng, bởi vì hắn chần chừ không hạ lệnh truyền ngôi cho Thái tử Lưu Tranh nên đã dẫn đến cuộc đấu tranh gay gắt giữa mười một đứa con trai của hắn, vì tranh đoạt ngôi vị mà đã gây nên cảnh tượng tăm tối rối loạn. Mặc dù Lưu Tranh thân là Thái tử nhưng với bản tính ích kỷ hắn lại âm thầm cấu kết với một số quan lại trong triều đình nhằm kết bè kết cánh, Lưu Nghiệp có phần chán ghét đối với những gì mà hắn làm. Mà đối thủ có thực lực mạnh nhất cùng với Lưu Tranh tranh giành ngôi vị là Tứ Hoàng tử của Lưu Nghiệp tên là Lưu Hoán.

Lưu Hoán giao du rất rộng, vung tiền hào sảng, trong triều đình quan lại danh tiếng của y vô cùng tốt, là một người ngay thẳng phóng khoáng làm

https://thuviensach.vn

việc cũng cẩn thận, nghiêm túc, Lưu Nghiệp luôn do dự giữa việc truyền ngôi cho Lưu Tranh hay Lưu Hoán.

Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng là con trai thứ chín của Lưu Nghiệp, là huynh đệ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra với Tứ Hoàng Tử Lưu Hoán.

Cửa thành Thái Nguyên – Đô thành Bắc Hán – đóng chặt, trên tường thành là cả một đội Cấm quân Hoàng thành trên đầu đội nón trụ thân mặc giáp sắt. Một lão thái giám tóc đã bạc trắng đứng ở trên cổng thành nhìn về phía đại quân tập hợp đông nghìn nghịt đang tiến đến,khóe miệng nở một nụ cười lạnh. Tên của lão thái giám này là Quách Dĩ, chính là thái giám thân tín nhất của đương kim Hoàng đế Lưu Nghiệp từ lâu đã bị Thái tử Lưu Tranh mua chuộc.

– Trên cửa thành là kẻ nào, Đại Tướng Quân Vương muốn vào thành, còn không mau mở cửa ra!

Một gã thân binh bên cạnh Lưu Lăng ngửa đầu lên quát.

Lão thái giám Quách Dĩ liếc mắt nhìn xuống dưới, tay bắt hoa lan chỉ nói với một gã Thiên tướng bên cạnh:

– Phía dưới là kẻ nào mà ríu ra ríu rít phiền chết đi được, nói cho bọn chúng biết Hoàng Đế băng hà nên có lệnh đóng chặt tất cả các cửa,không ai được phép vào.

Thiên tướng tên gọi là Trần Hiểu nhướng mày rõ ràng là biểu thị thái độ cực kì chán ghét đối với cái vẻ mặt ẻo lả của Quách Dĩ, nhưng ngại thay trong tay lão thái giám này lại có binh phù Cấm quân của thành Thái Nguyên, hắn cũng đành phải nghe lệnh.

– Bên dưới là Đại Tướng Quân Vương sao? Ty chức là người trực bảo vệ cổng thành ngày hôm nay, Thiên tướng Trần Hiểu. Phụng mệnh của Thái tử điện hạ cho đóng kín cửa thành, xin Đại Tướng Quân Vương thứ lỗi.

https://thuviensach.vn

Trần Hiểu ở trên lầu cửa thành chắp tay hô.

Chiếc lông mày lưỡi mác của Lưu Lăng nhướng lên, ngẩng đầu lên nhìn rồi hừ một tiếng, nói với thân vệ bên cạnh:

– Nói cho hắn biết, ta muốn vào trong thành gặp mặt Phụ hoàng, nếu hắn không mở cửa thành đừng trách ta trở tay vô tình.

Thân vệ nói theo hô một lần, Thiên tướng Trần Hiểu đang định nói thì bị Quách Dĩ đẩy ra.

– Tránh ra, tên nô tài vô dụng.

Quách Dĩ giọng đầy âm khí nói.

Gã đi đến lỗ châu mai trên cổng thành, đỡ tường thành nhìn xuống dưới rồi lập tức vỗ vỗ ngực. Vừa khẽ vuốt lồng ngực của mình vừa nhăn nhó nói:

– Ai cha, cao như vậy nếu mà ngã xuống thì không cần cái mạng già này của ta nữa rồi. Là ai ăn no rỗi việc không có chuyện gì làm mà lại xây thành cao như vậy, hao tốn tài của, nên chém!

Trần Hiểu hừ lạnh một tiếng nhỏ giọng nói:

– Hay cho cái tên thái giám bất tài vô dụng.

Quách Dĩ hắng giọng một cái hô to xuống phía dưới thành:

– Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đại Tướng Quân Vương bách chiến bách thắng của chúng ta. Ngài có việc gì? Muốn vào thành ư? Vậy cũng thật không đúng lúc, lão nô phụng mệnh của Thái tử điện hạ cầm Cấm quân binh phù đóng chặt tám cửa của Đô thành, cho dù có là ngài chỉ e cũng không thể vào được, xin ngài đừng trách lão nô, mong Đại Tướng Quân Vương lượng thứ.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng lạnh lùng nói:

– Một tên thái giám mà dám lớn giọng trước mặt ta, nếu không mở cửa đừng trách binh sĩ của ta đao kiếm vô tình!

Quách Dĩ đưa tay che miệng cười nói:

– Ai ô ai ô, Đại Tướng Quân Vương à, xin ngài đừng có tức giận như vậy chứ. Chuyện của Hoàng tử các ngài không hề có liên quan gì đến lão nô, lão nô chỉ là phụng mệnh Hoàng thượng làm việc mà thôi. Đại Tướng Quân Vương xin ngài hãy chịu uất ức một chút, tạm thời đóng quân ở bên ngoài thành ba mươi dặm, lão nô nghĩ ngày mai sẽ có ý chỉ cho ngài. Đến lúc Đại Tướng Quân Vương tấn vị Thân Vương cũng đừng quên chiếu cố tới lão nô này, lão nô xin được nói lời cảm tạ trước.

Lưu Lăng nhướng mày hỏi:

– Lệnh của Hoàng thượng? Ngươi phụng mệnh Phụ hoàng của ta sao?

Quách Dĩ vừa nghe đến câu hỏi này của Lưu Lăng, ngay lập tức giơ tay dùng tay áo bào chạm chạm vào mắt.

– Lão nô đúng là phụng mệnh của Thái tử điện hạ, Tiên đế… Tiên đế đã băng hà rồi. Ôi chao, Tiên đế gia của ta, sao ngài nỡ bỏ đi để lại lão nô một mình thế này, cho lão nô đi cùng ngài đi.

Nhìn cái vẻ mặt khiến người khác buồn nôn của Quách Dĩ ở trên tường thành, trong lòng Lưu Lăng vô cùng giận dữ, nhưng thật ra trong lòng hắn lại không mấy tiếc thương với tin băng hà của Phụ hoàng. Điều đó không có nghĩa là Lưu Lăng bất hiếu, mà là bởi vì hắn vốn dĩ không nên làm người của thời đại này. Không hiểu chuyển kiếp thế nào lại sinh ra với thân phận Cửu Hoàng tử Lưu Lăng của Lưu Nghiệp,mà lúc đó Lưu Lăng đã lâm bệnh nguy kịch chỉ còn lại hơi thở cuối cùng. Cũng trong một năm đó, ma bệnh Lưu Lăng, chẳng những khỏi bệnh, hơn nữa còn như được Chiến thần

https://thuviensach.vn

nhập thể, từ lần đầu tiên bình định loạn lạc ở vùng Bắc Hán Nam Bộ, về sau chiến đấu trăm trận lớn nhỏ đều bách chiến bách thắng!

Hơn nữa Lưu Nghiệp đối với đứa con ma ốm này phần nhiều không có thiện cảm, tuy rằng sau này Lưu Lăng bất ngờ trở thành danh tướng đệ nhất Bắc Hán triều, nói đến công lao thì nên thăng tiến Lưu Lăng làm Thân Vương, có điều lại rơi vào cái danh Đại Tướng Quân Vương hư vô này, có thể thấy được Lưu Nghiệp đúng là có niềm oán hận sâu đậm đối với đứa con trai này.

– Người đâu!

Lưu Lăng quát.

Một đám thân vệ cùng nói:

– Có!

Lưu Lăng chỉ về cửa thành nói:

– Đánh ba hồi trống, sau ba hồi trống nếu như vẫn không chịu mở cửa thành ra, lập tức phá cửa thành cho ta, người nào ngăn cản giết không tha!

– Rõ!

Đám thân vệ hô một tiếng rồi ngay lập tức nổi trống lên, năm chiếc trống trận to đùng được đám binh lính đẩy lên trước trận hình. Năm tên tinh binh cởi trần trong tay cầm chiếc dùi trống, vừa có mệnh lệnh là một loạt tiếng trống trận vang lên.

Đùng!

Tiếng trống rung trời!

https://thuviensach.vn

Trên cửa thành sắc mặt của Thiên tướng Trần Hiểu lập tức biến đổi, hắn đã từng theo Đại Tướng Quân Vương chinh chiến nên đương nhiên hiểu được con người của Lưu Lăng, nếu như cho hắn dùng bốn chữ để miêu tả Lưu Lăng thì đó chính là "sát phạt quyết đoán"! Tiếng trống vừa vang lên, nhịp tim của Trần Hiểu cũng đập theo tiếng trống dồn dập. Theo như những gì hắn hiểu rõ về Lưu Lăng, có lẽ hắn đã đoán được rằng nếu sau ba hồi trống mà vẫn không mở cửa thành chỉ e ba vạn đại quân bên ngoài sẽ công phá thành!

– Quách công công, giờ phải làm thế nào? Theo ta hiểu về Đại Tướng Vương Quân, chỉ e rằng sau ba hồi trống sẽ cho hạ lệnh công thành!

Quách Dĩ hừ lạnh một tiếng:

– Tên nô tài sợ chết! Thành tường Thái Nguyên cao hơn tám trượng lại có hơn vạn Cấm quân hùng mạnh bảo vệ thành, Lưu Lăng chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa sao có thể vượt qua được cả bầu trời? Theo ta thấy ngươi đã bị cái danh bách chiến bách thắng của tên Lưu Lăng kia dọa cho đến chết rồi, ta còn có Cấm quân binh phù của Thái tử điện hạ, ở đây làm theo những lời nói của ta, không mở cửa!

Gã híp mắt nhìn Trần Hiểu nói:

– Trần Tướng quân, ngài lại muốn nhiễu loạn lòng quân đừng trách ta quân pháp vô tình!

Trần Hiểu giận đến mức sắc mặt trắng bệnh, hung hăng đạp chân đi qua bên kia.

Đùng!

Hồi trống thứ hai vang lên, ba vạn quân bên ngoài thành hô to một tiếng.

– Mở cửa thành!

https://thuviensach.vn

Tiếng hô đến đinh tai nhức óc làm cho Quách Dĩ hoảng sợ một phen, từ trước đến nay gã chưa từng nhìn thấy khí thế như vậy của ngàn vạn quân. Gã suýt chút nữa bị tiếng trống của ba vạn hùng binh làm cho sợ chết khiếp, sắc mặt Quách Dĩ trắng bệnh phải vịn vào tường thành suýt chút nữa đã ngã quỵ.

Trần Hiểu hung hăng vỗ tường thành thở dài nói:

– Ôi! Sau khi phá thành chỉ e là máu sẽ chảy thành sông mất.

Đùng!

Hồi trống thứ ba vang lên!

Lưu Lăng ngồi ngay ngắn trên bờm ngựa đỏ, đưa tay ra chỉ Quách Dĩ nói:

– Hoa Tam Lang đâu?

Một tên tiểu tướng có diện mạo tuấn tú dáng người thon dài, mặc một chiếc ngân giáp sáng giục ngựa đến bên Lưu Lăng, chắp tay nói:

– Có mạt tướng!

Lưu Lăng lạnh lùng nói:

– Bắn chết kẻ hoạn tặc này cho ta!

– Tuân lệnh!

Ánh mắt của Hoa Tam Lang vô cùng lạnh lùng, y từ trên yên ngựa lấy cây thiết thai cung trăm thạch được đặc chế. Một tay lấy thiết cung tay kia từ sau lưng rút ra một mũi điêu linh tiễn, to và nặng hơn nhiều so với mũi tên bình thường trong chiếc túi đựng tên, y căng cung cài mũi tên lên, quát nhẹ một tiếng:

https://thuviensach.vn

– Mở!

Chỉ nhìn thấy cây thiết thai cung dù có là một gã đại hán căn bản cũng không thể mảy may rung chuyển nhưng lại bị Hoa Tam Lang có diện mạo thanh tú kéo ra như trăng tròn.

– Trúng!

Hoa Tam Lang thở nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng buông dây cung, cây điêu linh tiễn to nặng dài hơn một mét bắn ra như sao băng! Chỉ trong chớp mắt, cây tên dài bằng tốc độ mắt thường không theo kịp bay thẳng tắp ra ngoài, phụp một tiếng vào giữa cổ họng của tên hoạn tặc Quách Dĩ!

Mũi tên bắn vào cổ họng!

Từ nơi Hoa Tam Lang dừng ngựa ở dưới thành cách tên thái giám Quách Dĩ ở trên cửa thành chừng 150 mét, mũi tên này không ngờ bắn ra lại ngược với uy lực của trời!

– Người đầu tiên phá thành vào, phong Thiên hộ hầu, thưởng hai ngàn lượng vàng!

Lưu Lăng dùng roi ngựa chỉ vào cửa thành lạnh lùng nói:

– Các ngươi đều đã từng là quân lính cũ của ta, cũng hiểu rõ Lưu Lăng ta dụng binh như thế nào. Trong vòng ba nén nhang phải phá cửa thành này, nếu như kẻ nào lùi lại giết chết không tha..

Lưu Lăng vung cánh tay hô:

– Các binh sĩ thuộc hạ, ta sẽ xem các ngươi sẽ thể hiện sự uy phong của đại doanh Kinh Kỳ của ta như thế nào, thể hiện sự uy phong của sư tử Đại Hán!

Hắn vừa dứt lời, một đám thân vệ đồng thanh hét:

https://thuviensach.vn

– Đại Tướng Quân Vương uy vũ!

Ba vạn quân tốt hô rung động trời:

– Đại Tướng Quân Vương uy vũ!

Khí thế như cầu vồng!

Ba mươi chiếc xe nỏ khổng lồ chậm chậm được đẩy ra, trên chiếc xe tên nỏ dài đến ba mét to bản hai mươi cm đã được dựng lên, chỉ cần có lệnh là có thể phóng ra, chiếc xe nỏ này uy lực vô cùng lớn có thể coi là một loại vũ khí cuối cùng trong việc đánh thành chiếm đất. Khi mà thuốc nổ vẫn còn chưa được sử dụng phổ biến, mũi tên nỏ lớn như vậy uy lực vô cùng đủ để xuyên thủng cửa thành đã có thể gọi là nghịch thiên!

– Các cung tiễn thủ chuẩn bị!

Theo mệnh lệnh của Thống lĩnh cung tiễn thủ Hoa Tam Lang, ba nghìn cung tiễn thủ đều chỉnh tề bước lên phía trước tiến vào trận đánh.Ba mươi chiếc xe nỏ, ba nghìn cung tiễn thủ giống như những đám mây đen vừa dày vừa nặng đem tới áp lực cực lớn cho đám Cấm quân bảo vệ trên tường thành. Cấm quân tuy được gọi là đội quân tinh nhuệ nhất Bắc Hán, nhưng từ khi mới lập quốc cho đến giờ chưa từng tham gia một trận đại chiến nào. Đội Cấm quân không hề có kinh nghiệm chiến đấu ở vào trận đấu này, ai ai cũng sắc mặt trắng bệnh không hề có cái bộ dạng ngông nghênh ngày xưa.

– Phân thành ba hàng luân phiên nhau, hàng thứ nhất, bắn!

Hoa Tam Lang hạ lệnh!

Tiếng động răng rắc vang lên, những thiết bị trên xe nỏ đều bị kéo lên, mũi tên nỏ to lớn giống như một con rồng đang giận dữ bỗng ngẩng đầu lên, nhằm trực tiếp vào đội quân bảo vệ trên tường thành.

https://thuviensach.vn

Ầm!

Tiếng dây cung và nỏ xa phát ra thứ âm thanh đinh tai nhức óc, một trận mưa tên giống như mây đen hướng về phía đầu thành!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Phá Thành Giết Người

Sau khi đợt mưa tên thứ nhất qua đi, Cấm quân Đô Thành canh phòng trên tường thành Thái Nguyên đã ngã xuống một nửa. Đối với bọn họ không có chút kinh nghiệm tác chiến nào mà nói, đối mặt với võ sĩ đại doanh Kinh Kỳ được lựa chọn tỉ mỉ qua vô số trận chiến lớn,bọn họ dù là khí thế hay là thực lực đều kém xa nhau.

Trong Hoàng thành thì bày ra tư thế uy lực không gì sánh được nhưng không thể chứng minh Cấm quân trên sa trường cũng uy vũ như thế,dạng như xử nữ so với kỹ nữ nhìn có vẻ thuần khiết, nhưng luận về sức chiến đấu đương nhiên kỹ nữ tương đối đáng tin cậy…

Sau trận mưa tên thứ nhất, hàng tên thủ thứ hai dưới tay của Hoa Tam Lang lập tức thay lên hàng thứ nhất. Còn ba mươi chiếc xe nỏ khổng lồ cũng chầm chậm khởi động chuẩn bị tấn công lần hai. Vù một tiếng, trận mưa tên thứ hai dày đặc bắn ra ngoài, trên tường thành lập tức trở thành cảnh gào khóc thảm thiết.

Hàng tiễn thủ thứ ba nhanh chóng đổi vị trí, cung tiễn trong tay gần như cùng lúc bắn ra.

– Toàn bộ xe nỏ nhắm vào cửa thành mà bắn, cung tiễn thủ áp chế Cấm quân trên tường thành.

Lưu Lăng dùng roi ngựa trong tay chỉ vào cửa thành nói.

– Tuân lệnh.

https://thuviensach.vn

Hoa Tam Lang ngồi trên ngựa hai tay nắm lại lập tức hô lên một tiếng, đồng thời thúc ngựa chạy tới trước trận hình cung tiễn thủ hô lớn:

– Nỏ xe chuẩn bị, nhắm cửa thành, bắn!

Ba mươi tên nỏ lớn gần như bắn cùng một lúc, lập tức có một loạt cự nỏ bắn trực tiếp vào cửa thành nặng và chắc chắn của thành Thái Nguyên! Một đội quân tập trung sau cửa thành có hai kẻ xui xẻo, bị cự nỏ xuyên thấu cửa thành ghim trên mặt đất.

Trước vũ khí phá thành như vậy, thịt trên cơ thể mềm nhũn như vật không thể cản được.

Hoa Tam Lang ở trên ngựa rút kiếm quát:

– Nỏ xe tiếp tục, cung tiễn thủ áp chế Cấm quân trên tường thành!

Ầm!

Sau cuộc nã pháo lần hai của cự nỏ, cửa thành to lớn cuối cùng cũng không chịu nổi mà kêu lên răng rắc kẽo kẹt. Cửa thành đã bị phá nát,dường như không thể cản nổi một đợt tấn công nữa của cự nỏ.

Lưu Lăng ngồi ngay ngắn trên yên ngựa, vung roi ngựa trong tay lên hô:

– Các tướng sĩ!

– Phá cửa thành, hộ giá cần Vương, các ngươi đều là công thần!

Lưu Lăng nói:

– Triệu Đại.

Một người chừng ba mươi tuổi tướng mạo tuấn tú, ánh mắt có thần, mũi cao thẳng, chỉ có điều môi hơi mỏng khiến người ta thấy có chút lạnh lẽo

https://thuviensach.vn

quất ngựa đi ra. Người này xem ra hào hoa phong nhã, nhưng người bên cạnh Lưu Lăng đều biết, người này tên Triệu Đại lòng dạ lạnh lùng, chỉ sợ ngay cả Diêm La Vương cũng phải sợ, đây là người đối với kẻ địch thì tàn độc, đối với mình cũng tàn độc như vậy.

– Có thuộc hạ.

Triệu Đại là gia nô của phủ Lưu Lăng, trong mắt y chỉ có Lưu Lăng mà không có Hoàng đế. Chỉ cần roi ngựa của Lưu Lăng chỉ ra, e rằng ngay cả trong Hoàng cung thậm chí là địa phủ y cũng dám xông tới.

– Cho ngươi ba trăm người, ngươi có dám đi phá thành không?

Triệu Đại cúi đầu nói:

– Lệnh của Vương gia, Triệu Đại không dám nói không!

– Được, đi đi.

Lưu Lăng phất tay.

Chính lúc đó, một tiếng nổ vang lên! Đợt cự nỏ thứ ba như con rồng lớn phẫn nộ khí thế mãnh liệt bay tới, cửa thành có kiên cố cũng không thể chịu nổi uy lực lớn như vậy. Âm thanh răng rắc liên tiếp từ cửa thành vang lên, cửa thành màu đỏ vỡ nát đó không chịu nổi lung lay sắp đổ!

Chính là bây giờ!

Triệu Đại hô to một tiếng, ba trăm kỵ binh gào thét phía sau y mà xông tới.

– Đại Tướng Quân Vương uy võ!

Triệu Đại giơ thanh kiếm trong tay lên, ánh sáng của thanh kiếm đó sáng lóng lánh dưới ánh mặt trời khiến cho người ta kinh hãi. Trong ánh sáng

https://thuviensach.vn

thanh kiếm lóa ra, trong ba trăm lẻ một binh sĩ bao gồm cả Triệu Đại sắc mặt mỗi người đều mang theo một loại quyết tuyệt! Ai cũng biết đợt binh sĩ đầu tiên tấn công cửa thành từ giây phút xông ra đã xác định chín mất một còn, trong mười người chỉ có thể sống một hai người cũng đã coi là trời rủ lòng thương, nhưng tất cả mọi người đều biết, những người được chọn để tấn công lần một chỉ có thể tiến lên mà không được lùi xuống.

Ba trăm linh một người cùng hô to:

– Đại Tướng Quân Vương uy võ!

Tiến về phía trước! Tiến về phía trước! Tiến về phía trước!

Triệu Đại xông lên trước mang theo lòng tin quyết tử, khuôn mặt có chút u ám đột nhiên trở nên dữ tợn, tảo hồng mã dưới háng y hí vang một tiếng, dưới làn mưa tên của quân giữ thành trên cao nhanh chóng tiến về phía cổng thành! Lúc này đám Cấm quân giữ thành cũng biết,nếu để cho người của đại doanh Kinh Kỳ phá cửa thành, vậy cục diện của bọn họ chỉ có con đường chết! Vì để có thể sống tiếp, mỗi người đều đỏ tròng mắt!

Tuy có sự áp chế của ba ngàn cung tiễn thủ dưới tay Hoa Tam Lang, nhưng lại không thể hoàn toàn phong tỏa được quân đang trấn thủ thành. Càng huống chi mục tiêu của quân giữ thành chỉ có ba trăm người tấn công cửa thành, như vậy con đường phía trước của ba trăm tử sĩ không còn nghi ngờ sẽ bị một trận mưa tên ngăn cản!

Triệu Đại khua thanh kiếm dài trong tay không ngừng chặn lại những mũi tên đang bay tới, tuy không quay đầu nhìn lại, nhưng y biết khoảng cách một trăm mét này người có thể xông tới cổng thành tuyệt đối không đủ ba phần, còn sau cùng có thể sống sót dường như có thể không cần tính đến. Lúc này trong lòng Lưu Lăng cũng hết sức khó chịu, nếu không vì tình hình thực sự khẩn cấp, dùng cung tiễn thủ và cự nỏ áp chế, dùng bộ binh thuẫn trận phá cửa thì thương vong sẽ ít hơn, hơn nữa tỉ lệ thành công cũng

https://thuviensach.vn

cao hơn. Nếu lúc đầu khi hắn thống lĩnh quân, dùng chùy phá cửa đặc chế để công thành thì lại dễ dàng. Nhưng hiện giờ thời gian không cho phép hắn dùng phương pháp ổn thỏa nhất để công thành, chỉ có thể dùng kỵ binh xông vào thành theo hình thức tự sát để mở cửa thành đang lung lay!

Phốc!

Một mũi tên nhọn cắm vào vai của Triệu Đại, mũi tên đó trực tiếp xuyên vào da thịt. Cấm quân sử dụng chính là lang nha tiễn có gai ngược, một khi cắm vào thịt thì sẽ khiến cho vết thương cắt thành hình dạng không theo quy định, sẽ làm mất một lượng máu lớn, hơn nữa vì trong tên có gai ngược, điều trị cũng vô cùng khó khăn.

A!

Triệu Đại gầm lên giận dữ, đôi mắt của y trong chớp mắt tràn ngập một màu đỏ.

Đánh mạnh một chưởng vào trên mũi tên lang nha đó, phù một tiếng mũi tên kia đột nhiên bị một chưởng của y đánh xuyên qua phía sau! Mũi tên từ phía sau vai bay ra ngoài cùng máu, chỗ máu đó dưới ánh sáng mặt trời có màu sắc kỳ dị. Triệu Đại rống to lên một tiếng, thúc ngựa tiến thẳng đến cửa thành.

Trước khi xông đến chỗ cách cửa thành chưa đầy năm mét, Triệu Đại đột nhiên quay ngược tay lại đâm một kiếm vào phía sau mông ngựa.Con ngựa đó kêu lên một tiếng rồi xông về phía trước, dưới sự khống chế của Triệu Đại chiến mã điên cuồng xông đến cửa thành đã bị phá.

Cửa thành bị lung lay một hồi đương nhiên không thể chống đỡ được, thủ lĩnh đám Cấm quân trấn giữ sau cửa thành gào thét một tiếng dẫn theo không ít quân mã vọt tới bên cạnh cửa thành để giữ cửa.

https://thuviensach.vn

Triệu Đại sau khi quay người xuống ngựa thì lăn một vòng tránh sang một bên, chính lúc tốc độ ánh sáng đó kỵ binh thứ hai cùng đâm một kiếm vào mông ngựa điên cuồng xông tới phía cổng thành! Kỵ binh này sau khi ngã xuống đất không hề đứng dậy, kỵ binh thứ ba cũng đến, chiến mã hung hăng đâm vào người kỵ binh thứ hai, húc cho cơ thể hắn va vào trên cửa thành!

Phù một tiếng phun ra ngụm máu tươi, tên kỵ binh thứ hai nội tạng bị vỡ mà chết.

Ba trăm tên kỵ binh lao tới cửa thành giờ còn chưa tới ba mươi tên, nhưng dưới sự va đập của hai mươi mấy tên kỵ binh quên cả sống chết,cửa thành cuối cùng cũng không chịu nổi mà đổ xuống. Cấm quân chen chúc phía trong cửa thành thậm chí còn không kịp tránh, có mấy chục tên bị cửa thành lớn đè xuống dưới, lập tức máu chảy thành sông!

– Giết!

Lưu Lăng mạnh mẽ rút Thiên tử kiếm bên hông, gầm lên một tiếng.

Giết! Giết! Giết!

Năm ngàn kỵ binh như thủy triều vọt về phía cửa thành, trong lúc vó ngựa tung bay bụi đất mù mịt, mang theo vô số sát khí, năm ngàn kỵ binh xông thẳng đến cửa thành!

Trần Hiểu nhìn cổng thành buồn bã hô lên một tiếng, hết hi vọng rồi!

Hắn hận, hận bản thân vì sao lúc đầu không nhanh chóng quyết định mở cửa thành cho Đại Tướng Quân Vương tiến vào thành. Hận sự do dự không quyết của bản thân, bây giờ hắn không còn có một cơ hội nữa. Ông trời luôn cho mình một cơ hội vào lúc nào đó, nắm bắt được sẽ thay đổi sinh mạng, không nắm được thì vạn kiếp bất phục

https://thuviensach.vn

Nếu là Trần Hiểu mở cửa thành, vậy đường quan tương lai của hắn chưa biết chừng sẽ thuận buồm xuôi gió. Nhưng hiện giờ, đợi chờ hắn chính là năm ngàn dao bầu sáng như tuyết, là trường mâu trong tay mấy vạn tướng sĩ, là ánh mắt lạnh lẽo của Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng!

Năm ngàn kỵ binh sau khi bỏ ra số thương vong nhất định như hồng thủy tuôn vào cửa thành, lập tức giết chóc. Đối mặt với Cấm quân tuy được xưng là tinh nhuệ nhưng căn bản chưa từng trải qua trận chiến, năm ngàn kỵ binh của đại doanh Kinh Kỳ không khác gì hổ vồ bầy dê! Cái chết của ba trăm binh sĩ lúc trước kích động sát ý ngập trời của binh sĩ đại doanh Kinh Kỳ, bọn họ cũng đã đỏ mắt, lúc này trong lòng chỉ có một ý nghĩ chính là phải giết chết tất cả kẻ địch ngăn cản chiến mã của mình.

Theo kỵ binh vào thành, rất nhiều bộ quân yểm hộ dưới chân thành xông vào thành Thái Nguyên. Bắt đầu chiến đấu từ cửa thành vào trong thành lan đến trên thành, cùng với nhiều bộ quân giết đến đầu thành, phòng thủ của Cấm quân dần dần tan tác.

– Đại ca! Huynh ở đâu?

Một tiểu tướng mặc áo bào trắng tướng mạo đường đường, trong tay vác một thanh thương dài vừa chiến đấu vừa hô lớn, tên tiểu tướng này võ công vô cùng lợi hại, một đám Cấm quân giữ thành trước mặt hắn chỉ như là một tên tướng hợp lại. Tấn thiết thương to thô kia bay vào không trung, mười tên Cấm quân bị hắn giết ngã xuống ngựa.

Tên tiểu tướng này chính là Triệu Nhị, giống như huynh trưởng Triệu Đại đều là gia nô của phủ Lưu Lăng. Hai người huynh đệ hắn từ nhỏ đã lớn lên ở Lưu Lăng phủ, là một gia nô, giây phút sự sống chết của bọn họ được ban cho Lưu Lăng thì cũng đã không thuộc về bản thân nữa rồi. Nhưng Lưu Lăng đối với họ có ân tình sâu nặng, từ một gia nô ti tiện được thăng làm thống lĩnh thân binh của Lưu Lăng. Trước đây khi Lưu Lăng nam chinh bắc

https://thuviensach.vn

chiến lập chiến công hiển hách, Lưu Lăng không để ý tới xuất thân hèn mọn của bọn họ mà đề bạt huynh đệ họ lên làm Thiên tướng.

Là một gia nô, phụ thân bọn họ không cho bọn họ một cái tên ra hình ra dáng, mà lấy Triệu Đại Triệu Nhị làm tên.

Lúc này Triệu Đại không biết sống chết, Triệu Nhị đương nhiên lòng như lửa đốt.

Dưới thanh Tấn thiết thương lúc này sớm đã có không biết bao nhiêu vong hồn, Triệu Nhị giống như bị điên, giết đám quân giữ thành để tìm bóng dáng của huynh trưởng.

Lưu Lăng đánh ngựa tiến vào trong thành, nhìn thấy Triệu Nhị giết đến mù quáng trong lòng có chút áy náy, nhưng mặt của hắn vẫn lạnh như băng, không có chút thay đổi.

– Người đâu!

Lưu Lăng quát.

Thân vệ phía sau lưng hắn kêu lên:

– Có thuộc hạ!

Lưu Lăng ánh mắt lạnh như băng đảo qua chiến trường, giơ tay dùng roi ngựa chỉ vào trước chiến đoàn nói:

– Phàm là Cấm quân giữ thành từ Bách phu trưởng trở lên giết không tha, những người còn lại có thể bỏ qua!

– Tuân lệnh!

Mười mấy tên thân vệ phía sau lưng hắn đều là cao thủ giang hồ mà nhị ca Lưu Trác thu nạp mấy năm nay, quân pháp chiến trận bọn họ không

https://thuviensach.vn

rành, nhưng đọ sức gần thì họ cao hơn rất nhiều so với những tướng lĩnh bình thường. Cùng với lệnh của hắn được ban ra, mười mấy tên kỵ binh nhảy xuống từ trên lưng ngựa, giống như từng con từng con chim ưng bay xuống, sau mấy cái nhảy lên xuống dường như đâm thẳng đến Cấm quân, biến mất trong chiến trường.

Đồng thời, những tên thân binh này vừa giết vừa hô lớn:

– Đại Tướng Quân Vương có lệnh, phàm là những người hạ vũ khí đều sẽ bỏ qua. Nhưng nếu có người kháng cự quyền uy của Đại Tướng Quân Vương, giết không tha!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chính Thái Đại Điện

Lưu Lăng không đợi chiến sự nơi cửa thành kết thúc, hét to với Triệu Nhị đang ở chỗ không xa điên cuồng tìm ca ca của mình:

– Triệu Nhi, Hoa Tam Lang nghe lệnh!

Triệu Nhị ngây ra một lúc, đảo mắt khắp bốn mặt xung quanh nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của ca ca, hắn thúc ngựa đến trước mặt Lưu Lăng. Hoa Tam Lang cũng ngay lập tức trở về bên cạnh Lưu Lăng, hai người cùng chắp tay hành lễ:

– Có mạt tướng!

Lưu Lăng thoáng nhìn Triệu Nhị, nét mặt bình tĩnh:

– Dẫn theo ba ngàn kỵ binh, theo ta tiến cung.

Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đáp một tiếng, lập tức quay đầu đi tập hợp binh mã, Lưu Lăng xoay người tiếp tục phân phó:

– Triệu Bá, ngươi dẫn theo năm trăm quân bao vây phủ Thái tử, không để lọt ai ra ngoài!

Thiên phu trưởng đáp một tiếng rồi trong tức khắc dẫn người hướng thẳng tới phủ Thái tử.

– Lưu Chấn, ngươi dẫn theo năm trăm quân đến phủ Tể tướng, một người cũng không được để lọt.

https://thuviensach.vn

– Tuân mệnh!

– Hách Liên Sơn, ngươi đem theo năm trăm quân đến kho quân giới ở phía thành đông, lấy danh nghĩa của ta mà tiếp quản nó.

– Tuân mệnh!

– Đỗ Uy, nhà ngươi dẫn theo một ngàn quân đến đại doanh của Cấm quân, dùng thanh Thiên Tử Kiếm chém Đô thống Cấm quân Hàn Toại, xách đầu của hắn đến Hoàng cung gặp ta!

– Tuân mệnh!

Phân phó kỹ lưỡng từng việc, lại mệnh lệnh cho Phó Thống lĩnh đại doanh Kinh Kỳ Trần Viễn Sơn đoạt lại Cấm quân thủ thành, Lưu Lăng dẫn Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đem theo ba ngàn thiết kỵ binh tiến về phía Hoàng cung.

Ba ngàn thiết kỵ binh sát khí ngập trời, trên đường tiến cung cũng không gặp phải trở ngại gì. Ngay lúc đại quân chỉ còn cách Hoàng cung chưa đầy ba dặm, lính canh ở phía trước bỗng chạy về báo cáo với Lưu Lăng:

– Bẩm Đại Tướng Quân Vương, con phố phía trước đang có hai đội quân đang chém giết lẫn nhau.

Lưu Lăng hỏi:

– Ai?

Lính canh trả lời:

– Ty chức không có đứng gần đó, thế nhưng trong đó có một đội đang đánh vào cờ hiệu của Nhị hoàng tử.

Lưu Lăng thần sắc lập tức biến đổi, phân phó:

https://thuviensach.vn

– Triệu Nhị, đem người đến phía trước xem có phải Nhị ca Lưu Trác của ta đang bị bao vây?

Triệu Nhị tuân lệnh dẫn theo ba trăm kỵ binh tiên phong đi qua đó.

Lưu Lăng thúc ngựa đi sau, trong lòng không cách nào giữ được sự bình tĩnh. Trong mười mấy vị hoàng tử của Bắc Hán Hoàng đế Lưu Nghiệp, đối với lão Cửu không quá được Lưu Nghiệp sủng ái như Lưu Lăng, thực sự coi hắn là huynh đệ lại chỉ có duy nhất một người – Nhị hoàng tử Lưu Trác. Lần này hắn không tiếc dốc toàn lực gây binh biến giúp Tứ hoàng tử Lưu Hoán giành hoàng vị chính là vì Nhị ca của hắn muốn giúp lão Tứ kế vị.

Tuy rằng Tứ hoàng tử Lưu Hoán và Lưu Lăng do cùng một mẹ sinh ra nhưng với Lưu Hoán, Lưu Lăng lại thấy giữa hắn và ca ca không có mấy phần tình huynh đệ. Phải biết rằng khi hắn lâm trọng bệnh, thật lòng quan tâm tới hắn chỉ có Nhị hoàng tử Lưu Trác, mà vị ca ca ruột Lưu Hoán này lại không đi thăm hắn dù chỉ một lần! Tuy rằng bây giờ trong người hắn và Lưu Hoán đang chảy chung một dòng máu,nhưng hắn hiện giờ không còn là Cửu hoàng tử vô dụng của ngày xưa nữa rồi.

Mặc dù Lưu Lăng cũng chả phải người thiện lương gì, nhưng trong lòng hắn, chỉ cần là người đối tốt với hắn, hắn đều nhớ rất rõ, lại còn vì đối phương mà trả giá gấp bội. Nếu là kẻ muốn hãm hại hắn vậy hắn chỉ có thể lãnh khốc vô tình. Nguyên nhân khác mà hắn đồng ý trợ giúp Tứ hoàng tử là vì những kí ức trước đây của lão Cửu bệnh tật kia, hắn vĩnh viễn cũng không bao giờ quên lúc hắn lâm trọng bệnh,Thái tử Lưu Tranh vẫn còn muốn hạ thủ giết chết hắn!

Sinh ra trong gia đình Đế Vương thì làm sao có được hai chữ “tình thân”.

Cho nên, hắn lại càng trân trọng tình huynh đệ hiếm có mà Nhị hoàng tử Lưu Trác dành cho mình, vì thế khi nghe thấy người đang bị bao vây có thể

https://thuviensach.vn

là Lưu Trác, cho dù là con tim hắn làm từ sắt đá cũng không thể không có gợn sóng.

Thúc ngựa về phía trước, hắn không cách nào giữ được bình tĩnh, tinh nhuệ binh của Nhị ca đều giao cho hắn, giờ khắc này bên cạnh Nhị ca không còn người nào dùng được rồi. Bây giờ nếu như hạ thủ với Lưu Trác đúng là thời cơ đẹp nhất, xem ra Thái tử Lưu Tranh cũng là một kẻ ra tay tàn nhẫn.

Không bao lâu Lưu Lăng đã đến đầu phố, chỉ nhìn thấy Triệu Nhị đã dẫn người giao đấu với người phía trước. Lưu Lăng ngồi trên yên ngựa cao nhìn thấy rõ ràng, người ở giữa đang bị bao vây kia chính là Nhị hoàng tử Lưu Trác!

– Hoa Tam Lang! Lập tức lấy đầu tên giặc bao vây Nhị hoàng huynh cho ta! Bắn!

Lưu Lăng quát lạnh một tiếng.

Hoa Tam Lang đáp một tiếng, từ trên yên ngựa lấy xuống Thiết thai cung giương lên, hai vai dùng lực nhẹ hô một tiếng:

– Bắn!

Thiết Thai cung kia bị y kéo căng một vòng tròn, làm cho người ta nhìn thấy không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Vèo một tiếng, mũi tên dài hơn một mét kia như một tia chớp màu đen, bay đến trong nháy mắt.

Phốc!

Bách phu trưởng Cấm quân đang chỉ huy thủ hạ phải giết được Lưu Trác trước khi Lưu Lăng tới cứu viện bị Hoa Tam Lang bắn một tên vào ngực. Người nọ bị lực bắn của mũi tên này trực tiếp đánh bay ra ngoài, thẳng tắp văng ra hơn ba mét, rõ ràng không sống sót được.

https://thuviensach.vn

– Giết!

Triệu Nhị gầm lên một tiếng, lệnh cho ba trăm kỵ binh cùng tấn công, đám Cấm quân như rắn không đầu kia lập tức bỏ chạy toán loạn,nhưng dưới tay của thiết kỵ binh, không tên nào chạy cho thoát. Đội quân nhanh chóng gọn gàng giết sạch hơn trăm tên Cấm quân, lập tức xuống ngựa thu dọn đống bừa bãi trên phố.

Lúc này bên cạnh Lưu Trác chỉ còn chưa đến mười tên hộ vệ, mà tên nào tên nấy đều bị thương, ngay cả Nhị hoàng tử Lưu Trác cũng bị chém một đao khá sâu trên vai trái. Có hộ vệ dìu, Lưu Trác bước chân lảo đảo đến trước mặt Lưu Lăng, Lưu Lăng quay người xuống ngựa bước vội đỡ lấy Nhị ca đang đứng không vững của mình.

– Cửu đệ, cuối cùng đệ cũng về kịp rồi.

Lưu Trác giờ phút này đã yếu lắm rồi, vết thương có thể nhìn thấy cả xương trên vai trái kia khiến cho y không cách nào kiên trì thêm nữa.Sinh ra trong Hoàng thất, đừng nói là phải chịu vết thương nặng như này, mà là lúc nào cũng có hộ vệ nhiều không đếm xuể bảo hộ. Lưu Trác có thể kiên trì lâu như vậy quả thực không dễ dàng, từ điểm này có thể nhìn ra Lưu Trác là một người rất có nghị lực.

– Nhị ca, huynh làm sao rồi?

Lưu Lăng ân cần hỏi han. Hắn chinh chiến trên yên ngựa nay cũng đã chín năm, đương nhiên biết được vết thương trên vai của Nhị ca nghiêm trọng đến mức nào. Tuy Bắc Hán chỉ là một nước chiếm giữ một góc nhỏ, lập quốc cũng chưa đầy hai mươi năm, nhưng bọn họ là Hoàng tộc đời thứ hai, cũng được coi là kim chi ngọc diệp, bình thường cũng là người cao cao tại thượng, làm sao có thể chịu được vết thương nặng đến như vậy.

Sắc mặt Lưu Trác trắng bệch:

https://thuviensach.vn

– Ta không sao, mau vào cung cứu Tứ ca của đệ đi. Cấm quân của Lưu Tranh hiện đã bao vây Cần Mẫn điện, Tứ ca của đệ trong tay chỉ có hơn một trăm cận vệ, e rằng không trụ được bao lâu. Lưu Tranh lần này quyết tâm đuổi cùng sát tận huynh đệ chúng ta, Ngũ ca cùng Thất ca của đệ đều đã bị hạ độc thủ.

Nhị hoàng tử nắm chặt lấy cánh tay Lưu Lăng, lo lắng nói:

– Nhanh đi!

Lưu Lăng gật đầu phân phó:

– Triệu Nhị, ngươi dẫn theo một ngàn quân đến điện Cần Mẫn trước, ta sẽ đi theo sau!

Triệu Nhị đáp một tiếng rồi liền dẫn một ngàn binh lính tiến về phía Hoàng cung.

Lưu Lăng sai người cầm máu, băng bó vết thương cho Nhị hoàng tử, hắn đứng bên cạnh, nắm chặt lấy tay của Lưu Trác, Lưu Trác thở hổn hển:

– Cửu đệ! Lấy đại cục làm trọng! Bây giờ đệ ở đây trị thương cho ta cũng không có ý nghĩa gì, mau dẫn binh đến điện Cần Mẫn cứu Tứ ca của đệ.

Lưu Lăng bình tĩnh nắm tay Lưu Trác nói:

– Nhị ca yên tâm, lão Cửu trong lòng tự có tính toán.

Hoa Tam Lang ở bên cạnh nói:

– Vương gia, Nhị điện hạ thương thế nghiêm trọng, không bằng phái người đưa về Vương phủ nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng thấy vết thương của Lưu Trác đã được băng bó cẩn thận, lắc đầu:

– Đỡ Nhị điện hạ lên ngựa, cùng ta vào Hoàng cung.

Hoa Tam Lang vẫn muốn khuyên bảo, lại nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Lưu Lăng, y chỉ đành tuân mệnh. Hai tên thị vệ đỡ Lưu Trác lên một chiến mã, Lưu Lăng cũng nhảy lên ngựa, quất roi ngựa, dẫn theo hai ngàn thiết kỵ binh hướng thẳng về phía Hoàng cung!

Hai ngàn binh lính rất nhanh đã ở ngay ngoài cổng cung, phần lớn Cấm quân đều đã bị phái đến thủ ở cổng thành thay cho quân phòng thủ,không đầy hai ngàn binh còn lại đều theo Thái tử Lưu Tranh truy giết các vị Hoàng tử khác. Hoàng cung lúc này đâu còn đoan chính uy nghiêm vốn có, chỉ còn lại đống hỗn độn, máu chảy thành sông.

Lưu Trác trên ngựa kiên trì đi về phía trước, ánh mắt nhìn về phía đại quân đang tiến về chủ điện của Hoàng cung, cũng chính là Chính Thái điện – nơi Hoàng thượng thiết triều nghị sự, y cắn răng chịu đau đớn thúc ngựa đuổi theo Lưu Lăng, hỏi:

– Lão Cửu, đây không phải đường đến điện Cần Mẫn, không phải là đệ quá gấp gáp mà hồ đồ rồi chứ, đây là đường đi điện Chính Thái!

Lưu Lăng nhìn Lưu Trác ngữ khí bình thản:

– Đệ chính là muốn đi điện Chính Thái, điện Cần Mẫn kia đâu có liên can nào với đệ?

– Đệ!

Lưu Trác trong lòng hết sức lo lắng, khí huyết công tâm, phun ra một ngụm máu, ngồi trên ngựa càng ngày càng không vững. Lưu Lăng với tay kéo Lưu Trác sang ngựa của mình, vung chiếc roi ngựa:

https://thuviensach.vn

– Giá!

Lưu Trác nôn nóng vùng vẫy đòi xuống ngựa, đừng nói là bây giờ y đang mắc trọng thương, thể lực yếu vô cùng, kể cả là khi y khỏe mạnh cũng không phải là đối thủ của Lưu Lăng. Bây giờ bị Lưu Lăng ép ngồi trên yên ngựa, bị hai cánh tay cứng như sắt của hắn kẹp lại, muốn động đậy cũng không được.

Một nhóm quân đã tới trước cửa điện Chính Thái, chỉ nhìn thấy ngoài điện có vài trăm Cấm quân đang canh giữ. Văn võ bá quan đều đang bị nhốt trong điện Chính Thái, Cấm quân luôn trong tư thế rút sẵn đao canh giữ đám quan lại cao quý kia. Bọn chúng đã nhận được mệnh lệnh của Thái tử Lưu Tranh, không cho phép một ai ra khỏi điện Chính Thái, ai cố ý trái mệnh, giết không tha.

Lưu Tranh đích thân dẫn binh đi tiêu diệt Lưu Hoán, chỉ cần đối thủ lớn nhất này bị tiêu diệt, hắn sẽ ngay lập tức trở về điện Chính Thái đăng cơ lên ngôi Hoàng đế. Giờ đây ngọc tỷ truyền quốc đang ở trên long án trong điện Chính Thái, bên cạnh ngọc tỷ chính là bộ hoàng bào Cửu long màu vàng vô cùng tinh xảo. Bốn tên Cấm quân Bách phu trưởng đứng ở hai bên long án, tay luôn đặt trên thanh kiếm, trông chừng nghiêm ngặt ngọc tỷ và long bào.

– Hoa Tam Lang! Phóng tên mở đường!

Lưu Lăng lạnh lùng quát.

Hoa Tam Lang lập tức ra lệnh, kỵ binh cũng ngay lập tức cất binh khí ở trong tay lên yên ngựa, trên tay đổi thành liên nỏ. Liên nỏ này là vật truyền từ Thừa tướng Thục quốc – Gia Cát Khổng Minh thời Tam quốc, vốn có thể bắn ba mũi tên cùng một lúc, sau lần nâng cấp của Lưu Lăng có thể bắn cùng lúc năm tên, là một vũ khí chết người trong các trận giao chiến của kỵ binh.

Phốc phốc phốc!

https://thuviensach.vn

Âm thanh liên tiếp vang lên, Cấm quân thủ vệ điện Chính Thái trong chốc lát đã thương vong hơn một nửa. Thực ra đám Cấm quân này nhìn thấy vô số kỵ binh xông tới trong lòng sớm đã buông xuôi, giờ đây làn mưa tên kỵ binh bắn xuống càng làm cho sĩ khí của chúng giảm xuống. Một tên Cấm quân Bách phu trưởng vừa định đứng ra chất vấn là kẻ nào dám dẫn binh tấn công điện Chính Thái, vừa định lên tiếng thì một mũi tên bắn xuyên vào trong miệng hắn rồi lại từ gáy bay xuyên qua.

Hoa Tam Lang dẫn theo kỵ binh tấn công, chỉ còn lại đám Cấm quân kẻ thì chết, tên thì nằm la liệt dưới đất, giao chiến ở bên ngoài điện Chính Thái chưa đầy năm phút đã chấm dứt.

Đám quan lại trong điện Chính Thái đều là một lũ nhát gan, tên nào tên nấy sắc mặt trắng bệch không dám hé môi nửa lời. Bá quan văn võ trong triều, chỉ có duy nhất một vị có thể coi là giữ được bình tĩnh chính là lão giả tóc đã chấm bạc. Lão giả này mặc bộ cẩm bào sắc tím hoa lớn, đeo một chiếc lưng đai bằng ngọc. Thân hình gầy yếu, lưng hơi còng. Vị này chính là Tể tướng đương triều của Bắc Hán, đứng đầu quan nhất phẩm, Lư Sâm.

Tiếng chém giết bên ngoài mãi không dứt, trong triều lại toàn kẻ nhát gan, duy chỉ có lão Tể tướng sáu mươi ba tuổi Lư Sâm nét mặt vẫn thản nhiên, tuy rằng nhìn lão nét mặt bình tĩnh không chút sợ hãi, lúc lâm nguy không hoảng loạn, nhưng trong lòng cũng thấp thỏm bất an, triều đình loạn đến như cục diện ngày hôm nay, người làm Tể tướng như lão cũng không rõ mình sẽ sống… hay chết?

Mười nước trong thiên hạ, chỉ có Bắc Hán là ở phương Bắc. Nam có Hậu Chu Quách Uy dòm ngó. Bắc có Khiết Đan Liêu quốc như hổ rình mồi. Bắc Hán vốn dĩ đã thù trong giặc ngoài, bây giờ vì Hoàng vị mà mấy vị Hoàng tử ngươi chết ta sống, ngay đến cả thi thể của Phụ hoàng cũng không lo, cứ tiếp tục như vậy chuyện diệt quốc cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lư Sâm thở dài, lẩm bẩm:

– Bắc Hán, tận rồi!

Đúng lúc này, cửa chính của điện Chính Thái bị người khác một cước đá văng ra!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hoàng Thượng Vạn Tuế

Hoa Tam Lang một chân đá văng cửa lớn của Chính Thái điện, không thèm để mắt tới vẻ mặt đầy kinh ngạc của bá quan văn võ trong triều.

Kéo cung bắn tên trúng ngay một tên Cấm quân Bách phu trưởng đang đứng cạnh long án.

– Đại Tướng Quân Vương giá đáo, tất cả quỳ đón!

Hoa Tam Lang một tiếng gào to!

Ba gã Bách phu trưởng còn lại bị khí phách của Hoa Tam Lang dọa sợ, ngay cả nói cũng không dám nói, chúng nhìn vào đồng đội bị tên bắn xuyên tim, trong lòng ai nấy cũng nảy sinh cảm giác lạnh thấu xương.

Hoa Tam Lang dẫn theo năm mươi tên kỵ binh thân khoác giáp sắt tiến nhanh vào trong đại điện, năm mươi người này thân thể đẫm máu mang theo sát khí ngút trời, vừa tiến vào đã dọa tới mọi người khiếp sợ, nhất là Hoa Tam Lang vừa đi vừa lướt ánh nhìn băng lạnh, giống như mũi tên sắc nhọn xuyên vào tim mỗi người.

Hoa Tam Lang đi đến phía trước long án giận dữ nói:

– Còn không quăng kiếm, quỳ xuống!

Ba gã Bách phu trưởng bị dọa tới mặt mày biến sắc, có hai người theo bản năng liền quăng cây đao bên hông quỳ ập xuống đất. Gã cuối cùng thần sắc do dự, cắn răng định rút đao ra phản kháng liền bị Hoa Tam Lang nhanh tay lẹ mắt một nhát kiếm chém ngay phía dưới long án. Hoa Tam

https://thuviensach.vn

Lang phóng bước nhảy lên bậc thang, một chân đá văng xác chết xuống giữa đại điện. Lập tức, cả đại điện liền im lặng như tờ.

Hoa Tam Lang trợn mắt lướt nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều không dám nhìn thẳng vào mắt y.

– Quỳ!

Hoa Tam Lang hét lớn một tiếng.

Năm mươi tên kỵ binh giáp sắt đồng thanh hét lớn:

– Quỳ!

Trong tiếng thét vang rung trời của năm mươi người, những quan viên nhát gan liền quỳ sầm xuống đất.

Dù cho những quan viên có chút khí phách cứng cỏi do dự một chút rồi cũng không khỏi quỳ xuống, nhất thời cả triều văn võ Chính Thái điện chỉ còn mỗi Tể tướng Lư Sâm vẫn đứng yên bất động.

Hoa Tam Lang tiến lên trước quát:

– To gan!

Lư Sâm hừ một tiếng nói:

– Bổn tướng có kim bài ngự tứ của Tiên hoàng, diện thánh không cần quỳ, sao có thể quỳ trước Đại Tướng Quân Vương của ngươi?

– Bỏ qua, Tể tướng đại nhân trung thành vì nước, trong bá quan văn võ nếu có người có thể khiến Lưu Lăng này kính phục, cũng chỉ duy nhất mỗi Lư đại nhân.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng bước vào đại điện, phất tay ra hiệu cho Hoa Tam Lang đang làm dữ ở trước lui ra.

– Đại Tướng Quân Vương, thật oai phong quá.

Lư Sâm hơi ảm đạm nói.

Lưu Lăng giọng điệu bình thản nói:

– Oai phong? Trong mắt ông Hoàng gia ta còn oai phong sao? Dù ông đã có kim bài ngự tứ không cần tham bái của Phụ hoàng, nhưng không lẽ ngay cả lễ nghi của kẻ làm thần khi gặp Hoàng thất ông cũng quên sao? Hay Tể tướng đại nhân tự cho rằng bổn vương trong mắt ông không xứng thụ lễ?

Lư Sâm há hốc miệng, đành khom người nói:

– Bái kiến Đại Tướng Quân Vương.

Lưu Lăng đi tới bên Lư Sâm, cúi người thấp giọng nói vào tai Lư Sâm:

– Đừng dùng thái độ này để tỏ vẻ ông là một trung thần, trong mắt ta cử động của ông thật nực cười. Tiên hoàng có thể ban cho ông kim bài bất tử, không lẽ ông nghĩ ta không dám diệt môn cửu tộc của ông?

Vẻ mặt hắn hiền hòa, thấp giọng nói vào tai Lư Sâm không ai nghĩ ra hắn đang nói những lời này.

– Ông giữ chức Tể tướng chức cao quyền trọng, nhưng có sánh được với những ca ca đệ đệ có huyết mạch tương liên của ta không?

Thân thể Lư Sâm run lên, trong mắt ánh lên vẻ khủng hoảng kinh hãi. Thân thể lão vốn khom xuống, lúc này càng thể hiện rõ sự già nua của lão.

Lưu Lăng đưa tay vỗ vỗ bả vai Lư Sâm, ha hả cười nói:

https://thuviensach.vn

– Sau này còn phải nhờ vả Tể tướng đại nhân nhiều trong việc chủ trì triều chính, nước này không thể một ngày không vua, trong triều đình cũng không thể một ngày không Tể tướng.

Lưu Lăng bước đến cạnh long án, quét mắt nhìn ngọc tỷ và long bào đặt sẵn trên long án, bất giác hừ lạnh một tiếng.

– Tất cả đứng lên đi.

Lưu Lăng thản nhiên nói.

Đám đại thần quỳ trên đất ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau không biết có nên đứng lên không. Bộ dạng của đám người này khiến Lưu Lăng giận lên, hắn đập long án quát:

– Người đâu, đem những ai muốn quỳ ra chém hết.

Phần phật lập tức, không ai quỳ nữa.

Lưu Lăng cười cười, cả triều văn võ này, thật ra chẳng qua chỉ là trò chơi người sét của Hoàng đế, người muốn chúng thẳng chúng sẽ thẳng, người muốn chúng cong chúng sẽ cong. Từ xưa đến nay kẻ dám nói thẳng dám bác bỏ lời của Hoàng đế được lưu danh sử sách chỉ có hai loại người.

Hoặc là cái gọi chính thần tuy được liệt vào hư danh thiên cổ nhưng cơ bản đều chết không toàn thây.

Còn không chính là loại đại gian thần khi quân phản quốc tuy ô danh vạn năm nhưng thật ra quyền khuynh thiên hạ vị cực nhân thần.

Đạo phải đạo phải, cũng chỉ là con rối thôi.

– Tiên đế băng hà, Tân quân chưa lập, triều đình cho các ngươi bổng lộc không phải để các ngươi mỗi ngày tới đây quỳ rồi quỳ, ban nãy ta có nói,

https://thuviensach.vn

nước không thể một ngày không vua, rốt cuộc ai thừa kế cái cái ngôi vị này cả triều văn võ các ngươi nói xem xem?

Lưu Lăng đưa mắt liếc nhìn cái long ỷ cách đó không xa, vẻ mặt thản nhiên. Hắn phất phất tay, Hoa Tam Lang cho người mang một chiếc ghế đến đặt cạnh long tọa.

Lưu Lăng đưa tay bỏ nón kim trụ xuống tiện tay đưa cho Hoa Tam Lang, bản thân ngồi xuống chiếc ghế nhìn cả triều văn võ.

Đây!

Tất cả văn võ bá quan đều sợ tới toát mồ hôi lạnh. Lưu lăng ngồi kế long ỷ, đây chính là hành động đại nghịch bất đạo. Cả triều văn võ hít một hơi lạnh, có người đã mơ hồ đoán ra được điều gì.

Lúc này Lư Sâm dần dần khôi phục lại thần sắc, nhìn cử chỉ như vậy của Lưu Lăng lão không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Lưu Lăng nheo mắt nhìn Lư Sâm nói:

– Sao thế, Tể tướng đại nhân có lời muốn nói?

Lư Sâm do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói lời nào, lão không có hành động gì, nhưng một gã gián quan Ngự Sử bước ra khỏi hàng ngang nhiên nói:

– Đại Tướng Quân Vương, người ngồi kế long ỷ, lẽ nào muốn soán vị sao? Người thân là Hoàng tử, lẽ nào không biết hành động này phạm phải quốc pháp?

Lưu Lăng cười nói:

– Trần Ngự sử, theo ý ông ta đáng nhận tội gì?

https://thuviensach.vn

Trần Ngự sử ngẩng đầu ưỡn ngực dõng dạc nói:

– Dựa theo luật lệ Đại Hán ta, lập tức đem người ra chém!

Lời vừa nói ra, ánh nhìn cả triều văn võ đều tập trung trên người Lưu Lăng.

Lưu Lăng nói:

– Xử chém ngay sao? Vậy ta hỏi ngươi, thân là trọng thần triều đình cấu kết với Thái tử kết bè kết đảng, lại còn âm thầm liên lạc với Quách Uy của Hậu Chu phía Nam với ý đồ tạo phản, vậy đáng tội gì?

Trần Ngự sử sắc mặt lập tức trắng bệch, thân thể ông run lên có chút không đứng vững. Phút chốc trên trán ông toát mồ hôi lạnh, hai cánh tay đang cầm ngọc giản cũng rung mạnh lên.

– Nói đi.

Lưu Lăng ngồi ở trên ghế cúi người hỏi.

– Đáng… Đáng tru cửu tộc.

Trần Ngự sử mồ hôi đầm đìa, quỳ phịch xuống khóc van xin:

– Đại Tướng Quân Vương tha mạng, Đại Tướng Quân Vương tha mạng. Hạ thần cũng do nhất thời bị Thái tử che mắt mới đi sai đường,xin mong Đại Tướng Quân Vương tha mạng.

Lưu Lăng cười híp mắt hỏi:

– Sao, Đại Tướng Quân Vương ta chết được, ông thì không chết được?

Lưu Lăng quơ quơ tay lên, Hoa Tam Lang quát:

– Người đâu, đem Trần Ngự sử kéo ra ngoài chém!

https://thuviensach.vn

Hai gã kỵ sĩ giáp trụ lưng hùm vai gấu tiến tới, đem Trần Ngự sự đang không ngừng kêu rên kéo ra ngoài như chó chết. Không lâu sau tiếng kêu thảm khốc truyền từ ngoài cửa đại điện vào, tiếng kêu thảm khốc khiến văn võ bá quan trong đại điện run lên bần bật.

– Còn ai định tội bổn vương?

Lưu Lăng mặt mũi hiền lành hỏi.

Phía dưới lặng ngắt như tờ.

Một lát sau, một gã đại quan nhị phẩm vén bào quỳ xuống đất nói:

– Tiên đế dựng nghiệp chưa đến nửa đã long ngự quy thiên, Đại Hán ta không thể một ngày không vua, vi thần Trương Thủ khẩn cầu Đại Tướng Quân Vương thuận theo thiên mệnh, đăng cơ đại bảo!

Sau cái quỳ của ông ta, liền có không ít quan viên theo ông ta quỳ xuống đất, ai nấy đều than khóc khẩn cầu Lưu Lăng đăng cơ làm Đế,tình thế như thể nếu Lưu Lăng không đăng cơ họ sẽ tự vẫn tại chỗ. Cũng có người trong lòng oán hận bất bình, thầm mắng kẻ đầu tiên ủng hộ Đại Tướng Quân Vương kế vị là kẻ bỉ ổi nham hiểm, cớ sao cái cơ hội biểu hiện sự trung thành thế này không rơi vào tay mình?

Lưu Lăng cười ha hả nhìn trò hề của cả triều văn võ, không ngăn cản cũng không trả lời, giống như xem trò vui.

– Báo, Thiên phu trưởng đại doanh Kinh Kỳ Đỗ Uy đã chém đầu Thống lĩnh Cấm quân Hàn Toại, đặc biệt đến phục mệnh!

– Báo, Thiên phu trưởng đại doanh Kinh Kỳ Triệu Bá đã bắt sống sáu trăm người của Thái tử Đông cung, đặc biệt đến phục mệnh!

https://thuviensach.vn

– Báo, Thiên phu trưởng đại doanh Kinh Kỳ Hách Liên Sơn đã tiếp quản kho quân giới, đặc biệt đến phục mệnh!

– Báo, Thiên phu trưởng đại doanh Kinh Kỳ Lưu Chấn đã bao quanh hộ vệ phủ Tể tướng để tránh kẻ gian thừa dịp loạn tác quái, đặc biệt đến đây phục mệnh!

– Báo, Phó Thống lĩnh đại doanh Kinh Kỳ Trần Viễn Sơn đã tru sát toàn bộ từ Bách phu trưởng trở lên trong Cấm quân mưu phản, phản loạn trong thành đã yên, đặc biệt đến phục mệnh!

Lúc này, bên ngoài đại điện những người được Lưu Lăng phái đi trước đó đã hoàn thành nhiệm vụ trở về phục mệnh, ngoài cửa một Phó Thống lĩnh và mấy tên Thiên phu trưởng quỳ một gối xuống, ai nấy đều máu tươi đầy mình và chảy dọc theo áo giáp còn không ngừng nhỏ giọt xuống đất. Cái đầu người của Thống lĩnh Cấm quân Hàn Toại bị đặt trên khay gỗ lim, được thân vệ Lưu Lăng dâng vào đại điện cho Lưu Lăng xem qua.

Nhất thời trong đại điện yên lặng dị thường, cả triều văn võ ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lư Sâm nghe thấy tướng phủ của mình bị vây thầm thở dài một tiếng, lập tức quỳ xuống đất khom người nói:

– Lão thần Lư Sâm, khẩn xin Đại Tướng Quân Vương hãy nghĩ cho thiên hạ xã tắc, kế Hoàng đế vị!

Lưu Lăng quơ quơ tay lạnh nhạt nói:

– Đợi thêm đi.

Lời vừa nói ra, không ai dám nói câu nào. Đại điện lại lâm vào một khoảng yên lặng quỷ dị, chỉ có máu không ngừng rơi xuống đất từ trên chiếc khay đựng đầu của Hàn Toại trong tay thân vệ.

https://thuviensach.vn

Tí tách, tí tách…

Đại khái sau nửa nén nhang, một tên tiểu tướng máu đẫm người thấm ướt cả chiến giáp đằng đằng đằng chạy đến bên ngoài đại điện, áo bào trắng giáp trắng của y giờ đã nhuộm đầy sắc đỏ, nhìn thật rợn người! Viên tiểu tướng quỳ bên ngoài đại điện, chấp tay cất cao giọng nói:

– Báo, Đại Tướng Quân Vương, Thái tử Lưu Tranh cử binh mưu phản đã bị đại doanh Kinh Kỳ ta bao vây, qua mấy phiên ác chiến tự biết khó có thể phá vây, đã sợ tội tự vẫn!

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường kinh hãi!

Lại là một đầu người đầy máu me được dâng lên, Thái tử Lưu Tranh mắt trợn giận dữ, râu tóc đều dựng, chết không nhắm mắt! Lư Sâm ngước đầu nhìn thoáng lập tức trong lòng run lên, tự vẫn… Tự vẫn có thể tự chặt đầu mình xuống? Lưu Lăng, ngươi thật ác độc!

Lưu Lăng thản nhiên nhìn lướt qua đầu Thái tử Lưu Tranh, hắn đứng lên, chậm rãi bước xuống bậc thang vén bào quỳ xuống, lớn tiếng nói:

– Cung thỉnh Bệ hạ đăng cơ!

Soạt một tiếng, sĩ binh thiết giáp trong đại điện đồng loạt quỳ xuống đất.

– Cung thỉnh Bệ hạ đăng cơ!

Bên ngoài đại điện hai nghìn kỵ binh trở mình xuống ngựa, đông nghìn nghịt quỳ trên đất đồng thanh hô:

– Cung thỉnh Bệ hạ đăng cơ!

Nhị Hoàng tử Lưu Trác, dưới sự nâng đỡ của hai tên hộ vệ đi vào trong đại điện, sắc mặt vô cùng trắng bệch. Bước chân hư ảo, nếu không có người ở bên đỡ lấy y sớm đã ngã quỵ xuống đất, y có bị đánh chết cũng không

https://thuviensach.vn

nghĩ tới, lão Cửu Lưu Lăng sẽ phụng y làm vua! Dưới sự nâng đỡ của hộ vệ, y run rẩy đi đến bên cạnh Lưu Lăng.

– Lão cửu! Đệ… khiến ta mang danh bất trung bất nghĩa!

Lưu Lăng lấy đầu chạm đất:

– Thỉnh Bệ hạ đăng cơ!

– Đệ!

Lưu Trác mở miệng nhưng lại không biết nói gì, cuối cùng y bất đắc dĩ thở dài hỏi:

– Lão Tứ hắn….

Lưu Lăng hạ giọng nói:

– Tứ ca trung thành vệ quốc, bị Thái tử sát hại rồi.

Phụt!

Lưu Trác phun ra một ngụm máu tươi, thân mình mềm nhũn không chống cự được nữa rồi.

Lưu Lăng cất giọng nói:

– Mau thay đồ cho Bệ hạ, thỉnh Bệ hạ kế vị!

Vài tùy tùng chạy đến đỡ Lưu Trác đi lên long đình, luống cuống tay chân lấy long bào do Thái tử Lưu Tranh vì mình chuẩn bị trên long án mặc chỉnh tề lên người Lưu Trác, sau đó đội lên đầu y cửu long quan, đỡ y ngồi lên long ỷ.

Lưu Lăng dẫn đầu cao hô:

https://thuviensach.vn

– Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

– Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tiếng hô vang đinh tai nhức óc!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mỹ Nhân Hầu Tắm

– Vương gia, ngài đã về rồi.

Trước cửa Vương phủ Đại tướng quân, một lão bộc già yếu tiếp nhận dây cương từ tay Lưu Lăng, dắt con ngựa Hồng Sư Tử vào trong nhà. Lão bộc này vốn là một binh sĩ già được Lưu Lăng thu nhận, do đã có tuổi lại không nơi nương tựa, nên được hắn đưa về ở trong Vương phủ.

Lúc Lưu Lăng về đến Vương phủ cũng là ngày thứ ba Nhị Hoàng tử Lưu Trác đăng cơ, vất vả mấy ngày nay khiến Lưu Lăng cảm thấy có chút mệt mỏi. Lưu Trác lên ngôi khi vẫn đang bị thương, hết thảy công việc sau đại lễ đều do Lưu Lăng một tay thu xếp. Nào là bố trí nhân sự bên Lục bộ Cửu khanh, chỉnh đốn lại Cấm quân, cả việc điều động đại doanh Kinh Kỳ… tất cả đều cần hắn giải quyết.

Lết thân xác mỏi mệt, liên tiếp ba ngày ba đêm chưa được chợp mắt, hiện tại Lưu Lăng chỉ muốn được ngủ một giấc yên ổn.

Diện tích Vương phủ của Lưu Lăng cũng không rộng, chỉ có hai gian nhà trước sau tổng cộng chưa tới hai mươi phòng. Căn nhà này so với thân phận của Lưu Lăng mà nói quả thực có chút đơn sơ. Khoan nói đến hắn là Hoàng tử, Đại Tướng Quân Vương, đến một viên quan Tam phẩm nhỏ bé trong triều thì ngôi nhà cũng đã rộng lớn nguy nga hơn Vương phủ của hắn.

Lưu Lăng không về thẳng phòng ngủ, mà sau khi đi rửa mặt liền bước vào thư phòng. Thư phòng của hắn vô cùng đơn sơ, chỉ có một cái giá sách làm bằng gỗ lim, một chiếc bàn và một chiếc ghế. Trong thư phòng cũng

https://thuviensach.vn

không bày biện đồ vật đắt tiền nào, chỉ có một bức tranh rất đặc biệt treo trên vách tường cạnh chiếc bàn.

Đây là một bức họa vốn không thể xuất hiện ở thời đại này. Mặc dù là dùng bút than vẽ nhưng bút pháp vô cùng tinh tế. Bức họa vẽ một người đàn ông trung niên với dáng vẻ hiền lành khôi ngô đang ôm một vị phu nhân vô cùng xinh đẹp ngồi trên chiếc sô pha, nét mặt hai người đều hiện lên nụ cười hạnh phúc mãn nguyện.

Mặc dù chất liệu giấy và bút của bức họa này khiến cho hiệu quả không được thể hiện một cách hoàn hảo nhất, nhưng từ mỗi nét bút đều có thể thấy, người vẽ bức họa này nhất định đã vẽ bằng cả trái tim. Mà người vẽ nó lại chính là Lưu Lăng. Hai người trong bức họa chính là cha mẹ trong kiếp trước của hắn.

Đến thời đại này đã được chín năm rồi, Lưu Lăng mặc dù đã thích nghi với thế giới này, cũng đã học được cách sinh tồn ở đây, nhưng vẫn không thể quên được cha mẹ mình, không quên được gia đình tuy không giàu có nhưng lại tràn ngập tình cảm ấm áp đó.

Lưu Lăng đứng trước bức tranh, để lộ ra nụ cười dịu dàng với cha mẹ trong tranh.

– Cha, mẹ, con đã về rồi.

Hắn nói.

– Cha, mẹ, chắc hai người không ngờ tới, mấy hôm nay con lại giết người rồi, thậm chí còn giết không ít. Đám người bên Lục bộ Cửu khanh tự cho mình là đúng kia con đã một hơi cho trảm chín tên, Cấm quân từ chức Thiên phu trưởng trở lên con cũng trảm sáu tên, quan lại từ Tam phẩm trở xuống trảm mười bảy tên. Ba ngày nay con giết người nhiều đến độ chai lì rồi.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng thở dài nói:

– Cha, mẹ, con đến thế giới này đã gần mười năm rồi, cha mẹ vẫn khỏe chứ?

– Ở cái thế giới này, dù con là Hoàng tử, nhưng trong Hoàng thất lại không thể cảm nhận được một chút ấm áp giống như cha mẹ. Cái thế giới này lạnh lẽo vô cùng, nếu con không đủ tàn nhẫn để giết người, thì có muốn sống yên ổn cũng không được. Đây là thời đại loạn lạc,nếu con không nhầm thì chính là thời Ngũ Đại Thập Quốc hỗn loạn trong lịch sử.

– Cha, mẹ, con không có dã tâm gì lớn, chỉ muốn bình yên sống sót. Nhưng trong cái xã hội người ăn thịt người này, nếu con không độc ác thì chỉ còn con đường chết không toàn thây. Hiện giờ tay con vấy đầy máu tanh, cha mẹ có trách con không?

Lưu Lăng ngồi trên ghế, nhìn bức tranh suy nghĩ thất thần.

– Cha, mẹ, ở thế giới này chỉ có Nhị ca Lưu Trác là đối tốt với con. Chỉ có duy nhất mình huynh ấy. Vì vậy con đã tặng huynh ấy một món quà, con đã giúp huynh ấy lên ngôi Hoàng đế. Sau này có huynh ấy con sẽ không cần phải sống cuộc sống tranh giành đấu đá khẩu thị tâm phi này nữa. Ngày mai con sẽ đệ một bức đơn xin từ quan, Nhị ca phong cho con làm Tịnh Kiên Vương, con không cần cái danh hiệu này.Con chỉ muốn sống yên ổn, vì vậy bắt đầu từ ngày mai con sẽ làm một vị Vương gia du thủ du thực ăn không ngồi rồi.

– Con không thể quay về nữa rồi, vậy nên con chỉ còn cách sống thật tốt, đây cũng là điều cha mẹ mong muốn, đúng không?

Lưu Lăng tự lẩm bẩm một mình, ánh mắt ôn hòa.

Đúng lúc này, có người khẽ gõ cửa thư phòng.

https://thuviensach.vn

– Vương gia, nô tỳ đã chuẩn bị xong nước tắm cho ngài, bây giờ nô tỳ sẽ hầu hạ ngài tắm rửa thay quần áo được chứ?

Một giọng nói dịu dàng êm tai vang lên, chính là tiểu nha hoàn Liễu Mi Nhi trong Vương phủ. Nàng vốn là một thị nữ trong cung, sau lại đắc tội đại thái giám Quách Dĩ mà bị trục xuất khỏi hoàng cung. Quách Dĩ sai người giữa đường bắt cóc nàng bán cho lầu xanh, đúng lúc Lưu Lăng đi ngang qua cứu được, từ đó nàng trở thành một thị nữ trong vương phủ Đại tướng quân Lưu Lăng.

Liễu Mi Nhi vừa tròn mười bảy, diện mạo vô cùng xinh đẹp. Xét theo tiêu chuẩn xã hội hiện đại, nàng cao tầm một mét năm sáu, ở thời cổ đại đã được coi là cao lắm rồi. Trên khuôn mặt xinh đẹp kia thứ khiến người ta mê mẩn nhất chính là đôi mắt long lanh, tựa hồ như biết nói. Dáng người nàng vô cùng đẹp, nhất là chiếc eo thon duyên dáng, càng khiến cho người ta nhìn một lần là phải lưu luyến mãi.

Người hầu trong phủ Lưu Lăng không nhiều, chỉ có ba thị nữ, ba kẻ sai vặt, hai lão bộc, một đầu bếp, một người chăn ngựa. Việc này so với thân phận Vương gia của hắn mà nói quả là không được hợp lý cho lắm, chính vì vậy càng khiến cho Lưu Lăng mang vẻ rất không phù hợp. Trong mắt người khác hắn chính là một kẻ lập dị, khắp triều văn võ bá quan đối với cuộc sống giản dị của hắn lời ra tiếng vào không ít.

Nói hắn khiên tốn, nói hắn cố làm ra vẻ, nói hắn thương nước thương dân, nói hắn giả vờ lấy lòng… nơi nơi đều có. Nhưng Lưu Lăng đều cười trừ.

Lưu Lăng cười, đúng là đến lúc tắm sạch sẽ một cái rồi.

– Vào đi.

Lưu Lăng hạ giọng nói.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa thư phòng két một tiếng mở ra nhẹ nhàng, Liễu Mi Nhi duyên dáng bước vào, đầu tiên cung kính thi lễ với Lưu Lăng, vẻ mặt dịu dàng kêu một tiếng.

– Vương gia.

– Ừ.

Lưu Lăng đáp lại một tiếng.

Hai gia nhân khiêng một chiếc thùng gỗ lớn vào trong thư phòng, sau đó khom người cáo lui. Chiếc thùng gỗ hơi nóng bốc lên hôi hổi,trên mặt nước còn nổi lơ lửng vài đóa hoa nhài thơm ngát. Lưu Lăng vừa nhìn thấy số hoa thả trên mặt nước liền bất đắc dĩ cười, Liễu Mi Nhi này toàn thích làm mấy việc như vậy. Hắn đường đường là một đại nam nhân, mỗi lần tắm đều phải thả vài cánh hoa vào.

– Vương gia, để nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa.

Liễu Mi Nhi đỏ mặt nói.

Khuôn mặt nàng vô cùng xinh đẹp, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi anh đào, cái trán sáng sủa, hai bên má là hai đám mây hồng nhạt, tựa như đóa hoa đào nở rộ khiến cho lòng người trìu mến. Chiếc váy vàng nhạt mặc trên người nàng, khiến cho thân hình hoàn mỹ đến cực điểm của nàng được phác họa một cách tinh tế nhuần nhuyễn. Đôi chân thẳng tắp thon dài như ẩn như hiện đằng sau lớp váy mỏng manh. Nàng đứng đó thật giống như một đóa phù dung nổi trên mặt nước làm rung động lòng người.

Lưu Lăng phảng phất nhớ ra khi hắn vừa mới thu nhận Liễu Mi Nhi, nàng mới chỉ là đứa trẻ mười ba tuổi. Khi đó ánh mắt xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ ngây thơ trong sáng, mặc dù khiến cho người ta trìu mến nhưng quả thực có phần ngây ngô. Mà hiện giờ bốn năm đã trôi qua, tiểu nha đầu năm nào giờ đã xinh đẹp động lòng người rồi. Nếu năm xưa Hoàng đế Lưu

https://thuviensach.vn

Nghiệp nhìn thấy bộ dạng Liễu Mi Nhi bây giờ, chỉ e đã sớm nhận nàng vào hậu cung rồi.

Lưu Lăng đứng lên bước tới thùng gỗ, Liễu Mi Nhi đỏ mặt giúp Lưu Lăng cởi đồ. Chỉ chốc lát sau, y phục trên người Lưu Lăng đã được đôi tay nhanh nhẹn của nàng lột sạch. Việc để người khác hầu hạ tắm rửa cởi đồ, phải mất một năm Lưu Lăng mới thích nghi được. Một người mặc dù tiếp nhận nền giáo dục hiện đại, tư tưởng cởi mở hơn rất nhiều so với người thời xưa, khi đối diện với thói quen sinh hoạt này cũng khó tránh khỏi kháng cự.

Đợi Lưu Lăng bước vào trong thùng gỗ rồi, Liễu Mi Nhi mới không khỏi lén thở phào một hơi. Lưu Lăng cao hơn một mét tám, bởi vì mấy năm chinh chiến nên một thân da thịt hiện lên màu lúa mạch khỏe mạnh. Thân hình của hắn vô cùng đẹp, vai rộng eo thon, trước ngực hai múi cơ hiện rõ, cơ bụng sáu múi rõ ràng có thể thấy được. Mà những thứ này đối với Liễu Mi Nhi mà nói, vẫn không gây đả kích bằng con quái vật lớn dưới khố Lưu Lăng.

Tuy rằng Liễu Mi Nhi theo hầu Lưu Lăng đã được bốn năm, nhưng mỗi lần hầu Lưu Lăng tắm ngửi thấy mùi hương nam tính trên người hắn đều khiến cho Liễu Mi Nhi tim đập rộn ràng.

Liễu Mi Nhi chậm rãi tháo búi tóc của Lưu Lăng, gỡ mái tóc dài đen nhánh của hắn. Nàng lén cúi xuống ngửi mùi hương trên tóc hắn, mặc dù mùi mồ hôi không dễ ngửi, nhưng Liễu Mi Nhi tựa hồ rất hưởng thụ nó. Ngửi một lúc nàng lè lưỡi, có chút đắc ý.

– Mi Nhi.

Lưu Lăng nhắm mắt lại hưởng thụ đôi tay mềm mại của Liễu Mi Nhi đang di chuyển trên cơ thể hắn, cảm giác mềm mại ấy khiến hắn cảm thấy vô cùng khoan khoái. Khi thân thể mệt mỏi, được ngâm mình trong nước

https://thuviensach.vn

nóng quả là một hạnh phúc. Mà khi tắm lại còn được một mỹ nữ dịu dàng giúp mình kỳ cọ, thì quả là một hạnh phúc trời cho.

– Vương gia, có chuyện gì vậy? Có phải nước nguội rồi không, để nô tỳ gọi người cho thêm nước nóng!

– Không cần.

Lưu Lăng kéo tay Liễu Mi Nhi ngăn nàng đi gọi người, Liễu Mi Nhi nhất thời mặt đỏ bừng kiều diễm như hoa.

– Ta muốn hỏi ngươi một câu.

Tay của Liễu Mi Nhi vẫn bị Lưu Lăng nắm lấy, không rõ là hắn cố ý hay là quên mất. Liễu Mi Nhi đỏ mặt để mặc Lưu Lăng nắm tay,nàng cúi đầu khẽ nói:

– Nô tỳ chẳng qua chỉ là một hạ nhân, Vương gia có chuyện gì cứ trực tiếp chỉ bảo là được.

Lưu Lăng cười cười nói:

– Nha đầu ngốc, hiện giờ bên cạnh ta người có thể nói chuyện chỉ có ngươi và bọn lão Ngô. Hai thị nữ mà Thái tử và Tứ ca gửi tới chỉ là trinh thám tới theo dõi ta. Cả cái Vương phủ này chỉ có ngươi là hiểu được tâm ý của ta thôi.

Liễu Mi Nhi trong lòng ấm áp, không kìm lòng nổi mà nắm chặt tay Lưu Lăng.

– Vương gia ngài đừng nói như vậy, tính mạng của nô tỳ là do ngài cứu được. Nô tỳ kiếp này sống làm người của Vương gia, kiếp sau vẫn nguyện theo hầu ngài.

Lưu Lăng cười:

https://thuviensach.vn

– Ngươi vẫn còn tin vào cái gọi là đầu thai chuyển thế sao?

Hỏi xong Lưu Lăng ngây người ra, cười khổ, bản thân mình có được coi là một loại đầu thai chuyển thế không?

– Vương gia?

Liễu Mi Nhi nhìn thấy mặt Lưu Lăng biến sắc, liền ân cần gọi một câu.

– À, không có gì, ta muốn hỏi ngươi, ngươi nói xem ta làm một Đại tướng quân vương chinh chiến sa trường bách chiến bách thắng tốt,hay là làm một vị Vương gia ăn không ngồi rồi du thủ du thực tốt?

Liễu Mi Nhi nghiêm túc nghĩ một lát nói:

– Nếu là nô tỳ, tất nhiên sẽ mong Vương gia có một cuộc sống an nhàn tự tại. Nô tỳ không mong ngài ngày đêm chém giết. Mặc dù ngài là Đại tướng quân vương bách chiến bách thắng, nhưng nói đi nói lại vẫn là quá nguy hiểm, còn không bằng ở nhà yên ổn. Có điều, nô tỳ cũng biết, Đại Hán này không thể thiếu Vương gia, giang sơn xã tắc này vẫn cần ngài bảo vệ, lê dân bách tính vẫn cần ngài chăm lo. Vậy nên nô tỳ nghĩ, cho dù ngài có muốn sống một cuộc sống an nhàn tự tại chỉ e Hoàng đế cũng sẽ không cho phép ngài.

Liễu Mi Nhi vừa dùng một tay giúp Lưu Lăng kỳ ngực vừa nhẹ nhàng nói.

Đợi một lúc không thấy Lưu Lăng nói chuyện, Liễu Mi Nhi cúi xuống nhìn mới phát hiện ra, Lưu Lăng đã ngủ từ lúc nào rồi.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tam Tuyên Thánh Chỉ

Về đến nhà, Lưu Lăng rất thoải mái, mơ mơ màng màng để Liễu Mi Nhi dẫn về giường tiếp tục ngủ. Trong lúc mơ màng, hắn dường như cảm giác được có thứ gì đó mềm mại chạm lên trán mình, có điều hắn cũng không để ý.

Rạng sáng bốn giờ, khi mặt trời vẫn còn đang lười biếng, Lưu Lăng từ trên giường nhảy dựng lên. Bất kể là khi còn đang chinh chiến hay là ở trong nhà, mỗi sáng lúc bốn giờ rời giường luyện quyền đã trở thành thói quen khó bỏ của Lưu Lăng. Kiếp trước cũng vì thân thể gầy yếu nên mới bị ốm liền không dậy nổi, vậy nên ở kiếp này, Lưu Lăng đã đặt ra cho mình một thói quen sinh hoạt nghiêm khắc.

Lưu Lăng trước mười sáu tuổi và Lưu Lăng của kiếp trước giống nhau đến thần kỳ, đều bị bệnh nằm liệt giường một thời gian rất dài.Khác nhau chính là kiếp trước hắn còn có cha mẹ yêu thương, còn kiếp này lại chỉ có thể dựa vào chính mình. Hai kiếp của Lưu Lăng còn có một điểm tương tự, đó chính là việc giết thời gian duy nhất khi nằm trên giường chính là đọc sách.

Bất kể là sách gì, chỉ cần có chữ là hắn đều thích đọc.

Đón gió nhẹ buổi sớm, Lưu Lăng cất bước đi đến võ trường ở hậu viện. Cái gọi là võ trường chính là một khoảnh đất bằng phẳng rộng khoảng một trăm mét vuông, có điều chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đủ cả, dụng cụ luyện võ các thứ ở võ trường này cơ bản đều có đầy đủ. Tạ đá từ năm mươi cân đến ba trăm cân đều có, ở một bên võ trường là giá để binh khí, tuy

https://thuviensach.vn

rằng binh khí mà Lưu Lăng thích nhất là trường thương, thế nhưng hắn cũng có hiểu biết sơ về mười tám món binh khí khác.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, Lưu Lăng cũng đều thần tượng cùng một người, đó chính là Thường Thắng Tướng quân, Hổ Uy Tướng quân áo giáp trắng của Thục quốc thời Tam Quốc – Thường Sơn Triệu Vân Triệu Tử Long.

Chính vì duyên cớ này, lúc Lưu Lăng tập võ thường rất thiên vị trường thương. Tuy rằng hắn chưa từng được dạy qua về kỹ thuật dùng thương, tất cả các chiêu thức đều là hắn tự mình nghiên cứu được, nhưng cho dù là Triệu Nhị bị Lưu Lăng cố ý đưa đến nhà hậu nhân của Triệu Vân học thương pháp năm năm thì sau khi trở về, muốn thắng Lưu Lăng cũng là việc khó có thể làm được.

Đây cũng không phải ý nói phương pháp của Triệu gia không bằng phương pháp mà Lưu Lăng tự mình nghiên cứu ra, thứ nhất là bởi vì thương pháp của Triệu gia kế thừa qua nhiều năm như vậy, đến giờ đã không còn hoàn chỉnh. Thứ hai, Lưu Lăng là một yêu nghiệt có trí nhớ của hai kiếp, hắn dùng góc độ hiện đại để nghiên cứu lối mòn trong thương pháp, lấy những mánh khóe không sử dụng được loại bỏ toàn bộ, sau đó thêm vào một vài chiêu thức đơn giản mà hữu dụng.

Tuy rằng Lưu Lăng mười sáu tuổi mới bắt đầu chậm rãi học võ, thế nhưng nhờ nhiều năm ròng nắng mưa cũng vẫn rèn luyện khắc khổ, võ nghệ của hắn sớm đã tiến dần từng bước.

Trước tiên, Lưu Lăng làm một vài động tác làm nóng người, sau đó luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ mười vòng xung quanh võ trường, sau đó đi đến chỗ đặt tạ đá. Những quả tạ từ năm mươi đến hai trăm cân để đó đã lâu không dùng, mà ngay cả tạ ba trăm cân Lưu Lăng cũng có thể nâng lên rất dễ dàng. Tuy nhiên nếu chỉ nói về lực cánh tay thì hắn và Hoa Tam Lang vẫn có chênh lệch không nhỏ.

https://thuviensach.vn

Khi còn ở kiếp trước, Lưu Lăng không tin trên thế giới này có cái gì gọi là khinh công bay tới nhảy lui, cũng không tin có nội lực có thể mở được bia đá. Nhưng ở kiếp này, Lưu Lăng đã tận mắt được chứng kiến tất cả, khiến hắn không thể không tin vào tiềm lực vô hạn của con người.

Sau đó Lưu Lăng tổng kết lại một chút, nhận ra đây thật ra cũng là một chuyện rất bình thường. Đem so sánh với việc đến trường đọc sách của người hiện đại thì liền có thể giải thích được rõ ràng vì sao ở thời hiện đại có rất ít người có thể luyện võ công đến mức độ xuất thần nhập hóa. Một học sinh bắt đầu từ tiểu học, sáu năm tiểu học, ba năm sơ trung, ba năm cao trung, sau đó là bốn năm đại học, đến lúc này thì tuổi đã khoảng chừng hai mươi hai, hai mươi ba rồi. Nếu lại có tự học nữa thì bình quân mỗi ngày sẽ phải lên lớp khoảng sáu đến bảy tiếng đồng hồ.

Bắt đầu đi học từ khi bảy tuổi, mỗi ngày học sáu tiếng đồng hồ tới tận khi tốt nghiệp đại học là dùng hết mười sáu năm, mà sinh viên ở thời hiện đại là một tập thể rất bình thường, nghĩ theo cách khác, nếu như một người từ bảy tuổi bắt đầu tập võ, tập mỗi ngày sáu tiếng thì đến hai mươi ba tuổi sẽ thành cái dạng gì đây?

Ở thời cổ đại, tương lai mà những đứa trẻ có thể chọn lựa là vô cùng hữu hạn. Gian khổ học văn để thi cử tìm công danh và tập võ tòng quân được phong hầu phong tướng là hai lựa chọn phổ biến nhất. Dùng mười sáu năm đi học rồi tốt nghiệp đại học ở hiện đại cũng bình thường giống như dùng mười sáu năm tập võ ở thời xưa.

Bởi vậy cho nên, Lưu Lăng cảm thấy căn bản mà nói thì người hiện đại chẳng có bao nhiêu người có thể chịu khổ nhiều như vậy để tập võ,mà ở thời cổ đại thì không phải vậy, điển cố “văn kê khởi vũ (*)” không phải là một ví dụ chứng minh đấy sao?

(*) Nửa đêm nghe tiếng gà gáy thì dậy tập múa kiếm. Nói người có chí hướng tranh thủ thời gian rèn luyện để làm việc lớn.

https://thuviensach.vn

Tỷ như Hoa Tam Lang, hai cánh tay có lực hơn nghìn cân, nếu ở hiện đại thì tuyệt đối có thể giật được huy chương vàng môn cử tạ ở Thế vận hội Olympic, thậm chí còn tiện thể được ghi vào sách kỷ lục thế giới. Nếu để y tham gia bắn cung, chỉ sợ mười nghìn tổ chức trên cả thế giới đều sẽ nghi ngờ y dùng thuốc kích thích.

Lưu Lăng xoay người nhấc quả tạ ba trăm cân lên, chỉ một cánh tay đã có thể nhấc lên, sau đó ném mạnh lên không trung rồi lại đón lấy,thân người xoay chuyển, mượn lực rồi lại ném lên. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, mãi đến khi cả người đã thấm một lớp mồ hôi mới ngừng lại.

Vừa định rút trường thương cán mộc từ trên giá binh khí xuống thì lại nhìn thấy lão Ngô vội vàng chạy tới.

– Vương gia, Vương gia!

Lưu Lăng xoay người cười nói:

– Lão Ngô, có chuyện gì mà gấp như vậy?

Lão Ngô thở hổn hển nói:

– Vương gia, thánh chỉ đến rồi.

Lưu Lăng cười thản nhiên, hắn đã sớm lường trước hôm nay sẽ có thánh chỉ ban xuống cho mình, chỉ không nghĩ rằng sớm như vậy đã đến. Có điều ngẫm lại thì thấy cũng chẳng sao cả, Lưu Trác vừa mới đăng cơ làm Hoàng đế, tuy rằng thân thể bị thương, nhưng với tính tình của Nhị ca hắn thì đương nhiên sẽ không có chuyện nằm mãi trên giường mà không dậy.

Giờ Thìn lâm triều lại bị Lưu Trác dời thành giờ Mẹo, điều này có thể cho thấy vị tân Hoàng đế này là muốn làm tốt một phen.

Lưu Lăng cười nói:

https://thuviensach.vn

– Ta biết rồi, trước hết ông hãy đưa khâm sai tuyên đọc thánh chỉ đến khách phòng nghỉ ngơi, ta đi thay quần áo rồi sẽ đến.

Lão Ngô đáp lại một tiếng, sau đó run rẩy chậm rãi chạy về tiền viện.

Lưu Lăng cũng không muốn để khâm sai phải chờ lâu, liền lập tức về phòng thay quần áo. Thật ra điều Lưu Lăng không thích ứng được nhất ở thời đại này chính là lễ nghi quá mức phiền phức, một bộ trang phục có thể hành hạ chết người. Cũng giống như lúc tiếp chỉ như thế này, dựa theo quy củ là tắm rửa thay quần áo mở án dâng hương, còn phải mặc chính phục quỳ tiếp chỉ, rắc rối đến đau cả đầu.

Đẩy cửa đi vào phòng ngủ, Lưu Lăng liền nhìn thấy Liễu Mi Nhi đã cầm Vương bào Đại tướng quân nhu thuận đứng đợi sẵn. Liễu Mi Nhi vừa mới rửa mặt xong, mang theo một cỗ thanh lịch xuất trần, trên gương mặt tinh xảo mang một nụ cười dịu dàng thản nhiên. Lưu Lăng vừa nhìn thấy nàng thì trong lòng sẽ có một loại cảm giác rất an nhàn.

– Nô tì kiến quá Vương gia, Vương gia sáng sớm tốt lành.

Liễu Mi Nhi thi lễ, duyên dáng bái lạy.

Lưu Lăng cười nói:

– Trong nhà thì cần gì quy củ nhiều như vậy.

Liễu Mi Nhi nói:

– Quy củ chính là quy củ, không thể bãi miễn được. Nô tì nếu ngay cả quy củ cũng không có, chuyện này nói ra chẳng phải sẽ đánh mất mặt mũi của Vương gia sao?

Lưu Lăng vươn tay ấn vào trán Liễu Mi Nhi một cái:

– Lắm lời!

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi thè lưỡi, nghịch ngợm cười cười. Nhớ đến tối hôm qua vụng trộm hôn trán Lưu Lăng một chút, cô gái nhỏ này lập tức thẹn thùng đỏ mặt. Nàng vừa giúp Lưu Lăng thay quần áo vừa nói:

– Vương gia, sớm như vậy đã có thánh chỉ đến, nô tì nghĩ nhất định là chuyện tốt.

Liễu Mi Nhi giúp Lưu Lăng ăn mặc chỉnh tề rồi lùi ra phía sau nhìn nhìn, sau đó lại bước lên lấy tay vuốt phẳng mấy nếp nhăn trên quần áo Lưu Lăng.

– Nô tì xin được chúc mừng Vương gia trước.

Liễu Mi Nhi cười nhẹ nói.

Lưu Lăng thân mật cào nhẹ mũi nàng một cái:

– Đi bỏ một phong bao một trăm lượng bạc, lát nữa cần dùng.

Sau khi phân phó xong, Lưu Lăng đi đến phòng khách, hai người hầu nam trẻ tuổi đang sắp xếp hương án ở trước cửa. Tám thị vệ mặc quan phục màu vàng chia đều ra đứng hai bên hương án, những người này đứng ở đó thật giống như tám cây đinh đóng trên mặt đất,không hề nhúc nhích.

– Ai ôi!!! Vương gia của ta, nô tì Tiểu Lục Tử hành lễ với người.

Lưu Lăng nghe thấy giọng nói này thì xoay ra nhìn, một người mặc một thân trang phục thái giám bát phẩm chậm rãi chạy từ trong phòng khách ra đón. Thái giám này tuổi không lớn, cũng khoảng mười bảy mười tám, dáng người không cao, rất gầy, nhưng khuôn mặt trắng trẻo nhìn rất có tinh thần. Lưu Lăng nhận ra được người này chính là tân thái giám Tiểu Lục Tử mà Hoàng đế Lưu Trác đề bạt lên làm Ti chức ở Chính Thái điện. Tiểu Lục Tử này trước đây trong cung chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thái giám cấp thấp chuyên cung cấp trà nước, bởi vì đã từng bị Thái giám tổng quản nội viện

https://thuviensach.vn

trước đây là Quách Dĩ ức hiếp, lần này Quách Dĩ chết rồi, không ngờ cậu ta cũng chuyển vận.

Vốn ấn tượng của Lưu Lăng đối với Tiểu Lục Tử này cũng không tệ, lần này cậu đến tuyên chỉ, Lưu Lăng cũng hiểu ý mà cười.

– Hóa ra là Tề công công, vất vả rồi.

Tiểu Lục Tử vốn họ Tề, là nhân sĩ thành Thái Nguyên, bởi vì nhà nghèo nên đã vào cung từ nhỏ.

– Vương gia của ta, người đây là muốn giết chết nô tì rồi.

Tiểu Lục Tử cung kính dập đầu thi lễ với Lưu Lăng, sau đó đứng lên khom người cười xòa với hắn. Vốn là dựa theo quy củ, mặc dù thân phận của Tiểu Lục Tử thấp, nhưng hôm nay làm khâm sai đến tuyên Thánh chỉ thì không cần phải thi lễ với bất cứ ai.

Có điều Tiểu Lục Tử nếu có thể lăn lộn đến vị trí Ti chức thái giám Thái Chính điện nhanh chóng như vậy thì hiển nhiên không phải là một kẻ ngốc. Cậu ta tự nhiên hiểu được, Hoàng đế đều là do Lưu Lăng đẩy lên, khâm sai như cậu trong mắt người ta có lẽ còn chẳng bằng một cái rắm thối, dập đầu cũng chẳng có gì là sai. Nếu có thể nịnh bợ Lưu Lăng thật tốt thì chức vụ Tổng quản thái giám Nội viện chẳng phải sẽ dễ dàng rơi xuống đầu mình sao.

Sau khi Tiểu Lục Tử hàn huyên đôi câu với Lưu Lăng, ngay sau đó lại lập tức đổi giọng:

– Vương gia, xin đắc tội.

Cậu ta hít sâu một hơi, sắc mặt lập tức biến thành trang nghiêm.

– Hoàng Cửu đệ, Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng tiếp chỉ!

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng vừa định kéo áo bào quỳ xuống, Tiểu Lục Tử vội vàng vươn tay đỡ lấy hắn:

– Trước khi đến đây, Hoàng thượng đã cố ý dặn dò nô tài là Đại Tướng Quân Vương không cần quỳ tiếp chỉ.

Lưu Lăng vẫn quy củ quỳ xuống:

– Vi thần tạ chủ long ân.

Lúc này mới đứng lên.

– Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Hoàng Cửu đệ, Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng, trung thành vì nước, hết lòng hết sức, từ mười sáu tuổi đã vì nước chinh chiến tứ phương, bách chiến bách thắng, nâng cao oai danh của Đại Hán ta. Tích công trạng lý ra nên gia phong, tấn phong Trung Thân Vương, triều đình ban cho ngồi, không được quỳ hành lễ.

Mấy nghìn chữ tiếp sau đó đều là những lời khen ngợi và phong thưởng, Lưu Lăng cứ nghe vào tai trái lại trôi qua tai phải ra ngoài, xem tất cả giống như gió thổi vào mặt. Những chuyện đó nói đi nói lại mãi cũng chẳng khác nhau là bao, có nghe nhiều đến chán ngấy cả rồi.Khó khăn lắm Tiểu Lục Tử mới đọc xong, Lưu Lăng vừa muốn tạ ơn thì cậu ta lại nói:

– Vương gia đợi chút, vẫn còn một ý chỉ nữa.

Lưu Lăng đưa hai tay ra nhận lấy Thánh chỉ thứ nhất, liền thấy Tiểu Lục Tử lấy Thánh chỉ thứ hai từ trong ống tay áo ra.

– Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Trung thân Vương Lưu Lăng từ hôm nay sẽ kiêm chức Đại Tướng Quân.

Thánh chỉ này không có gấm vóc như Thánh chỉ trước, chỉ có hơn trăm chữ, nhưng ý nghĩa lại vô cùng to lớn. Ý của Thánh chỉ này là đem toàn bộ

https://thuviensach.vn

quân quyền của Bắc Hán giao cho Lưu Lăng. Phần tín nhiệm này trong mắt đương kim Hoàng đế Lưu Trác cũng chỉ có Lưu Lăng làm tốt.

Lưu Lăng trong lòng chấn động, chính hắn khởi thảo bản tấu xin được rút khỏi việc quân, còn đang đặt trên bàn trong thư phòng, hiện tại chẳng những không rút được mà chức vụ Binh mã Đại Tướng quân lại chất lên đầu hắn.

Thế nhưng Lưu Lăng cũng biết cho dù cự tuyệt thì Nhị ca Lưu Trác của hắn cũng tuyệt đối không đồng ý, bây giờ Bắc Hán thù trong giặc ngoài, một khi hắn kháng chỉ thì triều cục chắc chắn sẽ đại loạn, chỉ có thể từ từ tìm kiếm người thích hợp tiến cử lên trên, đợi triều cục ổn định rồi nhắc lại việc rời khỏi triều đình sau.

Tiểu Lục Tử thấy Lưu Lăng định thi lễ thì lại ngăn cản hắn.

– Vương gia đừng vội tạ ơn, Hoàng thượng vẫn còn một khẩu dụ ban cho ngài.

Lưu Lăng sửng sốt, lập tức khom người nghe chỉ.

Tiểu Lục Tử cười mỉm nói:

– Đại Tướng quân xin đừng trách. Khẩu dụ của Hoàng thượng là: Lão Cửu! Ngủ đủ chưa? Nếu ngủ đủ rồi thì mau đến giúp Trẫm, trước giữa trưa mà vẫn còn chưa tiến cung thì ngày mai Trẫm sẽ mang theo văn võ triều thần đến Vương phủ của đệ lâm triều đấy.

Lưu Lăng ngẩn người, không khỏi cười khổ.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Lư Thị Ngọc Châu

Gia Phong năm thứ nhất, Bắc Hán Hiếu Đế Lưu Trác liên tục hạ ba đạo thánh chỉ gia phong Trung Thân Vương Lưu Lăng làm Tịnh Kiên Vương, Lưu Lăng ba lần đều khéo léo từ chối. Gia Phong năm thứ nhất tháng chín, Lưu Lăng dâng tấu lên Hiếu Đế xin từ chức Đại tướng quân, Hiếu Đế ngự bút phê hai chữ.

Không chuẩn.

Một tháng sau khi Hiếu Đế đăng cơ, Lưu Lăng dâng tấu chỉnh sửa triều chính. Tấu chương mấy vạn chữ, trần thuật lợi và hại, Hiếu Đế phê:

– Chuẩn, mọi việc cứ theo như khanh đã tấu, từ Trẫm trở xuống đều phải ủng hộ chỉnh sửa.

Một ngày này, trong lúc thượng triều.

Hiếu Đế Lưu Trác ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, giọng điệu bình thản nói:

– Các vị ái khanh, chính sách chỉnh sửa triều chính mà Trung Thân Vương đề ra, còn ai có dị nghị gì không? Đừng ngại, cứ nói.

Một lúc sau, Tể tướng Lư Sâm tiến lên một bước rồi nói:

– Khởi bẩm Bệ hạ, lão thần có điều không hiểu.

Lưu Trác nói:

https://thuviensach.vn

– Lão Thừa tướng cứ việc nói, có gì không hiểu Trung Thân Vương sẽ trực tiếp giải thích cho khanh.

Lưu Lăng đứng ở vị trí đầu tiên hàng bên trái của quần thần, mỉm cười nói:

– Không biết Tể tướng đại nhân có chỗ nào không hiểu?

Lư Sâm khom người nói:

– Trung Thân Vương, lão thần xin đắc tội. Đối với những chính sách chỉnh sửa mà Trung Thân Vương đề ra, phần lớn lão thần đều tán đồng. Chỉ là trong đó có một việc chưa hiểu rõ, chính là về việc thành lập Quân Cơ Xứ.

Lư Sâm nói:

– Triều đình chính vụ, do lục bộ gánh vác. Lại bộ quản lý việc bổ nhiệm và miễn nhiệm văn chức quan lại, tổ chức khoa thi, huân phong,vân vân… của cả nước; Hộ bộ quản lý hộ khẩu, ruộng đất, thuế má, thuế ruộng, thu chi tài chính, vân vân… của cả nước; Lễ bộ phụ trách lễ nghi, hiến tế, khoa cử, trường học, vân vân…; Binh bộ phụ trách việc tuyển dụng quan võ và hành chính quân sự; Hình bộ quản lý tư pháp hành chính của cả nước; Công bộ quản lý các công trình, thủ công, đồn điền, thủy lợi, giao thông, vân vân… của cả nước.

– Quân Cơ Xứ này cũng không biết cụ thể hành sử quyền lợi gì, hay thay triều đình gánh vác vấn đề gì. Hiện tại lục bộ kiện toàn, gánh vác quốc sự, trong triều đình lại tăng thêm một bộ nữa, vả lại còn trên cả lục bộ, việc này làm cho người khác có chút khó hiểu. Hơn nữa, gia tăng một bộ cần có thêm một đám quan lại, tuy rằng hiện giờ quốc khố của Đại Hán ta coi như sung túc, nhưng vô duyên vô cớ tăng thêm chi tiêu một ít bổng lộc vẫn là có chút lãng phí.

https://thuviensach.vn

Lư Sâm giọng điệu tuy rằng bình thản, nhưng ý tứ trong lời nói đích thực có chút bất kính. Phải biết rằng hiện tại Lưu Lăng ở Bắc Hán quốc có địa vị dưới một người trên vạn người, có ai dám trước mặt chất vấn phương án mà hắn đề xuất? Văn võ trong triều đình đều không phải ngốc, tất nhiên nhìn ra được Lư Sâm đối với việc Lưu Lăng phái binh vây quanh phủ Tể tướng của lão lúc Hiếu Đế đăng cơ vẫn còn canh cánh trong lòng.

Tuy nhiên nói gì thì nói, hiện giờ trong triều đình cũng chỉ có mình Lư Sâm dám cậy già lên mặt chỉ ra nghi vấn đối với chính sách do Lưu Lăng đề ra.

Lưu Lăng cười nói:

– Nếu Lư đại nhân đã hỏi, ta đây liền nhân cơ hội này hướng Hoàng thượng và chư vị đại nhân giải thích cặn kẽ tác dụng của Quân Cơ Xứ.

Lưu Lăng hắng giọng một cái nói:

– Quân Cơ Xứ nắm toàn bộ quân, có quyền lực chính trị lớn thứ hai, chân chính trở thành cơ quan chấp chính cao nhất của quốc gia. Quân Cơ đại thần không có ngày nào không bị triệu kiến, không có ngày nào không phụng mệnh làm việc, thường lui tới chỗ cung đình. Những nơi Bệ hạ đến, Quân Cơ đại thần đều theo bên cạnh. Nhưng Quân Cơ Xứ hoàn toàn do Bệ hạ trực tiếp nắm giữ, về mặt quyền lực Quân Cơ Xứ là cơ quan chấp chính cao nhất của quốc gia, mà về mặt hình thức nằm ở vị trí cơ cấu lâm thời, không giống với nha môn chính thức.Chỗ làm việc của Quân Cơ Xứ không gọi là Nha thự, mà gọi là Trị phòng.

– Quân Cơ Xứ cũng không có chuyên quan, nhân tuyển của Quân Cơ Xứ đều là quan hiện có kiêm chức, Bệ hạ có thể tùy lúc ra lệnh họ rời khỏi Quân Cơ Xứ, quay về nha môn lúc đầu. Quân Cơ đại thần sẽ không có phẩm cấp, cũng không có bổng lộc. Bổ nhiệm Quân Cơ đại thần, cũng không tuân theo những chế độ đã được quy định, hoàn toàn xuất phát từ ý

https://thuviensach.vn

chí tự do của Bệ hạ. Chức vụ của Quân Cơ đại thần cũng không có trên chế độ quy định, hết thảy đều là Bệ hạ lâm thời phân công, cho nên Quân Cơ đại thần chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.Chỉ được truyền đạt soạn thảo, mà không được hỗ trợ đưa ra ý kiến.

Bởi vì liên tục mấy ngày làm việc vất vả, giọng của Lưu Lăng mang theo chút khàn khàn nhưng vẫn truyền đến tai mỗi người một cách rõ ràng. Hắn vừa nói xong, trong đám đại thần, những người thông minh đều đã hiểu được ý nghĩa chân chính của Quân Cơ Xứ!

Thiết lập Quân Cơ Xứ, thật ra chính là làm cho quyền lực chính trị quân sự càng thêm tập trung khống chế trong tay Hoàng Đế.

Lưu Lăng không thuộc về thời đại này, hắn tất nhiên biết Hoàng quyền tập trung chân chính mới có lợi cho sự phát triển của Bắc Hán. Hơn nữa Quân Cơ Xứ là bộ phận tới nhà Thanh mới xuất hiện, là kết quả của việc chế độ quân chủ chuyên chế phát triển lên đến đỉnh cao. Lúc ở kiếp trước Lưu Lăng đọc nhiều sách vở, tất nhiên hiểu rõ sự thuận lợi của việc nhà Thanh thiết lập Quân Cơ Xứ mang lại.

Hơn nữa Quân Cơ Xứ nhà Thanh còn thực thi quy định nghiêm ngặt về bảo mật tài liệu, phàm là chỉ dụ đã nghe, tờ đơn đã truyền trong ngày, đều đóng thành sách, mỗi ngày một quyển, đủ một tháng sẽ gọi là “Thanh đương”. Những văn kiện giao nhận do bên Nội các trả về cho người bên lưu trữ, mỗi ngày thành một bó, mỗi nửa tháng thành một bao, lưu trữ thành các loại theo quý, theo tháng, cất vào trong tủ,người trực hôm đó sẽ chính tay niêm phong, gọi là “Phong quỹ”. Quân Cơ Xứ nhà Thanh vẫn chưa có phòng lưu trữ tài liệu, chỉ có nhân viên bảo mật quản lý những tài liệu này, do đó công tác bảo mật của Quân Cơ Xứ làm rất tốt. Quân Cơ Xứ thành lập, đánh dấu cho việc quân chủ phong kiến tập quyền đã tiến thêm một bước cường hóa.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, chẳng những quyền hành đều được nắm giữ chặt chẽ trong tay Hoàng đế vả lại cơ mật quốc gia khó có thể lọt ra ngoài. Mà Lưu Lăng làm như vậy, điểm xuất phát không thể nghi ngờ là muốn giúp Hiếu Đế Lưu Trác mau chóng ổn định triều cục, cũng chính vì để hắn có thể sớm rời khỏi triều chính mà cố gắng. Lưu Lăng hiểu rất rõ Nhị ca hắn Lưu Trác, Lưu Trác là một người rất có tài, cần cù mà công chính, tương lai nhất định có thể trở thành một minh quân.

Nghe Lưu Lăng nói xong. Lư Sâm gật gật đầu không tiếp tục chất vấn nữa, dường như đang lý giải những gì Lưu Lăng đã nói. Trên triều,cả đám văn võ đều im lặng, trong đó những người tâm tư tinh tế đã thấy được chỗ lợi hại trong chính sách của Lưu Lăng, đồng thời cũng cảm thấy cơ hội thăng quan tiến chức.

Nếu quả thật theo như Lưu Lăng nói, tuy rằng tiến vào Quân Cơ Xứ cũng không có chức vụ thực tế nào, cũng không nhận được bổng lộc gì, nhưng một khi tiến vào Quân Cơ Xứ rồi, vậy có nghĩa là trở thành tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng, hơn nữa Chủ quản của Quân Cơ Xứ còn có quyền thay Hoàng Thượng phê duyệt một số sự vụ, đối với kẻ làm quan thì đây là một loại hấp dẫn khó có thể kháng cự!

Quyền thay mặt thiên tử hành sử, đây quả là một vinh quang lớn!

Lưu Lăng thấy Lư Sâm trầm mặc không nói, vì thế hướng bá quan văn võ quét mắt một lượt hỏi:

– Các vị đại nhân, còn có ai đối với việc thiết lập Quân Cơ Xứ có chỗ nào không hiểu nữa không?

Lễ bộ Thượng thư Tào Chí tiến lên nói:

– Hạ quan còn có một việc không hiểu.

Lưu Lăng nói:

https://thuviensach.vn

– Mời nói.

Tào Chí nói:

– Theo như Trung Thân Vương nói, người tiến vào Quân Cơ Xứ bất luận chức quan phẩm vị gì chỉ tuyển người có tài, vậy có phải dân thường cũng có thể tiến vào Quân Cơ Xứ không? Mà quan viên trong triều đình cũng phải đối với bọn thường dân hành lễ sao? Vậy không phải vi phạm quốc gia pháp kỷ hay sao?

Lưu Lăng nói:

– Tào đại nhân, người tiến vào Quân Cơ Xứ ngay cả là một kẻ thường dân, nếu mà có thể trợ giúp quốc gia chính sự, có thể đem cơ nghiệp của Đại Hán củng cố vững chắc thậm chí mở rộng bờ cõi, lạy y một cái thì có làm sao?

Hiếu Đế Lưu Trác vỗ án nói:

– Trung Thân Vương nói rất hay, nếu có thể giúp giang sơn Đại Hán ta vững chắc, cường thịnh phồn hoa, không chỉ ngươi mà ngay cả Trẫm lạy y một cái thì có làm sao?

Lưu Lăng kéo áo bào quỳ xuống nói:

– Ngô Hoàng vạn tuế, Ngô Hoàng anh minh!

Tào Chí á khẩu không nói được gì, chỉ có thể quỳ xuống cùng Lưu Lăng hô Ngô Hoàng vạn tuế, Ngô Hoàng anh minh. Ngay cả Hoàng Đế Bệ Hạ cũng bày tỏ thái độ rồi, Lễ Bộ Thượng Thư như hắn còn có gì để nói nữa chứ?

Hiếu Đế tâm tình tốt vô cùng, sau khi bàn quốc sự một hồi thì tuyên bố bãi triều.

https://thuviensach.vn

– Lão Cửu lưu lại, Trẫm sớm đã đói bụng, cùng Trẫm ăn cơm.

Lưu Lăng khom người nói:

– Vi thần tuân chỉ.

Đằng sau Chính Thái điện là Thừa Tiên điện, cũng là nơi Hoàng Đế nghỉ ngơi trước và sau khi thượng triều. Lúc Lưu Nghiệp làm Hoàng Đế cũng đã định ra mỗi ngày sáng tối triều hội hai lần, mà từ khi Lưu Trác đăng cơ đến nay thậm chí ăn ở cũng trong Thừa Tiên điện, để thuận tiện cho việc triều hội cũng như triệu tập các đại thần nghị sự riêng bất cứ lúc nào.

– Lão Cửu, gần đây đệ vất vả rồi.

Lưu Trác đích thân gắp chút thức ăn bỏ vào trong chén của Lưu Lăng, Lưu Lăng nhanh chóng đứng dậy tạ ơn. Lưu Trác đặt chiếc đũa xuống bàn, giả bộ tức giận nói:

– Nơi này chỉ có huynh đệ, không có quân thần. Đệ muốn mở miệng ngậm miệng là tạ chủ long ân thì đừng trách huynh không niệm tình huynh đệ, trực tiếp hạ chỉ đem đệ sung quân nơi biên cương.

Lưu Lăng nói:

– Nay đã không như xưa, Lưu Lăng không dám quên chủ tớ tôn ti.

Lưu Trác một tay kéo Lưu Lăng ngồi xuống ghế nói:

– Còn nói những lời như thế nữa là huynh giận thật đấy, nơi này chỉ có hai huynh đệ ta, nào có chủ tớ tôn ti ở đây.

Lưu Lăng cười cười nói:

– Vậy được, lão Cửu đành hỗn xược một lần vậy.

https://thuviensach.vn

Lưu Trác cười ha ha nói:

– Đây mới là hảo huynh đệ của ta, là lão Cửu thẳng thắn mà ta biết.

Lưu Trác nâng chén rượu lên uống một ngụm, ra vẻ lơ đãng nói:

– Lão Cửu, năm nay đệ hai mươi ba tuổi rồi đúng không?

Lưu Lăng nói:

– Nhị ca có trí nhớ thật tốt, đúng là hai mươi ba tuổi.

Lưu Trác đặt chén rượu xuống thở dài, dường như trong lòng có điều phiền muộn. Lưu Trác hỏi:

– Nhị ca, chuyện gì khiến ca phiền lòng vậy?

Lưu Trác vẻ mặt áy náy nói:

– Trước kia Phụ hoàng bệnh nặng bận việc phục thị mọi việc, những ngày này lại chỉ lo việc triều chính. Ngược lại không để ý đến chuyện chung thân đại sự của đệ. Lão Cửu à, đệ đã hai mươi ba tuổi rồi, sớm đã nên thành thân rồi.

Lưu Lăng cười nói:

– Chuyện của đệ có là gì chứ, Nhị ca không cần vì những chuyện này mà lo lắng. Đệ đã quen một mình tự do tự tại, cưới vợ ngược lại sẽ bị ràng buộc, không tốt không tốt, rất không tốt.

Lưu Trác khoát tay nói:

– Không thể nói như vậy, đệ đường đường là Trung Thân Vương, nếu không cưới vợ sẽ thành trò cười cho văn võ trong triều đấy.

https://thuviensach.vn

Y phủi tay, một tiểu thái giám cầm một kiện đồ vật cung kính đứng bên cạnh Lưu Lăng.

– Xem một chút.

Lưu Trác nói.

Lưu Lăng nghi hoặc cầm lấy vật trong tay tiểu thái giám nhìn một chút. Là một tấm lụa trắng, trên đó vẽ một tòa phủ uyển lớn, đình đài lầu các, phong thái khoáng đạt.

– Nhị ca, đây là?

Lưu Lăng hỏi.

Lưu Trác cười ha hả nói:

– Đây là lễ vật mà Nhị ca đưa cho đệ, ta sai người ở phía Bắc Đô Thành dựng lên phủ Trung Thân Vương. Phủ của đệ hiện tại quá đơn sơ rồi, đừng nói người khác, Nhị ca nhìn thấy trong lòng cũng không thoải mái.

Lưu Lăng vừa muốn nói chuyện, Lưu Trác vẫy vẫy tay nói:

– Đệ đừng từ chối, đây không phải tặng cho mình đệ đâu.

Y cười nói:

– Đây là lễ vật Nhị ca tặng cho đại hôn của đệ.

Lưu Lăng ngơ ngẩn, kinh ngạc nói:

– Đệ? Đại hôn?

Lưu Trác nói:

– Đúng vậy, Nhị ca muốn làm Nguyệt lão một lần, làm việc của bà mai.

https://thuviensach.vn

Y cười ha hả nói:

– Tể tướng Lư Sâm có một nhi nữ, tên là Ngọc Châu, năm nay mười sáu, đoan trang tú lệ, Lư Sâm trung niên mới có người con gái này nên coi như minh châu, vô cùng yêu thương. Nếu không phải Nhị Ca đích thân mai mối, chỉ sợ lão không nỡ gả con gái bảo bối đi. Lư Ngọc Châu vài ngày trước ta cho người đưa vào cung nhìn xem, rất tốt, quả nhiên là một giai nhân, cũng coi như không bôi nhọ thân phận của lão Cửu đệ.

Lưu Lăng sợ tới mức khẩn trương đứng lên kéo áo bào quỳ xuống đất:

– Xin Bệ hạ thu hồi mệnh lệnh vừa ban.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Xử Theo Gia Pháp

Trăm ngàn câu chữ của Lưu Lăng rốt cục cũng khiến Lưu Trác tạm thời gạt bỏ ý nghĩ ban hôn cho hắn ra khỏi đầu, quan trọng nhất là đã từ chối dự định xây dựng phủ Trung Thân Vương. Hiện nay quốc gia nghèo khó, nếu rầm rộ xây dựng phủ đệ chỉ sợ dân chúng sẽ róc xương hắn. Mà đề xuất được thốt ra từ miệng Lưu Trác này đối với Lưu Lăng mà nói thật không khác gì một quả bom. Cũng không phải Lưu Lăng thật sự không nghĩ đến chuyện lấy vợ sinh con, mà là tuyệt đối không thể lấy con gái của Lư Sâm!

Theo Lưu Trác thấy, gả con gái của Lư Sâm, Lư Ngọc Châu cho Lưu Lăng là chuyện cực kỳ tốt, vẹn cả đôi đường. Giữa Lư Sâm và Lưu Lăng có khoảng cách, đây là chuyện mà tất cả văn võ trong triều đều nhìn rõ như ban ngày. Lúc trước vì trợ giúp Lưu Trác đăng cơ, Lưu Lăng đã phái binh vây quanh phủ Tể tướng, chuyện này đến nay vẫn làm cho Lư Sâm canh cánh trong lòng.

Lưu Trác có tâm làm người hoà giải, dù sao lúc trước Lưu Lăng làm như vậy cũng vì giúp đỡ y, hiện giờ Lưu Lăng thân làm Trung Thân Vương, hơn nữa đang chủ trì việc chỉnh đốn và cải cách triều đình, nếu hắn bất hòa với Tể tướng thì về công về tư đều không phải chuyện tốt. Nếu có thể khiến cho Lưu Lăng cưới con gái Lư Sâm thì đám hỏi này của hai nhà đối với triều đình, đối với Lưu Lăng đều là chuyện tốt.

Tuy rằng Lư Sâm không quá mức phản đối kế sách cải cách do Lưu Lăng đề ra, nhưng tai hoạ ngầm này nếu không trừ thì sớm muộn gì cũng sẽ có lúc bùng nổ. Chức vị Tể tướng của Lư Sâm không ai khác có thể đảm nhận,

https://thuviensach.vn

mà Lưu Lăng là người mà y thân nhất, nếu có thể khiến hai người bọn họ giảng hòa với nhau thì thực sự là công đức vô lượng.

Việc Lưu Lăng nhất quyết chối từ như thế khiến cho Lưu Trác thật sự không ngờ đến, y cảm thấy Lưu Lăng có thể cảm nhận được dụng tâm của y, như vậy đối với quốc gia, đối với cá nhân đều là chuyện tốt, Lưu Lăng hẳn là sẽ không có lý do để cự tuyệt. Nhưng Lưu Lăng kiên quyết không chịu đi vào khuôn khổ, Lưu Trác cũng không thể ép buộc hắn quá mức.

Lưu Trác nào có biết sự khó xử trong lòng Lưu Lăng!

Lưu Lăng vừa nghe đến Lưu Trác muốn gả con gái Lư Sâm là Lư Ngọc Châu cho hắn, phản ứng đầu tiên chính là trong đầu hắn hiện lên bốn chữ, Quyền Khuynh Triều Dã!

Bây giờ trong triều đình, Lưu Lăng chủ quản quốc quân đại sự và cải cách triều chính, dưới một người trên vạn người. Mà Lư Sâm chủ quản an trị dân sinh, đứng đầu bá quan. Nếu hai nhà bọn họ tạo thành đám hỏi thì có thể nói quyền lực triều đình sẽ hoàn toàn nằm trong tay Lưu Lăng!

Đây là điều tối kỵ của người làm thần tử!

Tuy rằng Lưu Lăng biết Nhị ca Lưu Trác sẽ không sinh lòng nghi ngờ hắn, chính mình cũng nhất định không tạo loạn, nhưng Lưu Lăng đã tường tận lịch sử phong kiến mấy ngàn năm của Trung Quốc, chuyện quân thần mới đầu đồng tâm nhất trí sau lại trở mặt thành thù chỗ nào cũng có, cuối cùng những nhân vật tuyệt thế quyền khuynh triều dã kia có bao nhiêu người có thể được hưởng cái chết già?

Xa không nói, lúc Thanh đế Khang Hi đang tại vị, thống lĩnh thị vệ đại nội đại thần Sách Ngạch Đồ có thể nói là được vinh sủng đến cực điểm. Cháu gái của hắn, Hách Xá Lý thị chính là vị Hoàng hậu được Khang Hi đế trân ái nhất, cũng là đệ nhất Hoàng hậu của Khang Hi đế. Có tầng quan hệ này, thêm nữa Sách Ngạch Đồ còn là công thần giúp Khang Hi tự mình

https://thuviensach.vn

chấp chính, nhưng sau này Sách Ngạch Đồ quyền khuynh triều dã, rốt cục đã nhận lấy kết cục gì?

Nói tiếp, sau khi Hách Xá Lý thị mất, vị Hoàng hậu thứ hai là Nữu Hỗ Lộc thị, con gái của phụ chính đại thần Át Tất Long, Át Tất Long sau đó nhận lấy kết cục gì?

Ngay cả Hoàng đế Lưu Trác bây giờ cực kỳ tín nhiệm hắn nhưng dư luận là một loại vũ khí cực kỳ đáng sợ. Người đã đọc đủ thứ sách sử như Lưu Lăng lập tức suy xét đầy đủ lợi hại trong chuyện này, hắn có thể nắm được sự tín nhiệm nhất thời của Lưu Trác, nhưng không dám chắc thái độ của Lưu Trác đối với hắn sẽ không thay đổi chút nào cho đến hết đời.

Hắn thiết lập Quân Cơ Xứ chính là muốn tăng mạnh sự tập quyền cho Hoàng đế, một nguyên nhân cực lớn là muốn chuyển giao một bộ phận quyền lực khiến người khác đỏ mắt trên người mình sang tay Hoàng đế. Hắn chưởng quản quân quyền Bắc Hán quốc, kèm theo vinh quang còn là một nguy cơ tiềm tàng.

Từ xưa đến nay người nắm giữ trọng binh không ai có kết cục tốt đẹp, lúc mới bắt đầu cho dù Hoàng đế luôn tin tưởng nhưng khó tránh khỏi ngày sau bị tiểu nhân gièm pha sinh ra nghi kỵ. Lưu Lăng thiết lập Quân Cơ Xứ kỳ thực về mặt ý nghĩa đã đem quân quyền giao trở về tay Hoàng đế. Đây là một nước cờ hay, là phương pháp xử lý mà Lưu Lăng đã phải vắt óc rất nhiều đêm mới nghĩ ra được.

Nếu quả thật hắn cưới con gái của Lư Sâm sẽ khó dám chắc ngày sau không có tiểu nhân ở trước mặt Hiếu Đế Lưu Trác gây chuyện thị phi. Nếu thật sự như vậy thì một phần thân tình mà Lưu Lăng cẩn thận giữ gìn ở thời đại này sẽ sụp đổ.

Đây là kết quả mà Lưu Lăng không muốn thấy.

https://thuviensach.vn

Trong lòng mang tâm sự nên sau khi tiếp Lưu Trác ăn điểm tâm ở Thừa Tiên điện xong, Lưu Lăng lấy cớ thân thể không được khoẻ xin nghỉ một ngày về phủ. Mặc dù dưới sự thỉnh cầu của Lưu Lăng, Lưu Trác đã tạm thời bỏ ý nghĩ kia đi, nhưng Lưu Lăng nhìn ra được Nhị ca của hắn vẫn chưa cam tâm. Lưu Lăng không phải không hiểu được tâm ý của Nhị ca hắn, nhưng hảo ý này Lưu Lăng tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Lưu Lăng sau khi trở lại Vương phủ thì đi trước đến một nhà kề ở hậu viện, nơi này hoàn cảnh khá thanh tĩnh. Hậu viện là nơi Lưu Lăng luyện võ, bình thường hắn không cho phép bọn hạ nhân tùy tiện đi vào. Mà hiện tại, địa phương này còn có người kia sử dụng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Lưu Lăng cất bước đi vào trong.

– Triệu Đại tham kiến Vương gia!

Triệu Đại cựa mình từ trên giường đứng lên định dập đầu thi lễ, Triệu Nhị ở bên cạnh hầu hạ y thấy Lưu Lăng tới cũng vội vàng quỳ xuống thi lễ.

Lưu Lăng bước nhanh tới đỡ lấy Triệu Đại nói:

– Đừng nhúc nhích, không được để động đến miệng vết thương.

– Triệu Nhị, ngươi cũng đứng lên đi, đang ở trong nhà mình, không cần nhiều quy củ rối rắm như thế.

Lưu Lăng đỡ Triệu Đại nằm xuống rồi nói.

Triệu Nhị đứng dậy, xoay người rót một chén trà cho Lưu Lăng.

– Thế nào, khá hơn chút nào chưa?

Lưu Lăng nắm tay Triệu Đại hỏi.

https://thuviensach.vn

Triệu Đại biến sắc, trong lòng cảm động muốn khóc. Y bất quá chỉ là gia nô trong vương phủ của Lưu Lăng, nhưng Lưu Lăng không vì xuất thân hèn mọn mà khinh thị y, chẳng những đề bạt làm Thiên tướng quản lý một đội hai ngàn người, còn đối xử với y rất chân thành,phần ân tình này làm sao có thể không khiến y phải biến sắc.

– Vương gia.

Trong mắt Triệu Đại xuất hiện hơi nước, há miệng thở dốc, nhất thời không biết phải nói gì.

Lưu Lăng vỗ vỗ bả vai Triệu Đại, thở dài nói:

– Triệu Đại, ta chỉ cho ngươi ba trăm người để tấn công cửa thành, sau khi phá thành lại đi thẳng đến Hoàng cung không để ý đến sự sống chết của ngươi, ngươi có trách ta không?

Sắc mặt Triệu Đại lập tức trở nên sợ hãi vô cùng, y mạnh mẽ giãy dụa từ trên giường lao xuống quỳ dập đầu nói:

– Vương gia đối với Triệu Đại ân nặng như núi, Triệu Đại còn sống chính là để hầu hạ bên cạnh Vương gia, tính mệnh này vốn thuộc về Vương gia, Triệu Đại sống là nô tài của Vương gia, chết vẫn là nô tài của Vương gia, Triệu Đại tuyệt đối không oán trách.

Triệu Nhị cũng quỵ gối xuống đất nói:

– Vương gia, tiểu nhân và ca ca có thể có được như hôm nay đều là nhờ Vương gia ban cho. Tính mạng của huynh đệ tiểu nhân chỉ phụ thuộc một ý niệm của Vương gia, huynh đệ thuộc hạ tuyệt đối không oán hận nửa lời!

Lưu Lăng vươn tay nâng huynh đệ hai người bọn họ đứng dậy, thở dài:

https://thuviensach.vn

– Vương hầu, tướng quân đâu phải cứ là con cháu thì được làm? Các ngươi cảm thấy mình là gia nô của Lưu Lăng ta, đã đem tính mạng của bản thân giao vào trong tay ta, đối với ta trung thành và tận tâm, thề sống chết đi theo, chỉ là các ngươi có biết, trong tâm của ta, ta đã xem hai người các ngươi như huynh đệ.

Hắn chặn lời huynh đệ Triệu Đại đang sợ hãi, tiếp tục nói:

– Nhưng ta cũng biết các ngươi chỉ xem ta là chủ nhân. Thôi thì ta cũng không làm khó dễ các ngươi nhưng có một việc các ngươi phải đồng ý với ta.

Huynh đệ Triệu Đại vội vàng nói:

– Mời Vương gia chỉ bảo.

Lưu Lăng nói:

– Về sau trước mặt người ngoài hai người các ngươi là cấp dưới của Lưu Lăng ta. Nhưng ở trong nhà mình, các ngươi không cần câu nệ lễ tiết như vậy. Ta coi trọng phẩm hạnh trọng tình trọng nghĩa của huynh đệ các ngươi, trong mắt ta các ngươi không phải tôi tớ không phải gia nô mà là bằng hữu có thể chân thành kết giao. Điều này các ngươi có thể làm được không?

Triệu Đại và Triệu Nhị nhìn nhau, bất kể như thế nào cũng không dám đáp ứng yêu cầu này của Lưu Lăng. Hai người chỉ có thể lại dập đầu, bất kể như thế nào cũng không dám yêu cầu xa vời được trở thành bằng hữu của Lưu Lăng.

Lưu Lăng cười khổ, đành nói một câu bỏ qua. Sau khi để kim sang dược trị ngoại thương lấy từ Ngự y lên bàn bèn xoay người đi ra ngoài.

Khi Lưu Lăng đi rồi, Triệu Đại ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Lưu Lăng, trong mắt đã đầy nước.

https://thuviensach.vn

– Đệ đệ, cuộc đời này huynh đệ chúng ta tuyệt đối không thể phụ ân đức của Vương gia! Nếu ngày sau ta có dị tâm, đệ hãy dùng một kiếm chém đầu ta, nếu như đệ có dị tâm, vi huynh cũng quyết sẽ không thủ hạ lưu tình!

Triệu Nhị cũng đã cảm động nước mắt chảy ròng, hắn dùng sức gật đầu nói:

– Đại ca, ca yên tâm, cuộc đời này và kiếp sau nữa đời đời kiếp kiếp đệ nguyện làm một con chó trung thành của Vương gia!

Lưu Lăng trở lại thư phòng, Liễu Mi Nhi sớm đã pha nước trà thơm cho hắn. Lúc Lưu Lăng tiến vào ngửi thấy trong phòng có một luồng hương thơm ngát, mùi thơm kia làm cho người ta không khỏi cảm thấy thoải mái thư thái. Lưu Lăng nhìn quanh, chỉ thấy ở trên bàn sách có đặt một lư hương nhỏ đang tỏa làn khói lượn lờ khắp phòng.

– Đây là đàn hương?

Lưu Lăng dừng lại, chỉ vào lư hương nói.

Liễu Mi Nhi gật đầu cười nói:

– Đúng thế, đàn hương này ngày hôm qua Công bộ Thượng thư Triệu Cư Chính Triệu đại nhân mang tới. Vốn Vương gia ngài đã dặn dò tất cả quà tặng mà vương công đại thần đưa tới đều trả về nhưng nô tì nghĩ đàn hương mà Triệu đại nhân đưa tới này cũng không coi là vật quý giá gì, hơn nữa Vương gia ngài gần đây nghỉ ngơi không tốt, Triệu đại nhân nói đàn hương có công hiệu an thần dễ ngủ vì thế nô tì liền giữ lại. Vương gia, ngài sẽ không trách cứ nô tì chứ.

Lưu Lăng cười nói:

– Thôi được rồi, giữ lại thì giữ lại. Sau này nếu cần dùng tiếp thì ngươi ra ngoài mua thêm là được.

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi nhu thuận trả lời:

– Tạ ơn vương gia đã không trách mắng.

Lưu Lăng cười nói:

– Ta đã khi nào mắng ngươi chưa? Dám nói xấu chủ nhân như thế, ta sẽ quyết không dễ dàng tha thứ. Ta thấy nếu không dùng gia pháp xử lý thì không được rồi.

Sắc mặt Liễu Mi Nhi lập tức trở nên đỏ bừng, đôi tay nắm chặt góc áo nhăn nhó nói:

– Vương gia, thật sự muốn thế sao?

Lưu Lăng cố ý nghiêm mặt, tỏ vẻ cứng rắn nói:

– Đương nhiên, quốc có quốc pháp gia có gia quy, sao có thể bỏ qua được?

– Ah…

Sắc mặt Liễu Mi Nhi đỏ đến mức gần như có thể nhỏ ra nước, trong đôi mắt của nàng hiện lên một làn hơi nước. Hai gò má trở nên ửng đỏ, quả thật là kiều diễm như hoa đào nở rộ khiến người ta yêu mến. Nàng từ từ xoay người đưa lưng về phía Lưu Lăng, do dự trong chốc lát sau đó dần dần vén chân váy của mình lên.

Đôi chân ngọc khiết hoàn mỹ tinh tế thẳng tắp, không tỳ vết, đôi chân này nhiều thêm một phần thì mập, giảm đi một phần thì gầy, mượt mà nhẵn nhụi, trong suốt như ngọc. Dần dần theo chân váy của Liễu Mi Nhi càng được kéo cao, hai khối đường cong mê người ngạo nghễ vểnh cao dần dần hiển hiện ra.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Liễu Mi Nhi ngập tràn xuân sắc, mặt hồng như lửa, nàng quay đầu lại dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Lưu Lăng, nhẹ giọng cầu xin nói:

– Kính xin Vương gia nhẹ tay, nô tì…nô tì không dám nữa.

Lưu Lăng nhìn chằm chằm hai khối tuyết trắng căng tròn kia, không kìm được sự rung động trong lòng, hắn hít sâu một hơi mạnh mẽ trấn áp ý niệm trong lòng, đột nhiên cười lớn một tiếng, một tay vỗ lên người Liễu Mi Nhi!

BA!

Một tiếng giòn vang.

Ngón tay Lưu Lăng không kìm nổi vuốt mấy cái sau đó mới lưu luyến thu tay lại:

– Niệm tình ngươi đã biết sai nên chỉ hơi trừng phạt một chút mà thôi. Ha ha!

Liễu Mi Nhi nghe Lưu Lăng nói chỉ đánh một cái, lập tức như trút bỏ được gánh nặng. Tư thế này làm cho nàng hết sức khó chịu, tuy rằng Lưu Lăng là chủ nhân của nàng nhưng tư thế này đối với một thiếu nữ tuy đã mười bảy tuổi nhưng chưa trải qua mối tình đầu nào như nàng sao có thể không ngượng ngùng?

Chỉ có điều, chính nàng ta cũng không phát hiện ra trong lòng của mình còn có một chút nuối tiếc thoáng qua như ẩn như hiện.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Con Đường Gian Khổ Phía Trước

Không khí trong thư phòng Lưu Lăng bỗng chốc trở nên đầy ám muội. Vẻ mặt Lưu Lăng cười mà như không cười nhìn Liễu Mi Nhi. Dục vọng mãnh liệt trong con ngươi đã cố ý áp chế nhưng vẫn lấp ló tràn ra khiến cho nàng tâm hoảng ý loạn. Đứng như vậy, nàng đã quên mất bờ mông của mình vẫn bị bại lộ trong tầm mắt của Lưu Lăng.

Liễu Mi Nhi khẽ khom người về phía trước, cặp mông tròn trịa phía dưới bờ eo thon thả tuyệt đẹp càng khiến người ta mê đắm. Nàng quay đầu lại nhìn Lưu Lăng, nhưng sau đó người nọ lại không kìm nổi mà lần nữa đưa tay ra. Liễu Mi Nhi bị dọa khẽ hô lên một tiếng. Nàng thấy Lưu Lăng không giữ lời, còn muốn tiếp tục đánh, thân người khẽ run lên, mông thịt dao động.

Sắc trắng chói mắt này khiến cho tim Lưu Lăng đập mạnh, ánh mắt càng nóng bỏng hơn. Hắn chậm rãi đưa tay khẽ xoa bờ mông giàu tính đàn hồi mà mềm mại đó. Ngón tay lưu luyến quên đường về, cảm nhận được sự ấm áp ướt át từ trong tay. Nhiệt độ và sự nhẵn mịn trên ngón tay khiến Lưu Lăng dường như không thể kìm lại được.

Liễu Mi Nhi trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho đúng, tim nàng đập loạn xạ dường như sắp bay ra khỏi lồng ngực. Khuôn mặt e thẹn đỏ bừng lên, đôi mắt quyến rũ như tơ, há miệng ra định nói điều gì đó, nhưng lại không thể nói ra lời nào.

Bàn tay Lưu Lăng vẫn nhẹ nhàng di chuyển trên bờ mông của Liễu Mi Nhi. Cảm giác này khiến hắn say mê, khiến hắn như đắm chìm vào.

https://thuviensach.vn

– Vương gia! Tể tướng đại nhân cầu kiến.

Đúng lúc này, giọng của người hầu lão Ngô vang lên bên ngoài thư phòng.

Giọng nói này của lão Ngô mặc dù không lớn, nhưng khiến cho hai người đang chìm vào trong cảnh tình cảm khó mà có thể tự kiềm chế được mà nói thì chẳng khác nào tiếng sấm. Liễu Mi Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng, thân người bất giác run lên, liền đứng thẳng người lên chỉnh lại váy áo. Vẻ mặt do vì sợ hãi mà tái nhợt đi. Hơi thở của nàng gấp gáp, lồng ngực phập phồng. Mặc dù bộ ngực của nàng không phải đầy đặn, nhưng vẫn đầy hấp dẫn.

Lưu Lăng cũng hoảng sợ, hắn vừa rồi đã lâm vào cảnh khó mà kiềm chế được. Nếu không phải giọng nói này của lão Ngô, hắn sẽ khó mà bừng tỉnh được từ trong cảm giác khó tả này. Chỉ e là hắn sẽ không còn kiềm chế được bao lâu nữa và sẽ xảy ra chuyện kịch liệt gì đó với Liễu Mi Nhi. Kỳ thực đây cũng là điều không thể trách được Lưu Lăng. Trong khoảng thời gian này áp lực trên vai Lưu Lăng đã tăng lên.Mà Liễu Mi Nhi thì lúc này ở trong Vương phủ là một người duy nhất có thể khiến cho tâm tình của hắn thư thái hơn. Đặc biệt là vừa rồi mị ý của Liễu Mi Nhi như lửa càng khiến cho hắn khó mà tự chủ được.

Liễu Mi Nhi kỳ thực sớm đã thầm hứa với Lưu Lăng, chỉ có điều bởi vì thân phận ti tiện cho nên không dám yêu cầu xa vời. Lưu Lăng cũng đối xử tốt với nàng, sao nàng có thể không cảm động được. Cho dù là Lưu Lăng muốn cơ thể nàng, nàng cũng quyết không từ chối.Thậm chí trong lòng mơ hồ còn có chút kích động hiến thân.

Liễu Mi Nhi luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo, hoang mang nói một câu:

– Nô tì cáo lui.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên chạy ra khỏi thư phòng, bộ dạng hoang mang của nàng đúng lúc bị lão Ngô nhìn thấy. Mặc dù lão Ngô già lão nhưng lại không hồ đồ, bật cười ha hả cũng thấy vui thay cho Liễu Mi Nhi. Nếu có thể nhận được tình yêu của Vương gia, cho dù là thân phận hơi thấp không thể cưới về làm chính thất. Nhưng làm phòng tiểu thiếp cũng coi như là bay lên đầu cành làm phượng hoàng rồi.

Lưu Lăng lấy lại bình tĩnh một chút, hít sâu hai lần để tâm tình mênh mông theo đó mà kiềm chế xuống. Hắn bước ra ngoài thư phòng, dù thế nào cũng có chút cảm giác có tật giật mình.

– Mau mời Lư đại nhân tới phòng khách chờ, ta sẽ tới ngay.

Lão Ngô đáp lời một tiếng, sau đó có chút thâm ý nhìn Lưu Lăng. Trong ánh mắt này không nói cũng biết, chỉ cần là một người đàn ông đều có thể hiểu được.

Sắc mặt Lưu Lăng đỏ bừng lên, ho khan một tiếng để che giấu đi.

Chờ sau khi lão Ngô đi rồi, Lưu Lăng quay trở về thư phòng thay bộ quần áo khác rồi bước nhanh tới phòng khách. Hắn còn chưa đi tới cửa đã cất cao giọng nói:

– Lư đại nhân, có chỗ chậm trễ tiếp đón không được chu đáo xin bỏ qua cho.

Lư Sâm nheo mắt ngồi trên ghế dưỡng thần, nghe thấy tiếng Lưu Lăng, lão liền đứng dậy bước ra cửa phòng khách, quỳ xuống hành lễ:

– Hạ quan Lư Sâm, bái kiến Trung Thân Vương.

Lưu Lăng liền đỡ Lư Sâm dậy nói:

– Lư đại nhân, còn hận Lưu Lăng sao?

https://thuviensach.vn

Hắn nói câu này là vì ban đầu khi ở Chính Thái điện hắn đã chỉ trích Lư Sâm không hiểu phép tắc, gặp hoàng tộc mà không biết lễ nghĩa,cấp bậc. Khi đó Lưu Lăng là vì lập uy mà không thể không ương ngạnh một chút. Mà từ sau đó tới nay, Lư Sâm mỗi lần gặp Lưu Lăng đều cung kính hành lễ. Điều này khiến cho Lưu Lăng có chút không tự nhiên. Kỳ thực với thân phận hiện tại của Lưu Lăng, Lư Sâm quỳ xuống hành lễ cũng không có gì là quá. Theo quy tắc đã định của Lưu Nghiệp, Thân Vương chỉ thấp hơn Hoàng đế một bậc, bách quan đều phải quỳ xuống bái lạy.

Luận về tuổi tác, Lư Sâm đã 63 tuổi rồi. Để cho một người già mỗi lần gặp mặt đều khom lưng thi lễ, trong lòng Lưu Lăng cũng thấy không đành lòng.

Lư Sâm để mặc Lưu Lăng dìu lão lên, bình thản nói:

– Sao hạ quan dám hận Trung Thân Vương, chỉ là lễ của vi thần.

Lưu Lăng biết trong lòng Lư Sâm oán hận. Hắn cũng không trách Lư Sâm nói năng bất kính. Chỉ là kéo tay Lư Sâm vào phòng khách. Sau khi ngồi xuống Lưu Lăng liền hỏi:

– Lão Thừa tướng, hình như có chuyện quan trọng nói với ta thì phải?

Lư Sâm ngồi ngay ngắn trên ghế, biểu hiện vô cùng nghiêm khắc. Lão liếc nhìn Lưu Lăng một cái, gật đầu, sắc mặt nghiêm trang nói:

– Lần này hạ quan là tới thỉnh cầu Trung Thân Vương niệm tình lão 20 năm nay tận tâm tận lực vì Đại Hán, bỏ qua cho tiểu nữ Ngọc Châu.

Lưu Lăng nhướn mày, sau khi cầm ly trà lên uống một ngụm, liền hỏi:

– Lão Thừa tướng đây là có ý gì?

Lư Sâm thở dài một tiếng nói:

https://thuviensach.vn

– Trung Thân Vương, ngài cũng đừng làm ra vẻ như không biết gì. Ta tin chắc Bệ hạ đã đề cập với ngài về chuyện muốn tiểu nữ gả cho ngài rồi. Lần này hạ quan tới, chính là muốn xin Trung Thân Vương giơ cao đánh khẽ tha cho tiểu nữ. Tiểu nữ trẻ người non dạ tính tình lỗ mãng, thực sự không hợp với Trung Thân Vương ngài, xin ngài đừng đồng ý hôn sự này.

Lưu Lăng đặt chén trà xuống nhíu mày nói:

– Lão Thừa tướng, ý của ngài là muốn ta kháng chỉ không tuân?

Sắc mặt Lư Sâm liền tái đi. Ngữ khí của lão bỗng nhiên hạ xuống, dường như cầu xin nói:

– Trung Thân Vương, coi như hạ quan cầu xin ngài. Chuyện này nhất định không được, cầu xin Trung Thân Vương thành toàn!

Lưu Lăng khẽ phất áo mình, ngữ khí bình thản nói:

– Lư đại nhân, ý chỉ của Bệ hạ lẽ nào là ta và ngài có thể kháng cự sao? Hay là Lư đại nhân ngài cho rằng Trung Thân Vương Lưu Lăng ta không xứng lấy lệnh ái về làm vợ?

Hai câu nói này vừa nói ra, sắc mặt Lư Sâm bỗng nhiên tái đi. Tư thái giả bộ lúc trước bỗng nhiên tiêu tan, lão liền mạnh mẽ đứng lên, quỳ phụp xuống đất, ngẩng đầu lên nói:

– Trung Thân Vương, xin hãy thương tình cho người cha già chỉ có duy nhất một cô con gái thương yêu, xin Bệ hạ thu hồi lại lệnh đã ban!

Cái quỳ này của lão, làm sao còn có cái phong phạm của một vị quan đứng đầu quan nhất phẩm. Thân người lão quỳ rạp xuống đất không ngừng run lên. Mái tóc hoa râm buông xuống, trong lúc nhất thời thể hiện tư thái của tuổi già sức yếu.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng bước lên đỡ Lư Sâm đứng lên, thở dài nói:

– Lão Thừa tướng, ngài đã coi thường Lưu Lăng này rồi.

Hắn đỡ Lư Sâm có chút kinh ngạc đứng lên, sau khi buông tay nói:

– Lão Thừa tướng, lẽ nào ngài cho rằng, Lưu Lăng không thấy được đại họa ngút trời phía sau hôn sự này sao?

Hắn nói:

– Ngài yên tâm đi, chuyện hôn sự này, ta không thể đồng ý được.

Sở dĩ vừa rồi Lưu Lăng biểu hiện lạnh lùng như vậy, đương nhiên là có thâm ý.

– Nhưng, nếu Bệ hạ nhất định không thu hồi lại lệnh thì sao?

Lưu Lăng hỏi lại.

Lư Sâm ngây người ra một lúc, còn chưa nói gì Lưu Lăng liền hỏi tiếp:

– Là ngài có thể cáo lão hồi hương, hay là Lưu Lăng có thể từ quan không làm?

Lư Sâm đứng lên, vẻ mặt thê lương nói:

– Xin Trung Thân Vương dạy ta.

Lư Sâm lúc này đã không còn chút kiêu ngạo cuối cùng nào nữa. Sắc mặt lão trắng bệch ra, khiến người ta cảm thấy không đành lòng. Lưu Lăng thở dài, bước tới cửa nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài nói:

– Bệ hạ cả đời chí hiếu, lẽ nào lão Thừa tướng còn không biết nên dùng lý do nào để thoái thác sao?

https://thuviensach.vn

Lư Sâm ngây người ra, lập tức như bừng tỉnh. Lão khom người xuống nói:

– Hạ quan đa tạ Trung thân vương chỉ điểm.

Vẻ mặt thê lương vừa rồi của lão bỗng như tan biến, thay vào đó là sự hưng phấn khó mà nói lên thành lời. Kỳ thực Lư Sâm cũng chỉ là hồ hồ. Một tháng trước phu nhân lão vừa mới qua đời. Theo lễ nghĩa, con gái của lão không thể xuất giá trong thời kỳ tang sự. Thời xưa lễ nghĩa được tôn trọng nhất, con cái phải chịu tang ba năm mới có thể nói tới chuyện kết hôn.

– Hạ quan xin cáo từ, có chỗ nào làm phiền xin Trung Thân Vương lượng thứ.

Trong lòng như được cởi bỏ gút mắc, Lư Sâm liền cáo từ ra về.

Lưu Lăng bỗng khoát tay nói:

– Lão Thừa tướng thong thả đã, Lưu Lăng còn có chuyện muốn hỏi.

Lư Sâm nói:

– Trung Thân Vương có chuyện gì xin cứ dặn dò là được.

Lưu Lăng nói:

– Lão Thừa tướng, quốc khố… thật sự đầy như lời ngài nói sao?

Lư Sâm vẻ mặt cứng lại, sắc mặt bỗng nhiên cứng đờ ra.

Thân hình của lão khẽ run lên, cười khổ một tiếng nói:

– Quả nhiên vẫn không thể giấu nổi Trung Thân Vương ngài. Văn võ cả triều này đều chỉ nhìn triều cục, càng chỉ lo tới tiền đồ của mình.Còn Bệ hạ

https://thuviensach.vn

vừa mới đăng cơ, có những chuyện còn không thể biết được.

Lưu Lăng nói:

– Lão Thừa tướng hãy bẩm báo chi tiết, ta chỉ muốn biết, triều cục rốt cuộc đã nát tới mức độ nào rồi?

Lư Sâm do dự một chút, cuối cùng thở dài nói:

– Thực không dám giấu, Trung Thân Vương … quốc khố, quốc khố sớm đã trống rỗng rồi!

Mặc dù Lưu Lăng sớm đã có dự liệu vẫn không khỏi chấn động trong lòng. Trong lịch sử Bắc Hán quốc đóng vai trò thế nào Lưu Lăng đều hiểu rõ. Sự tồn tại của Bắc Hán quốc đối với lịch sử mà nói giống như hoa phù dùng sớm nở tối tàn. Một chính quyền chỉ tồn tại trong lịch sử mãi mãi 28 năm, chẳng qua chỉ là một đóa hoa rất ít thu hút mà thôi.

Theo quỹ đạo bình thường của lịch sử, Lưu Trác không thể kế vị, còn Lưu Nghiệp cũng không thể làm được Hoàng đế 20 năm. Trong lịch sử Lưu Nghiệp cầm quyền chỉ được ba năm liền đi đời nhà ma. Người kế vị chính là Thái tử Lưu Tranh. Tên Lưu Tranh này cũng chẳng qua là một vị Hoàng đế đoản mệnh, ngồi trên ngai vị được có mười một năm. Cho dù như vậy y vẫn là một vị Hoàng đế lâu nhất trong lịch sử Bắc Hán.

Nhưng, tất cả những điều này đều đã bị sự xuất hiện của Lưu Lăng mà thay đổi.

Tương tự như vậy, chính vì sự tồn tại của Lưu Lăng, hắn không cho phép Bắc Hán nhanh chóng bị diệt vong. Nhị ca của hắn Lưu Trác vừa mới kế vị, Lưu Lăng không cho phép một đế vương lý tưởng như vậy kết thúc thê lương. Càng huống hồ Lưu Trác vẫn là một người duy nhất của thời đại này đối đãi thân tình với hắn. Hắn càng không thể bỏ mặc tương lai cả Bắc Hán!

https://thuviensach.vn

Lư Sâm thở dài nói:

– Những năm nay nhờ có Trung Thân Vương ngài, mà dã tâm diệt Bắc Hán ta của Hậu Chu vẫn luôn không thể đạt được. Tuy nhiên Trung Thân Vương ngài cũng biết, Đại Liêu phía bắc… giống như hổ ngồi rình mồi. Những năm nay vì duy trì, Liêu quốc đến đòi lấy tiền thuế,tiên Hoàng chỉ có thể cố gắng chi trả. Kỳ thực, năm ngoái sau khi sứ thần Liêu quốc tới, quốc khố đã trống rỗng. Mà bây giờ còn có hai tháng, sứ thần Liêu quốc sẽ tới, còn không biết nên làm thế nào để ứng phó.

Lưu Lăng nắm chặt tay lại, lông mày bỗng xuất hiện luồng sát khí!

Lư Sâm bị bộ dạng này của Lưu Lăng làm cho hoảng sợ, theo bản năng liền lui về phía sau một bước.

– Trung Thân Vương?

Lư Sâm cẩn thận kêu lên một tiếng.

Lát sau, Lưu Lăng liền thả lỏng nắm tay ra. Lông mày nhíu chặt của hắn cũng dần giãn ra, vẻ mặt dữ tợn trên mặt cũng dần hạ xuống.

– Lão Thừa tướng yên tâm đi, chuyện sứ thần Liêu quốc, Lưu Lăng sẽ giải quyết. Nhưng còn có một chuyện xin lão Thừa tướng giúp đỡ.Lưu Lăng ta … nói không chừng sẽ phải làm một kẻ ác giết người không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Loạn Đảng Của Thái Tử

Trong lòng Lư Sâm se lạnh, thủ đoạn của Lưu Lăng lão rất hiểu. Sau khi Hiếu Đế Lưu Trác đăng cơ, ba ngày máu tanh khắp nơi vẫn còn hiện lên trước mắt mồn một, mấy chục đầu người bị chém xuống không chút dông dài. Người thân tín của Thái tử Lưu Tranh bị giết sạch sẽ, tịch thu tài sản và giết chết cả nhà. Loại chuyện này kỵ binh của đại doanh Kinh Kỳ đã làm riết thành quen rồi.

Nếu nói Lưu Lăng muốn làm lại cảnh giết người không chớp mắt lần nữa, không biết lại sẽ có bao nhiêu người đổ máu, bao nhiêu người lệ rơi.

Lưu Lăng nói:

– Lão Thừa tướng, trong triều đình ta và ngài bất hòa ai cũng biết. Chuyện này ta và lão liên hợp lại tất làm ít công to.

– Trung Thân Vương, ý của ngài là?

Lư Sâm thận trọng hỏi lại.

Đối với vị Trung Thân Vương nhanh chóng thăng chức làm người chỉ dưới Hoàng đế Bắc Hán này, trong lòng Lư Sâm kỳ thực vẫn có chút kiêng nể. Mặc dù sát nhân ma vương này không phải là loại người không biết phân biệt thị phi thông thường. Nhưng, tác phong hung dữ của hắn vẫn khiến cho Lư Sâm không thể không có chút lo lắng.

Sở dĩ lão có biểu hiện ngông nghênh trước mặt Lưu Lăng chẳng qua là giả bộ mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng vừa đi đi lại lại trong phòng vừa nói:

– Có chuyện cần lão Thừa tướng phối hợp với ta. Chuyện này lão Thừa tướng làm người tốt, người xấu để ta làm.

Lư Sâm nghiêm nghị nói:

– Xin Trung Thân Vương nói rõ.

Lưu Lăng bước tới trước mặt Lư Sâm, cúi người xuống nói nhỏ một hồi. Cùng với lời nói của Lưu Lăng, sắc mặt của Lư Sâm cũng càng trở nên thú vị. Cuối cùng, Lư Sâm lúng túng mỉm cười nói:

– Trung Thân Vương, chuyện này hạ quan….

Lưu Lăng ngang nhiên nói:

– Dưới ta, một cũng không thể thiếu.

Lư Sâm thấy sự nghiêm nghị của Lưu Lăng, cũng chắp tay nói:

– Quốc phá thì gia vong, lật tổ thì không có trứng lành, Trung Thân Vương yên tâm, chuyện này hạ quan sẽ cố gắng đi làm.

Lưu Lăng bật cười ha hả, chắp tay vái chào nói:

– Như vậy thì ta cảm ơn lão Thừa tướng trước.

Lư Sâm vội vàng đứng dậy đỡ lấy Lưu Lăng. Hai người tiếp tục bàn luận về chuyện mà Lưu Lăng vừa nói rất lâu, mãi cho tới khi đã đem tất cả những trở ngại có khả năng xuất hiện suy tính lại một lượt. Lư Sâm lúc này mới đứng dậy cáo từ ra về. Lưu Lăng vốn muốn giữ Lư Sâm ở lại ăn một bữa cơm rồi đi, còn có một số tình tiết của sự việc cần cân nhắc. Lư Sâm nói:

https://thuviensach.vn

– Ta ở phủ Trung Thân Vương cũng đã lâu rồi. Nếu còn ăn cơm trưa mới đi thì sẽ khiến cho nhiều người thêm nghi ngờ.

Lưu Lăng nghĩ thấy cũng đúng. Lần này Lưu Lăng tới chính là vì chuyện của con gái lão Lư Ngọc Châu. Hơn nữa với quan hệ giữa hai người, nếu Lư Sâm ở trong phủ của hắn cả ngày, chỉ e là sẽ có nhiều người đưa ra đủ lời phán đoán. Bách quan văn võ ai nấy đều nhìn ra vẻ đạo mạo, thực sự thì vẫn là chui vào trong núi mà vẫn muốn thè cái lưỡi ra thôi.

– Như vậy cũng tốt. Chuyện này xin nhờ vào lão Thừa tướng.

Lư Sâm cáo từ, Lưu Lăng cố ý không tiễn, chỉ là sai quản gia lão Ngô tiễn Lư Sâm ra ngoài phủ. Lưu Lăng tin chắc, chưa tới sáng ngày mai văn võ toàn triều sẽ có một số kẻ tiểu nhân đồn thổi lung tung rồi.

Sau khi Lư Sâm đi rồi, Lưu Lăng ở trong thư phòng viết một bản tấu chương, mãi cho tới khi Liễu Mi Nhi tới ba lần thúc giục hắn mới đứng lên dùng cơm trưa. Lưu Lăng ăn trưa rất đơn giản. Hắn ăn uống vẫn luôn rất tốt, ba bữa đều không có yêu cầu gì quá nhiều, chỉ cần rau dưa là có thể ăn được hai bát cơm rồi. Một đĩa rau cải xanh xào trứng, một đĩa thịt dê xào hành, một đĩa sườn xào cải thảo, một bát thịt kho. Lưu Lăng thực sự là đói, ăn như hổ nuốt mồi, ăn liền hai bát cơm.

Rau cải xanh biếc, thịt dê xào hành thơm lừng, rau cải thảo trắng như ngọc, thịt kho tàu bóng nhoáng, khiến người ta càng muốn ăn hơn.Liễu Mi Nhi này không riêng gì dáng vẻ xinh đẹp, mà tài nấu nướng cũng ít ai sánh bằng. Nàng là người sống cực kỳ đơn giản, chỉ cần Lưu Lăng vui vẻ là nàng vui rồi. Thấy Lưu Lăng ăn ngon như vậy, còn hơn là chính nàng đang ăn hương vị ngọt ngào đó.

Liễu Mi Nhi đứng bên cạnh hắn, cười hi hi nhìn Lưu Lăng ăn cơm. Nàng thỉnh thoảng lại lấy thêm rau vào bát cho Lưu Lăng. Đôi mắt đẹp ẩn tính,

https://thuviensach.vn

hai gò má đỏ ửng lên làm say lòng người. Lưu Lăng vừa ngẩng lên nhìn, đúng lúc thấy Liễu Mi Nhi đang lén nhìn hắn. Hắn cười hỏi:

– Ngày nào cũng nhìn cái mặt này của ta, sao mà vẫn nhìn chăm chú thế? Nhìn thế cũng thấy mệt mỏi.

Liễu Mi Nhi nói:

– Không phiền chán đâu, nô tì nhìn cả đời cũng không biết chán.

Lưu Lăng liền đặt bát đũa xuống, bật cười ha hả nói:

– Vậy nàng nói xem, trên mặt ta có gì để nhìn? Để nàng cả đời cũng không biết chán?

Liễu Mi Nhi cũng buông nhanh đôi đũa trên tay xuống, lấy cho Lưu Lăng một bát canh, khẽ hé môi đỏ đặt bên miệng bát thổi thổi, đặt xuống trước mặt Lưu Lăng nói:

– Chỗ nào cũng đều tốt cả không đúng sao? Cái mũi như cái mũi, con mắt giống con mắt.

Hai người về cơ bản khi ở bên nhau đều không câu nệ, cho nên những khi riêng tư Liễu Mi Nhi cũng dám trêu đùa với Lưu Lăng vài câu.Nàng biết Lưu Lăng sẽ không trách tội nàng, nhiều lắm thì cũng chẳng qua chính là … chính là đánh vào mông vài cái.

Lưu Lăng cười nói:

– Gia pháp lần trước xem ra vẫn còn nhẹ, bây giờ gan của nàng đã ngày càng lớn lên rồi đấy.

Liễu Mi Nhi thấy Lưu Lăng giơ tay lên, liền vừa trốn vừa xin tha nói:

– Vương gia đại nhân đại lượng, nô tì biết tội rồi!

https://thuviensach.vn

Dáng người nàng yểu điệu, chiếc váy dài màu xanh biếc thể hiện đường cong tinh tế, gợi cảm của cơ thể. Váy áo tung bay khi cười chạy trốn, chiếc eo thon tuyệt mỹ cũng theo đó mà vừa ẩn vừa hiện dưới làn váy. Quả thật giống như Cửu thiên tiên tử đang nhảy múa vậy. Lúc này lại che miệng cười, khuôn mặt tinh xảo như hoa đào lại càng xinh đẹp.

Lưu Lăng nhất thời không khỏi ngây người ra, liền cười khổ.

Cô bé này mới 16, 17 tuổi, đã làm rung động lòng người như vậy rồi. Nếu thêm vài năm nữa thì cơ thể phát triển hoàn mỹ, đó chẳng phải là một yêu tinh hại nước hại dân sao.

Lưu Lăng cũng không phải là Liễu Hạ Huệ luôn ra vẻ đạo mạo. Đối với người đẹp hắn vẫn luôn thích thú trong lòng. Chuyện nắm giữ quyền thiên hạ Lưu Lăng thực sự cũng không hứng thú lắm, nhưng còn say đắm nằm gối đầu lên mỹ nữ hắn dù một chút cũng không từ.Nếu không phải vì giữ gìn phần tình thân không dễ có được ở thời đại này, với tính tình của hắn có lẽ thật sự có thể làm một tay chơi bời lêu lổng, cũng có thể là một Vương gia nhàn nhã dọa nam nạt nữ. Nếu Nhị ca của hắn cho hắn tình thân ấm áp, hắn sẽ cố gắng để giữ lấy sự ấm áp này. Ai muốn phá hủy hắn tuyệt đối không thể cho phép, thần cản sát thần, Phật cản giết Phật.

Cho nên, vì Nhị ca của hắn, hắn đối với Bắc Hán quốc cũng có thể tận tâm tận sức bảo vệ, là một người thời hiện đại đi sâu vào nghiên cứu lịch sử, Lưu Lăng có được trí tuệ chắt lọc từ lịch sử mấy nghìn năm. Nếu không phải Bắc Hán quốc thực sự quá suy yếu, xếp phía sau Tây Hạ Hậu Chu, thậm chí là đại quốc Khiết Đan thực lực hùng hậu như vậy. Nếu hắn muốn, tất sẽ có thể làm ra chuyện long trời lở đất.

Liễu Mi Nhi bị ánh mắt của Lưu Lăng nhìn khiến tim nàng như đập loạn xạ. Nàng và Lưu Lăng suốt ngày bên nhau bầu bạn, đương nhiên là hiểu được ý tứ trong ánh mắt Lưu Lăng. Ánh mắt đầy nhiệt huyết đó đã không chỉ xuất hiện một lần trong mắt Lưu Lăng. Nàng sao có thể không hiểu

https://thuviensach.vn

được tâm tư của Lưu Lăng chứ? Chỉ là nàng có chút nỗi khổ, Lưu Lăng rõ ràng là có ý với mình, sao lại vẫn luôn dừng lại ở thời khắc quan trọng? Chính là không lấy thân thể của nàng. Thời cổ đại, con gái thường là lấy chồng sớm, bằng tuổi Liễu Mi Nhi,thường thì đã được hứa hôn rồi.

Đôi khi nàng nghĩ, liệu có phải vì mình xuất thân thấp hèn, nên Lưu Lăng không thèm để ý tới nàng không? Ý nghĩ này mỗi lần xuất hiện đều bị nàng kìm nén xuống. Nàng không cho phép có chút ý nghĩ không hoàn mỹ nào về Lưu Lăng. Người khác không có được, nàng cũng không thể có được. Trong suy nghĩ của nàng, không có người đàn ông nào hoàn mỹ hơn Lưu Lăng. Nhưng, tâm tư của con gái người ta vẫn luôn rất mâu thuẫn, có những ý nghĩ xuất hiện trong đầu dù cố lái đi cũng không được.

Nàng nào biết tâm tư của Lưu Lăng. Nếu nàng lớn hơn 3, 4 tuổi nữa, chỉ e là Lưu Lăng sớm đã giống như hổ đói vồ mồi rồi. Lưu Lăng dù sao cũng là người hiện đại, luôn cảm thấy ra tay với một cô bé 16 – 17 tuổi có chút xấu xa. Ở thời hiện đại, tuổi tác như vậy còn đang học trung học cơ sở hoặc trung học phổ thông.

Lưu Lăng thấy vẻ mặt của Liễu Mi Nhi đỏ ửng lên, nhìn mình với ánh mắt vừa muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào. Trong lòng lại thở dài cô bé này vừa mới qua tuổi 16 mà đã có tâm thái như vậy, thật không biết sau này còn khuynh quốc khuynh thành thế nào nữa đây.

Liền thu lại tâm thần, Lưu Lăng sợ mình không kìm chế được sẽ phạm tội. Khi mỗi lần ở riêng với Liễu Mi Nhi, Lưu Lăng đều phải cố gắng kiềm chế. Mỗi lúc như vậy, trong đầu hắn đều xuất hiện hai người tí hon PK (*) đến khí thế ngất trời. Một người tí hon mặc áo trắng,một người tí hon mọc hai sừng ….

(*) PK: thuật ngữ trong game, ý chỉ giao đấu, giết nhau.

Người tí hon áo trắng nói:

https://thuviensach.vn

– Tuyệt đối không thể làm như vậy, Lưu Lăng! Ngươi thân là một người hiện đại đương nhiên hiểu lễ nghĩa liêm sỉ, bát vinh bát sỉ (*)….Ngươi làm như vậy là phạm tội!

(*) Tám điều lấy làm vinh quang, tám cái xem là sỉ nhục. Luận thuyết xây dựng quan niệm vinh, nhục của Hồ Cẩm Đào.

Còn người tí hon mọc sừng vừa đánh người áo trắng vừa nói:

– Thối tha! Chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu. Đừng nói là sờ sờ nắn nắn cô ta không có nguy hiểm, ngay cả một đêm phong lưu dù có giảm tuổi thọ một năm cũng được. Lưu Lăng, mau ra tay đi, nói không chừng ngươi muốn cô ta, cô ta còn cảm tạ ngươi nữa đấy.Ngươi nghĩ mà xem, giai nhân như vậy ở dưới thân ngươi uyển chuyển hầu hạ. Bộ dạng sướng khoái đến muốn sống muốn chết cũng bán hồn rồi, cơ thể cô ta trắng ngọc, tiêu nhũ bờ mông….

Lưu Lăng lạnh cả người, tát một cái bốp đánh bay người tí hon có sừng, miệng lẩm bẩm:

– Ta là người tốt, ta là người tốt ….

– Ách … thu dọn đi, lát nữa theo ta ra ngoài một chuyến.

Lưu Lăng ho khan một tiếng để che giấu ý nghĩ xấu xa trong lòng.

– Dạ! Mi Nhi lâu rồi không cùng Vương gia ra ngoài.

Liễu Mi Nhi vui vẻ đáp lại một tiếng, chân tay nhanh lẹ thu dọn bát đĩa, sau đó trở về phòng ngủ của mình. Lưu Lăng uống vài ngụm trà,cũng đã khoảng nửa tuần hương Liễu Mi Nhi mới như cánh bướm lao nhanh vào. Nàng thay một bộ váy áo màu ánh trăng, mái tóc buộc sau gáy, trong tay cầm một túi thơm nho nhỏ, bên trong đựng một chút bạc vụn. Y phục của

https://thuviensach.vn

con gái thời này về cơ bản giống với thời Đường. Váy áo trễ ngực để lộ ra bờ ngực trắng nõn, Lưu Lăng vừa thấy mà như choáng váng ….

– Vương gia, chúng ta đi đâu?

Liễu Mi Nhi đi sau Lưu Lăng cười hỏi.

Lưu Lăng nói:

– Ra phố dạo một chút, tiểu Lưu Lập đã gần được hai tuần tuổi rồi, đi xem xem có thứ gì hay ho không, mua về làm quà.

Tiểu Lưu Lập là con trai duy nhất của Hiếu Đế Lưu Trác, sắp đầy hai tuần tuổi, rất đáng yêu. Lưu Lăng kính trọng Nhị ca của mình, nên cũng càng thấy yêu quý Tiểu Lưu Lập hơn.

Lưu Lăng cũng cho gọi Triệu Nhị và Hoa Tam Lang tới, mang theo hai tuấn nam và một người đẹp ra ngoài, có chút thu hút sự chú ý của người khác. Về phần Triệu Đại, kể từ ngày đó Lưu Lăng vẫn luôn bí mật ẩn giấu, tung tin ra bên ngoài nói là Triệu Đại đã chết, thi thể không tìm thấy. Về việc vì sao lại làm như vậy, Lưu Lăng đương nhiên là có thâm ý rồi.

Bốn người cùng đi dạo trên phố một hồi, mua được một khối ngọc chạm khắc thành hình xâu kẹo hồ lô, cũng không thấy có thứ gì hay ho.Ngoài cô bé Liễu Mi Nhi vẫn luôn thích thú ra, mấy người đàn ông còn lại đều có chút cảm thấy vô vị. Lưu Lăng dẫn người ta đi, đương nhiên là không thể vừa mới đi được một lát đã làm mất hứng của người ta được.

Đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng trên con phố trước mặt có một cảnh rối loạn, bốn tên kỵ binh đi trước mở đường, vừa hét lên vừa dùng roi ngựa xua đuổi đám người.

Một tiếng chiêng vang lên, hai hàng nha dịch mặc đồ đen áp giải mấy xe tù đi qua.

https://thuviensach.vn

– Mau nhìn xem, Hình bộ lại muốn giết người rồi!

– Chắc chắn lại là loạn đảng của Thái tử, giết cũng không tiếc!

– Xuỵt! Ngươi nói nhỏ chút, không sợ người ta nghe thấy sao!

Người dân hai bên đường xì xào bàn tán. Bốn người Lưu Lăng và Liễu Mi Nhi trà trộn vào trong đám người, bị chen lấn cũng chỉ có thể dừng lại ở đây. Nghe người dân nói là Hình bộ chặt đầu phạm nhân, đám người Lưu Lăng cũng không suy nghĩ nhiều. Đang lúc định rời đi, bỗng thấy trong một xe tù đầu tiên, một phạm nhân bẩn thỉu uể oải trợn trừng mắt lên nhìn, nét mặt cũng trở nên vui sướng bất ngờ.

– Đại Tướng Quân Vương cứu tôi! Tôi không phải là loạn đảng của Thái tử!

Tù nhân này không ngờ lại nhận ra Lưu Lăng!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ngăn Cản Xe Chở Tù Nhân

– Đại Tướng Quân Vương, cứu tôi! Tôi là Vương Tiểu Ngưu! Tôi không phải Thái Tử loạn đảng!

Phạm nhân tử hình trên chiếc xe chở tù đầu tiên kia, vốn đang vẻ mặt tử khí âm trầm, lúc này bỗng đột nhiên trở nên hưng phấn như được tiêm chất kích thích vậy. Đầu tóc y rối tung bù xù, trên mặt đen đúa dơ dáy, chỉ có đôi mắt là nhìn chằm chằm vị trí của Lưu Lăng hai mắt sáng rỡ. Y vừa hét to, vừa không ngừng lắc cái xe, sức y lớn tới khó lòng tưởng tượng, cái xe chở tù chắc chắn như thế lại bị y lắc cho kêu lên ken két.

– Đại Tướng Quân Vương! Tôi là Vương Tiểu Ngưu, tôi là Vương Tiểu Ngưu! Tôi từng theo người đi kháng địch ở phía nam, người không nhớ tôi sao?

– Đại Tướng Quân Vương! Cứu tôi!

Vương Tiểu Ngưu này chính là tên lính gác mở viên môn cho Lưu Lăng khi hắn tới đại doanh Kinh Kỳ đoạt binh quyền. Nhưng không biết vì lí do gì lại bị Hình Bộ xem như loạn đảng của Thái Tử và bắt giữ, rồi bị định tội mưu phản, hôm nay đang bị kéo tới cổng thành chém đầu. Vương Tiểu Ngưu năm xưa từng theo Lưu Lăng tới biên giới phía nam chống lại sự ngoại xâm của Hậu Chu, biết rằng Lưu Lăng yêu binh như yêu con, vốn đã tuyệt vọng, giờ đây nhìn thấy Lưu Lăng, y làm sao mà không kích động chứ?

Điều này cũng giống như một người bị rơi xuống nước nhưng lại không biết bơi, lúc này Lưu Lăng trong mắt y chính là cọng cỏ cứu mạng cuối

https://thuviensach.vn

cùng, nếu lúc này không nắm lấy, nghĩa là y chết chắc rồi. Vương Tiểu Ngưu lúc này, hai mắt sáng rỡ, trông y như một con sói hoang đang phát điên.

– Câm miệng! Còn nhúc nhích nữa có tin lão tử bây giờ chém ngươi luôn không!

Một nha dịch bên cạnh cái xe chở tù dùng côn nện thật mạnh vào trán của Vương Tiểu Ngưu. Cú này của gã quá mạnh, lập tức khiến cho Vương Tiểu Ngưu sứt đầu mẻ trán. Đầu tóc của y vốn rối tung bù xù, lúc này máu chạy từ trên trán xuống, trông y càng dữ tợn khủng khiếp hơn.

– Đại Tướng Quân Vương! Cứu tôi! Hôm đó ở đại doanh Kinh Kỳ, chính là Vương Tiểu Ngưu tôi mở viên môn cho người!

Vương Tiểu Ngưu để mặc cho tên nha dịch đó đánh, chỉ là y vẫn điên cuồng gào thét.

Lưu Lăng vốn định rời khỏi. Phạm nhân này gào thét nói bừa, thần trí thất thường trước khi chết cũng không phải chuyện gì kì lạ. Mà Thái Tử loạn đảng phần lớn đều biết hắn, nên lúc này nghe người này gào thét um sùm hắn cũng không tin cho lắm. Nhưng, câu nói cuối cùng này lọt vào tai Lưu Lăng thì lại có tác dụng! Hôm đó Lưu Lăng từng phái người tìm người mở viên môn, kết quả vì lúc đó Bàng Long phái thân binh đi giết Vương Tiểu Ngưu, Vương Tiểu Ngưu chỉ đành chạy trốn ẩn nấp trong một góc của đại doanh Kinh Kỳ, nên người do Lưu lăng phái đi không tìm được y.

Bất luận tên phạm nhân này có thật sự từng làm việc dưới trướng mình hay không, chỉ riêng công lao mở viên môn ngày hôm đó của y,cho dù y từng là Thái Tử loạn đảng thì cũng có thể miễn tội chết. Lưu Lăng hôm đó còn tưởng người mở viên môn đã bị thân binh của Bàng Long giết chết, trong lòng thật sự hối hận một hồi, lúc này nghe người này tự nói ra, trong lòng lập tức chấn động.

https://thuviensach.vn

– Đại Tướng Quân Vương! Hôm đó là tôi mở viên môn cho ngài, tôi là công thần a!

Vương Tiểu Ngưu thấy Lưu Lăng vốn đã định rời khỏi, nghe y nói chuyện viên môn lập tức ngừng bước, nên càng ra sức hét lên. Nha dịch bên cạnh y đại nộ, giơ côn trong tay lên rồi đập xuống lần nữa.

– Tên chó chết này! Không lẽ còn thấy mạng mình dài quá sao? Không cần đợi tới ra ngoài cổng thành nữa, lão tử bây giờ đập chết ngươi luôn!

Tên nha dịch áo đen này quá sức phẫn nộ, giơ cao cây côn trong tay lên muốn hạ độc thủ. Tên tử tù này la hét tùm lum đã thu hút sự chú ý của người đi đường, nếu bị các đại nhân của Hình Bộ trách tội xuống, gã cũng không xong. Trong Hình Bộ này có quá nhiều chuyện không thể nói ra, một khi thông tin nào đó bị rò rỉ ra ngoài, tiểu nhân vật như gã có chết hết cả nhà cũng không đủ để bù đắp.

– Dừng tay!

Nha dịch đó vừa định đập côn xuống giết người, đột nhiên một giọng nói từ trong đám đông phát ra ngăn gã lại. Nha dịch này ngừng tay theo quán tính, quay đầu thì thấy có mấy người ăn mặc lộng lẫy đang chen qua đám đông đi ra. Người kêu dừng chính là Lưu Lăng, hắn nghe tiếng hét của Vương Tiểu Ngưu vừa định lên trước, thì thấy nha dịch định hành hung ngay giữa phố đông người thế này, nên mới tức giận rống lên.

Nha dịch đó thấy bọn Lưu Lăng khí thế bất phàm, e sợ sẽ dẫn tới rắc rối không cần thiết. Gã quyết định, cắn răng giơ côn lên rồi đập xuống lần nữa!

– Ngươi dám!

Hoa Tam Lang thấy nha dịch đó không nghe mệnh lệnh của Lưu Lăng, trong lòng lửa giận bùng phát, y quát một tiếng, rồi phẩy tay thì một ám khí

https://thuviensach.vn

đã bay đi! Ám khí đó nhanh như sao băng, nháy mắt đã đâm trúng tay của nha dịch đó!

Hoa Tam Lang, tên thật Hoa Linh, là cháu của Đại gia võ thuật Sơn Đông, Hoa Chính Nhan. Hoa Linh mười hai tuổi đã rất xuất chúng,không chỉ luyện vững chắc công phu quyền cước không truyền ra ngoài của Hoa gia, mở cung bắn tên bách bộ xuyên dương, mà còn rất giỏi về ám khí. Hoa Linh mười lăm tuổi là đã một mình ra ngoài lịch luyện, sau đó bị kẻ thù tập kích trọng thương sắp chết, vừa may được Lưu Lăng dẫn quân ngang qua cứu giúp.

Lưu Lăng phái người đưa y về Hoa gia. Lão thái gia của Hoa gia đương nhiên là ngàn ân vạn tạ đối với Lưu Lăng rồi. Mà Hoa Linh cũng là một người cực có chủ ý, sau khi lành vết thương thì chạy tới quân doanh tìm Lưu Lăng, có nói gì cũng không đi, nhất định phải ở bên Lưu Lăng mới được. Lưu Lăng cũng không thể đuổi y đi, chỉ đành giữ y ở lại. Lão thái gia Hoa gia, Hoa Chính Nhan nghe nói đưa cháu yêu quý nhất của mình lại đi tòng quân, nhưng nghĩ tới ơn cứu mạng của Lưu Lăng đối với Hoa Linh nên cũng không có ngăn cản.

Thế đạo đại loạn, chinh chiến liên miên, lão thái gia Hoa gia cũng là "nhân tinh" sống hết chín mươi năm trời rồi, đương nhiên biết tòng quân tuyệt đối không phải con đường tốt gì. Nhưng Hoa gia có thân phận siêu nhiên trong võ lâm, Hoa lão thái gia càng lấy "trung tín hiệp nghĩa" làm căn bản, cho nên đối với việc Hoa Linh đầu quân cho Lưu Lăng, ông không hề có phản cảm gì cả.

Tiễn pháp của Hoa Linh tài nghệ như thần, mà tài ám khí của y thì giỏi hơn cả tiễn pháp!

Một cái phi tiêu bay nhanh tới, phập một tiếng, đâm xuyên qua cả cánh tay của tên nha dịch nhưng tốc độ vẫn không giảm, soạt một tiếng đâm vào

https://thuviensach.vn

mái hiên của một căn nhả bên đường. Không ngờ lại cấm sâu vào gỗ tới ba phân!

Nha dịch đó "a" một tiếng thảm thiết, cây côn trong tay cũng cầm không vững nữa, rớt xuống đất. Hoa Linh phóng lên nhảy một cái tới trước nha dịch, đưa tay tát cho gã hai bạt tai thật lớn!

– Tên nô tài không có mắt, cút!

Hai bạt tai của Hoa Linh lấy mất ba cái răng cửa của tên nha dịch, rồi một cước cho gã nằm luôn xuống đất. Triệu Nhị bảo hộ cho Lưu Lăng xuyên qua đám đông đi đến trước xe chở tù, Vương Tiểu Ngưu thấy Lưu Lăng đi tới đã kích động tới mức không biết nói gì, chỉ nhìn Lưu Lăng mà toét miệng cười, giống như bị điên vậy.

– Kẻ nào dám cướp xe chở tù? Không lẽ không sợ vương pháp sao?

Đầu lĩnh chính là Chủ sự Hình Bộ Tần Cương. Gã mặc quan phục Lục phẩm màu xanh lam ngồi ngay trên ngựa, chỉ mặt đám Lưu Lăng quát. Hình Bộ Thượng Thư là cao quan chính tam phẩm, bên dưới có Hình Bộ Thị Lang, chính tứ phẩm hạ. Thuộc hạ của Hình Bộ Thượng Thư có bốn loại, phân biệt là Hình Bộ Chủ Sự, Đô Quan Chủ Sự, Bỉ Bộ Chủ Sự, Ti Môn Chủ Sự. Hình Bộ Chủ Sự có bốn người, quan chức đều là chính lục phẩm hạ, Đô Quan Chủ Sự hai người, Bỉ Bộ Chủ Sự bốn người, Ti Môn Chủ Sự hai người cũng đều là quan chức chính lục phẩm hạ.

Hình Bộ Chủ Sự chủ quản chuyện hình phạt, phàm liên quan đến bắt giam, thi hình, xử trảm đều do Hình Bộ Chủ Sự đem người hoàn thành. Hôm nay người phụ trách giám trảm tử tù chính là Tần Cương trong bốn Hình Bộ Chủ Sự. Tần Cương này này là em vợ của Hình Bộ Thượng Thư Tư Mã Luật, thường ngày tác oai tác quái quen rồi, ỷ tỷ phu của mình cũng được xem là đại quan triều đình, gã cũng "nói một không hai" theo ở Hình Bộ, nhưng với phẩm cấp và địa vị của gã, thì chưa từng gặp qua Lưu Lăng.

https://thuviensach.vn

Lúc này thấy có người gây chuyện, Tần Cương phẫn nộ trong lòng, tay chỉ mặt bọn Lưu Lăng quát:

– Tả hữu nha dịch, bắt mấy tên phản tặc này bỏ ngục cho ta, chưa biết chừng bọn chúng chính là đồng phạm!

Lưu Lăng lạnh lùng nhìn Tần Cương một cái, cũng không đếm xỉa vẻ mặt tác quái của gã, mà đi đến trước Vương Tiểu Ngưu máu me đầy mặt trong xe chở tù, hỏi:

– Ngươi thật sự là người mở viên môn hôm đó?

Tần Cương thấy Lưu Lăng không thèm đếm xỉa tới mình, càng giận hơn, lớn tiếng quát thủ hạ đi bắt người. Mười mấy nha dịch rút đao lưng khí thế hung hăng vây mấy người này lại, nhìn bộ dạng cứ như chỉ cần đám Lưu Lăng dám phản kháng thì xử chết tại chỗ luôn. Thấy nha dịch bủa vây, Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đồng thời hừ lạnh một tiếng, bảo vệ Lưu Lăng và Liễu Mi Nhi ra sau lưng.

Một nha dịch xông tới trước nhất, cũng không hỏi chuyện mà một đao bổ thẳng vào đầu Hoa Tam Lang. Hoa Tam Lang giận dữ quát:

– To gan! Trung Thân Vương ở đây mà các ngươi dám vô lễ!

Rồi y đưa tay nắm lấy cổ tay tên nha dịch, chỉ xoay nhẹ một cái mà nghe tiếng răng rắc phát ra, xương tay của tên nha dịch đã bị y bóp nát! Nên biết hai tay của Hoa Tam Lang đâu chỉ sở hữu lực lượng ngàn cân, tên nha dịch này ở trước mặt y cũng vô lực như một con gà tơ vừa mới sinh ra thôi.

Tần Cương thấy Hoa Tam Lang dám kháng lệnh bắt, tức giận tới trắng cả mặt:

– Tên phản tặc kia, hành hung giữa đường còn dám tự xưng Trung Thân Vương! Nếu ngươi là Trung Thân Vương, thì ta chính là Đương Kim Thiên

https://thuviensach.vn

Tử! Người đâu, loạn đao chém chết cho ta!

Lưu Lăng đang hỏi Vương Tiểu Ngưu tại sao lại bị bắt vào đại lao, nghe Tần Cương nói những lời đại nghịch bất đạo như thế, sắc mặt lập tức đanh lại.

– Hỗn xược! Triệu Nhị, bắt tên nô tài mắt không vương pháp này lại cho ta!

Lưu Lăng nói với khuôn mặt đanh thép.

Triệu Nhị nhe răng cười hăm dọa, rồi lao về phía Tần Cương. Các nha dịch thấy y cả gan xông thẳng đến tấn công quan sai Hình Bộ, đều vội vã bủa vây lên ứng cứu. Triệu Nhị một thân võ nghệ siêu quần, đám nha dịch nhìn được không xài được này làm sao mà là đối thủ của y được. Mười mấy nha dịch trong mắt Triệu Nhị còn không bằng con gà con chó. Hai cái nắm đấm tay to bằng cái chén đấm lên đấm xuống vài cái, mười mấy nha dịch đã bị đánh tới không dậy nổi. Tần Cương ngồi trên ngựa thấy thủ hạ của mình lại không thể ngăn nổi Triệu Nhị, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

– Người đâu, mau tới ngăn hắn cho ta!

Tần Cương vừa la hét, vừa quay đầu ngựa muốn bỏ chạy. Triệu Nhị hừ lạnh một tiếng:

– Mạo phạm Vương gia nhà ta rồi còn định trốn sao?

Hai chân y điểm đất một cái, soạt một cái bay từ dưới đất lên, đạp lên đầu tên thủ lĩnh nha dịch bao vây họ, như “chuồn chuồn chấm nước” đuổi theo sau Tần Cương.

Lúc này còn có nha dịch bao vây Hoa Tam Lang, vừa định động thủ, Hoa Tam Lang đã rút một cái lệnh bài làm bằng ngà voi từ thắt lưng,nói:

https://thuviensach.vn

– Ta là đại tướng dưới trướng Trung Thân Vương! Các ngươi còn không mau dừng tay! Nếu còn dám hành hung kinh nhiễu Vương gia,các ngươi đừng trách ta hạ thủ vô tình!

Thật ra đám nha dịch này không hề biết tấm lệnh bài trong tay Hoa Tam Lang, nhưng lại bị sát khí quanh người Hoa Tam Lang làm cho phát sợ, không ai dám nhúc nhích.

Lúc này, Triệu Nhị đạp lên đầu của một nha dịch đột ngột nhảy lên, như một con hùng ưng sải cánh vậy, một cước lăng không đá cho Tần Cương cưỡi ngựa chạy không được bao xa xuống đất. Tần Cương ai da một tiếng, bị cước này của Triệu Nhị đá bay mấy mét rồi mới rơi xuống, vừa chạm đất thì đã không còn động đậy được nữa, dường như xương sườn trên khắp người y đều rã rời hết vậy. Tần Cương thường ngày sống an nhàn sung sướng, chưa bị cước này đá cho ngất đi đã là không dễ rồi.

Triệu Nhị sải bước lớn lên trước, xách Tần Cương lên như xách con gà lên vậy. Thân hình y vốn đã to con, Tần Cương nhỏ thó còn tôn lên sự uy mãnh của y. Y lại sải bước lớn quay về, đám nha dịch không ai dám ngăn cản. Triệu Nhị xách Tần Cương ném đến trước mặt Lưu Lăng, thấy Tần Cương còn mặt mày mơ hồ lập tức lên trước tán cho gã hai bạt tai.

Lưu Lăng nhìn Tần Cương rồi hừ lạnh, hỏi:

– Ta chính là Trung Thân Vương Lưu Lăng, sao không biết ngươi là Hoàng Đế nhị ca của ta?

Tần Cương bị hai bạt tai của Triệu Nhị tát tỉnh rồi. Lúc này nghe Lưu Lăng hỏi vậy, lập tức sợ tới chảy mồ hôi lạnh! Lúc này ở gần Lưu Lăng, Tần Cương mới thấy sự bất phàm của người trước mặt. Lưu Lăng đứng đó, nghi biểu đường đường, bất nộ tự uy, đôi lông mày rậm,mắt sáng tinh anh, chỉ riêng khí thế đó thôi, gã đã bảy phần tin người trước mặt chính là Trung Thân Vương rồi. Câu nói bừa ban nãy của gã đích thực đã phạm tội đại bất

https://thuviensach.vn

kính, thu nhà giết hết cả nhà cũng không quá, cho dù tỷ phu gã là Tư Mã Luật cũng không cứu nổi gã!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bộ Hạ Cũ Nhạc Kỳ Lân

Náo loạn trên phố đã gây nên sự chú ý của người qua đường, rất nhanh, vô số người đã đổ xô tới. Bắc Hán Quốc bây giờ thù trong giặc ngoài, trong thành Thái Nguyên vốn không thiếu dân tị nạn từ tứ phương bát hướng chuyển đến. Những người này cũng chẳng kiếm được việc, mỗi ngày ngoài xin ăn ra thì chẳng có việc gì làm, cho nên việc có người cản xe chở tù của Hình Bộ như một làn gió, rất nhanh là đã thổi khắp phố phường.

Dòng người càng ngày càng đông, ngay cả Bát Môn Tuần Sát Ti cũng đã nhận được tin tức. Câu chuyện "Tam nhân thành hổ" có kể, một người nói với bạn trên phố có con hổ dữ, chạy nhanh đi, có lẽ bạn chỉ cười rồi cho qua, nhưng rất nhanh người thứ hai cũng nói những lời tương tự, bạn sẽ bắt đầu nửa nghi nửa tin, nếu sau đó lại có thêm người thứ ba đến nói trên phố có hổ với vẻ mặt hoang mang sợ hãi, chắc ai cũng tin nó là sự thật.

Và chuyện Lưu Lăng cản xe chở tù, khi truyền tới Bát Môn Tuần Sát Ti đã trở thành hơn trăm cao thủ hắc y nhân cướp xe tù, quan binh Hình Bộ chết vô số kể!

Tin tức này truyền đến Bát Môn Tuần Sát Ti, Bát Môn Đô Đốc Nhạc Kỳ Lân đã kinh hoảng tới mức mồ hôi lạnh đổ khắp người. Bắc Hán quốc có nhỏ, thiên hạ có loạn, thành Thái Nguyên này vẫn là đô thành của Bắc Hán quốc, vẫn nằm dưới tầm cai trị Thiên Tử, xảy ra vụ án lớn như thế quả thật rất đáng với bốn chữ: kinh thiên động địa.

Sau khi Nhạc Kỳ Lân nhận được tin báo của thủ hạ, lập tức hết cả hồn. Cũng may y xuất thân quân ngũ, từng nam chinh bắc chiến, nghe tin động

https://thuviensach.vn

trời như thế cũng không có luống cuống tay chân. Y hít thở sâu hai lần, sắc mắt cũng dần bình tĩnh trở lại.

– Người đâu! Triệu tập toàn bộ quân tốt của nha môn, theo ta tới hiện trường bắt trọng phạm!

– Người đâu! Lập tức báo cho Binh Bộ, xin binh mã của đại doanh Kinh Kỳ hỗ trợ bắt người!

– Lý Nhượng, ngươi đích thân đến Hình Bộ, nói lại với Thượng thư Tư Mã đại nhân, cứ nói người của Bát Môn Tuần Sát Ti ta đều xuất động hết rồi, cũng mong ông ta lập tức phái người đến!

Lý Nhượng là Phó Đô Đốc của Bát Môn Tuần Sát Ti. Người này do một tay Nhạc Kỳ Lân đề bạt. Năm xưa lúc còn kháng chiến với đại quân Hậu Chu ở phía nam, Nhạc Kỳ Lân là một Thiên Phu Trưởng, và Lý Nhượng chẳng qua là một thân binh của y. Trong một trận chiến với binh mã dưới trướng doanh soái Hậu Chu Tôn Huyền Đạo, Nhạc Kỳ Lân bị trọng thương, là Lý Nhượng cõng y giết ra một con đường sống trong thiên quân vạn mã, Nhạc Kỳ Lân nhờ đó mà bảo toàn tính mạng.

Từ đó về sau, Nhạc Kỳ Lân kết bái với Lý Nhượng thành huynh đệ khác họ. Nhạc Kỳ Lân lớn hơn Lý Nhượng sáu tuổi, nên làm nhị ca, Lý Nhượng là tam đệ. Rất nhiều người không hiểu, tại sao hai người này kết bái huynh đệ lại xưng với nhau là nhị ca và tam đệ? Nguyên do bên trong, chỉ có hai huynh đệ Nhạc Kỳ Lân và Lý Nhượng mới biết.

Đây có thể xem là bí mật của riêng hai huynh đệ. Sở dĩ Nhạc Kỳ Lân là nhị ca, Lý Nhượng là tam đệ, hoàn toàn vì khi hai người kết bái đều bái Lưu Lăng làm đại ca!

Bất luận là Nhạc Kỳ Lân hay Lý Nhượng, người mà họ kính phục nhất chính là Đại Tướng Quân Vương từng thống lĩnh bọn họ liều mạng đối kháng với đại quân Hậu Chu của Tôn Huyền Đạo khi ở biên giới phía nam

https://thuviensach.vn

– Lưu Lăng! Mặc dù Lưu Lăng còn nhỏ tuổi hơn cả hai người, nhưng không hề làm giảm đi lòng kính trọng của họ đối với Lưu Lăng! Năm xưa lúc còn ở phía nam, đã bao nhiêu lần Lưu Lăng dẫn họ thoát khỏi cái chết, bao nhiêu lần dùng ít thắng nhiều đều đã không còn nhớ rõ nữa,chỉ nhớ rõ nhất là sự yêu thương của Lưu Lăng đối với quân sĩ thủ hạ, sự chăm sóc của Người đối với các huynh đệ.

Mặc dù Nhạc Kỳ Lân và Lý Nhượng đều cảm thấy, bất luận thân phận và phẩm học cảu hai người họ đều không sánh được với Lưu Lăng,nhưng cũng không thể ngăn cản ao ước nhận Lưu Lăng làm đại ca từ đáy lòng họ. Cho nên, khi hai người họ kết bái đã lén thêm Lưu Lăng vào, hai người ngầm gọi Lưu Lăng là đại ca.

Từ sau khi Lưu Lăng bị bắt bắt vào thiên lao. Thống Lĩnh lĩnh quân phía nam cũng đã thay người khác. Hai huynh đệ đã chịu không ít oan uổng ở biên giới phía nam. Nhạc Kỳ Lân đã dùng toàn bộ số tiền tiết kiệm “chăm sóc” cho quan viên Lại Bộ, mới được điều về từ biên giới. Tuy làm một Đề Đốc trong Bát Môn Tuần Sát Ti sẽ không được tự do như làm Thiên Phu Trưởng trong quân doanh, nhưng cũng xem như yên bình. Từ sau khi Lưu Lăng bị giải vào thiên lao, thân tín của Thái Tử thay người thống lĩnh tam quân, cuộc sống của các huynh đệ trong doanh trại quả thật rất giày vò.

Về mặt cấp bậc thì, Đề Đốc Bát Môn Tuần Sát Ti và Thiên Phu Trưởng là như nhau, nhưng quyền lợi lại nhiều lên không ít.Trị an của thành Thái Nguyên do Bát Môn Tuần Sát Ti làm chủ, tuy chỉ toàn những việc nhỏ nhặt, nhưng trong tòa thành dưới chân Thiên Tử này đích thực là chẳng có chuyện lớn gì xảy ra. Cho dù dân tị nạn có đổ xô hết vào thành, thì cũng chẳng có vụ án to lớn nào xảy ra cả. Nhưng hôm nay, lại có người cả gan cướp xe tù ngay giữa ban ngày ban mặt thế này, làm sao mà Nhạc Kỳ Lân có thể không kinh hoảng được chứ!

Bát Môn Tuần Sát Ti không phải bất kì bộ môn nào trong Lục Bộ cả, mà tự thành nha môn, kiểu như Sở Cảnh Sát của thời hiện đại vậy,nhưng lại

https://thuviensach.vn

không chịu sự lãnh đạo của Hình Bộ. Quyền lực của bộ môn này không lớn, chức quyền hành sử cũng chỉ giới hạn trong đô thành, nhưng lại không có bộ môn cao tầng quản lý. Nếu nói là do Hoàng Đế trực tiếp khống chế, thì Hoàng Đế thường không nhớ tới một chức quan bé nhỏ như Đề Đốc Bát Môn Tuần Sát Ti.

Bát Môn Tuần Sát Ti tổng cộng có tất cả tám trăm Nha Sai, mười sáu Nha Ti, bốn Tuần Sát Sử, một Phó Đô Thống, và một Đô Thống đại nhân. Thường ngày, tất cả các việc lặt vặt đều do bốn Tuần Sát Sử phụ trách, mười sáu Nha Ti thay phiên nhau dẫn đội tuần thị tám cái cổng thành. Đô Thống đại nhân là quan Chính Ngũ Phẩm, mặc dù không phải quan lớn gì nhưng cũng là người có thân phận. Phó Đô Thống là Chính Ngũ Phẩm Hạ, tương đương với Tòng Ngũ Phẩm của thời Minh Thanh.

Nhạc Kỳ Lân dẫn theo toàn bộ hai trăm nha sai còn lại trong nha môn, tiến thẳng đến nơi mà Lưu Lăng đang đứng. Từ xa, Nhạc Kỳ Lân đã thấy con đường này đã bị bá tánh vây kín hết. Nha sai của Bát Môn Tuần Sát Ti căn bản là không thể xông qua. Thấy trước mắt rối ren um sùm như thế nhưng vẫn không qua được, Nhạc Kỳ Lân rất sốt ruột, ngồi trên ngựa ngó nghiêng ngó dọc nhưng vẫn không thấy tình hình bên trong, cũng không biết những tên sát thủ đó đã chạy chưa.

Cũng không trách Nhạc Kỳ Lân sốt ruột, tuy Bát Môn Tuần Sát Ti là một nha môn độc lập, không chịu tiết chế của Hình Bộ. Nhưng một Đề Đốc như y người nhỏ lời hèn mọn, căn bản là không đủ tư cách nói chuyện trước mặt Hoàng Thượng. Nếu thật sự để cho tù nhân trốn thoát, Thượng Thư Hình Bộ Tư Mã Luật chỉ cần đổ hết trách nhiệm lên đầu y, thì bộ quan phục Ngũ Phẩm trên người do y dùng tiền đổi lấy chắc chắn sẽ bị lột xuống.

– Người đâu, xua hết những người không liên quan đi, nếu đám sát thủ đó chạy mất kẻ nào ta hỏi tội các ngươi!

https://thuviensach.vn

Đề Đốc đại nhân ra lệnh, hơn hai trăm nha sai Tuần Sát Ti mặc quan phục màu đỏ phối với áo choàng màu đen lập tức xông lên, giơ gậy đánh liên tục, các bá tánh vây quanh đó bị đánh tới chạy tán loạn né đòn, có bá tánh né không được bị đánh ngã xuống đất, thì lập tức có hai nha sai một kéo đầu một kéo tay lôi vào lề đường. Trận này đánh tới mọi người chạy tán loạn cả lên, bá tánh quanh đó lập tức nhường ra một con đường cho họ đi qua.

Nhạc Kỳ Lân thúc ngực của mình, xông qua con đường đó, sau y một đám nha sai quan phục màu đỏ đuổi theo, trông rất là hung hăng khí thế.

Nhạc Kỳ Lân thúc ngực đi tới chỗ cách xe tù không xa, thì nhìn thấy một đám nha sai Hình Bộ mặc áo đen đang ngây người đứng như trời trồng, ai ai cũng đều cầm vũ khí trong tay, vây quanh mấy người ở phía xa xa, trông cứ như người mất hồn vậy. Các nha sai Hình Bộ đứng đó đâu giống đang vây bắt tội phạm, giống đang đứng ngoài lề xem kịch hơn. Nhìn xa hơn nữa, có mấy người ăn vận đẹp đẽ khí thế bất phàm đứng bên cái xe chở tù trước nhất, bên cạnh chân họ còn có một người mặc quan phục Hình Bộ nằm đó.

– Kẻ nào cả gan hành hung trong Đô thành cấm địa dưới chân Thiên Tử giữa ban ngày ban mặt thế này, còn vương pháp sao?

Nhạc Kỳ Lân nói những lời này cực kỳ rành rọt, nghe có vẻ rất chính khí lẫm nhiên, mà y lại ngồi thẳng người trên yên ngựa trông vô cùng oai phong. Mặt mày nghiêm túc, ít ra ngoài mặt thì người này không khiến người ta ghét. Mắt to mày rậm nghi biểu đường đường, lại từng lên qua chiến trường giết qua người, nên trên người ít nhiều gì cũng mang chút sát khí. Y toàn thân mặc giáp, tay cầm thanh đao “Tam Tiêm Lưỡng Nhận” chỉ về phía Lưu lăng và quát.

Lúc này Lưu Lăng đứng phía sau xe chở tù, Nhạc Kỳ Lân không nhìn thấy hắn. Mà Hoa Tam Lang và Triệu Nhị thì đều mặc thường phục,cách xa

https://thuviensach.vn

như vậy, lại thêm hai năm chưa gặp, Nhạc Kỳ Lân nhất thời cũng không nhận ra hai người họ. Lưu Lăng lúc này đang định hỏi chuyện Vương Tiểu Ngưu, nhưng ai ngờ tên này vừa thấy Lưu Lăng đến mừng quá trớn, ngất mất tiêu. Lưu Lăng cách xe tù ấn huyệt Nhân Trung của Vương Tiểu Ngưu, mãi một lúc sau, Vương Tiểu Ngưu mới dần dần tỉnh lại.

Hai mí mắt y nhúc nhích, từ từ mở ra.

– Vương Tiểu Ngưu, còn chịu đựng được không?

Lưu Lăng nhẹ giọng hỏi.

Vương Tiểu Ngưu nghe bên tai mình có người nói chuyện, giơ tay nắm lấy tay Lưu Lăng theo quán tính, trả lời trong vô thức:

– Cứu tôi! Đại Tướng Quân Vương cứu tôi, tôi không phải Thái Tử loạn đảng, tôi là Vương Tiểu Ngưu, Vương Tiểu Ngưu không phải loạn đảng! Tôi từng giúp qua Đại Tướng Quân Vương! Các người ai cũng không được giết ta!

Lưu Lăng thở dài, có thể tưởng tượng Vương Tiểu Ngưu đã bị hành hạ đến mức nào ở trong ngục. Hắn nắm lấy tay Vương Tiểu Ngưu,nói:

– Yên tâm đi, có ta ở đây, ai cũng không giết được ngươi.

Bàn tay nắm lấy tay Lưu Lăng của Vương Tiểu Ngưu thắt chặt, y nói:

– Đám người ở Hình Bộ không ai tốt cả, chúng đều dùng người tốt gánh tội giùm người xấu, bức cung nhận tội!

Nói xong câu này, hai mắt Vương Tiểu Ngưu nhắm nghiền, y lại ngất đi.

Những lời Vương Tiểu Ngưu nói tuy không lớn tiếng nhưng lọt vào tai của Lưu Lăng lại như sấm rền! “Đám người ở Hình Bộ không ai tốt cả, chúng đều dùng người tốt gánh tội giùm người xấu, bức cung nhận tội!”

https://thuviensach.vn

Trong câu nói của Vương Tiểu Ngưu, y chỉ đơn thuần dùng người tốt người xấu để phân biệt, nhưng chính sự giản dị chân chất này đã khiến cho lòng của Lưu lăng chấn động!

Đúng lúc này, Nhạc Kỳ Lân đi tới.

Nghe tiếng quát của Nhạc Kỳ Lân, Lưu Lăng đang bừng bừng lửa giận vì những lời tố cáo nhỏ tiếng của Vương Tiểu Ngưu lập tức trừng mắt!

– Triệu Nhị, đi xem coi ai oai phong như thế!

Triệu Nhị vâng một tiếng, sải bước đi về phía trước. Mấy mươi nha sai Hình Bộ lập tức đồng loạt lui về hai bên, nhường đường cho Triệu Nhị đi qua. Nhạc Kỳ Lân nhìn Triệu Nhị đang từng bước đi về phía mình, đột nhiên cảm thấy người này hơi quen quen. Y trừng to mắt nhìn kỹ, thì thấy Triệu Nhị đang đi tới dần dần trùng hợp với hình tượng đầu đội nón sắt thân mặc giáp sắt tay cầm Tấn Thiết Thương tung hoành sa trường trong ấn tượng của y.

– To gan! Trước mặt Đề Đốc đại nhân mà ngươi dám vô lễ?

Một nha sai của Bát Môn Tuần Sát Ti cản đường Triệu Nhị lớn tiếng quát.

– Cút!

Triệu Nhị mặt mày âm trầm thốt ra một chữ, không hề có ý ngừng lại. Ánh mắt của nha sai đó trở nên sắc lạnh, tay ấn vào thanh đao bên hông như sắp rút ra. Nha sai vốn định biểu hiện một chút, ai ngờ đối phương không hề đếm xỉa đến lời của hắn, hắn cắn răng, vừa định rút đao động thủ.

– Dừng tay!

Nhạc Kỳ lân đột nhiên lớn tiếng quát.

https://thuviensach.vn

Y nhảy từ trên ngựa xuống, sải bước lớn đi về phía Triệu Nhị. Y vừa đi, vừa lớn tiếng hỏi.

– Phía trước có phải Triệu Tướng Quân không?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Rút Dây Động Rừng

Triệu Nhị bị Nhạc Kỳ Lân gọi một tiếng Triệu tướng quân liền dừng bước chân, cẩn thận đánh giá một chút vị quan đang cắm đầu đi đến.

– Không phải là Nhạc Kỳ Lân, Nhạc đại ca đây sao?

Triệu Nhị hỏi.

Nhạc Kỳ Lân ánh mắt lập tức sáng ngời, gã cười lớn đi đến bắt lấy hai cánh tay Triệu Nhị nói:

– Haha, quả nhiên là Triệu tướng quân! Thiệt là ngài còn nhận ra lão Nhạc ta, chúng ta có thể đã hai năm không gặp rồi.

Triệu Nhị cũng cười nói:

– Ta nói ai mà uy phong như vậy, hoá ra là ngươi lão gia hoả này!

Hai người bọn họ khi ở phương Nam tuy rằng không coi là tâm đầu ý hợp, nhưng tình bạn từ năm tháng trên sa trường làm thế nào bạn bè rượu thịt có thể sánh được. Lúc ở trong quân bọn họ tuy rằng không cùng một doanh trại, chẳng qua sau khi đôi bên cùng đánh hạ hơn mười trận chiến cũng coi như có chút quen biết. Triệu Nhị ở trong quân có danh xưng Tiểu Hổ Uy tướng quân, một thân bạch y bạch giáp trong tay một cây Tấn Thiết Thương, có phần phong độ của Hổ Uy tướng quân Triệu Tử Long

Mà danh hiệu của Nhạc Kỳ Lân là Nhị Lang Thần, một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao tung hoành xuôi ngược, trên chiến trường quả thật cũng hiếm có địch thủ. Tuy nhiên luận công phu mà nói, y quả thật là đánh

https://thuviensach.vn

không lại Triệu Nhị. Nhớ lại lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt, bởi vì có một lần sau khi đánh thắng trận binh lính hai bên đều đến cướp lương thảo quân giới của Chu Quân, quân mình cùng quân mình lại động chân động tay. Nhạc Kỳ Lân từ trước đến nay trên chiến trường luôn luôn liều mạng dám đấu dám đánh không sợ bất kỳ ai, đối với Triệu Nhị cũng không phục, vì thế hai người ngay trước mặt hơn một ngàn quân lính ra tay đánh nhau.

Đây là một trận sảng khoái, Nhạc Kỳ Lân cũng bị Triệu Nhị đánh cho mặt mũi bầm dập. Tuy nhiên Nhạc Kỳ Lân cũng không ghi hận Triệu Nhị, ngược lại đối với công phu cao hơn của Triệu Nhị càng thêm tán thưởng. Từ đó về sau, hai người coi như là một cặp bằng hữu không đánh không quen.

– Ta đây có cái gì coi là uy phong? Vẫn là lúc trước đi theo Đại Tướng Quân Vương… không đúng, hiện tại phải nói là Trung Thân Vương khi đó mới thực là sảng khoái a. Giết giặc trên chiến trường ngươi đến ta đi tàn sát khốc liệt, đó mới gọi là oai phong chứ!

Nhạc Kỳ Lân lôi kéo cánh tay Triệu Nhị cảm khái nói.

Triệu Nhị cười nói:

– Đề đốc Bát môn tuần sát ti, ha hả, lẽ nào so sánh với chiến đấu trên chiến trường không thoải mái hơn sao?

Nhạc Kỳ Lân nói:

– Thoải mái cái rắm! Nếu không phải bởi vì Trung Thân Vương bị nhốt vào thiên lao, huynh đệ chúng ta ở phía Nam bị ức hiếp, quỷ mới đến Đô thành để làm cái chim Đề đốc.

Triệu Nhị cười ha hả nói:

https://thuviensach.vn

– Cái miệng của ngươi vẫn thối như ngày xưa, đi, ta dẫn ngươi đi gặp Trung Thân Vương!

– Cái gì!

Nhạc Kỳ Lân mạnh mẽ buông tay Triệu Nhị, vẻ mặt không thể tin nổi. Hai tay của gã không kìm được run rẩy, miệng lắp bắp hỏi:

– Đại Tướng Quân… Trung Thân Vương lão nhân gia ngài ấy ở trong này?

Triệu Nhị lôi kéo gã bước đi:

– Xem cái bộ dạng kinh sợ của ngươi kìa, còn có chút dũng khí Lăng gia quân chúng ta sao? Vương gia ở phía trước, chẳng lẽ ngươi không dám đi bái kiến sao?

Nhạc Kỳ Lân chân tay luống cuống nói:

– Ta là sợ… Sợ Vương gia khinh thường lão Nhạc ta rồi.

Triệu Nhị vừa đi vừa nói:

– Vớ vẩn! Vương gia của chúng ta là hạng người như vậy sao?

Nhạc Kỳ Lân sửng sốt, lập tức hung hăng tự mình vả một cái vào miệng nói:

– Cái miệng thối này, Vương gia có tình nghĩa sâu nặng, đối với chúng ta yêu quý có thừa, sao có thể khinh thường ta chứ.

Lúc này Lưu Lăng đối diện Hoa Tam Lang nói:

– Phá xe chở tù này, người bên trong ta muốn mang đi.

https://thuviensach.vn

Hoa Tam Lang lên tiếng, bước nhanh đến xe chở tù phía trước. Hai bàn tay đặt trên hai bên mộc côn xe chở tù, vận khí đan điền, hai tay dùng lực.

– Mở!

Xe chở tù kia kiên cố vừa dày vừa nặng vọng tiếng mở!

Hoa Tam Lang không ngờ cứng rắn dựa vào lực hai cánh tay, đem xe chở tù thoáng cái mở toang ra. Mộc côn như mưa rơi lả tả, thân hình của Vương Tiểu Ngưu mềm đến mức lập tức đổ xuống. Lưu Lăng bước đến đỡ Vương Tiểu Ngưu, ôm hắn từ trên xe tù xuống. Đặt tay lên cổ tay Vương Tiểu Ngưu một lát, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

– Mạt tướng Nhạc Kỳ Lân khấu kiến Trung Thân Vương!

Nhạc Kỳ Lân sửa sang một chút lại áo giáp của mình, sau đó cung kính cúi đầu xuống đất, để đầu chạm đất.

– Nhạc Kỳ Lân?

Lưu Lăng đem Vương Tiểu Ngưu giao cho Hoa Tam Lang, đi đến một tay đỡ Nhạc Kỳ Lân kéo lên, nhìn kỹ một chút lập tức cười ha hả nói:

– Ta còn nói lão gia nhà ai đến đây, hoá ra là lão gia hoả ngươi này!

Nhạc Kỳ Lân đã hơn bốn mươi tuổi, so với Lưu Lăng phải lớn hơn rất nhiều. Lưu Lăng gọi hắn lão gia hoả này, Nhạc Kỳ Lân chẳng những không buồn bực mà ngược lại nội tâm còn cảm thấy rất cao hứng. Gã có chút kìm không được tâm tình kích động, người này trên chiến trường chém giết vô số lần chính là nam nhân võ dũng, không ngờ khoé mắt lại lấp lánh giọt nước mắt. Hai năm qua ở Thái Nguyên,mặc dù biết Lưu Lăng bị nhốt trong thiên lao. Nhưng với thân phận của gã căn bản cũng không được phép đến thăm, gã tốn không ít tiền của để đút lót trên dưới nhưng đều bị từ chối từ ngoài cửa. Mà Lưu Lăng từ khi rời thiên lao liền ra đi nhanh gọn, dứt

https://thuviensach.vn

khoát, quyết đoán làm liên tiếp vài chuyện đại sự, lại tấn thăng làm Thân vương, chính là người cao nhất dưới Hoàng đế, gã lại không dám đến nhà bái kiến.

Dù sao lấy thân phận của gã, muốn gặp mặt Lưu Lăng một lần là rất khó khăn.

Giờ phút này rõ ràng nghe được Lưu Lăng còn nhớ tới chính mình, đối với mình lại xưng hô không đổi, trong lòng gã làm sao có thể không kích động? Bắc Hán quốc tuy nhỏ, Lưu Lăng cũng là Thân vương. Dưới một người trên vạn người, hơn nữa đã hơn hai năm chưa từng gặp mặt rồi, Lưu Lăng còn có thể liếc mắt một cái đã nhận ra gã, vẫn thân thiết như vậy, Nhạc Kỳ Lân thật sự rất cảm động.

– Vương gia… Mạt tướng nhớ Ngài a!

Nhạc Kỳ Lân không kìm lòng nổi lau nước mắt một cái nói.

Lưu Lăng kéo đôi tay của gã nói:

– Ngươi ở đây đang làm Đề đốc Bát môn tuần sát ti, Nha môn của Bát môn tuần sát ti cách Vương phủ của ta đi mất thời gian một nén nhang. Nhớ ta bất cứ lúc nào cũng có thể đến thăm ta, tuy nhiên lão gia hoả ngươi một lần cũng không có đến.

Nhạc Kỳ Lân nói:

– Vương gia, mạt tướng biết Ngài bận, quốc sự bề bộn, mạt tướng không dám tuỳ tiện đến quấy rầy Ngài.

Lưu Lăng nói:

– Nói nhảm, hai năm làm Đề đốc ở Đô thành, làm thế nào cũng bắt đầu nói văn chương rồi hả? Ta nhớ lão gia hoả ngươi mở miệng ngậm miệng

https://thuviensach.vn

đều toàn những lời thô tục, lúc đầu ở phía Nam dám nhảy chân chỉ vào Tôn Huyền Đạo mắng hắn là con rùa khốn khiếp, dám ở trong vạn quân lui tới xung phong liều chết, cớ sao lại không dám đến Vương phủ của ta?

Nhạc Kỳ Lân ngượng ngùng cười cười, Lưu Lăng nói những chuyện cũ dù chỉ mới hai ba năm, nhưng bây giờ cảm giác như đã mấy đời.

– Ta nói Nhạc Kỳ Lân, ngươi mang theo sai dịch Bát môn tuần sát ti, đây là muốn tới bắt ta sao?

Lưu Lăng nhìn lướt qua đám sai dịch áo đỏ phía sau Nhạc Kỳ Lân trêu ghẹo nói.

Nhạc Kỳ Lân vội vàng cúi đầu nói:

– Mạt tướng sao dám vô lễ với Vương gia, chỉ là có người báo án nói… Nói có hơn trăm người áo đen giết chết quan sai Hình Bộ, cướp đi tử tù, mạt tướng lúc này mới khẩn trương dẫn người chạy tới.

Lưu Lăng vừa nghe lập tức dở khóc dở cười, tin này truyền đi cũng quá dị dạng rồi.

Hắn vừa muốn nói chuyện, đột nhiên góc đường phía trước truyền đến tiếng hỗn loạn. Lưu Lăng đưa mắt nhìn đã thấy một đám đông nghìn nghịt kỵ binh đang lao đến, đao đã rút ra khỏi vỏ giương về phía trước, trận hình công kích hướng bên này mà áp tới. Trên đường phố này hàng trăm người dân đông đúc, nếu kỵ binh cứ như vậy mà xông tới nhất định sẽ không đếm được số dân chúng bị thương. Trên mặt Lưu Lăng hơi biến sắc, tên dẫn đầu tướng lĩnh này có phần quá mức!

– Giết cho ta, không để đạo tặc trốn thoát.

Xa xa giữa đám kỵ binh truyền đến tiếng hét, lập tức mấy trăm kỵ binh gào lên một tiếng hướng bên này mà lao đến. Xem ra không chỉ là không

https://thuviensach.vn

để ý sống chết của dân chúng, ngay cả sai dịch Bát môn tuần sát ti cũng không chút kiêng dè. Toàn bộ kỵ binh mặc áo giáp như vậy mà xông lên, không biết sẽ có bao nhiêu người dân bị giẫm đạp chết.

Lưu Lăng ánh mắt lạnh lùng, dưới chân hất tung lên một khúc gỗ dày bằng đùi, lấy tay bắt lấy, cơ thể xoay một vòng mạnh mẽ ném đầu gỗ nhằm hướng tên thủ lĩnh đám kỵ binh! Khúc gỗ xoay tròn mang theo một luồng gió bay thẳng đến tên thủ lĩnh kỵ binh, cú ném này không ngờ có thể quăng khúc gỗ bay xa hơn 10m nện ngay trên ngực kỵ binh kia! Thình thịch một tiếng, kỵ binh kia bị khúc gỗ đó đập trúng trực tiếp từ trên lưng ngựa ngã xuống dưới!

Tên kỵ binh kia ngã xuống đất, lập tức đem thế tấn công của đám kỵ binh kia ngăn lại. Vì để tránh giẫm lên gã kỵ binh vừa ngã xuống,những người khác đều tránh sang bên kết quả va chạm liên hoàn, không ít kỵ binh từ trên lưng ngựa rơi xuống.

– Nhạc Kỳ Lân! Mang người của ngươi theo ta đi qua đó!

Lưu Lăng quát một tiếng, lập tức sải bước đi đến trước mặt đám kỵ binh.

Nhạc Kỳ Lân thấy Lưu Lăng ra tay vẫn khí phách nghiêm nghị như trước, ánh mắt sáng ngời, tựa hồ như tìm lại cảm giác ban đầu ở sa trường, quát to một tiếng mang theo sai dịch Bát môn tuần sát ti đi theo sau Lưu Lăng qua đó. Đám sai dịch đi theo phía sau Lưu Lăng,cũng là một đám ưỡn ngực ngẩng đầu khí thế bất phàm.

Lúc này đám kỵ binh tách ra hai bên, một tên quan viên không mặc khôi giáp phi ngựa tiến lên. Cách từ rất xa y đã nhìn thấy Lưu Lăng,lập tức biến sắc. Y từ lưng ngựa nhảy xuống, đi nhanh vài bước kéo áo bào quỳ thụp xuống đất.

– Hình bộ Thượng thư Tư Mã Luật khấu kiến Trung Thân Vương.

https://thuviensach.vn

Người này đúng là Hình Bộ Thượng Thư Tư Mã Luật, ở trong triều nổi danh cương trực ghét nịnh hót thiết diện vô tư. Người này chừng bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu, nhìn qua nhã nhặn nhưng trong lòng lại sắt thép. Người này phụ trách Hình Bộ từ trước đến nay danh tiếng luôn tốt, chưa từng có tin tức tiêu cực nào. Hình Bộ dưới tay y phụ trách là nghiêm túc nhất trong Lục Bộ, hơn nữa một thân thanh chính liêm khiết, lối sống tiết kiệm cẩn thận, nghiêm túc, đồng thời còn nghiên cứu chế tạo hơn mười loại hình cụ khiến người khác chỉ nghe đã sợ, mười phần mười chính là cùng một kiểu ác quan như Trương Thang (*).

(*) Ngự Sử Đại Phu thời Hán Cảnh Đế, dụng pháp nghiêm khắc tàn khốc, hậu nhân thường lấy ông làm đại biểu cho nhân vật ác quan, tuy nhiên ông làm quan thanh liêm, sống tiết kiệm.

– Tư Mã Luật, ngươi tới cũng thật nhanh!

Lưu Lăng lạnh giọng hỏi một câu.

Tư Mã Luật cúi đầu chạm đất đáp:

– Khởi bẩm Vương gia, hạ quan nhận được tin tức của Đề đốc Bát môn tuần sát ti Nhạc đại nhân, không dám chậm trễ, lập tức mang kỵ binh của đại doanh Kinh Kỳ mà Vương gia đã cấp cho Hình bộ đến.

Y ngẩng đầu nhìn nhìn, cũng không có thấy tên đạo tặc nào cả lập tức hỏi:

– Hạ quan nhận được tin tức nói có kẻ che mặt chặn xe chở tù, đánh chết sai dịch Hình Bộ liền chạy đến, không nghĩ rằng Vương gia ngài lại tới trước một bước, chỉ có điều không biết… đạo tặc kia đang ở chỗ nào?

Lưu Lăng cười ha hả, chỉ vào cái mũi mình nói:

– Đạo tặc trong miệng ngươi, đang đứng ở trước mặt ngươi!

https://thuviensach.vn

Tư Mã Luật nghe thấy vậy mặt hoàn toàn biến sắc, dùng sức đập đầu nói:

– Hạ quan không dám, công lao của Vương gia đối với xã tắc nghìn đời, sao có thể là đạo tặc.

Lưu Lăng lạnh giọng nói:

– Tư Mã Luật, Hình Bộ ngươi xử lý án tốt lắm a!

Hắn vẫy tay một cái nói:

– Hoa Tam Lang, mang Vương Tiểu Ngưu tới đây.

Hoa Tam Lang lập tức ôm Vương Tiểu Ngưu còn đang trong trạng thái hôn mê sải bước tới, Lưu Lăng chỉ vào Vương Tiểu Ngưu hỏi Tư Mã Luật:

– Tư Mã Luật, ngươi có thể nhận ra người này?

Tư Mã Luật quỳ trên mặt đất không dám đứng dậy, ngẩng đầu nhìn kỹ Vương Tiểu Ngưu nhưng cũng không nhận ra, vì vậy thành thật trả lời:

– Vương gia, hạ quan không biết người này.

Lưu Lăng chỉ vào Vương Tiểu Ngưu nói:

– Người này tên là Vương Tiểu Ngưu, chính là binh lính đại doanh Kinh Kỳ, là người có công thời điểm bình ổn Thái tử phản loạn, có thể nói không có người này đã không thể thuận lợi bình ổn phản loạn rồi. Công lao của người này đối với quốc gia xã tắc lớn vậy đấy, tại sao lại bị Hình Bộ ngươi biến thành loạn đảng?

Tư Mã Luật nghe vậy thân mình mạnh mẽ run lên, lại dập đầu nói:

https://thuviensach.vn

– Hạ quan tội đáng muôn lần chết, hồ sơ loạn đảng đã kết thúc, đây là nhóm luận tội tử hình cuối cùng. Nhóm phạm nhân này hạ quan cũng không đích thân thẩm vấn, nhưng trong đó có sai sót hạ quan cũng không tránh khỏi trách nhiệm.

Lưu Lăng lạnh giọng hỏi:

– Phạm nhân này là ai chủ thẩm?

Tư Mã Luật đáp:

– Là Chủ quản Hình Bộ Phạm Vân chủ thẩm, hạ quan xem qua ghi chép khẩu cung không thấy có điểm gì đáng ngờ vì thế phê duyệt

Lưu Lăng cười lạnh nói:

– Phạm Vân? Thật đúng là làm việc đến chóng mặt!

Tư Mã Luật nói:

– Vương gia, việc này hạ quan thoát không khỏi liên quan. Nhưng kính xin Vương gia cho hạ quan một cơ hội, nếu Vương Tiểu Ngưu này không phải loạn đảng, những tử tù khác có thể nói cũng có người vô tội, Vương gia cho hạ quan thời gian mấy ngày, hạ quan đương nhiên sẽ điều tra rõ việc này!

Lưu Lăng ngược lại không ngờ Tư Mã Luật sẽ chủ động yêu cầu tra rõ án này, trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ẩn Giấu Thiên Ảnh Vệ

Lưu Lăng bảo Tư Mã Luật đưa xe chở phạm nhân về Hình Bộ, ngoài Vương Tiểu Ngưu thì tất cả phạm nhân đều phải xác minh thân phận một lần nữa, nhân tiện cách chức bách phu trưởng dẫn đầu kỵ binh làm binh lính bình thường. Gã bách phu trưởng với vẻ mặt buồn bực,vốn tưởng rằng gặp được chuyện lập công lớn, nhưng ai biết đó hoá ra lại là một hố lửa.

Lưu Lăng dẫn theo đám người Hoa Tam Lang đi về hướng Vương phủ. Nhạc Kỳ Lân bảo nha dịch của Bát Môn tuần sát ti về nha môn,tâm trạng xúc động đi sau lưng Lưu Lăng. Hai năm không gặp, Lưu Lăng muốn gã đến Vương phủ uống rượu ôn chuyện, điều này chắc chắn khiến Nhạc Kỳ Lân vui mừng khôn xiết rồi.

Dân chúng thấy không có gì náo nhiệt thì cũng lập tức giải tán, đây cũng là thói quen thông thường của dân chúng, tuyệt đối sẽ không vì bị ăn roi mà không dấy lên lòng hiếu kỳ. Lần sau có gì náo nhiệt vẫn muốn đi xem, cho dù roi có đánh lên người đau đến mức nào cũng giống như chú gà con, nhớ ăn chứ không nhớ đòn.

Lưu Lăng đi ở phía trước, vừa đi ra không được bao xa thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thở dài. Lập tức nghe thấy có người nói với giọng bất bình:

– Vốn là một bản án lớn lại trở thành một vở hài kịch. Ai cũng nói Trung Thân Vương anh minh thần võ nhưng chẳng qua cũng chỉ là mãng phu rút dây động rừng mà thôi, thật ra Tư Mã Luật kia mới cao hơn một bậc.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nghe thấy tiếng bước chân thì ngay lập tức liếc mắt về phía có tiếng nói đó, thì thấy một văn nhân bên đường ngửa mặt lên trời thở dài. Hắn lập tức cười, ra hiệu cho Hoa Tam Lang đang muốn lên trước bắt người, ra hiệu cho y đừng để ý, hắn khẽ cười lắc đầu rồi tiếp tục đi về trước. Hoa Tam Lang và Triệu Nhị đều nhìn chằm chằm văn nhân kia, hận một nỗi không thể lên đánh y một trận cho hết giận.Ánh mắt của hai người sắc bén vô cùng, không ngờ văn nhân kia làm ra vẻ như không nhìn thấy, người đó vẫn thổn thức không ngớt ở đó.

Hoa Tam Lang nói:

– Vương gia, người này rất vô lễ, hắn là phải bắt trị hắn tội bất kính!

Triệu Nhị cũng nói:

– Loại văn nhân cổ hủ này đúng là muốn ăn đòn, bộ dạng tự cho là đúng khiến người ta căm tức. Loại này chỉ e dao cũng không cầm lên được, nếu như cho lên sa trường thì chỉ e sẽ bị doạ cho tè ra quần, vì vậy giết cũng không sao.

Liễu Mi Nhi thường ngày luôn là người hấp tấp nhất trong việc bảo vệ Lưu Lăng nhưng hôm nay cũng không nóng vội gì, chỉ là thoáng chút suy nghĩ quay đầu lại nhìn văn nhân đó, hai hàng lông mày chau lại, nhẹ giọng mắng một câu ‘Ngu ngốc’. Nàng quay đầu lại nhìn văn nhân liếc mắt một cái, đúng lúc văn nhân đó cũng đang nhìn nàng. Thấy Liễu Mi Nhi hướng mắt lại, văn nhân kia đỏ mặt không dám nhìn nữa.

Lưu Lăng khoát tay áo cười nói:

– Các ngươi tức giận như vậy nhưng trong lòng cũng có suy nghĩ giống văn nhân đó, đúng không?

Triệu Nhị và Hoa Tam Lang lập tức biến sắc, vội nói:

https://thuviensach.vn

– Vương gia, chúng tiểu nhân không dám!

Lưu Lăng cười ha hả, đi ra ngoài trước. Nhạc Kỳ Lân đi sau cùng, thấy Lưu Lăng không quay đầu lại thì lập tức cười hì hì rồi lại xoay người chạy. Gã chạy một mạch lại tìm thư sinh kia. Thư sinh đó lôi từ trong túi ra hai đồng tiền muốn mua cháo ăn. Y vừa bưng bát cháo lên miệng thì Nhạc Kỳ Lân đi lên đánh một cái vào đầu y. Thư sinh kia bị đánh lén, thân người lảo đảo, đến cả bát cháo cũng đổ xuống.

– Ai vô cớ đánh ta vậy?

Thư sinh kia quay người lại hỏi. Y vẫn chưa nhìn kỹ là ai thì Nhạc Kỳ Lân lên trước đánh tới tấp đến, đánh đến mức thư sinh quần áo nhàu nát tóc tai rối bù. trên mặt cảnh xuân rạng rỡ trăm hoa đua nở, một mắt bị đánh sưng phồng lên, mí mắt cũng không nhấc lên nổi. Người này vừa bị đánh mà vừa kêu la:

– Quân tử dùng miệng chứ không dùng chân tay. Dùng chân tay tức không phải là quân tử mà là tiểu nhân. Ta là quân tử, kẻ tiểu nhân như ngươi sao lại đánh ta?

Nhạc Kỳ Lân vừa đánh vừa nói:

– Quân tử mẹ ngươi ý! Ta đánh chính là đánh tên nguỵ quân tử như ngươi đấy!

Thư sinh kia dùng hai tay che mặt, nghe thấy những lời thô tục thốt ra từ miệng Nhạc Kỳ Lân mà lửa giận trong lòng dâng lên. Y đặt hai tay xuống, tức giận nói với Nhạc Kỳ Lân:

– Nhà ngươi nói chuyện đúng là không có đạo lý! Mẹ của ta làm sao là quân tử được! Bà ấy dù sao vẫn là đàn bà, ta mới chính là quân tử thật sự, tuyệt đối không phải là nguỵ quân tử như ngươi nói đâu!

https://thuviensach.vn

Nhạc Kỳ Lân không kìm nổi, bật cười, nói:

– Mẹ ngươi là đàn bà quả không sai, nếu bà ấy không phải đàn bà thì làm sao sinh ra ngươi được?

Vừa nói, Nhạc Kỳ Lân vừa đánh không thương tiếc, không ngờ gã nhấc một tay thư sinh kia lên, nói:

– Ông đây không quan tâm ngươi là quân tử gì, ngươi nhục mạ Vương gia nhà ta thì đáng đánh.

Gã đánh mấy cái vào miệng thư sinh kia, đánh đến mức mặt thư sinh như dệt hoa…

Thư sinh kia kêu lên:

– Hoá ra là tên Trung Thân Vương đạo đức giả kia phái ngươi đến đánh ta, vì ban nãy ta nói châm chọc hắn sao? Mặc dù danh khí người này lớn nhưng cũng chỉ là tên mãng phu, ta mắng hắn thì có làm sao?

Nhạc Kỳ Lân bị hắn chọc tức, lại là một bạt tai được rút ra:

– Không sao à? Ngươi mắng là việc của ngươi, ta đánh là việc của ta, chúng ta không ai thiệt gì!

Thư sinh một bên bị đánh một bên chỉ tay vào Nhạc Kỳ Lân ngang nhiên nói:

– Tên mãng phu nhà ngươi ở trước học trò của thánh nhân như ta mà không biết lợi hại gì cả!

Nhạc Kỳ Lân một tay đánh y ngã trên đất, dùng sức giẫm lên bàn tay thư sinh đó, trận đánh này làm lửa giận trong lòng gã vơi đi không ít,Nhạc Kỳ Lân cười hì hì rồi xoay người rời đi. Thư sinh đó bị giẫm lên tay, đau đớn kêu lên một tiếng:

https://thuviensach.vn

– Sao ngươi có thể giẫm lên tay ta như vậy? Ta là văn nhân phải dựa vào tay này để viết chữ, ngươi giẫm nát rồi có đền được không?

Nhạc Kỳ Lân vốn đã đi ra ngoài nhưng nghe thấy y nói mấy lời này nên tức giận lại quay lại.

– Giẫm lên tay ngươi là ta sai, ông đây phải giẫm lên mồm ngươi mới đúng.

Nhạc Kỳ Lân giơ chân lớn lên, một chân giẫm lên mồm thư sinh đó.

Trận đánh này khiến quần áo thư sinh gần như dính đầy cháo và bụi đất, bẩn vô cùng. Nhưng nếu như so với mặt của y thì quần áo hắn cũng coi như còn sạch…

Nhạc Kỳ Lân đánh xong người, chạy một mạch đuổi theo đám người Lưu Lăng, lúc này đã chạy đến trước cửa Vương phủ. Lưu Lăng xoay người nhìn thấy Nhạc Kỳ Lân thở hồng hộc chạy tới, liền hỏi:

– Lão Nhạc! Ngươi làm gì vậy?

Nhạc Kỳ Lân trong lòng có chút lúng túng, ngượng ngùng cười nói:

– Nửa đường mót quá nên ti chức tìm nơi để đi tiểu, xin Vương gia chớ trách!

Gã nói những lời thô lỗ này nhưng quên mất Liễu Mi Nhi vẫn đang ở cùng chỗ. Đợi khi Liễu Mi Nhi trừng mắt nhìn gã, đến cả Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đều nhìn gã với con mắt khác thì lúc này gã mới tỉnh ngộ. Khuôn mặt gã còn đỏ hơn mông khỉ, gã há miệng định giải thích, Liễu Mi Nhi hừ một tiếng đi về phía trước cửa phủ, chỉ để lại làn gió thơm.

Nhạc Kỳ Lân há miệng thở dốc, thấy Lưu Lăng giống như cười mà không phải cười nhìn gã thì gã lập tức cúi đầu xuống.

https://thuviensach.vn

– Tam Lang! Ngươi sắp xếp chỗ cho Vương Tiểu Ngưu, mời đại phu tốt đến chữa bệnh cho hắn.

Lưu Lăng dặn dò Hoa Tam Lang, Hoa Tam Lang đáp lại một tiếng rồi ôm Vương Tiểu Ngưu vào cửa phủ trước. Sau khi Lưu Lăng nói xong thì nói với Nhạc Kỳ Lân:

– Lão Nhạc! Còn có một chuyện ngươi hãy đi một chuyến! Đón tên thư sinh kia đến phủ, ta có chuyện muốn hỏi hắn, đừng để ai nhìn thấy,hãy vào từ cửa sau nhé!

– Á?

Nhạc Kỳ Lân sửng sốt, vẻ mặt kinh ngạc.

– Sao thế? Khó khăn lắm sao?

Lưu Lăng hỏi.

Nhạc Kỳ Lân vẻ mặt đau khổ, vội khoát tay nói:

– Không khó! Không khó! Vương gia dặn dò lão Nhạc sẽ làm theo, lập tức sẽ đi làm ngay!

Gã đứng đó, trong lòng rối như tơ vò. Nếu như để Trung Thân Vương nhìn thấy tên thư sinh kia bị mình đánh như khổng tước xòe đuôi thì mình biết giải thích thế nào? Gã vẫn đang do dự thì Lưu Lăng nói:

– Còn không mau đi?

Nhạc Kỳ Lân vội vàng nói:

– Thưa vâng! Xin Vương gia đợi chút!

https://thuviensach.vn

Nhạc Kỳ Lân xoay người chạy, vừa chạy vừa suy nghĩ trong lòng, không biết trong thành Thái Nguyên này có thần y diệu thủ hồi xuân không? Nếu như có tiên nhân biết pháp thuật thì tốt biết mấy, biến tên thư sinh kia về ban đầu không thương tổn gì, nếu không ta sẽ ăn nói thế nào đây? Gã vừa chạy vừa sầu não nhưng chuyện mà Lưu Lăng giao cho không được chậm trễ.

Lưu Lăng thấy gã đi rồi thì nhẹ giọng cười nói:

– Triệu Nhị! Ngươi đi cùng với Hoa Tam Lang đến gặp đại phu đi, nói cho đại phu mang thêm nhiều chút thuốc dưỡng thương bên ngoài.

Triệu Nhị đáp lời rồi đi cùng Hoa Tam Lang. Hắn tính tình ngay thẳng nên cũng không nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Lưu Lăng.

Lưu Lăng bước vào cửa phủ, trở lại thư phòng ngồi xuống. Khuôn mặt vốn còn vương nụ cười, ngay lập tức trầm xuống. Hắn chau mày, ra vẻ tuỳ ý vẫy tay.

Một dáng người giống như hư không xuất hiện trong phòng Lưu Lăng, cũng không biết y đến bằng cách nào. Người này mặc áo đen, mặt trắng nõn, ánh mắt bình tĩnh.

– Triệu Đại khấu kiến Vương gia!

Người này đúng là Triệu Đại, người mà sau khi khỏi bệnh thì không thấy tung tích đâu. Sau khi Lưu Lăng tìm được y thì vẫn luôn bí mật giấu ở sau phủ dưỡng thương, tuyên bố ra bên ngoài là Triệu Đại đã chết. Thâm ý trong đó chỉ có hai người là Lưu Lăng và Triệu Đại mới biết được, ngay đến Triệu Nhị cũng không biết tại sao Lưu Lăng lại làm như vậy, Triệu Đại cũng chưa từng nói với đệ đệ của y.

– Đứng lên đi, đã khoẻ hẳn chưa?

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng mở miệng hỏi.

Triệu Đại khom người cung kính nói:

– Đã khỏi rồi ạ, tạ ơn Vương gia quan tâm!

Lưu Lăng nói:

– Mấy ngày này không có việc gì bảo ngươi làm, vì vậy cũng không hỏi chuyện của ngươi tiến triển đến đâu rồi? Hiện giờ có một vụ án rất phức tạp, vừa may có thể cho ngươi đi rèn luyện một chút.

Triệu Đại nói:

– Vương gia! Thuộc hạ đã chọn được hai trăm người tài giỏi từ trong đại doanh Kinh Kỳ và quân đội khác rồi, những người này đều rất trung thành với Vương gia, hơn nữa võ công rất cừ. Thuộc hạ đã bí mật tìm ra bọn họ, trong quân đội không biết chuyện này, ngoài ra còn chọn ra mười mấy người từ chốn giang hồ. Những người này võ công rất cao cường, hơn nữa cũng rất đáng tin cậy. Mặc dù vừa mới tụ hợp lại vẫn chưa đủ quen thuộc ăn ý nhưng họ đều có năng lực, Vương gia có chuyện gì cứ việc dặn dò.

Lưu Lăng gật đầu nói:

– Binh tinh nhuệ không ở việc đông nhiều, mặc dù hai trăm người không nhiều nhưng ứng phó với chuyện hiện giờ của thành Thái Nguyên cũng đủ rồi.

Lưu Lăng cầm bút viết mấy cái tên trên giấy rồi đưa cho Triệu Đại nói:

– Điều tra kỹ cho ta mấy người này! Bất luận là phương diện gì, kể cả là ăn cơm gì, một ngay đi mấy lần vệ sinh ta đều muốn biết. Có làm được không?

Triệu Đại giơ hai tay nhận lấy tờ giấy kia, nhìn nói:

https://thuviensach.vn

– Vương gia muốn tra rõ Hình Bộ sao?

Lưu Lăng giương mắt nhìn Triệu Đại, Triệu Đại lập tức sợ đến mức tim đập mạnh, vội khom người nói:

– Thuộc hạ biết sai rồi! Xin chuộc tội với Vương gia!

Lưu Lăng đứng lên vỗ vai Triệu Đại, nói:

– Triệu Đại à, ngươi nên biết dụng ý mà ta giấu ngươi đi, cũng nên biết chuyện ta sai ngươi làm đối với ta mà nói vô cùng quan trọng. Hiện giờ cục diện triều đình bất ổn, thiên hạ đại loạn, nếu như không nắm bắt được tình hình mới nhất về các phương diện thì sẽ thành người mù kẻ điếc, chỉ e sẽ bị người nắm mũi dẫn đi. Chuyện này giao cho ngươi đi làm là vì ta tin ngươi, nếu như ngươi đã hỏi thì ta sẽ nói cho ngươi biết.

Lưu Lăng dừng một chút nói:

– Đúng vậy! Ta muốn điều tra rõ Hình Bộ!

Triệu Đại ngã quỵ xuống đất cúi đầu nói:

– Vương gia, Triệu Đại biết sai rồi, nếu về sau Triệu Đại còn tái phạm thì sẽ tự cắt đầu lưỡi mình.

Lưu Lăng đỡ Triệu Đại dậy và nói:

– Không cần như vậy, Triệu Đại, ngươi phải nhớ kỹ, bắt đầu từ lúc ta sai ngươi làm việc thì Triệu Đại ngươi chính là tai mắt của ta rồi.Ngươi đối với ta mà nói cũng chính là một bộ phận của cơ thể ta, ngươi biết không?

Triệu Đại nói:

– Thuộc hạ nhớ rõ rồi, về sau Triệu Đại chính là tai mắt của Vương gia, bất luận có gì thay đổi thì Triệu Đại bảo đảm sẽ ghi nhớ trong lòng.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng vỗ Triệu Đại nói:

– Nếu đã giao việc cho ngươi thì ta hoàn toàn tin tưởng năng lực của ngươi. Đi đi! Cố gắng làm nhé!

Triệu Đại xoay người cúi đầu, mở một kệ sách trong thư phòng của Lưu Lăng, tiến vào đường hầm đen ngòm, biến mất không thấy gì nữa.Lưu Lăng nhìn Triệu Đại rời đi, không kìm nổi có chút tự giễu cười. Trong lòng tự nhủ ‘Cẩm Y Vệ của triều Minh, Đình Uý của triều Hán tai mắt khắp thiên hạ, bất luận là phố phường hay trong triều, bất cứ động tĩnh gì cũng không thể giấu được bọn chúng. Hôm nay Lưu Lăng ta tạo ra ảnh vệ như này xem có áp đảo được sự nổi trội của hai tổ chức kia không?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thần Y Cứu Người

Tư Mã Luật trở về Hình bộ liền lệnh cho người đi tìm thầy thuốc chữa trị vết thương cho các tử tù, sau đó lại cho người khiêng cậu em vợ Tần Cương đã bị đánh cho như tử về. Tần Cương này vốn được nuông chiều, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đánh, lần này thì đúng là thê thảm. Mặc dù không còn ngất đi vì đau nữa, nhưng bộ dạng nằm rên i ỉ trên tấm ván gỗ thì thật sự thê thảm.

Tư Mã Luật liếc nhìn Tần Cương hai cái, giơ tay xoa xoa lên khóe miệng Tần Cương. Cậu em vợ này hắn hiểu, bình thường ỷ vào quan hệ với mình tác oai tác quái quen rồi. Lần này chọc giận Trung thân vương chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão, chẳng trách được ai. Vợ hắn cực kì hiền lành, cho nên chấp nhận hết mọi tật xấu, bản thân hắn cũng rất yêu quý Tần Cương. Mặc dù tính tình công chính nhưng khó tránh khỏi có chút tư tâm, Tần Cương chỉ cần đừng làm loạn quá đáng thì hắn có thể mắt nhắm mắt mở.

– Đau không?

Tư Mã Luật nhẹ nhàng hỏi.

Tần Cương nước mắt ròng ròng, khàn giọng nói:

– Đau, tỷ phu, huynh phải làm chủ cho đệ.

Tư Mã Luật thu tay lại, lạnh giọng nói:

– Càn rỡ! Đệ nghĩ ta là ai? Bây giờ bản án đã ra đệ đã nằm trong tay Trung thân vương, đừng nói ta chỉ là một Hình bộ Thượng thư tam phẩm,

https://thuviensach.vn

cho dù là Tể tướng cũng chẳng biết làm gì! Đây cũng là đệ tự mình gieo gió gặt bão, sao có thể trách được người khác!

Tần Cương nước mắt ngắn dài kéo tay Tư Mã Luật:

– Tỷ phu, vụ án này huynh cũng biết, ai ngờ lại gặp phải Trung thân vương, huynh phải cứu đệ.

Tư Mã Luật biến sắc, liếc nhìn bốn xung quanh sau đó nhìn Tần Cương tức giận quát:

– Đến bây giờ vẫn còn nói xằng nói bậy, sớm muộn gì cũng chuốc lấy tại họa ngập trời. Người đâu! Giải hắn vào đại lao cho ta!

Tư Mã Luật xoay người phất tay áo bỏ đi, để lại Tần Cương nằm trên ván cửa không ngừng rên rỉ.

– Tỷ phu! Đệ biết sai rồi! Huynh nhất định phải cứu đệ!

Hai sai dịch khiêng ván đi không được mà ở cũng không xong, quay sang nhìn nhau, không khỏi cười khổ một tiếng. Tần Cương nằm trên miếng ván không ngừng rên rỉ, kêu Tư Mã Luật cứu mình một mạng. Tư Mã Luật đi được một đoạn, quay lại lạnh lùng nói:

– Trời tạo nghiệp chướng còn có thể dung thứ, tự mình tạo nghiệt không thể bỏ qua! Hai người các ngươi đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đem phạm nhân giải vào đại lao?!

Hai sai dịch kia biết Thượng thư đại nhân đã thật sự nổi giận, cũng không dám chậm trễ, khiêng ván cửa xoay người di chuyển về hướng đại lao. Tần Cương vẫn nằm trên ván cửa không ngừng gào khóc. Tư Mã Luật nhìn sai dịch mang Tần Cương rời đi, không khỏi thở dài một tiếng. Nghĩ đến thê tử hiền lành ở nhà, không khỏi đau khổ nghĩ xem lát nữa phải thông báo với nàng thế nào.

https://thuviensach.vn

Lúc này, bên trong Cần Mẫn Điện của Tử Cấm Thành, một người áo đen đang quỳ trước mặt Hiếu Đế Lưu Trác. Người này che mặt, một thân áo đen, cung kính quỳ chạm đầu xuống đất, chờ Lưu Trác hỏi chuyện.

– Ngươi nói lão Cửu đem một tử tù mang về Vương phủ của mình?

Lưu Trác đặt tấu chương trong tay xuống, nhíu mày hỏi.

Người áo đen kia cung kính trả lời:

– Đúng vậy, Bệ hạ. Trung thân vương dẫn theo Liễu Mi Nhi, Triệu Nhị và Hoa Tam Lang hắn là đang đi dạo loanh quanh, Trung thân vương mua một cây kẹo hồ lô bằng ngọc có lẽ là quà sinh nhật cho Thái tử điện hạ. Vừa vặn gặp Chủ sự Hình bộ áp giải tử tù xuất thành vấn trảm, trong đó có một người tên gọi Vương Tiểu Ngưu là bộ hạ cũ của Trung thân vương, tử tù đó nhìn thấy Trung thân vương liền lớn tiếng kêu cứu, Trung thân vương liền ngăn xe tù lại. Sau đó Đề đốc Bát môn tuần sát ti Nhạc Kỳ Lân và Hình bộ Thượng thư Tư Mã Luật lần lượt dẫn người chạy đến. Tư Mã Luật bị Trung thân vương mắng cho một trận, dẫn những tử tù kia trở về Hình bộ. Còn Trung thân vương mang theo Vương Tiểu Ngưu trở về Vương phủ, Nhạc Kỳ Lân cũng đi theo.

Hiếu Đế gật gật đầu nói:

– Nhạc Kỳ Lân là bộ hạ cũ của Cửu đệ, cùng đệ ấy trở về Vương phủ ôn lại chuyện cũ cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng lão Cửu sao lại hồ đồ như vậy? Đầu tiên là giữa đường răn dạy Tư Mã Luật, sau đó là đem Vương Tiểu Ngưu mang về Vương phủ, chuyện này thực sự không ổn.

Hắn dừng lại một chút nói:

– Còn có chuyện gì liên quan đến Cửu đệ nữa sao?

Người áo đen kia nói:

https://thuviensach.vn

– Trên đường Trung thân vương hồi phủ, có một thư sinh nghèo túng châm chọc Trung thân vương danh khí tuy lớn nhưng rốt cục cũng chỉ là một kẻ lỗ mãng. Trung thân vương mỉm cười bỏ qua, không có vấn tội. Nhưng…

Người áo đen cố tìm một cách diễn đạt khác:

– Nhưng, Nhạc Kỳ Lân của Bát môn tuần sát ti lại lén lút quay lại, đánh cho thư sinh hào sảng kia một trận.

Hiếu Đế bật cười ha ha nói:

– Nhạc Kỳ Lân tính tình phóng khoáng, trận đòn này cũng là hợp tình hợp lý. Thư sinh kia châm chọc lão Cửu thế nào?

Người áo đen nói:

– Hắn nói vốn là một vụ đại án kinh thiên, bây giờ lại biến thành một vở hài kịch. Nói Trung thân vương anh minh thần võ cũng chỉ là một kẻ lỗ mãng rút dây động rừng, còn không bằng Tư Mã Luật kia.

Trí nhớ của người áo đen kia cũng thật là đáng sợ, nói liền một hơi không sót chữ nào.

Hiếu Đế ngây ra một lúc, nói:

– Thư sinh này vừa hiểu biết lại vừa đần độn.

Lời bình của Hoàng đế giống hệt lời bình của Liễu Mi Nhi dành cho thư sinh kia.

Người áo đen không nói gì, y quỳ ở đó thân mình có chút còng xuống. Mặc dù che mặt, nhưng từ nếp nhăn trên trán và những sợi tóc bạc bên mai có thể nhìn ra, tuổi tác của y không còn trẻ nữa. Nhưng ánh mắt người này

https://thuviensach.vn

lại đặc biệt sáng ngời, dường như bất cứ chuyện gì cũng không qua nổi đôi mắt ấy.

Hiếu Đế trầm mặc một lúc nói:

– Vương Tiểu Ngưu đó… ngươi đi xử lý đi.

Người áo đen khấu đầu, dạ một tiếng sau đó đứng dậy khom người lui ra ngoài. Y bước ra từ cửa ngách Cần Mẫn Điện, chớp mắt một cái đã lập tức biến mất. Không cần nói cái khác, chỉ riêng bản lĩnh khinh công ấy thôi đã đủ cho y ngạo mạn giang hồ. Hai đại nội thị vệ đứng cách đó không xa không hề cảm nhận được có một bóng người vừa lướt qua chỗ họ.

Đợi người áo đen kia đi xong, Hiếu Đế Lưu Trác thở dài tự nhủ:

– Thiên hạ không thái bình, lại trị (*) cũng khiến lòng người không yên, nhưng cái này tạm thời không thể chạm vào.

(*) tác phong và uy tín của quan lại thời xưa

Hắn thở dài, không kìm được ho khan vài tiếng. Hắn tiện tay cầm lấy một chiếc khăn tay lau lau miệng, cúi đầu nhìn phát hiện ra có mấy vết máu lốm đốm! Lưu Trác nhìn thấy vết máu trên khăn sắc mặt vụt biến, sau đó cười khổ một tiếng. Hắn bần thần một lúc, dùng hỏa chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ) đốt bỏ tấm khăn. Sau đó cầm tấu chương trên bàn, tiếp tục phê duyệt.

Hiếu Đế Lưu Trác cực kì siêng năng. Thời gian ngủ mỗi ngày chưa bao giờ vượt quá hai canh giờ. Đôi lúc còn trắng đêm phê duyệt tấu chương, hắn lâm nguy đăng cơ, quốc gia loạn trong giặc ngoài, sao có thể yên tâm cho được. Không nói Bắc Hán mười hai châu đều đang mất mùa, nạn dân khắp chốn. Chưa đầy một tháng nữa sứ thần của Đại Liêu Quốc phía Bắc sẽ đến thúc giục cống phẩm, lần này hoàng đế Da Luật Hùng Cơ của Đại Liêu

https://thuviensach.vn

Quốc đã đem tuế cống chỉnh lên gấp đôi, quốc khố bây giờ trống rỗng không biết phải xử lý thế nào.

Bàn tới phía Tây, Tây Hạ và Thổ Phiên đều như hổ dữ rình mồi. Thổ Phiên cách tương đối xa cho nên vẫn chưa phải họa lớn, nhưng Tây Hạ nắm giữ không dưới năm mươi vạn quân, lúc nào cũng có thể diệt quốc Bắc Hán! Phía Nam hoàng đế Hậu Chu Quách Uy mặc dù bệnh nặng, nhưng con hắn Quách Siêu tính tình lạnh lùng quyết đoán, một khi kế vị chỉ e sẽ lập tức hưng binh Bắc Hán để yên ổn lòng dân Hậu Chu.

Những sự việc này đều rất phiền, nếu triều đình còn loạn, chỉ sợ…

Hắn chỉ mong mình vất vả một chút, sớm ngày hóa giải mọi nguy cơ cho Bắc Hán. Ngôi vị hoàng đế này hắn căn bản cũng không muốn làm, nhưng đã đăng cơ rồi, thì phải làm một Hoàng đế có trách nhiệm!

– Lão cửu…

Hiếu Đế nhìn tấu chương trong tay, nhưng trong lòng lại có chút lơ đãng.

– Ta làm như vậy, đệ có trách ta không.

Hắn lặng lẽ thở dài, một mặt khổ sở.

Thầy thuốc mà Hoa Tam Lang mời đến được xưng tụng là thần y nổi tiếng ở thành Thái Nguyên, mặc dù danh hiệu nhiều chưa chắc đã là sự thật, nhưng người này nghe nói chính là đệ tử của thần y Ngô Bổn, y thuật có lẽ cũng không tệ lắm. Ngô Bổn là thần y tiếng tăm lừng lẫy lúc bấy giờ, được dân chúng tôn xưng là Ngô chân nhân, Hoa Kiều công. Y đức như Phật, y thuật như tiên. Một lòng tế nhân cứu vật,vì nghĩa không lấy một xu. Thời điểm ôn dịch lưu hành, dân chúng lầm than, ruộng đất hoang tàn, ông bất chấp an nguy bản thân, dẫn theo đồ đệ, hái thuốc luyện đan, cứu sống vô số người.

https://thuviensach.vn

Thần y Ngô Bổn Lưu Lăng đã từng nghe qua, kiếp trước hắn từng rất kính nể con người này. Ngô Bổn, được người hậu thế tôn xưng là Đại Đạo Công, Bảo Sinh Đại Đế. Cuộc đời chính là một bộ truyền kì.

Thầy thuốc Hoa Tam Lang mời đến tên là Lý Đông Xương, chính là đệ tử nhỏ nhất của thần y Ngô Bổn. Người này khoảng chừng năm mươi tuổi, một thân áo gai, tóc búi gọn gàng sau gáy, dùng một cây trâm ngọc cố định. Ba sợi râu dài phất phơ, đôi mắt rất có tinh thần,tay áo bồng bềnh cực có bộ dạng của một vị tiên nhân. Hoa Tam Lang đi trước dẫn đường, Lý Đông Xương là một vị thầy thuốc có nhân tâm, nghe nói người bệnh trọng thương bước chân cũng trở nên vội vã.

Hoa Tam Lang đi trước, vừa bước vào cửa chính, đột nhiên có một người lướt qua một tay kéo Lý thần y vào trong phòng. Tốc độ người này rất nhanh, Hoa Tam Lang cũng không thể nhìn rõ, Lý thần y đang bước vội, bất ngờ bị người ta kéo đi đến một chút phản ứng cũng không có. Thành thật mà nói, Lý Đông Xương đi theo Bảo sinh đại đế học nghệ mười mấy năm trời, một thân công phu cũng có thể nói là đăng đường nhập thất. Năm sáu gã đại hán bình thường căn bản không thể đến gần y, chỉ là đột nhiên bị người ta kéo cổ tay. Hơn nữa lực tay người này lại đặc biệt lớn, Lý Đông Xương giống như một đứa trẻ cứ như vậy bị người nọ kéo vào trong phòng.

Đợi Lý thần y kịp phản ứng lại thì người nọ đã buông tay. Lý thần y hai tay che ngực, lùi sau một bước cẩn thận quan sát. Chỉ nhìn thấy một đại hán mắt to mày rậm tướng mạo uy vũ đang nhìn hắn mỉm cười nịnh nọt.

– Tại hạ Nhạc Kỳ Lân, có lời chào gửi đến Lý thần y.

Hoa Tam Lang vừa hay cũng chạy vào, nhìn thấy Nhạc Kỳ Lân không khỏi kinh ngạc:

– Lão Nhạc, sao lại là ngươi?

https://thuviensach.vn

Lý thần y bị Nhạc Kỳ Lân dọa cho giật mình, thấy gã một thân quan phục, mặc dù tướng mạo hung ác nhưng dường như không có ác ý gì,cộng thêm Hoa Tam Lang cũng quen biết gã, mới yên tâm bỏ cánh tay đang bảo vệ trước ngực xuống hỏi:

– Vị đại nhân này, có chuyện gì không?

– Cái này… Lý thần y à, ngài thân là thầy thuốc chăm sóc thiên hạ, cứu tử phù thương đúng không?

Nhạc Kỳ Lân hắc hắc cười nói, vẻ mặt mười phần tiểu nhân.

– Đây là điều đương nhiên, bằng không còn mặt mũi nào tự xưng là thầy thuốc nữa?

Lý thần y nói.

Nhạc Kỳ Lân lập tức trở nên hớn hở, tiến lên phía trước một tay kéo Lý thần y nói:

– Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Lý thần y à, ta chính là Đề đốc của Bát môn tuần sát ti, cũng là thuộc hạ cũ dưới trướng Trung thân vương. Trên đường đến Vương phủ ta nhìn thấy một đám kẻ xấu đang vây đánh một thư sinh trói gà không chặt, ta bất bình rút đao tương trợ đánh đuổi đám người xấu đó, chỉ là thư sinh kia sớm đã bị người ta đánh cho hấp hối. Ta đem người mang về Vương phủ, vừa hay gặp được thân y ngài, ngài mau cứu thư sinh đó đi, bằng không ta sợ sẽ xảy ra chuyện bất hạnh.

Lý thần y lập tức nói:

– Dưới trướng Trung thân vương quả nhiên đều là trung thần nghĩa sĩ, người bị thương ở đâu? Mau dẫn ta đi xem.

Nhạc Kỳ Lân vội vàng nói:

https://thuviensach.vn

– Ở ngay chỗ này.

Gã xoay người nhấc lên một chiếc bao tải, cởi bỏ nút thắt đem thứ trong bao tải đổ ra ngoài. Bịch một tiếng, một người quần áo rách nát từ trong bao tải rớt ra ngoài…

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Toàn Thân Tử Khí

Từ trong bao bố rơi ra một người dọa cho Lý thần y nhảy dựng, ông theo bản năng liếc mắt nhìn qua, không ngờ nhìn không ra người nọ là nam hay nữ.

– … Nhạc đại nhân? Người này sao mà trang điểm dày như vậy? Chẳng lẽ là một phụ nhân?

Lý thần y hỏi.

Nhạc Kỳ Lân ngượng ngùng cười cười mà rằng:

– Không phải trang điểm đâu, tên ác nhân này là bị ăn đập ấy mà.

Lúc này, tên thư sinh xui xẻo kia cũng dần tỉnh lại, mới đầu bị chụp bao bố y còn rất hăng hái chửi ầm lên, sau lại bị Nhạc Kỳ Lân khiêng lên vai hối hả chạy một đường, chẳng biết là Nhạc Kỳ Lân cố ý hay là không thèm để ý đến sự hiện hữu của y, y ở trong túi chỉ cảm thấy thân thể không ngừng bị va đập, càng về sau đến lời cũng thốt không ra nổi.

Y không nhịn được mà chửi bới trong bụng, Trung Thân Vương Lưu Lăng quả nhiên chẳng phải thứ gì tốt, bề ngoài thì ra vẻ rộng lượng,không để tâm tới lời châm chọc của mình, rồi lại ngấm ngầm phái người tới đánh cho y một trận nên thân, rõ ràng thấy chưa đủ, liền cho người dùng bao tải chụp mình, cũng không biết là muốn xách mình đi làm gì. Chẳng lẽ là muốn tìm địa phương vắng vẻ kín đáo lấy tính mạng của mình? Vậy thì nên làm thế nào đây?

https://thuviensach.vn

Thư sinh tên Chu Diên Công, quê quán Hàng Châu, đọc đủ thứ thi thư nhưng thi hoài không trúng. Kỳ thực điều này cũng khó trách y, ở thời loạn thế này mà muốn thi đậu được công danh, nào có thể công bình như thời thái bình thịnh vượng. Có tiền dâng cho quan chủ khảo thì ngươi đã được định là tú tài rồi, không có tiền, ba chữ thôi, "cút đi đi".

Chu Diên Công một không tiền, hai không thế, tuy rằng văn chương làm rất khá, thẳng thắn vạch ra các tệ nạn trong triều đình, từng chữ tựa châu ngọc. Nề hà không có tiền hiếu kính khảo quan, kết quả là thi rớt thôi. Trái lại, một tên béo giết heo vì đã hiếu kính cho quan khảo thí năm trăm lượng bạc trắng bóng, một chữ cũng không cần viết, trực tiếp nộp giấy trắng là được cao trúng. Khiến Chu Diên Công không sao nhẫn nhịn chính là bài thi của mình bị biến thành bài của tên giết lợn kia.

Trên đầu bài thi vốn viết ba chữ chỉn chu tinh tế 'Chu Diên Công, lại biến thành tên của đồ tể 'Vương Đồ Hồ'. Chu Diên Công đương nhiên không phục, y giận dữ chạy tới nơi chấm bài thi náo loạn một trận, kết quả bị người loạn côn đánh đuổi ra ngoài, còn bị ấn định tội danh nhiễu loạn tấn công viện phủ học chính, trọn đời không được tham gia khoa cử.

Đây chính là một đả kích to lớn đối với Chu Diên Công, y mang theo một trái tim nguội lạnh rời xa quê nhà tha hương, trước khi đi đã bán luôn ba gian phòng cũ cha mẹ để lại cho y, đem theo chút tiền bạc ít ỏi một đường thẳng hướng bắc. Hai ngày trước khi đến thành Thái Nguyên thì tiền bạc trên người gần như đã dùng hết, mỗi ngày chỉ có thể uống hai chén cháo loãng để tiết kiệm tiền.

Sáng sớm hôm nay vốn đã không có ăn uống gì, gần chiều mới nhịn không nổi nữa mà mua một bát cháo uống, nào ngờ lại bị Nhạc Kỳ Lân đánh một đấm đổ luôn.

Lúc này đã bị ăn một trận đòn, còn đông đập tây đụng, thân mình suy yếu không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Nhạc Kỳ Lân đỡ y dậy rồi ngượng ngùng hỏi Lý thần y:

– Người này… thần y xem còn cứu được không?

Lý thần y y tâm nhân đức, thấy Chu Diên Công bị tổn thương đến mức trên người mang đủ loại màu sắc, lập tức khẩn trương đi qua kiểm tra một hồi. Chu Diên Công mơ mơ màng màng, chỉ biết là có người sờ sờ tới lui trên người mình. Y còn tưởng là Lưu Lăng phái người giết mình, thình lình bạo phát một cỗ lực lượng to lớn, một tay dùng sức đẩy văng Lý thần y ra.

Hoa Tam Lang vội đỡ lấy Lý thần y, cả giận quát:

– Tên thư sinh này đúng là không biết điều, chúng ta có lòng tốt cứu ngươi, ngươi lại đả thương người.

Mí mắt Chu Diên Công sưng húp, tầm mắt mơ hồ, trong đầu càng mơ hồ, một mực nghĩ rằng có người muốn giết y, không quản được nhiều như vậy. Vừa vung tay múa chân đá đánh lung tung, vừa cười điên cười loạn, nói rằng:

– Thằng cháu Lưu Lăng! Chu Diên Công ông đây là văn nhân đầy bụng thi thư, tên tiểu nhân ngươi dám giết ta! Ta dù có làm quỷ, cũng phải kéo ngươi xuống địa ngục!

Lời này vừa hô ra, thật sự hù dọa mọi người.

Mối thâm cừu đại hận này không biết sâu nhường nào nha.

Hoa Tam Lang nghe thấy Chu Diên Công nhục mạ Lưu Lăng, ánh mắt trở nên âm trầm lạnh lẽo. Hắn vừa muốn tiến lên phát nộ, Nhạc Kỳ Lân mặt cười cười lủi lại đây ngăn cản. Nhạc Kỳ Lân lấy tay bụm chặt miệng Chu Diên Công không cho hắn nói xằng nói bậy nữa, tay còn lại thì giơ ra ngăn trở Hoa Tam Lang, nói:

https://thuviensach.vn

– Tên này bị đánh đến ngu ngơ rồi nên mới chửi bậy chửi bạ đó mà.

Hoa Tam Lang nói:

– Vậy cũng không được! Vương gia không cừu không oán với hắn, tên tiểu dân này lại dám nhục mạ người!

Nhạc Kỳ Lân khuyên giải:

– Đừng đừng đừng, ngươi chớ nên so đo với tên khốn kiếp này… A! A! A!

Gã chưa nói dứt lời thì bỗng gào to ba tiếng a, như bị mắc chứng cuồng. Hoa Tam Lang sững sờ, nhìn lại hóa ra là tên thư sinh kia cắn tay Nhạc Kỳ Lân…

Nhạc Kỳ Lân lòng có quỷ, đang trong lúc vội ngăn trở Hoa Tam Lang nên không để ý, ai ngờ tay hắn đè trên miệng Chu Diên Công bị tên kia cắn một phát. Chu Diên Công lúc này híp mắt đã thấy rõ ràng hơn, trước mắt y chính là cái tên ác nhân đã đánh y, cực kỳ phúc hậu dùng hết sức lực bình sinh mà cắn cho một phát, rất nhanh máu đã rỉ ra.

Lý thần y thấy thư sinh kia đột nhiên đả thương người, bàng hoàng sửng sốt, lại thấy Nhạc Kỳ Lân bị thư sinh cắn vào tay kiên quyết không nhả, máu tươi chảy ròng, ông bước một bước đi qua nắm lấy lỗ tai của Chu Diên Công véo thật mạnh. Lỗ tai Chu Diên Công bị đau,liền há miệng thả ra bàn tay của Nhạc Kỳ Lân.

Trước đó Nhạc Kỳ Lân giãy thế nào Chu Diên Công cũng không chịu nhả ra, trông thấy Lý thần y vừa nhéo lỗ tai đã khiến cho tên thư sinh buông lỏng miệng, vội vàng cảm kích:

– Đa tạ thần y cứu giúp, ngài không hổ là y thuật cao siêu, chỉ véo lỗ tai hắn thôi là hắn nhả ra ngay, ta cũng không nghĩ tới một chiêu này.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Lý thần y đỏ lên, nói:

– Đều là bản lĩnh của chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ)… đều là bản lĩnh của chuyết kinh…

Hoa Tam Lang bước lên chế ngự Chu Diên Công, thuần thục đè y xuống đất. Chu Diên Công giãy giụa không ngừng, nhưng không cách nào lay động được hai cánh tay mạnh mẽ của Hoa Tam Lang.

Hoa Tam Lang hỏi:

– Lý đại phu, tên này điên rồi, có cách nào ngăn hắn lại không?

Lý thần y gật gật đầu, từ trong túi hầu bao giắt ở thắt lưng lấy ra một bao ngân châm, rút ra một cây châm dài nhỏ, đưa mắt nhìn Hoa Tam Lang rồi nói:

– Đè hắn lại!

Hoa Tam Lang dùng sức nhấn một cái, Chu Diên Công lập tức không nhúc nhích được nữa. Lý thần y ngồi xổm xuống, sau đó đưa tay lần mò, xác định được huyệt vị rồi thì một châm ghim xuống, theo ngón tay của ông xoay xoay, Chu Diên Công nhanh chóng yên lặng.

Đúng lúc này, không biết có phải Lưu Lăng thấy động tĩnh gì mà đi tới. Đứng ở cửa phòng hỏi:

– Đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Tam Lang vừa muốn nói chuyện, Nhạc Kỳ Lân đã vội vàng tranh nói:

– Không có việc gì, không có việc gì.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nhìn lướt qua, trông thấy trên đất có một người quần áo mục nát đang nằm sấp, lập tức khóe miệng nhướng lên.

– Nhạc Kỳ Lân, ta cho ngươi đi mời người, đã làm chưa?

Nhạc Kỳ Lân quẫn bách, gã là một người thô kệch, bối rối xoa xoa tay không biết nên trả lời thế nào cho tốt. Gã vốn định chặn đường Lý thần y để cứu trị cho tên thư sinh kia, trong ấn tượng của gã, nếu là Lý thần y ra tay, hẳn sẽ không quá khó để trị cho tên thư sinh kia khôi phục lại hoàn toàn không chút thương tích. Ai ngờ người chưa kịp cứu, đã đưa Lưu Lăng tới nơi rồi. Nếu mà bị Lưu Lăng nhìn thấy bộ dạng thảm thương của thư sinh, chỉ sợ chính mình sẽ hết đường thoát.

Hoa Tam Lang giới thiệu:

– Lý đại phu, đây là Vương gia nhà chúng ta.

Lý Đông Xương vừa nghe người đứng trước mặt mình chính là vị Trung Thân Vương đỉnh đỉnh đại danh, khẩn trương kéo áo bào quỳ xuống:

– Thảo dân Lý Đông Xương, bái kiến Trung Thân Vương.

Tên tuổi của Lý Đông Xương Lưu Lăng cũng có nghe qua, mỉm cười vươn tay nâng dậy Lý Đông Xương, nói:

– Mau mau đứng lên, thần y hành y tế thế, bổn v vô cùng kính nể. Tôn sư Ngô đạo trưởng càng là người bổn vương kính trọng và ngưỡng mộ, thầy trò các vị đều là những thế ngoại cao nhân phẩm hạnh thanh cao.

Lý Đông Xương vội vàng nói:

– Vương gia quá khen rồi.

Lưu Lăng cười cười, hỏi thăm đôi ba câu về chuyện của thần y Ngô Bổn, sau đó xoay người nói với Nhạc Kỳ Lân:

https://thuviensach.vn

– Nằm trên đất là ai vậy?

Nhạc Kỳ Lân bước vội hai bước che ở trước người Chu Diên Công, cười khan vài tiếng mà rằng:

– Không phải ai hết, người này chẳng qua là một tên ăn mày thuộc hạ gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ cứu về thôi, vừa khéo gặp được Lý thần y nên muốn nhờ ngài ấy trị liệu một chút.

– Hửm?

Lưu Lăng giương mắt quét qua Nhạc Kỳ Lân một cái, người sau hấp tấp cúi đầu.

– Hai năm không gặp, ngươi trở nên có lòng thiện hơn nhiều nhỉ.

Lưu Lăng từ từ đi ra sau lưng Nhạc Kỳ Lân mà nói.

Nhạc Kỳ Lân cúi đầu nói:

– Đúng vậy ạ, đúng vậy ạ! Trước kia Vương gia chẳng phải đã dạy thuộc hạ đấy sao, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, gặp chuyện bất bình tất nhiên là phải tương trợ rồi, hơn nữa… Hơn nữa còn không cần rút đao…

Lưu Lăng đứng ở phía sau Nhạc Kỳ Lân, vươn tay vỗ vỗ bả vai Nhạc Kỳ Lân, nhẹ cười nói:

– Ừ, không tệ, có tiến bộ.

Nhạc Kỳ Lân khom người nói:

– Đều là nhờ Vương gia tài bồi.

Bất thình lình, Lưu Lăng ghé bên tai Nhạc Kỳ Lân hô môt câu:

https://thuviensach.vn

– Nhạc Kỳ Lân! Gan ngươi thật lớn!

Tiếng hô to này, dọa cho Nhạc Kỳ Lân ba hồn bảy vía đều xuất khiếu. Theo bản năng, Nhạc Kỳ Lân quỳ phịch xuống đất.

– Vương gia tha tội!

– Hừ!

Lưu Lăng hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Nhạc Kỳ Lân nữa. Khom người xem xét thương thế của Chu Diên Công, vừa thấy liền không kềm được mà hít vào một hơi lãnh khí. Khá lắm Nhạc Kỳ Lân, ra tay cũng thật độc ác.

Tuy nhiên Lưu Lăng tức giận không phải vì Nhạc Kỳ Lân ra tay đánh người, mà là vì Nhạc Kỳ Lân không ăn ngay nói thật. Thân là thuộc hạ, nhìn thấy có người mắng chủ tử của mình mà động thủ đánh người, thật ra cũng không có gì. Lưu Lăng biết Nhạc Kỳ Lân không phải loại chó săn vẽ đường cho hươu chạy. Thư sinh này cũng đáng đánh, chịu một trận đánh không oan uổng.

Lưu Lăng quay lại nhìn Lý Đông Xương một cái, đang muốn lên tiếng hỏi thì Lý Đông Xương đã mở miệng trước:

– Vương gia, thương thế người này thảo dân đã kiểm tra qua, chỉ là bị thương ngoài da thôi không có gì nghiêm trọng, để thảo dân kê cho một phương thuốc, điều dưỡng vài ngày là tốt rồi.

Lưu Lăng gật gật đầu, nói:

– Tam Lang, trước tiên an bài cho vị tiên sinh này trước đã.

Sau đó hắn nói với Lý Đông Xương:

– Lý thần y, còn có một người bệnh cần được ngài trị liệu, bên này, mời.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng tự mình dẫn đường khiến Lý Đông Xương có chút cảm giác ‘được sủng mà lo’. Bắc Hán quốc tuy nhỏ yếu, nhưng thân phận của Thân Vương Lưu Lăng cũng không phải chỉ để bày biện dọa người. Đường đường là Thân Vương lại tự mình dẫn đường, Lý Đông Xương làm sao có thể lòng không kích động. Ở Bắc Hán quốc, Lưu Lăng có thanh danh vô cùng hiển hách, chính là trụ cột của nước nhà.

Tuy rằng Lý Đông Xương đi theo Ngô Bổn hối hả ngược xuôi cứu thế tế nhân, cũng đã kết giao với không ít quan lại quyền quý. Bởi vì danh khí và y đức của Ngô Bổn, gần như tất cả mọi người đều lấy lễ đối đãi. Nhưng giống như Lưu Lăng, thân là Thân Vương mà tự mình dẫn đường vẫn là tình huống đầu tiên gặp được.

Trong lúc Lý Đông Xương cảm thán, Lưu Lăng đã dẫn ông đến ngoài cửa một gian phòng dành cho khách. Lưu Lăng nói:

– Lý thần y, người bệnh ở bên trong, mời.

Trước khi nói xong đã đẩy cửa đi vào, Lý Đông Xương không dám chậm trễ cũng theo vào. Ánh sáng trong phòng lờ mờ, Lý Đông Xương khi tiến vào trong thì nháy mắt vài cái mới thích ứng được. Theo hướng Lưu Lăng chỉ, Lý Đông Xương nhìn sang liền thấy được một người đang hấp hối nằm trên giường.

Người này, toàn thân đã bao trùm tử khí dày đặc!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tác Dụng Tuyệt Vời Của Gia Pháp

Lưu Lăng nhẹ giọng hỏi.

Lý Đông Xương cau mày, tỉ mỉ kiểm tra vết thương của Vương Tiểu Ngưu. Thật không biết sai dịch Hình Bộ này có lương tâm hay không, làm sao ra tay hiểm độc như vậy! Vương Tiểu Ngưu từ đầu đến chân gần như một chút da lành lặn cũng tìm không thấy, toàn thân trên dưới vết thương ngang dọc băng kín khắp nơi!

Những vết thương này nhìn thấy mà đau lòng, có bị phỏng, bỏng, vết cắt, đâm bị thương, gần như trên cơ thể y có tất cả các loại vết thương. Có vết thương máu thịt lật ra phía ngoài, để lộ ra đã thối rữa, màu đen thui. Có vết thương nhìn bên ngoài thì không to, nhưng toàn bộ bắp thịt bên trong vết thương đã chết rồi. Có miệng vết thương là một miếng rất lớn, da thịt đều bị xé xuống dưới.

Lý Đông Xương cau mày sít sao, y thở dài rồi lắc lắc đầu nói:

- Hồi Trung thân vương, người này đã bị thương nặng đến cận kề cái chết. Dựa theo góc độ y học, người này bị thương nặng như vậy mà còn sống được đến bây giờ, đã là một kỳ tích không nhỏ rồi.

Y cẩn thận bắt mạch cho Vương Tiểu Ngưu, liền nói:

- Mạch đập cực kỳ hỗn loạn, lục phủ ngũ tạng đều đã bị bị tổn thương, thật không biết người này là dựa vào nghị lực lớn cỡ nào giữ vững tính mạng, thật là một con người rắn rỏi, khiến người ta khâm phục.

https://thuviensach.vn

Sau khi Vương Tiểu Ngưu được cứu trở về Lưu Lăng cũng không kiểm tra kỹ vết thương của y, lúc này nhìn Vương Tiểu Ngưu toàn thân đầy thương tích cũng không nhẫn nhịn được hít một hơi.

Đám Hình Bộ kia, xuống tay cũng thật là!

Trong con ngươi Lưu Lăng lóe lên một tia lửa giận, người của Hình Bộ thật là vô lí quá rồi. Hôm nay hắn may mắn trùng hợp cứu Vương Tiểu Ngưu một mạng, ai biết phía trước có bao nhiêu Lý Tiểu Ngưu Châu Tiểu Ngưu Triệu Tiểu Ngưu chết oan ở trong đại lao Hình Bộ, lại có bao nhiêu người vô tội bị trảm.

- Vương gia, cho thảo dân thời gian vài ngày, thảo dân sẽ cố gắng trị thương cho hắn. Nhưng... Người này bị thương quá nặng, thảo dân không nắm chắc có thể chữa khỏi cho hắn.

Lý Đông Xương thở dài nói:

- Ôi... Nếu là ân sư ở trong này thì tốt biết mấy, chỉ có điều lão nhân gia vân du tứ hải, giờ này cũng không biết ở nơi nào.

Lưu Lăng nói:

- Lý thần y kính xin tận tâm, người này đối với ta cực kỳ quan trọng.

Lý Đông Xương gật gật đầu nói:

- Vương gia yên tâm, thân là thầy thuốc lấy việc cứu người làm nhiệm vụ của mình. Cho dù Vương gia không nói thảo dân cũng sẽ tận tâm tận lực cứu hắn đấy, chỉ là hiện tại thảo dân không dám cam đoan có thể cứu được hắn.

Lưu Lăng thở dài, lập tức cất bước ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Ngưu nhất định phải cứu, y là nhân vật mấu chốt của vụ án này. Chỉ cần Vương Tiểu Ngưu còn sống, chính là Hình Bộ làm việc trái pháp luật giấu giếm nhân chứng của đại án này! Chu Diên Công chế giễu Lưu Lăng rút dây động rừng, nhưng Lưu Lăng cười bỏ qua mà thôi. Tên thư sinh nghèo túng này làm sao có thể nhìn thấu trong lòng của Lưu Lăng?

Sau khi đi ra khỏi phòng Lưu Lăng gọi Triệu Nhị tới, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu, Triệu Nhị gật gật đầu lập tức bước nhanh ra Vương phủ. Sau khi Triệu Nhị ra khỏi cửa chính Vương phủ nhìn chung quanh một chút, như là đảo mắt một vòng xung quanh Vương phủ xem có người nào có bộ dạng khả nghi không. Hắn dường như không có phát hiện gì, lập tức đi về hướng Hoàng cung.

Ở góc rẽ đường nhỏ đối diện phủ Trung Thân Vương, hai người lén lút theo sát sau lưng Triệu Nhị. Trong đó một người nói:

- Nhanh đi về bẩm báo đại nhân, ta tiếp tục theo dõi hắn.

Người kia gật gật đầu, bước nhanh đi rồi. Người ở lại nọ ở phía sau rất xa Triệu Nhị, đôi mắt gắt gao theo sát Triệu Nhị.

Bộ dạng Triệu Nhị dường như rất vội, bước chân cực nhanh, dọc đường đi không ngừng quay đầu lại quan sát, dường như muốn đi làm chuyện gì bí ẩn. Người đi theo sau Triệu Nhị cứ trốn trốn tránh tránh, người này cực kỳ cẩn thận, nhưng thật ra cũng không bị Triệu Nhị phát hiện.

Hai người cách xa nhau tầm hơn 100m, đều là thật cẩn thận.

Người theo sau thấy Triệu Nhị từ cửa nhỏ phía sau Hoàng cung, nơi vận chuyển thực phẩm, đi vào, gã nấp kín ở sau tường thò đầu ra nhìn nhìn. Xác định sau khi Triệu Nhị vào Hoàng cung rồi lập tức rời đi, xem dáng đi vội vàng của gã dường như trong lòng hết sức vội vàng.

https://thuviensach.vn

Người này vừa mới biến mất ở ngã rẽ, Triệu Nhị từ cửa sau Hoàng cung lặng lẽ thò đầu ra nhìn nhìn, rồi trên miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

Một tiểu thái giám Ngự thiện phòng thấy Triệu Nhị đứng ở cửa, gã biết đây là người tâm phúc trong phủ Trung Thân Vương. Khẩn trương đi lên hành lễ ha hả cười cười mà chào hỏi:

- Triệu tướng quân, sao ngài lại ở đây.

Triệu Nhị quay đầu lại nhìn tiểu thái giám này một cái, không quen. Tuy nhiên lúc này tâm trạng hắn thật tốt, tiện tay vỗ vỗ vai tiểu thái giám kia nói:

- Không có việc gì, đi dạo vậy thôi.

Nói xong, hắn quay người đi, làm cho tiểu thái giám kia không hiểu ra sao cả. Tướng quân thủ hạ của phủ Trung Thân Vương này chạy đến Ngự thiện phòng làm cái gì ở đây? Chẳng lẽ triều đình lại chỉnh đốn và cải cách, làm đến Ngự thiện phòng rồi?

Lưu Lăng quay người trở về thư phòng, sau khi ngồi xuống nhìn bức tranh trên vách tường mình tự tay vẽ chân dung cha mẹ ngẩn ngơ mê mẩn. Kiếp trước hắn là người bệnh nằm trên giường không dậy nổi, nhưng lại có được tình thân sâu đậm tựa biển cả, ấm áp như ánh mặt trời. Kiếp này thân phận Hoàng tử cao quý, lại tấn thăng làm Thân vương, nhưng ngoại trừ hữu hạn một hai người làm sao có thể cảm giác được sự tồn tại của thân tình .

Hắn nhìn chằm chằm bức họa cha mẹ trên vách tường, vô tình tâm tư như lạc vào khoảng không, chỉ có điều ở trong dòng miên man suy nghĩ, dường như lại trở về thời điểm ngày xưa nằm ở trên giường.

Lúc này, Liễu Mi Nhi bưng một chén canh hạt sen nhẹ nhàng đi đến. Nàng vừa vào cửa đang muốn hành lễ, thì nhìn thấy bộ dạng Lưu Lăng đang ngây người. Liễu Mi Nhi đã không chỉ một lần nhìn đến Lưu Lăng

https://thuviensach.vn

ngồi say sưa trước bức họa trên tường kia rồi, nàng cũng ở lòng hiếu kỳ đã hỏi qua Lưu Lăng bức họa trên vách tường là ai, Lưu Lăng chỉ cười nói hai người kia là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Liễu Mi Nhi chưa từng gặp bộ dạng Bồ Tát như vậy, trong ấn tượng đều là hình ảnh La Hán Bồ Tát v.v…, đều có một đầu mụn cóc.

Nhưng hai người kia ngoại trừ kiểu dáng quần áo quái dị, kiểu tóc quái dị, thật sự mặt mũi đều hiền lành, lúc nàng mỗi một lần nhìn thấy lòng đều xúc động. Có đôi lúc Liễu Mi Nhi đã nghĩ, nếu Bồ Tát thực chính là hình dạng này, thì so với những pho tượng Thần Phật trong khắp chùa miếu thuận mắt hơn nhiều.

Nàng vốn định hành lễ trước, nhưng nhìn thấy Lưu Lăng đang ngẩn ngơ, nàng lại không nỡ quấy rầy sự yên lặng của Lưu Lăng lúc này, vì thế nhẹ nhàng đến sau lưng Lưu Lăng, sau khi đặt bát canh hạt sen xuống khôn khéo đứng ở sau lưng Lưu Lăng, trong con ngươi nàng lúc này chỉ có hình bóng Lưu Lăng, toàn bộ thế giới dường như đều bị thân hình Lưu Lăng chiếm giữ.

Nàng cứ đứng như vậy ở phía sau Lưu Lăng, toàn bộ tâm tư Liễu Mi Nhi đều ở trên người Lưu Lăng. Nàng từ mé sau sườn có thể thấy Lưu Lăng nhíu chặt cái trán, dường như có tâm sự gì đó. Thế là nàng cau mày tâm trí cũng rối bời, dường như cảm nhận được tâm tư của Lưu Lăng. Nàng muốn đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên vẻ lo lắng trên hai đầu lông mày Lưu Lăng.

Lưu Lăng dường như không biết Liễu Mi Nhi đến, vẫn ngồi như cũ ở chỗ kia suy nghĩ miên man.

Cũng không biết bao lâu rồi, lúc Liễu Mi Nhi lần thứ năm xem canh hạt sen có bị nguội hay không, vừa định đi hâm nóng lên, thì nghe thấy Lưu Lăng thở dài.

- Không cần hâm, bụng đói rồi.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng đưa tay đón lấy bát từ Liễu Mi Nhi, rồi uống một hớp lớn. Ngọt lành mát mẻ, hương vị quả thật rất ngon. Tay nghề của Liễu Mi Nhi càng ngày càng làm cho người ta mê muội rồi. Tuy nhiên nói gì thì nói, nếu không phải trước kia một câu nói vui của Lưu Lăng, Liễu Mi Nhi cũng sẽ không vào bếp tập trung tinh thần nghiên cứu làm sao để hương vị thức ăn ngọt ngào hơn.

Nhớ trước khi Lưu Lăng vào ngục, một lần nói đùa một câu, Liễu Mi Nhi nghe xong liền ghi tạc trong lòng. Lúc ấy Lưu Lăng nói rất đúng, một người con gái nếu muốn có được một người đàn ông kiệt xuất, đầu tiên phải nắm được dạ dày của anh ta. Lúc ấy Liễu Mi Nhi không hiểu được lời này, say này nghĩ kỹ lại mới biết được là có ý gì. Từ đó về sau nàng đã để tâm đến từng chi tiết nhỏ trong nấu nướng chế biến thức ăn, mọi việc đều mong muốn hoàn mỹ.

- Mi Nhi, nàng có sợ ta giết người không?

Lưu Lăng uống xong canh hạt sen, có vẻ như tùy ý đột ngột hỏi một câu.

Câu hỏi này làm Liễu Mi Nhi hoảng sợ, nhưng sắc mặt của nàng lập tức hồi lại. Nàng lắc lắc đầu nói:

- Không sợ!

Nghiêm túc mà lại chắc chắn.

- Hả?

Lưu Lăng quay mình, nhìn Liễu Mi Nhi xinh đẹp với ánh mắt cười hỏi:

- Vì sao? Các cô gái không phải đều sợ các việc chém chém giết giết này sao?

Liễu Mi Nhi rất nghiêm túc nói:

https://thuviensach.vn

- Nô tì không sợ, là vì nô tì biết Vương gia giết người, người bị giết đều là người xấu. Giết người xấu rồi, người tốt có thể sống yên ổn qua ngày.

Lúc nàng nói lời này, đôi bàn tay nhỏ ở trong tay áo không tự giác nắm chặt lại.

Lưu Lăng cười ha ha nói:

- Hay! Nói rất hay! Phật nói trừ ác cũng là làm việc thiện, chính là cái đạo lý này.

Liễu Mi Nhi bị Lưu Lăng nhìn chăm chú có chút mặt đỏ, Lưu Lăng khích lệ nàng, trong lòng nàng thực sự rất vui vẻ. Lúc này trong lòng có chút ngượng ngùng, cũng có vài phần hạnh phúc.

- Nào, giúp ta xoa đầu một lát.

Lưu Lăng tựa vào ghế trên nói.

Liễu Mi Nhi lên tiếng, đứng ở phía sau Lưu Lăng đưa hai tay lên, một đôi tay thon non mềm giống như bạch ngọc nhẹ nhàng mát xa ở trên trán Lưu Lăng, chuyện nàng muốn làm một khắc trước, hiện tại thực sự đang làm rồi.

Tay Liễu Mi Nhi thon dài mịn màng, mát xa ở trên trán Lưu Lăng cảm giác mềm mại không xương. Cảm giác xoa xoa miết miết từ bên tai khiến Lưu Lăng hưởng thụ hết sức, hắn nhắm mắt lại, dần dần trong lòng cũng bình tĩnh lại.

Thân ở vị trí này, cần suy tính nhiều việc lắm.

- Vương gia? Muốn lên giường đi nghỉ ngơi một chút không?

Liễu Mi Nhi mát xa một lúc, thấy Lưu Lăng dường như có chút mệt mỏi vì thế nhẹ giọng mà hỏi.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng híp mắt cười cười, nghiêm trang hỏi:

- Nàng muốn ta lên giường à?

Liễu Mi Nhi toàn thân quần áo màu vàng nhạt đứng ở phía sau Lưu Lăng, không hiểu ra ý nghĩa mờ ám của mấy chữ kia của Lưu Lăng. Nàng từ nhỏ đã vào Hoàng cung, sau lại vào Vương phủ Lưu Lăng, mặc dù trải qua nhiều sự việc nhưng dù sao vẫn là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, làm sao có thể nghĩ đến suy nghĩ xấu trong đầu Lưu Lăng lúc này.

Từ phía sau nhìn qua, dáng người Liễu Mi Nhi cực kỳ đẹp. Đầu vai rất hẹp nhưng không mất vẻ mượt mà, đường cong lưng rất đẹp. Cần cổ thẳng tắp trắng nõn lộ ra bên ngoài, giống như ngọc mỡ dê. Nhìn xuống chút nữa, thân eo của nàng rất nhỏ, chiếu theo đơn vị đo lường bây giờ mà nói, cũng gần một thước tám (60cm). Khó được nhất chính là, bên dưới vòng eo đẹp tinh tế, còn có cặp mông tròn mẩy.

Trên lý luận người con gái chưa trải việc đời, thông thường mà nói không có bộ ngực đầy đặn đặc biệt và cặp mông tròn căng thế này. Chỉ có sau khi trải qua khai thác của người đàn ông, phát triển, đường cong mê người như vậy mới có thể dần dần lộ ra. Mà Liễu Mi Nhi này hiển nhiên chính là một người khác người, tuy rằng bộ ngực của nàng cũng không hết sức đầy đặn, nhưng đôi bờ mông kia lại là tuyệt vời.

Lưu Lăng chợt nghĩ, chẳng lẽ là do mình thi hành gia pháp mà thúc đẩy nên việc tốt đẹp này?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Người Đàn Ông Đến Từ Đại Đồng

Đêm xuống Lưu Lăng lại đi thăm Vương Tiểu Ngưu một chút. Lý Đông Xương không đi, ở luôn trong phòng sắp xếp cho Vương Tiểu Ngưu, lúc này đang chỉ bảo một nha hoàn mới tới trong phủ Lưu Lăng nấu thuốc. Y thuật Lý Đông Xương là không thể nghi ngờ, thần y Ngô Bổn ở thời đại này quả thực là đại danh cải tử hồi sinh.

Lý Đông Xương mặc dù là đồ đệ nhỏ nhất của Ngô Bổn, nhưng cũng là người Ngô Bổn yêu thích nhất. Lý Đông Xương mặc dù là đệ tử cuối cùng, nhưng năm tháng ở với Ngô Bổn là nhiều nhất trong sáu đệ tử. Người này tuy rằng không được coi là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lại có lòng kiên trì. Cũng chính bởi vì điểm này, Ngô Bổn mới có thể phá lệ coi trọng y.

Nha hoàn mới tới tên là Mẫn Tuệ, là một tiểu nhà đầu mới mười ba tuổi. Tướng mạo xinh đẹp, dáng người mảnh khảnh. Đây cũng là cái mệnh khổ của cô bé, từ Đại Đồng bên kia theo cha mẹ chạy nạn đến Thái Nguyên này. Vốn là đến Đô thành tìm người thân thích nương tựa, ai biết được đến nơi này mới biết được hai năm trước cả nhà người thân cũng đã dời đi rồi.

Cha mẹ Mẫn Tuệ lúc trên đường đến lây nhiễm bệnh dịch, cũng không biết vì sao riêng tiểu nha đầu này mạng lớn không bị bệnh. Trong nhà nghèo khổ, tới Thái Nguyên không bao lâu cha mẹ cô bé lần lượt qua đời. Tiểu Mẫn Tuệ ở trên đường cái tự bán thân, muốn có chút tiền bạc mai táng cha mẹ.

Đúng lúc gặp Liễu Mi Nhi đi ra ngoài mua đàn hương cho Lưu Lăng, vừa vặn thấy cô bé Mẫn Tuệ quỳ ở nơi đó bộ dạng lung lay sắp đổ. Liễu Mi Nhi là cô gái có lòng Bồ Tát, cho nên tự quyết định mua cô bé về. Trong

https://thuviensach.vn

Vương phủ Lưu Lăng vốn chỉ có ba tiểu a hoàn, ngoại trừ Liễu Mi Nhi hai người kia là lúc trước Thái Tử và Tứ Hoàng Tử phái tới. Sau khi Lưu Lăng giúp đỡ Nhị ca đăng cơ làm Hoàng đế, cũng không làm khó hai tiểu a hoàn kia, phát cho mỗi người một số tiền bạc đưa về nhà rồi.

Thứ nhất là thân thế Mẫn Tuệ đáng thương, thứ hai quả thật trong phủ thiếu người làm. Liễu Mi Nhi biết Lưu Lăng tất nhiên sẽ không phản đối, hơn nữa Mẫn Tuệ xinh đẹp lanh lợi, Liễu Mi Nhi vừa thấy đã nhớ tới muội muội chết yểu trong nhà mình.

Vốn dĩ đang có một phú hộ trong thành, một đại thương nhân tên là Lý Vạn Tài muốn mua cô bé này, nhưng ngại thân phận của Lưu Lăng, vị đại thương nhân có thanh danh hiển hách ở trong dân chúng Thái Nguyên này cũng chỉ có thể chịu nhịn bỏ thứ yêu thích. Nhưng thanh danh hiển hách của gã cũng không phải là cái gì đáng khoe khoang, theo dân chúng đặt cho gã ngoại hiệu có thể đoán được. Lý lão bảo (*).

(*) Lão bảo: chủ chứa.

Lý Vạn Tài có mặt ngay đó, cơ hội nịnh bợ Trung Thân Vương như vậy làm sao có thể bỏ qua. Gã giành trả tiền, sau đó còn thuê một chiếc xe ngựa đem thi thể cha mẹ Mẫn Tuệ đưa ra ngoài thành, tìm một nơi phong cảnh thật tốt rồi chôn cất. Chẳng qua Lý Vạn Tài lại không biết, việc nhỏ như vậy làm sao Liễu Mi Nhi lại kể với Lưu Lăng.

Gã trả tiền xong, kết quả căn bản Lưu Lăng cũng không biết đến gã.

Mẫn Tuệ, tiểu nha đầu này thật sự không hổ thẹn với cái tên của cô bé, chịu khó mà trí tuệ. Ngày đó sau khi theo mai táng cha mẹ, liền lau khô nước mắt, cần cù chăm chỉ làm những chuyện cô bé nên làm. Tuy rằng cô bé tuổi rất nhỏ, nhưng suy nghĩ linh hoạt tay chân lanh lẹ, học một biết mười, rất nhanh thích ứng với cuộc sống trong Vương phủ, Lưu Lăng đối với tiểu nha đầu này cũng rất vừa lòng.

https://thuviensach.vn

Thấy Lưu Lăng vào cửa, Mẫn Tuệ đang khom người để lộ ra một đoạn lưng áo trắng nõn vội vàng hành lễ. Lý Đông Xương chỉ lo chăm chú quan sát dược liệu trong nồi thuốc, Mẫn Tuệ đã quỳ xuống y mới phát hiện Lưu Lăng đến.

Lưu Lăng bảo hai người đứng lên, rồi đi đến bên giường thăm Vương Tiểu Ngưu. Lúc này Vương Tiểu Ngưu còn đang hôn mê, ngoại thương trên người cũng đã băng bó. Lưu Lăng đưa thay sờ lên trán Vương Tiểu Ngưu, nóng quá.

- Như thế nào rồi?

Lưu Lăng nhẹ giọng hỏi.

Lý Đông Xương nói: - Vương gia, qua buổi chiều khám và chữa bệnh, thảo dân vừa suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy người này hẳn là còn cứu được!

- Hả?

Lưu Lăng mắt sáng lên.

- Nắm chắc mấy phần thành công?

Lưu Lăng hỏi.

Lý Đông Xương trầm ngâm một hồi đáp: - Ba phần!

Xác suất này tuy rằng không cao, nhưng so với trước Lý Đông Xương đoán cũng là không ít lạc quan. Lưu Lăng cũng không cưỡng cầu cái gì, hắn biết trình độ chữa bệnh ở cái xã hội này, Lý Đông Xương có thể nắm chắc ba phần thành công đã là hiếm thấy.

Lưu Lăng lại hỏi thăm tình trạng vết thương Vương Tiểu Ngưu vài câu, Lý Đông Xương nhất nhất đáp lại. Lúc Lưu Lăng và Lý Đông Xương đang

https://thuviensach.vn

nói chuyện, Mẫn Tuệ khôn khéo lui ra ngoài cửa phòng đứng. Sau một khoảng thời gian cô bé này đến Vương phủ, sắc mặt vàng vọt ban đầu cũng biến thành hồng hào mịn màng. Liễu Mi Nhi đối với nàng tốt lắm, hơn nữa không cần phải chịu đói, cơ thể của cô bé khôi phục rất nhanh.

Lúc Lưu Lăng đi ra khỏi cửa phòng, Mẫn Tuệ cung kính dập đầu chào: - Nô tì cung kính tiễn Vương gia.

Lưu Lăng dừng lại, đỡ Mẫn Tuệ lên nhẹ nhàng nói: - Về sau ở trong nhà không cần quỳ, có cái gì cần hãy nói với Mi Nhi tỷ tỷ.

Được Lưu Lăng đỡ đứng lên, Mẫn Tuệ đỏ mặt, có vẻ hết sức lo lắng. Trong mắt của nàng, Lưu Lăng chính là trời cao. Giữa cô bé và Thân Vương, có cái hào lớn khác đẳng cấp khó có thể vượt qua.

- Mi nhi tỷ tỷ có nói, chúng ta là nô tì của Vương Gia, phải có bộ dạng nô tì, không thể đánh mất thể diện Vương gia.

Giọng cô bé một chút cũng không giống người phương Bắc, trái lại là có chút nhu mì của con gái vùng sông nước phương Nam. Nghe êm dịu đấy, hết sức thoải mái.

Lưu Lăng nghĩ đến thân thế của cô bé, thở dài rồi cất bước đi ra ngoài. Thời buổi loạn lạc như vậy, người có thân thế thê lương như Mẫn Tuệ thực sự là nhiều lắm. Rồi Mẫn Tuệ nhìn theo bóng Lưu Lăng, trong mắt cực kỳ sùng kính. Cô bé có cảm giác, có thể vào trong Vương phủ áo cơm không lo, là trời cao thương cô. Ở trong mắt cô bé, Lưu Lăng chính là trời cao này.

Sau khi đi ra vài bước, Lưu Lăng dừng một chút xoay người nói với Mẫn Tuệ: - Đi theo Lý thần y, chú ý quan sát nhiều vào, đừng chậm trễ, mọi việc đều cẩn thận một tí.

Mẫn Tuệ nói: - Nô tì biết rồi ạ.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng thật không ngờ chính là, thuận miệng nói một câu, về sau lại gặt hái được một lễ vật lớn làm cho hắn vô cùng bất ngờ vui mừng.

Sau khi trở lại thư phòng, Lưu Lăng phá lệ không có viết tấu chương, mà là cầm lấy một quyển Xuân Thu đọc lên. Lưu Lăng đọc sách rất nhiều, trên cơ bản chỉ cần là văn tự liền có thể làm hắn muốn đọc. Khi xưa, nằm ở trên giường bệnh không có việc gì, chỉ có sách, lần lượt mở ra cho hắn thế giới ngũ sắc rực rỡ. Đem lần lượt từng bức họa tuyệt đẹp giăng ra trước mặt Lưu Lăng, mà đây cũng là cái lớn nhất hiện tại Lưu Lăng dựa vào!

Đọc sách có thể làm cho tâm tư Lưu Lăng bình tĩnh trở lại, mà Lưu Lăng lúc này hướng tới làm được một mũi tên trúng hai đích! Người khác sau khi mê mẩn đọc sách rất khó lo lắng việc khác nữa, còn về Lưu Lăng thì không phải vậy, hắn có thể nhớ nội dung trong sách không sai một chữ, mà đồng thời còn có thể phân tâm ra để suy xét những chuyện khác!

Như vậy còn tốt hơn so với một tay vẽ tròn một tay vẽ vuông, lại càng khó!

Thời gian trôi qua thật là nhanh, Liễu Mi Nhi đưa Mẫn Tuệ lại thỉnh an Lưu Lăng, tên gia đinh trẻ trong phủ kia mang một cái thùng gỗ lớn đi vào. Lưu Lăng phá lệ không để cho Liễu Mi Nhi hầu hạ tắm rửa, mà sau khi hỏi thăm tình hình Vương Tiểu Ngưu liền cho các nàng trước đi ngủ. Liễu Mi Nhi nhanh ý, biết Lưu Lăng có lẽ có chuyện gì phải làm nên khéo léo lui ra ngoài.

Lúc gần giờ tý, Hoa Tam Lang mang theo một nhóm người thân cận từ cửa thư phòng của Lưu Lăng tuần tra đi qua. Hoa Tam Lang lờ mờ nhìn qua ngọn đèn dầu, trên cửa sổ chiếu ra bóng của Lưu Lăng. Trong mắt của y là một loại tôn kính và lo lắng chân thành, thở dài, Hoa Tam Lang lẩm bẩm mấy câu sau đó dẫn người bỏ đi.

Hắn nói:

https://thuviensach.vn

- Vương gia thật sự là quá mệt mỏi.

Mọi người nghe xong đều cảm động, tất cả mọi người đều biết mỗi ngày Lưu Lăng đều bận đến đêm khuya mới có thể đi ngủ. Tân Hoàng đăng cơ, Trung Thân Vương là cánh tay đắc lực, nhiều chỗ cần đến lắm.

Hoa Tam Lang vừa đưa người đi không xa, một bóng đen nhẹ nhàng bay xuống cách không xa trước cửa thư phòng Lưu Lăng. Người này động tác vô cùng nhẹ nhàng, rơi xuống đất không một tiếng động. Cách đó không xa Hoa Tam Lang dường như linh cảm được điều gì, đột nhiên quay đầu lại nhìn. Người áo đen kia nấp dưới một gốc cây, Hoa Tam Lang nhìn nhìn không phát hiện ra cái gì.

Kỳ thật lúc Hoa Tam Lang mang theo một đám cận vệ rời thư phòng Lưu Lăng cũng chưa xa, chỉ chừng mười thước. Người này chắc chắn là khinh công cao cường, không kiêng dè Hoa Tam Lang và một đội cận vệ một chút nào. Mà quả thật Hoa Tam Lang cũng không có chút cảm giác được người áo đen này đến, y sở dĩ quay đầu lại xem hoàn toàn là dựa vào ý thức.

Đó là chưa nói đến Hoa Tam Lang chẳng những ở trên sa trường dũng mãnh vô địch, một thân công phu cận chiến cũng là rất cao. Nói đến cận vệ trọng phủ Lưu Lăng, mỗi người đều là tinh nhuệ từ đại doanh Kinh kỳ chọn kỹ lưỡng ra. Những người này đều đã trải qua chinh chiến sinh tử, thân thủ mạnh mẽ vững vàng bình tĩnh.

Sau khi Hiếu Đế lên ngôi, vì bảo vệ Lưu Lăng cố ý hạ chỉ từ đại doanh Kinh kỳ điều hai trăm lính tinh nhuệ bảo vệ an nguy xung quanh phủ Trung Thân Vương. Và từ đại nội Hoàng cung điều động hai mươi cao thủ đại nội, bố trí ở trong vương phủ. Mà người này, chẳng những qua được mắt Hoa Tam Lang đưa cận vệ tuần tra, hơn nữa qua mặt được năm cao thủ đại nội luân phiên trực tối nay.

https://thuviensach.vn

Trước khi Hiếu Đế chưa đăng cơ, đã lôi kéo một đám võ lâm cao thủ. Sau khi lên ngôi những võ lâm cao thủ này đều tiếp nhận chức thị vệ trong cung, những người này đối với Hiếu Đế trung thành và tận tâm.

Bóng đen kia từ dưới cây quay lại, nhìn qua hướng Hoa Tam Lang rời đi, lại quay đầu lại nhìn bóng Lưu Lăng chiếu trên cửa sổ, miệng cười đầy ẩn ý.

Người này không che mặt, đây là tự tin rất lớn đối với bản thân!

Đi đến cửa thư phòng, y vừa mới cất bước đi lên bậc thang, liền nghe thấy trong thư phòng Lưu Lăng nhẹ nhàng ho một tiếng, sau đó hạ giọng nói: - Vào đi.

Người áo đen kia dừng một chút, lập tức cười khổ một tiếng. Y đẩy cửa đi vào, sau khi vào cửa bỗng nhiên khom người quỳ xuống, thật sự dập đầu ba cái.

- Thuộc hạ Quý Thừa Vân, khấu kiến Vương gia!

Người này nhìn ánh đèn trong thư phòng, nhãn thần trong con ngươi bắn ra tinh quang bốn hướng nhìn về phía thư phòng, và lúc Hoa Tam Lang xem bóng Lưu Lăng ở trên cửa sổ, không ngờ thần thái hoàn toàn giống nhau! Đó là một loại tôn kính xuất phát từ đáy lòng.

Người này ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt tang thương. Đây là một người đàn ông trung niên chừng ba mươi mấy tuổi, dáng người rất gầy gò. Sắc mặt của hắn là một màu vàng vọt, nhìn qua bộ dạng có vài phần bệnh nặng mới khỏi. Xương gò má cao ngất, hai gò má hơi lõm xuống, cả khuôn mặt nhìn qua có vẻ bị bệnh, chỉ có đôi mắt thần thái sáng láng kia!

Nếu người này xuất hiện ở trên đường cái của thiên lao Thái Nguyên kia, chỉ sợ sẽ có không ít người nhận ra y!

https://thuviensach.vn

Người này, không ngờ lại chính là người đàn ông Đại Đồng giơ tay xin ăn trên đường cái, vào cái ngày Hiếu Đế vẫn còn là Chính Thân Vương đưa người cứu Lưu Lăng ra thiên lao.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lôi Sơn Chùy

Quý Thừa Vân ngẩng đầu lên nhìn Lưu Lăng cười khổ nói:

- Thuộc hạ có thể trốn được thị vệ trong phủ Vương gia, nhưng lại tránh không được nhãn tuệ của Vương gia.

Lưu Lăng vừa chuyển thân vừa cười nói:

- Đơn giản, còn không phải ta biết ngươi là người tuyệt đối tuân thủ giờ giấc sao?

Lưu Lăng đứng lên bước tới phía trước Quý Thừa Vân, kéo y đứng lên, đánh giá lại vẻ mặt của Quý Thừa Vân, ngữ khí thành thực nói một câu:

- Thừa Vân, vất vả cho ngươi rồi!

Lời này lọt vào tai Quý Thừa Vân giống như dòng nước ấm len lỏi vào trong lòng. Y đã theo Lưu Lăng 7 năm rồi, vẫn luôn ngầm bảo vệ sự an nguy của Lưu Lăng. Người này là cao thủ của phái Không Động, thân có công phu nội ngoại kiêm tu, đã từng nổi danh với tên gọi Nhất Chi Độc Tú trong giang hồ. Một cây bút phán quan trong tay múa ra 72 đường xuân phong Phật liễu bút pháp, trong giang hồ khó mà tìm thấy đối thủ.

7 năm trước, y ngao du ở phía bắc, khi đi qua Bá Châu đã gặp một chuyện bất bình. Ở một nơi cách nha môn Tri châu của Bá Châu không xa, một nhóm kẻ xấu lại cưỡng bức dân nữ ngay giữa ban ngày ban mặt. Nơi đây thuộc phạm vi thế lực của Đại Liêu, nhưng Liêu quốc lại không quan tâm gì tới chuyện này. Thậm chí Tri châu Bá Châu này chẳng qua là do sứ

https://thuviensach.vn

giả của Nam Viện Đại vương Đại Liêu tùy tiện chỉ điểm một người lên làm. Mà người vọt cái lên làm quan cao nhất một Châu, không ngờ lại là người câm.

Nha dịch đứng gác trước cửa nha môn Tri châu, đối với chuyện đám kẻ xấu đó cưỡng hiếp dân nữ lại mắt nhắm mắt mở, người dân vây quanh đó, ngay cả một người ra tay tương trợ cũng không có. Người con gái đó khóc đến xé ruột xé gan. Ống tay áo đều bị đám người xấu đó xé nát, để lộ ra cánh tay thon thả. Cô nương đó liều mạng giãy giụa, một kẻ xấu bước lên tát nàng liên tiếp mấy bạt tai.

Quý Thừa Vân là truyền nhân của danh môn đại phái, thấy cảnh này khiến cho máu lạnh của người ta nổi lên, đương nhiên là trong lòng cũng nóng lên rồi. Thân thủ của y rất tốt, cũng không cần phải rút binh khí ra, chỉ một tay, thoáng chốc đã đo ván 5, 6 người xấu đó. Đám tặc tử bị đánh kia tức thị bị một chưởng của y đánh vỡ tâm mạch mà chết ngay tại chỗ.

Nhìn thấy chết người, người dân vây quanh xem bỗng kêu lên một tiếng đều chạy tan như bay, ngay cả cô nương được cứu đó cũng bỏ mặt Quý Thừa Vân. Mà còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn vào hai mắt Quý Thừa Vân, chạy nhanh đi. Ánh mắt đó giống như Quý Thừa Vân còn hung ác hơn cả những kẻ xấu đó.

Quý Thừa Vân giết người rồi, y cũng không thấy có gì quan trọng. Trong thời buổi loạn thế này, hành tẩu giang hồ khó tránh khỏi việc giết chết vài kẻ ác. Mà điều khiến cho y nổi giận chính là những tên nha dịch trước đó còn xem diễn trò, thấy y đánh đám người xấu đó lại còn rút đao ở thắt lưng ra lao tới công kích y, cũng không cho y cơ hội biện minh. Những tên nha dịch đó vừa ra tay đã ra đòn sát thủ rồi.

Quý Thừa Vân không muốn giết quan viên, chỉ còn biết rút lui. Ai ngờ đám người xấu đó lại là đám mã tặc của Bá Châu. Thế lực của đám mã tặc này rất lớn, ngay cả nha môn châu phủ cũng đều phải nhìn sắc mặt họ để

https://thuviensach.vn

làm việc. Quý Thừa Vân thấy lần này mình lo chuyện bao đồng, không nghi ngờ gì là lật đổ cái tổ ong lớn rồi.

Trên đường đi, y không ngừng bị người phục kích, ám sát, hạ độc… khiến người ta khó mà phòng bị được. Cuối cùng trên ranh giới vùng đất Thắng Phương bị những tên mã tặc đó ám toán, bị một mũi tên độc bắn trúng cánh tay. Chất độc này vô cùng lợi hại, chỉ một lát nửa thân người y đã tê đi không còn cảm giác gì nữa. Những tên mã tặc đó đều là những kẻ độc ác giết người không chớp mắt. Quý Thừa Vân biết một khi bị chúng bắt được thì tất sẽ không thể chết toàn mạng được.

Cũng ỷ vào Quý Thừa Vân tu vi cao thâm, tùy thân cũng mang theo chút dược hoàn giải độc. Y mạnh mẽ lấy lại tinh thần cướp một con ngựa tốt, chạy thoát thân về phía nam.

Cứ như vậy đi tới ranh giới Sơn Đông. Mã tặc phía sau vẫn đang theo đuổi không buông tha. Cũng may gặp Lưu Lăng tiễn Hoa Tam Lang trở về Hoa gia trang sau đó trở về Thiểm Tây. Lưu Lăng sai một kỵ binh xông lên đánh tan đám mã tặc đó. Sau đó Lưu Lăng cứu Quý Thừa Vân, đồng thời còn nói với thủ hạ người này đã bị độc phát tác bỏ mình. Thủ đoạn này cũng giống như trường hợp che giấu thân phận của Triệu Đại, từ đó về sau Quý Thừa Vân được giữ lại bên cạnh Lưu Lăng.

Lưu Lăng dẫn quân nhiều năm như vậy, hắn lại là một người sát phạt quyết đoán. Sau khi bị bắt vào thiên lao sao có thể không có thủ đoạn tự vệ chứ?

Quý Thừa Vân liền dẫn cao thủ võ lâm mà nhiều năm mình thu phục này cùng với thân binh trong tay Lưu Lăng vẫn luôn ẩn nấp trong nạn dân trên con đường cái đến thiên lao, một khi Lưu Lăng có chuyện gì, những người này lập tức tấn công thiên lao cứu người.

Quý Thừa Vân nói:

https://thuviensach.vn

- Vất vả gì chứ, bên ngoài dù sao cũng tự do hơn một chút.

Mặc dù y hành đại lễ với Lưu Lăng. Nhưng trong lòng hiệp khách võ lâm này vẫn coi trọng nghĩa khí. Trong mắt y, Lưu Lăng là một chủ tử của y, càng là ân nhân cứu mạng y, vẫn là tri kỷ của y.

Lưu Lăng cười nói:

- Còn nói không vất vả, xem ngươi gầy tới mức này rồi.

Quý Thừa Vân bật cười ha hả nói:

- Vẫn luôn như vậy mà, nhưng thưa Vương gia, nếu thuộc hạ không phải là bộ dạng nghèo túng bẩm sinh, muốn đóng giả nạn dân quả thực còn phải khổ công chút mới được.

Lưu Lăng cười quay người, lấy mấy đĩa điểm tâm đặt lên bàn. Quý Thừa Vân vừa nhìn thấy những điểm tâm đó lập tức sáng mắt lên, cũng không cần Lưu Lăng đưa cho y, y liền bước tới, ngồi xuống bàn ăn. Người này thoạt nhìn thì gầy yếu, ai ngờ lại có cái bụng như vậy. Mấy đĩa bánh điểm tâm chỉ trong mấy phút đã bị y nuốt chửng vào trong miệng. Người này ăn đồ thật sự là ăn như hổ vồ khỉ. Thoáng chốc đã ăn hết sạch điểm tâm mà Liễu Mi Nhi làm cho Lưu Lăng.

Lau miệng, Quý Thừa Vân vui mừng phấn khởi.

- Được rồi, ba ngày không ăn cũng không sao nữa rồi.

Lưu Lăng vỗ vai y nói:

- Nhiều ngày như vậy, các ngươi cũng nên rút lui đi, không riêng gì ngươi, các huynh đệ cũng vất vả rồi.

Hắn ngồi đối diện Quý Thừa Vân nói:

https://thuviensach.vn

- Hai năm nay các huynh đệ đều vất vả rồi, trong lòng Lưu Lăng đều nhớ rõ.

Quý Thừa Vân nói:

- Trong mắt các huynh đệ ngài chính là trời. Ngài không cần phải cảm thấy áy náy. Đây chính là chuyện mà các huynh đệ nên làm.

Quý Thừa Vân thống lĩnh đám người này mới là thân tín thực sự của Lưu Lăng! Trong hai năm hắn vào thiên lao, Quý Thừa Vân dẫn các huynh đệ này không hề oán hận bảo vệ bên ngoài thiên lao. Hễ có chút đánh rắn động cỏ, những người này sẽ giống như mãnh hổ xuống núi sát nhập thiên lao.

- Vương gia, thuộc hạ thấy bây giờ để cho các huynh đệ đi cũng hơi sớm. Nếu họ bỗng nhiên rút lui, số lượng nạn dân sẽ giảm đi không ít, e là sẽ khiến cho người khác nghi ngờ. Dù sao…. Dù sao Hoàng thượng cũng không biết sự tồn tại của chúng ta.

Lưu Lăng khoát tay nói:

- Không thể đợi thêm được nữa, gần đây triều đình đã bố trí nạn dân trong thành Thái Nguyên rồi. Một khi ý chỉ của Hoàng thượng xuống, các ngươi muốn đi cũng không đi nổi. Còn nữa, qua một hồi ta có một chuyện lớn cần các ngươi đi làm. Chuyện này duy chỉ có các ngươi làm ta mới yên tâm, giao cho người khác trong lòng ta không yên.

Quý Thừa Vân gật đầu nói:

- Nếu như vậy, thuộc hạ sẽ lập tức quay về triệu tập các huynh đệ rút lui.

Lưu Lăng nói:

- Như vậy, lát nữa ta sẽ nói cho ngươi đưa các huynh đệ tới nơi nào ẩn nấp. Đêm nay còn có chuyện cần ngươi làm. Ta đoán đêm nay trong phủ

https://thuviensach.vn

Trung thân vương này sẽ rất náo nhiệt.

Quý Thừa Vân không khỏi hỏi lại:

- Chuyện gì thế?

Lưu Lăng ra vẻ thần bí nói:

- Nếu ta đoán không lầm, đêm nay sẽ có rất nhiều cao thủ tới Vương phủ này của chúng ta.

Quý Thừa Vân là một người nóng tính, thấy Lưu Lăng nói như vậy tim liền đập liên hồi.

- Chẳng lẽ là có người đã ăn gan hùm tim gấu, muốn ra tay với Vương gia sao?

Lưu Lăng khoát tay cười nói:

- Chuyện này không hẳn, nhưng chắc chắn là muốn tới giết người.

Thấy bộ dạng của Quý Thừa Vân không kiềm chế được nữa, Lưu Lăng liền ghé sát vào tai y nói thầm vài câu. Nghe Lưu Lăng nói xong, thần mắt Quý Thừa Vân rùng mình.

- Vương gia yên tâm, chỉ cần những người đó dám lén thâm nhập vào Vương phủ, thuộc hạ đảm bảo một người trong số bọn họ cũng không chạy thoát!

Quý Thừa Vân nói.

Lưu Lăng khẽ cười nói:

- Thừa Vân, ngươi sai rồi.

Quý Thừa Vân giật mình, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vương gia, ý của ngài là?

- Không thể giết hết, cũng không thể để những người đó thấy ngươi là người trong phủ Lưu Lăng ta. Ngươi có thể để họ cho rằng ngươi là người trong Hoàng cung.

Khi Lưu Lăng mỉm cười, mang theo chút tà ác.

Quý Thừa Vân suy nghĩ một hồi liền nói:

- Một mình thuộc hạ, cho dù là mặc quần áo của đại nội thị vệ, e là cũng không thể có tác dụng quá lớn?

Lưu Lăng cười nói:

- Lẽ nào ngươi đã quên mất Lôi Sơn Chùy rồi sao?

Nghe nhắc tới ba từ Lôi Sơn Chùy, Quý Thừa Vân liền sửng sốt, sau đó liền bật cười ha hả.

Lưu Lăng lại ghé sát tai Quý Thừa Vân nói thầm vài câu. Quý Thừa Vân liên tiếp gật đầu nói. Giờ Tý sắp tới rồi, Lưu Lăng cười nói:

- Ta cũng nên đi ngủ đúng giờ, nếu không những người đó ở bên ngoài chẳng phải đang sốt ruột chờ sao? Chúng ta là chủ, người ta là khách, cũng nên mở cửa đón khách rồi.

Quý Thừa Vân gật đầu nói:

- Vương gia yên tâm, chuyện này thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt.

Nói xong, Quý Thừa Vân liền khom người lui ra ngoài. Trong thư phòng của Lưu Lăng có một lối đi bí mật. Triệu Đại chính là thông qua lối đi bí mật này tới báo cáo với Lưu Lăng. Quý Thừa Vân đi vào con đường bí mật này, ra phía ngoài tường bao phía sau Vương phủ của Lưu Lăng. Chỗ đi ra

https://thuviensach.vn

chính là một cây cổ thụ đã chết khô. Ai cũng không ngờ cây cổ thụ này kỳ thực là trống rỗng.

Quý Thừa Vân liền đi thẳng lên cây cổ thụ này, thân hình ẩn nấp trong lá cây. Y giống như là một con cú mèo, hai mắt nhìn chằm chằm về phía Vương phủ Lưu Lăng, chỉ chờ bọn chuột nhắt thò đầu ra.

Thời gian trôi qua khoảng 20 – 30 phút, từ trên nhà ở hai bên đường bỗng xuất hiện mấy bóng người màu đen. Lúc này chính là lúc mọi người đã ngủ say rồi, dù có tiếng động khẽ cũng không thể cảm nhận được. Những người này rõ ràng là tu vi bất phàm, bay trên nóc nhà rất nhẹ nhàng, giống như là linh hầu xuống núi.

Thấy mấy người này thấp thoáng, ánh mắt Quý Thừa Vân bỗng nhiên lộ ra hàn quang!

Đám người này có tổng cộng 7 người. Thấy thân thủ của họ Quý Thừa Vân thật sự không thèm quan tâm. Tu vi như vậy, mặc dù trong giang hồ có xem như là cao thủ, nhưng trong mắt Quý Thừa Vân chẳng qua chỉ là mấy tên trẻ ranh 3 tuổi mà thôi. Mặc dù phái Không Động nhân đinh vẫn luôn không phải là hưng vượng, bình thường đều là sư đồ đơn truyền. Nhưng mỗi người chỉ cần xuất thế là sẽ trở thành đại hiệp một đời.

7 người này tập trung trên nóc nhà gần Vương phủ Lưu Lăng, hình như là đang bố trí xem nên ra tay thế nào. Quý Thừa Vân cũng không vội, màn đêm đen căn bản không ảnh hưởng gì tới thị lực của y. 5 phút sau, 7 người này lần lượt nhảy xuống, tạo thành hình quạt chạy về phía Vương phủ của Lưu Lăng.

Người áo đen đầu tiên vừa mới nhảy lên đầu tường Vương phủ Lưu Lăng, Quý Thừa Vân cảm thấy thời cơ đã tới. Thân người y vừa động, liền tiến sát tới phía sau mấy người áo đen đó tập kích.

https://thuviensach.vn

Nhưng, đúng lúc y vừa mới động, Quý Thừa Vân liền dừng lại, trong mắt hiện lên hàn quang. Ánh mắt y nhìn chằm chằm về hướng khác, một bóng người mặc trường bào màu ghi chỉ hai ba bước liền tới gần vị trí cách đó mấy trăm mét. Người áo ghi đó cũng phát hiện thấy 7 người mặc áo đen đó, dường như cũng ngây người ra một lúc.

Người áo ghi chỉ là hơi kinh ngạc một chút, liền hừ lạnh một tiếng, thân hình giống như một con đại bàng lao thẳng tới 7 người áo đen đó!

Người áo ghi này cũng không nói gì, liền ra tay hạ sát đầu lĩnh của mấy người áo đen đó!

Một chiêu, phịch một tiếng vang lên, người áo đen đó bị một quyền đấm vào ngực, bỗng từ tường bay ra ngoài khoảng mười mấy mét! Lực của quyền này lớn, bị đánh đến choáng váng.

Thấy người áo ghi ra một quyền, thần mắt Quý Thừa Vân liền thấy rùng mình. Một người vừa mới đứng lên thoáng chốc đã hiện ra óc của y, Thống lĩnh Đại nội thị vệ, Lôi Sơn Chùy Trương Thiên Đấu!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ca Là Nghĩ Thế Nào Đây?

Quý Thừa Vân chỉ ngây người ra giây lát, người mặc áo choàng dài màu xám đó đã hạ gục ba người áo đen! Người mặc áo choàng xám này quả thực chính là một pho tượng sát thần, ra tay cực nhanh. Ba người áo đen đứng đầu tiên ngay cả phòng ngự cũng không kịp đã bị một quyền mất mạng rồi!

Bốn người áo đen phía sau liền dừng bước. Người áo đen dẫn đầu thấy người áo choàng xám đó bỗng hét lên:

- Là Lôi Sơn Chùy, ta biết quyền pháp này!

Y vẫy mạnh tay một cái nói:

- Đi mau!

Trong lúc nói chuyện người này đã lùi nhanh về phía sau. Những người áo đen còn lại rõ ràng cũng biết tới cái tên Lôi Sơn Chùy này có nghĩa là gì rồi, căn bản không thể phản kháng lại được liền lần lượt rút lui.

Người này chính là Thống lĩnh Đại nội thị vệ thời kỳ Lưu Nghiệp còn tại vị, Lôi Sơn Chùy Trương Thiên Đấu. Quyền pháp của người này hùng hậu vô cùng, một quyền đánh ra có thể đập nát bia đá! Trương Thiên Đấu này ba mươi mấy tuổi đã làm Thống lĩnh của Đại nội thị vệ, tới hiện giờ đã 20 năm rồi. Ban đầu, y nhận được sự tín nhiệm sâu sắc của Lưu Nghiệp. Y đối với Lưu Nghiệp cũng trung thành và tận tâm. Sau khi Hiếu đế đăng cơ, còn đặc ý trấn an một chút vị công thần bảo vệ hoàng cung đại nội 20 năm này.

https://thuviensach.vn

Trương Thiên Đấu cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu đã nhận ra ta rồi, các ngươi còn có thể đi được sao?

Câu nói này giống như lời tuyên án của tử thần. Người áo đen phía trước chạy vội, thậm chí còn có người sợ quá mà lảo đảo suýt ngã xuống đất. Bốn người áo đen này đã bị ba từ Lôi Sơn Chùy này dọa cho vỡ hết can đảm rồi. Lúc này chỉ lo bỏ chạy thoát chết. Trương Thiên Đấu hừ lạnh một tiếng, thân hình vừa dang ra, một quyền từ trên giáng xuống, giống như cỗ sấm vang rền trời.

Người áo đen thấy không thể trốn được, liền nghiến chặt răng lại, hai tay giơ lên tiếp quyền. Chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, một quyền của Trương Thiên Đấu đã nện gãy hai tay của người áo đen đó. Một quyền đó uy thế không hề giảm, lại đập mạnh xuống đầu người áo đen! Phịch một tiếng vang lên, đầu lâu của người áo đen giống như là quả dưa hấu bị bổ vỡ vụn!

Quý Thừa Vân ẩn mình trong bóng tối, cũng thầm tán thưởng tu vi của Trương Thiên Đấu. Tận mắt thấy bốn người áo đen liên tiếp bị Trương Thiên Đấu truy sát 3 người, chỉ còn lại 1 người cuối cùng cũng còn đang chạy trối chết. Nhưng thấy bộ dạng chạy không được bao xa cũng khó lòng thoát chết, Quý Thừa Vân chợt nhớ tới lời dặn của Lưu Lăng, liền từ trên cây lao thẳng tới.

Chặn trước mặt Trương Thiên Đấu, Quý Thừa Vân cố ý nói lạnh lùng với tên áo đen kia:

- Cút đi mau, đồ rác rưởi!

Người đó vốn cho rằng chắc chắn là chết rồi, lúc này lại có người tới cứu, quả thực chính là thiên tướng hoành phúc. Y cũng không kịp suy nghĩ nhiều, liền nhận đình là chủ tử của mình sai người tới giúp, liền quay người chạy thoát.

https://thuviensach.vn

Trương Thiên Đấu lạnh lùng nhìn Quý Thừa Vân nói:

- Ngươi ngăn được ta?

Quý Thừa Vân khàn giọng hỏi lại:

- Ngươi đi qua được?

Trương Thiên Đấu trên người còn có nhiệm vụ, không muốn làm chậm trễ thời gian, cũng không muốn nói nhiều, một quyền vù vù sấm rền đấm thẳng về phía Quý Thừa Vân. Quý Thừa Vân hừ lạnh một tiếng, liền xuất chiêu tiếp lấy. Tu vi của hai người cũng tương đương nhau, trong ngõ nhỏ cũng đánh ngang tài ngang sức với nhau.

Lúc này, thị vệ trong Vương phủ Lưu Lăng cũng nghe thấy tiếng xông lên. Mười mấy chiêu của Trương Thiên Đấu đều không hạ được người áo đen trước mặt, quay đầu lại thấy không ít thị vệ Vương phủ đánh tới. Y chỉ có thể thở dài, liền tấn công vài chiêu sau đó quay người rút lui. Điều mà Quý Thừa Vân phải làm thì đã làm được rồi, đương nhiên cũng không cần chắn y lại nữa.

Hoa Tam Lang dẫn đám thị vệ xông về phía Quý Thừa Vân. Còn cách rất xa Hoa Tam Lang đã vung đao chỉ về phía Quý Thừa Vân quát lớn:

- Dám tới phủ Trung thân Vương náo loạn, nghiền nát hắn cho ta!

Lúc này Hoa Tam Lang là đầy bụng tức. Kẻ tặc đã động tới tường bao Vương phủ rồi mà y vẫn không phát hiện ra. Điều càng khiến y tức giận là mấy Đại nội thị vệ của Hoàng cung cử tới đó, đêm nay lại giống như đều bị mù hết rồi, không hề phát hiện thấy điều gì.

Hoa Tam Lang sao có thể biết được, Trương Thiên Đấu muốn giết người, những tên Đại nội thị vệ đó đã biết được tin trước bữa ăn tối, không ai ngốc nghếch chạy ra muốn chết.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này, năm tên Đại nội thị vệ trực ban luân phiên đêm nay cũng đã thấy có chuyện không hay, sao có thể để ba bên hỗn chiến như vậy? Năm người này không dám giả câm giả điếc, cùng Hoa Tam Lang xông ra ngoài.

Quý Thừa Vân khẽ cười một tiếng, phất tay áo một cái nhảy lên tới nóc nhà, lát sau liền biến mất.

Hoa Tam Lang không có khinh công như Quý Thừa Vân, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn người ta bỏ chạy. Cây đao thép trong tay y ném mạnh xuống đất, tóe ra từng chùm hoa lửa.

- Con – mẹ - mày!

Y liền quay người, lạnh lùng liếc nhìn năm tên Đại nội thị vệ một cái, ánh mắt tàn nhẫn đó khiến cho mấy tên Đại nội thị vệ này tim đập chân run, không dám nhìn Hoa Tam Lang.

Hoa Tam Lang hừ một tiếng nói:

- Người đâu! Trói mấy tên khốn kiếp cấu kết với kẻ tặc này lại cho ta!

Y nghi ngờ năm tên Đại nội thị vệ này có liên quan tới những tên sát thủ ngầm xâm nhập vào Vương phủ đó, liên quan tới sự an nguy của Lưu Lăng, y không thể không cẩn trọng cho được, sao có thể không tức giận chứ?

Trong lòng mấy tên Đại nội thị vệ có quỷ. Mặc dù công phu của họ còn mạnh hơn thân binh bình thường rất nhiều. Nhưng, không ai dám phản kháng, mặc cho đám thân binh hổ lang đó vây bắt trói lại.

Hoa Tam Lang dẫn người trở về Vương phủ, cho gọi Triệu Nhị tới, lệnh cho toàn bộ thân binh Vương phủ đều tới, tăng cường cảnh giới. Thoáng chốc, toàn bộ phủ Trung thân Vương đều sáng rực đèn, sát khi đằng đằng.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng khoác một chiếc áo bào, ngồi trên ghế gỗ điêu khắc hoa văn trong thư phòng nói với Hoa Tam Lang:

- Tam Lang, không cần để ý quá mức như vậy, chẳng qua là mấy tên hại dân hại nước mà thôi, không cần phải quan tâm. Sau này nhắc thị vệ trong phủ cẩn thận hơn chút là được rồi.

Hoa Tam Lang nói:

- Vương gia, những người tới đêm nay tuyệt đối không phải là loại người có thiện ý. Vẫn nên điều động quân tinh nhuệ từ đại doanh Kinh Kỳ đến hộ vệ Vương phủ, mấy tên Đại nội thị vệ đó cũng không thể dùng lại được nữa!

Lưu Lăng khoát tay nói:

- Đại doanh Kinh Kỳ trấn thủ Đô thành, lại không phải là quân đội riêng của Lưu Lăng ta. Hoàng thượng yêu mến đã phái đến hai trăm quân tốt rồi, chuyện này không cần nhắc tới nữa.

Hắn đứng lên nói:

- Thả mấy tên Đại nội thị vệ đó ra đi, họ cũng không có phạm lỗi lớn gì.

Hoa Tam Lang còn muốn nói thêm nữa, nhưng Lưu Lăng đã khoát tay nói:

- Lát nữa sắp phải lên triều rồi, ta ngủ một chút, tới giờ đừng quên gọi ta dậy đấy, lui xuống đi.

Hoa Tam Lang không nói thêm gì nữa, chỉ biết buồn bực lui ra ngoài. Lưu Lăng thấy bóng của Hoa Tam Lang và Triệu Nhị đi rồi, trong lòng cảm thấy ấm áp. Hai chàng thanh niên này đều là lương tài tận tâm tận lực với mình.

https://thuviensach.vn

Sau khi ra khỏi cửa phòng, Hoa Tam Lang thấp giọng nói với Triệu Nhị:

- Triệu Nhị, ta thấy chuyện này hôm nay có chút kỳ lạ!

Triệu Nhị nhíu mày, vừa đi vừa nói:

- Theo như lời ngươi nói, người tới tối nay không phải là một nhóm người sao?

Hoa Tam Lang gật đầu nói:

- Tàn sát lẫn nhau, người chết đầy dưới đất, sao có thể là một nhóm người được!

Triệu Nhị quay đầu lại liếc nhìn thư phòng của Lưu Lăng, thấy đèn đã tắt rồi. Y vừa bước đi vừa trầm tư, đúng lúc bước tới cửa phòng khách của Vương Tiểu Ngưu. Bởi vì không biết xảy ra chuyện gì, Lý Đông Xương cũng đang khoác áo đứng ở cửa nhìn xung quanh. Triệu Nhị nói với Lý Đông Xương:

- Lý thần y đừng sợ, mấy tên nhãi nhép này vào trong phủ trộm đồ thôi, đã bị bắt hết rồi, sáng mai sẽ đưa tới Thái Nguyên Phủ.

Lý Đông Xương thở dài một cái, thầm nhủ phủ đệ của Thân Vương cũng được không an toàn, thế đạo gì thế?

Thấy Lý Đông Xương đi vào phòng rồi, Triệu Nhị thấp giọng nói với Hoa Tam Lang:

- Tam Lang, ngươi nói người tới đêm nay liệu có phải không chỉ là nhằm vào Vương gia không?

Hoa Tam Lang sửng sốt, thấy Triệu Nhị nhìn chằm chằm về phía phòng khách của Vương Tiểu Ngưu, trong lòng bỗng như bừng tỉnh, một cảm giác tỉnh ngộ được dâng lên.

https://thuviensach.vn

Y nắm lấy cánh tay Triệu Nhị nói:

- Ý của ngươi là… có người muốn giết người diệt khẩu?

Triệu Nhị gật đầu thở dài nói:

- Vấn đề ở đây chính là, kẻ đến giết người thì còn hiểu được, nhưng lại là ai tới cứu người?

Hai người vừa thảo luận vừa tuần tra, cũng không tìm ra manh mối gì. Mà đúng lúc này, trong một gia đình cách phủ Trung Thân Vương chưa đầy 1000m, một người còn lại trong số 7 người áo đen đang quỳ xuống đất, thân hình vẫn run lẩy bẩy.

Một người đàn ông trung niên mặc áo bào đen, đầu đội nón tre ngồi trên ghế, mặt bình tĩnh như mặt hồ.

- Ngươi thật sự xác định rồi? Người ra tay là Trương Thiên Đấu?

Người đàn ông trung niên này hỏi lại.

Người áo đen đó không ngừng run rẩy, gã quỳ dưới đất, cả người run cầm cập. Gả tận mắt chứng kiến sáu đồng bọn của mình bị một người chém chết như bổ dưa. Cảnh tượng máu me đó vẫn còn hiện lên rõ rệt trước mắt, sao gã có thể không sợ được?

- Hồi…. Hồi…. Hồi đại nhân, thuộc hạ…. Thuộc hạ xác nhận. Người đó dùng chính là công phu Lôi Sơn Chùy, tất… tất là Trương Thiên Đấu!

Trong mắt người đàn ông trung niên đó bỗng hiện lên một tia hàn quang. Tia hàn quang này lập tức vụt tắt. Y đứng dậy, vỗ vai người áo đen đó nói:

- Không sao, ngươi còn sống trở về là tốt rồi.

Y lấy từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy thông hành cho người áo đen nói:

https://thuviensach.vn

- Chuyện này tạm thời gác lại đi, ngươi cầm lấy tấm giấy thông hành này. Trên bàn có chút bạc, trời sáng ngươi hãy đi ra khỏi thành đi, chờ qua trận này rồi hãy trở lại!

Người áo đen quỳ dưới đất liền dập đầu liên tiếp nói:

- Tạ đại nhân, tạ đại nhân!

Gã liền nhận lấy tờ giấy thông hành, nhìn bạc để trên bàn, cuối cùng cũng không dám đi lấy, lại khấu đầu một lần nữa, đứng lên đi ra ngoài. Người áo đen này vừa mới đi ra tới cửa, bỗng một ánh dao sắc bén thoáng hiện lên! Ánh dao này giống như tia chớp, thoáng chốc xẹt qua mặt của người áo đen này!

Phù một tiếng, người áo đen cúi đầu xuống nhìn, phát hiện cổ mình có nhiều tia máu đỏ bắn ra. Ánh mắt gã bỗng trợn trừng lên, không thể tin vào mắt mình. Phụt, một dòng máu tươi tuôn trào ra từ cổ mình. Người áo đen liền hô lên nhưng chưa kịp phát ra tiếng kêu, bùm một tiếng ngã nhào xuống đất.

Người đàn ông trung niên đứng trong phòng lạnh lùng liếc nhìn, sờ lên đống bạc trên bàn, tiện tay cầm bạc đưa lên mũi ngửi ngửi. Y lẩm bẩm nói:

- Niệm tình ngươi không lấy bạc, cho ngươi được toàn thây.

Lúc này, từ phía sau bỗng nhiên xuất hiện một người. Sự xuất hiện đột ngột của người này giống như là từ đêm đen phân ly ra. Trong tay y ôm một thanh trường đao, không có vỏ đao.

Người đàn ông trung niên thấy đao khách đó, liền đặt bạc xuống, vẻ mặt bình tĩnh. Nhưng, trong lòng y lúc này lại có sóng lớn. Hoàng thượng, Trung thân vương, lẽ nào thật sự muốn đưa mình vào chỗ chết sao?

Hoàng cung đại nội, trong điện Thừa Tiên.

https://thuviensach.vn

Hiếu đế Lưu Trác ném mạnh tấu sớ trong tay mình xuống đất, liền đứng lên, tức giận nói:

- Thật là to gan!

Trương Thiên Đấu quỳ trước mặt y nói:

- Hoàng thượng bớt giận.

Sắc mặt Hiếu đế tức đến trắng bệch ra, hai tay trong ống tay áo không ngừng run rẩy.

- Trẫm vốn còn muốn bảo vệ các ngươi, bây giờ xem ra Trẫm đã lầm rồi!

Y vung mạnh tay áo nói:

- Đi, gọi Lãng Thanh tới, Kỳ Lân Vệ của hắn ta cũng nên xuất ra nhìn thấy máu rồi!

Trương Thiên Đấu nhíu mày, há miệng định nói nhưng cuối cùng vẫn không nói. Y đứng lên, khom người lui ra khỏi điện Thừa Tiên. Hiếu đế thấy dáng người của Trương Thiên Đấu có chút già nua, trong lòng bỗng thấy bình tĩnh lại.

- Quay lại, chuyện này… cứ để thế đi.

Phủ Trung thân Vương, Lưu Lăng nằm trên giường của thư phòng, nhìn lên trần nhà, ánh mắt lo lắng.

Trong lòng hắn đang nói:

- Nhị ca, đệ đang mượn thế của ca để ép một số người đó, kích động họ là vì muốn nhanh chóng tiêu diệt cái khối u độc này. Còn ca, Nhị ca của đệ, ca lại là nghĩ như thế nào?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Giết Gà Dọa Khỉ

Trong buổi triều sáng, Hiếu đế ngồi trên ghế rồng hỏi:

- Chư vị công thần, Trẫm có một điều phiền muộn, khiến cho Trẫm đêm qua không ngủ được. Bây giờ Trẫm muốn biết, trong số các khanh ai có thể giúp Trẫm giải tỏa nỗi phiền muộn này?

Hiếu đế khẽ khom người xuống, suốt đêm hôm qua không ngủ, nhưng vẻ mặt của y cũng không thấy vẻ mệt mỏi nào.

Tể tướng Lư Sâm liền chắp tay quỳ dưới đất nói:

- Bệ hạ phiền muộn suốt đêm không ngủ, là tội của chúng thần.

Lão nói như vậy, khiến cho văn võ cả triều đều quỳ xuống, bỗng chốc đại điện đều vang lên tiếng tạ tội. Giống như những người này đều đã phạm phải đại tội tru di cửu tộc vậy. Vẻ mặt ai nấy đều kinh hãi.

Lưu Lăng cũng hơi khom người xuống. Hắn liếc mắt nhìn Lư Sâm, trong ánh mắt đầy tán đồng. Hiếu đế cũng vậy, rất hài lòng với biểu hiện như vậy của Lư Sâm. Y cũng hắng giọng một cái nói:

- Đứng dậy cả đi, chư vị công thần đều là nhân tài rường cột của nước nhà. Có các khanh, ta tin chắc dù bất kỳ nỗi phiền muộn nào cũng đều có thể giải quyết được.

Có người muốn đứng lên, nhưng đang định đứng lên bỗng phát hiện ra Tể tướng vẫn còn quỳ, chỉ còn biết quỳ xuống mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lư Sâm dập đầu nói:

- Bệ hạ có điều gì phiền muộn, xin hãy nói cho chúng thần biết. Nếu chúng thần không thể giải quyết được nỗi phiền muộn của Bệ hạ, chúng thần cũng không còn mặt mũi nào đứng ở trong triều này nữa.

Lưu Lăng không kìm nổi liền vỗ tay trong lòng, ừ một tiếng, gừng già gừng càng cay, hãy chờ xem trò vui đã bắt đầu rồi.

Hắn cảm thấy mình đứng ở đây như vậy chắc chắn là không đúng rồi. Do đó cũng liền kéo áo bào quỳ xuống nói:

- Đạo quân thần, ân nghĩa thì báo, Quân xem thần như thủ túc (tay chân), thần xem Quân như tâm phúc (tim gan). Bệ hạ đối đãi với chúng thần như cha đối với con cái, hoàng ân bao la. Nỗi lo của Bệ hạ, chính là đại tội của chúng thần. Xin vì Bệ hạ phân ưu.

Lưu Lăng nói như vậy, đám văn vó bá quan lại một lần nữa thỉnh tội.

Hiếu đế thở dài nói:

- Các ngươi cũng biết, qua mấy ngày nữa sứ thần Liêu quốc sẽ tới thúc giục cống vật rồi. Hiện giờ Đại Hán chúng ta suy yếu, quốc khố trống rỗng, sao có thể cống nạp được nhiều như vậy?

Lời nói không chút giấu giếm này đã khiến cho đám văn võ bá quan bỗng nhiên không nói được lời nào. Thực lực của Liêu quốc hùng hậu, người có thể vừa cưỡi ngựa vừa bắn tên cũng không dưới chục vạn người, kỵ binh đi lại như bay. Vốn không phải là điều mà Bắc Hán quốc có thể ngăn cản được. Bắc Hán quốc từ khi dựng nước tới nay, hàng năm đều phải cống nạp cho Liêu quốc vô số tiền bạc, lương thực và vải vóc để đổi lấy thái bình.

https://thuviensach.vn

Vốn dựa theo mức cống nạp cũ, Bắc Hán quốc còn có thể miễn cưỡng ứng phó được. Nhưng năm ngoái Hoàng đế Liêu quốc Da Luật Hùng Cơ đã gửi tới một tờ chiếu thư, nâng cao gấp đôi đồ cống nạp! Đối với yêu cầu như vậy của Liêu quốc, lão Hoàng đế Lưu Nghiệp dù có tức giận cũng không dám lên tiếng. Nếu không thể cống nạp, thiết kỵ của Liêu quốc một khi đi xuống phía nam, giang sơn của Bắc Hán này chỉ e là bỗng chốc sẽ tan thành mây khói.

Nhưng Lưu Nghiệp mệnh tốt, lão đã chết rồi, nỗi lo này chỉ có thể để lại cho con trai mình.

Lưu Lăng biết đã đến lúc mình nên gặt hái rồi. Hắn hắng giọng một cái liền hỏi:

- Lư đại nhân, không biết tiền thuế và vải vóc trong quốc khố hiện giờ còn thiếu bao nhiêu so với yêu cầu của Liêu quốc?

Lư Sâm suy nghĩ một hồi liền nói:

- Còn thiếu so với yêu cầu của Liêu quốc cũng phải tới bảy phần.

Lão liếc mắt nhìn văn võ bách quan phía sau nói:

- Hiện tại còn cách thời gian sứ thần Liêu quốc tới đòi cống nạp chưa đầy hai tháng nữa. Các châu phủ lại đều đang rối ren trong cảnh đói kém. Rất nhiều nơi năm nay không có thu hoạch hoa màu nào. Về mặt thuế má e là khó mà tiếp tục được. Có người đã từng đề nghị với vi thần cắt giảm tiền quân phía của tướng sĩ biên phòng xuống một nửa, không biết chư vị đại nhân thấy thế nào?

- Hừ!

Lưu Lăng hừ lạnh một tiếng, nói:

https://thuviensach.vn

- Chết cái tâm này đi!

Hiếu Đế nói:

- Vì sự an nguy, thái bình của quốc gia, tất cả là ở quân sự. Nếu các quân tốt của biên cương ăn không đủ no, sao còn có sức mà chống đỡ lại kẻ thù bên ngoài? Chuyện này đừng nhắc tới nữa!

Lư Sâm nói:

- Thần cũng cho là như vậy. Còn có người đề nghị nói tăng thêm sưu thuế của bách tính lên năm phần. Trong vòng một tháng tất sẽ nộp đủ. Phàm thì người không nộp đủ sẽ cho vào đại lao hỏi tội.

Hiếu Đế đập long án, tức giận nói:

- Hoang đường!

- Quốc gia là cái thuyền, người dân là nước. Nếu lại tăng thêm thuế má, khiến cho dân chúng lầm than, cuối cùng tất nhiên sẽ bị lật thuyền!

Lưu Lăng cười lạnh nói:

- Không biết vị đại nhân đưa ra ý kiến này liệu đã suy nghĩ tới người dân Đại Hán hiện tại chưa? Còn có bao nhiêu người có thể nộp được khoản thuế nặng như vậy? Nếu đem dân chúng cả nước đều ném vào đại lao, đại nhân lấy cái gì ra đút cho no cái bụng của họ?

Lưu Lăng nói xong lời này, thấy sắc mặt của Hộ bộ Thượng thư tái xanh tái nhợt đi, giống như người bị bệnh vậy.

Lư Sâm nói:

- Không thể cắt giảm chi phí quân lương, không thể tăng thuế má lao dịch, còn có vị đại nhân nói có cống nạp hay không, có lo lắng chính là Bệ

https://thuviensach.vn

hạ. Ta có sốt ruột cũng chẳng có ích lợi gì, cùng lắm thì thiết kỵ Liêu quốc đi xuống phía nam, chúng ta phủi đít mà chạy.

Hiếu Đế nghe thấy thế, liền đứng bật dậy, chỉ tay vào mặt Lư Sâm nói:

- Lời này là ai nói? Mau nói cho Trẫm biết!

Lư Sâm liếc mắt nhìn văn võ bách quan phía sau, chỉ vào một vị quan viên đã run cầm cập hầu như sắp quỵ xuống rồi, nói:

- Lễ bộ Thị lang Lục Minh, là Lục đại nhân đã nói.

Lễ bộ Thị lang Lục Minh nghe thấy thế, liền quỳ sụp xuống đất, dùng hết sức đập đầu xuống đất nói:

- Bệ hạ minh xét, thần trung thành và tận tâm, sao có thể nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy. Bệ hạ, thần tuyệt đối không có nói. Bệ hạ! Là Lư Sâm, là Lư Sâm lừa người đấy! Không! Là ông ta, là ông ta nói những lời này!

Lư Sâm quay người lại bình thản liếc nhìn Lục Minh nói:

- Lục đại nhân, lẽ nào còn muốn ta gọi nhân chứng ra sao?

Hiếu Đế đập bàn cái bộp một cái:

- Võ sĩ trước điện đâu! Mau lôi tặc tử loạn thần bất nhân bất nghĩa này ra róc xương lóc thịt cho Trẫm!

Bốn tên võ sĩ kim giáp đồng loạt bước lên, kéo tên Lục Minh như lôi chó chết ra khỏi đại điện. Tên Lục Minh đó bị các võ sĩ lôi đi, kêu rên suốt dọc đường.

- Bệ hạ minh xét, thần trung thành và tận tụy bao nhiêu năm như vậy, Tiên Đế cũng đã từng nói thần trung thành như một. Bệ hạ! Đừng nghe lời

https://thuviensach.vn

gièm pha của kẻ tiểu nhân!

- Bệ hạ! Cầu xin Bệ hạ tha mạng cho thần!

- Bệ hạ! Thần không dám nữa!

- Bệ hạ!

Từng tiếng thê lương kêu rên vang vọng trên đại điện. Văn võ cả triều đều sợ tái mặt đi. Tận mắt chứng kiến một người đồng liêu cùng triều làm quan mười mấy năm bị lôi ra ngoài giết chết, trong lòng ai nấy đều không khỏi run sợ. Có người càng thấy hận Lư Sâm trong lòng. Nếu không phải lão ta nói ra những lời này, Lục Minh sao có thể bị xử tử? Là quan cùng triều, ai mà chẳng có vài câu tà đạo. Nếu tất cả đều tố cáo như vậy, chỉ e là văn võ cả triều sớm đã chết không còn một ai nữa rồi.

Họ sao có thể biết, tên Lư Sâm này chính là cố ý chứ.

Lưu Lăng không khỏi ngầm giơ ngón tay cái, trong lòng thầm nhủ Lư Sâm quả thật là người quả đoán. Nếu muốn làm được việc này, không giết gà dọa khỉ trước, thì thật sự là phí mất công sức. Bây giờ một người đã chết rồi, đối với những việc sau này có lẽ sẽ có lợi rất lớn. Hơn nữa, loại người bại hoại như vậy, có giết chết cũng vẫn phải giết chết, không có gì phải do dự.

Lư Sâm là liều mạng đắc tội với văn võ cả triều để giúp Lưu Lăng làm việc. Điểm này trong lòng Lưu Lăng cũng vô cùng cảm động. Quả thực, lời của tên Lục Minh đó nói không hề sai! Nếu Liêu quốc thực sự dẫn thiết kỵ xuống phía nam, những quan viên này cùng lắm thì một chữ chạy. Nhưng hoàng tộc thì lại khác, cho dù là bỏ chạy khỏi kinh thành, thiết kỵ của Liêu quốc cũng vẫn đuổi cùng giết tận. Lư Sâm rất hiểu điều này, còn có thể cố tình nói như vậy, thật đúng là trung thành với đất nước.

https://thuviensach.vn

Lư Sâm làm như vậy là muốn tạo một cơ hội tốt cho Hiếu Đế và Lưu Lăng!

Sắc mặt của Hiếu Đế âm trầm, ánh mắt nghiêm nghị liếc nhìn các đại thần đang quỳ trước mặt. Những lời của Lư Sâm vừa nói về Lục Minh quả thực cũng khiến y thực sự tức giận. Y không phải không biết trong số bách quan phía dưới thầm bàn tán về điều gì. Bắc Hán suy yếu, khắp nơi đều phải đối mặt với hổ đói chờ mồi. Y là Hoàng đế không cẩn thận một chút là sẽ rước họa bất ngờ. Triều đình Bắc Hán cũng sẽ theo đó mà bị diệt vong.

Dưới ánh mắt chăm chú của Hiếu Đế, quần thần đều cúi thấp đầu, không dám thở mạnh. Thoáng chốc trên đại điện im lặng tới mức đáng sợ, im lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng lá rơi.

Ngày thường các lão gia uy nghiêm trang trọng, lúc này ai nấy đều câm như hến. Bầu không khí bỗng chốc đáng sợ vô cùng, dường như sự im lặng này cứ thế chậm rãi trôi qua, lại có thể thổi bùng lên tới cực điểm. Tĩnh cực tất biến, vật cực tất phản .

Sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại.

Ánh mắt lạnh lùng của Hiếu Đế liếc nhìn một lượt, không ai dám ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện bỗng vang lên một tiếng kêu rên thê lương!

- A!

- Đau chết ta mất!

- Bệ hạ! Tha mạng cho thần đi!

- A! A! A!

https://thuviensach.vn

Tiếng kêu la thê lương này giống như tiếng xé vải giữa đêm khuya, giống như tiếng con cú mèo kêu trong đêm tĩnh lặng, giống như tiếng gầm hét đáng sợ của dã thú, khiến cho các đại thần ai nấy đều tái mặt đi.

Lóc thịt sống, là một khổ hình khủng khiếp!

Từng đao từng đao đi xuống, từng đao thịt, máu chảy từng dòng.

Tiếng kêu hét thê lương của Lục Minh bắt đầu đã lên tới cực đại, truyền tới mỗi ngóc ngách trong đại điện, cũng truyền tới tận đáy lòng của mỗi người. Dường như tất cả mọi người đều sợ đến toát mồ hôi. Mồ hôi ướt đẫm lưng áo, còn ánh mắt của Hiếu Đế thì lạnh lùng, giống như là con đao róc thịt. Y liếc nhìn mọi người giống như đang róc thịt trong lòng mỗi đại thần, đau tới tận xương cốt.

Chỉ một lát sau, tiếng kêu của Lục Minh cũng dần nhỏ đi. Từ tiếng tru lên lớn đã biến thành tiếng rên rỉ thống khổ. Chỉ là âm thanh này dù nhỏ, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng văn võ cả triều này lại càng tăng lên tầng tầng lớp lớp. Nhiều người thậm chí còn nghe thấy tiếng từng nhát đao róc vào xương. Âm thanh này đáng sợ vô cùng, khiến cho tất cả mọi người đều có cảm giác như rơi vào hầm băng.

Hiếu Đế hừ một tiếng, bước tới bên cạnh ghế rồng ngồi xuống.

Tiếng hừ lạnh này càng khiến cho những đại thần nhút nhát dường như mềm nhũn cả người ngã xuống đất. Bắc Hán quốc từ khi dựng nước tới nay, hầu như chưa từng giết chết quan lại từ ngũ phẩm trở lên. Thậm chí ngay cả quan thất bát phẩm phạm pháp cũng rất ít khi truy cứu. Cho nên quan lại 20 năm nay đều quên mất nỗi đáng sợ của pháp luật nghiêm minh của Hoàng đế.

- Chư vị công thần, ai còn có biện pháp hay nữa không?

Hiếu Đế chậm rãi thở dài một cái, giọng nói âm lạnh.

https://thuviensach.vn

Ai còn dám nói chứ?

Những bách quan văn võ này ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau, lập tức đều cúi đầu xuống. Đừng nói là nghĩ cách, ngay cả thở cũng không dám phát ra tiếng động lớn. Những người này, bởi vì sự khoan dung của Hoàng đế Lưu Nghiệp, đã quên mất thiên uy khó lường, đã quên mất làm bạn với vua như làm bạn với hổ. Lúc này, họ mới bắt đầu tỉnh mộng.

Hiếu Đế chờ trong giây lát, thấy không ai lên tiếng, do đó đã lạnh lùng nói:

- Thế nào? Vừa rồi các ngươi đều mồm năm miệng mười nói muốn thay Trẫm giải ưu, phân ưu cho Trẫm cơ mà? Bây giờ sao ai nấy đều câm như hến vậy? Hay là các ngươi đều có tâm tư giống Lục Minh?

Lời này có thể trừng phạt!

Lư Sâm cúi rạp xuống đất nói:

- Vi thần không dám, xin Bệ hạ bớt giận.

Hiếu đế đập mạnh xuống bàn quát:

- Bớt giận? Bớt giận! Các ngươi nói đi, cơn giận này của Trẫm làm thế nào để bớt đi?

Lưu Lăng quỳ trước mặt bách quan, thầm nhủ thời cơ đã tới rồi!

Hắn đứng lên chắp tay nói:

- Bệ hạ, vi thần thật ra có một kế không phải là thượng sách, nhưng tạm thời có thể vượt qua khó khăn.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Có Ý Tứ

Lưu Lăng liếc qua đám văn võ bách quan không dám thở mạnh, quay đầu nâng cằm, ôm quyền và nói với Hiếu đế:

- Bệ hạ, vi thần có một kế không phải là thượng sách, lại có thể tạm thời vượt qua được cửa ải khó khăn này.

- Trung thân vương có diệu kế gì?

Hiếu đế nghe thấy thế, cúi người hỏi.

- Bệ hạ, hiện giờ các châu phủ Đại Hán chúng ta lâu rồi không có mưa, đại bộ phận khu vực đều không thể thu hoạch được. Nếu tăng cường thuế má thì không thể được. Bây giờ lòng dân đang tan rã, nếu lại tăng cường thuế má chỉ e là sẽ nổi dân biến. Bệ hạ nói rất đúng, nước có thể đẩy thuyền mà cũng có thể lật thuyền. Thiên hạ này không thể đắc tội nhất chính là lê dân bách tính.

- Từ năm thứ năm Càn Hữu, Tiên Hoàng đã từng hạ chỉ không tăng thuế má. Bây giờ quốc gia đang gặp phải cảnh rối loạn, nếu sưu cao thuế nặng chỉ có thể tăng thêm tốc độ dân biến mà thôi. Tương tự như vậy, bắt đầu từ năm Càn Hữu thứ năm, quân phí cũng chưa từng tăng lên. Phía nam biên thùy ta cũng đã chờ gần 7 năm rồi, nên biết tướng sỹ biên quan chúng ta phải sống những ngày vất vả như nào.

- Tất cả đều là dựa vào lương bổng vốn đã khó mà cơm lo áo ấm được. Nếu lại giảm chi quân phí, chỉ e quân lính có biến cũng không phải là không thể xảy ra. Nếu lòng quân loạn, lòng dân loạn, thần nghĩ tất cả chỉ

https://thuviensach.vn

dựa vào chư vị đại nhân ngồi đây, e là cũng không đủ để duy trì cơ nghiệp của Đại Hán ta.

- Chư vị đại nhân, vừa rồi Tể tướng Lư đại nhân đã nói, giữa các vị có người đề nghị tăng thuế má, có người đề nghị giảm quân phí. Các vị nghĩ như vậy, đơn giản là vì một điểm. Đó chính là các vị thấy, bách tính là bách tính của Đại Hán chúng ta, quân lính là quân lính của Đại Hán ta. Quốc gia có nạn, đương nhiên là phải có tiền xuất tiền, có lực xuất lực có đúng không?

Sau khi Lưu Lăng hỏi xong, liếc mặt nhìn bách quan văn võ một lượt. Hắn thấy có không ít người đều lặng lẽ gật đầu. Rõ ràng họ đều nghĩ như vậy.

Lưu Lăng tiếp tục nói:

- Quả thật, nước vì mọi người, mọi người đều phải lấy quốc sự làm trọng. Lợi ích cá nhân so với lợi ích quốc gia đều không thể tính là chuyện lớn gì. Tổ lật không có trứng lành, nước phá thì gia vong. Nếu mọi người đều vì tư lợi của cá nhân mình mà không quan tâm gì tới sự tồn vong của quốc gia, chỉ e cuối cùng cũng sẽ đều bị rơi vào chỗ chết mà thôi.

Lưu Lăng bước tới trước mặt Hộ bộ Thượng thư Trần Liên hỏi:

- Trần đại nhân, ta nói có đúng không?

Trần Liên cúi đầu nói:

- Trung thân vương đã nói rất đúng, không có nước thì không có nhà. Thân là một người dân của nước Đại Hán ta, đương nhiên là muốn vì Đại Hán mà bỏ một phần sức lực.

Lưu Lăng gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Không sai, thân là con dân của Đại Hán ta, đều phải vì Đại Hán ta mà bỏ chút sức lực, giúp Đại Hán ta vượt qua cửa ải khó khăn. Trên là Bệ hạ, dưới là bách tính lê dân, cùng chung mối thù, đồng tâm hợp lực, có gì khó khăn không thể vượt qua được chứ?

Bách quan văn võ đều nói:

- Trung thân vương nói có lý.

Lưu Lăng cười cười, ngữ khí liền chuyển:

- Nếu là giữa tồn vong của đất nước, mọi người vẫn còn vì chút lợi ích nhỏ nhặt riêng mà tính toán chi li, không chịu vì nước xuất lực. Bách tính như vậy, quân lính như vậy đều đáng chết.

Hiếu Đế cũng không đáp lời, chỉ im lặng lắng nghe Lưu Lăng nói chuyện. Y biết Lưu Lăng muốn nói là gì, cũng rõ ràng mục đích Lưu Lăng nói nhiều như vậy là gì. Cho nên, y không cần nói nhiều, chỉ cần xem Lưu Lăng làm việc là đủ rồi.

Thần mắt của Lưu Lăng lạnh lùng, nói:

- Các vị đại nhân, các vị không những là con dân của Đại Hán ta, mà còn là trụ cột của triều đình! Hiện tại đang là thời điểm sống còn, cũng chính là lúc chư vị đại nhân lộ rõ lòng cao thượng!

Lưu Lăng bước trở về phía trước bách quan, khom người quỳ xuống nói với Hiếu Đế:

- Bệ hạ, phương pháp của vi thần chính là, bao gồm cả thần, toàn bộ quan lại Đại Hán, tự nguyện quyên hiến tiền lương, gom đủ số lượng cống nộp, giúp triều đình vượt qua cửa ải lần này!

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường đều kinh hãi!

https://thuviensach.vn

Mặc dù trước đây có người đã mơ hồ cảm thấy trong lời Lưu Lăng có hàm ý khác, nhưng lại không thể đoán ra được điều gì. Tuy nhiên, lời này của Lưu Lăng vừa nói ra, cũng đã khiến cho một đám quan văn võ triều đình sợ hãi.

Lư Sâm liếc nhìn đám quần thần một lượt, chắp tay nói:

- Trung thân vương, chuyện này dường như hơi có chút không ổn.

Lưu Lăng nói:

- Tể tướng đại nhân, xin hỏi có gì không ổn?

Lư Sâm nói:

- Bệ hạ, Trung thân vương, trong văn võ cả triều lấy bổng lộc của thần cao nhất, mỗi tháng cũng chỉ có tiền 40 quan, lương thực 60 thạch, vải 5 cuộn, lụa 1 cuộn. Các quan nhị phẩm, mỗi tháng tiền 30 quan, lương thực 50 thạch. Quan tam phẩm, mỗi tháng tiền 25 quan, lương thực 40 thạch. Quan nhất nhị tam phẩm, mỗi tháng ngoài chi dùng ra có lẽ cũng còn dư chút đỉnh. Quan lại từ tứ phẩm trở xuống cũng chính là vừa đủ chi tiêu. Tới quan lại cửu phẩm, tiền bổng lộc hàng tháng chỉ có ba quan, lương thực 5 thạch. Nếu nhân khẩu gia tộc nhiều, chỉ e còn không đủ nhu cầu cơm no áo ấm.

Lưu Lăng xua tay cắt ngang lời Lư Sâm. Từng câu từng từ nói:

- Chẳng lẽ văn võ cả triều có thể so với nỗi khổ của những nạn dân đó sao?

Tâm tình của hắn dường như có chút kích động, đưa tay ra chỉ ra ngoài đại điện nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ khắp nơi trong thành đều là nạn dân, ban ngày xin ăn, ban đêm nghỉ đầu phố. Những người này ăn không đủ no, mặc không đủ che thân, lẽ nào các ngươi còn thanh bần hơn họ sao?

Lưu Lăng nói:

- Những nạn dân đó dăm ba ngày không được ăn một bữa cơm no cũng là chuyện rất bình thường. Khắp nơi đều là nạn đói hoành hành. Nhưng những nạn dân này không bỏ chạy sang nước khác, mà vẫn ở lại đây, vì cái gì? Bởi vì họ đều xem mình là con dân của Đại Hán!

Lưu Lăng có chút xúc động lẫn phẫn nộ nói:

- Còn có các tướng sỹ biên cương, mỗi bữa cơm của họ là gì? Là trấu, là rau rừng, là lá cây! Các ngươi, bữa tối của nhà ai ăn những thứ này chưa? Trong nhà ai không phải là rượu ngon món ngon? Các ngươi biết tới hương vị của trấu không? Các ngươi đã từng nếm qua mùi vị của lá cây chưa? Họ đều không có một câu oán hận, các ngươi sao lại còn oán hận!

- Các ngươi đề nghị giảm bớt quân phí, đề nghị tăng thuế má. Được, các ngươi có lý. Bởi vì con dân là con dân của Đại Hán ta. Tướng sỹ là tướng sỹ của Đại Hán ta. Đương nhiên là phải vì nước mà bỏ sức lực. Còn các ngươi thì sao? Lẽ nào các ngươi không phải là con dân của Đại Hán ta! Có thể khiến cho người khác bỏ tiền bỏ lực, lẽ nào các ngươi có thể đặt mình ra bên ngoài sự việc?

Sắc mặt Lư Sâm liền tái đi, thấp giọng nói:

- Trung thân vương không cần nói nữa, là vi thần sai rồi.

Lưu Lăng nói:

- Chư vị đại nhân, ta biết bổng lộc của mọi người thực sự không nhiều. Nhưng ta cũng thân là nhân thần, chính là tấm gương của bách tính. Đất

https://thuviensach.vn

nước đang có nguy cơ tồn vong, chỉ cần các vị đại nhân khẳng khái giúp tiền, bách tính tự nhiên sẽ noi theo. Sức mạnh của mỗi người rất nhỏ, nhưng 10 người, trăm người, nghìn người vạn người, trên dưới cả nước đều đoàn kết lại, ta không tin là không thể vượt qua được cửa ải này!

Lưu Lăng chắp tay nói với Hiếu đế

- Bệ hạ, trong nhà vi thần còn có 60 thạch lương, bổng lộc cũng còn lại chút ít, cộng thêm tiền thưởng của Bệ hạ, có lẽ cũng có thể quyên ra được ba trăm quan, lương 60 thạch, vải bố 30 cuộn, vải lụa 10 cuộn. Ngoài ra, từ tháng này vi thần xin giảm bổng lộc một nửa. Nửa còn lại quyên cho quốc khố!

Hiếu Đế tái mặt đi nói:

- Trung thân vương, đệ vẫn luôn kham khổ, Trẫm liên tiếp ban thưởng cho đệ, Đệ đều dùng lời nói nhẹ nhàng cự tuyệt. Bổng lộc của Thân vương, đệ vốn chỉ lĩnh phân nửa. Nếu bây giờ số tiền lương này cũng đều quyên ra, việc ăn uống trong phủ biết làm thế nào?

Lưu Lăng nói:

- Bệ hạ, thần đệ là Hoàng tộc họ Lưu, đương nhiên phải làm gương rồi!

Hiếu Đế còn muốn nói thêm gì nữa, lúc này một người lớn tiếng nói:

- Vi thần tán đồng với ý kiến của Trung thân vương. Vi thần nguyện đem 20 năm làm quan tích cóp được, tiền 65 quan, lương 54 thạch, vải bố, tơ lụa đều quyên ra, cống hiến cho đất nước một phần sức lực!

Giọng nói của người này trong sáng, từng câu từng từ, mỗi người trên đại điện đều nghe rất rõ ràng. Mọi người nhìn về phía giọng nói, thấy giọng nói chính là của Hình bộ Thượng thư Tư Mã Luật!

https://thuviensach.vn

Hiếu Đế nói:

- Tư Mã, khanh là quan thanh liêm. Trẫm biết, làm khó cho khanh rồi.

Bách quan cũng không khỏi xúc động. Tư Mã Luật làm quan mười mấy năm, lại chỉ có chút tích lũy này, có thể thấy quan thanh liêm quả nhiên là danh bất hư truyền.

Tư Mã Luật cất cao giọng nói:

- Bệ hạ, thần không bị làm khó dễ, khó khăn là Bệ hạ, là bách tính!

Lưu Lăng tán thưởng nói:

- Tư Mã đại nhân cao nghĩa, Lưu Lăng khắc sâu trong lòng!

Tư Mã Luật chắp tay nói:

- Trung thân vương quá khen rồi. Đây là bổn phận của vi thần.

Lư Sâm cũng nói:

- Thần nguyện quyên ra toàn bộ tích lũy những năm này dùng vào việc nước, cùng Bệ hạ phân ưu!

Lúc này, rất nhiều người vẫn còn im lặng. Nhưng tâm tư sớm đã nhìn ra, triều sớm hôm nay chỉ e là không thể bãi triều dễ dàng như vậy. Nếu không bỏ ra chút tiền, chỉ e là Hoàng đế Bệ hạ hạ lệnh một tiếng, tới khi đó sẽ không phải là bỏ ra chút tiền, mà bỏ ra cả máu rồi.

Lập tức có người hô lớn:

- Thần nguyện đem toàn bộ tích lũy cả đời ra quyên góp cho nước dùng!

Một người, hai người, ba người, càng ngày càng nhiều người thể hiện ý quyên tiền. Tới cuối cùng đã hình thành một làn sóng, bách quan tranh

https://thuviensach.vn

nhau thể hiện thái độ bằng lòng vì nước mà xuất lực, phân ưu với Bệ hạ. Chỉ là, trong lòng mọi người đều hiểu. Tích lũy này chẳng qua là dao nhỏ bức người.

Róc xương lóc thịt một Lục Minh chính là tảng đá khổng lồ đè nén trong lòng quần thần! Có một số người thông minh đã ngầm đoán ra, trò chơi hôm nay, chỉ e là Hoàng đế và Trung thân vương sớm đã thông đồng với nhau. Lục Minh đó, chẳng qua là vận khí quá kém, bị đem ra mổ xẻ trước, đã thành con gà bị giết để dọa khỉ rồi.

Hiếu Đế đảo mắt qua những vẻ mặt lo lắng phía trước, khẽ cười nói:

- Chư vị thần công, lòng Trẫm cũng được an ủi!

Y khoát tay nói:

- Nội thị đâu?

Tổng quản thái giám của điện Chính Thái lập tức chạy tới, kéo quần áo quỳ rạp xuống đất nói:

- Bệ hạ, có nô tỳ.

Hiếu Đế cao giọng nói:

- Ghi lại, từ nay trở đi, chi tiêu trong cung giảm đi một nửa. Trẫm ngày ba bữa không thể xa hoa, một rau hai thịt, cơm trắng một bát là được rồi. Từ Trẫm trở xuống, tất cả mọi người trong cung đình tiền phát hàng tháng giảm đi một nửa, bao gồm cả Hoàng hậu, Thái tử!

Hiếu Đế đứng lên, bước xuống bậc thang nói:

- Chư vị thần công, quân thần chúng ta đồng lòng, tất nhiên sẽ có thể hưng thịnh phồn vinh Đại Hán ta!

https://thuviensach.vn

Sau khi Hiếu Đế hạ chỉ, Lễ bộ Thị lang Lục Minh xét nhà, tru di tam tộc. Những người khác làm nô lệ, tính vào tiện tịch, trọn đời không thể trở mình được.

Trước buổi triều sáng hôm nay, chỉ e là ai cũng không thể nghĩ ra có chuyện như vậy xảy ra. Kỳ thực Hiếu Đế cũng tốt, Lưu Lăng cũng tốt. Như vậy cũng không có thể diện. Đất nước suy nhược, bị cường quốc yêu cầu cống nạp. Quốc khố trống rỗng, lại cần quần thần quyên góp tiền, quyên góp lương. Nội điều này thôi đã là một chuyện bi ai. Nhưng, với quốc lực của Bắc Hán hiện tại, không làm như vậy thì còn biết làm thế nào?

Sau khi bãi triều, Lưu Lăng được Hiếu Đế truyền vào cung nói chuyện. Hắn vừa bước đi, trong lòng vừa suy nghĩ một việc. Hắn không ngờ, người đầu tiên đứng lên lại chính là Tư Mã Luật. Hình bộ Thượng thư, đại quan tam phẩm, mười mấy năm bổng lộc tích trữ lại chỉ có 65 quan!

Mà Lưu Lăng còn chú ý tới một người. Người này khi Tư Mã Luật đứng lên đầu tiên trong mắt đã lóe lên một tia sát khí! Mặc dù sát khí này chợt lóe lên, nhưng cũng khó mà thoát khỏi ánh mắt của Lưu Lăng. Luồng sát khí lạnh lùng này, Lưu Lăng dẫn quân tác chiến nhiều năm cũng đã quen thuộc rồi.

Người này là Hình bộ Thị lang Bùi Hạo!

Trong ánh mắt của người này nhìn Tư Mã Luật, Lưu Lăng đã thấy rõ hận ý, hận vô cùng! Mà trong buổi triều sớm, duy nhất có người này từ đầu tới cuối không nói lời nào. Khi tất cả mọi người đều khẳng khái tuyên bố muốn cùng Đại Hán cùng tiến thoái, chỉ có người này không nói lời nào!

- Bùi Hạo sao?

Trong lòng Lưu Lăng thầm đọc cái tên này lên một lần. Người này trong Hình bộ càng ngày càng có ý tứ rồi.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Huynh Đệ Đồng Lòng?

Điện Thừa Tiên.

Hiếu Đế bốc lên một chút điểm tâm cho vào trong miệng, chậm rãi nhai. Trong tay cầm một bản tấu chương, vừa ăn vừa xem. Trên bàn đặt ba đĩa điểm tâm nhỏ, còn tay y chỉ là theo bản năng lấy đồ ăn trong một đĩa. Y xem tấu chương đã nhập thần, thỉnh thoảng chau mày.

Khi chiếc đĩa gần y nhất dường như đã hết sạch rồi, nhưng những đĩa khác lại vẫn chưa động tới chút nào. Trong lòng thái giám nội thị Tiểu Lục Tử đau lòng Hoàng đế, quỳ xuống nhẹ nhàng bò qua, dừng lại bên bàn, đưa tay ra đổi vị trí của đĩa điểm tâm mà bình thường Hiếu Đế thích ăn vào đĩa trống trước mặt Hiếu Đế.

Sức tập trung của Hiếu Đế đều dồn vào tấu chương, căn bản không phát hiện thấy đĩa trước mặt mình đã đổi rồi. Chờ khi y lấy miếng điểm tâm lên cho vào miệng, sự thay đổi hương vị y cũng không hề cảm giác thấy.

Tiểu Lục Tử thấy trên tóc mai của Hiếu Đế đã có thêm sợi bạc mới, không khỏi khẽ thở dài. Là nội thị thân cận bên cạnh Hoàng đế, sự cần cù và vất vả của Hiếu Đế gã là người hiểu nhất. Từ khi đăng cơ đến nay, giấc ngủ hàng đêm của Hiếu Đế từ trước đến giờ không vượt quá hai canh giờ.

Trong lòng Tiểu Lục Tử cảm khái, Hoàng đế Hoàng đế, đây chính là Hoàng đế, sự tồn tại chí cao vô thượng của nhân gian.

Trước đây, gã chẳng qua chỉ là một tiểu thái giám chẳng có địa vị gì. Từ khi tiến cung mãi cho tới khi Hiếu Đế đăng cơ mới xem như là lần đầu tiên

https://thuviensach.vn

nhìn thấy dáng vẻ của Hoàng đế. Trước đây, tiểu thái giám giống như gã, phạm vi hoạt động chỉ hạn chế ở trong viện.

Trước đây, gã hầu như cho rằng Hoàng đế là một người hạnh phúc nhất trên thế giới, cao cao tại thượng, giơ tay ra cơm đã vào miệng, cả ngày có vô số người hầu hạ, cai quản cả một đất nước. Tất cả mọi người nhìn thấy Hoàng đế đều phải quỳ xuống hành lễ. Còn Hoàng đế chỉ cần khoát tay là được rồi.

Sống trong phòng xanh vàng rực rỡ, hàng đêm đều có thiếp xinh phi đẹp bầu bạn. Ngày đó nhất định là giống với thần tiên, tự do tự tại vô ưu vô sầu.

Nhưng, từ khi làm nội thị của Hiếu đế, Tiểu Lục Tử mới biết mình đã lầm rồi, lầm to rồi.

Hàng ngày, gã đều thấy Hiếu Đế rất muộn mới đi ngủ. Mà sau khi thay ca gã lại đi nghỉ rồi, Hoàng đế còn phải lên triều sớm. Tiểu Lục Tử tận mắt thấy Hoàng đế ngày ngày vất vả như vậy, mệt mỏi như vậy, trong lòng thật sự không phải là thú vị gì. Bây giờ gã đã biết, hóa ra làm Hoàng đế mệt mỏi như vậy.

Tiểu Lục Tử vừa mới bò quay trở lại, Hiếu Đế Lưu Trác đã xem xong tấu sớ trong tay. Lúc này mới phát hiện ra đồ mà mình ăn trong miệng đã thay đổi rồi. Y nhìn điểm tâm trên bàn, lại nhìn Tiểu Lục Tử đang khom người lui về, không khỏi bật cười. Tên tiểu thái giám này rất là thông minh.

Bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, Hiếu Đế liền nói với Tiểu Lục Tử:

- Tiểu Lục Tử, sau này bữa sáng của Trẫm không cần phải chuẩn bị nhiều như vậy. Mỗi ngày có một đĩa là đủ rồi. Cơm trưa và cơm tối thì bắt đầu từ hôm nay cũng không cần phải giống như trước đây, một bát cơm, hai đĩa thức ăn là đủ rồi.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tiểu Lục Tử chấn động. Mặc dù gã không hiểu vì sao Hoàng đế lại làm như vậy. Nhưng gã biết, khẩu vị của Hoàng đế vốn không tốt. Nếu giảm thiểu thứ ăn, sức khỏe của Hoàng đế biết làm thế nào?

Gã vừa muốn nói, Hiếu đế liền khoát tay nói:

- Đi xem xem Trung thân vương tới chưa. Nếu tới rồi thì để đệ ấy vào đây.

Tiểu Lục Tử đành phải lui xuống. Gã vừa bước đi được hai bước, bỗng lại bị Hiếu Đế gọi lại.

- Tiểu Lục Tử, ngươi lại đây.

Hiếu Đế ngồi trên ghế vẫy vẫy tay với gã.

Tiểu Lục Tử liền quỳ gối trước mặt Hiếu Đế, cúi đầu nói:

- Xin Bệ hạ dặn dò.

Hiếu Đế khẽ cười chỉ vào món điểm tâm trên bàn nói:

- Những ngày này ngươi cũng vất vả rồi, điểm tâm này hương vị rất ngon, Trẫm thưởng cho ngươi.

Tiểu Lục Tử trong lòng bỗng dâng lên niềm xúc động. Tên thái giám cô đơn từ nhỏ này nước mắt lập tức chảy xuống. Gã quỳ sụp xuống đất, run người lên khóc nức nở nói:

- Bệ hạ, Tiểu Lục Tử xin người, một ngày ba bữa không thể giảm đi được nữa. Nô tài hàng ngày thấy Bệ hạ người vất vả như vậy, vốn chẳng ăn được đáng là bao, thật sự không thể giảm bớt đi được nữa.

Bữa sáng chẳng qua là ba đĩa điểm tâm. Trong mỗi đĩa không có nhiều điểm tâm, chỉ có năm miếng. Tiểu Lục Tử biết, nếu đổi lại là mình, ăn một

https://thuviensach.vn

hơi cả ba đĩa điểm tâm này cũng không thể no được.

Còn Hiếu Đế chỉ ăn năm sáu miếng, chính là đứa trẻ 5, 6 tuổi cũng còn ăn nhiều hơn.

Thấy tên tiểu thái giám này quỳ trước mặt, Hiếu Đế khẽ mỉm cười. Y khom người xuống vỗ vỗ vai Tiểu Lục Tử nói:

- Trẫm ăn no rồi, ngươi yên tâm đi. Đại Hán này còn cần Trẫm, Trẫm không thể để mình đói bụng được.

Tiểu Lục Tử còn muốn nói thêm, Hiếu Đế liền khoát tay nói:

- Đi đi, xem xem Trung thân vương tới chưa. Cầm điểm tâm này đi, sáng sớm ngươi cũng chưa ăn gì rồi.

Tiểu Lục Tử rưng rưng nước mắt, bưng khay thức ăn đi ra ngoài. Hiếu Đế nhìn theo bóng Tiểu Lục Tử đi ra, không khỏi mỉm cười. Tức giận trong lòng khi triều sớm lúc này cũng đã ổn định hơn chút rồi. Mặc dù chuyện trên triều sớm đều là y và Lưu Lăng, Lư Sâm đã thương lượng với nhau trước, nhưng khi Lư Sâm thật sự nói ra những lời đó, y vẫn khó mà kiềm nén được lửa giận trong lòng.

Khi đang xuất thần, ngoài cửa vang lên một giọng nói trong trẻo.

- Vi thần Lưu Lăng khấu kiến Bệ hạ. Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Hiếu Đế xì một tiếng, liền khẽ nói:

- Lăn vào đây cho Trẫm.

Lưu Lăng vén mành đi vào, lập tức cười nói:

- Bệ hạ tha tội, thần kháng chỉ rồi, thần vẫn nên đi vào chứ.

https://thuviensach.vn

Hiếu Đế thấy Lưu Lăng, phiền muộn trong lòng cũng đã bớt đi vài phần. Nước Bắc Hán này, hiện giờ có thể nói được vài câu trong lòng, có thể tín nhiệm, cũng chính là vị Cửu đệ này của mình.

- Kháng chỉ không tuân, người đâu, lôi Trung thân vương ra ngoài trừng phạt thật nặng.

Hiếu Đế khó mà được một lần đùa vui. Vì vậy có thể thấy Lưu Lăng có ảnh hưởng thực sự không hề nhỏ với y.

Lưu Lăng cười nói:

- Bệ hạ, Quân không nói đùa đâu.

Hiếu Đế chỉ vào chiếc ghế trước mặt nói:

- Bớt lắm mồm đi, nói xem, tiếp theo đệ định làm thế nào?

Lưu Lăng không ngồi xuống, mà cung kinh đứng bên cạnh Hiếu Đế nói:

- Bệ hạ, khi triều sớm dù văn võ cả triều đều bằng lòng quyên tiền quyên lương. Nhưng vi thần đoán chừng, trong lòng những người này không chừng còn có chủ ý gì đó. Cho nên, chuyện này không thể kéo dài được, làm càng nhanh càng tốt.

Hiếu Đế nói:

- Đệ cứ nói thẳng suy nghĩ của mình.

Lưu Lăng nói:

- Bắt đầu từ buổi chiều, Bệ hạ cử Khâm sai ra ngoài, tới nhà những vị đại nhân đó, thu từng nhà.

Hiếu Đế sửng sốt, lập tức cười khổ nói:

https://thuviensach.vn

- Làm như vậy, mặt mũi này của Hoàng đế Trẫm đều mất hết rồi.

Lưu Lăng nói:

- Bệ hạ, kẻ ác nhân này để Lưu Lăng làm đi. Bệ hạ cho thần một ý chỉ, sẽ giao cho thần xử trí chuyện quyên góp này.

- Ngoài ra, còn có một chuyện.

Lưu Lăng liếc nhìn Hiếu Đế, thấy người nọ đang chờ câu tiếp theo của mình.

Lưu Lăng nói:

- Những vị đại nhân này ai nấy đều keo kiệt, vắt chày ra nước. Cho dù họ đều quyên góp, nhưng lượng tiền quyên ra cũng không đáng là bao. Bệ hạ, Người thấy như vậy có được không? Triều đình ra mặt mượn tiền thương nhân phú hộ, sau đó định ra kỳ hạn trả lại, tính nhiều lợi ích cho họ. Đối với những người quyên góp nhiều, triều đình có thể ban phát cho họ một phần thưởng.

- Triều đình mượn tiền bách tính. Điều này dường như là có chút mất mặt.

Hiếu Đế nhíu mày nói.

Trong lòng Lưu Lăng tự nhủ chuyện này thì coi là mất thể diện gì, ở hậu thế phát hành trái phiếu chính phủ là chuyện rất công bằng. Hơn nữa, đã xòe tay ra mượn tiền các đại thần, lại trưng mộ tiền và lương của dân chúng cũng không phải là chuyện gì quá mất mặt. Dù sao chút uy nghi đó của Hoàng gia, bây giờ cũng không cần phải bảo thủ nữa.

Chỉ là lời thì không thể nói như vậy. Lưu Lăng suy nghĩ một hồi liền nói:

https://thuviensach.vn

- Bệ hạ, kỳ thực hay là Người đổi sang một phương hướng khác để suy nghĩ xem. Trong tay những phú hộ đó có tiền và lương thực dư dả. Những thứ này họ tiêu không hết, ăn không hết. Bây giờ đất nước mượn họ, tương lai sẽ cộng lại trả lại cho họ. Đối với những phú hộ đó, đối với quốc gia mà nói đều là chuyện tốt.

- Hơn nữa, triều đình sẽ không mượn không của họ. Người quyên nhiều, triều đình có thể cho họ một phần thưởng. Thậm chí có thể cho hắn họ một hư chức. Điều này chẳng qua là ngộ biến tùng quyền mà thôi. Chờ vài năm nữa, triều đình đã vượt qua giai đoạn này thì sẽ tốt hơn.

Hiếu Đế suy nghĩ một hồi nói:

- Phương pháp cũng không tồi, nhưng trong lòng Trẫm vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Lưu Lăng nói:

- Bệ hạ, kỳ thực làm như vậy còn có một điểm tốt. Chúng ta có thể nói cho Liêu quốc biết chuyện triều đình mượn tiền, mượn lương của người dân, quan lại. Liêu quốc muốn chẳng qua là tiền và lương, tạm thời không có ý định xua quân Nam hạ. Họ chỉ cần có thể nhận được cống phẩm, những chuyện khác hầu như không quan tâm. Còn chúng ta làm như vậy có thể khiến cho Liêu quốc yên tâm hơn.

Hiếu Đế sáng mắt lên, lẩm bẩm nói hai từ.

- Yếu thế?

Lưu Lăng nói:

- Đúng vậy, hiện tại Đại Hán ta bất kể là về mặt quân sự, kinh tế, hay là dân sinh cũng đều kém xa Liêu quốc hùng mạnh. Yếu thế, cũng có thể khiến cho Liêu quốc buông lỏng cảnh giác với chúng ta.

https://thuviensach.vn

Hiếu Đế cười khổ nói:

- Nhưng cứ như vậy, mặt mũi triều đình thật sự là không còn sót lại chút gì nữa.

Y khoát tay nói:

- Cũng được, Hoàng tộc Lưu thị này danh tiếng bất hiếu tử tôn, để Trẫm tới gánh đi.

Y nói với Lưu Lăng:

- Nếu như vậy, bây giờ đệ đi làm đi, không thể quá nhanh, cũng không thể quá chậm, đệ hiểu chứ?

Lưu Lăng gật đầu nói:

- Vi thần hiểu rồi. Quá nhanh bên phía Liêu quốc sẽ cảm thấy Đại Hán chúng ta còn có khả năng bóc lột. Nếu làm không tốt còn có thể sẽ nâng cao tiền cống nạp. Quá chậm, Liêu quốc chỉ e là sẽ tăng thêm áp lực.

Hiếu Đếế thở dài nói:

- Cẩn thận nhé.

Lưu Lăng nói:

- Bệ hạ, đây chỉ là tạm thời. Thần tin với hùng tài vĩ lược của Bệ hạ, không bao lâu Đại Hán ta sẽ cường thịnh lên. Tới khi đó Liêu quốc cũng tốt, Hậu Chu cũng vậy, đều chỉ có thể phủ phục dưới chân Bệ hạ làm nô bộc.

Hiếu Đế bị lời nói nịnh nọt này của hắn khiến cho bật cười ha hả. Y chỉ tay vào mặt Lưu Lăng nói:

https://thuviensach.vn

- Lão Cửu à, sao đệ bây giờ cũng có cái trò này chứ?

Lưu Lăng nói:

- Bệ hạ, đây không phải là khen tặng gì Ngài, là vi thần thật sự tin tưởng!

Thần sắc Hiếu Đế tái đi, khoát tay nói:

- Trước tiên không nên nói tới điều này. Ta có chuyện muốn hỏi đệ.

Y liếc nhìn Lưu Lăng, hỏi:

- Lão Cửu, Trẫm nghe nói đêm qua có người đột nhập vào Vương phủ của đệ?

Thần sắc Lưu Lăng như thường, hắn khom người nói:

- Vâng, đêm qua có mấy người thâm nhập vào Vương phủ, cũng may là trong Vương phủ có Đại nội thị vệ của Bệ hạ phái tới và binh lính tinh nhuệ của đại doanh Kinh Kỳ. Những tên giặc cỏ đó không thể là đối thủ, cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Hiếu Đế nói:

- Hiện giờ trong thành Thái Nguyên nạn dân vô số, khó tránh khỏi có chút không tôn trọng pháp luật và kỷ luật. Bát môn tuần sát ti đã đăng ký nạn dân vào sổ, chờ triều đình trấn an những người này rồi, trị an có lẽ sẽ tốt hơn. Như vậy đi, người trong cung cũng có hạn, Trẫm từ đại doanh Kinh Kỳ điều ra năm trăm tinh nhuệ để bảo vệ Vương phủ của đệ.

Lưu Lăng kéo áo bào quỳ xuống nói:

- Bệ hạ, thị vệ trong phủ cũng đã đủ rồi. Như Bệ hạ nói, trong nạn dân tốt xấu đều có. Chờ sau khi triều đình sắp xếp được cho nạn dân, tình hình sẽ

https://thuviensach.vn

được thay đổi nhiều hơn. Mấy tên giặc cỏ đó mà thôi, không cần phải hưng sư động chúng.

Hiếu Đế thản nhiên liếc nhìn Lưu Lăng, dường như muốn nói điều gì đó, cuối cùng vẫn là không nói. Thấy thần mắt Hiếu Đế như vậy, trong lòng Lưu Lăng trầm hẳn xuống.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tiên Duyên Nhân Gian

- Nạn dân sao?

Từ sau khi từ hoàng cung đi ra, trong đầu Lưu Lăng vẫn luôn nhớ tới những lời của Hiếu Đế đã nói. Hắn cười thầm trong lòng, thầm nhủ:

- Nhị ca ta, huynh nói là nạn dân, thì đó chính là nạn dân.

Lại nhớ tới sứ thần Liêu quốc sẽ tới nhận cống phẩm, trong lòng hắn vang lên một tràng cười lạnh. Đại Liêu, hừ, cống phẩm có thể giao cho ngươi, chỉ e là tới khi đó ngươi một đồng cũng không lấy đi được!

Hắn đi ra khỏi hoàng cung, Triệu Nhị dẫn theo mấy tên thị vệ đang chờ hắn. Lưu Lăng nhảy lên lưng ngựa, vẫy tay nói:

- Đi thôi, chúng ta hồi phủ.

Triệu Nhị nói:

- Vương gia, vừa rồi gã sai vặt trong nhà Tể tướng Lư đại nhân len lén truyền tin, nói Lư đại nhân đang ở Tụ Hiền lâu chờ ngài.

Ánh mắt Lưu Lăng sáng lên, liền vung roi lên khẽ quát một tiếng:

- Đi!

Lưu Lăng vốn được cưỡi ngựa trong cung cấm, đặc quyền đeo đao trong điện. Nhưng thứ này chẳng qua là thể hiện sự tín nhiệm của Hoàng đế dành cho hắn. Lưu Lăng cũng không ngốc, thực sự dám cưỡi ngựa giương đao

https://thuviensach.vn

trong cấm cung. Hắn không trực tiếp tới Tụ Hiền lâu, mà trước tiên trở về phủ Trung thân Vương.

Sau khi trở về Vương phủ, Lưu Lăng đã hỏi thăm một chút tình hình của Vương Tiểu Ngưu. Tiểu binh này chịu khổ vẫn chưa tỉnh lại, nhưng tình hình cũng đã có chuyển biến tốt hơn rồi. Thật ra, chàng thư sinh Chu Diên Công bị Nhạc Lỳ Lân bắt tới đã khôi phục thể lực. Mặc dù không có cái lộn, nhưng tên này cũng có thể nói là một diệu nhân, không ngừng kêu đói, khát, giống như phủ Trung thân Vương này chính là một cái khách sạn vậy.

Lưu Lăng cười trừ, cũng không buồn chú ý gì tới. Hắn thay quần áo, cũng không mang theo nhiều tùy tùng, chỉ để cho Triệu Nhị dẫn theo hai thị vệ đi cùng. Sau đó gọi thêm cô bé Liễu Mi Nhi. Một đoàn năm người từ cửa sau Vương phủ đi ra, đi bộ về phía Tụ Hiền lâu.

Tụ Hiền lâu là một tửu lầu thâm niên nhất ở tỉnh Thái Nguyên. Ông chủ họ Quách, tên là Quách Chính Huy, khoảng chừng trên dưới 40 tuổi. Khuôn mặt chữ điền, cũng là tướng mạo đường hoàng. Nghe nói còn là hậu nhân của danh tướng Đại Đường Quách Tử Nghi. Nhưng sự thực thì có phải như vậy hay không cũng không biết được.

Niên đại của Tụ Hiền lâu này còn lâu đời hơn cả Bắc Hán quốc. Bắc Hán từ khi Lưu Nghiệp kiến quốc tới nay chưa đầy hai mươi mấy năm, mà Tụ Hiền lâu này nghe nói đã có không dưới trăm năm lịch sử. Vào những năm cuối triều Đường, thiên hạ đại loạn, khắp nơi khói lửa liên miên, khắp nơi đều là đánh nhau. Tụ Hiền lâu có thể không bị gục ngã trong thời loạn thế, vì vậy có thể thấy Quách gia này thật sự có nội tình nhất định.

Tụ Hiền lâu là một nhà lầu có kết cấu bằng gỗ hai tầng. Mặc dù lịch sử đã trải qua hàng trăm năm, nhưng vẫn vô cùng vững chắc. Từ vết tích đã loang lổ trên cột, còn treo tấm biển cũ kỹ viết ba chữ Tụ Hiền lâu đều có thể chứng thực được từ một phương diện tòa nhà này thực sự đã trải qua mưa gió.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa có một đứa nhỏ mặc áo vạt ngắn, trên vai vắt một chiếc khăn lông nhiệt tình gọi khách. Dải Sơn Tây Thiểm Tây thực sự không có món ăn gì nổi tiếng. Tụ Hiền lâu này chủ yếu không ngờ lại là món ăn Tứ Xuyên. Lưu Lăng rất thích hương vị thơm ngon cay ngọt đó của món ăn Tứ Xuyên. Bởi vì nó có thể khiến cho hắn nhớ tới kiếp trước. Nên nhớ, ở kiếp trước, phụ thân của hắn chính là một đại sư nấu món ăn Tứ Xuyên nổi tiếng gần xa.

- Mấy vị khách quen, đã lâu không thấy các ngài ghé qua.

Vẻ mặt rạng rỡ của tiểu nhị nghênh đón.

Làm lâu ở Tụ Hiền lâu này, tiểu nhị của quán này sớm đã luyện được mắt lửa ngươi vàng nhìn người. Mặc dù mấy người Lưu Lăng ăn mặc tùy ý, nhưng khí thế trên người Lưu Lăng khó mà che giấu được. Tiểu nhị của quán đã gặp qua nhiều người, vừa nhìn là biết mấy người này có thân phận lớn.

- Trên lầu còn có phòng trang nhã, tiểu nhân đưa mấy vị khách quý lên trên được chứ?

Vẻ mặt nịnh nọt của tiểu nhị trong quán nói.

Triệu Nhị khoát tay nói:

- Có chỗ rồi, tử khí đông lai.

Tiểu nhị liền nói:

- Vâng, mấy vị đi theo tiểu nhân.

Lưu Lăng bước vào Tụ Hiền lâu, đầu tiên nhìn thấy ở vị trí chính bắc của sảnh có một pho tượng gỗ. Pho tượng này rõ ràng đã nhiều năm rồi, nhưng vẫn như cũ, nhìn vẫn còn rất sinh động. Bức tượng gỗ này cao khoảng 1m,

https://thuviensach.vn

tỷ lệ cân đối, nhìn dáng vẻ giống như là bút tích của một vị đại sự nào đó điêu khắc.

Bên cạnh tượng gỗ còn điêu khắc một câu đối, bút pháp rồng bay phượng múa. Vế trên câu đối là: Quyền khuynh thiên hạ nhi triều bất kỵ. Vế dưới là: Công cái nhất đại nhi chủ bất nghi. Bổ ngang là bốn chữ, "Trung vũ bảo quốc".

Lưu Lăng vừa nhìn câu đối này, liền biết bức tượng gỗ này tất là Quách Tử Nghi. Quách Tử Nghi là danh tướng của thời kỳ Trung Đường, lấy thân phận võ cử nhân nhập ngũ tòng quân, quân công tích lũy đã lên tới vị trí Thái thú Cửu Nguyên, Tiết Độ Hữu Binh Mã Sứ Sóc Phương. Sau khi loạn An Sử bùng nổ, hắn được bổ nhiệm làm Tiết độ sứ Sóc Phương, dẫn quân thu phục hai kinh đô Lạc Dương và Trường An, dẹp loạn lập công đầu, sau được tấn thăng Trung Thư Lệnh, phong làm Phần Dương Quận Vương.

Ở tiền thế Lưu Lăng cũng có chút hiểu biết về vị tướng Quách Tử Nghi này. Hắn cũng vô cùng ngưỡng mộ danh tướng Đại Đường này.

Thận trọng liếc nhìn lại bức tượng của Quách Tử Nghi, Lưu Lăng mới bước lên cầu thang. Tiểu nhị của nhà lầu đó đi trước dẫn đường, vừa đi vừa nói:

- Bên đó là lão tổ tông của chưởng quầy chúng ta, Trung Vũ Công Phần Dương Quận Vương - Quách lão thái gia. Người chính là danh tướng lớn, cả đời chưa từng thất bại.

Lưu Lăng mỉm cười, cười trừ với tên tiểu nhị này.

Lên tới lầu 2, tới nhã gian của Tử Khí Đông Lai, tiểu nhị dừng lại ở đây, khom người mời Lưu Lăng đi vào. Hai tên thị vệ đứng hai bên trái phải cửa. Triệu Nhị thì cùng Liễu Mi Nhi tìm một chỗ ngồi xuống.

Lưu Lăng vừa vào cửa, lão Tể tướng Lư Sâm liền đứng lên nghênh đón.

https://thuviensach.vn

- Hạ quan bái kiến Trung thân vương.

Lư Sâm khom người hành lễ, liền bị Lưu Lăng kéo lại. Lưu Lăng bật cười ha hả nói:

- Lư đại nhân, ở đây không phải triều đường, lễ nghĩa này miễn đi. Hơn nữa, hôm nay muốn bái cũng nên là Lưu Lăng bái tạ Lư đại nhân đã toàn lực giúp đỡ.

Lư Sâm nói:

- Hổ thẹn, Lư mỗ cũng là thần dân của Đại Hán ta. Trung thân vương nhất định không được nói như vậy.

Lưu Lăng bật cười ha hả nói:

- Giữa ngài và ta không nên khách khí như vậy, không biết Lư đại nhân tìm ta tới là có chuyện gì?

Lư Sâm ban đầu đề Lưu Lăng ngồi xuống, sau khi rót cho Lưu Lăng đầy một ly rượu, thở dài một cái, ngẩng đầu lên nhìn Lưu Lăng. Sau đó lại thở dài, muốn nói nhưng lại thôi.

Lưu Lăng nhìn vẻ mặt của Lư Sâm hết sức buồn cười. Hắn liền nâng ly rượu lên uống một ngụm hỏi:

- Hay là Lư đại nhân có chuyện gì khó nói?

Lư Sâm há miệng thở dốc, lại thở dài một cái.

- Thôi đi, Trung thân vương, vẫn là nói chuyện chính trước đi.

Lư Sâm kính Lưu Lăng một ly rượu xong liền nói:

https://thuviensach.vn

- Sau buổi triều sáng, người của Hình bộ phụng chỉ kiểm tra và kê biên tài sản của nhà Lễ bộ Thị lang Lục Minh.

Lư Sâm lấy từ trong áo ra một tờ giấy chuyển cho Lưu Lăng nói:

- Tờ giấy này là danh sách kê biên tài sản nhà Lục Minh, Trung thân vương xem qua một chút.

Lưu Lăng thấy sắc mặt Lư Sâm trịnh trọng, lấy kết quả danh sách ra hỏi:

- Hay là có chuyện gì kỳ quái?

Lư Sâm thở dài nói:

- Vương gia sau khi xem xong sẽ hiểu.

Lưu Lăng gật đầu, mở tờ danh sách ra xem qua một lượt, chỉ thấy hai ba hàng không khỏi hít một hơi khí lạnh! Tên Lục Minh này quả nhiên là có điểm kỳ quái!

Vàng một nghìn hai trăm lượng, tiền ba nghìn quan, đông châu 18 viên, đá mắt mèo 2 viên, san hô ba thước một gốc….

Trong lòng Lưu Lăng chấn động, chỉ là con số này thôi, dù là Lưu Lăng cũng còn xa mới có được. Lưu Lăng chính là Thân vương, nhưng trên dưới nhà hắn đều không thể lấy ra 1/10 tài sản của danh sách này. Lục Minh hắn ta là Thị lang tứ phẩm. Bổng lộc mỗi tháng chưa quá 20 quan, chính là vì quan ngũ cả đời cũng không thể tích lũy được nhiều tiền bạc như vậy.

Lưu Lăng xem xong tờ danh sách, trong lòng đã có tính toán. Hắn quay đầu lại nhìn Lư Sâm hỏi:

- Có thư từ gì không?

Lư Sâm khen ngợi:

https://thuviensach.vn

- Vương gia anh minh, thoáng chốc đã nghĩ tới điểm này.

Lão lấy từ trong tay áo ra một xấp thư chuyển cho Lưu Lăng, khoảng mười mấy bức thư. Những bức thư này đều dùng gấm góc, cho nên cũng không quá nặng. Mà loại gấm vóc này, trong số người dân bình thường cũng khó mà nhìn thấy được.

Lưu Lăng nhận thư cũng không vội mở ra xem, mà đặt trên bàn, trước tiên hỏi Lư Sâm:

- Nghĩ tới Lư đại nhân đã xem qua rồi, thư này có lẽ không phải là từ phía bắc tới. Hay là… là phía tây?

Lư Sâm tái mặt đi, chắp tay nói:

- Hạ quan khâm phục! Vương gia còn chưa xem những bức thư này, đã suy đoán được chính là từ phương tây gửi tới sao?

Lưu Lăng bật cười ha hả nói:

- Đại Liêu quốc chủ Da Luật Hùng Cơ tự cho mình là cao. Người này xem Hán quốc ta chẳng ra gì. Tự cho rằng thiết kỵ xuôi xuống phương nam không cần khí lực quá lớn cũng có thể tiêu diệt Hán quốc nước ta. Quả thật, Liêu quốc nắm trong tay không dưới năm sáu mươi vạn quân, nếu triệu tập toàn lực của cả nước đạt đến binh lực trăm vạn cũng không phải là quá. Cho nên, Liêu quốc không cần tiêu tốn nhiều tiền như vậy để thu mua gian tế. Phía tây thì không bằng, Tây Hạ Vương Nguyên Hạo chính là kiêu hùng đương thế. Tây Hạ vừa mới kiến quốc, chính là lúc muốn phát triển khát vọng hùng tâm.

Hắn dừng lại một lúc, nói tiếp:

- Luận về quốc lực, Tây Hạ mới kiến quốc chưa được 5 năm, nội tình không đủ. Nhưng nắm giữ binh lực không dưới năm mươi vạn. Quốc lực

https://thuviensach.vn

cũng vượt xa Đại Hán ta. Liêu quốc phương bắc, Hậu Chu phương nam, lại cộng thêm Đại Hán ta. Tây Hạ phải đối mặt với ba nước này duy có thực lực của Đại Hán ta là yếu nhất. Nếu Nguyên Hạo muốn mở mang bờ cõi, chỉ e là sẽ tấn công Đại Hán ta đầu tiên đấy.

Lư Sâm nói:

- Vương gia chưa đọc thư đã biết rõ sự tình rồi, hạ quan khâm phục. Khả năng suy đoán này, hạ quan chắc chắn không thể sánh kịp. Chỉ là, chuyện này Vương gia sao có thể biết được?

Lưu Lăng thở dài nói:

- Bức thư này trước tiên ta sẽ giữ lại, sau đó ta sẽ trình lên Hoàng đế Bệ hạ. Tiếc là, nếu sớm biết còn có quan hệ này... tên Lục Minh đó xem ra chết có chút dễ dàng quá rồi.

Lư Sâm nói:

- Vương gia, trong những bức thư này liên tiếp nhắc tới một người, dặn dò Lục Minh có chuyện có thể tìm tới người này thương lượng. Người này có lẽ chính là Tây Hạ phái tới làm mật thám. Nhưng, trong thư lại không nói người này là ai. Nhưng thật ra có đề cập tới nơi mà Lục Minh và người Tây Hạ đó gặp mặt, chính là… chính là một nơi phong nguyệt.

- Hả?

Lưu Lăng nhíu mày, hỏi:

- Nơi phong nguyệt?

Lư Sâm gật đầu nói:

- Đúng vậy, trong thư nhắc tới, nếu có thông tin, để Lục Minh tới Tiên Duyên Nhân Gian truyền lại là được.

https://thuviensach.vn

- Tiên Duyên Nhân Gian?

Lưu Lăng rất lạ lẫm với nơi này, chưa từng chú ý xem nơi nào trong thành Thái Nguyên này có một nơi phong nguyệt như vậy. Lư Sâm thấy Lưu Lăng mê man. Lão đứng lên đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ, đưa tay ra chỉ ra phía ngoài nói:

- Vương gia, Tiên Duyên Nhân Gian này chính là ở đây!

Lưu Lăng bước tới xem, chỉ thấy Tiên Duyên Nhân Gian này cũng là một lầu gỗ hai tầng. Bởi vì trong thời kỳ tang tiên đế, ở đây cũng đã không còn treo dải lụa hồng trước cửa như ngày xưa. Bởi vì Bát môn tuần sát ti và hai nha môn của Thái Nguyên Phủ đều hạ nghiêm lệnh, trong thời kỳ chịu tang không cho phép kinh doanh thanh lâu, cửa chính của Tiên Duyên Nhân Gian này đóng chặt, trên cửa treo tấm biển tạm dừng kinh doanh, nhưng cửa bên thì mở, ngẫu nhiên có người ra vào.

- Ở đây sao?

Lưu Lăng cười nói:

- Người Tây Hạ này thật ra rất biết tìm chỗ. Thanh lâu tửu lầu, hai nơi này tính lưu động lớn nhất. Mặc dù là có người lạ mặt ra vào cũng không thể thu hút sự chú ý.

Lư Sâm gật đầu nói:

- Vương gia, hạ quan lo lắng là… hiện giờ Đại Hán ta tân Hoàng đăng cơ, lại đúng năm gặp thiên tai. Sứ thần Liêu quốc sắp tới thúc giục cống phẩm, có thể nói là trong lo ngoài loạn. Tây Hạ mua chuộc Lục Minh. Những chuyện này nghĩ đến Tây Hạ đã đều hiểu rồi. Hạ quan lo lắng… Tây Hạ sẽ nhân dịp xâm nhập vào.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng gật đầu, nhìn về phía Tiên Duyên Nhân Gian, không khỏi chau mày.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sau Không Gặp Lại Nữa

Lư Sâm còn muốn trù bị xây dựng Quân Cơ Xứ, cho nên cũng không ở lại Tụ Hiền lâu mà đi trước. Lưu Lăng trong lòng trĩu nặng, một mình uống hết hai ly rượu.

Hắn không hiểu sao đột nhiên lại tới thời đại này, hơn nữa còn dấn thân vào trong Hoàng thất Bắc Hán quốc. Mặc dù từ trước đến giờ không nghĩ tới cái gì trong thời loạn thế này sẽ thành bá nghiệp. Nếu không, hắn sẽ không ủng hộ Nhị ca hắn đăng cơ. Nhưng, nếu sống trong thời đại này, hắn cũng cần phải sống tiếp.

Trong thời loạn thế như vậy, muốn sống tốt hơn, chắc chắn rất vất vả. Bởi vì không phải ngươi không đụng tới người khác, người khác sẽ buông tha cho ngươi. Ví dụ như Đại Liêu quốc phương Bắc, không ngừng áp bức Hoàng thất và người dân Bắc Hán quốc, mãi cho tới một ngày Bắc Hán quốc không còn chút sức lực nào nữa, chỉ e là Liêu quốc sẽ không chút do dự mà vứt bỏ. Còn Tây Hạ quốc vừa mới dựng nước chưa đầy 5 năm, có một vị vua tráng chí hùng tâm mưu đồ bá chủ thiên hạ Nguyên Hạo. Mục tiêu của người này là xây dựng đế quốc Tây Hạ lớn mạnh, còn Bắc Hán chính là hòn đá mà Nguyên Hạo đặt chân thành tựu bá nghiệp.

Hậu Chu phương Nam, mặc dù Hoàng đế Quách Uy lâm trọng bệnh. Nhưng Thái tử Quách Diêu lại là người có dã tâm cực lớn. Hậu Chu chiếm cứ đô thành của Đại Đường. Giấc mộng của y là muốn Hậu Chu thành lập sánh ngang với đế quốc Đại Đường!

Đương thời có tồn tại nhân kiệt như vậy, cho dù Lưu Lăng muốn tránh thế cũng không được. Nếu không thoát khỏi vận mệnh này, Lưu Lăng cũng

https://thuviensach.vn

không thể nước chảy bèo trôi được. Hắn muốn đấu tranh! Con người cũng vậy, thần cũng vậy, chỉ cần đưa đầu mâu chỉ về phía Bắc Hán, Lưu Lăng sẽ không chút do dự giơ chiến đao lên!

Thở mạnh một hơi, Lưu Lăng lại nhìn thấy Tiên Duyên Nhân Gian phía sau Tụ Hiền lâu. Nơi này phải điều tra một chút.

Lưu Lăng bước ra khỏi Tử Khí Đông Lai. Hắn dẫn theo đám người Triệu Nhị và Liễu Mi Nhi đi xuống. Tiểu nhị nhiệt tình tiễn họ ra cửa chính của Tụ Hiền lâu. Hai mắt của tiểu nhị này phần lớn thời gian đều ngắm nhìn cơ thể Liễu Mi Nhi, trong lúc nói chuyện, hầu như nhìn lén nàng, vẻ mặt ngưỡng mộ. Điều này khó trách, tuổi tác của gã 16 – 17, chính là độ tuổi khát vọng chạy theo cái đẹp. Liễu Mi Nhi xinh đẹp như vậy, nếu trong lòng gã không có hoài niệm gì mới là không bình thường.

Lưu Lăng cũng không quan tâm tới hành động như vậy của tên tiểu nhị này, chi khẽ mỉm cười. Nhưng Triệu Nhị lại thấy ngứa mắt với tên tiểu nhị, đôi mắt hổ trợn trừng lên lườm gã mấy cái.

Liễu Mi Nhi thấy Lưu Lăng nhíu chặt mày, vốn định tiện đường mua chút đồ mang về làm kỷ niệm, bị nàng dồn nén xuống. Tâm tư của nàng đều dồn lên người Lưu Lăng. Trong một trái tim chỉ có một mình Lưu Lăng. Thậm chí Lưu Lăng còn quan trọng hơn cả bản thân nàng. Cho nên, nàng thấy tâm tình Lưu Lăng không tốt, cũng bắt đầu nghĩ xem nên làm thế nào để Vương gia được vui.

Lưu Lăng vừa quay đầu lại, đúng lúc thấy Liễu Mi Nhi cũng nhíu chặt mày lại, dường như là có tâm sự gì đó. Trong lòng hắn giật mình, tự nhủ không dễ dàng gì đưa cô bé này ra ngoài một chuyến, cũng không hỏi xem nàng có muốn mua gì về không. Cô gái này chắc chắn là đang giận dỗi.

Lưu Lăng bỗng nhiên nhớ tới lần trước đã đồng ý, muốn tặng cho hai người Liễu Mi Nhi và Mẫn Tuệ mỗi người một chiếc thoa cái tóc. Trong

https://thuviensach.vn

khoảng thời gian này vô cùng bận rộn, đã quên hết đi.

Hắn mỉm cười nói:

- Đi, chúng ta ta lên phố Lưu Ly dạo một chút.

Liễu Mi Nhi ngây người ra một hồi, liền ngẩng đầu lên nhìn Lưu Lăng.

Lưu Lăng khẽ cười nói:

- Không đi sao? Vậy thì thôi, chúng ta hồi phủ.

Liễu Mi Nhi giậm chân cười nói:

- Đi đi đi, sao lại không đi? Đồ rửa bút của Vương gia hỏng rồi, phải mua cái mới. Nô tì còn hứa mua quà tặng cho Mẫn Tuệ muội muội, đúng lúc đi dạo vài vòng.

Lưu Lăng nói với Triệu Nhị:

- Các ngươi về trước đi.

Triệu Nhị liền nói:

- Vương gia, đêm qua trong Vương phủ vừa có kẻ xấu tới. Thuộc hạ sợ có người có ý đồ gây bất lợi cho Vương gia. Thuộc hạ đi cạnh Vương gia.

Lưu Lăng xua tay cười nói:

- Ở đây cách Vương phủ không xa. Hơn nữa ta cũng không phải là sức trói gà không chặt, không sao, các ngươi cứ về trước đi.

Triệu Nhị còn muốn nói nữa, Lưu Lăng bỗng nhìn hắn với ánh mắt rất kỳ lạ. Ý nghĩa của ánh mắt này Triệu Nhị không phải rất hiểu, nhưng Triệu Nhị biết Vương gia muốn hắn đi chắc chắn là có thâm ý khác. Do đó Triệu Nhị cũng không nói thêm gì nữa, dẫn hai thị vệ quay về Vương phủ trước.

https://thuviensach.vn

Chờ cho đám người Triệu Nhị đi rồi, Lưu Lăng bỗng nhiên kéo tay Liễu Mi Nhi đi.

- Đi, sáng hôm nay ta sẽ dẫn Mi Nhi đi dạo phố.

Hắn cười nói.

Liễu Mi Nhi được Lưu Lăng thình lình nắm tay, chờ sau khi phản ứng lại được, bỗng nhiên đỏ bừng mặt lên e thẹn. Mặc dù dân phong thời kỳ triều Đường tương đối thoáng, nhưng trên phố một nam một nữ kéo tay du ngoạn, dù sao cũng rất khó coi. Liễu Mi Nhi được Lưu Lăng cầm tay, trong lòng cũng có vô số con thỏ bé nhỏ liên tiếp nhảy ra.

Tay Lưu Lăng giống như có ma lực, khiến nàng không được tự nhiên. Tim nàng đập thình thịch, ngay cả hai chân dường như cũng không thể đi được. Lúc này nàng giống như là đang làm chuyện xấu gì đó, lại giống như một đứa trẻ lên năm lên ba, tùy ý để Lưu Lăng kéo tay mình đi.

Đây cũng là tại Lưu Lăng mà thôi, đường đường Thân vương, kéo tay một nha đầu trên phố du ngoạn, còn ra thể thống gì?

- Ta còn hứa tặng nàng một chiếc trâm cài tóc, đi, chúng ta đi dạo.

Lưu Lăng không nói lời gì, kéo tay Liễu Mi Nhi đi. Liễu Mi Nhi ừ một tiếng, đỏ mặt lên đi phía sau Lưu Lăng. Lúc này tim Liễu Mi Nhi sợ muốn chết. Nhưng lại vui sướng vô cùng.

- Bên đó có sạp bán trâm cài tóc, chúng ta tới xem xem.

Đi được một đoạn, tim Liễu Mi Nhi cũng dần bình phục lại một chút. Lúc này có một cảm giác ngọt ngào chứa đầy tim nàng. Chỉ mong Vương gia kéo tay nàng như vậy đi tiếp thì tốt.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng bước tới trước sạp hàng tìm mua trâm cài tóc. Rất tự nhiên buông tay Liễu Mi Nhi ra, hắn lại không nhìn thấy, khoảnh khắc hắn buông tay Liễu Mi Nhi ra đó bỗng nhiên ánh mắt ảm đạm.

Lưu Lăng buông lỏng tay, nàng bỗng nhiên có cảm giác như bị mất mát.

Lưu Lăng tiện tay cầm một chiếc trâm cài tóc lên xem. Màu sắc ngọc bích, phía trên còn khảm hai hạt châu màu đỏ nho nhỏ. Hắn cầm lên cài lên đầu Liễu Mi Nhi, màu sắc hình như không hợp cho lắm. Hắn lắc đầu đặt xuống, ánh mắt liếc qua sạp hàng một lượt, bỗng nhiên sáng bừng lên.

Một chiếc trâm cài tóc kiểu lá cây, người thợ làm vô cùng tinh xảo. Chiếc lá này không những hình dạng lưu chuyển hoàn mỹ, ngay cả sống lá cây cũng được hiện lên rõ ràng. Điểm khó nhất chính là, tạo hình của chiếc trâm này là hình lá liễu. Lá liễu, Liễu Mi Nhi, quả nhiên là xứng vô cùng.

Lưu Lăng đưa tay ra cầm chiếc trâm đó lên, không chú ý tới bàn tay mềm mại trắng như ngọc cũng đã đưa ra. Hai tay cùng một mục tiêu, đều cầm chiếc trâm hình lá liễu đó lên.

Hai tay chạm vào nhau, hai người lúc này mới bừng tỉnh. Lưu Lăng quay đầu lại nhìn, thấy một người đẹp khoảng 18 – 19 tuổi đang đứng bên cạnh mình. Hắn vừa rồi chỉ là chăm chú nhìn vào chiếc trâm cài tóc đó, mà không chú ý tới người bên cạnh mình. Mà lúc này, Liễu Mi Nhi đứng bên cạnh Lưu Lăng lại giống như đối mặt với kẻ địch lớn.

Lưu Lăng chỉ nhìn thoáng qua, không khỏi khiến cho tâm thần chấn động!

Người con gái này tuổi tác lớn hơn Liễu Mi Nhi khoảng 2 – 3 tuổi. Khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ vô cùng. Rõ ràng, nàng cũng chỉ chú ý nhìn cây trâm cài tóc đó mà không chú ý tới sự tồn tại của Lưu Lăng. Khuôn mặt của người này tròn trịa, lông mày nhỏ nhắn, mắt hạnh, mũi nhỏ cao, chiếc miệng khẽ hé ra, môi đỏ mọng, rung động lòng người.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt xinh đẹp, non nớt, sóng mắt lưu động, mang theo ý mị khiến người ta mê đắm.

Người con gái này mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn. Chiếc váy có chiều dài vừa phải, ôm người, lộ rõ đôi chân nhỏ nhắn đi đôi hài thêu hoa rất đẹp, bờ eo thon mảnh. Điều này khiến cho Lưu Lăng dường như cảm thấy thắt lưng của người con gái này thậm chí không hơn cánh tay hắn. Nàng xinh đẹp thẹn thùng, giống như một đóa hoa xuân đang nở rộ.

Nếu luận về tướng mạo, người con gái này kỳ thực không xinh đẹp bằng Liễu Mi Nhi. Cơ thể cũng không có vẻ yêu kiều bằng, thấp hơn Liễu Mi Nhi vài phân. Nhưng, người con gái này trên dưới đều toát lên vẻ ý mị dù không mãnh liệt nhưng lại khiến cho người ta không thể bỏ qua. Làn môi nàng, má nàng ửng hồng, còn có thần mắt mời chào đó, đều khiến cho tâm thần người ta rung động.

Tâm thần Lưu Lăng rung động, bên tai còn nghe thấy tiếng hừ khẽ xen chút ghen tuông của Liễu Mi Nhi. Lưu Lăng quay đầu lại nhìn, thấy mặt Liễu Mi Nhi đỏ bừng lên nhìn mình. Lưu Lăng lúc này mới ý thức được mình đã có chút thất thố rồi, liền cười xòa tỏ ý xin lỗi Liễu Mi Nhi.

- Công tử đừng trách, nô gia nhất thời chỉ chú ý tới chiếc trâm cài tóc này, nên đã đường đột.

Người con gái yêu kiều đó khẽ nói.

Giọng nàng nhẹ nhàng, dịu dàng, uyển chuyển giống như chim hoàng oanh kêu, lại giống như liễu rủ phất phơ trong gió, mà lại giống như một ly nữ nhi hồng khiến người ta say.

Lưu Lăng nói:

- Ta cũng không nhận ra cô nương đến, thất lễ rồi.

https://thuviensach.vn

Người kia che miệng cười, lộ rõ vẻ quyến rũ.

- Thế nào? Công tử cũng thích chiếc trâm cài tóc này sao?

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía Lưu Lăng, ánh mắt lưu chuyển. Một người con gái mạnh bạo nhìn một người đàn ông như vậy, cũng là hiếm thấy. Trong lòng Lưu Lăng bỗng có chút hoảng hốt, dường như là có chút đoán ra thân phận của người con gái này rồi.

- Ừ, đang định mua chiếc trâm cài tóc này tặng cho người ta, cảm thấy chiếc trâm này rất thích hợp.

Lưu Lăng đáp.

- Hử?

Người con gái đó có chút buồn bã nói:

- Điều này cũng thật là trùng hợp, nô gia cũng rất thích chiếc trâm cài tóc này. Không biết… công tử có thể bỏ ý thích, nhường chiếc trâm này lại cho nô gia được không?

Lưu Lăng còn chưa nói xong, Liễu Mi Nhi liền cướp lấy chiếc trâm đó vào tay trước.

- Không được! Là công tử nhà ta nhìn thấy trước.

Đôi mày lá liễu đó của Liễu Mi Nhi thực sự đã dựng đứng lên, hai quai hàm bạnh ra, vẻ mặt quyết liệt, không chút nhượng bộ nào.

Lưu Lăng cười khổ nói:

- Vị cô nương này, cô cũng đã thấy rồi đấy, người bạn gái này của ta rất thích chiếc trâm này, thứ cho ta không thể tuân mệnh.

https://thuviensach.vn

Người con gái lại thở dài nói:

- Nếu đã như vậy thì thôi đi. Mặc dù nô gia rất thích chiếc trâm này. Nhưng lại không muốn cướp đi sở thích của người ta, chỉ có thể nói chiếc trâm này vô duyên, làm phiền công tử.

Người con gái đó khom người một cái, quay người định bước đi, chẳng qua là biểu hiện trên mặt lại đầy vẻ thất vọng, khiến người ta động lòng, khiến người ta thương cảm. Một nha đầu bên cạnh cô đưa tay ra kéo cô nói:

- Tiểu thư, ta thấy vị công tử này là người thoải mái. Nếu tiểu thư thích chiếc trâm này thì nói với hắn ta một chút xem.

Nha đầu này chẳng qua tuổi tác khoảng 11 – 12 tuổi, tướng mạo thanh tú. Đặc biệt là hai mắt, long lanh như ngấn nước rất đẹp.

Người con gái đó thở dài nói:

- Gia Nhi, không cần nói nữa, công tử mua chiếc trâm này rõ ràng là muốn tặng cho vị cô nương đó. Mặc dù ta thích, cũng không thể làm khó người ta. Chúng ta về nhà thôi.

Người con gái đó nói với Lưu Lăng:

- Công tử, cáo biệt ở đây.

Nàng quay người muốn đi, váy áo đong đưa. Lưu Lăng mơ hồ nhìn thấy trong ống tay áo nàng lộ ra hai chữ. Thị lực của Lưu Lăng rất tốt, liền nhận ra đó là hai từ Tiên Duyên.

Trong lòng Lưu Lăng rung động, liền nói:

- Cô nương xin dừng bước.

https://thuviensach.vn

- Nếu cô nương không chê, ta sẽ chọn một chiếc trâm khác tặng cô nương, xem như thể hiện thành ý được chứ?

Nghe Lưu Lăng nói lời này, người con gái đó bỗng quay người lại, trên mặt có niềm vui khó tả. Nàng nhìn Lưu Lăng nói:

- Công tử nói thật chứ?

Liễu Mi Nhi bước mạnh lên trước một bước, ngăn tách giữa Lưu Lăng và người con gái đó nói:

- Không đúng, không đúng. Công tử nhà ta chỉ tiện miệng nói chơi thôi. Vị tiểu thư này xin hãy về nhà trước đi, cáo biệt ở đây, sau không gặp lại nữa.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Độc Xà Nhất Kiếm

Thế nào? Vị công tử này cần ngươi làm chủ sao?

Người con gái đó nhìn Liễu Mi Nhi nói. Ngữ khí dù không cứng rắn, nhưng lại khiến cho Liễu Mi Nhi chấn động trong lòng. Mặc dù Lưu Lăng rất thích nàng, nhưng dù nói thế nào, thân phận hạ nhân của nàng là sự thực.

- Đương …. Đương nhiên! Công tử nhà ta cái gì cũng nghe theo ta. Cô nương không phải là vội về nhà sao? Sao lại không đi?

Liễu Mi Nhi cứng đầu, ưỡn ngực nói.

Ánh mắt của người con gái đó liếc nhìn trên ngực Liễu Mi Nhi một lượt, liền che miệng cười nói:

- Một cô gái xinh đẹp, chỉ là vẫn có vẻ còn hơi non nớt chút, xem ra chắc chắn là được công tử sủng ái, nếu không nói chuyện sao lại ngay cả chủ tớ tôn ti cũng đều không so đo thế được?

Liễu Mi Nhi bị câu nói này của nàng ta mà đỏ bừng mặt lên. Đặc biệt là người con gái đó đặt ánh mắt trên ngực mình, rõ ràng là có chút khiêu chiến. Điều này khiến cho Liễu Mi Nhi vô cùng tức giận. Nàng theo bản năng cũng nhìn về phía ngực của người con gái đó, nhưng thấy hai tòa nhũ phong cao ngất. Trong lúc nói chuyện còn khẽ di động lên xuống, vô cùng rung động lòng người.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Liễu Mi Nhi tự nhủ có gì đặc biệt, về nhà ta sẽ cho thêm hai miếng đệm vào bên trong!

Nàng vừa muốn nói chuyện, Lưu Lăng liền giơ tay ra kéo nàng nói:

- Mi Nhi, không được vô lễ.

Liễu Mi Nhi ấm ức nhìn Lưu Lăng, hừ một tiếng đứng sang một bên. Nàng giống như là bị ấm ức ghê lắm, nước mắt đang chuyển động trong mắt, suýt chút nữa đã chảy xuống rồi. Chỉ có điều mặc dù nàng tức giận, trong tay vẫn cầm chặt chiếc trâm cài đầu đó, tư thế ai cũng đừng có mơ lấy đi được.

Người con gái đó nhìn bộ dạng của Liễu Mi Nhi buồn cười, lại muốn trêu chọc vài câu. Nhưng nghĩ tới còn có chuyện lớn phải làm, nên đành phải nín nhịn.

Lưu Lăng cười nói:

- Để cô nương chê cười rồi.

Người con gái đó nói:

- Không sao, vị cô nương này sốt ruột thay chủ, chắc chắn là một nha hoàn tốt đấy.

Nghe nàng ta nói như vậy, nước mắt Liễu Mi Nhi bỗng nhiên chảy xuống. Nha hoàn, nha hoàn, hai từ nha hoàn này chính là tảng đá lớn đè nặng trong lòng nàng. Mặc dù Lưu Lăng chưa từng xem nàng là nha hoàn. Nhưng sự thực thì vẫn là sự thực. Nàng chính là muốn phủ nhận cũng không thể phủ nhận được.

Lưu Lăng nói:

https://thuviensach.vn

- Ta xem cô ấy như người thân, từ trước tới giờ chưa từng xem như là nha hoàn.

- Như vậy, thật ra là nô gia thất lễ nồi, công tử đừng trách. Chỉ là không biết, công tử vừa mới nói muốn tặng nô gia một chiếc trâm. Lời này có tính không?

Lưu Lăng nói:

- Đương nhiên là có rồi, tiểu thư có thể tự chọn cho mình một chiếc.

Người con gái e thẹn nói:

- Công tử muốn tặng đồ cho nô gia, đương nhiên là phải do đích thân công tử chọn rồi. Nếu nô gia tự chọn, chẳng khác nào là làm càn với công tử rồi.

Lưu Lăng cười nói:

- Hay là tiểu thư tự chọn đi, một kẻ thô lỗ như ta, tầm nhìn có hạn.

Liễu Mi Nhi nghe hai vị công tử tiểu thư họ nói như vậy, trong lòng nổi lên cơn ghen tức. Nàng giẫm chân một cái, hừ một tiếng. Lưu Lăng biết tâm tư của nàng, nhưng lúc này cũng không thể chú ý tới tính tình của nàng được. Tay áo của người con gái này có thể hai chữ Tiên Duyên, trên dưới đều rất quyến rũ, Lưu Lăng đương nhiên đã đoán được nàng ta là người của Tiên Duyên Nhân Dian đó.

Thám tử Tây Hạ chọn Tiên Duyên Nhân Gian làm nơi trao đổi thông tin cùng Lục Minh. Lúc này tình cờ gặp một cô nương của Tiên Duyên Nhân Gian, Lưu Lăng đương nhiên là không thể bỏ qua cơ hội. Hơn nữa, thấy tướng mạo của cô gái này như vậy, còn có nha hoàn bên cạnh đi cùng, rõ ràng là có địa vị không hề thấp trong Tiên Duyên Nhân Gian.

https://thuviensach.vn

Người con gái đó bước đi nhẹ nhàng, bước tới sạp trâm cài tóc xem kỹ một lượt. Nàng ta xem rất kỹ, dường như là đang tìm chiếc trâm đẹp hơn chiếc trâm đó. Nhưng tiếc là, nàng ta đã tìm rất lâu mà không phát hiện ra một cây nào khiến cho nàng ta sáng mắt lên. Cuối cùng, nàng ta cầm một cây trâm màu ngọc bích đầu tiên xem đó lên nói:

- Chính là chiếc này.

Lưu Lăng lại chọn một cái cho Mẫn Tuệ, trả hết nợ. Trong lòng hắn nghĩ làm thế nào để nghe được chút phong thanh từ miệng người con gái này, thoáng chốc lại không biết nên mở lời thế nào? Chính trong lúc toan mở miệng, cô gái đó nói trước:

- Nô gia cảm ơn công tử, không biết công tử đại danh quý tính, không thể nhận đồ của công tử, lại không biết tên tục của công tử.

Liễu Mi Nhi thấy hai người đã tới bước tình chàng ý thiếp rồi, suýt chút nữa đã bốc hỏa. Do đó nàng liền chạy tới, kéo tay Lưu Lăng nói:

- Vương… công tử, chúng ta về nhà thôi.

- Hả? Công tử họ vương?

Người con gái đó hỏi.

Lưu Lăng cười nói:

- Đúng vậy, không biết tiểu thư quý tính đại danh?

Người con gái đó ngượng ngùng nói:

- Vương công tử, sao lại hỏi tính mạng của con gái như vậy.

Lưu Lăng dừng lại một chút, lúc này mới nhớ ra tên của con gái thời cổ đại không thể tùy tiện nói năng. Hắn cười nói:

https://thuviensach.vn

- Thất lễ thất lễ, tiểu thư chớ trách.

Người con gái đó nhẹ nhàng duyên dáng nói:

- Tạ công tử đã tặng, nô gia xin cáo từ ở đây.

Nói xong, người con gái đó liền quay người bước đi.

Lưu Lăng thấy bóng dáng yêu kiều của người con gái đó, trong lòng thầm nghĩ, người con gái này không hề đơn giản, có lẽ không phải là người không có lai lịch. Người con gái đó bước đi được khoảng dăm ba mét, tiểu nha hoàn thanh tú đó bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Tiểu thư nhà người ta họ Trần, tên khuê các Tử Ngư. Công tử nếu có lòng, chọn ngày tới Tiên Duyên Nhân Gian tái hợp.

Lưu Lăng cười thầm trong lòng, Tiên Duyên Nhân Gian sao? Sớm muộn gì cũng phải đi tới một lần.

Liễu Mi Nhi thấy người con gái đó đã đi xa rồi, ánh mắt Lưu Lăng vẫn còn nhìn theo bóng người ta, trong lòng bỗng thấy có chút ghen tức. Người con gái đó đi uốn éo, chiếc eo thon đang uốn éo giống như là sắp gãy, đừng nói Lưu Lăng, nàng nhìn mà cũng thấy xao lòng.

- Hừ!

Liễu Mi Nhi tức giận xoay người, cũng không kêu Lưu Lăng không ngờ chính mình đi trước. Lưu Lăng quay người nhìn theo bóng nàng, bất giác cười khổ. Nếu người con gái này ghen, thật sự sẽ khiến cho người ta không còn lời nào để nói.

Lưu Lăng cũng không nóng vội, không nhanh không chậm đi theo phía sau Liễu Mi Nhi. Từ sau khi thấy tư thế của Liễu Mi Nhi đi đường, dù không yêu kiều như người con gái tên Trần Tử Ngư, nhưng đường cong lả

https://thuviensach.vn

lướt, cùng với khí chất thanh xuân, đừng nói là có phong vị, ánh mắt Lưu Lăng cũng bắt đầu chú ý. Ánh mắt không ngừng liếc nhìn từ bờ eo thon của Liễu Mi Nhi xuống tới cặp mông cong.

Ừ, cặp mông cong này của Mi Nhi, còn hơn Trần Tử Ngư một bậc.

Lưu Lăng thầm khen trong lòng.

Liễu Mi Nhi đi phía trước, kỳ thực trong lòng không phải là tức giận thực sự, chẳng qua là không quen mắt với bộ dạng lẳng lơ quyến rũ của người con gái họ Trần đó. Nàng vừa đi vừa nhủ thầm, sớm biết Vương gia thích người con gái như vậy, mình… mình cũng mặc hở một chút, đi đường không phải cũng lắc qua lắc lại là được rồi. Nàng vừa nghĩ đến đây, bỗng thấy xấu hổ đỏ bừng mặt lên.

Bước đi biến thành cái bộ dạng đó, thật là xấu hổ.

Nàng đi được một đoạn đường, không thấy Lưu Lăng đuổi theo, theo bản năng liền dừng lại, quay người lại nhìn, chỉ thấy Lưu Lăng đang không nhanh không chậm đi phía sau, trên mặt vẫn còn nụ cười nham hiểm có chút phong tình. Đặc biệt là ánh mắt đó, Liễu Mi Nhi không phải là lần đầu tiên bắt gặp, đương nhiên biết hắn là đang nhìn vào chỗ nào.

Nàng vốn cho rằng ngực mình không cao được như Trần Tử Ngư nên có chút tự ti. Lúc này thấy ánh mắt đắm đuối đó của Lưu Lăng bỗng nhiên thấy kiêu ngạo hơn. Ừ, mặc dù ngực mình không đầy đặn bằng cô ta, nhưng mông cũng còn rắn chắc hơn cô ta…. Trong lòng Liễu Mi Nhi cũng đã có sự so sánh. Trong lòng không vui bỗng nhiên giảm đi vài phần. Đối với ánh mắt làm càn của Lưu Lăng, nàng căn bản không hề chú ý. Dù sao… dù sao chỗ đó của mình, Vương gia cũng xem qua không ít lần rồi.

Lưu Lăng thấy Liễu Mi Nhi dừng lại, liền bước tới, cố ý nghiêm mặt nói:

- Mi Nhi, ngươi càng ngày càng không có quy củ.

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi sợ hãi, nàng nghĩ là Lưu Lăng đang thực sự giận mình, hoang mang ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt của Lưu Lăng. Lúc này mới phát hiện ra dù hắn sa sầm mặt lại, nhưng trong ánh mắt vẫn mang chút bỡn cợt. Nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ ra điều gì đó. Vẻ mặt ngượng ngùng vốn có đã đỏ bừng lên.

- Mi Nhi… biết sai rồi, sau khi về phủ… Mi Nhi xin Vương gia trách phạt.

Khóe miệng Lưu Lăng nhếch lên, cười xấu xa:

- Hôm nay ngươi thực sự đã sai rồi, cho nên sự trừng phạt này là tất nhiên. Hơn nữa còn phải phạt nặng nữa!

Nghe tới hai từ phạt nặng, cơ thể Liễu Mi Nhi không khỏi run người lên. Gia pháp đó còn phạt nặng, nàng vừa nghĩ tới đã có chút sợ hãi. Nàng sao có thể ngờ được, Lưu Lăng lại có ác ý thú vị như vậy. Kỳ thực có chút kế hoạch dưỡng thành.

- Mi Nhi thực sự biết sai rồi, Vương gia đừng giận Mi Nhi được không?

Liễu Mi Nhi cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng lên, giọng nói nhẹ như con ruồi bay qua.

Trên phố, Lưu Lăng cũng không có gì quá, đùa giỡn cô gái này cũng không vội. Dù sao Liễu Mi Nhi là người đẹp trong miệng sắc lang Lưu Lăng hắn, từ từ thưởng thức mới có hương vị.

Hắn nhìn bộ dạng của Liễu Mi Nhi cúi đầu thực sự đáng yêu, do đó đã bật cười ha hả, bước lên trước nắm lấy tay Liễu Mi Nhi nói:

- Đi thôi, đi một vòng nữa trên phố Lưu Ly, thế nào cũng không thể trở về tay không được. Ngày thường cũng không biết nàng thích thứ gì, hôm nay ta sẽ đi cùng bên nàng nhiều một chút.

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi thật giống như một đứa trẻ, bị Lưu Lăng kéo tay đi ngoài đường. Tình hình này vào thời điểm này, nàng nào còn có tâm tư để mua đồ nữa, tim nàng sớm đã đập loạn lên rồi. Hơn nữa Lưu Lăng là người tiết kiệm. Mặc dù thân phận cao quý là Thân vương, nhưng cuộc sống vô cùng mộc mạc. Điểm này Liễu Mi Nhi hiểu rõ nhất. Cho nên, nàng cũng vô cùng hà khắc với yêu cầu của bản thân. Về cơ bản từ trước đến giờ không phung phí một đồng nào, chuyện gì cũng phải suy nghĩ tính toán tỉ mỉ.

Kỳ thực Lưu Lăng như vậy cũng không phải là lập dị, giả bộ, mà là hắn vẫn chưa thoát ra được từ cuộc sống của kiếp trước. Ở kiếp trước, bởi vì hắn quanh năm nằm trong giường bệnh, việc chi tiêu trong nhà quá lớn, cuộc sống của nhà vô cùng đơn giản. Hắn cũng đã hiểu rất sâu sắc nỗi vất vả của cha mẹ kiếm tiền. Cho nên, khi tới thế giới này, Lưu Lăng cũng không quen với cuộc sống xa hoa. Kỳ thực, với thân phận hiện tại của hắn, dù Bắc Hán quốc có suy yếu, bần khổ, nếu hắn muốn xa hoa lãng phí một chút cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Đây là một thứ đã ăn sâu vào trong xương rồi, không phải là điều gì dễ thay đổi.

Hai người cứ như vậy đi được một đoạn, Liễu Mi Nhi bỗng nhiên đứng lại. Nàng kéo tay Lưu Lăng nói:

- Vương gia, chúng ta đi mua đồ rửa bút đi.

Lưu Lăng liền nhìn theo hướng tay Liễu Mi Nhi chỉ, hóa ra đã tới trước cửa hàng chuyên bán đồ văn phòng tứ bảo. Hắn vốn muốn nói đồ rửa bút cũ đó vẫn còn dùng được, bỗng trong lòng nghĩ ra một việc. Liễu Mi Nhi từ nhỏ vào cung, sau đó đi theo hắn. Mặc dù biết đạt lễ, nhưng chữ nghĩa lại chẳng biết được bao nhiêu. Sau này có thời gian, dạy cô nàng này học viết chữ cũng chẳng phải là chuyện vui sao.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nghĩ tới đây, do đó đã đồng ý cùng nàng đi vào cửa hàng. Liễu Mi Nhi da mặt mỏng, không dám để Lưu Lăng cầm tay như vậy, sợ lát nữa sẽ bị chủ quán kia cười nhạo. Do đó đã nhẹ nhàng rút tay ra, Lưu Lăng quay người lại cười với nàng, vừa định nói chuyện, bỗng phát hiện ra ánh mắt Liễu Mi Nhi bỗng nhiên trợn trừng lên. Một nỗi khiếp sợ đang lan tràn trong mắt nàng.

Liễu Mi Nhi lôi mạnh Lưu Lăng, cố gắng đẩy hắn sang một bên. Một trường kiếm độc xà thoáng chốc đã đâm ra, mắt thấy đâm thẳng vào cổ họng Liễu Mi Nhi!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chạy Đua Với Tử Thần

Biến cố này tới quá đột ngột. Bởi vì Lưu Lăng quay người nhìn về phía Liễu Mi Nhi, cho nên căn bản đã không thể cảnh giác được trường kiếm từ phía sau đâm tới. Thích khách đó xuất hiện từ phía sau Lưu Lăng. Liễu Mi Nhi lập tức phát hiện thấy, cũng không biết đây có phải là vì thích khách đó quá đánh giá thấp Liễu Mi Nhi, vì bảo vệ Lưu Lăng mà đã nổi lên sức mạnh lớn vô cùng. Thanh kiếm này không kịp thay đổi phương hướng, đâm thẳng trúng cổ họng Liễu Mi Nhi!

Thần mắt Lưu Lăng rùng mình một cái, một luồng sát khí từ trong mắt phát ra!

Đúng lúc này, không biết từ đâu bay ra một mũi tên, nhanh chóng bay thẳng vào cổ họng tên thích khách đó. Tốc độ của mũi tên này bay rất mạnh. Nếu thích khách đó không quay trở về lập tức sẽ bị mũi tên này xiên thẳng vào cổ họng!

Nếu tên thích khách đó muốn giết chết Liễu Mi Nhi, bản thân y cũng khó mà thoát chết. Mục đích của y vốn chính là giết chết Lưu Lăng. Vì một tiểu nha hoàn mà toi mạng, y có cảm giác có chút không đáng giá. Cho nên, trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, tang một tiếng, mũi tên đó đã bắn trúng thanh kiếm dài trong tay y!

Một chuỗi hoa lửa hiện lên, tên thích khách đó bỗng nhiên bị lực đâm mạnh của mũi tên này làm cho đứng không vững, thân người lùi mạnh về phía sau. Y cảm thấy tay mình đau nhức, tầm mắt liếc qua một lượt mới phát hiện ra hổ khẩu của mình đã bị lực va chạm của mũi tên này chấn rách!

https://thuviensach.vn

Nhân lúc tên thích khách đó đi lại không vững, Lưu Lăng liền lao tới, túm lấy vạt áo của tên thích khách đó, một tay giơ cao tên thích khách đó lên đỉnh đầu!

- Các ngươi chỉ dám đánh sau lưng người ta thôi sao?

Dáng người hắn vốn khôi ngô, lúc này nâng bổng tên thích khách đó lên càng thể hiện thế uy phong lẫm liệt. Ánh mắt tức giận của Lưu Lăng nhìn, sát khí nghiêm nghị!

Phịch một tiếng, tên thích khách đó bị hắn quăng mạnh xuống đất. Tên thích khách đó bị quẳng thất điên bát đảo, muốn chạy trốn cũng không thể đứng vững được.

Lưu Lăng cũng không cho y cơ hội, một chân đạp lên mũi của y, đại lực thế của chân này vừa đặt xuống, mũi tên thích khách liền bị sụp xuống. Phù một tiếng, một vũng máu được phun ra ngoài.

Lưu Lăng thấy tên thích khách đó không thể trả đòn được nữa, liền quay người nhìn về phía Liễu Mi Nhi. Điều khiến hắn kinh ngạc là Liễu Mi Nhi không hề hoảng loạn như trong tưởng tượng của hắn. Nàng vẫn đứng yên ở đó, sắc mặt bình tĩnh nhìn Lưu Lăng.

- Mi Nhi, nàng không sao chứ?

Lưu Lăng chạy tới, kéo tay Liễu Mi Nhi ân cần hỏi han.

Liễu Mi Nhi khẽ lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh, không hề có chút hoảng sợ nào. Trên chiếc cổ trắng ngần của nàng, có một điểm đỏ bừng lên nhìn mà thấy ghê người!

Kiếm của tên thích khách đó đã chạm vào da nàng, rạch một vết không lớn lắm. Lưu Lăng kéo tay nàng, đưa tay ra lau vết máu đó trên cổ nàng.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt nàng có chút bối rối. Lưu Lăng vừa nhìn là biết Liễu Mi Nhi không phải không sợ, mà là bị dọa sợ chết đứng. Tiểu nha đầu này có chút ngốc nghếch ngây người ra đứng nhìn. Lát sau, sắc mặt nàng bắt đầu tái xanh đi.

Bỗng nhiên, Lưu Lăng phát hiện thấy trên cổ Liễu Mi Nhi chảy máu, lại biến thành màu đen.

Âm thanh sưu sưu không dứt, từng bóng người lao tới. Hoa Linh nhảy từ trên một nhà dân xuống, trong tay còn cầm một cây cung sắt khổng lồ. Tên thích khách này vừa hiện thân, y đã thấy, chẳng qua tên thích khách này thân pháp cực nhanh, chờ sau khi y kéo cung, tên thích khách đó đã đâm ra một kiếm rồi.

Mấy tên Đại nội thị vệ của Hiếu Đế cử tới trong phủ Lưu Lăng một loạt xông lên, bao vây lấy tên thích khách đó, đề phòng có người giết người diệt khẩu. Một tên Đại nội thị vệ tới bẻ gãy hai cánh tay tên thích khách, nắm lấy cằm cũng tháo khớp xuống. Hai tên thị vệ dùng vải đen chụp lấy mặt tên thích khách đó, sau đó trói chặt lại.

Hoa Linh quẳng chiếc cung sang một bên, quỳ xuống đất áy náy nói:

- Vương gia, thuộc hạ không làm tròn bổn phận!

Lưu Lăng chỉ khoát tay áo, đưa tay ra sờ lên cổ Liễu Mi Nhi, dòng máu đen đó rõ ràng là trên kiếm của tên thích khách đó có thuốc độc!

Chỉ trong chốc lát này, trên cổ Liễu Mi Nhi đã hình thành mảng đen lớn. Thấy màu đen này lan rộng, rõ ràng là chất độc này cực kỳ bá đạo. Liễu Mi Nhi không biết làm thế nào đứng ngây ra đó, còn không biết mình đã bị trúng kịch độc. Lưu Lăng nâng khuôn mặt nàng lên khẽ vuốt ve một chút, nói:

- Đừng sợ, nhất định không được hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

Người trúng độc tuyệt đối không thể vận động, nếu không độc tố sẽ càng phát tán nhanh hơn.

Lưu Lăng một tay ôm lấy eo Liễu Mi Nhi, cũng bất chấp đám người Hoa Tam Lang, cất bước chạy như bay ra ngoài. Liễu Mi Nhi cũng thuận thế ôm lấy cổ Lưu Lăng, hai mắt như hơi nước mông lung nhìn Lưu Lăng. Lưu Lăng vừa chạy vừa tự nhủ không được nóng nảy, nhất định không thể nóng vội.

Lúc này thầy thuốc giỏi nhất trong thành Thái Nguyên chính là ở trong phủ Trung thân vương. Tình hình vẫn chưa quá tệ. Lưu Lăng không biết trên kiếm của tên thích khách đó đã dùng loại độc tố gì. Thủ đoạn giải độc ở thời kỳ này chỉ hạn chế ở thảo dược, còn có thể là cái gì chứ? Còn có cách nào khác nữa chứ? Lưu Lăng suy nghĩ, đúng, phải hút chất độc ra.

Hắn không thể trì hoãn được nữa, vừa chạy vừa cúi người xuống vết thương của Liễu Mi Nhi mút hút. Liễu Mi Nhi thấy hắn bỗng nhiên như vậy, từ chối nói không cần. Lưu Lăng ngẩng đầu lên, khóe miệng còn dính máu đen nói:

- Đừng động đậy.

Liễu Mi Nhi bị bộ dạng dữ tợn của hắn như vậy làm cho sợ hãi, theo bản năng rụt cổ lại. Nàng được Lưu Lăng ôm trong lòng, bởi vì sợ hãi và vì độc tố, cơ thể không còn chút sức lực nào nữa. Kỳ thực cũng khó trách nàng bị Lưu Lăng làm cho sợ hãi. Lưu Lăng lúc này hai mắt đầy tia máu, khóe miệng dính máu đen, bộ dạng rất khủng bố.

Thân người Liễu Mi Nhi dựa sát vào lòng Lưu Lăng, thật sự không dám nói thêm gì nữa.

Lưu Lăng chạy như điên. Mặc dù phố Lưu Ly không phải rất dài, nhưng cũng phải tới năm sáu trăm mét. Chạy tới tận cuối Lưu Ly phố, rẽ trái lại chạy thẳng tiếp, có khoảng 1500m nữa chính là Vương phủ của Lưu Lăng

https://thuviensach.vn

rồi. Khoảng cách này nói là không xa, chỉ có hơn hai nghìn mét, nhưng nếu chạy, mười mấy hai mươi phút cũng nên.

Tuy nhiên, khoảng cách hơn hai nghìn mét, còn ôm một người nữa, chạy thẳng một đường, điều này cũng còn cần có thể lực và nghị lực nữa. Quãng đường hơn 2000m, Lưu Lăng đã dốc hết toàn bộ tiềm lực vốn có! Cho dù là trên chiến trường, hắn cũng chưa bao giờ vội vàng như vậy! Cho dù là đối mặt với nguy cơ sống chết, hắn cũng không có hoảng sợ như vậy.

Ngay từ đầu Lưu Lăng còn không hề tiếc thể lực, còn có thể từng bước từng bước gián tiếp hút độc ra ngoài cho Liễu Mi Nhi. Nhưng khi chạy được khoảng 1/3 hành trình rồi, hai chân của hắn như bị tưới chì, trở nên vô cùng nặng nề. Lưu Lăng vẫn nghiến chặt răng lại, không dám dừng lại chút nào.

Khi Lưu Lăng chạy được nửa quãng đường, mồ hôi cũng đã ướt đẫm lưng áo. Hoa Tam Lang từ phía sau chạy lên, vừa chạy vừa cầu khẩn nói:

- Vương gia, giao Liễu Mi Nhi cô nương lại cho thuộc hạ đi. Cứ như vậy ngài sẽ mệt mà gục mất!

Lưu Lăng không nói được lên lời, mồ hôi lã chã rơi xuống từ trên trán hắn. Dù đã như vậy, hắn cũng vẫn không dừng lại, vẫn cúi đầu dùng lực giúp Liễu Mi Nhi hút chất độc ra ngoài. Mà lúc này, môi miệng Lưu Lăng đã biến thành màu đen rồi.

Hoa Tam Lang thấy thế rất lo lắng, không ngừng cầu khẩn Lưu Lăng dừng lại đổi người. Nhưng ánh mắt Lưu Lăng kiên định. Mặc dù chân đã nặng như muốn gãy rồi, nhưng hắn vẫn kiên trì chạy nhanh. Tới cuối cùng, thể lực của hắn sớm đã tiêu hao hết sạch rồi, hai chân không ngừng chạy hoàn hoàn là theo bản năng mà vận động. Còn Liễu Mi Nhi lúc này cũng đã hôn mê rồi. Sắc mặt nàng trắng bệch ra, đã không còn nhìn thấy chút máu nào nữa.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, dưới sự mút hút liên tục của Lưu Lăng, trong vết thương nhỏ trên cổ nàng, máu chảy ra cuối cùng đã dần hồi phục lại màu sắc bình thường. Còn Lưu Lăng, lại đã dường như mất đi ý thức. Hắn vẫn còn đang chạy, tiếp tục cúi đầu xuống hút mút.

Hoa Tam Lang vừa chạy vừa cầu khóc:

- Vương gia, thuộc hạ cầu xin người! Người dừng lại đi, để thuộc hạ!

Lúc này ánh mắt Lưu Lăng đã dần mê man.

Cứ như vậy, Lưu Lăng dường như không ngừng mệt mỏi ôm Liễu Mi Nhi chạy được khoảng hơn 2000m. Chạy một mạch tới cửa phủ Trung Thân Vương. Khi bước lên bậc thềm chân hắn hơi vấp một chút, thân người lảo đảo suýt ngã. Thân người hắn loạng choạng, va vào thành cửa, lại đứng thẳng lên.

Sắc mặt hắn cũng đã trắng bệch ra, không còn chút máu nào, môi thì thâm đen. Bộ dạng của hắn hung dữ vô cùng. Lưu Lăng lúc này, giống như một ác ma, một ác ma không sợ thần chết!

- Lý thần y! Ngươi ở đâu?

Lưu Lăng cố lấy chút sức lực cuối cùng điên cuồng gào thét. Lúc này hắn đã hoàn toàn không màng tới sự an nguy của mình nữa. Hắn sợ Liễu Mi Nhi phát độc. Do đó đã ôm chặt vào trong lòng mình chạy điên cuồng, lại không ngờ hắn vì giúp Liễu Mi Nhi hút độc, lúc này cũng đã bị trúng độc vào cơ thể rồi. Lại cộng thêm vận động kịch liệt như vậy, lúc này tốc độ phát độc của hắn thậm chí còn nhanh hơn cả Liễu Mi Nhi mấy phần!

Trong phòng của Vương Tiểu Ngưu là giao viện của Vương phủ. Lưu Lăng chạy thẳng tới đấy. Hắn vừa chạy vừa hô lớn tên của Lý Đông Xương, hai mắt đã biến thành màu đỏ yêu dị rồi!

https://thuviensach.vn

- Lý Đông Xương! Ra đây cho bổn vương!

Hoa Tam Lang thấy Lưu Lăng mấy lần suýt té ngã, liền chạy nhanh lên trên đỡ lấy cơ thể Lưu Lăng cùng chạy vào trong khóa viện. Lưu Lăng lúc này thở càng ngày càng khó khăn, trong ngực dường như đã có một tảng đá nặng ngàn cân đè xuống, hơi thở càng ngày càng gấp gáp. Khoang ngực dường như đã sắp nổ tung ra rồi.

Lý Đông Xương đang thay thuốc cho Vương Tiểu Ngưu liền quay đầu lại nhìn, hỏi Mẫn Tuệ đứng hầu ở bên cạnh:

- Ngươi nghe xem, có phải có người đang gọi tên ta không?

Mẫn Tuệ đặt đồ trong tay xuống, lắng tai lắng nghe, sắc mặt liền tái đi.

- Là Vương gia!

Nói xong, nha đầu này liền chạy nhanh ra khỏi phòng.

Lý Đông Xương đặt thuốc mỡ trong tay xuống, cùng Mẫn Tuệ chạy ra ngoài. Hai người vừa chạy tới cửa viện, liền nhìn thấy Lưu Lăng đang ôm một người ở gần đó, đang lảo đảo chạy thẳng tới.

Lúc này Lưu Lăng đã mất đi ý thức. Trong đầu hắn chỉ còn lại một chút tỉnh táo, đã hoàn toàn siêu thoát cực hạn thể lực, bằng vào mỗi nghị lực tuyệt đối không thể buông bỏ!

Một khắc Lưu Lăng thấy Lý Đông Xương, trong lòng khẩn trương. Hắn một lần nữa phát lực, thân người lảo đảo xông tới.

- Mau! Nàng ấy bị trúng độc, mau giải độc cho nàng!

Lưu Lăng ôm Liễu Mi Nhi đi vào viện. Hắn chỉ thấy Lý Đông Xương ra đón mình, theo bản năng đưa Liễu Mi Nhi tiến lên phía trước. Lưu Lăng chỉ

https://thuviensach.vn

cảm thấy mắt tối sầm lại, lại kiên trì không được nữa, thân hình lảo đảo, ngã bổ nhào về phía trước!

Mẫn Tuệ kêu lên một tiếng kinh hãi, nàng không kịp nghĩ nhiều, dùng tấm thân nhỏ bé của mình chống lấy cơ thể của Lưu Lăng. Nhưng, cơ thể của nàng nhỏ bé như vậy sao có thể chống đỡ được cơ thể nặng hơn trăm cân của Lưu Lăng? Cùng với sự đổ ngã của Lưu Lăng, Mẫn Tuệ bị Lưu Lăng đè mạnh xuống cơ thể!

Mẫn Tuệ bị quấn lại một chút, từ đầu tới cuối ôm lấy đầu Lưu Lăng sợ hắn va đầu vào tảng đá. Chỉ là sau đầu mình, nàng lại va mạnh vào tảng đá, đầu óc ong ong lên một chút, trong khoảnh khắc đã tạm thời mất đi ý thức. Nhưng chỉ là trong thoáng chốc, Mẫn Tuệ ngồi dậy ôm lấy cơ thể to khỏe của Lưu Lăng vào trong lòng.

- Vương gia! Vương gia! Người sao thế?

Mẫn Tuệ vừa lau mồ hôi và bụi đất trên mặt Lưu Lăng, vừa không ngừng gọi Lưu Lăng.

Lý Đông Xương ôm lấy Liễu Mi Nhi, hướng về phía Hoa Tam Lang từ phía sau lao lên, hô:

- Mau! Ôm Vương gia về phòng đi!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thức Tỉnh

Thiên địa một cảnh trắng xóa, cái gì cũng đều không có, xung quanh đều là màu trắng, trắng đến chói mắt, trắng tới mức không hề còn chút sức sống nào nữa. Thậm chí không rõ trời và đất, không phân biệt được là thiên đường hay địa ngục nữa.

Lưu Lăng cảm thấy mình đã chết rồi. Cảm giác này được cảm nhận vô cùng rõ ràng. Hắn đứng ở một nơi trắng xóa không có chút sinh khí nào, nhìn xung quanh, ngoài bản thân hắn ra thì không có thứ gì tồn tại nữa.

Đây là đâu? Là âm tào địa phủ sao? Vì sao lại không nhìn thấy Diêm La điện âm u? Vì sao lại không nhìn thấy đầu trâu mặt ngựa phán quan Diêm Vương? Vì sao lại không nhìn thấy vạc dầu, hồ lửa, cầu Nại Hà? Vì sao lại không nhìn thấy cửa Vãng Sinh, không nhìn thấy sáu đường luân hồi? Vì sao thế giới này chỉ còn lại mình mình?

Lưu Lăng đứng ở đó, hoang mang nhìn xung quanh đánh giá. Ở đây ngoài bản thân hắn ra thì mọi thứ đều không có gì, chỉ có màu trắng và sự mê man vô biên.

Lưu Lăng bỗng nhiên bật cười, rất bình tĩnh.

Cái chết lần này còn rõ rãng hơn lần trước một chút. Lần trước khi chết cái gì cũng đều không có cảm giác, giống như là ngủ. Khi vừa mở mắt ra đã tới thời đại này rồi. Mặc dù lần này vẫn là không có cảm giác gì, không phát hiện gì, nhưng chí ít cũng biết Âm tào địa phủ là màu trắng. Hơn nữa, lần trước chết là bất đắc dĩ, đã liên lụy tới cha mẹ mình. Lần này, chí ít mình cũng đã cứu được một mạng sống.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng mỉm cười, nước mắt chảy ra. Nhưng đúng thời khắc nước mắt trào ra, Lưu Lăng mới bỗng nhiên phát hiện, hóa ra mắt mình là nhắm lại, tất cả những gì mình nhìn thấy lúc trước đều là hư ảo.

Cha mẹ, còn có thể gặp lại họ không? Nếu lần này chết đi rồi, mất đi ký ức trước đây, mình lấy cái gì mà nhớ tới họ? Cho dù có về tới thời đại trước, chúng ta đi trên phố lại không quen biết nhau, đó liệu có phải là một sự bi ai vô cùng?

Nghĩ tới đây, đầu Lưu Lăng bỗng nhiên đau nhói. Đây là một nỗi đau lớn từ trước đến giờ chưa từng trải qua, dường như đã vượt qua cả giới hạn chịu đựng của con người. Hắn ôm lấy đầu, nhắm chặt mắt lại. Thân người vì đau mà cuộn chặt lại thành một đống, vẫn không ngừng co quắp.

Nỗi đau này đến đột ngột như vậy, kịch liệt như vậy, mặt Lưu Lăng đều vì cơn đau này mà bị bóp méo. Cơ thể hắn cũng không ngừng bị co giật.

Lẽ nào….

Lẽ nào đây là âm phủ muốn xóa đi trí nhớ của mình sao? Lẽ nào mình phải một lần nữa đưa vào luân hồi sao?

Nghĩ tới đây, Lưu Lăng bỗng nhiên trỗi lên cơn lửa hận!

Ta không cần!

Vì sao phải xóa trí nhớ của ta? Muốn để ta nhắm mắt mà bước vào luân hồi, muốn để ta nhắm mắt mất đi tất cả sao? Điều này không thể được!

Đúng lúc này, Lưu Lăng chính là một sự tồn tại nghịch thiên, đấu tranh chống lại pháp tắc thiên địa. Mặc dù hai mắt hắn dường như đã bị thứ nào đó đè chặt lấy. Nhưng điều này không thể ngăn cản được hắn! Cho dù là muốn ta chết, ta cũng phải mở hai mắt này ra! Ta muốn xem lục đạo luân hồi, ta không muốn mất đi ký ức người thân!

https://thuviensach.vn

Oanh!

Trong đầu Lưu Lăng vang lên một tiếng vang lớn.

Đúng lúc này, hắn mở trừng cặp mắt đó lên đã biến thành cặp mắt màu đỏ!

- Vương gia tỉnh rồi!

- Mau, người đâu! Vương gia tỉnh rồi!

Lưu Lăng trong hoảng hốt, dường như đã phân biệt ra đây là giọng nha hoàn Mẫn Tuệ. Giọng nói này rất gần mình, gần trong gang tấc. Có người quen bên cạnh cảm giác thật tốt. Nghe được giọng nói của Mẫn Tuệ, giống như cách thế giới trắng xóa đó càng ngày càng xa. Lưu Lăng cười khổ, vì sao mình lại nghe thấy giọng người đầu tiên trong luân hồi lại chính là tiểu nha đầu này?

- Ngươi tránh ra, ta tới xem xem!

Lại có một giọng nói vang lên, lập tức Lưu Lăng cảm thấy mí mắt mình bị người ta kéo lên. Lưu Lăng kinh ngạc một chút, giọng nói này là Lý Đông Xương. Lưu Lăng đã nhận ra.

- Thần y! Vương gia thế nào rồi?

- Thần y, Vương gia người thế nào rồi?

Hả? Lưu Lăng kinh ngạc một chút, liền tỉnh ngộ, đây là giọng của Hoa Tam Lang và Triệu Nhị. Nhiều người quen như vậy ở đây, chẳng lẽ là… ta chưa chết sao?

Đúng lúc này, bỗng bên ngoài vang lên giọng nói huyên náo, lập tức vang lên một giọng nói quen thuộc, khiến trong lòng Lưu Lăng cảm thấy ấm áp.

https://thuviensach.vn

- Lão Cửu! Lão Cửu ở đâu? Đám nô tài vô dụng các ngươi, Cửu đệ Trẫm nếu xảy ra chuyện, Trẫm sẽ chém các ngươi ra thành ngàn vạn mảnh!

Giọng nói này?

Là Nhị ca, là Bệ hạ!

Lập tức, tư duy của Lưu Lăng càng ngày càng rõ ràng hơn. Hắn muốn đứng dậy hành lễ, muốn nói cho người nhà mình biết, mình không sao. Nhưng khắp người không còn chút sức lực nào, ngay cả miệng cũng không mở ra được.

Lúc này, trong một phòng trà gần phủ Trung Thân Vương.

Hình bộ Thị lang Bùi Hạo ngồi trên ghế, thần mắt âm lạnh nhìn hai người đứng trước mặt.

- Thế nào rồi?

Giọng y có chút khàn đi hỏi.

Một người mặc áo đen khoảng chừng 30 tuổi khom người nói: - Đại nhân, thất thủ rồi….

- Sao lại như thế được? Lần này thất thủ, chỉ e là hắn sẽ cảnh giác.

Bùi Hạo tự nhủ hai câu, liền thở dài nói: - Trời không diệt quốc tặc, người này lại có mệnh lớn như vậy! Chỉ là cứ như vậy, các ngươi sẽ phải tránh đi một thời gian. Thế này đi, hai người các ngươi tới bên phía Đại Đồng. Hiện giờ Đại Đồng hoang loạn vô cùng, ở đó không ai chú ý tới các ngươi.

Người áo đen đó nói: - Đại nhân, chúng ta đi rồi, người biết làm thế nào?

https://thuviensach.vn

Người khác cũng nói: - Đúng vậy đại nhân. Nếu chúng ta đi rồi, người đó muốn ra tay sẽ bất lợi cho ngài, ngài sẽ gặp nguy hiểm!

Bùi Hạo lạnh nhạt nói: - Không sao, bây giờ ta còn đang ở trong tối, cho dù hắn có muốn đối phó với ta cũng không thể tùy tiện ra tay được. Thành Thái Nguyên này còn không phải hắn một tay che trời! Không nên chờ đợi nữa, chậm trễ sẽ sinh biến, các ngươi đi ngay đi!

Người áo đen nói: - Đại nhân! Cho họ rời đi, ta ở lại!

- Không cần! Ta tự có tính toán!

Bùi Hạo khoát tay nói: - Quốc tặc chưa diệt trừ, lòng ta khó yên. Thời gian này có nhiều chuyện bất bình, ta có thể làm được cũng chỉ có bấy nhiêu. Các ngươi không cần phải lo lắng tới an nguy của ta, tới Đại Đồng rồi ta còn có chuyện cần các ngươi làm.

Y đứng lên, nắm lấy chiếc áo choàng đen khoác lên người, sau khi đội một chiếc nón tre lên đầu, nói: - Đi đi, đại trượng phu sinh ra ở thời loạn thế, tự nhiên phải có chuyện làm!

Y bước ra khỏi lầu trà, đi vòng quanh một lượt, sau đó đi vào trong một ngõ nhỏ, bỏ chiếc áo đen và chiếc nón tre. Bên trong hiện lên một quan phục tứ phẩm. Y sửa sang lại một chút, lập tức bước về phía Hình bộ không xa.

Hình bộ.

Tư Mã Luật mặt trầm như nước. Trong mắt y đầy tức giận đáng sợ, dường như là sắp nổ tung rồi. Bởi vì phẫn nộ, sắc mặt của y trắng bệch đáng sợ, ngực phập phồng mãnh liệt!

- Đi tra cho ta! Trong vòng 3 ngày nếu không tra ra ai ra tay, các ngươi cũng đừng sống mà quay về nữa!

https://thuviensach.vn

Mấy người quỳ phía dưới sợ run người lên, lập tức cúi gằm đầu xuống. Một người trong đó do dự một hồi, kiên trì nói: - Xin đại nhân cho thêm vài ngày nữa, thời gian ba ngày thực sự quá ít.

- Ít à?

Tư Mã Luật đứng lên từ phía sau bàn, nắm lấy ống đựng bút ném mạnh xuống đầu của người quỳ phía dưới! Phịch một tiếng, người đó bỗng nhiên bị nện vỡ đầu chảy máu. Máu từ trên trán chảy xuống gò má gã, sau đó lại từ gò má chảy xuống. Quần áo phía trước người này đều nhuốm đỏ.

Chỉ là người này ngay cả thở mạnh cũng đều không dám thở, càng không dám đưa tay ra lau máu, mặc cho máu từ trên đầu chảy xuống. Gã cúi xuống dập đầu cũng không dám nói tiếp nữa.

Tư Mã Luật giận dữ hét lên: - Ta cho các ngươi thời gian 3 ngày. Nếu 3 ngày mà không tra ra ai ra tay, vậy các ngươi tự chết đi! Không cần quay về Hình bộ gặp ta nữa!

Y nắm chặt tay lại, cúi đầu nói: - Cút!

- Các ngươi muốn ta cho các ngươi thời gian, ai cho ta thời gian? Nếu tra không ra ai hạ thủ sau lưng, nguy hiểm nhất không phải các ngươi, là ta!

Y vung tay áo, quay người bước đi.

Người bị vỡ đầu chảy máu đó ngẩng đầu lên nhìn trộm một cái, mơ hồ thấy Tư Mã Luật nắm chặt tay lại, có giọt máu chảy ra. Người đó sợ hãi, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi Lưu Lăng tỉnh dậy một canh giờ, cuối cùng đã nói đơn giản được vài từ. Bởi vì độc tố vào miệng, cổ họng hắn rất khó chịu, đau rát, đầu lưỡi cũng tê đi, có chút mất đi tri giác, lời nói cũng đứt quãng, chỉ có thể nói ra vài âm tiết. Giọng nói này vẫn khàn vô cùng.

https://thuviensach.vn

Đám người Hoa Tam Lang và Triệu Nhị, Mẫn Tuệ quỳ một bên, cúi đầu không dám nói. Hiếu Đế Lưu Trác ngồi bên cạnh giường, kéo tay Lưu Lăng nói: - Lão Cửu, đệ hồ đồ rồi!

Vẻ mặt bất đắc dĩ của y nói: - Đệ là ai? Đệ là Cửu đệ của Trẫm, là Trung thân vương đường đường, là trụ cột vững chắc của triều Đại Hán ta! Đệ vì một tiểu nha hoàn, một người hầu mà làm ra chuyện như vậy, lẽ nào không thấy không đáng sao?

Y thở dài nói: - Đệ cũng không nghĩ xem, nếu đệ xảy ra chuyện gì, Trẫm đau lòng thế nào? Đại Hán ta lúc này đang trong lúc nguy nan, chính là lúc cần hai huynh đệ ta và đệ liên thủ lại cùng nhau vượt qua. Đệ lại coi thường mạng sống của mình như vậy, hồ đồ quá rồi!

- Lão Cửu, đệ là một người rất tỉnh táo. Điểm này Trẫm là người hiểu rõ nhất. Lần này sao đệ lại kích động như vậy? Ôi…. Thôi, ta cũng không trách cứ đệ nữa. Chuyện như vậy, ta hy vọng tuyệt đối không có lần thứ hai nữa!

Y chỉ đám người Hoa Tam Lang nói: - Lão Cửu, sau này đệ nên hiểu, họ đều là nô tài của Lưu Lăng đệ. Đệ vì cứu họ, nếu bị mất đi tính mạng, lẽ nào đệ cảm thấy họ có thể an tâm mà sống tiếp sao? Nếu họ có thể, việc làm của đệ có còn giá trị gì không? Cho dù là họ có thể, Trẫm cũng sẽ giết sạch bọn họ!

Y kéo tay Lưu Lăng nói: - Lão Cửu à, hãy điều trị tốt vết thương, Trẫm… không thể rời khỏi đệ!

Sắc mặt Lưu Lăng vẫn trắng bệch, chỉ là hai mắt lại ngấn lệ không kìm nổi mà lăn xuống. Hắn bị Hiếu Đế cầm tay lắc lắc run rẩy, đây là một nỗi xúc động được xuất phát từ lòng mình.

Hiếu đế quay người hỏi Lý Đông Xương đang quỳ dưới đất nói:

https://thuviensach.vn

- Lý y sư, Trẫm sẽ cử người của Thái y viện tới hỗ trợ ngươi, phải dùng loại thuốc tốt nhất, trong khoảng thời gian ngắn nhất để Trung thân vương hồi phục lại.

Y đứng lên, vẻ mặt nghiêm trang nói: - Trẫm, cảm ơn ngươi!

Lý Đông Xương bỗng nhiên sợ hãi, quỳ rạp xuống đất nói: - Bệ hạ, thảo dân sẽ đem hết sức lực.

Hiếu Đế nói: - Vậy thì tốt rồi, Trẫm quay về cung trước, tất cả những gì cần thiết ngươi viết thành đơn giao cho Thái y viện. Chỉ cần trong Đại Hán quốc ta có, ngươi đều có thể tùy ý sử dụng. Nếu Đại Hán quốc ta không có mà nước khác có… vậy Trẫm sẽ phát binh đi cướp về!

Hiếu Đế quay người vỗ vỗ tay Lưu Lăng nói: - Nghỉ ngơi cho tốt, Trẫm cho đệ một tháng. Sau một tháng Trẫm sẽ tới xem lão Cửu sinh long hoạt hổ!

Nói xong, Hiếu Đế nhìn đám người Hoa Tam Lang hừ lạnh một tiếng nói: - Lần này niệm tình Trung thân vương cầu tình, tạm thời tha mạng cho các ngươi. Nếu còn không tận tâm cương vị công tác, Trẫm sẽ diệt hết cửu tộc các ngươi!

Hoa Tam Lang và Triệu Nhị quỳ dưới đất, trong lòng cũng thấy hối hận vô cùng. Kỳ thực điều này cũng không trách được họ. Trước khi Lưu Lăng ra ngoài đã sắp xếp Hoa Tam Lang đưa người âm thầm đi theo, một khi có người khả nghi liền bắt lại. Vì dẫn dụ những người này tới, hắn cố ý bảo Triệu Nhị đi về, nhưng không ngờ, tên giặc này lại ngang nhiên như vậy, lại dám ra tay giết hắn!

Lưu Lăng thấy bóng của Hiếu Đế đi rồi, trong lòng thở dài nói: - Vẫn không cẩn thận lắm, nhưng, cũng không phải là không có thu hoạch gì.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tư Mã Luật Và Bùi Hạo

Đêm khuya, Lưu Lăng nằm ngửa ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, sau khi tỉnh dậy hắn đã nhận được tin Liễu Mi Nhi không gặp trở ngại gì, thậm chí còn tốt hơn hắn tưởng tượng. Nếu không phải là bọn họ ngăn cản thì Liễu Mi Nhi cũng bò đến thăm Lưu Lăng rồi. Nghe thấy tin này, Lưu lăng mỉm cười từ trong lòng. Bất luận nhị ca Hiếu Đế của hắn nói thế nào thì hắn đều cảm thấy mình làm như vậy là đáng.

Tiểu nha đầu Mẫn Tuệ nằm ở bên giường của hắn cũng đã ngủ say, mấy ngày này tiểu nha đầu này đúng là mệt chết. Lúc Lưu Lăng hôn mê, Mẫn Tuệ không ngủ nghỉ hầu hạ ở bên cạnh hắn, thân thể vốn nhỏ nhắn yếu đuối giờ đây càng tiều tụy hơn, khiến người khác nhìn thấy mà không kìm nổi đau lòng.

Lưu Lăng khẽ động đậy, vì luôn giữ một tư thế như vậy rất khó chịu. Bởi vì mấy ngày trước ngủ quá dài, quá nhiều, mặc dù hiện giờ vẫn có chút mệt mỏi nhưng vẫn không ngủ được.

Hắn nhẹ nhàng kéo cái áo đắp lên người Mẫn Tuệ. Nhìn cô gái nhỏ nhắn mà kiên cường này, Lưu Lăng khẽ cười. Cô gái Mẫn Tuệ này thật sự khiến người khác yêu mến.

Hôn mê vài ngày, thân mình cứng ngắc, Lưu Lăng thật sự rất muốn đứng dậy cử động xương cốt một chút. Đáng tiếc là có người luôn hầu hạ bên cạnh, hắn cũng coi như là không tự chủ được.

Lưu Lăng muốn lặng lẽ xuống giường cử động một chút nhưng lại không muốn đánh thức Mẫn Tuệ đang ngủ say. Trong lúc đang nghĩ làm thế nào

https://thuviensach.vn

mới có thể vòng qua được thì đột nhiên nghe thấy từ phía kệ sách vọng lại động tĩnh. Lưu Lăng nhìn thoáng qua, lại nhìn Mẫn Tuệ, vẫn may tiểu nha đầu thật sự mệt quá rồi, ngủ ngon vô cùng.

Triệu Đại từ trong mật đạo đi ra, quỳ sụp xuống đất. Y vừa muốn nói gì đó thì Lưu Lăng khoát tay áo chỉ vào Mẫn Tuệ. Triệu Đại đứng lên lấy từ trong ngực ra một bình nhỏ, sau khi mở nắp ra thì đặt trước mũi Mẫn Tuệ lắc lắc một cái. Mẫn Tuệ nhẹ giọng hừ một chút, quay đầu đi, ngủ sâu hơn.

Lưu Lăng xuống giường, đặt Mẫn Tuệ lên giường, lúc này mới hài lòng cười.

- Thuộc hạ bất lực, xin Vương gia trách phạt!

Triệu Đại một lần nữa ngã quỵ xuống đất nói.

Lưu Lăng duỗi lưng một cái, khoát tay áo nói:

- Không liên quan gì đến ngươi! Là do ta bất cẩn thôi! Hai năm ở trong thiên lao, khiến tính cảnh giác và năng lực phản ứng của ta bị giảm sút đi rất nhiều, sau này sẽ không xảy ra chuyện như này nữa.

Hắn ra hiệu cho Triệu Đại đứng lên, sau đó hỏi: - Sao? Có khai cung chưa?

Thích khách ngày ấy bị quan sai Thái Nguyên Phủ chạy tới áp giải nhưng giữa đường thì bị Triệu Đại đưa người đến cướp phạm nhân. Trong lúc đó cũng có một tốp người khác đến , bọn chúng tất nhiên muốn đến giết người diệt khẩu. Nhưng thật không ngờ đám người Triệu Đại xuất hiện nhanh đến thế, hai bên giao tranh, cuối cùng đám người đó không địch lại Triệu Đại, sau khi thất bại thê thảm thì bỏ chạy.

Triệu Đại vẫn quỳ, nói:

https://thuviensach.vn

- Chưa ạ! Đó là một người câm!

- Sao?

Lưu Lăng mạnh mẽ quay người lại nhìn về phía Triệu Đại, sắc mặt có chút thay đổi.

- Câm sao?

Triệu Đại gật đầu nói: - Vâng, hơn nữa lại không biết chữ, vì vậy không lấy được chút manh mối nào. Nhưng thuộc hạ phát hiện ra một điều từ trên người hắn.

Triệu Đại lấy từ trong ngực ra một bọc nhỏ, đưa cho Lưu Lăng, nói.

Lưu Lăng mở ra xem một chút, thấy đó là một viên thuốc. Viên thuốc đó vẫn chưa mở ra, bên ngoài bịt kín. Lưu Lăng nhìn một cái, nói: - Đây chắc là thuốc tự sát nếu bọn chúng hành động thất bại, xem ra tổ chức của bọn người này rất nghiêm ngặt.

Triệu Đại chỉ vào thuốc sáp nói: - Xin Vương gia xem kỹ một chút, thuốc này còn có ký hiệu nữa.

Lưu Lăng nghe vậy, nhờ ánh đèn nhìn kỹ một chút, quả nhiên trên viên thuốc đó có một dấu ấn không rõ lắm. Chữ viết trên đó rất nhỏ, không rõ, có thể mơ hồ nhìn thấy hai chữ ‘Nội chế’. Nhìn viên thuốc đó, Lưu Lăng trầm ngâm trong chốc lát rồi lẩm bẩm: - Nội chế?

Là nội chế gì?

Triệu Đại nói: - Thuộc hạ cho rằng, đây là thứ trong quan phủ!

Lưu Lăng gật đầu nói: - Có lý đó! Nhưng ta chưa từng nghe nói trong quan phủ cũng có nơi chế thuốc độc như này? Trung Thân Vương như ta đây, xem ra cũng không phải là hoàn toàn hiểu được nước Đại Hán này.

https://thuviensach.vn

Triệu Đại nói: - Thuộc hạ điều tra vài ngày, cũng không tra ra được gì. Binh bộ trở xuống, Cấm quân, Thủ Bị quân, trong đại doanh Kinh Kỳ không có bộ phận này. Thuốc được dùng trong quân đội đều là mua từ các vùng khác nhau, trong thành Thái Nguyên có mấy hiệu thuốc quy mô khá lớn chuyên cung cấp dược liệu cho quân đội. Nhưng nếu như nói không ở trong quân đội, thuộc hạ tạm thời vẫn không nghĩ ra nha môn nào sẽ có bộ phận chế tác ra thuốc độc.

Lưu Lăng ngẫm nghĩ một chút nói: - Khi Tiên Hoàng còn tại thế, hình như cũng lập ra một bộ phận trong Đại nội được gọi là Long Đình Vệ, sau này vì một vài nguyên nhân nên giải tán nó rồi. Long Đình Vệ tồn tại chưa đầy một tháng, đều là những tử sĩ trung thành và tận tâm với Tiên Hoàng tổ thành. Những tử sĩ này chỉ chấp hành nhiệm vụ một lần, đó là đến Liêu quốc ám sát Hoàng đế Liêu quốc Da Luật Hùng Cơ. Sau khi thất bại, nghe nói những tử sĩ này đều uống thuốc độc tự sát.

Lưu Lăng cẩn thận nhớ lại một chút nói: - Chuyện này ta cũng không hiểu lắm. Lúc đó chúng ta đều đang chống cự với Hậu Chu ở phía Nam. Ngươi đi điều tra một chút, xem có liên hệ gì không?

Triệu Đại nhận lấy thuốc sáp, gật đầu nói: - Thuộc hạ lập tức đi điều tra ngay. Ngoài ra, người bên Hình Bộ, thuộc hạ đã điều tra một lần, về cơ bản tài liệu trong tay cũng đầy đủ hết rồi.

Nói xong, Triệu Đại lấy từ trong ngực ra một xấp giấy, nói: - Những người này thoạt nhìn thì không có điểm gì nghi ngờ nhưng cho thuộc hạ một vài ngày nữa, thuộc hạ nghĩ, cứ coi như họ muốn giấu kỹ hơn nữa thì cũng sẽ lộ ra.

Sức khỏe Lưu Lăng vẫn còn rất yếu, đứng lâu hai chân hắn có chút bủn rủn. Hắn cũng không gượng chống, sau khi ngồi xuống cạnh bàn thì hắn nói: - Đứng lên nói chuyện đi, toàn nói những chuyện không liên quan đến ngươi rồi.

https://thuviensach.vn

Hắn kéo ngọn đèn lại gần một chút, nói: - Nếu như… Thật sự có liên quan với Long Đình Vệ của Tiên Hoàng thì chuyện này thật sự phức tạp. Bởi vì chuyện của Vương Tiểu Ngưu, một vài người của Hình Bộ cũng lộ ra rồi. Ám sát Vương Tiểu Ngưu không thành, 'chó cùng rứt giậu' muốn giết ta cũng nên. Nhưng nếu như không có liên quan đến Long Đình Vệ thì…

Hắn quay đầu nhìn Triệu Đại liếc mắt một cái hỏi: - Ngươi thấy thế nào?

Triệu Đại ngẫm nghĩ một chút nói: - Bệ hạ tuyệt đối sẽ không có lòng bất chính với Vương gia đâu.

Lưu Lăng khẽ cười, nụ cười rất thoải mái.

Tất nhiên hắn biết Hiếu Đế sẽ không ra tay với mình, hắn rất hiểu Hiếu Đế. Hai huynh đệ họ, mãi mãi không có ngày trở mặt thành thù. Nhưng mấy chục năm sau, để ổn định cho ngai vàng của hậu thế của mình, chỉ e Hiếu Đế sẽ tìm Lưu Lăng bàn bạc, nói không chừng cũng sẽ chơi trò 'rượu tước binh quyền'. Con người như Lưu Lăng, bất luận vị Tân Hoàng nào cũng trấn không được.

Chỉ có điều, nếu thật sự có liên quan đến Long Đình Vệ, đã biến mất mấy năm trước thì rốt cuộc ai là kẻ đứng sau khống chế?

Giấy viết đã xuất hiện trong thời Tây Hán rồi, nhưng lúc đó chất liệu giấy vẫn còn thô ráp, cơ bản là rất khó sử dụng, vì vậy mọi người mới thích dùng thẻ tre. Đến năm đầu Nguyên Hưng Đông Hán, sau khi Long Đình Hầu Thái Luân thay đổi thuật tạo giấy thì giấy viết mới được dùng phổ biến hơn. Hán Hòa Đế lúc đó vô cùng tán thưởng, coi đây là chuyện vui lợi nước lợi dân.

Giấy trên tay Lưu Lăng chính là giấy Thái Hầu.

https://thuviensach.vn

Trang thứ nhất chính là tài liệu của Hình Bộ Thượng thư Tư Mã Luật, hết sức tỉ mỉ. Lưu Lăng nhìn kỹ một chút, phát hiện người này không hề đơn giản.

Tư Mã Luật, Càn Hữu năm thứ năm thi đậu tiến sĩ, chức vụ đảm nhiệm sớm nhất là Chưởng Khách Hồng Lư Tự, là chức quan nhỏ cửu phẩm. Sau này vì tiếp đón sứ thần Đại Liêu quốc có công nên được cất nhắc làm Hạ Mục Giám của Thái Phó Tự, thăng lên quan lục phẩm. Rồi sau đó vì có công tố giác Đại tướng Chu Sử Nhiên tạo phản nên từ Thái Phó Tự được thăng làm Viên Ngoại Lang trong Hình Bộ. Bởi vì làm người liêm khiết, công chính nghiêm minh, phá án nghiêm túc mà không vụ việc công nên Càn Hữu năm thứ mười bốn được thăng làm Hình Bộ Thị Lang, chỉ cách một năm được thăng làm Hình Bộ Thượng thư.

Người này quả thật là phục chế phẩm của ác quan Trương Thang thời Hán Vũ Đế, không những phá án nghiêm minh quả quyết mà tình yêu với việc nghiên cứu các loại khổ hình cũng không nhỏ.

Tuy nhiên, nhìn từ hồ sơ thì người này quả nhiên là quan thanh liêm. Mặc dù nhà ông ta không phải là nghèo khổ nhưng cũng không phải giàu có gì. Từ sau khi làm quan, chưa từng tham ô một hào tiền nào để dùng cho riêng mình. Nhà ông ta vẫn còn một thúc thúc, hiện giờ hơn sáu mươi tuổi rồi nhưng vẫn làm ruộng sống qua ngày. Cha mẹ ông ta mất sớm, thúc thúc chính là một trong những người thân còn lại của ông ta.

Ở nhà, Tư Mã Luật ăn cơm chưa bao giờ phô trương lên. Mỗi bữa hai món, cộng bát canh, phần nhiều là đồ chay. Nếu có việc tư đi ra ngoài thì không ngồi xe ngựa của Hình Bộ, ngoài em vợ ra thì trong nhà không có ai làm quan. Ngay đến người em vợ này cũng không phải là ông ta tiến cử làm quan, mà là vào Càn Hữu năm thứ mười sáu đỗ tiến sĩ, thật ra cũng có học vấn nữa.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng chau mày, bắt đầu lật sang trang thứ hai hồ sơ của Tư Mã Luật. Trang thứ hai là lý lịch của Hình Bộ Thị lang Bùi Hạo. Hồ sơ của người này thì bình thường hơn một chút.

Bùi Hạo!

Càn Hữu năm thứ mười, do Tư Mã Luật tiến cử hiền tài làm quan. Trước tiên là làm quan sai nhỏ dưới Chủ quản của Hình Bộ, sau đó vì phá được án dư nghiệt Chu Sử Nhiên nên được thăng lên Chủ quản Hình Bộ. Lưu Lăng nhìn đến đây thì trong lòng không khỏi kinh ngạc. Tên Bùi Hạo này là Tư Mã Luật tiến cử, như vậy chẳng phải nói Bùi Hạo là môn sinh của ông ta sao? Hơn nữa hai người này, một người tố giác Chu Sử Nhiên phản nghịch, một người điều tra hậu thế của Chu Sử Nhiên phản nghịch, hai người này quả là có duyên với nhau.

Bảy năm sau, Bùi Hạo tích công thăng chức lên làm Hình Bộ Thị lang, đến giờ cũng đã hơn bốn năm rồi. Thời gian này, không biết vì chuyện gì mà y và Tư Mã Luật trở mặt, hai người xuất hiện những mâu thuẫn rất lớn. Hơn nữa vì Bùi Hạo thường ngày lạnh lùng, cao ngạo, không thích kết giao, vì vậy mọi người đều nói y vong ân phụ nghĩa, có lỗi với Tư Mã Luật. Còn cụ thể là lý do gì dẫn đến thầy trò họ bất hòa thì cũng không ai biết.

Có người nói là vì Bùi Hạo tham ô một số bạc của tội dân, bị Tư Mã Luật phát hiện, sau đó hai người cãi nhau, vì không có chứng cớ nên cuối cùng Tư Mã Luật cũng không thể làm gì được Bùi Hạo. Chuyện này người ta đồn thổi rất nhiều, cụ thể thực hư như nào thì cũng không ai đi điều tra cụ thể.

Từ Càn Hữu năm thứ mười bảy, Hình Bộ Thượng thư Tư Mã Luật và Hình Bộ Thị lang Bùi Hạo ngoài công vụ ra thì hai người không nói chuyện với nhau nữa, đây cũng là một trường hợp đặc biệt trong chốn quan trường.

https://thuviensach.vn

Điều đáng nói là, Bùi Hạo xuất thân giàu có, rất chú ý đến ăn mặc và phô trương, làm người rất lạnh lùng nhưng rất hào phóng. Trong Hình Bộ, cũng có mấy người đang chịu ơn y.

Lưu Lăng lại nhìn một chút, tiện tay đặt giấy xuống, sau lại hỏi Triệu Đại: - Ngươi nhìn nhận thế nào về hai người Tư Mã Luật và Bùi Hạo?

Triệu Đại ngẫm nghĩ một chút nói: - Tư Mã Luật, cương nghị như sắt đá, không những tàn nhẫn với phạm nhân mà cũng tàn nhẫn với chính mình, người như này quá cực đoan. Nếu như theo cái thiện thì tạo phúc cho muôn dân nhưng nếu theo ác thì gây loạn tai họa cho triều đình.

- Bùi Hạo, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng làm việc quả quyết, thủ đoạn tàn nhẫn nếu so với Tư Mã Luật chỉ có hơn chứ không kém. Người này, thiện ác rất khó bình phẩm, nhưng có người nói Hình Bộ nhận tiền tài để thay thế án xử tử cho dân chúng hoặc những lính tráng bình thường, cách này là do y nghĩ ra.

Lưu Lăng gật đầu, lại nhìn một chút hồ sơ của hai người này, trong lòng đặt câu hỏi ‘Thật sự là như vậy sao?’

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nữ Tì Hùng Mạnh

Mặc dù tình hình của Liễu Mi Nhi tốt hơn Lưu Lăng nhưng cô ấy là con gái, thân thể vốn yếu ớt, hơn nữa bị kinh hãi nên mức độ phục hồi không thể nhanh bằng Lưu Lăng được. Từ khi nàng gượng chống đến thăm Lưu Lăng một lần, sau khi quay về thì bị sốt cao, lại phải nằm giường không dậy nổi.

Thị nữ nha hoàn trong vương phủ của Lưu Lăng quá ít, sau khi Liễu Mi Nhi trúng độc thì người càng ít hơn. Một tiểu nha đầu Mẫn Tuệ mệt gần như biến hình, Lưu Lăng nhìn thấy cũng đau lòng. Vì vậy hắn bảo quản gia Lão Ngô ra bên ngoài dán thông báo, chiêu vài nha hoàn thị nữ vào để bổ sung người trong phủ.

Ai có thể ngờ rằng cách này là hay. Lão Ngô buổi sáng vừa mới dán cáo thị thì buổi trưa đã có mấy chục cô gái độ tuổi lớn nhỏ khác nhau đứng ở bên ngoài phủ Thân Vương, không ngừng la hét muốn được vào vương phủ hầu hạ Trung Thân Vương. Đến buổi chiều, lại có không dưới mấy trăm người vây quanh cửa lớn Vương phủ chật như nêm cối.

Mới đầu chỉ có một vài cô gái, cao thấp gầy béo có cả, đứng vẫy khăn, kích động hò hét muốn được vào Vương phủ, cả đời hầu hạ Trung Thân Vương. Nhưng sau đó, thì không ít nam nhân cũng gia nhập vào hàng ngũ này. Ai ai trong số họ cũng thể hiện thân thể cường tráng võ nghệ cao cường của mình, nhìn dáng vẻ đó của họ, nếu có họ làm hộ vệ thì đứng nói những thích khách hay những tên trộm vặt, ngay cả ‘người nhện’ đến cũng có thể đánh được.

https://thuviensach.vn

Quản gia Lão Ngô đứng không vững ở cửa, phất tay ra hiệu, bảo mọi người yên lặng. Nhưng đáng tiếc lời nói của ông rất nhanh đã bị nhấn chìm trong giọng nói của các cô gái. Nhìn đám người kích động quên hết tất cả đó mà Lão Ngô đau đầu không chịu nổi.

Một người phụ nữ dáng người vô cùng cường tráng dùng sức chen chúc đi lên phía trước, khiến mọi người bất mãn. Một người đàn ông thân hình gầy yếu lại bị bả vai của ả ta gạt sang bên cạnh.

- Tôi nói này, sao cô lại như vậy? Đây không phải là đi đầu thai, sao phải chen chúc vậy chứ?

- Đúng đấy, đúng đấy, bộ dạng này của cô, chen chúc lên trước thì có tác dụng gì chứ?

Thân thể người phụ nữ khẽ run lên, bộ ngực căng phồng cũng không ngừng run rẩy. Ả ta nhúc nhích vòng eo như thùng nước, gắt giọng quát: - Sao vậy? Ai không phục thì lại đây mà tranh với lão nương này! Một đám đàn ông, chỉ có một mình thân thể nhỏ bé của ông, lão nương ta ngồi xuống một cái là đè chết rồi.

Một phụ nữ chĩa về phía ả hô: - Trông người như cô, giống như cọp mẹ vậy, vào Vương phủ làm nha hoàn còn không dọa chết Vương gia hay sao?

Mọi người đều cười giòn vang.

Người phụ nữ kia đỏ mặt, chỉ vào người kia quát lớn: - Lão nương ta làm sao? Cứ coi như không phải quốc sắc thiên hương nghiêng nước nghiêng thành thì cũng là người có nhan sắc bậc trên đấy. Lão nương ta đây mà vào Vương phủ thì làm việc giỏi nhất rồi. Đến lúc đó đừng nói là nha hoàn mà ngay đến hộ vệ ta cũng làm được. Mua được lão nương cũng giống như mua được hai nha hoàn, hai hộ vệ rồi đấy. Lợi ích thực tế quá rồi!

https://thuviensach.vn

Một cô gái che miệng nói: - Bộ dạng của cô như vậy, Vương gia sẽ không thích đâu! Vương gia anh tuấn phóng khoáng, rất phong độ, nếu như để cô làm nha hoàn thì chẳng phải là sẽ khiến người khác cười chê sao?

Người phụ nữ kia điên cuồng hét lên nói: - Trò cười? Trò cười cái con khỉ ý! Ta muốn xem xem kẻ nào dám cười lão nương ta!

Một người đàn ông kêu lên: - Cô có cường tráng đến mấy thì cũng vẫn là đàn bà phụ nữ, còn thật sự tưởng rằng mình có thể vượt qua được đàn ông sao? Theo tôi thấy thì cút về nhà đi, tìm người đàn ông gầy như con khỉ ốm mà lấy, một đêm có thể cho cô ép thành người khô luôn!

Người phụ nữ kia đỏ mặt, lập tức quát: - Được! Hôm nay lão nương sẽ ép con mẹ ngươi trước!

Ả đẩy đám đông ra, xông về phía người đàn ông quát lên ban nãy. Người đó thấy ả thật sự xông lại thì sợ đến mức không biết nên làm thế nào. Đối với đàn bà phụ nữ, trước mặt mọi người hắn cũng không thể nào ra tay thật sự với họ chứ. Hơn nữa… Thật sự đánh thì chưa biết ‘hươu chết về tay ai’?

Gã đàn ông kia cũng thông minh, giơ tay chỉ về phía Lão Ngô hét: - Nhìn kia! Bắt đầu tuyển người rồi!

Người phụ nữ kia quay đầu lại nhìn một cái, đúng lúc Lão Ngô cầm giấy bút tiến hành chọn lọc, vì vậy ả quay người xông lại, không quan tâm đến người đàn ông kia nữa. Người đó thấy ả ta quay người, giơ tay lau mồ hôi trên trán, nói:

- Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!

Lưu Lăng vì cứu một tiểu nha hoàn suýt nữa trúng độc bỏ mạng nên mới làm chuyện này, không biết sao lại truyền đi nhanh như vậy. Lần này Vương phủ tuyển người, những người đàn bà nhàn rỗi xông vào phủ như mấy người điên vậy. Ai ai cũng nói Vương gia đối với kẻ dưới thật tốt, vì

https://thuviensach.vn

một tiểu nha hoàn mà không sợ mất mạng, chủ nhân như này đi đâu tìm cho được? Hơn nữa Lưu Lăng thân phận tôn quý, tướng mạo anh tuấn, có biết bao cô nương ao ước được vào Vương phủ, tốt nhất là nhận được sự ưu ái của Lưu Lăng.

Cứ coi như được làm tiểu thiếp thì đó cũng là bay lên cành cao hóa phượng hoàng rồi.

Đám người xông lên hàng loạt, Lão Ngô lập tức luống cuống tay chân.

Lúc này, Lưu Lăng đang ngồi ở bên cạnh Liễu Mi Nhi, trong tay cầm một chén thuốc, kiên nhẫn khuyên nàng ta uống. Thân thể hắn vốn cường tráng, tốc độ hồi phục nhanh hơn Liễu Mi Nhi rất nhiều.

- Ngoan! Uống thuốc vào đi!

Lưu Lăng bưng chén thuốc, thổi thổi hơi nóng trong đó.

Liễu Mi Nhi nhíu lông mày, thân thể nàng ta vẫn rất yếu, nhưng khí sắc thoạt nhìn cũng tốt hơn nhiều rồi. Sắc mặt vẫn trắng bệch chứ chưa có huyết sắc gì cả, chỉ có đôi môi nhỏ nhắn dụ người phạm tội kia thì khôi phục được phần nào.

- Đắng lắm…

Liễu Mi Nhi chu miệng nhỏ nhắn nói.

Lưu Lăng ôn hòa nói: - Sao lại đắng được, ta đã đặc biệt dặn dò rồi, bảo người thêm nhiều đường phèn vào trong đó rồi. Nàng chưa uống, sao lại biết đắng được?

Thân thể Liễu Mi Nhi suy yếu, mấy ngày nay lại gầy đi vài cân. Nhưng như vậy, đôi mắt vốn to đẹp của nàng giờ lại càng đẹp hơn. Nàng núp trong chăn dày chỉ lộ đầu ra, bộ dạng giống búp bê như vậy thật khiến người

https://thuviensach.vn

khác yêu mến. Nàng cũng không nói gì, chỉ khẽ liếc hai con ngươi đẹp, vô tội nhìn Lưu Lăng.

Lưu Lăng bị bộ dạng này của nàng ta làm cho bị động. Hắn tận tình khuyên bảo khuyên một hồi lâu nhưng Liễu Mi Nhi sợ uống thuốc đắng, nói thế nào cũng không chịu uống. Điều này khiến Lưu Lăng một người trong thiên quân vạn mã cũng không bao giờ chau mày thì lần này lại chau mày không ngớt.

- Ta bón thuốc cho nàng, được chưa nào?

Lưu Lăng cúi người hỏi, sự quan tâm trong mắt hắn không có một tia giả dối. Thấy Liễu Mi Nhi khẽ gật đầu một cái, Lưu Lăng tưởng chừng như vô kế khả thi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Đúng thật là! Hôm đó kiếm độc trong tay thích khách cũng không sợ mà sao lại sợ chén thuốc vậy?

Lưu Lăng cười nói.

Liễu Mi Nhi mở trừng hai mắt, hạ giọng nói:

- Tất nhiên là không giống nhau rồi! Lần trước có liên quan đến an nguy của Vương gia, tất nhiên là Mi Nhi không sợ. Nhưng uống thuốc thì không liên quan chút nào đến Vương gia, Mi Nhi sợ đắng lắm.

Lưu Lăng nhanh trí nói: - Có liên quan đến ta là nàng không sợ nữa?

Liễu Mi Nhi gật đầu.

Lưu Lăng cười nói: - Được! Liễu Mi Nhi! Bổn vương lệnh cho ngươi uống thuốc này vào, nếu không bổn vương sẽ uống nó. Thuốc đắng như vậy, lẽ nào nàng không sợ bổn Vương không chịu được sao?

https://thuviensach.vn

Lông mày Liễu Mi Nhi khẽ cong, hai mắt híp thành hình trăng khuyết, vui vẻ nói: - Được thôi! Vương gia uống nó đi!

Lưu Lăng: - …

Thấy bộ dạng lúng túng của Lưu Lăng, Liễu Mi Nhi nhẹ nhàng nói: - Vương gia! Ban nãy Mi Nhi cố ý nói vậy thôi, thật sự Mi Nhi cũng biết chỉ nằm như này cũng không được, Vương gia còn cần Mi Nhi đến hầu hạ nữa mà. Vì vậy, mặc dù thuốc rất đắng nhưng mỗi lần Mi Nhi đều uống không thừa một giọt.

Trong lòng Lưu Lăng khẽ động, nhìn cô gái thân thể yếu ớt này, không kìm lòng nổi giơ tay vuốt gương mặt cô.

- Nha đầu ngốc! Hiện giờ đừng nghĩ gì nhiều, cứ điều trị tốt đi rồi nói tiếp. Chờ vài ngày nữa, chắc chắn nàng sẽ khỏe mạnh hơn ban đầu nhiều.

Hắn nhéo một chút mũi nhỏ của Liễu Mi Nhi, nói: - Đừng quên! Nàng vẫn còn nợ gia pháp đấy!

Nghe hắn nói như vậy, khuôn mặt trắng nõn của Liễu Mi Nhi đỏ ửng lên. Toàn thân dường như khỏe lên rất nhiều, chứ không giống bộ dạng thiếu huyết sắc như ban nãy nữa.

- Vâng… Mi Nhi nhớ rồi!

Nàng vùi mặt vào trong chăn, nhẹ giọng nói.

Lưu Lăng cười, dùng thìa khuấy chén thuốc lên, đầu tiên là thổi qua, sau đó miệng mình nếm thử, nói: - Không nóng, cũng không đắng đâu!

Hắn khẽ đưa thìa đến miệng Liễu Mi Nhi. Nàng ta không ngờ Lưu Lăng thật sự bón thuốc cho mình, nhất thời ánh mắt nhìn Lưu Lăng có chút ngây dại. Nàng đờ đẫn nhìn Lưu Lăng, nước mắt trong hốc mắt không ngừng rơi

https://thuviensach.vn

xuống. Lưu Lăng thấy nàng như sắp khóc liền đặt chén thuốc sang một bên, quan tâm hỏi: - Sao thế? Thật sự không muốn uống thì ta sẽ sai Lý Đông Xương đổi cách khác, chúng ta không uống thuốc đắng nữa.

Liễu Mi Nhi dùng sức lắc đầu nói: - Không phải... Không phải là Mi Nhi sợ đắng mà vì cảm thấy vui trong lòng.

Lưu Lăng kinh ngạc một chút, lập tức cười nói: - Nha đầu ngốc!

Hắn nâng Liễu Mi Nhi dậy dựa vào giường, sau đó bón từng thìa thuốc cho nàng. Liễu Mi Nhi nhìn gương mặt của Lưu Lăng, trong mắt có chút đa tình.

- Vương gia!

Liễu Mi Nhi nhìn mắt Lưu Lăng, giọng điệu mềm nhẹ khẽ thốt nói một tiếng.

-Ừm? Sao vậy?

Lưu Lăng nhẹ nhàng thổi thổi hơi nóng trong chén thuốc, sau khi đưa tới miệng Liễu Mi Nhi, thuận hỏi.

Liễu Mi Nhi mày giãn ra, sau khi nuốt thuốc xuống thì lại khẽ thốt ra một tiếng: - Vương gia!

- Ừm? Sao thế?

Sau khi Lưu Lăng dừng động tác lại thì nhìn ánh mắt Liễu Mi Nhi, hỏi.

Liễu Mi Nhi nhoẻn miệng cười, nụ cười như hoa đào nở trong tiết tháng ba.

- Không có gì ạ! Tiểu nữ chỉ muốn gọi vậy thôi!

https://thuviensach.vn

Nàng nói.

Lưu Lăng ngây ra một lúc, lập tức mỉm cười.

Khoảng chừng sau hai canh giờ, chuyện phủ Trung Thân Vương Lưu Lăng chiêu nạp thị nữ đã kết thúc. Chuyện này chấn động không nhỏ, không thua cuộc chọn thi đấu ở thành phố thời hiện đại. Những người đàn ông đàn bà nghe thấy chuyện này đều xông đến trước cửa Vương phủ như điên như dại, dường như nếu được vào Vương phủ làm nô bộc thì giống như được bay lên một tầm cao mới vậy.

Thật ra cũng không thể trách mọi người điên cuồng đến vậy. Làm việc trong Vương phủ có tiền đồ hơn làm việc ở những nhà khác. Trước tiên không nói đến Lưu Lăng đường đường là Thân Vương, là người mà dưới một người trên vạn người của Bắc Hán hiện giờ, mà đơn giản là Lưu Lăng vì cứu một tiểu nha đầu mà không tiếc tính mạng cũng đã đủ đả động đến trái tim của biết bao cô gái.

Hơn nữa, những gia nô trong Vương phủ Lưu Lăng giống Triệu Đại Triệu Nhị, sau này đều trở thành tướng lĩnh quan tới Thiên tướng. Thiên tướng đã là quan lớn có thể xây nhà dựng phủ rồi, đây là một tín hiệu! Tín hiệu một ngày nào sau đó có thể thoát khỏi kiếp nô bộc. Có hai người Triệu Đại Triệu Nhị làm gương, rất nhiều người đều kiên trì cho rằng mình cũng có dịp may như thế. Nhưng thực tế cho thấy, có không ít người trong đó đều đưa ra quyết định đúng đắn.

Lần này tổng cộng có mười nữ nhân, tám nam nhân được Lão Ngô chọn. Sau khi tuyên bố chọn xong danh sách, những người khác vẫn không chịu rời đi, họ vẫn lưu luyến tụ tập ở trước cửa phủ, hy vọng có kỳ tích xuất hiện.

Nhưng điều đáng để người khác ngạc nhiên chính là người đàn bà cường tráng kia cũng trúng tuyển.

https://thuviensach.vn

Thật ra người này chưa nhiều tuổi lắm, chỉ có ba mươi mốt tuổi, hơn nữa là khuê nữ thực thụ, vẫn chưa xuất giá. Cha nàng ta họ Phan, tên là Phan Lão Thực, là đồ tể giết lợn bán trên phố. Phan Lão Thực chỉ có một người con gái, vì vậy khó tránh được sự nuông chiều từ nhỏ.

Con gái thích ăn thịt thì để cho ăn, dù sao trong nhà không thiếu nhất chính là thịt lợn. Con gái thích vác dao đi lông bông vậy thì để mặc nó, dù sao nhà y cũng mời được sư phụ về dạy. Con gái muốn giết lợn… Vậy thì để cho giết, dù sao cùng cần một người nối nghiệp. Con gái ‘khôi ngô’ quá, không lấy được chồng, vậy thì… Vậy thì thế nào cho phải nha.

Trong lúc Lưu Lăng nhìn thấy người phụ nữ này thì cảm giác có chút nhức đầu. Vẻ ngoài lực lưỡng của ả còn có sức chấn động hơn cả Nhạc Kỳ Lân, nghe nói võ lực cũng khá, nhưng điều này chỉ khiến Lưu Lăng có chút đau đầu thôi, nhưng điều khiến hắn chết đứng chính là tên của ả. Ả tên là… Phan Kim Liên.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 34+1: Chu Diên Công (1)

Sau đó lại qua mấy ngày, Lưu Lăng cảm thấy mình đã khôi phục được khá nhiều, thói quen luyện công phu buổi sáng đã ngừng luyện mấy ngày cũng nên khôi phục lại, vì vậy lúc gần bốn giờ sáng, Lưu Lăng nghiêng người từ trên giường nhảy xuống, đặt chân xuống đất vẫn rất nhanh nhẹn.

Thu dọn một lát, Lưu Lăng đi ra võ trường nhỏ ở hậu viện. Lúc cách đó chỉ còn một đoạn ngắn, từng tiếng hô không ngừng vọng đến tai hắn. Tiếng hét này vẫn không dứt, rõ ràng là có người đã tới đó luyện công trước hắn rồi.

Lưu Lăng tò mò, vì vậy bước chân không ngừng nhanh hơn. Đến cửa nhỏ của nơi luyện võ, Lưu Lăng đưa mắt nhìn, đợi đến khi nhìn rõ người luyện trên đó là ai thì Lưu Lăng như mất hồn.

Triệu Nhị, Hoa Tam Lang đều ở đó, còn có không ít quân lính tinh nhuệ của đại doanh Kinh Kỳ và Đại nội thị vệ mà Hoàng đế phái tới. Trên võ trường không lớn lắm, tập trung không dưới hai ba mươi người nhưng những nam nhân khỏe mạnh này không phải nhân vật chính của ngày hôm nay mà nhân vật chính là thị nữ mới vào phủ ngày hôm qua… Phan Kim Liên...

Cô gái này quả nhiên đủ dũng mãnh, tập luyện với cô ta lúc này là một Bách phu trưởng mà đại doanh Kinh Kỳ phái tới, người này Lưu Lăng có biết, thiện chiến đại chùy, rất dũng mãnh. Đôi chùy y cầm trên tay cũng đủ hơn hai trăm cân, múa lên uy vũ, uy phong lẫm liệt.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này, người đàn ông uy phong lẫm liệt này giống như một đứa trẻ trong nhà trẻ, đang bị một bà cô cao lớn vạm vỡ xử lý…

Bách phu trưởng kia múa chùy lại, Phan Kim Liên cũng không né tránh, trực tiếp về trước tiếp chiêu, bả vai dùng sức thúc vào nách Bách phu trưởng. Cánh tay của Bách phu trưởng lập tức không dùng được lực nữa, nửa người đều tê liệt. Bách phu trưởng cũng là người có kinh nghiệm chiến trận, kinh nghiệm phong phú nên vừa nhìn thấy tình thế bất lợi thì một tay luân phiên dùng đại chùy đập thẳng đến ngực của Phan Kim Liên.

Chiêu này là trong lúc khẩn cấp mới đánh ra, đợi lúc Bách phu trưởng tỉnh ngộ lại thì đã muộn rồi. Chỉ thấy Phan Kim Liên trừng mắt như chuông đồng, quát lớn: - Ngươi dám vô lễ với lão nương!

Tay trái ả tùy ý đảo lại, đại chùy tấn công đến bị ả thuận tay ném sang một bên, tay lớn theo sau Phan Kim Liên nâng lên giống như quạt lớn, và rồi một cái tát hiện trên mặt Bách phu trưởng.

Bốp!

Một âm thanh vang lên trong trẻo đến cực hạn, cái tát đánh trúng mặt giòn tan, về thính giác thì đây là sự hưởng thụ, còn về thị giác thì đây là thịnh yến.

Lưu Lăng thật không ngờ, một cô gái lại có thể đánh cái tát kêu như thế. Mặc dù trong các bộ phim của Hàn Quốc hay gì gì đó, con gái tát con trai là chuyện rất bình thường nhưng nếu thật sự đánh ra cảnh giới này thì chỉ có duy nhất một người là Phan Kim Liên thôi.

Đừng nói Lưu Lăng, ngay đến mấy chục đàn ông trên võ trận cũng ngây người ra. Mấy chục đôi mắt đều nhìn về thân mình Bách phu trưởng, bay ra cách xa ba bốn mét, giữa không trung vẫn còn thứ gì đó giống ba cái răng trắng bay bất quy tắc trên đó.

https://thuviensach.vn

Sau khi Bách phu trưởng tiếp đất lại còn lăn mấy vòng rồi mới dừng lại. Lần này thế lớn lực nặng, mặc dù với khả năng chống trả đòn của y thì cũng không chống nổi được, dứt khoát hôn mê bất tỉnh. Còn về sau này có để lại di chứng câm điếc gì hay không, có để lại tâm lý oán hận gì khó có thể xóa bỏ hay không thì khó mà nói trước được.

Triệu Nhị vừa trừng mắt, miệng lúc đó há to đến mức có thể nuốt vào một quả trứng đà điểu. Hoa Tam Lang dùng sức vung tay lên, mắt lộ ra tinh quang, nói lên hai chữ 'Đẹp quá'. Y phát hiện ra một người trên lực cánh tay có phần tương xứng với mình rồi, mặc dù… Là một người con gái.

Phan Kim Liên đánh xong người, hai tay kéo lại hai bên ngực một chút. Hai thứ đó cũng run rẩy phập phồng theo rất đẹp mắt, sáng ngời lên khiến người ta có chút si mê.

Chỉnh eo lại chút, Phan Kim Liên chỉ vào Bách phu trưởng đã hôn mê bất tỉnh, mắng lớn: - Bảo bối lão nương chăm sóc bảo dưỡng nhiều năm, là thứ ngươi muốn sờ vào là sờ được sao?

Ngẫm nghĩ một chút, nàng lại bổ sung thêm một câu: - Cứ coi như không phải là dùng tay mà dùng công cụ cũng không được.

Lưu Lăng đổ mồ hôi, lã chã lã chã từng giọt…

Hắn lùi sau một bước, thân người núp sau cửa lén nhìn, trong lòng bắt đầu do dự, hay là hôm nay thay địa điểm tập luyện buổi sáng nhỉ?

Phan Kim Liên thấy tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn mình, ả đắc ý sảng khoái cười, nói: - Một đám đàn ông vô dụng, ai không phục thì lên đây đấu với lão nương một trận.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trong lúc nhất thời tất cả đều cúi đầu xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Hoa Tam Lang lại nóng lòng muốn thử. Y vén tay áo lên muốn lên võ trường, Triệu Nhị kéo y lại, dùng sức lắc đầu. Hoa Tam Lang không hiểu nhẹ giọng hỏi: - Sao lại kéo ta?

Triệu Nhị dùng ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm vào y, nói: - Huynh thật sự định lên đó đấu với mẫu Dạ Xoa đó à?

Hoa Tam Lang nói:

- Sao lại không được?

Triệu Nhị thở dài: - Huynh thắng được ả ta, nếu truyền ra ngoài sẽ là huynh ẩu đả nữ nhân. Huynh thua ả ta, truyền ra ngoài…Là huynh đến một nữ nhân cũng không đấu lại được, còn bị ăn đánh. Nếu huynh thắng thì mọi người sẽ nói không biết xấu hổ, còn nếu thua thì sẽ nói huynh mất mặt. Huynh tự mình nghĩ đi, trận đấu này sẽ đánh thế nào?

Hoa Tam Lang ngẫm nghĩ một chút, chân vốn định bước ra giờ đây lại thu lại.

Phan Kim Liên sau khi quét mắt toàn võ trường thì thở dài, nói: - Đám đàn ông các ngươi… Vốn tưởng rằng có thể tìm được trong phủ của Trung Thân Vương một người đàn ông có bản lĩnh siêu quần có thể đánh lại được ta nhưng xem ra ta đã nhầm rồi. Ta tưởng rằng trong phủ Trung Thân Vương nhất định tàng long ngọa hổ, nhất định có thể tìm được lang quân như ý khiến ta hài lòng, nhưng hiện giờ đúng là không có đàn ông như vậy. Thôi đi! Xem ra cũng chỉ có Trung Thân Vương là anh tuấn phong độ, người đàn ông trọng tình trọng nghĩa mới thích hợp với ta.

Ả vỗ bụi đất trên người rồi quay người rời đi.

- Vô vị! Một đám đớn hèn, lão nương về nhà bếp rồi chuẩn bị bữa sáng cho xong.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng thấy ả ta muốn rời đi thì vội vàng nấp sau cây đại thụ, không dám ngẩng đầu lên. Chỉ đến khi Phan Kim Liên đi một lúc, tim Lưu Lăng vẫn còn đập rất mạnh…

Triệu Nhị cười nói: - Ta đã nói rồi mà, Vương gia nhà chúng ta phong lưu phóng khoáng và rất đào hoa mà.

Hoa Tam Lang đau xót nói: - Chúng ta chúc phúc Vương gia đi!

Lưu Lăng vừa nghe thấy hai tên này lại dám nói mình như vậy thì trong lòng cười lạnh một tiếng. Hắn bước ra, hừ lạnh một tiếng nói: - Người đâu! Trói Triệu Nhị và Hoa Tam Lang, đưa đến chỗ Phan Kim Liên, nói cho nàng ta biết, tùy nàng ta xử trí.

Triệu Nhị và Hoa Tam Lang không ngờ hôm nay Lưu Lăng lại đến tập luyện. Vừa nghe thấy lời nói của Lưu Lăng, hai người không tự chủ được quỳ sụp xuống đất.

- Vương gia… người cứ giữ lại mạng của thuộc hạ trên chiến trường đi…

Lưu Lăng cười ha hả nói: - Nằm nhiều ngày như vậy, người khó chịu đến chết mất! Nào, các ngươi ai đến tiếp ta vài chiêu.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 34+2: Chu Diên Công (2)

Triệu Nhị cười hì hì, nói: - Cái này thì được ạ! Cái này có thể đọ được!

Cường độ rèn luyện sáng sớm không lớn lắm nhưng Lưu Lăng vẫn toát hết mồ hôi. Sau khi quay về hắn cũng không gọi người, tự mình lấy một chậu nước lớn tắm rất sảng khoái. Thay một bộ quần áo sạch sẽ, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn hẳn. Lưu Lăng ăn bữa sáng xong, cảm thấy đã đến lúc đi gặp tên thư sinh kia rồi. Tên đó bị nhốt trong phòng nhiều ngày như thế, đoán chừng tính khí bướng bỉnh cũng bớt được phần nào rồi.

Trước tiên Lưu Lăng đến nơi Vương Tiểu Ngưu ở xem qua một lượt. Mặc dù Vương Tiểu Ngưu vẫn trong cơn hôn mê nhưng khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều rồi, Lý Đông Xương vẫn đang chăm sóc cứu chữa cho y rất tận tình, một thị nữ mới đến cũng đang hầu hạ bên cạnh. Lý Đông Xương nói với Lưu Lăng, sức khỏe của Vương Tiểu Ngưu về cơ bản đã không còn gì đáng lo ngại, còn về khi nào có thể tỉnh lại thì vẫn chưa dám xác định, nhưng tin rằng sẽ không lâu.

Lưu Lăng gật đầu, hỏi sao không thấy bóng dáng Mẫn Tuệ đâu. Lý Đông Xương khen tiểu nha đầu đó đúng là có nghị lực, nhiều ngày như vậy, không những phải hầu hạ Lưu Lăng mà còn dành thời gian mỗi ngày đến đây giúp Lý Đông Xương nấu thuốc. Lý Đông Xương thấy nàng ta thật quá lao lực, bốc cho nàng ta thang thuốc, lúc nãy uống rồi vừa mới ngủ được.

Lưu Lăng gật đầu, đúng lúc định rời đi thì đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình có gì khác thường. Hắn ý thức được và nhìn lại thì chỉ thấy cách mình không xa có một thị nữ dung mạo xinh đẹp đang quỳ. Thị nữ mới vào

https://thuviensach.vn

Vương phủ, còn chưa biết tên gọi là gì, chỉ có điều ánh mắt cô ta nhìn Lưu Lăng, nóng ran cuồng nhiệt không che giấu ý vị mến mộ nào khiến hắn giật mình. Hắn đã biết chuyện hôm tuyển chọn thị nữ, hắn cũng không quá hứng thú với việc ‘vô tâm cắm liễu đợi số đào hoa’ này.

Để giữ phong độ, Lưu Lăng bước thong thả ra khỏi cửa phòng, hắn vẫn cảm thấy đôi mắt cuồng nhiệt ở sau lưng mình vẫn đang chăm chú dõi theo mình. Lưu Lăng phát hiện điều này thật sự rất dằn vặt hắn…

Đi đến cửa phòng tên thư sinh kia ở, Lưu Lăng nghe thấy tiếng đọc sách. Giọng đọc trầm bổng du dương, từng chữ từng chữ rõ ràng. Lưu Lăng vừa nghe đã đoán được, lúc này tên thư sinh này nhất định đang cầm sách đung đưa đầu đọc sách đây.

- Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chỉ vu chí thiện. Tri chỉ nhi hậu hữu định, định nhi hậu năng tĩnh, tĩnh nhi hậu năng an, an nhi hậu năng lự, lự nhi hậu năng đắc. Vật hữu bản mạt, sự hữu thủy chung, chi sở tiên hậu tắc cận đạo hĩ.

Dịch nghĩa (Trần Văn Chánh):

Mục đích của sự học rộng cốt làm sáng cái ‘đức’ sáng của mình, cốt khiến cho người ta tự đổi mới, cốt khiến cho người ta dừng ở chỗ chí thiện.

Biết chỗ phải dừng thì sau mới có chí hướng xác định được. Có chí hướng xác định rồi sau mới có tĩnh tâm. Tĩnh tâm rồi sau tính tình mới được an hòa. Tính tình an hòa rồi sau mới suy nghĩ chín chắn. Suy nghĩ chín chắn rồi sau mới đạt được chí thiện. Vật gì cũng có gốc ngọn, việc gì cũng có đầu cuối. Biết được chỗ trước, chỗ sau của sự vật, thì tiến gần đến mục đích của sự học vậy.

- Cổ chi dục minh minh đức vu thiên hạ giả, tiên trị kỳ quốc, dục trị kỳ quốc giả, tiên tề kỳ gia; dục tề kỳ gia giả, tiên tu kỳ thân; dục tu kỳ thân giả, tiên chính kỳ tâm; dục chính kỳ tâm giả, tiên thành kỳ ý; dục thành kỳ

https://thuviensach.vn

ý giả, tiên trí kỳ tri, trí tri tại cách vật. Vật cách nhi hậu tri chí, tri chí nhi hậu ý thành, dĩ thành nhi hậu tâm chính, tâm chính nhi hậu thân tu, thân tu nhi hậu gia tề, gia tề nhi hậu quốc trị, quốc trị nhi hậu thiên hạ bình. Tự thiên tử dĩ chí vu thứ nhân, nhất thị giai dĩ tu thân vi bản. Kỳ bản loạn nhi mạt trị giả, phủ hĩ. Kỳ sở hậu giả bạc, vị chi hữu dã. Thử vị tri bản, thử vị tri chi chí dã.

Dịch nghĩa (Trần Văn Chánh):

Thời xưa kẻ muốn làm sáng cái đức sáng của mình trong thiên hạ, thì trước hết phải trị được nước mình. Muốn trị được nước mình, thì trước hết phải chỉnh đốn được nhà mình. Muốn tu sửa thân mình, thì trước hết phải làm cho tâm mình được ngay chính. Muốn làm cho tâm mình được ngay chính, thì trước hết phải làm cho ý được chân thật. Muốn cho ý thành thật, thì trước hết phải đưa sự hiểu biết của mình đến cực độ. Đưa sự hiểu biết đến cực độ, là cốt ở chỗ trừ bỏ sự che lấp của vật dục.

Trừ bỏ sự che lấp của vật dục, rồi sau mới đưa sự hiểu biết của mình đến cực độ. Sự hiểu biết mình có đến cực độ, rồi sau ý mình mới thành thật. Ý có thành thật, rồi sau tâm mình mới ngay chính. Tâm có ngay chính, rồi sau thân mới tu sửa. Thân có tu sửa, rồi sau nhà mới chỉnh đốn. Nhà có chỉnh đốn, rồi sau nước mới yên trị. Nước có yên trị, rồi sau thiên hạ mới thái bình. Từ Thiên tử cho đến kẻ thường dân, tất cả đều phải lấy sự tu thân làm gốc. Gốc đã loạn mà ngọn lại yên trị, thì không thể có được. Còn chỗ phải dùng sức nhiều mà lại dùng ít, chỗ phải dùng sức ít mà lại dùng nhiều, thì chưa hề có sự đó vậy.

Lưu Lăng nghiêng tai nghe, với tài học vấn uyên bác của hắn tất nhiên biết đây là một đoạn danh ngôn thiên cổ trong ‘Đại Học’. Giọng đọc rõ ràng thánh thót của tên thư sinh, đọc ra đều có ý cả. Lưu Lăng cười một cái, mình vừa đến đã nghe thấy đoạn khuyên can như này. Người này quả nhiên là có ý.

https://thuviensach.vn

Rất rõ ràng, đoạn này chính là đoạn mà thư sinh kia cố ý đọc cho Lưu Lăng nghe.

Lưu Lăng cười trừ, cũng không để ý lắm, đẩy cửa bước vào. Hắn nhìn một lượt thì quả nhiên thư sinh kia đang ngồi trước bàn đung đưa đầu đọc sách. Lưu Lăng cười, khẽ ôm quyền:

- Tiên sinh thật chăm chỉ!

Thư sinh Chu Diên Công kia đang nhắm mắt lại đọc sách. Nghe có người nói chuyện, y nheo mắt hỏi một câu:

- Ai đến vậy? Nếu như Vương gia nhà ngươi phái ngươi đến để thuyết phục ta vậy thì ngươi đi đi. Tâm ta rất vững vàng, nghĩ rằng dựa vào mấy câu thuyết khách mà có thể thuyết phục được ta?

Lưu Lăng không nói được gì, trong lòng tự nhủ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Hắn lại không biết, từ sau khi Chu Diên Công bị Nhạc Kỳ Lân bắt đến Vương phủ thì cả ngày y đều nói Lưu Lăng là ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa, là sói đói giả mạo. Y cũng được coi như khách mà Vương gia mời đến, đám người hầu cũng không có gan như Nhạc Kỳ Lân lên đánh người. Hơn nữa Lưu Lăng gần đây rất bận, sau đó trúng độc nghỉ ngơi vài ngày, vì vậy thư sinh kia thấy không có người dám quản y nên y nghĩ rằng mình tự do rồi nên càng phát ngôn bừa bãi.

Đám người hầu cảm thấy cứ tiếp tục như này thì cũng không phải cách. Nếu như để Lưu Lăng biết vị khách mà hắn mời đến cả ngày chỉ chửi bới như vậy thì chết, vì vậy bọn họ nghĩ ra một hạ sách. Đó là từng người từng người đến nói sự thật với tên thư sinh kia để chứng minh rằng Lưu Lăng không phải là hạng người mà tên thư sinh đó vẫn hay chửi bới đâu. Nhưng đám người hầu này đâu phải là đối thủ của thư sinh Chu Diên Công này, nói vài lời là đã đuổi bọn họ đi rồi.

https://thuviensach.vn

Chỉ có như vậy mà khí kiêu ngạo không đáng tiền trong người Chu Diên Công càng lúc càng bốc lên cao hơn.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 35+1: Lại Trị Thông Giám (1)

Lưu Lăng cảm thấy khá hứng thú đối với thái độ của y, người này đã bị nhốt rất nhiều ngày rồi, vậy mà xem ra không có chút hiệu quả nào. Với loại người như này, Lưu Lăng biết nên làm thế nào để đối phó. Loại người này, ngươi càng cứng rắn với y, dùng bạo lực với y cũng chẳng thu được kết quả nào, dù cho đánh gãy cả hai đùi của y, cũng không khiến y há miệng ra được.

- Không biết tiên sinh đã dùng điểm tâm hay chưa, nếu là chưa, ta sẽ gọi người đưa tới.

Lưu Lăng cười nhẹ nói.

Chu Diên Công khoát tay áo:

- Đại trượng phu không ăn của bố thí, ngươi không tất phải làm bộ làm tịch như vậy.

Lưu Lăng cười thầm, ngươi không ăn của bố thí, vậy mấy ngày qua ngươi làm sao sống được? Xem bộ dạng mập mập trắng trắng hẳn là đã mọc ra không ít thịt đâu. Của bố thí nhà ta ngươi chẳng những ăn, chỉ sợ ăn còn không ít, hơn nữa rất là hưởng thụ ấy chứ.

Hắn cũng không nói gì, ngồi xuống đối diện Chu Diên Công, thuận tay cầm lấy một quyển sách trên bàn lật xem. Bản thư tịch này là Sử ký Tư Mã Thiên, trước đây rất lâu Lưu Lăng đã từng xem qua rồi, những lúc rảnh rỗi cũng rất thích đọc lại. Ngụy Trưng (*) đã từng nói, ‘Dĩ đồng vi kính khả dĩ chính y quan. Dĩ sử vi kính khả dĩ tri hưng thế. Dĩ nhân vi kính khả dĩ minh

https://thuviensach.vn

đắc thất. (**)’ Đọc nhiều lịch sử điển cố, sẽ thu được sự trợ giúp không nhỏ trong cách đối nhân xử thế.

(*) Ngụy Trưng, tự Huyền Thanh, là một nhà chính trị và sử học thời đầu thời nhà Đường. (**) Giải nghĩa (Hùng Chương Hưng): Lấy đồng làm gương, có thể chỉnh sửa mũ áo; lấy thời xưa làm gương, có thể biết được hưng thịnh và suy bại; lấy người khác làm gương, có thể rõ cái được mất.

Kỳ thật ngày đó ở trên đường cái y đã từng gặp qua Lưu Lăng, theo lý thì nên nhận ra Lưu Lăng mới đúng. Nhưng rất không may, người này là một tên cận thị nặng, lúc ấy chỉ là nghe nói Lưu Lăng có mặt ở đó, căn bản không thấy rõ người nào là Trung Thân Vương.

Ngược lại, Nhạc Kỳ Lân thì y nhận ra đấy, vả lại phỏng chừng cả đời cũng không quên được.

Chu Diên Công kiêu ngạo, y nghĩ Lưu Lăng cũng chỉ là đám tôi tớ đến giả vờ giả vịt mà thôi, thấy Lưu Lăng không nói lời nào y lại cúi đầu đọc sách, tiếp tục rung đùi lắc lư đầu. Đối với loại tập tục xấu này của người đọc sách, Lưu Lăng hết sức phản cảm. Lúc đọc sách vì sao cứ phải rung đùi lắc lư đầu thế này? Hơn nữa rõ ràng còn quay lưng lại, làm cái bộ dạng này thật sự khiến người ta khó mà hiểu được.

Tuy nhiên tâm tư Lưu Lăng rất nhanh đã trầm tĩnh, đọc sách có thể làm cho lòng hắn yên tĩnh, bất kể là trong hoàn cảnh ồn ào hơn hắn cũng có thể bình thản chịu đựng gian khổ. Âm thanh ngâm tụng của Chu Diên Công hoàn toàn không ảnh hưởng đến hắn. Huống hồ Lưu Lăng còn là một yêu nghiệt có thể đạt tới trình độ “nhất tâm nhị dụng”, vừa đọc sách đồng thời trên cảm quan kỳ thực đang quan sát nhất cử nhất động của Chu Diên Công.

Thời gian trôi qua, hai người này vẫn cứ như vậy, dường như đang so đấu định lực. Chỉ là Chu Diên Công khẳng định sẽ thua, nên biết rằng ngồi

https://thuviensach.vn

trước mặt y chính là Lưu Lăng, chẳng những là Đại Tướng Quân Vương đã từng trải qua chiến trận sa trường, còn là Trung Thân Vương lấy lực lượng một người ổn định triều cục cải cách triều chính, càng là yêu nghiệt sở hữu tâm trí của hai kiếp người. Đối thủ có cấp bậc vượt xa y không chỉ một tầng, y làm sao có thể so sánh?

Rốt cục, hai người cứ ngồi trơ như vậy suốt một canh giờ, Chu Diên Công có chút không chống đỡ được nữa.

- Ta nói, con người ngươi sao không biết đạo lý gì hết. Vào đây chỉ hỏi ta có dùng điểm tâm chưa, xong rồi thì không nói tiếng nào nữa, rốt cuộc là ngươi đến đây với ý đồ gì hả?

Chu Diên Công đặt sách trong tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Lưu Lăng hỏi.

Lưu Lăng ngẩng đầu thản nhiên quét mắt y một cái, lại cúi đầu tiếp tục xem sách. Chu Diên Công chạm phải cái đinh mềm, không tiện phát tác, chỉ đành nâng sách lên tiếp tục đọc. Chẳng qua tiếng đọc sách của y càng ngày càng loạn, không còn loại cảm giác sang sảng trôi chảy trước đó nữa.

Lại một lát sau, Chu Diên Công đập quyển sách trên bàn, tiếng động thật mạnh cho thấy giờ phút này tâm cảnh của y hiển nhiên rất loạn.

- Ngươi người này, nếu không nói gì, thì ta muốn hạ lệnh đuổi khách.

Lần này, Lưu Lăng đến ngẩng đầu cũng chẳng màng, dường như đã đắm chìm bên trong nội dung của sách. Chu Diên Công tự làm mất mặt, siết chặt nắm tay, cắn răng một cái lại cầm lấy sách đọc.

Theo thời gian trôi qua, Lưu Lăng đã đọc hoàn tất quyển thứ ba mươi mốt "Ngô Thái Bá thế gia" và quyển thứ ba mươi hai "Tề Thái Công thế gia" của Sử Ký, tính toán thời gian cũng vừa đúng, hắn duỗi lưng một cái, nhẹ nhàng đặt sách lại trên bàn, sau đó đứng dậy nói với Chu Diên Công:

https://thuviensach.vn

- Quấy rầy rồi, cáo từ.

Duy có năm chữ, khiến cho Chu Diên Công như rơi vào sương mù, không hiểu ra sao.

Lưu Lăng cũng không đợi Chu Diên Công đáp lời, bước đi luôn ra ngoài cửa. Lần này Chu Diên Công không ngồi yên nữa, đứng dậy đuổi tới kéo quần áo Lưu Lăng.

- Không được! Ngươi không nói rõ ý đồ đến đây, hôm nay đừng hòng có thể đi.

Lưu Lăng nhẹ nhàng giãy ra, vẻ mặt vân đạm phong khinh, nói:

- Nghe nói tiên sinh phẩm cách thanh cao nên đặc biệt tới thăm, hôm nay gặp được tâm nguyện xem như đã thỏa. Xin cáo từ.

Nói xong, Lưu Lăng lại bước đi.

Chu Diên Công bước nhanh hai bước ngăn trước người Lưu Lăng, nói:

- Phẩm cách thanh cao chỉ nhìn thôi làm sao nhìn ra được? Một, ngươi không hỏi xuất thân của ta. Hai, chưa cùng ta giảng học luận đạo. Ba, chưa nghe ta làm thi từ ca phú. Sao biết được ta thanh cao?

Lưu Lăng thở dài:

- Nghe danh không bằng gặp mặt, ta đi đây.

Hắn càng muốn đi, Chu Diên Công càng không cho đi. Ngăn hắn lại truy vấn vì sao nói nghe danh không bằng gặp mặt hả? Hai người họ còn chưa nói năng gì với nhau, làm sao có thể xác định phẩm cách của một con người chứ?

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng đơn giản cười trừ, không thèm để ý, quyết tâm muốn đi. Điều này càng khiến Chu Diên Công nóng lòng, y ngăn ở phía trước Lưu Lăng và nói:

- Không cho ngươi đi! Ngươi không thể đi!

Lưu Lăng nhấc cao cằm, ánh mắt nghiền ngẫm mà hỏi:

- Vì sao?

Chu Diên Công nghiến răng nghiến lợi, nói:

- Ít nhất, ngươi cũng phải nói cho ta biết ngươi là ai, bằng không ngươi tuyệt đối không thể đi!

Câu này vừa nói dứt, y bỗng ngây ra một lúc, hai mắt đưa sát lại nhìn kỹ Lưu Lăng, thần sắc chợt biến đổi, phịch một tiếng quỳ sụp trên đất.

- Thảo dân Chu Diên Công, bái kiến Vương gia!

Lưu Lăng cười ha hả, nói:

- Chu Diên Công à, nếu ngươi vẫn còn đoán không ra bổn Vương, bổn Vương sẽ không chút khách khí đánh bay ngươi ra khỏi phủ Trung Thân Vương rồi.

Lưu Lăng giơ tay kéo Chu Diên Công dậy, cười nói:

- Xem dáng vẻ của ngươi, giống như mấy ngày này có không ít người tới tìm ngươi nói chuyện, kể ta nghe một chút xem.

Lưu Lăng đi trở lại bên bàn học ngồi xuống.

Chu Diên Công cung kính đứng ở một bên, đem những chuyện xảy ra mấy ngày này sơ lược thuật lại một lần. Đương nhiên là y giấu đi thái độ

https://thuviensach.vn

bất kính của mình đối với Lưu Lăng, chỉ nói mình khá là bực dọc. Lưu Lăng nghe xong thì cười phá lên, thật không ngờ đám sai vặt trong phủ cũng đều là người thú vị nha.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 35+2: Lại Trị Thông Giám (2)

Lưu Lăng cười hỏi:

- Ngày đó ngươi châm chọc bổn Vương, nói rằng một vụ án lớn bị biến thành một trò khôi hài, nói Lưu Lăng ta chẳng qua là kẻ mãng phu. Xem ra ngươi có cái nhìn rất thâm sâu đối với sự kiện kia, nói nghe một chút đi.

Chu Diên Công lần nữa quỳ phịch xuống đất, dập đầu nói:

- Vương gia thứ tội, thảo dân tội đáng chết vạn lần.

Lưu Lăng khẽ cười nói:

- Đứng lên rồi nói. Nếu bổn Vương muốn trị tội ngươi còn có thể giữ mạng cho ngươi tới ngày hôm nay hay sao? Đã sớm kéo ngươi đến cửa thành một đao chặt xuống cho chó ăn rồi. Có ý kiến gì thì nói ra đi, nếu không làm cho bổn Vương hài lòng, một đao còn nợ kia sớm muộn cũng phải đưa cho ngươi rồi.

Chu Diên Công bị dọa đến sợ run, chỉnh lý lại trong đầu một chút rồi lựa từ mà nói:

- Thảo dân cho rằng, trong vụ án này tất có điều kỳ quái.

Ngay sau đó, Chu Diên Công đã trình bày toàn bộ đầu đuôi những suy luận của mình. Điểm làm cho Lưu Lăng tán thưởng chính là Chu Diên Công chỉ bằng vào một đoạn ngắn ngủn đã có thể đưa ra suy đoán chính xác đến tám chín phần mười, hiển nhiên là một người tâm tư kín đáo.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng an tĩnh nghe y nói xong, gật gật đầu nói:

- Ngươi đã có kiến giải như thế, hắn không phải người lỗ mãng. Ngày đó ở trên đường cái châm chọc ta, là muốn được ta chú ý đến đi.

Thân mình Chu Diên Công run lên, còn chưa kịp nói gì chợt nghe Lưu Lăng nói tiếp:

- Ý tưởng không tệ, ngươi thành công rồi.

Hắn vỗ vỗ bả vai Chu Diên Công và nói:

- Tuy nhiên, nếu là người khác, chỉ e sẽ không đơn giản đánh ngươi một trận thôi đâu.

Chu Diên Công ngượng ngùng cười nói:

- Thảo dân hiểu rõ tường tận cách làm người của Vương gia, tự nhận hành động của mình sẽ không gây ra tai vạ quá lớn. Đổi ngược là một quan viên không rõ khác, thảo dân sẽ không dám mạo hiểm như này.

Y thành thật nói ra như vậy, trái lại khiến Lưu Lăng dở khóc dở cười.

Nếu nói y là người lỗ mãng, thì từ những phân tích cách nhìn của y đối với án tình, vô cùng tinh tế, từng chi tiết đều suy luận hết sức hợp lý, có thể thấy được lối suy nghĩ kín đáo, tâm tư linh hoạt. Mà nếu nói y thông minh, từ việc chọn một biện pháp ngu xuẩn thế này để tiến cử bản thân, lấy lời của Tống Đan Đan (*) mà nói chính là ‘rảnh rỗi không có việc gì tự đi tìm đánh’ đấy. (*) Một diễn viên Hoa Ngữ

Lưu Lăng nói:

- Nói như vậy, ta còn phải cảm ơn được ngươi công nhận rồi?

Chu Diên Công cúi đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Vương gia thứ tội, Chu Diên Công là một kẻ thảo dân, muốn làm Mao Toại tự đề cử mình (*) thì vô vàn khó khăn. Lấy thân phận của thảo dân, đừng nói là thi triển tài hoa trước mặt Vương gia, chỉ sợ đến cơ hội gặp mặt Vương gia một lần cũng không có, quả là bất đắc dĩ. Vất vả lắm mới ở trên đường tình cờ gặp được Vương gia, cơ hội nghìn năm một thuở như thế thảo dân tuyệt đối không thể bỏ qua.

(*) Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.

Y cố gắng chống đỡ nói:

- Lúc ấy Vương gia làm như vậy, thật ra là đúng. Diên Công đối với sự bình tĩnh và quyết đoán của Vương gia ngay lúc đó hết sức khâm phục, nếu lúc ấy liền phát tác mà nói, chỉ e sẽ không thể điều tra ra cái gì.

Lưu Lăng nói:

- Không cần phải tâng bốc ta, lấy phương thức tự tiến cử của ngươi, nếu như chỉ có chút trình độ ấy thì còn xa mới đủ để khiến bổn Vương coi trọng. Ngươi nói nghe xem, ngươi còn có bản lãnh gì?

Chu Diên Công trang nghiêm nói:

- Thảo dân muốn hiến cho Vương gia một vật!

- Hả?

Lưu Lăng nói:

- Hiến cái gì?

https://thuviensach.vn

Chu Diên Công trịnh trọng nói:

- Thảo dân không dám nói món đồ này có tác dụng cho thiên thu xã tắc, nhưng nếu có thể thực hiện trọn vẹn sẽ không quá khó bảo vệ cho Đại Hán ta được trăm năm.

Lưu Lăng cau mày nói:

- Chu Diên Công, khẩu khí của ngươi thật lớn!

Chu Diên Công tự hào cười nói:

- Nếu Vương gia không tin, xin hãy xem qua trước rồi lại nói sau.

Chu Diên Công lấy từ trong ngực ra một vật gì đó, lớn chừng hai mấy centimét, hóa ra là một quyển thư tịch. Bản thư tịch này nhìn qua có vẻ cũ kỹ, trên mặt bìa có nhiều dấu vết tổn hại. Lưu Lăng giở ra xem, mới phát hiện quyển sách này hẳn là tác giả đã tự mình dùng kim khâu dính lại.

Trên mặt bìa chỉ có bốn chữ, bốn chữ này được viết bằng bút pháp phổ thông không có gì kỳ lạ, nhiều lắm chỉ có thể coi là tinh tế. Nhưng ý tứ của bốn chữ này, lại làm cho Lưu Lăng chấn động trong lòng.

Lại Trị Thông Giám

Hay cho bốn chữ này, quả là đại khí!

Lưu Lăng lập tức bị bốn chữ này hấp dẫn. Lại Trị Thông Giám, tên như ý nghĩa, chính là một bản tổng kết liên quan tới phương diện lại trị trong lịch sử. Giảng thuật làm quan nên như thế nào, trị quan nên như thế nào. Lưu Lăng lật ra xem, tức khắc bị nội dung trong đó hấp dẫn.

Chu Diên Công đứng bên nói:

https://thuviensach.vn

- Vương gia, bản thư này là thảo dân bỏ ra mười năm, tìm đọc hàng loạt sách sử sách cổ, căn cứ những kinh nghiệm và thất bại của người làm quan mà tổng kết và đưa ra suy lý. Tuy rằng thảo dân không dám nói mọi điều viết trong này đều là chính xác, những mỗi một bức tranh vẽ ra đều là tâm huyết chắt lọc của thảo dân.

Lưu Lăng gật gật đầu, duỗi ngón tay chỉ vào ghế bên cạnh, nói:

- Ngồi đi.

Chu Diên Công nhìn nhìn, muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện Lưu Lăng đã trầm mê vào trong sách rồi. Chu Diên Công tự hào cười cười, biểu hiện này của Lưu Lăng, không thể nghi ngờ chính là một sự khẳng định đối với y.

Bản Lại Trị Thông Giám này, được Chu Diên Công đưa vào những luận chứng từ thời Chu Văn Vương cho đến giai đoạn diệt vong cuối thời Đại Đường, căn cứ vào những sai lầm phạm phải trong cuộc đời của năm trăm vị danh thần tuấn kiệt mà tổng kết lại. Bản thư này nếu đặt ở xã hội hiện đại cũng không phải quá khó làm ra, chỉ cần lên mạng là tìm ra ngàn vạn đáp án. Nhưng, vào thời loạn thế mà hoàn thành một tác phẩm như vậy, là một việc hết sức khó khăn.

Phải biết rằng đương thời các học sinh đọc sách, trên cơ bản rất ít dính dáng đến những thứ này. Ngay cả hài tử Hoàng tộc cũng chưa chắc biết đến nhiều nhân vật lịch sử này cụ thể là thuộc vào thời đại nào, huống chi Chu Diên Công chỉ là con cháu hàn gia. Trong sách ghi chép cặn kẽ cuộc đời của mỗi người, những sự việc thành công nhất và thất bại nhất. Hơn năm trăm người, mỗi người đều kể lại hết sức tỉ mỉ. Lấy thân phận địa vị của Chu Diên Công, muốn tra ra được những thông tin này có thể tưởng tượng ra là khó khăn đến nhường nào.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tiến Cử

Lưu Lăng đọc liền một lúc hơn nửa quyển, lúc này sắc trời đã quá ngọ. Hắn đứng lên duỗi lưng một cái, chợt liên tiếp nghe thấy những âm thanh nho nhỏ truyền tới, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Chu Diên Công đang xấu hổ ôm bụng ngồi nhìn mình.

Lưu Lăng cười ha hả, nói: - Bổn Vương đói bụng rồi, ngươi bồi bổn Vương dùng cơm trưa thôi.

Nói xong, Lưu Lăng lại cầm lấy bản Lại Trị Thông Giám trong tay, đi hướng ra bên ngoài. Chu Diên Công cúi đầu đi theo phía sau Lưu Lăng, cái bụng còn rất hăng hái tranh giành kêu to. Kỳ thật người hầu trong phủ Trung Thân Vương lúc sớm đã vội đưa cơm nước sang cho Chu Diên Công, nhưng nghe thấy tiếng của Trung Thân Vương trong phòng, không dám vào quấy rầy. Lại làm khổ cho Chu Diên Công, tên này là một người không chịu được đói, tình nguyện bị chém đầu cũng không nguyện ăn không đủ no.

Lúc Lưu Lăng đi tới thư phòng của mình, tiểu nha hoàn Mẫn Tuệ cũng vì tìm không thấy Lưu Lăng mà nóng vội. Đồ ăn hâm nóng hai lần rồi, mà vẫn không biết được Vương gia đã đi đến phương nào. Hỏi người gác cổng, không thấy Vương gia đi ra. Lại đi tìm Triệu Nhị và Hoa Tam Lang, hai người cũng không nghe nói Vương gia có việc cần đi ra ngoài. Lại hỏi thị vệ phía dưới, cũng không một ai biết Vương gia đã đi đâu.

Mẫn Tuệ hoảng hốt thì thôi đi, làm cho Triệu Nhị và Hoa Tam Lang cũng luống cuống theo. Thân thể Vương gia vừa mới hồi phục một chút,

https://thuviensach.vn

nếu còn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mấy người bọn họ sẽ phải hối hận đến chết mất.

Vừa toan phát động bọn thị vệ tìm kiếm tung tích Vương gia, đã nhìn thấy Lưu Lăng chắp tay sau lưng thảnh thơi thong dong xuất hiện. Đám người Mẫn Tuệ khẩn trương tiếp đón, tiểu nha hoàn khóc nức nở vội vàng hành lễ với Lưu Lăng. Lưu Lăng vừa thấy mắt nàng hoen đỏ trong lòng dâng lên áy náy, nha đầu kia còn nhỏ mà mỗi ngày phải lo liệu đủ việc vặt trong nhà như vậy thật không dễ dàng.

- Vương gia, ngài đi đâu vậy, dọa chết nô tì rồi.

Trong giọng nói của tiểu Mẫn Tuệ có chút tủi thân.

Lưu Lăng nói: - Mau đứng dậy đi, ta chỉ ở trong phủ thôi, cùng Chu tiên sinh nói chuyện một lát.

Mẫn Tuệ nói: - Mọi người trong phủ đều không tìm được ngài, tất cả đều hoảng hốt. Vương gia, nô tì van xin ngài, lần sau mặc kệ ngài đi đâu cũng phải mang theo vài thị vệ có được không?

Lưu Lăng vừa kéo Mẫn Tuệ dậy, vừa dở khóc dở cười nói: - Ta ở trong nhà mình mà còn phải mang theo thị vệ sao? Được được được, ngươi đừng khóc nữa, ta đồng ý với ngươi. Này... ta đói bụng rồi, Chu tiên sinh sẽ cùng ta dùng cơm, mau chuẩn bị thức ăn cho hai người đi.

- Vâng ạ! Nô tì đi ngay!

Tiểu nha đầu Mẫn Tuệ nín khóc rồi mỉm cười, chạy đi phòng bếp.

Lúc này bọn Triệu Nhị đang đứng ở một bên, có hơn mười thị vệ nữa cũng đứng đó. Lưu Lăng khoát tay áo nói: - Đều trở về đi, các ngươi cũng đói bụng cả rồi.

https://thuviensach.vn

Bọn thị vệ cáo lui. Chu Diên Công cảm khái nói: - Thật không ngờ Vương gia bình dị gần gũi như thế, bên ngoài đều nói Vương gia ác nghiệt vô tình, xem ra mấy lời đồn đại đều là nói bậy.

Lưu Lăng cười nói: - Đi thôi, đến thư phòng ta nói chuyện.

Hai người mới vừa ngồi xuống trong thư phòng, chốc lát sau tiểu nha đầu Mẫn Tuệ đã bưng tới một mâm lớn. Chu Diên Công vừa thấy cơm tới, bụng lập tức sôi lên. Vốn đã xoa tay muốn hưởng ké chút thức ăn dành cho Vương gia, thế nhưng khi Mẫn Tuệ mở ra thực hạp (hộp đựng thức ăn), y liền ngây ngẩn.

Đồ ăn này... không ngờ so với thức ăn ngày thường của y còn ít hơn.

Hai chén cơm tẻ, một đĩa rau giá xào chay, một đĩa cải thìa xào tôm khô. Ngoài ra không còn gì khác.

Lưu Lăng thấy vẻ mặt Chu Diên Công khác lạ, lập tức tỉnh ngộ, nói: - Mẫn Tuệ, đi lấy thêm hai chén cơm trắng với thêm chút đồ ăn đến, sức ăn của Chu tiên sinh không nhỏ, một chén cơm trắng này nhất định không đủ.

Mẫn Tuệ ồ một tiếng, hữu ý vô ý trừng mắt Chu Diên Công một cái. Thấy nàng đi ra cửa, Chu Diên Công đang muốn nói chuyện thì nghe Mẫn Tuệ vừa đi vừa làu bàu:

- Thật không biết nuôi thứ người rảnh rỗi vậy làm gì, Vương gia nhà mình cũng mấy ngày rồi không ăn thịt, hắn là ai chứ mà muốn mỗi ngày phải có rượu có thịt dâng lên hầu hạ. Thư sinh tay trói gà không chặt, chỉ biết ngồi một chỗ rung đùi lắc đầu giả vờ giả vịt, không ngờ lượng cơm ăn lớn đến thần kỳ!

Lưu Lăng thấy sắc mặt Chu Diên Công lúc trắng lúc đỏ, lập tức tự giễu nói: - Cô bé này ngày thường được ta sủng đến hư rồi, tiên sinh chớ nên để trong lòng.

https://thuviensach.vn

Chu Diên Công nói: - Không, Vương gia, Mẫn Tuệ tiểu thư nói rất đúng. Chu Diên Công đường đường nam nhi bảy thước, văn không thể mang lại hòa bình và sự ổn định cho đất nước, võ không thể mở mang bờ cõi. Ngày thường lại hay tự cho là đúng, có tí thành tựu liền đắc chí ngạo mạn không chịu nổi. Hiện tại xem ra, Chu Diên Công còn không có kiến thức bằng một tiểu nha hoàn. Vương gia, Diên Công hổ thẹn!

Y kéo áo bào quỳ xuống, nói: - Mỗi ngày phòng bếp đưa đồ ăn tới, Diên Công còn luôn thốt ra nhiều câu oán hận. Mỗi bữa cơm có một món mặn một món chay, thế mà còn ghét bỏ chê bai, nói Vương gia không biết chiêu hiền đãi sĩ bôi nhọ thân phận. Bây giờ nhìn thấy phần ăn của Vương gia, Diên Công mới biết mình lỗ mãng vô tri bao nhiêu.

Lưu Lăng kéo Chu Diên Công đứng lên, nhìn qua đồ ăn rồi nói: - Gần đây triều đình gặp khó khăn, các đại thần đều cố hết sức quyên tiền cung cấp cho quốc gia. Lưu Lăng thân là Thân Vương, đương nhiên cũng phải làm gương tốt.

Chu Diên Công thở dài:

- Vương gia cao thượng, Đại Hán ta lo gì không có ngày trở nên hùng mạnh?

Lưu Lăng cười ha hả, nói: - Nào, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Đúng lúc này Mẫn Tuệ bưng hai chén cơm trắng lên còn thêm một đĩa thịt bò kho, cũng chính là một trong những món bình thường chuẩn bị cho Chu Diên Công. Đem đồ ăn đặt trên bàn, Mẫn Tuệ hừ một tiếng sau đó đi ra ngoài. Chu Diên Công lại xấu hổ một trận, sắc mặt đổi lại đổi. Y cũng là một nam nhân để ý thể diện, bị một tiểu nha đầu tỏ thái độ chế giễu như vậy cảm thấy nhục nhã không thôi.

Lưu Lăng nói: - Nào, ăn cơm trước đã, không phải ngươi đã đói bụng lắm rồi à. Ta còn có việc cần thỉnh giáo tiên sinh đấy.

https://thuviensach.vn

Chu Diên Công nói: - Vương gia ngàn vạn lần chớ dùng hai chữ ‘tiên sinh’, Diên Công vô đức vô tài tuyệt không đảm đương nổi hai chữ này. Vương gia cứ trực tiếp gọi tên của thảo dân là được, như vậy lòng thảo dân cũng có thể tự tại một chút.

Lưu Lăng nói: - Luận Ngữ có câu, Tử viết: tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên (trong ba người cùng đi, ắt có người là thầy của ta). Diên Công nghị lực kiên định, có thể làm được việc mà người thường khó có thể thực hiện, ngày sau tất sẽ đạt được thành tựu. Tuy vậy, nếu ngươi thật sự cảm thấy trong lòng không được tự nhiên, ta đây về sau sẽ trực tiếp gọi ngươi là Diên Công.

Lưu Lăng gắp một đũa thit bò cho Chu Diên Công: - Hiện giờ trong triều các đại thần đích thực đều khẳng khái giúp tiền giúp lương để giải quyết vấn đề Liêu quốc thúc giục cống phẩm trước mắt, đối với việc này dân chúng có nhiều lời phê bình kín đáo. Ngươi thấy thế nào?

Chu Diên Công nuốt xuống một miệng cơm lớn, nói: - Chuyện này thảo dân đã nghe người trong phủ nói qua, ta biết Vương gia đề nghị làm vậy cũng là do bất đắc dĩ. Chẳng qua như vậy, triều đình thật sự quá mất thể diện, đám dân chúng có đôi lời phê bình kín đáo cũng là chuyện thường tình, đó là bởi vì bọn họ cảm thấy Đại Hán quốc ta khiến cho bọn họ thất vọng. Lòng dân chất phác mà lại ngu muội, phần lớn là hạng người không có kiến thức bảo sao hay vậy. Một người vừa hô hào khẩu hiệu, liền có rất nhiều người theo ủng hộ.

- Đây là một mặt thể hiện nô tính trong dân chúng, người khác nói cái gì đều sẽ tin ngay. Cho nên hạng người miệng lưỡi thao thao bất tuyệt đa phần sẽ không sợ bụng đói, từ xưa đến nay có không ít người như vậy trở thành thượng khách thượng tướng của các Vương Hầu, dựa vào cái miệng ba hoa là có thể sống no đủ.

Y tự trào cười cười nói: - Chính như thảo dân hiện tại, cũng là như thế.

https://thuviensach.vn

Y tiếp tục nói: - Vương gia hẳn cũng biết, sức mạnh của dư luận mãnh liệt như hổ. Nếu không trấn an tốt lòng dân, chỉ sợ năm rộng tháng dài về sau sẽ sinh biến.

Lưu Lăng gật đầu nói: - Vậy theo ý kiến của ngươi thì nên thế nào?

Chu Diên Công ngẫm nghĩ một chút nói: - Cũng như Đại Vũ trị thủy, khai thông không bằng dẫn dắt. Ngăn là ngăn không được rồi đấy, dẫu có giết một răn trăm thì cũng không phát ra nổi tác dụng gì. Nếu như vậy, không bằng dẫn đường cho dư luận.

Hai mắt Lưu Lăng tỏa sáng, để đũa xuống hỏi: - Nói cụ thể xem nào.

Chu Diên Công nói: - Là như vầy, Vương gia có thể phái một số người đến những nơi dân chúng thường tụ tập, phát động diễn thuyết. Cùng trăm họ trần thuật cái lợi và cái hại, dẫn đường cho lối suy nghĩ của bọn họ. Hiện giờ trong thành Thái Nguyên có nhiều nạn dân, những người này ngày thường vô công rồi nghề chính là công cụ truyền bá tốt nhất. Hiện tại triều đình đã thiết lập các lều phát cháo, mỗi ngày duy trì cuộc sống của bọn họ. Đây chính là một địa phương rất tốt, Vương gia ở nơi này có thể thi triển văn chương.

- Phái một số người khéo ăn nói có tài biện giải lẫn vào bên trong nạn dân, truyền bá ra ngoài sự liên hệ lợi và hại đối với tồn vong của quốc gia. Đám dân chúng tuy ngu dốt, nhưng cũng biết đâu nặng đâu nhẹ. Nước phá thì gia vong, Đại Hán không còn, bọn họ đến chút cháo cũng không có để uống, đạo lý này không khó hiểu. So sánh giữa thể diện và tính mạng của người thân, hiển nhiên cái sau quan trọng hơn.

- Chờ sau khi hình thành dư luận, Vương gia không ngại cho người đến thăm các hộ giàu có trong thành, đem cùng một đạo lý giảng giải với bọn họ một chút, khiến cho bọn họ cũng tự phát quyên một ít tiền và lương thực. Những phú hộ này so với bình dân càng sợ chết hơn, cho nên từ nơi

https://thuviensach.vn

bọn họ thu vào tiền và lương cũng nhất định không quá khó. Hơn nữa, Vương gia ngoài miệng có thể hứa hẹn cho bọn họ chút ưu đãi, ví như giảm miễn một phần thuế má buôn bán, hoặc ban phát phần thưởng gì gì, cho đồ vật này nọ.

- Đám phú hộ này cực kỳ sĩ diện, nếu nhận được sự công nhận và ngợi khen của triều đình, dù là ra chút tiền và lương trong lòng cũng đều mỹ mãn, cho bọn họ cơ hội khoe khoang lấy le cùng đồng bối. Triều đình thậm chí có thể căn cứ vào lượng tiền quyên nhiều ít, cho bọn họ một chức tán quan. Quan chức không cần lớn, chỉ là một cái tín hào, một loại hình thức mà thôi. Cứ như vậy, một truyền mười, mười truyền trăm, các hộ nhà giàu trên toàn Đại Hán đều sẽ rục rịch chộn rộn.

Lưu Lăng vỗ bàn một cái nói: - Hay! Theo lời giải thích của Diên Công cùng suy nghĩ của ta gần như không hề khác biệt. Kế này xem ra khả thi!

Trong lòng Chu Diên Công lấy làm kinh hãi, y còn tưởng rằng kiến giải này chỉ có mình y nghĩ đến, hóa ra Lưu Lăng sớm đã có suy nghĩ này, chẳng qua khi nghĩ đến kiến thức của mình và Trung Thân Vương không chênh lệch bao nhiêu, sự thất vọng trong lòng y lập tức tiêu tán.

Lưu Lăng đẩy bát cơm ra, cầm lấy bản Lại Trị Thông Giám của Chu Diên Công và nói: - Diên Công cứ từ từ ăn, ta đây tiến cung gặp mặt Bệ hạ trao đổi về chuyện này, thuận tiện đem bản Lại Trị Thông Giám này trình lên cho Bệ hạ xem qua, sau đó sẽ thuật lại những lời nói trước đó của ngươi cho Bệ hạ nghe chút. Ta sẽ tiến cử ngươi với Bệ hạ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Diên Công, ngươi hãy chờ ý chỉ của Bệ hạ đi.

Chu Diên Công bị hành động đột ngột này của Lưu Lăng làm cho hoảng sợ, nghe Lưu Lăng nói muốn đệ trình bản Lại Trị Thông Giám mình bỏ ra mười năm vất vả tích hợp cho đương kim Thiên tử, trong lòng y bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi, lập tức theo đó một cảm giác hạnh phúc nồng đậm đến choáng váng xông lên não. Kỳ thật ngày này y đã mơ tưởng đến cả ngày

https://thuviensach.vn

lẫn đêm vô số lần, nhưng khi sắp trở thành sự thật rồi, y lại cảm thấy bàng hoàng trở tay không kịp.

Thấy bộ dạng y ngây ngốc, nơi khóe mắt còn đọng nước mắt, Lưu Lăng đi qua vỗ vỗ bờ vai y, nói: - Quốc gia chọn sĩ không dựa vào xuất thân cao thấp. Diên Công, ngươi bác học đa tài một bụng kinh luân, về sau chắc chắn có thể tạo dựng một phen thành tựu. Đại Hán quốc ta nếu có được nhiều nhân tài như ngươi vậy, lo gì không hùng mạnh?

- Ở nhà chờ tin của ta đi, về sau ta sẽ gọi ngươi một tiếng Chu đại nhân rồi.

Lưu Lăng cười ha hả, cầm trong tay Lại Trị Thông Giám, bước nhanh ra thư phòng.

Ở ngoài cửa, Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đang đứng cách đó không xa, hai người là thật sự lo lắng. Thấy Lưu Lăng đi ra, hai người khẩn trương tiến lên hỏi: - Vương gia, có phải là muốn xuất phủ không?

Lưu Lăng gật đầu nói: - Chuẩn bị ngựa, bổn Vương muốn vào cung diện Thánh!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Vung Lên Đồ Đao

Thừa Tiên điện

- Lão Cửu, sao đệ không nghỉ ngơi thêm vài ngày? Quốc sự tuy quan trọng, nhưng cũng không nên coi nhẹ sức khỏe.

Hiếu Đế đi một vòng quanh Lưu lăng, cẩn thận đánh giá Lưu Lăng một chút rồi nói. Thấy cơ thể Lưu Lăng đã cơ bản khôi phục, trong lòng y thật sự vui mừng. Y đưa tay vỗ vỗ vai Lưu Lăng, cười ha ha nói: - Ừ! Tốt lắm, vẫn rắn chắc như trước!

Lưu Lăng nói: - Tạ ơn Bệ hạ quan tâm, thần đệ cơ bản đã khỏi rồi.

- Bệ hạ, thần đệ ở trên đường lớn gặp được một thư sinh, người này lúc đó cực kỳ sa sút, túi tiền rỗng tuếch, ngay cả tiền ăn cơm cũng gần như không có. Nhưng thần tình vẫn còn kiêu ngạo, còn có chút phong độ. Không ngờ một người như thế lại là người bụng đầy kinh luân, là đại tài có thể cứu quốc tế thế.

- Hả? Lại có người như vậy sao?

Hiếu Đế nghi ngờ nói.

Lưu Lăng hai tay đưa quyển Lại Trị Thông Giám cho Hiếu Đế nói: - Quyển sách này, chính là do tên thư sinh kia viết. Trong sách có nhiều lời hay, đối với quốc gia đối với mọi người đều có ích lợi lớn!

Hiếu Đế đem quyển sách để sang một bên nói:

https://thuviensach.vn

- Lát nữa huynh sẽ xem cẩn thận, đệ nói người này tên gọi gì?

Lưu Lăng nói: - Người này tên là Chu Diên Công, nhân sĩ Hàng Châu Chiết Giang. Thuở nhỏ nhà nghèo, vẫn luôn du lịch bên ngoài.

Hiếu Đế cười nói: - Lão Cửu, xem ra đệ rất tôn sùng người này, chẳng lẽ y thật sự có tài năng kinh thiên động địa? Nếu y thật sự là năng thần có thể trị thế, Trẫm có thể cho y một tiền đồ thật rộng mở.

Lưu Lăng nói: - Tạ ơn Bệ hạ.

Ngay sau đó, Lưu Lăng đem cách nhìn về chính trị quốc gia và thời cuộc hiện tại của Chu Diên Công tỉ mỉ nói lại một lần, Hiếu Đế vừa lắng nghe, vừa không ngừng gật đầu. Đợi sau khi Lưu Lăng nói ra phương pháp giải quyết dư luận bách tính do Chu Diên Công đưa ra, Hiếu Đế cũng phải vỗ bàn khen tuyệt.

- Lão Cửu, Trẫm phải cảm ơn đệ, đệ lại giúp Trẫm tìm ra một nhân tài.

Hiếu Đế có chút hưng phấn nói: - Hiện tại quốc gia đi mỗi bước đều khó khăn, chính là lúc cần loại nhân tài này. Như vậy đi, buổi triều sớm ngày mai đệ dẫn theo Chu Diên Công này lên điện. Trẫm ở trước mặt văn võ bá quan kiểm tra học vấn của y, nếu làm Trẫm hài lòng, Trẫm phong y một chức quan thật to thì có ngại gì? Ha ha!

Lưu Lăng nói chuyện với Hiếu Đế thêm một lúc thì đứng dậy cáo từ, hỏi thăm một chút, biết được người trực ở Quân Cơ Xứ hôm nay là Tể tướng Lư Sâm, vì thế Lưu Lăng trực tiếp đi đến Quân Cơ Xứ. Tuy mấy ngày nay Lưu Lăng không có lên triều, nhưng từ sau khi Quân Cơ Xứ thành lập, Hiếu Đế vẫn bổ nhiệm hắn làm Quân Cơ đại thần, là người đứng đầu trong năm người Quân Cơ Xứ.

Năm người trong Quân Cơ Xứ này, phân biệt là Trung Thân Vương - Lưu Lăng, Tả Thừa Tướng - Lư Sâm, Trung Thư Lệnh - Âu Dương Nhân

https://thuviensach.vn

Hợp, Trụ Quốc tướng quân - Tô Hổ Bào, Đại Học Sĩ - Tô Tú. Năm người này, chính là trụ cột trong triều Bắc Hán quốc hiện nay.

Một tiểu thái giám dẫn Lưu Lăng đi về phía trước, không bao xa thì đã thấy một loạt kiến trúc không cao lắm. Một dãy phòng cách Thừa Tiên điện cũng không xa lắm, trước đây là phòng nghỉ ngơi của các quan viên châu phủ vào cung đợi Hoàng Đế triệu kiến. Sau này tu sửa một chút liền xem như phòng trực của Quân Cơ Xứ, có vài phần tương tự với phòng trực Quân Cơ Xứ trong Tử Cấm Thành đời nhà Thanh.

- Vương gia, phía trước chính là Quân Cơ Xứ, hôm nay đến lượt Lư đại nhân trực, Ngài thân phận tôn quý có thể trực tiếp đi vào, nô tỳ cũng chỉ có thể dẫn ngài đi tới đây thôi.

Tiểu thái giám cúi người nói.

Lưu Lăng gật gật đầu, khoát tay ra hiệu tiểu thái giám kia có thể đi rồi. Lưu Lăng ngẩng đầu nhìn nhìn, cái phòng trực Quân Cơ Xứ này quy mô rất nhỏ, làm cho ai lần đầu tới đây cũng không nghĩ tới, căn phòng vừa thấp thậm chí có vài phần cũ nát như vậy, dĩ nhiên chính là nơi quan trọng chỉ xếp sau Thừa Tiên điện trong Bắc Hán quốc. Thừa Tiên điện chính là nơi đương kim Thiên tử Hiếu Đế bắt đầu làm việc mỗi ngày, gần như tất cả ý chỉ đều xuất từ Thừa Tiên điện.

Mà mấy căn phòng thấp bé này của Quân Cơ Xứ, về mặt địa vị không nghi ngờ gì chỉ thấp một chút so với Thừa Tiên điện. Cánh cửa màu đỏ đang đóng chặt, màu sơn trên đó đã có vài chỗ bong tróc, lộ ra màu gỗ bên trong. Trước cửa hai bên có bốn Đại nội thị vệ mặc trang phục võ quan thất phẩm màu đỏ, mang ủng da màu nâu, khoác áo choàng màu vàng sáng đứng thẳng ở đó như bị đóng đinh vậy. Bốn Đại nội thị vệ này tướng mạo đường đường, thân cao thể kiện, tay đặt trên thanh loan đao bên hông, mang theo một cỗ khí thế nghiêm nghị.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng tự nhiên biết, không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào Quân Cơ Xứ trọng địa. Bốn tên thị vệ này chính là ở trong ba mươi hai người được tuyển chọn cẩn thận tỉ mỉ từ trong gần ngàn Đại nội thị vệ. Đều trung thành và tận tâm đối với Hoàng Đế, là những cao thủ có một thân công phu xuất thần nhập hóa. Nếu như người không có ý chỉ mà dám xông loạn vào Quân Cơ Xứ, những thị vệ này có quyền chém giết tại chỗ.

Bốn tên thị vệ này nhận biết Lưu Lăng, nhưng bởi vì đang trong lúc thủ trực, bốn người chỉ cúi người hành lễ với Lưu Lăng, mà không rời khỏi vị trí đứng của mình. Lưu lăng hài lòng gật gật đầu, trong lòng tự nhủ như vậy mới có chút giống với cơ quan quyền lực cao nhất của quốc gia.

Lưu Lăng gật gật đầu, đẩy cửa bước vào bên trong.

Bởi vì phòng dựa vào vách tường, chính là bên trong bóng râm, nên cho dù là ban ngày thì bên trong phòng cũng phải đốt đèn, nếu không thì trong phòng sẽ tối đen một mảnh, cái gì cũng nhìn không thấy. Cho nên trong phòng đốt không dưới mười cây nến, lúc Lưu Lăng vừa bước vào phòng thì mắt vẫn là hết sức không thích ứng.

Hiện tại bên ngoài chính là lúc ánh nắng tươi sáng, mà trong phòng này cứ như là đã tới hoàng hôn. Hai tên quan nhỏ trong Quân Cơ Xứ đang bận sắp xếp lại từng phần đệ đơn, mà lão Tể Tướng Lư Sâm thì dựa nghiêm trên ghế, nhờ ánh sáng mờ nhạt từ ngọn đèn gần đó để thẩm duyệt một phần tấu chương. Ở trên bàn trước mặt lão, chất một đống văn kiện thật cao. Nghe tiếng gõ cửa, Lư Sâm chậm rãi nghiêng đầu nhìn nhìn.

Bên ngoài ánh sáng quá chói, Lưu Lăng đứng ngay trước cửa, Lư Sâm chỉ nhìn thấy một bóng người màu đen. Lão dùng sức dụi dụi mắt, lúc này mới nhìn rõ người đến là Lưu Lăng.

Lư Sâm khẩn trương đứng dậy hành lễ nói: - Lão thần bái kiến Trung Thân Vương.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng đi nhanh vài bước nâng Lư Sâm dậy, động dung nói: - Lư đại nhân cực khổ rồi.

Thân mình Lư Sâm còng xuống, do ngồi trong thời gian dài nên không đứng thẳng lưng lên được. Dù sao lão cũng đã sáu mươi mấy tuổi rồi, mỗi ngày ở đây vất vả lao tâm lao lực, sức khỏe cũng là có chút chịu không nổi. Mới có mấy ngày không gặp, tóc trên đầu lão nhân này không ngờ đã bạc trắng một nửa. Sắc mặt của lão tiều tụy, nếp nhăn trên trán càng sâu thêm.

Lưu Lăng dìu Lư Sâm ngồi xuống ghế rồi nói: - Mấy ngày nay bổn Vương không thể đến, đều dựa vào Lư đại nhân rồi.

Lư Sâm nói: - Hổ thẹn a, lớn tuổi rồi, hiện giờ sức khỏe không như trước nữa, chỉ là muốn ra thêm chút sức cho quốc gia cũng là có lòng mà không có sức. Quốc gia, quốc gia, quốc phía trước còn gia phía sau, Lư mỗ hiện tại chỉ có thể ngồi ở phòng trực này vì Bệ hạ phân ưu, trong lòng thật sự có chút hổ thẹn.

Lư Sâm xoa bóp ở thắt lưng hai cái rồi hỏi: - Trung Thân Vương có gì phân phó phải không?

Lưu Lăng nói: - Có chuyện này muốn mời lão Tể tướng giúp đỡ, là việc quyên góp của các đại thần.

Lư Sâm vừa nghe, lập tức thở dài.

Lưu Lăng thấy vẻ mặt lão khác thường, liền mở miệng hỏi: - Có phải xảy ra biến cố gì không?

Lư Sâm vỗ bàn một cái, tức giận nói: - Mấy tên lòng lang dạ sói kia, người nào người nấy bên ngoài đều hô cùng tồn tại với quốc gia, vì Bệ hạ phân ưu, về đến nhà chính là đập nồi bán sắt cũng phải quyên tiền quyên lương thực. Nhưng mà mấy người này đều là ngụy quân tử nói một đằng làm một nẻo, mỗi người chỉ quyên có ba năm quan, còn nói cái gì chính

https://thuviensach.vn

mình làm quan thanh liêm, đã lấy ra toàn bộ tích góp. Trung Thân vương, ngài nói những tên bại hoại này, làm sao mà có thể vào triều làm quan vậy?

Lưu lăng sắc mặt thay đổi, tuy hắn dự đoán được mấy tên gió chiều nào theo chiều đó sẽ ra chiêu này, nhưng không ngờ bọn họ lại lộ liễu như vậy. Những người này cầm lấy bổng lộc của quốc gia, mặc tơ lụa gấm vóc, ăn sơn hào hải vị, ra vào dùng xe ngựa, người hầu theo vô số. Hiện tại muốn bọn họ quyên chút tiền bạc lương thực, không ngờ từng người tự xưng thanh liêm hết cả.

Lưu Lăng chậm rãi thở ra một hơi, an ủi Lư Sâm nói: - Lão Tể Tướng không cần phải nổi giận như vậy, chuyện này cứ giao cho bổn Vương được rồi.

Hắn nói: - Ta tới tìm lão, cũng không phải vì cái này.

Lưu Lăng đem phương pháp trấn an dư luận bá tánh nói nguyên văn một lần, sau đó nói: - Những Ngự sử đó suốt ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, cả đám đều là hạng người miệng lưỡi lưu loát. Làm phiền Lư đại nhân lấy một cái cớ, phái những Ngự sử lão gia kia đi trấn an lòng dân. Những người đó bản lãnh khác thì không có, nhưng công phu trên miệng lưỡi vẫn rất giỏi đấy. Sống cũng bị bọn họ nói thành chết, trắng cũng có thể nói thành đen. Bản lĩnh đảo lộn thị phi, đổi trắng thay đen đúng là độc nhất vô nhị.

Lư Sâm khó xử nói: - Cả đám Ngự sử đều tự cho mình là hạng người thanh cao, để bọn họ đi làm việc này dường như rất khó. Nếu như bọn họ liên kết lại phản đối, lão thần chịu không nổi cái cảnh lải nhải không ngừng đó đâu.

Lưu Lăng cười nói: - Không sao, ta vừa rồi đã tấu thỉnh qua Bệ hạ. Việc này Lưu Lăng toàn quyền làm chủ, lão Tể Tướng chỉ cần đem công văn

https://thuviensach.vn

giao cho bọn họ. Nếu như bọn họ không chịu đi, ngài cứ để bọn họ trực tiếp đến tìm ta được rồi.

- Tiện thể nói với bọn họ, trong phủ bổn Vương đã chuẩn bị hai món lễ vật chiêu đãi bọn họ. Thứ nhất, chính là tấm bảng viết bốn chữ Cang Cốt Chi Thần do chính tay Bệ hạ viết, còn có một tấm thiết bài miễn tội, dùng tấm bài này có thể nói thẳng khuyên can Bệ hạ, cho dù ngôn ngữ có bất kính cũng không cần phải chịu phạt.

- Thứ hai, chính là tám mươi quân sĩ tinh nhuệ do bổn quân cẩn thận tỉ mỉ lựa chọn ra, yêu đao trong tay mỗi người đều sắc bén có thể một đao cắt đứt đầu người. Bổn Vương có quyền tiền trảm hậu tấu, bên ngoài cửa thành đã đào sẵn một cái hố lớn có thể chôn cả trăm người, tùy thời nghênh đón chư vị dại nhân quang lâm.

Lư Sâm ngây ra một lúc, lão cảm giác tóc gáy cả người đều dựng thẳng lên hết, từ trong giọng nói của Lưu Lăng, lão rõ ràng cảm nhận được một loại sát khí cực kỳ băng lãnh.

Lưu Lăng vẫy tay ra hiệu cho tên tiểu lại rót trà cho Lư Sâm, sau đó nói: - Trong lúc loạn thế nên dùng luật nặng, ta nhớ lúc trước đã từng nói với lão Tể Tướng, cái vai ác nhân này, cứ để bổn Vương tới làm được rồi.

Lư Sâm nói:

- Nhưng mà, Vương gia, nếu như giết người, chỉ sợ đám đại thần sẽ lạnh lòng.

Lưu Lăng cười ha ha một tiếng nói: - Bổn vương chính là muốn bọn họ lạnh lòng một lần, chính là để bọn họ biết Hoàng tộc họ Lưu của ta không những có thể cho bọn họ quan tước bổng lộc tiền đồ rộng mở, mà còn có thể tiễn bọn họ xuống địa ngục trọn đời không được siêu sinh. Nếu không những người này sẽ vĩnh viễn không hiểu rõ thân phận của mình! Phỏng chừng nếu như thật sự xảy ra chiến tranh, những người này chạy còn nhanh

https://thuviensach.vn

hơn thỏ. Hôm nay bổn Vương chính là muốn để bọn họ biết, đã làm quan của Đại Hán ta, thì chỉ có một con đường để đi. Quốc gia hưng thịnh thì thần tử hưng thịnh, quốc gia vong, thì thần tử chôn cùng!

Hắn chỉ ra bên ngoài nói: - Giống như lão Tể tướng trung tâm vì quốc gia, Đại Hán ta tất nhiến sẽ nhớ mãi trong lòng. Nhưng nếu là hạng người gian trá ăn ở hai lòng lúc nào cũng nghĩ đến việc trốn tránh, giết vài tên thì có gì đáng tiếc.

Lưu Lăng cúi đầu, ở bên tai Lư Sâm nói: - Lão Tể Tướng, lão có biết những tên tự cho mình là đại nhân, kỳ thật chỉ là từng con từng con cừu. Đã quen với ngày tháng sung sướng, bọn họ đã quên đi thân phận của mình. Mà Lưu Lăng ta, chính là một con sói! Một con sói chuyên ăn thịt cừu, nếu như không nghe lời, vậy bổn Vương sẽ từng miếng từng miếng cắn nát công danh bổng lộc còn có tính mạng cả nhà của bọn họ!

Nghe lời nói lạnh như băng của Lưu Lăng, Lư Sâm rùng mình một cái. Lão dường như có thể thấy được, một đám đồ tể xếp thẳng hàng đứng phía sau Lưu Lăng, đã vung lên đồ đao giết người!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Áo Trắng Như Tiên

Lưu Lăng mang theo Triệu Nhị và Hoa Tam Lang, cũng không vội quay về Vương phủ mà đi thẳng tới con đường lớn nhất trong Thái Nguyên thành, đường lớn Dương Bình còn được lão bá tánh xưng là đường Quý Nhân. Tên như ý nghĩa, bởi vì đây là con đường phồn hoa nhất Thái Nguyên, hơn nữa các đại nhân làm quan trong triều, mười người thì đã có bảy tám người lựa chọn sống trên con đường này.

Lưu Lăng lệnh cho mấy tên thị vệ dắt ngựa di theo phía sau xa xa, hắn chỉ mang theo Hoa Tam Lang và Triệu Nhị hai người đi bộ ở trên đường lớn. Ở hai bên con đường lớn này đều là tam lâu nhất điếm nổi tiếng trong Thái Nguyên thành, cửa tiệm san sát như rừng trông thập phần phồn hoa. Cái gọi là tam lâu nhất điếm, kỳ thật là một cách gọi chung, cũng không phải nói cả con đường lớn này chỉ có ba toà lâu một cửa tiệm. Tam lâu, chính là nói tửu lâu, trà lâu, thanh lâu. Nhất điếm, chính là nói tới khách sạn.

Bất kể vào triều đại nào, thành thị nào, cũng sẽ có vài cửa tiệm lâu năm có danh khí hết sức vang dội. Tỷ như khách sạn mà Lưu Lăng bọn họ đang đi tới, gọi là khách sạn Duyệt Lai. Khắp đại giang nam bắc gần như trong mỗi một thành thị lớn cũng đều có một khách sạn tên Duyệt Lai, đây không có nghĩa là những khách sạn này đều thuộc về cùng một lão bản, mà là cái tên này quả thật không tệ, ý là có bằng hữu từ nơi xa đến cảm thấy vui vẻ.

Nhưng, có thể gọi là khách sạn Duyệt Lai đều là những cửa tiệm lâu năm trong thành, đã đặt cái tên này sớm nhất. Từ cái tên có thể nhìn ra được, cửa tiệm này có niên đại đã lâu.

https://thuviensach.vn

Phàm là những cửa tiệm lâu năm như thế, trên cơ bản hoặc nhiều hoặc ít đều có bối cảnh. Tỷ như Tụ Hiền Lâu mà Lưu Lăng đã đi qua trước kia, không phải lão bản tự xưng mình là hậu nhân của Bình Dương Quận Vương – Quách Tử Nghi đời Đường sao.

Còn có cửa tiệm trăm năm Di Nguyên Trà Trang ở phía đối diện, nghe nói lão bản Nguỵ Thắng chính là hậu nhân của danh thần Đại Đường - Nguỵ Trưng.

Tuy nhiên Lưu Lăng mang theo Hoa Tam Lang và Triệu Nhị cũng không phải đến dạo phố chơi, bọn hắn cũng không phải lần đầu nhìn thấy những cửa tiệm lâu năm tiếng tăm lừng lẫy trong thành Thái Nguyên. Mục đích Lưu Lăng đến đường lớn Dương Bình này là để xem người, đúng vậy, xem chính là người.

Cái Lưu Lăng muốn xem, chính là những người quyên tiền. Mấy ngày trước lão Tể Tướng Lư Sâm kiến nghị thiết lập vài chỗ quyên góp trên đường lớn Dương Bình, tiếp nhận khoản quyên góp của bá tánh lui tới đây, sau khi Hiếu Đế chuẩn tấu Lư Sâm an bài mấy chục người chia làm năm tổ, thiết lập thùng gỗ xe ngựa thu nhận tiền và lương thực.

Cái mà Lưu Lăng đến xem, chính là hiệu quả của chỗ quyên góp như thế nào. Kỳ thật những thứ này Lưu Lăng so với bất cứ ai đều sớm gặp qua, vào thời hiện đại mỗi một trung tâm thương mại đều thiết lập một thùng quyên góp. Nhưng vào thời đại này, phỏng chừng cũng có thể xem như là một sáng kiến. Lưu Lăng vừa đi vừa nhìn, phát hiện cái thứ này cho dù đặt ở Bắc Hán hay là thời hiện đại, cùng có một điểm chung chính là trên cơ bản mọi người đều nhìn mà không thấy.

Vào thời hiện đại, mặc kệ người nhìn thấy lúc nào, trong cái thùng đó tốt xấu gì cũng có vài tờ tiền lẻ một đồng năm đồng, nhưng Lưu Lăng đi qua hai chỗ quyên góp, trong thùng đều là trống không.

https://thuviensach.vn

Triệu Nhị thở dài nói:

- Chủ tử, kiến nghị này của Lư đại nhân dường như hiệu quả cũng không được tốt.

Hoa Tam Lang nói: - Hiện tại trong thành Thái Nguyên người có dư tiền và lương thực cũng không nhiều, trong tay bá tánh vốn chẳng có mấy đồng để sống qua ngày. Kêu bọn họ quyên góp, chẳng khác nào lấy mạng bọn họ. Theo ta thấy, cái thùng này đặt sai chỗ rồi.

Triệu Nhị cười nói: - Vậy ngươi nói nên đặt ở địa phương nào?

Hoa Tam Lang chỉ vào từng toà từng toà phòng ốc so với nhà dân cao lớn hơn nhiều ở phía xa nói:

- Làm thêm vài cái thùng, sau đó đặt trước cửa nhà của mấy tên phú hộ và các quan lão gia. Cho dù bọn họ không đưa tiền cũng làm cho bọn họ khó chịu một chút.

Lưu Lăng cười nhẹ một tiếng nói: - Tam Lang nói hay lắm, trở về cứ làm như thế đi.

Hoa Tam Lang le lưỡi một cái, trong lòng tự nhủ cái ác chiêu này Vương Gia quả nhiên chào đón.

Lưu Lăng vừa đi vừa nói: - Như vậy, chuyện này liền giao cho Tam Lang ngươi đi làm. Tìm thêm vài người thợ mộc, làm suốt đêm cho ra một trăm cái thùng, sau đó phái người đặt trước cửa nhà những phú hộ trong thành, nhất định phải đặt ở vị trí ngay chính giữa cửa ra vào, lệch một chút cũng không được.

Triệu Nhị thầm nghĩ, chiêu này của Vương gia cũng quá ác đi, người ta làm sao đi ra đi vào nữa, gặp phải người dễ nổi nóng, còn không phải tức giận đập phá cái thùng.

https://thuviensach.vn

Gã vừa nghĩ đến chỗ này, thì nghe Lưu Lăng nói: - Đừng dán tờ giấy ghi thùng quyên góp lên trên, cứ đặt ngay trước cửa. Nếu như có người đập bể... Ha ha, thì để bọn họ theo giá gốc bồi thường một trăm quan đi, thiếu một đồng tiền cũng không được. Nếu có người dám không đưa, cứ đem tên của bổn Vương báo ra. Nói cho bọn họ biết, thùng gỗ này là vật phẩm quý giá của triều đình, không dựa theo giá mà bồi thường thì tịch thu toàn bộ gia sản, cả nhà sẽ sung quân đến biên giới phía Nam.

Hoa Tam Lang và Triệu Nhị cùng líu lưỡi, trong lòng thầm nói cái gì là ác bá, giống như Vương gia của chúng ta như vậy mới là ác bá chân chính. Một cái thùng gỗ, giá chế tạo cũng không cần vài đồng tiền, cư nhiên mở miệng muốn đòi một trăm quan!

Một trăm quan là khái niệm gì? Một quan chính là bằng một ngàn cái đồng tiền tiêu chuẩn. Thời kỳ Ngũ đại Thập quốc chính là loạn thế, giá của một quan tiền so với đời Đường thì giảm đi rất nhiều. Vào những năm Trinh Quan của Đường Thái Tông, vật chất văn minh cực kỳ phong phú, một đấu gạo chỉ bán có năm văn tiền. Một quan tiền có thể mua hai trăm đấu gạo. Mười đấu gạo làm một thạch, vào đời Đường một thạch ước chừng năm mươi chín kg. Một quan tiền có thể mua hai mươi thạch gạo, theo như giá gạo thời hiện đại mà tính thì gần như tương đương bốn ngàn nhân dân tệ.

Mà hiện tại Bắc Hán nghèo khổ, lại là năm gặp thiên tai, giá gạo gần như gấp tám chín lần những năm Trinh Quan của Đường Thái Tông. Một đấu gạo không sai biệt lắm khoảng bốn mươi lăm văn tiền. Cũng chính là như vậy, một quan tiền đổi thành nhân dân tệ chỉ khoảng năm trăm đồng. Một trăm quan, cũng chính là gần năm vạn nhân dân tệ a!

Đập hư một cái thùng gỗ, đóng phạt năm vạn nhân dân tệ.

Lưu Lăng còn nói cái giá này công bằng, từ đó có thể thấy được bụng dạ độc ác của người làm quan.

https://thuviensach.vn

Hoa Tam Lang ngây ngô cười nói: - Như thế rất tốt, như thế rất tốt. Nếu như có mười người đập phá thùng gỗ, đó chính là một ngàn quan. Có một trăm người đập phá thùng gỗ, đó chính là một vạn quan tiền a! Vương gia, hay là như vậy đi, chúng ta làm một ngàn cái thùng, nếu như toàn bộ đều bị người ta đập phá, ha ha... Tuế cống Đại Liêu quốc trên cơ bản không cần phải rầu nữa.

Triệu Nhị nói: - Biện pháp này tuyệt diệu, Vương gia, thuộc hạ thấy được đó, ngài hạ lệnh, trong mười hai châu phủ của Đại Hán ta đều làm như vậy. Cứ như vậy, ha ha... Tài nguyên cuồn cuộn a!

Lưu Lăng cười nói: - Hai người các ngươi nên sửa tên lại, một người gọi là Hoa lột da, một người gọi là Triệu lột da.

Hoa Tam Lang và Triệu Nhị đều trong lòng thầm nghĩ, ừ, vậy ngài chính là Lưu lột da... Còn là người đứng đầu đội lột da.

Ba người vừa đi vừa nói, mỗi lần đi qua một chỗ quyên góp đều thấy tình trạng đều không sai biệt lắm. Mấy tên nha dịch trông coi thùng quyên góp đứng không có chút tinh thần, có một chỗ quyên góp nha dịch thậm chí chạy tới quán trà cách đó không xa uống trà. Hoa Tam Lang vừa đi vừa thở dài, không ngừng nói vẫn là đặt thùng gỗ trước cửa nhà những phú hộ thực tế nhất, cứ theo tình hình này chỉ sợ lúc sứ giả Liêu quốc đến rồi cũng không gom được một quan tiền.

Triệu Nhị nói: - Vương gia, chúng ta hay là đừng xem nữa, càng xem càng phiền lòng.

Lưu Lăng thản nhiên cười cười nói: - Những thứ các ngươi nhìn thấy làm cho các ngươi lạnh lòng, những thứ ta nhìn thấy làm cho ta hài lòng.

Hoa Tam Lang kinh ngạc nói: - Có cái gì đáng để hài lòng? Sao thuộc hạ nhìn không ra?

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng giơ tay chỉ tới nơi cách chỗ quyên góp không xa nói: - Ngươi nhìn bên kia.

Triệu Nhị và Hoa Tam Lang nhìn theo hướng Lưu Lăng chỉ, thấy chỗ đó tụ tập không dưới mấy chục người đang chỉ chỉ trỏ trỏ vào thùng quyên góp. Những đám người vây xem như vậy không chỉ có chỗ này, ở dưới một cây liễu lớn cũng có một đám người đang cúi đầu nghị luận gì đó. Hai người ước lượng một chút, trong vòng trăm mét xung quanh chỗ quyên góp này, không sai biệt lắm có mấy trăm người.

Lưu Lăng nói: - Nhìn thấy chưa?

Triệu Nhị nói: - Nhìn thấy rồi, nhưng những bá tánh vây xem cho dù có đứng cả đời ở đó, cũng không có chút tác dụng.

Lưu Lăng ha ha cười nói: - Triệu Nhị à, nhìn vấn đề phải nhìn sâu một chút. Chúng ta một đường đi tới đây, mỗi chỗ quyên góp cũng đều có bá tánh vây xem như vậy. Những bá tánh này thật ra đều có ý quyên góp, chỉ là ai cũng không muốn làm chim đầu đàn. Nói văn vẻ thì là cây cao đón gió lớn, đại khái là ý như vậy. Người đầu tiên đứng ra quyên góp, chỉ sợ sẽ lập tức trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hắn cười nói: - Kỳ thật bá tánh không có người nào ngu, thời cuộc hiện tại của Đại Hán, trong lòng bọn họ đều nhìn rất rõ ràng. Làm cái ví dụ đi, như thế các ngươi sẽ hiểu rõ một chút.

Lưu Lăng nói: - Triệu Nhị, ví dụ ngươi nuôi một đàn cừu rất lớn. Ngươi lùa đàn cừu này đi ăn cỏ, đúng lúc này phía trước xuất hiện một rãnh nước, rãnh nước này cũng không lớn lắm, hơn nữa chỉ có nhảy qua rãnh nước này mới có thể ăn được cỏ non tươi mới phía đối diện. Đúng lúc này, đàn cừu dừng lại trước rãnh nước như thế nào cũng không dám nhảy qua, ngươi làm thế nào?

Triệu Nhị nghĩ chút rồi nói: - Thì lùa đàn cừu qua bên kia!

https://thuviensach.vn

Hoa Tam Lang nói: - Nếu như cố lùa thì đàn cừu có khả năng sẽ chạy tán loạn, không bằng dùng cây gậy gỗ treo một ít cỏ tươi, sau đó để phía trước đầu cừu dụ dỗ nó, con cừu vì muốn ăn được cỏ tươi sẽ đi theo gậy gỗ, sẽ nhảy qua rãnh nước. Chỉ cần con cừu đầu đàn qua được bên kia, phỏng chừng những con cừu phía sau cũng sẽ đi qua theo.

Lưu Lăng cười ha ha nói: - Tam Lang nói hay lắm!

Triệu Nhị gãi gãi đầu nói: - Mưu lợi mà thôi, thật ra ta cũng nghĩ đến. Nhưng mà cái này với những bá tánh vây xem có quan hệ gì?

Hoa Tam Lang dùng ánh mắt như đang nhìn tên ngu ngốc liếc Triệu Nhị một cái, cái ánh mắt này khiến Triệu Nhị vô cùng buồn bực. Gã theo bản năng liếc Lưu Lăng một cái, người sau cười mà không nói, ôm tay đi về phía trước.

Triệu Nhị đi được ba bốn chục mét, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, vỗ một cái vào trán nói: - Ta đã hiểu rồi!

Ba người Lưu Lăng tiếp tục đi về phía trước, rất nhiều nơi đều có bá tánh tụ tập ở phía xa chỉ vào chỗ quyên góp mà nghị luận rôm rả. Có người nói làm như vậy hữu dụng không? Tất nhiên sẽ có người nói nhất định là vô dụng, lão bá tánh chúng ta đến cơm còn ăn không no thì làm sao có tiền lấy ra quyên góp. Mấy văn tiền chúng ta quyên ra, căn bản không sinh ra tác dụng gì.

Lại có một người khác nói: - Nói cũng không phải nói như vậy, góp ít thành nhiều, nếu như tất cả chúng ta đều quyên góp, cho dù mỗi người chỉ quyên một văn tiền, tích góp lại cũng là một khoản tài phú!

Lập tức có người cười nhạo ông ta nói: - Nhà của ngươi nhiều tiền, ngươi đi quyên đi! Ta dù sao cũng không coi tiền như rác, có tiền ta đi mua một miếng thịt về nấu canh tẩm bổ thân thể cho mẫu thân.

https://thuviensach.vn

Lời này làm cho rất nhiều người đồng cảm, đều gật đầu theo.

Lưu Lăng vừa xem, vừa nghe, nhưng không nói chuyện.

Lúc này, đã cách chỗ quyên góp cuối cùng không xa. Chỗ quyên góp này hẻo lánh nhất, không ngờ thiết lập ở giao lộ một ngõ nhỏ. Chỗ như vậy có ít người đi qua đi lại, cho nên ngay cả bá tánh vây xem cũng không có. Phỏng chừng mấy tên nha dịch trông coi cũng ngại mất mặt, nên đặt luôn ở chỗ hẻo lánh. Nhưng chính tại chỗ quyên góp này, ánh mắt của Lưu Lăng sáng lên!

Tại chỗ quyên góp này, dĩ nhiên có ngươi đang quyên tiền! Người quyên tiền này rất đặc biệt, là một nữ tử nhìn qua không tới hai mươi tuổi. Nữ tử này mặc một váy dài màu tuyết trắng, phong tư yểu điệu, nhìn qua hết sức xinh đẹp. Một đầu tóc đen như thác nước buông xuống sau ót, một trận gió nhẹ thổi qua sợi tóc nhẹ nhàng phất động.

Nàng từ trong tay tiểu nha đầu mặc áo màu đỏ bên cạnh tiếp nhận một cái túi thơm có thêu hình uyên ương, từ bên trong lấy ra tất cả đồng tiền và vài khối bạc vụn, trầm ngâm một chút rồi đem toàn bộ bỏ vào trong thùng quyên góp!

Lúc Lưu Lăng nhìn thấy nữ tử này, đôi mắt lập tức híp lại thành một khe hở! Nữ tử này, hắn nhận biết!

Không ngờ là người ngày hôm đó cùng Liễu Mi Nhi nhìn trúng một cây trâm cài tóc, Trần Tử Ngư!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sự Kiện Đánh Phá Cướp Bóc Đáng Khiển Trách

Lưu Lăng dừng bước, nhìn bóng dáng yểu điệu động lòng người đang đứng nơi đó, mang theo chút yếu đuối không chịu được gió làm người ta trìu mến. Nhưng Lưu Lăng nhìn ra được, nữ tử này tuyệt đối không phải loại dịu dàng yếu ớt như vẻ ngoài.

Trần Tử Ngư đem toàn bộ tiền trong túi thơm bỏ vào trong thùng quyên góp, sau đó quay người nói mấy câu với tiểu nha hoàn tên là Gia Nhi rồi rời khỏi.

Tiểu nha hoàn có khuôn mặt thanh tú khả ái Gia Nhi dường như đối với việc Trần Tử Ngư đem toàn bộ tiền đều quyên góp vô cùng bất mãn, chu cái miệng nhỏ không ngừng oán giận gì đó. Trần Tử Ngư cười nhẹ xoay người nói với nàng, hẳn là đang khuyên nàng. Sau cùng Gia Nhi mới không tình nguyện gật gật đầu, theo sau Trần Tử Ngư đi khỏi.

Lưu Lăng dõi theo bóng lưng hai người biến mất, trong lòng đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác khác thường. Điều có thể xác định là, Trần Tử Ngư này là một cô nương của Tiên Duyên Nhân Gian, nói khó nghe một chút thì chính là một nữ nhân kinh doanh da thịt. Nhưng nữ nhân này lại khư khư mang theo một loại thanh cao gần bùn mà không nhiễm mùi bùn, một loại khí chất làm cho người ta gặp rồi thì nhịn không được muốn thương tiếc bảo vệ nàng.

Một nữ tử thanh lâu, không ngờ cố ý đến thùng quyên góp quyên tiền!

Đây là một loại hành vi làm cho người ta không thể không xúc động, lông mày Lưu Lăng quấn lại một chỗ, nữ tử này, thật sự có chút không

https://thuviensach.vn

giống người thường.

Triệu Nhị thấy ánh mắt Lưu Lăng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hai nữ tử nơi xa, trong lòng ha hả cười hai tiếng. Hai nữ tử này, lớn thì thanh lệ thoát tục giống như tiên tử hạ phàm, một thân áo trắng dáng người yểu điệu phiêu nhiên như tiên. Nhỏ thì thanh tú khả ái còn mang theo chút bướng bỉnh, hiển hiện một mỹ nhân bại hoại. Gã khều khều Hoa Tam Lang, lại phát hiện Hoa Tam Lang không ngờ cũng nhìn không chớp một đôi xinh đẹp kia.

Hai người này làm sao thế?

Lưu Lăng cười nhẹ hỏi Hoa Tam Lang: - Tam Lang, ngươi biết hai cô gái này?

Triệu Nhị vẫn cho là Lưu Lăng nhìn hai nữ tử đã mê mẫn, hoàn toàn không chú ý tới Hoa Tam Lang cũng như vậy. Gã làm sao lại biết Lưu Lăng nhất tâm nhị dụng, như thế nào lại thật sự bị Trần Tử Ngư hoàn toàn hấp dẫn?

Hoa Tam Lang gật gật đầu nói: - Chủ tử, Tam Lang biết hai nữ nhân này.

Ở trên đường lớn, người đi đường lui tới, Triệu Nhị và Hoa Tam Lang cũng không tiện gọi thẳng Lưu Lăng là Vương gia, vì thế mỗi lần cải trang ra ngoài đều xưng Lưu Lăng là chủ tử. Đừng nói đường đường là Vương gia, cho dù là phú hộ lão gia mang theo hai tôi tớ đi ra ngoài đều là chuyện rất bình thường, cho nên sẽ không làm cho người khác chú ý.

Hoa Tam Lang nói: - Chủ tử, lúc trước Tam Lang xét nhà điều tra Thái Tử loạn đảng, ở trong Đông Cung của Thái Tử gặp qua hai nữ tử này!

Lưu Lăng ánh mắt sáng lên!

- Hả?

https://thuviensach.vn

- Nói nghe một chút.

Lưu Lăng xoay người, vừa đi vừa nói.

Hoa Tam Lang nói: - Lúc ấy Ngài phái thuộc hạ dẫn người giám sát người của Hình bộ kê biên tài sản phủ Thái tử, bởi vì trước đó binh mã của đại doanh Kinh Kỳ chúng ta đã bao vây phủ Thái tử, người ở bên trong không ra được. Ngay sau đó Thái tử mưu nghịch bị kỵ binh tru sát, Hoàng Thượng đăng cơ, phủ Thái tử mấy ngày đó vẫn bị quản chế chỉ được phép vào không cho phép ra.

- Sau đó người của Hình bộ mang theo thánh chỉ kê biên tài sản phủ Thái tử, thuộc hạ mang theo năm trăm kỵ binh của đại doanh Kinh Kỳ giám sát quan sai Hình bộ. Lúc kiểm kê nhân khẩu phát hiện trong phủ Thái tử nhiều ra hai nha hoàn, tra hỏi một chút tổng quản của phủ Thái tử, ông ta chỉ nói là người mới tới vẫn chưa có báo cáo. Bởi vì hai nha hoàn này vừa mới vào phủ trước khi sự việc phát sinh, cùng với việc Thái tử mưu nghịch không có quan hệ gì.

- Vương gia lúc trước cũng từng phân phó, đối với những người không có liên quan thì đừng để họ bị liên luỵ, vì thế sau khi Hình bộ thẩm tra xử lí xong liền đem mấy nha hoàn thả đi, thuộc hạ điều tra qua, hai nha hoàn này đúng là mấy hôm trước khi sự kiện kia xảy ra mới tiến vào phủ, vì thế cũng không có để ý. Nhưng bởi vì hai nữ tử này quá mức xuất chúng, cho nên thuộc hạ ấn tượng rất sâu.

- Thuộc hạ nhớ rõ, lúc đó tất cả hạ nhân trong phủ Thái tử loạn thành một đoàn, duy chỉ có hai người bọn họ thần sắc bình tĩnh đứng ở dưới một gốc cây liễu. Thuộc hạ đứng xa xa nhìn hai người bọn họ, lúc đó cảm giác đầu tiên chính là, phủ Thái tử dù loạn thế nào, người nhà Thái Tử kết cục dù thê lương ra sao tựa hồ cũng không liên quan các nàng. Nữ tử lớn tuổi chút kia, trên mặt chỉ có một loại...

https://thuviensach.vn

Hoa Tam Lang ngẫm nghĩ một chút, dường như là đang hồi tưởng lại, dường như đang sửa sang lại từ ngữ.

- Đúng rồi, trên mặt nàng ta chỉ có một loại biểu tình thản nhiên thương tiếc, chính là thương tiếc.

Lưu Lăng nhướng mày, thương tiếc? Thương tiếc cái gì?

Thương tiếc thất bại của Thái tử?

Trong nháy mắt, một ý niệm thoáng hiện ra trong đầu Lưu Lăng. Chẳng qua ý niệm này có chút hoang đường, các nàng chỉ là hai nữ tử yếu ớt, lúc đó vừa mới tiến vào phủ Thái tử không quá thời gian ba năm ngày. Vốn tưởng rằng từ nay an ổn bình an, ai ngờ đến cả Thái tử cũng có thể rơi rụng? Có lẽ nàng thương tiếc không phải Thái tử, mà là thương tiếc vận mệnh của mình.

Tuy nhiên, nữ tử thanh lâu này làm sao tiến vào phủ Thái tử đây? Lại làm sao lưu lạc đến thanh lâu? Nàng và tiểu nha hoàn Gia Nhi kia, là tiến vào phủ Thái tử trước? Hay là trước kia đã là nữ tử thanh lâu rồi?

Nghi vấn này vừa xuất hiện, suy nghĩ của Lưu Lăng liền không ngừng được.

Nếu nàng vốn là một nữ tử trong sạch, sau loạn Thái tử đã bị liên lụy mà bị bức bách tiến vào thanh lâu, việc này Lưu Lăng vẫn nên hỏi đến một chút. Chỉ từ việc nàng là một nữ tử thanh lâu mà lại đem tất cả tiền đều bỏ vào thùng quyên góp, cứu nàng ra từ trong thanh lâu cũng là việc phải làm.

Nhưng từ ngôn hành cử chỉ của nàng mà xem, dường như loại khả năng này không lớn. Bởi vì nếu là mới vừa tiến vào thanh lâu không bao lâu, tất nhiên sẽ bị tú bà thanh lâu dạy dỗ, làm sao có thể bình yên đi ra dạo phố như thế? Lưu Lăng biết, nữ tử vừa mới gia nhập thanh lâu, sẽ bị dạy dỗ phi

https://thuviensach.vn

thường nghiêm khắc thê thảm. Rất nhiều nữ nhi đều là vì chịu không nổi loại dạy dỗ này mà tự sát, thảm sự như vậy chỗ nào cũng có.

Mà nếu nàng sớm đã tiến vào thanh lâu, vậy nàng làm sao lại tiến vào phủ Thái tử làm nha hoàn? Lời giải thích hợp lý duy nhất chính là Thái tử Lưu Tranh đi qua Tiên Duyên Nhân Gian, đối với nữ tử tên Trần Tử Ngư này vừa gặp đã thương. Sau đó chuộc thân cho nàng mang về trong phủ Thái tử, bởi vì nữ tử thanh lâu xuất thân đê tiện không thể làm thiếp, chỉ có thể cho nàng một thân phận nha hoàn thôi.

Nhưng, việc này không giấu giếm được, vì sao đám người Thái tử phi một mực khẳng định nữ nhân này chính là nha hoàn mới nhập phủ? Thái tử đã rơi đài, không cần phải vì chuyện nhỏ này mà bao che đi?

Lưu Lăng càng nghĩ càng cảm thấy việc này rất kỳ quái, càng nghĩ càng cảm thấy nữ tử này không đơn giản. Hắn sờ mũi một cái, thầm nghĩ xem ra thật sự phải đi một chuyến đến Tiên Duyên Nhân Gian này rồi.

- Đi thôi, hồi phủ.

Lưu Lăng khoát tay nói.

Những thứ nên xem đều đã xem rồi, Lưu lăng đối với thái độ của bá tánh với việc quyên góp đã hiểu rõ đại khái. Chuyện này kỳ thật cũng không phải một chuyện làm không được, mà là phải coi làm như thế nào.

Đám người Lưu Lăng xoay người đi trở về, mới đi ra khỏi đó không được vài bước, Lưu Lăng đã nhìn thấy một cảnh tượng làm chân mày hắn nhăn lại.

Một cỗ kiệu bốn người khiêng đi qua bên cạnh bọn hắn, trước sau cỗ kiệu còn đi theo vài người có bộ dạng như thị vệ. Xem ra không phải là phú hộ mà là đại nhân làm quan trong triều, bởi vì tuy phú hộ có thể mang theo hộ vệ trên đường phố, nhưng căn cứ luật lệ Đại Hán bá tánh không được đi

https://thuviensach.vn

kiệu rêu rao khắp nơi. Cho dù ngươi có tiền đi chăng nữa, cũng không thể ở trên đường lớn ngồi kiệu mà đi. Cho dù là ngồi xe ngựa, cũng không thể ở trên xe ngựa trang bị lán xe.

Đây là luật thép, bá tánh nếu có xúc phạm, chỉ cần bị người của Bát Môn Tuần Tra Ti nhìn thấy, bất luận là ai cũng sẽ bị bắt giải vào đại lao ngay lập tức.

Cỗ kiệu này đi qua nguyên bản cũng không có gì ly kỳ, nhưng cảnh tượng phát sinh kế tiếp khiến Lưu Lăng giận dữ từ trong lòng!

Lúc cỗ kiệu kia đi qua thùng quyên góp, từ trong kiệu truyền ra một tiếng hét lớn!

- Dừng lại!

Cỗ kiệu kia dừng lại, sau khi cán kiệu hạ thấp có một quan viên mặc phục sức Ngự Sử ngũ phẩm từ trong kiệu đi ra. Chỉ thấy người này vẻ mặt âm trầm, nhìn chằm chằm vị trí thùng quyên góp kia, ánh mắt hung ác. Xem trong chốc lát, Ngự Sử kia chỉ thùng quyên góp nói: - Người đâu! Đem cái thùng kia đập nát cho ta!

Tôi tớ thủ hạ của gã ngây ra một lúc, thật không biết đại nhân trúng phải loại tà bệnh gì, đang êm đẹp tự nhiên đập phá thùng của người ta làm gì chứ? Hơn nữa, cái thùng này còn là triều đình lập ở đây, nếu là đập phá sẽ là phạm pháp! Sáu bảy tên thị vệ, ba bốn tôi tớ đứng ở nơi đó ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không biết rốt cuộc có nên nghe lời của lão gia hay không.

Ngự Sử kia thấy thủ hạ chỉ ngây ngốc đứng đó, bước nhanh đi lên nhấc chân đã đá ngã một tôi tớ xuống đất.

- Ta kêu các ngươi đem cái thùng kia đập nát!

https://thuviensach.vn

Gã dữ tợn rống giận, liên tiếp đạp tên tôi tớ kia mấy cái. Mấy thị vệ và tôi tớ cũng không dám trì hoãn nữa, hô một tiếng xông tới chỗ quyên góp.

Bốn tên nha dịch thủ hộ thùng quyên góp và xe ngựa quyên lương thực chính là đang dựa vào xe ngựa, chán nản lười biếng ở đó trò chuyện. Đã thủ hộ tại đây mấy ngày, chỉ có một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc vừa rồi đến đây quyên tiền, Bộ dạng xinh đẹp kia thật sự làm cho người ta chảy nước miếng a.

Đừng nói là tiểu nương tử kia, ngay đến tiểu nha hoàn kia của nàng cũng xinh đẹp động lòng người, tuổi còn nhỏ mà lời nói cử chỉ đều mang theo một cỗ mị ý chọc người, nếu trưởng thành rồi còn không mê chết nam nhân?

Một nha dịch tâm trí lơ lãng nói: - Vừa rồi tiểu nương tử kia cũng thật không phải đẹp bình thường nha, nếu có thể cùng nữ nhân như vậy trải qua đêm xuân một lần, lão tử chính là sống ít mười năm cũng chịu!

Một nha dịch khác cười ha hả nói: - Các ngươi vừa rồi có nhìn rõ chưa, cái eo nhỏ của nữ tử mặc quần áo trắng kia nha, chính là vừa vặn đi? Còn có bộ ngực kia, ai nha, nghĩ lại cũng thấy tuyệt. Nếu có thể vùi mặt ở trên ngực nàng hôn một hồi, có chết cũng đáng giá!

Ha ha ha ha!

Bốn nha dịch cùng nhau cười to, một người trong đó cười nói: - Ta nói hai người các ngươi chớ nằm mơ giữa ban ngày, tiểu nương tử như vậy có thể để người như chúng ta đụng vào được sao? Nói không chừng là gia quyến của vị đại nhân nào đó, các ngươi không có phát hiện khí chất của nữ tử kia rất đặc biệt sao? Cao quý, đúng! Chính là con mẹ nó cao quý! Một bộ dạng cao cao tại thượng, căn bản là không nhìn thẳng chúng ta một cái! Đừng nói là nàng, cho dù là tiểu nha hoàn kia, có từng nhìn thẳng qua chúng ta không?

https://thuviensach.vn

Tên nha dịch lúc trước cười nói: - Chính là nữ tử như vậy mới đủ vị! Nếu có cơ hội đem nàng đè ở phía dưới sướng một phen, ngẫm lại cũng đều chảy nước miếng. Nữ nhân cao cao tại thượng như vậy, nếu có thể cho ta chơi, mẹ nó, lão tử hiện tại chết đi cũng nguyện ý!

Mấy người lại là một tiếng cười vang, bọn họ ở lại đây cũng là nhàm chán, không dễ gì gặp phải một mỹ nhân khiến người động lòng, tự nhiên trở thành đề tài cho câu chuyện của bọn họ.

Bỗng nhiên có một nha dịch nói:

- Đừng nói nữa! Có biến!

Vài người theo ánh mắt của gã nhìn sang, chỉ thấy mười mấy tên đại hán khí thế hùng hổ xông đến chỗ quyên góp!

Một nha dịch lập tức đặt tay trên yêu đao hỏi: - Làm sao bây giờ?

Người còn lại nói: - Làm sao bây giờ? Có thể làm sao nữa? Nếu là hướng về phía chúng ta tới, vậy thì đánh con mẹ nó!

Lúc này những thủ hạ thị vệ tôi tớ kia cũng đã xông lại đây, cũng không nói chuyện, trực tiếp chạy đến thùng quyên góp!

- Đứng lại!

Một nha dịch đem yêu đao rút ra bảo hộ ở trước thùng quyên góp quát: - Các ngươi là ai! Muốn làm gì!

Thị vệ kia mắng: - Làm gì? Đập phá cái thùng rách nát này!

Nha dịch giơ loan đao trong tay nói: - Ngươi dám! Đây là triều đình...

Gã còn chưa nói xong, tên thị vệ kia bay lên một cước liền hướng mặt gã đạp tới!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Người Nào Uy Phong Hơn?

Mấy tên nha dịch kia không ai ngờ đến, bản thân làm cái công việc này mà cũng gặp phải một đám kẻ xấu như vậy. Thùng quyên góp này chính là do triều đình đặt ở đây, hơn nữa bên trong cũng chẳng có mấy đồng bạc, thế nhưng lại có thể dẫn đến một đám phần tử khủng bố đánh phá cướp bóc?

Tên thị vệ Ngự sử kia vừa lên chính là lăng không một cước, xem thân thủ hiển nhiên là đi theo dã lộ. Kỳ thật nếu đánh thật sự thì loại người này so với người đi ra từ võ thuật thế gia chính thống càng khó đối phó hơn, người biết võ thuật mặc kệ luyện quyền pháp cước pháp gì, nhất chiêu nhất thức đều có bài bản có dấu vết để theo, nhưng cách đánh của dã lộ này thật làm người ta đau đầu. Ngươi Bạch Hạc Giương Cánh, hắn ta Hắc Hổ Đào Háng, ngươi Đại Bàng Triển Dực, hắn ta Hắc Hổ Đào Háng, ngươi Lực Phách Hoa Sơn, hắn ta Hắc Hổ Đào Háng…

Nha dịch kia mặc dù có đao trong tay, nhưng bởi vì không dám hạ sát thủ, ngược lại bị thị vệ kia ép liên tục lui về sau. Lúc đầu vào thời điểm thiết lập chỗ quyên góp, Tể tướng Lư Sâm cũng không ngờ tới sẽ có người đánh chủ ý vào chỗ quyên góp. Dù sao đây cũng là do triều đình thiết lập, hiện tại trong thành Thái Nguyên tuy có rất nhiều lưu manh vô lại, nhưng cũng không có ai ăn tim gấu gan báo đụng vào thùng quyên góp.

Cho nên cũng không ban bố mệnh lệnh gì như là nếu có người cướp tiền có thể giết mà không luận tội, cho nên bốn tên nha dịch lúc ra tay có chút sợ đầu sợ đuôi, hơn nữa đối phương người đông, xét trận hình đã lập tức rơi vào thế hạ rồi.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật cũng không thể trách Lư Sâm suy nghĩ không chu đáo, bởi vì chuyện như vậy không thể nghi ngờ là hại người mà không có lợi cho mình hơn nữa còn hậu hoạn vô cùng, cho dù là người có IQ dưới hai mươi cũng tuyệt đối không nghĩ đi cướp thùng quyên góp. Bởi vì mấy ngày nay mọi người đều thấy được, trong cái thùng kia vốn không có tiền. Nói thật, trong loạn thế này loại người ngoan độc gì cũng có, nhưng mà ít ra cũng phải có lợi thì mới làm.

Nếu bên trong cái thùng này có mấy trăm quan tiền, nói không chừng sẽ có không ít lưu manh vô lại đánh chủ ý vào nó. Chỉ cần cướp được tới tay, xông ra khỏi thành Thái Nguyên rồi còn không phải là trời cao mặc chim bay.

Nhưng là, đây là việc mà đến kẻ ngốc cũng sẽ không làm, thật sự có một đám nhìn qua không giống ngu ngốc đi làm!

Bị hơn mười người vây quanh đánh, bốn tên nha dịch muốn bảo vệ cái thùng cũng đã không thể. Mắt thấy đối phương phân ra hai người sắp ra tay phá cái thùng, một nha dịch rống lớn một tiếng nói:

- Các huynh đệ, phải liều mạng thôi!

Ba nha dịch khác lúc này cũng là mặt mũi bầm dập, sớm đã bị đánh tới một bụng lửa giận. Nghe thấy có người hô, ánh mắt ba người này đều hiện lên hung ác.

Đi con mẹ nó, đã tới bước này rồi thì cho dù có giết người, phía trên cũng không thể trách tội xuống!

Một nha dịch giận dữ rống một tiếng, cầm yêu đao trong tay múa may như điên vậy. Ánh đao loé lên, lập tức ép lui ba người đang vây quanh phía trước mấy bước. Nói trắng ra, cấp độ chiến đấu của bọn họ không phải cái loại cao thủ võ lâm so chiêu, chỉ cần dám liều mạng không sợ chết thì luôn

https://thuviensach.vn

có thể bách chiến bách thắng. Nói cái gì cũng là giả, đao trong tay có thể lấy mạng người mới là thật.

Các nha dịch trở nên ngoan độc, lần này đến lượt đám thị vệ lùi bước. Bọn họ chẳng qua là đến đập phá cái thùng, không phải đến tìm cái chết.

Nhưng, lúc bốn nha dịch xông trở về chỗ thùng quyên góp, cái thùng đã bị đập nát rồi!

Mới vừa rồi Trần Tử Ngư bỏ vào mấy chục đồng tiền, còn có hai khối bạc lẻ nhỏ, giờ đều rớt tán loạn trên mặt đất. Đám thị vệ Ngự sử cũng biết chuyện này nghiêm trọng, ai cũng không dám đụng vào số tiền đó. Bốn nha dịch áo quần xộc xệch, trên mặt toàn là vết thương, nhìn trên mặt đất toàn là mảnh vụn gỗ thì đều ngây ngốc.

Cái này không khác gì hoạ từ trên trời rơi xuống, mấy người lúc đó cũng có chút không biết phải làm sao.

Đám tôi tớ thấy cái thùng đã bị phá, cũng không dây dưa quá nhiều đều lùi trở lại. Trong đó có một người còn có ý xin lỗi nhìn bốn nha dịch một cái, biểu tình trên mặt thập phần bất đắc dĩ.

Đợi đám tôi tớ đều trở lại, lửa giận trong lòng Ngự sử đại nhân kia tựa hồ đã bớt một chút. Y nhìn mặt đất đầy mảnh vụn không xa bên kia, hừ lạnh một tiếng. Ánh mắt âm lãnh của y quét qua đám tôi tớ một cái nói: - Hồi phủ!

Nói xong, y vén áo bào chui vào trong kiệu.

Ngồi ở bên trong kiệu, vị Ngự sử đại nhân tên Sở Hoàn này vẫn như cũ tức giận không thôi! Mới không lâu, Tể tướng Lư Sâm tay cầm thánh chỉ đến Ngự Sử Đài tuyên đọc. Nói cái gì để những Ngự sử bọn họ đi ra đường lớn cổ động bá tánh quyên tiền, làm bạn với những nạn dân lưu manh kia! Vậy còn ra thể thống gì nữa? Vậy có còn vương pháp quy củ hay không?

https://thuviensach.vn

Lúc đó Ngự Sử Đài bùng nổ, cảnh tượng đó không khác gì mấy so với hội nghị Đài Loan thời hiện đại, thiếu chút nữa thì những Ngự sử lão gia ngày thường văn nhã này đã động thủ đánh người rồi, ai cũng không đồng ý đi ra đường lớn mất mặt như vậy. Giờ phút này, ý chí sắt thép nên có của những Ngự sử điều biểu lộ ra hết không bỏ sót chút nào.

Một đám Ngự sử vây quanh Lư Sâm ồn ào lải nhải, nhìn bộ dạng kích động đó của họ cứ như là âm mưu bị vạch trần vậy. Lư Sâm ngược lại rất trấn định thản nhiên, chỉ đem lời nói của Lưu Lăng nguyên văn nói lại một lần rồi phiêu nhiên mà đi.

Ngay lập tức, đám Ngự sử lão gia này nhất thời yên tĩnh lại. Lư Sâm tuy là Tể tướng, nhưng đám Ngự sử đối với lão cũng không quá kiêng kỵ. Dù sao Lư Sâm cũng không thể đem bọn họ đều bắt hết, như thế là không hợp đạo lý, mà Lư Sâm cũng không có quyền làm như thế. Nhưng Lưu Lăng lại khác, tên ma vương giết người này là một nhân vật ngoan độc dám nói dám làm!

Cũng không phải nói tất cả Ngư sử đều không tốt, mà là Ngự sử của Bắc Hán quốc này đúng thật không phải thứ tốt đẹp gì. Bổng lộc mà bọn họ lấy so với những quan viên cùng phẩm cấp cao hơn nhiều, nhưng không có một người nào làm hết phận sự của mình!

Lúc trước vào thời điểm Thái tử uy bức lôi kéo quần thần, đám Ngự sử này có người nào đứng ra nói chuyện? Lúc trước Tứ hoàng tử cả gan mưu lợi, bọn họ có người nào nói gì? Chuyện cũ không nói, nói chuyện Thái tử và Tứ hoàng tử quậy đến chướng khí mù mịt, đám người bọn họ có người nào nói gì? Không có! Một người cũng không có!

Nhưng từ sau Hiếu Đế đăng cơ, vậy mà có một Ngự sử nhảy ra nói Hiếu Đế kế vị danh bất chính ngôn bất thuận, không bằng nhường ngôi cho con của Thái tử Lưu Tĩnh, người mà Hiếu Đế đặc ý hạ chỉ giữ lại mạng sống. Còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói cái gì đạo đức luân thường, nói cái gì

https://thuviensach.vn

nhân nghĩa lễ tín. Cái tên đó cũng không biết là ngu ngốc hay là điên khùng, còn tưởng mình là một trung thần có ý chí sắt thép.

Lưu Lăng đối với những Ngự sử này không có chút ấn tượng tốt nào, cho nên mới nghĩ ra một biện pháp gần như là trò đùa ác ý như vậy. Mà tên Sở Hoàn này, là một người tương đối cấp tiến trong đám Ngự sử. Sau khi Lư Sâm lặp lại lời của Lưu Lăng xong rồi rời đi, mọi người ai cũng trở nên trầm lặng thì y là người đầu tiên nhảy ra chửi rủa. Nói ra thì người này cùng Hoàng tộc Lưu thị cũng có chút quan hệ sâu xa, mẫu thân của y Sở Tống thị đã từng là nha hoàn thiếp thân của Hoàng hậu Trần thị, Trần thị đối với Sở Tống thị như là thân tỷ muội, tình cảm vẫn luôn rất tốt.

Lúc đó Lưu Nghiệp vẫn chưa kiến lập Bắc Hán đăng cơ làm Đế, vẫn còn là Thái Nguyên Thủ thì Sở Tống thị đã gả đi rồi. Nhưng bởi vì bà ta cùng Trần thị cảm tình sâu nặng, sau khi Bắc Hán lập quốc trượng phu của bà ta Sở Lục Ly còn được nhậm chức Ngự sử đại phu. Đáng tiếc Sở Lục Ly là người đoản mạng, chưa hưởng thụ vinh hoa phú quý mấy ngày đã bệnh nặng không dậy nổi đi đời nhà ma. Trần thị năn nỉ cầu xin Hoàng đế Lưu Nghiệp, Lưu Nghiệp để cho Sở Hoàn kế thừa chức vụ Ngự sử đại phu của phụ thân y.

Dựa vào chút quan hệ này, Sở Hoàn trước giờ đều kiêu căng ương ngạnh không coi vương pháp ra gì. Tuy chỉ là một Ngự sử nhỏ phẩm cấp không cao trong Ngự Sử Đài, nhưng bởi vì mẫu thân y mọi người đều nhường y vài phần. Bởi vậy càng làm cho y thêm ngông cuồng, tự đại đến mức cho rằng bản thân là nhân vật có thể ngang hàng với các vị Hoàng tử, ít ra cũng nên được phong làm Quận Vương. Về sau lửa giận trong lòng người này càng ngày càng lớn, luôn cảm thấy đãi ngộ bản thân nhận được cực kỳ không công bình.

Dần dần, trong lòng người này cũng trở nên biến thái. Y luôn cảm thấy là Đại Hán quốc nợ y, không cho y mọi thứ đáng nhận được. Hiện tại chỉ phong cho y một chức quan Ngự sử ngũ phẩm nho nhỏ cho có lệ, y cho

https://thuviensach.vn

rằng Hoàng tộc Lưu thị đang vũ nhục y! Năm đó, mẫu thân y với Trần thị tình như tỷ muội, cho dù không có quan hệ huyết thống, bản thân là cháu của Hoàng hậu làm Quận Vương cũng không quá phận.

Dần dần, thù hận của y đối với Hoàng tộc Lưu thị càng ngày càng lớn, thậm chí ở nhiều trường hợp công khai tỏ ra bất mãn. Loại người này, tự cho là đúng, nhưng trong mắt người khác bất quá chỉ kẻ ngu ngốc, một kẻ ngu ngốc từ đầu đến chân.

Một phen lời nói của Lư Sâm, triệt để chọc giận kẻ ngu ngốc này. Y kiên trì cho rằng, tuy y không được làm Vương gia, nhưng bản thân làm gì thì Hoàng tộc Lưu thị cũng sẽ không trừng phạt y. Bởi vì y cảm thấy, đây là Hoàng tộc Lưu thị nợ y!

Cho nên y không cho rằng đập phá một cái thùng rách nát là chuyện gì lớn, đập thì cũng đã đập rồi.

Ngồi vào trong kiệu, Sở Hoàn mặt âm trầm nói: - Ta mệt rồi, trước tiên đưa ta về phủ. Sau khi trở về các ngươi triệu tập thêm một ít người, đem những chỗ quyên góp trên đường lớn Dương Bình này đều đập phá hết cho ta!

Ngồi được một lúc, cũng không thấy kiệu đi về phía trước, y trầm giọng hỏi: - Sao còn không đi?

Tôi tớ phía trước có chút run rẩy nói: - Đại... Đại nhân, có người chặn kiệu!

Sở Hoàn vừa nghe liền tức giận, chửi ầm lên nói: - Các ngươi đều là phế vật sao? Có người chặn lại thì đánh đi cho ta! Ta mặc kệ là ai, hôm nay tâm tình ta không tốt, hôm nay đụng phải ta coi như hắn ta xui xẻo! Người đâu! Đem người chặn kiệu đánh chết không luận tội!

Tên tôi tớ kia lắp bắp hồi đáp: - Đại nhân.... Không thể đánh a.

https://thuviensach.vn

Sở Hoàn vén mạnh màn che kiệu quát: - Tại sao không thể đánh!

Y vừa bước ra khỏi kiệu, vừa nhìn đã thấy một người thanh niên đang đứng trước kiệu. Người thanh niên này lưng hùm vai gấu, khí thế bất phàm. Trong tay người này cầm một tấm lệnh bái ánh vàng rực rỡ chặn ở phía trước, trên mặt còn mang biểu tình như cười như không làm y chán ghét! Sở Hoàn cẩn thận nhìn kỹ, y nhận ra tấm lệnh bài kia.

- Chỉ là một Thiên tướng nho nhỏ của đại doanh Kinh Kỳ mà thôi, người đâu, cứ đánh cho ta!

Sở Hoàn hầm hừ nói.

Lời này nói ra có chút quá đáng rồi, vào thời kỳ Ngũ Đại Thập Quốc thiên hạ hỗn loạn, cho nên địa vị của võ tướng cao hơn nhiều so với quan văn. Thiên tướng là chính tam phẩm, so với chức Ngự sử ngũ phẩm của y thì lớn hơn rất nhiều. Tuy y đã nói ra, nhưng đám thủ hạ gia đinh cũng không phải ngu ngốc, ai cũng không dám tiến lên.

- Khẩu khí lớn lắm, bổn Vương muốn nhìn xem là ai có uy phong lớn như vậy!

Theo âm thanh xuất hiện, một người thanh niên mặc trường bào màu xanh da trời, tướng mạo anh tuấn từ bên cạnh đi tới. Người thanh niên này vừa nói, vừa đem tầm mắt phóng lại đây. Tuy hắn chỉ mặc một thân thường phục, thế nhưng cái loại khí thế bễ nghễ thiên hạ này đã chấn nhiếp tất cả mọi người. Mà trong nháy mắt thanh âm này xuất hiện, trái tim Sở Hoàn run mạnh một cái!

Đây là... Trung Thân Vương Lưu Lăng!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Kẻ Xúi Giục

Tầm mắt Lưu Lăng sắc bén như đao, lúc quét qua trên mặt Sở Hoàn, Sở Hoàn thật sự có một loại ảo giác như bị đao cắt mù mắt vậy! Loại ánh mắt này, làm y như đang ngồi trên bàn chông tâm thần không yên!

Lưu... Trung Thân Vương!

Sở Hoàn dùng sức nuốt nước bọt, gian nan nói.

Lưu Lăng liếc y một cái, giọng điệu bình thản nói: - Thì ra là Ngự sử Sở đại nhân, có phải vừa mới hạ triều trở về không?

Sở Hoàn vẫn duy trì tư thế thân hình nghiêng về phía trước muốn đi ra khỏi kiệu, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trán y tuôn ra, những giọt mồ hôi nhỏ mịn rất nhanh liền thuận theo khuôn mặt y chảy xuống. Đánh chết y cũng không ngờ tới, trong lúc này làm sao lại đụng phải tên sát tinh Lưu Lăng này! Nói thật, y đối với đương kim Hoàng đế cũng không có sợ hãi nhiều như vậy!

Hiếu Đế chí hiếu, tuy Thái hậu Trần thị quá cố không phải là thân sinh mẫu thân của Ngài, nhưng sau khi đăng cơ Hiếu Đế vẫn tôn xưng làm Mẫu hậu. Chính là vì để tôn kính vị Hoàng hậu quá cố này, Ngài mới đặc ý hạ chỉ lưu lại một mạch cốt nhục cho Thái tử Lưu Tranh, con của Thái hậu Trần thị. Thái tử đã chết, ngoại trừ cái chết của Thái tử gần như có rất ít người chịu liên luỵ, đừng nói những hạ nhân trong phủ Thái tử, cho dù là nhi tử của Thái tử - Lưu Trọng cũng được xá miễn. Từ đó có thể thấy con người Hiếu Đế có lòng dạ rất rộng lớn, điểm này ở trong lòng bá tánh rất được khen ngợi.

https://thuviensach.vn

Cho nên, Sở Hoàn mới cảm thấy Hiếu Đế cũng sẽ đồng dạng không làm gì bản thân. Mà Lưu Lăng thì lại khác, đây là một người ngoan độc ngoại trừ Nhị ca của hắn thì lục thân bất nhận. Nếu có nhược điểm gì rơi vào tay Hiếu Đế, Sở Hoàn cho rằng cùng lắm là bị trách mắng hai câu thì thôi. Nhưng nếu như rơi vào tay Lưu Lăng, chỉ sợ không chết cũng bị lột da!

Sở Hoàn bị doạ ngây người nửa ngồi nửa đứng ở chỗ đó, thình lình một tiếng hét lớn ở bên tai y làm y chấn động ngã trên mặt đất.

- To gan!

Triệu Nhị đi lên một trảo nắm lấy phía trên quan phục của Sở Hoàn, trực tiếp đem y từ bên trong kiệu tóm đi ra! Tính tình Triệu Nhị thật ra rất nóng nảy, từ việc lúc trước khi ở trên chiến trường biên giới phía nam cởi trần nửa thân trên đơn thân độc mã xông thẳng vào trung quân của Hậu Chu thì có thể thấy được. Ở trong mắt của gã, Lưu Lăng chính là trời! Trước không nói đến chuyện Sở Hoàn đập phá chỗ quyên góp, chỉ riêng chuyện gặp Lưu Lăng mà không quỳ này, Triệu Nhị đã hận không thể đánh gãy hai chân của y!

- Gặp mặt Vương gia mà không quỳ! Gan của ngươi thật là lớn!

Triệu Nhị đem Sở Hoàn nhấc lên, thân thể gã khôi ngô hùng tráng, Sở Hoàn trong tay gã giống như một con gà nhỏ bình thường, không có một chút sức chống trả. Bùm một tiếng, Sở Hoàn đã bị Triệu Nhị ném trên mặt đất. Sở Hoàn rơi xuống đất mà chưa kịp điều chỉnh, cái mũi trước tiên chạm đất sau đó y chỉ cảm thấy đau xót, máu từ trong mũi tràn ra.

Mũ của y cũng rớt xuống, bộ dạng tóc tai bù xù hết sức chật vật.

Đám thị vệ tuỳ tùng của Sở Hoàn vừa nghe người thanh niên trước mặt này dĩ nhiên là Trung Thân Vương đại danh đỉnh đỉnh, lập tức đều quỳ rạp trên mặt đất không dám thở mạnh. Lúc trước vào thời điểm Hiếu Đế vừa mới đăng cơ, ngay cả con dao chém đầu của đao phủ Hình bộ đều bị mẻ,

https://thuviensach.vn

ngươi nói xem đã giết bao nhiêu người? Mà ở phía sau màn đạo diễn từng cảnh trong vở kịch giết người này, chính là Trung Thân Vương nhìn qua có vài phần dáng vẻ thư sinh đứng trước mắt này!

Lưu Lăng chậm rãi đi đến trước mặt Sở Hoàn, cúi đầu nói: - Sở đại nhân, bổn Vương có một chuyện không hiểu, kính xin Sở đại nhân giúp bổn Vương giải thích một chút.

Sở Hoàn lau vết máu trên mũi, trong mắt có một cỗ hàn quang chợt loé qua. Nỗi hận của y đối với Hoàng tộc Lưu thị, với Lưu Lăng vào lúc này thực ra đã lên tới đỉnh cao, y vẫn còn có thể nhịn được hoàn toàn là bởi vì sợ hãi Lưu Lăng. Nếu như lúc này đổi thành một người khác của Hoàng tộc Lưu thị, Ninh vương Lưu Chân cũng được, Cảnh vương Lưu Vân cũng được, không chừng y đã sớm chó cùng rứt giậu rồi.

Chỉ là lúc này, trong lòng tên điên này mơ hồ có ý niệm điên cuồng đang từ từ trỗi dậy. Ở trong lòng, có một tiếng nói không ngừng nói với y, giết Lưu Lăng! Giết chết tên Lưu Lăng này! Chỉ cần giết chết hắn! Trong Đại Hán triều này sẽ không ai dám quản ta!

Đây là một loại biểu hiện của tâm lý biến thái, trong cái hoàn cảnh xã hội lúc đó, chỉ có kẻ điên mới toát ra ý nghĩ như vậy. Nhưng còn may, y vẫn giữ được một chút bình tĩnh.

- Trung... Trung Thân Vương có gì dặn dò.

Sở Hoàn quỳ ở đó, nắm chặt quyền đầu nói.

Động tác nhỏ này của y, còn có vừa rồi trong mắt chợt loé lên chút sát cơ, hoàn toàn bị Lưu Lăng thu vào trong mắt, một chút cũng không bỏ sót, Lưu Lăng cười lạnh một tiếng, đối với tên ngu ngốc mà cả triều văn võ đều biết này nổi lên sát ý!

https://thuviensach.vn

- Không biết là chỗ quyên góp kia ngăn cản đường về nhà của đại nhân? Hay là đám nha dịch trông coi chỗ quyên góp bất kính với Sở đại nhân?

Sở Hoàn toàn thân run lên: - Không... Không có.

Lưu Lăng tiếp tục hỏi: - Không có sao? Vậy vì sao Sở đại nhân lại nổi giận như vậy, nhất định không chịu bỏ qua cho cái thùng vốn không gây trở ngại gì cho ngươi vậy?

Sở Hoàn ngẩng đầu nhìn Lưu Lăng một cái, sau đó cúi đầu không nói lời nào, quyền đầu của y càng nắm càng chặt, cơ bắp trên hai cánh tay đều nổi cả lên. Thân mình của y không ngừng run rẩy, mà nguyên nhân cái run này, sợ hãi chỉ chiếm ba phần, bảy phần là bởi vì y phẫn nộ.

Lưu Lăng nói: - Tam Lang, đi gọi bốn nha dịch kia qua đây.

Hoa Tam Lang đáp một tiếng, chạy đi gọi bốn nha dịch quần áo không chỉnh tề trên mặt chỗ xanh chỗ trắng lại gần đây. Bốn người ở xa xa thấy cảnh tượng vừa rồi, tự nhiên đoán được người thanh niên có vài nét thư sinh đứng trước mặt này có địa vị cao hơn rất nhiều so với Sở Hoàn. Cho nên sau khi bốn người tới gần liền trước sau quỳ xuống, cung cung kính khấu đầu hành lễ.

- Các ngươi là nha dịch của Thái Nguyên Phủ hay Bát Môn Tuần Sát Ti?

Lưu Lăng giọng bình thản hỏi.

Đầu lĩnh Nha dịch quỳ sấp nói: - Hồi đại nhân, tiểu nhân là người của Bát Môn Tuần Sát Ti.

Lưu Lăng gật gật đầu nói: - Cái chức Bát Môn Đề Đốc của Nhạc Kỳ Lân coi như không có hoang phế, vừa rồi các ngươi không có trốn đi mà bảo vệ thùng quyên góp, bổn Vương đều nhìn thấy hết. Trở về nói nói Nhạc Kỳ

https://thuviensach.vn

Lân, để y cho các ngươi mỗi người ghi một công lao, sau đó mỗi người lĩnh một quan tiền thưởng.

Bổn Vương?

Bốn nha dịch này lập tức bắt được hai chữ mấu chốt này!

Ở Bắc Hán, trong số mấy vị Vương gia ít ỏi, còn ai có thể có phong độ nhiếp người như vậy, có khí thế trầm ổn như núi như vậy? Ninh vương, Cảnh vương đều là những vị sống sót sau sự kiện Thái tử chi loạn, thái độ làm người còn cẩn thận hơn những nha dịch bọn họ, tuyệt đối không thể cường thế như vậy, Vương gia có thể có phong thái như vậy, cũng chỉ có Trung Thân Vương một người thôi!

- Tiểu nhân bái kiến Vương gia! Tạ ơn Vương gia!

Mấy nha dịch lập tức dập đầu lần nữa.

Lưu Lăng khoát khoát tay hỏi: - Vì sao không rút dao giết người?

Đầu lĩnh nha dịch kia dừng một chút rồi nói: - Hồi Vương gia, chức trách của chúng tiểu nhân là bảo vệ chỗ quyên góp, bên trên cũng không có hạ lệnh xuống có thể giết không luận tội đối với người tới tấn công chỗ quyên góp. Cho nên...

Lưu Lăng gật gật đầu nói: - Các ngươi nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi bất kể là ai, chỉ cần dám tấn công chỗ quyên góp một loạt giết không tha! Mặc kệ người đó là bình dân bá tánh cũng được, quan lại quyền quý cũng được, tất cả đều xử theo tội phản quốc!

Bốn nha dịch dập đầu nói:

- Tuân lệnh Vương gia!

Lưu Lăng nói: - Đều đứng lên nói chuyện đi!

https://thuviensach.vn

Bốn nha dịch kia thân phận hèn mọn, thật không dám đứng dậy. Triệu Nhị mang theo bộ mặt cười đi lên cho mỗi người một cước nói: - Vương gia kêu các ngươi đứng lên thì mau đứng lên, đừng có lôi thôi chậm chạp như vậy.

Bốn tên nha dịch cũng chỉ có thể đứng cong người ở một bên, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lưu Lăng cười hỏi bọn họ:

- Các ngươi có biết người đó không?

Tay hắn chỉ về phía Sở Hoàn hỏi.

Bốn tên nha dịch ngẩng đầu nhìn nhìn Sở Hoàn, đều cùng lắc đầu nói: - Không biết vị đại nhân này.

Lưu Lăng lại hỏi: - Các ngươi có nhận ra bộ quan phục trên người y ko?

Một nha dịch nói: - Nhận ra, áo bào màu đỏ thẫm phối ngư đái bạc, là quan phục của ngũ phẩm Ngự sử lão gia.

Lưu Lăng cười nói: - Ừ, cũng được, có chút nhãn lực. Vậy ta hỏi ngươi, theo như luật lệ Đại Hán ta thì dĩ hạ phạm thượng nên chịu hình phạt gì? Mấy người các ngươi cản trở Sở đại nhân đập phá thùng quyên góp, cái này cũng tính là dĩ hạ phạm thượng đấy.

Một nha dịch vội vàng nói: - Tiểu nhân oan uổng, Vương gia...

Gã còn chưa nói xong, một đồng bạn bên cạnh dùng cùi chỏ chọt gã một cái. Nha dịch này không hiểu nhìn đồng bạn một cái, lại nhìn Lưu Lăng một cái. Lúc nhìn thấy biểu tình như cười như không trên khuôn mặt Lưu Lăng, gã lập tức hiểu rõ, Trung Thân Vương tuyệt đối không phải muốn trách tội mấy người bọn họ, nhất định là có âm mưu gì đó...

https://thuviensach.vn

Vì vậy gã sửa lời nói: - Bọn tiểu nhân biết tội, cam nguyện chịu phạt.

- Rất tốt, không hổ là binh lính do Nhạc Kỳ Lân đào tạo ra!

Lưu Lăng hài lòng gật gật đầu, lại hỏi Sở Hoàn: - Như vậy Sở đại nhân, ngươi cảm thấy nên trừng phạt mấy nha dịch nho nhỏ này như thế nào?

Nếu như là kẻ ngu ngốc bình thường, cũng sẽ không mở miệng nói "Giết không tha!"

Tuy nhiên, rất bất hạnh cũng rất đáng vui mừng chính là, Sở Hoàn đúng thật không phải là kẻ ngu ngốc bình thường, y là một kẻ ngu ngốc đến mức bản thân một chút cũng không cảm giác được bản thân ngu ngốc. Cho nên y hét lớn một tiếng: - Giết không tha!

Lưu Lăng ừ một tiếng nói: - Ừ, trong luật lệ Đại Hán quả thật có viết như vậy, người dĩ hạ phạm thượng xúc phạm quan trên, nhẹ thì lưu đày nặng thì chém đầu thị chúng. Như vậy đi, Sở đại nhân, bổn Vương làm một cái nhân tình thay bọn họ cầu xin, cứ cho lưu đày đi.

Sở Hoàn thầm nghĩ, hừ! quả nhiên, Hoàng tộc Lưu thị của Đại Hán này nợ ta, ngay cả Lưu ma đầu cũng không dám làm gì ta! Hiện tại còn hạ thấp tư thái thay bốn nha dịch kia cầu tình, ta quyết không thể đáp ứng! Ta không thể làm gì Lưu Lăng ngươi, chẳng lẽ còn không thể giết vài tên nha dịch nho nhỏ?

Vì thế Sở Hoàn cắn răng nghiến lợi nói:

- Quốc có quốc pháp, Vương gia đừng trách hạ quan vô tình, những người này đều đáng chém đầu!

Lưu Lăng bất đắc dĩ nói: - Ôi… đã như vậy, bổn Vương cũng không thể nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Hắn cúi người, vươn một cánh tay ra, nhìn bộ dạng chỉ là muốn dìu Sở Hoàn đứng dậy. Sở Hoàn trong lòng đắc ý, theo bản năng cũng vươn một cánh tay muốn nắm tay của Lưu Lăng đứng dậy. Người này ngông cuồng đến mức này quả thật đúng là tự mình tìm chết, đã không còn thuốc chữa nữa rồi. Y vừa vươn tay ra, Lưu Lăng đột nhiên đem tay mình rút trở về. Thân mình Lưu Lăng tiến lên phía trước, tay của Sở Hoàn liền đụng vào trên áo của Lưu Lăng.

- Ai nha! Ngươi cư nhiên dĩ hạ phạm thượng, động thủ với bổn Vương?

Lưu Lăng sắc mặt trầm xuống, thanh âm lạnh như băng nói.

Sở Hoàn ngây ra một lúc, nhìn thoáng qua tay của mình, lại nhìn một chút khuôn mặt âm u lạnh lẽo của Lưu Lăng, theo bản năng giải thích: - Ta không có, ta tưởng là Vương gia muốn kéo ta đứng lên.

Lưu Lăng gầm lên giận dữ nói: - Lớn mật! Còn dám giảo biện! Người đâu, ấn luật lệ Đại Hán ta, người dĩ hạ phạm thượng nên xử thế nào!

Bốn nha dịch kia một người so với một người lanh lợi, lúc đó đều đứng thẳng lưng đồng thời quát: - Giết không tha!

Lưu Lăng cười ha hả, cúi người nói với Sở Hoàn: - Sở đại nhân, đã như vậy, bổn Vương cũng không thể nói gì nữa.

Hắn đứng thẳng người dậy, xoay người dùng một loại giọng điệu xúi giục nói với bốn tên nha dịch: - Các ngươi đã từng đánh qua đại quan ngũ phẩm chưa?

Nói xong, Lưu Lăng vừa cười, xoay người rời đi. Triệu Nhị và Hoa Tam Lang khuôn mặt đầy tiếu ý đi theo phía sau Lưu Lăng, cứ như vậy mà đi. Bốn nha dịch kia ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đầu lĩnh cắn răng một cái nói: - Đánh đi!

https://thuviensach.vn

Bốn người một loạt mà lên, quyền cước cùng sử dụng đánh một trận lâm li thư sướng. Lúc này, từ đằng xa truyền đến lời nói như có như không của Lưu Lăng:

- Hôm nay bổn Vương tâm tình không tốt, ai đắc tội ta xem như người đó xui xẻo. Không phải chỉ là một Ngự Sử ngũ phẩm nho nhỏ sao? Đánh chết không luận tội!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lựa Chọn

Nói thật, Sở Hoàn chết hoàn toàn là gieo gió gặt bão tự làm tự chịu. Cái chết của y đối với dòng sông lịch sử chỉ như bọt sóng không có thực, tuy rằng cái chết của y thật sự rất nhẹ nhàng. Đối với toàn bộ thời đại mà nói cái chết của y không quan trọng gì, giống như bình thường. Nhưng đối với chính sự Bắc Hán lập tức được coi như chuyện đại sự rồi.

Buổi chiều cùng ngày Sở Hoàn chết ngay khi tin tức truyền vào tai văn võ bá quan, ở trong dân chúng cũng đã lan truyền. Khắp nơi đều có người thuật lại sinh động tình huống khi ấy, nói văng cả nước miếng bộ dạng giống như chuyện chính mình trải qua. Duy có một đám người sau khi nghe được tin Sở Hoàn chết thì rơi vào im lặng, chính là các vị Ngự sử đại nhân của Ngự Sử Đài.

Sở Hoàn phát điên, tên này chết chưa hết tội, không ai nói y chết oan uổng, thậm chí ngay cả những đồng nghiệp trong Ngự Sử Đài cũng không chút cảm thông, chỉ là có chút lo lắng. Mặc dù nói, Sở Hoàn chết là gieo gió gặt bão, nhưng ai có thể đảm bảo nếu vị Trung thân Vương kia nhiệt huyết dâng trào, có thể Ngự Sử Đài sẽ rất nhanh xuất hiện một Sở Hoàn thứ hai hay không?

Lo lắng và khủng hoảng như vậy nhanh chóng từ trong nhóm Ngự Sử Đại Phu truyền ra, thật giống như dịch bệnh ai cũng không ngăn cản nổi. Khí thế hung hăng của dịch bệnh không thể chống đỡ, rất nhanh khiến cho lòng người trong Ngự Sử Đài bàng hoàng. Đây là một cơn lốc tâm lý rất mạnh, nó đủ để thay đổi quyết định của một người.

https://thuviensach.vn

Cho nên, buổi chiều cùng ngày, mấy Ngự sử đại nhân nhát gan đến trên đường phố Dương Bình tự nguyện đi lao động. Nói thật, nhóm Ngự sử đại nhân võ miệng thật không phải chỉ để cho đẹp. Tuy rằng lúc mới bắt đầu bọn họ ngại thể diện nên ngượng ngùng mở miệng, nhưng theo một Ngự sử sau bước đầu tiên phá bỏ chướng ngại tâm lý, bắt đầu trần thuật cái lợi và hại với quốc dân, những người khác cũng dần dần động chân động tay.

Về sau Lưu Lăng đối với vị Ngự sử lên tiếng phát biểu đầu tiên rất tán thưởng, hắn nói: - Người này rất có dũng khí, hơn nữa tài ăn nói cũng rất tốt, có khả năng bán hàng đa cấp.

Chỉ có điều ai cũng không rõ bán hàng đa cấp là cái thứ gì?

Dân chúng tụ tập ngày càng nhiều bên cạnh Ngự sử, mọi người kỳ thật đối với đại sự quốc gia đều có hứng thú. Chỉ có điều chính sự quốc gia không phải chuyện có thể tuỳ ý nghị luận được, hiện tại có những đại nhân đứng ra tạo những tin sốc bên trong, cực kỳ thoả mãn tâm lý bát quái của dân chúng.

Khi biết ngân khố quốc gia đã cạn kiệt, nếu không thể gom đủ số lượng cống nạp như lời Liêu quốc muốn hàng năm, Liêu quốc thiết kỵ nói không chừng sẽ xuôi về phía Nam, đến lúc đó nhất định sẽ ngọc nát đá tan. Rất nhiều phú hộ nghe vậy lập tức quyên tiền, mặc dù là thường dân cũng bắt đầu có người quyên tiền. Tuy rằng số lượng tiền quyên góp của họ và các phú hộ này không thể so bì với nhau, chỉ là một hai miếng đồng, nhưng đây đã là một khởi đầu tuyệt vời.

Mà vừa lúc này, Ngự sử đại nhân bị ép đến diễn thuyết gây quỹ trên đường phố thì kẻ đầu sỏ Lưu Lăng, Đại hán triều Trung thân vương hôm nay đang ở trong điện Thừa Tiên cùng Hiếu Đế nói chuyện phiếm.

Lưu Lăng uống một ngụm trà nói:

https://thuviensach.vn

- Mấy ngày trước đi qua một xưởng, thấy một thợ thủ công đang khắc một tấm bia mộ, văn bia trên bia mộ khiến thần đệ thật không biết nói gì.

Hiếu Đế cười hỏi: - Văn bia gì?

Lưu Lăng nói: - Lương Công, nhỏ học văn, thi mãi không trúng cử. Phẫn nộ học võ, một phát bắn chết quan gõ trống. Sau này học y thuật, ba năm không có người đến xem bệnh. Một ngày ngẫu nhiên cảm phong hàn, tự kê một đơn thuốc, chết!

Hiếu Đế phù một tiếng, trà mới uống vào miệng phun hết ra ngoài, đưa tay chỉ vào Lưu Lăng cười mắng: - Lão Cửu à, đệ chính là người chuyên sưu tầm chuyện người xưa mang ra chế nhạo, theo ta thấy câu chuyện này là giả nha.

Lưu Lăng khẽ cười nói: - Đúng là giả.

Kỳ thật câu chuyện xưa này là Lưu Lăng nghe ở kiếp trước, cụ thể là thật là giả hắn cũng không biết.

Hiếu Đế nói: - Kỳ thật tên họ Lương này cũng rất tốt, chỉ tiếc cái chết oan của quan gõ trống.

Y cười cười chân mày nhíu chặt cũng giãn ra. Lưu Lăng thấy vậy trong lòng nhẹ buông xuống, lập tức cười nói: - Không biết chuyện xưa là thật hay giả, có thể làm cho Bệ hạ cười như vậy là đủ rồi.

Hiếu Đế vỗ vỗ bả vai Lưu Lăng nói: - Trẫm biết tâm ý của đệ, mấy ngày nay nhiều chuyện vặt khiến ta phiền lòng, trong lòng không tránh khỏi sẽ có chút buồn phiền, sau thời gian này sẽ khá hơn.

Y đến trước mặt bàn, tiện tay cầm lấy một phần tấu chương mở ra nhìn lướt qua, đưa cho Lưu Lăng nói: - Đệ xem cái này một chút.

https://thuviensach.vn

Hiếu Đế thấy Lưu Lăng do dự không cầm, lập tức cười nói: - Không sao, xem một chút đi.

Lưu Lăng nhận lấy, cúi đầu nhìn lại.

Hoá ra phần này là tấu chương vạch tội hắn, lời nói sắc bén, mấy ngàn từ lưu loát. Lấy chuyện Lưu Lăng sai thuộc hạ đánh chết Ngự Sử đại phu ở bên đường làm mở đầu, vạch tội Lưu Lăng coi thường quốc pháp, giết người bừa bãi, ngang ngược không hề có lòng thần phục. Trong đó còn liệt kê tỉ mỉ tội của Lưu Lăng: mười hai tội lớn, ba mươi sáu tội nhỏ; bốn mươi tám lời chỉ tội này nếu bị luận tội chỉ sợ lăng trì xử tử vẫn là còn nhẹ.

Lưu Lăng nhìn nhìn mặt ký tên phía sau của tấu chương, không ngờ là Hình Bộ Thị Lang Bùi Hạo!

Hiếu Đế liếc mắt nhìn Lưu Lăng một cái nói: - Tấu chương này hôm nay do Lư Sâm trực phòng Quân cơ vừa mới trình lên, trước đó Trẫm đã hỏi qua ông ta thấy thế nào, đệ đoán ông ta nói như thế nào?

Lưu Lăng cười nói: - Dựa theo tính tình Lư đại nhân, đương nhiên sẽ đè chuyện này xuống không để phát ra. Nếu lời thần nói không sai, Lư đại nhân sẽ khuyên Bệ hạ không cần đem chuyện này nói cho đệ biết. Sau đó ông ấy sẽ đi tìm Bùi Hạo nói chuyện, để cho Bùi Hạo không lại gửi lên tấu chương như vậy.

Hiếu Đế liếc mắt đánh giá Lưu Lăng một cái nói: - Luận kẻ thông minh trong thiên hạ …

Lưu Lăng tiếp lời nói: - Lưu Lăng chắc chắn là người thứ hai trên thiên hạ, sau Hoàng thượng.

Hiếu Đế cười ha ha nói: - Đệ cái tên này, kiểu gì cũng biết đường tâng bốc cho được.

https://thuviensach.vn

Y sau khi ngồi xuống hỏi: - Theo ý đệ, chuyện này bây giờ làm thế nào?

Lưu Lăng suy nghĩ một chút nói: - Thần đệ nghĩ, phần tấu chương này lúc lâm triều buổi sáng, Bệ hạ lấy ra để các đại thần thảo luận một chút.

Hiếu Đế: - Hả? Đây là ý gì?

Lưu Lăng thực ra biết Nhị ca của hắn suy đoán ra được nhưng giả bộ hồ đồ, lập tức nói: - Bùi Hạo này không phải là một kẻ ngu dốt lỗ mãng, trong lòng hắn tất nhiên cũng hiểu được, phần tấu chương này là bịa đặt ra và tin đồn vỉa hè không đủ để khiến Bệ hạ đối với thần đệ sinh lòng ngăn cách, hắn làm như vậy tất nhiên là có dụng tâm khác.

- Có lẽ hắn làm như vậy không ngoài mục đích muốn biểu đạt một tín hiệu.

Hiếu Đế tán thưởng gật gật đầu nói ba chữ: - Không sợ chết.

Lưu Lăng nói: - Bùi Hạo hắn là có chuyện khác muốn nói, nhưng lại dường như có cái gì đó khó nói ẩn bên trong, nếu hắn muốn dùng tấu chương này dẫn ra người nào, hoặc là chuyện nào đó, tại sao Bệ hạ không cho hắn một cơ hội?

Hiếu Đế gật gật đầu nói:

- Một khi đã như vậy, ngày mai lâm triều Trẫm sẽ đem phần tấu chương này ra, để tất cả văn võ bá quan trong triều nghị luận một chút, xem xem Bùi Hạo rốt cục là làm cái quỷ gì!

Ngõ Thanh Y thành Thái Nguyên, hai nữ tử một lớn một nhỏ đi đến, người lớn tuổi hơn mặc một chiếc váy trắng tuyết, gót sen nhẹ nhàng, nhịp nhàng như sóng. Dáng nàng cũng không hắn là rất cao, nhưng tỷ lệ cơ thể vô cùng hoàn hảo, cũng không làm những động tác khác, chỉ bước từ từ

https://thuviensach.vn

như vậy, mỗi một bước cũng tựa như có thể làm rung động trái tim nam nhân.

Đi theo bên người nàng là một tiểu tỳ khoảng mười ba mười bốn tuổi, mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, dung mạo như phấn điêu ngọc mài quả nhiên là một tiểu mỹ nhân bại hoại. Tiểu nha hoàn này vừa đi vừa bĩu môi, lầm bà lầm bầm dường như đang oán giận cái gì đó.

Hai người kia chính là Trần Tử Ngư cùng tiểu nha hoàn Gia Nhi của nàng.

- Tiểu thư! Người thật là hào phóng, nhiều tiền như vậy cũng quyên góp hết rồi, người không đau lòng nô tì đau lòng đấy!

Tiểu nha hoàn bĩu môi tức giận nói, nàng ta vừa đi vừa lật lên xem cái bọc nhỏ thêu một đôi uyên ương kia, lại cẩn thận tìm kiếm cũng không thấy một đồng tử. Thoáng nghĩ tới số tiền mà nàng ta giữ lại tháng sau mua lễ vật sinh thần cho tiểu thư, nàng ta liền đau lòng.

- Chúng ta mới tới trong thành Thái Nguyên này chưa được ba tháng, người ở đây đều không đi quyên tiền, chúng ta đi làm gì? Đều nói việc không liên quan đến mình thì tránh cho xa, tiểu thư thì ngược lại, chẳng lẽ thực nghĩ mình là người Bắc Hán sao?

Nàng ta vừa đi vừa nói, càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái.

- Câm miệng!

Trần Tử Ngư mạnh mẽ dừng lại, xoay người nhìn chằm chằm nha hoàn mà quát một tiếng. Gia nhi đang đi, bị tiếng quát của Trần Tử Ngư làm hoảng sợ. Nàng ta ngẩng đầu nhìn, thấy sắc mặt tiểu thư nhà mình không tốt, hiển nhiên là tức giận thật rồi. Trần Tử Ngư ngày thường đối với nàng ta như chị em ruột, đây là lần đầu tiên lớn tiếng quát nàng ta như vậy.

https://thuviensach.vn

Gia Nhi cảm thấy trong lòng thật uất ức, đôi mắt hồng lên muốn khóc.

Trần Tử Ngư thấy bộ dạng của nàng ta như vậy, bèn đi đến bên cạnh giơ tay lên vuốt nhẹ mặt nàng ta hai cái, thở dài nói:

- Gia Nhi, đã đến thành Thái Nguyên này, chúng ta liền trở thành người trong thành Thái Nguyên. Hai chúng ta đi xa như vậy đến nơi này, vẫn luôn chỉ có chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, mỗi bước trên đường đều là táng đởm kinh hồn cẩn thận dè dặt, hiện tại thật vất vả mới cùng Lưu Lăng kia có vài phần liên quan, sao có thể không cẩn thận một chút?

Nàng dịu dàng nói: - Quyên chút tiền này là chuyện nhỏ, khiến Lưu Lăng kia nhìn thấy mới là mấu chốt. Chỉ cần khiến cho hắn chú ý, chỉ cần vào được trong phủ Thân Vương làm nha hoàn, cuộc sống của chúng ta cũng khá hơn một chút đấy, muội hiểu chưa?

Gia Nhi trong mắt còn nước mắt, lúc này được Trần Tử Ngư an ủi trong lòng dễ chịu rất nhiều. Nàng ta hít hít cái mũi, giơ tay lau nước mắt nơi khoé mắt nói: -Tiểu thư, Gia Nhi biết sai rồi.

Trần Tử Ngư nhoẻn miệng cười nói: - Cuộc sống bây giờ của chúng ta như vậy, ta biết là khổ một chút. Cách xa cuộc sống tốt đẹp khi chúng ta ở nhà, theo ta ra ngoài đúng là uỷ khuất cho muội rồi.

Gia Nhi thấy nàng nói vậy trong lòng chua xót, kéo tay Trần Tử Ngư nói: - Tiểu thư, nô tì không sợ khổ, chỉ là nô tì sợ người phải chịu uất ức. Khi chúng ta ở nhà ăn ngon mặc đẹp, bây giờ… Tiểu thư, chúng ta khi nào mới có thể trở về nhà?

Trần Tử Ngư chán nản nói: - Chúng ta… Còn có thể trở về sao?

Gia Nhi thấy Tiểu thư bị tâm tình của mình ảnh hưởng tới, trong lòng bất an, khẩn trương an ủi nàng nói:

https://thuviensach.vn

- Yên tâm đi tiểu thư, chỉ cần chúng ta có thể cùng Trung thân vương Lưu Lăng kia gần gũi một chút, ngày sau tất nhiên có thể áo gấm về nhà.

Nói xong, nàng ta lại nắm nắm bàn tay nhỏ nói: - Hừ, người được tiểu thư coi trọng, ngươi còn có thế chạy đến chân trời được không?

Trần Tử Ngư bị nàng đùa mỉm cười, điểm mũi nàng một cái nói: - Đi thôi, chúng ta đi nửa ngày rồi, cũng cần phải trở về thôi.

Gia Nhi gật gật đầu, vừa đi vừa nói: - Chỉ có điều đáng tiếc, có ai nghĩ đến cái tên Thái tử xui xẻo kia lại dễ dàng rơi đài vậy? Vốn đang trông cậy dựa vào hắn nuôi sống chúng ta, từ đó ăn ngon mặc đẹp vô lo vô nghĩ rồi, kết quả thiếu chút nữa theo hắn đi xuống Địa phủ gặp Diêm vương báo danh, thực xui xẻo.

Trần Tử Ngư cười và nói: - Gia Nhi, miệng nói tích đức. Chúng ta chẳng qua là ngay từ đầu đã đứng sai đội mà thôi, không oán người ta được. Kỳ thật Thái tử Lưu Tranh cũng rất đáng thương đấy, hắn kỳ thật không ngu ngốc, biết mình nếu không liều mạng một phen thì vận mệnh vĩnh viễn không nắm chắc trong tay mình. Đáng tiếc chính là, cho đến lúc chết hắn mãi không biết được, rốt cuộc ai mới là đối thủ của hắn.

Gia Nhi cảm thán một tiếng nói: - Nếu sớm biết có ngày hôm nay, Lưu Tranh khẳng định hối hận sao không giết chết Trung thân vương khi hắn ở trong thiên lao.

Trần Tử Ngư rất nhanh nắm tay, ánh mắt sáng ngời lẩm bẩm:

- Lúc này đây, tuyệt đối không thể đứng sai đội!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Anh Hùng Không Cứu Người

Trần Tử Ngư và Gia Nhi vừa nói cười vừa trở về nhà, Gia Nhi nói đi đường lớn về quá chậm, chi bằng đi đường nhỏ về sớm một chút để nghỉ ngơi. Nói xong còn sờ sờ bụng mình nói nhỏ: - Nhưng Gia Nhi đói bụng lắm, tiền thì Tiểu thư đều đem ra quyên góp, muốn mua chuỗi kẹo hồ lô ăn cũng không thể.

Trần Tử Ngư cười nói: - Người thì nhỏ nhỏ, nhưng ai có thể biết thật ra có cái bụng da, mới ăn cơm xong chưa được bao lâu muội lại đói bụng, sau này phải chọn ai nhiều tiền để gả muội đi, nếu không sẽ rất nhanh không nuôi nổi muội.

Gia Nhi mặt đỏ lên nói: - Phi phi phi, nô tì mới không cần người gả đi, ai mà thèm chứ.

Trần Tử Ngư quyến rũ nói: - Nữ nhân, luôn phải cần tìm được một nam nhân để dựa vào mới đúng. Một nữ nhân cho dù có kiên cường đến đâu, không có nam nhân quan tâm che chở thì bước đi luôn khó khăn.

Gia Nhi lè lưỡi nói: - Còn nói nô tì phải gả đi, nô tì thấy là tiểu thư người động xuân tâm mới đúng. Mở miệng ngậm miệng đều là nam nhân, cũng không sợ xấu hổ… Nô tì thấy Trung thân vương kia cũng rất tốt nha, cao lớn tuấn lãng, hơn nữa thân phận hiển hách, gả cho hắn cũng không thiệt thòi cho tiểu thư đâu.

Trần Tử Ngư giả bộ tức giận nói: - Còn nói bậy nữa cẩn thận ta xé cái miệng của muội, cho muội từ nay về sau kẹo hồ lô cũng không ăn được!

https://thuviensach.vn

Gia Nhi lè lưỡi nói: - Đúng a đúng a, nô tì thật rất sợ nha!

Hai người vừa đi vừa cười nói, vòng vào một hẻm nhỏ. Từ chỗ này trở về Tiên Duyên Nhân Gian rất nhanh, qua ngõ nhỏ này đi tiếp không xa liền về đến nơi rồi. Con đường phía trước hai người cũng đi qua rất nhiều lần, ngoại trừ có chút vắng vẻ thì cũng không có chỗ nào không ổn.

Cái hẻm nhỏ này cũng không phải rất dài, chỉ khoảng chừng hai trăm thước. Một bên đã từng là ngôi nhà lớn của thủ phủ (người giàu có nhất) thành Thái Nguyên - Đông Phương Luân Nhật, tuy nhiên sau đó không biết vì lý do gì trong nhà xảy ra chuyện không may, chết vài người, hơn nữa cái chết rất ly kỳ. Người của Bát môn tuần sát ti đã tới tra án, tra tới tra lui cũng không tra ra được gì. Sau này bởi vì liên tiếp vài người chết không rõ nguyên nhân, Đông Phương Luân Nhật đành phải cùng người nhà rời đi.

Bọn họ một gia đình lớn không dưới ba trăm người từ trong nhà này ra đi, thậm chí cũng chưa một lần quay lại thành Thái Nguyên, một mạch đi theo hướng bắc tới Đại Đồng sinh sống. Sau lại nghe nói kỵ binh Liêu quốc đánh tới Đả Thảo Cốc, đem gia nghiệp to lớn như vậy của Đông Phương Luân Nhật phá nát không còn một mảnh. Đã từng là trùm buôn bán nổi tiếng ở thành Thái Nguyên thậm chí cả Bắc Hán quốc đại gia Đông Phương Luân Nhật cuộc đời lại thăng trầm như vậy, đến cuối cùng sống hay chết cũng đều không biết.

Toà nhà nằm trong khuôn viên thật lớn, kiến trúc trang trí hết sức sa hoa. Sau này cũng có người không tin vào thần tiên ma quỷ đến mua toà nhà ở mảnh đất rộng lớn này để ở, nhưng kỳ quái là bất kể ai vào sống trong ngôi nhà này, không đến ba ngày đều gặp tai ương đẫm máu. Dần dần nơi này trở nên hoang vu, chỉ có một số tên du côn to gan tụ tập bên trong. Nhắc tới cũng kỳ lạ, đám du côn ở lại trong này lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

Phía bên kia của cái hẻm này là một khu dân cư, bởi vì ở đúng phía sau toà nhà này, cho nên ngày thường con đường này gần như không có người

https://thuviensach.vn

qua lại. Toà nhà to lớn của Đông Phương gia cây cối che kín bầu trời, thêm vào cái hẻm nhỏ này nên có chút u ám.

Trần Tử Ngư và Gia Nhi hai người đi vào con hẻm nhỏ khoảng chục thước, bỗng nhiên phía sau truyền đến một trận cười ha hả mỉa mai!

Trần Tử Ngư và Gia Nhi mạnh mẽ xoay người, nhìn thấy bốn năm kẻ dáng vẻ lưu manh du côn xông đến trước mặt các nàng. Mấy tên này ăn mặc rách rưới, để lộ làn da cũng hết sức dơ bẩn, hiển nhiên là đã rất lâu chưa tắm rửa rồi. Từ điểm này có thể kết luận, bọn họ đều là lưu dân (*) trong thành Thái Nguyên. (*) dân lưu lạc, gặp cảnh thiên tai không chỗ nương tựa, đi lưu lạc đất khách quê người.

- Thủ lĩnh, ta đã nói mà, hai cô nương này đều là cực phẩm!

Một tên nhóc chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi chỉ vào Trần Tử Ngư nịnh nọt tên cầm đầu.

Tên cầm đầu kia khoảng trên dưới ba mươi tuổi, mặc quần áo rách rưới, không che nổi cơ thể. Nhìn thoáng qua có thể thấy da dẻ gã ngăm đen và bụng khô quắt, có lẽ là bởi vì gã rất gầy, ngược lại có thể thấy sáu khối cơ bụng. Đương nhiên có thể thấy được người này hành động chắc chắn khá mạnh mẽ.

Trên đầu của gã quấn một cái khăn trùm đầu vô cùng bẩn, một bên thõng xuống có vài phần buồn cười. Hơn nữa người này gầy ốm diện mạo có vài phần giống khỉ, khiến cho người nhìn không có chút hảo cảm.

- Thằng ranh con ngươi cũng có lúc may mắn! Không tệ không tệ, hai cô nương này đều rất rất tốt, ta rất hài lòng! Đợi khi trở về ta sẽ thưởng lớn cho ngươi.!

Tên đàn ông giống khỉ ốm nói.

https://thuviensach.vn

Thằng nhóc kia mỉm cười hắc hắc, nói không ngừng cảm ơn thủ lĩnh, cảm ơn thủ lĩnh.

Tên khỉ ốm chỉ vào Trần Tử Ngư nói: - Giữ lại người lớn hơn, tối nay để nàng hầu hạ bản đại gia! Còn người bé hơn kia, còn chưa nảy nở hết, dù nhìn thuận mắt nhưng vẫn chưa thể dùng được. Như vậy đi, để lại cũng chẳng có ích gì, thả về báo người nhà mang tiền đến chuộc người!

Tên nhóc kia kéo áo tên khỉ ốm nói: - Đừng, thủ lĩnh, nếu ngài chướng mắt thì thưởng cho tiểu nhân được không ạ? Tiểu nha đầu kia nhỏ tuổi, nhưng theo tiểu nhân là thích hợp.

Tên khỉ ốm cho thằng nhóc kia một cái tát nói: - Ngươi biết cái gì! Không để một người trở về thì ai báo cho người nhà các nàng ấy biết? Thứ chúng ta cần chủ yếu là tiền!

Gã nhìn Trần Tử Ngư đắm đuối nói: - Về phần người đẹp kia, đợi khi tiền về đến tay, ngươi nghĩ rằng ta sẽ thả tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc kia đi sao?

Ha ha!

Bốn năm tên du côn cười rộ lên, trong mắt bọn chúng Trần Tử Ngư và Gia Nhi giống như là một đôi thỏ đợi làm thịt. Nhìn mấy tên chầm chậm bước tới, bàn tay nhỏ bé của Gia Nhi kéo áo của Trần Tử Ngư, trên mặt không giấu được sự khẩn trương và sợ hãi.

Trần Tử Ngư nắm chặt tay Gia Nhi dịu dàng nói: - Đừng sợ, Gia Nhi, bây giờ muội chạy thật nhanh, không cần để ý ta cũng đừng dừng lại, chạy thẳng tới Bát Môn tuần sát ti báo án. Không! Muội trực tiếp chạy đến phủ Trung thân vương!

Gia Nhi kéo tay Trần Tử Ngư nói: - Tiểu thư, nô tì không đi! Nô tì ngăn cản bọn chúng, tiểu thư người chạy mau!

https://thuviensach.vn

Hai nàng vừa nói sắc mặt vừa co rút. Nhưng mà lúc này, trên ngã tư đối diện cũng lần lượt xuất hiện hai ba tên, trong tay bọn chúng còn cầm thanh đá gậy gộc này nọ, cười dâm tà đi tới. Cái ngõ này vốn đã nhỏ, hai bên lại bị chặn, đương nhiên không có đường để trốn.

Trần Tử Ngư gắt gao nắm chặt tay Gia Nhi, trên mặt hai nàng đều rịn ra tầng mồ hôi. Trần Tử Ngư kéo Gia Nhi ra phía sau người, nói với nàng: - Một lát ta tiến lên, chỉ cần có cơ hội muội phải bỏ chạy, đã nghe chưa?

Gia Nhi sắc mặt trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy, nhưng nàng vẫn ngang bướng như trước kéo tay Trần Tử Ngư nói: - Nô tì không đi! Phía sau chúng ta ít người, lát nữa nô tì tiến lên, tiểu thư người tìm cơ hội mau chạy đi!

Trần Tử Ngư trách mắng: - Ngay cả lời của ta muội cũng không nghe sao!

Đôi mắt Gia Nhi đỏ lên, nói: - Tiểu thư, Gia Nhi không đi! Gia Nhi nếu có chết cũng phải chết cùng tiểu thư! Nói xong nàng ta xoay người bảo vệ phía trước Trần Tử Ngư, đôi tay nhỏ gắt gao nắm chặt. Nàng ta hung hăng nhìn chằm chằm mặt mấy tên lưu dân phía trước, dường như muốn nhớ kỹ bộ dáng bọn chúng.

- Ôi a!!! Con mẹ nó còn nhìn chằm chằm ta? Là muốn nhớ kỹ hình dạng cô gia nhà ngươi sao? Ha ha ha ha, đừng có vội, chờ ta hẹn hò với tiểu thư nhà ngươi xong rồi, lại tới lượt ngươi!

Tên khỉ ốm thấy ánh mắt Gia Nhi hung tợn nhìn gã, không kìm nổi phá lên cười ha ha.

- Tiểu nha đầu, chẳng lẽ ngươi không biết, nhìn ta chằm chằm như vậy nguy hiểm của ngươi càng lớn sao?

https://thuviensach.vn

Tên khỉ ốm nói: - Nếu như ngươi xoay người bỏ chạy, niệm tình ngươi còn nhỏ nói không chừng ta liền thật sự thả ngươi. Nhưng hiện tại ngươi đã nhớ kỹ bộ dạng của ta, ngươi cảm thấy ta sẽ còn để ngươi rời khỏi sao? Tiểu nha đầu, ngươi cam chịu số phận đi! Đêm nay bản đại gia cũng nếm thử chút mùi vị tươi mới, ha ha!

Nói xong, gã từng bước từng bước tiến tới chỗ Gia Nhi và Trần Tử Ngư. Lúc này mấy tên lưu dân phía sau con hẻm nhỏ cũng xông tới, dần dần Trần Tử Ngư và Gia Nhi bị vậy trong vòng tròn khoảng 3 – 4 m.

Trần Tử Ngư rút con dao găm trong tay áo ra, hướng Gia Nhi mà nói: - Gia Nhi, nghe lời, một lát muội liền chạy ra khỏi đây, đi tìm Trung thân vương Lưu Lăng, để hắn báo thù cho ta!

Gia Nhi kêu lên: - Tiểu thư! Muốn chết chúng ta cùng chết.

Tên khỉ ốm cười dữ tợn nói: - Yên tâm đi, hai người các ngươi ai cũng không được chết. Người đáng yêu yểu điệu như vậy, ta làm sao có thể để hai ngươi chết? Ta sẽ giữ lại hai người các ngươi để hầu hạ bản đại gia thật tốt, đợi bản đại gia ta chơi chán liền thưởng cho bọn thuộc hạ. Thuộc hạ của đại gia ta có hai ba trăm người, đủ cho các ngươi vui a! Ha ha!

Gã vừa nói vừa đi đến bên Trần Tử Ngư. Người này bộ dạng vô cùng bẩn, quần áo rách rưới, trên người còn có mùi khó ngửi, hơn nữa vẻ mặt người này khiến người ta buồn nôn, khiến cho người ta nhìn thấy tức giận không nói ra được. Ác nhân như vậy, chính là để ngũ mã phanh thây cũng không hết hận. Tuy nhiên đáng tiếc chính là, cái hẻm nhỏ này vốn ít người lui tới, bây giờ thật sự kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay.

Trần Tử Ngư nhìn chằm chằm tên khỉ ốm kia, trên mặt hiện ra một tia quyết tuyệt. Nàng nắm lấy một tay Gia Nhi mà nói: - Được! Nếu như vậy, Gia Nhi, chúng ta liền cùng chết!

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, ở trong toà nhà Đông Phương gia to lớn, cách cái hẻm nhỏ này không xa tại một gian phòng trên đỉnh. Cây đại thụ cành lá xum xêu có ba người ẩn nấp, bọn họ ngồi ở trên nóc nhà dưới tán cây theo dõi chuyện xảy ra trong con hẻm nhỏ.

-Vương gia, làm như vậy… Có phải có chút hơi quá không?

Hoa Tam Lang nhìn Trần Tử Ngư và Gia Nhi bị sáu bảy tên nạn dân vây quanh, dường như sẽ tự kết liễu. Tính cách của y thẳng thắn, đối với chuyện như vậy tâm lý đương nhiên có chút mâu thuẫn.

Triệu Nhị cười nói: - Tam Lang à, cái này ngươi không biết? Cách nhanh nhất để nắm được trái tim mỹ nhân, chiêu anh hùng cứu mỹ nhân luôn luôn hiệu quả. Mặc kệ nàng là mỹ nhân lạnh lùng như băng sơn hay là khuê nữ nhiệt tình như lửa, chỉ xuất chiêu này, cam đoan khiến cho hảo cảm của nàng đối với ngươi tăng lên rất nhiều, kể cả lấy thân báo đáp chuyện đó là dễ như trở bàn tay.

Lưu Lăng liếc Triệu Nhị một cái nói: - Xem ra ngươi thường xuyên làm việc này?

Triệu Nhị rét lạnh một cái nói: - Vương gia, ngài còn không biết thuộc hạ sao? Ngài có cho thuộc hạ mười lá gan, thuộc hạ cũng không có dũng khí làm chuyện đó.

Lưu Lăng nói: - Hiện tại ngươi làm sao nghĩ ra cách như vậy đến đây? Hơn nữa nhìn bộ dạng ngươi giống như là ngựa quen đường cũ thôi!

Triệu Nhị giải thích: - Này còn không phải là thời gian dài đi theo Vương gia, thông minh học được à…

Lưu Lăng cười mắng: - Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, xem ra ta đối với các ngươi vẫn là rất thoải mái rồi.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ ra hướng cái hẻm nhỏ kia nói: - Đi thôi!

Triệu Nhị kinh ngạc nói: - Vương gia, anh hùng cứu mỹ nhân việc này dù sao ngài cũng phải tự mình xuất mã mới đúng? Như vậy mới có thể để cho nàng ấy khắc sâu nhớ kỹ ngài, khiến cho nàng buổi tối đi ngủ đều không ngủ được, trong lòng đều là bóng dáng của ngài!

Lưu Lăng một cước đạp Triệu Nhị từ trên đỉnh xuống.

- Việc cứu người này tốn sức hai người các ngươi đi, anh hùng tự nhiên là bổn Vương đảm đương.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Vì Nước Tán Gái

Ở bên trong tòa nhà to lớn của Đông Phương Luân Nhật, đã có mấy gian phòng ở sâu bên trong tòa nhà to lớn này bị rách nát không chịu nổi. Đây có năm căn phòng cũ nối tiếp nhau, trong đó có hai phòng mái đã bị sập xuống. Trong một căn phòng khác tốt hơn chút, xuyên qua cửa sổ đổ nát của căn phòng có thể nhìn thấy hai bóng người chớp động bên trong phòng.

Mấy gian phòng này đã từng là chỗ ở của lão quản gia trong phủ Đông Phương Luân Nhật, sau lại xảy ra hung sự, người chết đầu tiên chính là vị quản gia đi theo Đông Phương Luân Nhật mấy chục năm này. Lúc trời bắt đầu tối vị lão quản gia này còn đi xem xét các phòng một lần, sau khi xong việc còn xuống phòng bếp tìm vài thứ đồ ăn, trước khi đi còn nhéo mông nha hoàn phòng bếp vài cái. Kết quả sáng hôm sau khi người ta phát hiện, ông ta đã chết trên đầu giường đặt gần lò sưởi trong phòng mình.

Lão quản gia còn chưa chôn cất, con trai lớn của ông ta đã chết không minh bạch trong linh đường. Khi đó không ít người túc trực bên linh cữu, rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy con lớn của ông ta giống như bị điên, tự thắt cổ chính mình điên cuồng gào thét nói đừng giết tôi đừng giết tôi, bộ dạng hắn hết sức dữ tợn, tất cả mọi người đều không dám tiến lên, kết quả không ngờ hắn tự bóp cổ mình cho đến chết!

Trên lý thuyết thì một người không cách nào tự bóp chết chính mình được, bởi vì trước khi chết một người sẽ mất đi ý thức do đó cánh tay sẽ mất đi sức mạnh. Nhưng chuyện này lại tuyệt đối không xuất hiện trước mắt mọi người! Đợi đến khi mọi người xông lên, vừa mới chạm tay vào mũi liền phát hiện người này thực sự tắt thở chết rồi.

https://thuviensach.vn

Khi lão quản gia chết còn có thể giải thích là bị giết hoặc phát bệnh cấp tính, nhưng cái chết của con trai lớn ông ta thì không người nào có thể hiểu. Chết kiểu này thực sự quá tà dị, hơn nữa khi đó lại có không ít người ở đây chứng kiến, quan sai và ngỗ tác Thái Nguyên Phủ khám nghiệm tử thi đều kết luận là ngạt thở mà chết, kết luận này khiến mọi người đều không khỏi trong lòng run sợ. Chuyện này nhanh chóng truyền ra bên ngoài, lúc đó mọi người đều nói là Đông Phương Luân Nhật đang thịnh mà suy, vận khí kiệt quệ rồi.

Đông Phương Luân Nhật vì vậy còn đến Tam Thanh Quan mời mấy vị đạo sĩ về làm lễ cúng bái, mấy vị đạo sĩ dán bùa chú treo kiếm gỗ đào khắp trong phủ, kết quả buổi tối hôm đó liền có một đạo sĩ bất ngờ bị chết trong phủ Đông Phương Luân Nhật. Lúc ấy có rất nhiều người nhìn thấy, đạo sĩ kia tự dưng phát hoả trên người, không lâu sau tiếng kêu rên của hắn thì hắn đã biến thành đống tro tàn.

Trong một tháng bao gồm hai vợ bé của Đông Phương Luân Nhật, cùng một đứa con trai. Cùng một nhà lại liên tiếp chết mười mấy người, kiểu chết đều rất kỳ quái. Có tự mình nhảy xuống nước tự tử, có dùng dây thừng tự siết cổ mình chết, có bóp chết người bên cạnh mình trước rồi đâm đầu vào tường chết, tà dị nhất chính là còn có người dùng dao tự mổ bụng mình ra, nội tạng lòi ra mặt đất rồi chết.

Liên tiếp phát sinh những chuyện xấu như vậy, Đông Phương Luân Nhật không thể kiên trì luyến tiếc mảnh đất cũ này nữa. Rơi vào đường cùng y đành đưa người nhà dời đi, ở Đại Đồng y có không ít sản nghiệp, vốn định tạm thời ở nơi nào đó một thời gian, sau đó tìm nơi tốt hơn để dựng lại cơ nghiệp, kết quả vận khí của y quá kém đúng lúc gặp phải Liêu quốc dẫn đội quân ngàn người tới Đả Thảo Cốc, sự nghiệp to lớn như vậy bị một mồi lửa thiêu rụi.

Cứ như vậy, thủ phủ Đông Phương Luân Nhật của Bắc Hán quốc biến mất ngay trong tầm mắt mọi người, từ đó về sau không có tin tức gì.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này, trong phòng ở cũ kỹ sớm đã hoang phế kia không ngừng loé ra bóng đen, mặc dù là ban ngày nhưng vẫn có vẻ u ám. Nếu nói có người nhìn thấy, chỉ sợ nhát gan một chút sẽ bị doạ ngất tại chỗ. Toà nhà này đã bỏ hoang hai năm, ngoại trừ thỉnh thoảng có nạn dân lớn gan một chút đi vào tìm chỗ trú mưa tránh gió, ngoài ra không còn người nào khác dám đến đây nữa.

Nơi này hung danh thật sự rất lợi hại, thế cho nên không ít nhà xung quanh khu vực này đã đưa gia đình dời đi.

Mấy cái bóng đen áp vào cửa sổ, hướng ra bên ngoài dường như đang quan sát gì đó.

Một bóng đen áp bên cửa sổ, nhìn chằm chằm ba người ngồi trên nóc nhà xa xa, trong ánh mắt hiện lên tia sát ý muốn giết người, gã nhíu mày lại, bàn tay vô thức nắm chặt lại.

Một bóng đen di chuyển đến bên cạnh gã đứng, toàn thân khoác một tấm vải rách màu đen, chỉ lộ ra một đôi mắt tinh quang. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn người bên cạnh tay nắm chặt, dùng giọng khàn khàn nói: - Chớ khẩn trương, mấy người kia không phát hiện được chúng ta!

Người bên cạnh hắn rùng mình một cái, lập tức buông lỏng nắm tay.

- Đông chủ, gần đây người ngoài vào trong viện không ít, chúng ta có cần…

Người khoác miếng vải đen lắc lắc đầu nói: - Không cần, nhỏ không nhẫn sẽ hỏng đại sự, đại sự của chúng ta sắp tới, nếu bởi vì một chút việc nhỏ mà làm lộ tin tức, mất nhiều hơn được!

Người nọ gật gật đầu nói: - Đông chủ, người nọ đáng tin sao? Chúng ta đã ẩn náu ở đây hơn một năm, còn phải ẩn náu bao lâu nữa?

https://thuviensach.vn

Người khoác miếng vải đen hừ lạnh một tiếng nói: - Ngươi không nên hỏi loạn!

Nói xong, hắn lạnh lùng liếc qua ba người ngồi trên nóc nhà, quay người sang vặn một chân đèn treo trên vách tường, trên tường bỗng nhiên chuyển động, một mật đạo tối đen lập tức xuất hiện. Hắn xoay người đi vào, rất nhanh liền biến mất giữa mật đạo tối om không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Còn lại người kia nhìn về phía mấy người trên nóc nhà, lầu bầu nói: - Thật không biết còn phải ở đây người không ra người quỷ không ra quỷ bao lâu nữa, ôi…

Nói xong, gã cũng chui vào trong hắc đạo kia, mật đạo chuyển động, đem bức tường kia khôi phục lại nguyên dạng.

Người khoác miếng vải đen kia tiêu sái đi trong mật đạo bảy tám vòng, cuối cùng bước vào một mật thất vô cùng rộng lớn. Trong căn phòng bí mật này đốt không dưới mười cây đuốc, chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Mật thất thiết kế hết sức đơn giản, chỉ có một tủ sách, bàn với hơn chục cái ghế dựa và vài cái giường.

Hắn vừa vào cửa, tuỳ tiện đem vứt miếng vải đen sang một bên, một người áo đen đỡ được sau đó treo lên tường. Trong mật thất có không dưới hai mươi người, đều mặc đồ đen. Những người này vừa thấy người kia vào, đồng loạt đứng lên chắp tay hành lễ nói:

- Đông chủ!

Người kia cởi khăn bịt mặt màu đen ra, một gương mặt trung niên có chút anh tuấn hiện ra. Người này trên dưới bốn mươi tuổi, trên cằm râu để rất dài. Sắc mặt hắn trắng nõn, cũng không biết bởi vì thời gian dài không tiếp xúc ánh mặt trời hay vì trời sinh đã có sắc mặt trắng như vậy. Lông

https://thuviensach.vn

mày của hắn rất đậm, mặt chữ điền, rất xứng với bốn chữ tướng mạo trang nghiêm.

Hắn khoát tay áo nói: - Không có gì, bất quá chỉ là vài người rảnh rỗi chạy vào mà thôi.

Tùy ý ngồi xuống một cái ghế, hắn hỏi: - Mạc Thiên Thủ, chuyện bên kia ngươi chuẩn bị thế nào rồi?

Người gọi Mạc Thiên Thủ chính là người đàn ông cường tráng hơn ba mươi tuổi, ngọn đèn dầu chiếu xuống khiến đôi mắt y sáng ngời. Dáng người của y cũng không phải hết sức cao lớn, nhưng toàn thân y đều toát ra sát khí.

Y xoay người chắp tay cung kính nói: - Khởi bẩm Đông chủ, đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Ở bên kia thuộc hạ đã sắp xếp năm mươi người, mỗi người đối với Đông chủ đều trung thành đến chết. Chỉ cần khi thời cơ thích hợp, những người này sẽ mang theo hoả dược tấn công vào.

- Ừ, như vậy cũng tốt, nói với các huynh đệ kiên trì một thời ngắn nữa, chỉ cần thời cơ thích hợp đến là chúng ta có thể trở mình dậy rồi.

Hắn thở dài nói: - Vốn thời điểm lão Hoàng đế Lưu Nghiệp kia chết là thời cơ, nhưng tên Trung thân vương Lưu Lăng nhảy ra đem toàn bộ tình hình biến thành mớ hỗn loạn. Tuy nhiên vận số Bắc Hán đã hết, một Lưu Lăng dù thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Chỉ cần việc lớn của chúng ta hoàn thành, các huynh đệ đều là công thần, đến lúc đó hằng ngày sẽ ăn ngon mặc đẹp sống cuộc sống như thần tiên, chúng ta lại cùng nhau tiêu dao khoái hoạt!

Mạc Thiên Thủ nói: - Đông chủ, các huynh đệ đối với vinh hoa phú quý đều xem nhẹ, chỉ cần có thể đi theo Đông chủ, bọn thuộc hạ dù thịt nát xương tan cũng sẽ không tiếc!

https://thuviensach.vn

Người nọ đứng lên vỗ vỗ bả vai Mạc Thiên Thủ nói: - Các ngươi đều là huynh đệ tốt của ta! Bên kia truyền tin tới, Lưu Lăng hiện tại bị chướng khí làm cho mù mịt, cục diện Bắc Hán triều sớm đã hỗn loạn, xem ra cơ hội đang đến rồi!

Lúc này, người trẻ tuổi kia cũng đi vào căn phòng bí mật. Người nọ xoay người lạnh lùng nhìn gã một cái nói: - Về sau ngươi hãy ở lại trong này, có động tĩnh gì để Mạc Thiên Thủ ra ngoài xem xét là được rồi!

Người trẻ tuổi kia ngơ ngác một chút, lập tức gật gật đầu.

Chỉ có điều ai cũng không nhìn thấy, một khắc gã cúi đầu, trong ánh mắt chợt loé lên một tia sắc bén.

Lưu Lăng nghiêng người trên nóc nhà, thần thái thoải mái.

Hắn nhìn Triệu Nhị gầm lên một tiếng, hùng hổ mang theo mộc côn hướng phía đám nạn dân đang vây quanh Trần Tử Ngư bước đến. Dáng quyết chí tiến lên của hắn, thật sự có chút gọi là vạn phần không phù hợp. Dựa theo luật lệ Bắc Hán quốc, dân thường không thể mang theo binh khí trên phố. Mà mộc côn cũng không trong phạm trù binh khí, cho nên thường khi có ẩu đả giữa dân thường, mộc côn là thứ họ thường dùng nhất.

Hoa Tam Lang phi một đường từ trên tường xuống, nhảy xuống bên cạnh Triệu Nhị. Tướng mạo của y so với Triệu Nhị có chút tuấn lãng hơn, dáng người hoàn hảo, cộng thêm từ trên cao rơi xuống dưới tạo nên hiệu ứng không tồi, khiến cho hình ảnh của Triệu Nhị bị lu mờ không ít. Điều này khiến cho Triệu Nhị rất là khó chịu, liền vung gậy vọt tới!

- Tặc nhân lớn mật, ban ngày ban mặt dám đùa giỡn con gái nhà lành. Xem Triệu gia ta phế đôi chân chó của ngươi!

Triệu Nhị hô to một tiếng, khẩu khí hùng hổ!

https://thuviensach.vn

Tên khỉ ốm kia cũng chính là một tên Bách phu trưởng dưới trướng Triệu Nhị, giờ phút này thấy người trực tiếp lãnh đạo mình vung gậy đánh đến tất nhiên chỉ có thể chạy trốn rồi. Gã cùng lắm chỉ là đi đánh xì dầu (đánh đám giả bộ cho có khí thế), nếu vô duyên vô cớ bị đánh trúng chẳng phải là oan uổng. Kết quả là, người này hô một tiếng, mang theo đám thuộc hạ hướng bên kia mà chạy.

Chỉ có điều người này diễn trò cực kỳ chuyên nghiệp, vừa chạy vừa quay đầu tức giận nói: - Ngươi tên lưu manh không có mắt, dám phá hỏng chuyện tốt của bản đại gia, sau này nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ!

Triệu Nhị lập tức vung gậy ném tới, lần này không ngờ cực chuẩn, đập thẳng tới mông đít tên khỉ ốm kia, gã bị trúng đòn nhảy cẫng lên, xoa mông một cái chạy nhanh như làn khói.

Lưu Lăng ở trên nóc nhà nhìn, xì một tiếng cười mỉm. Tên Bách phu trưởng này thật đáng yêu a, nếu hiện tại để cho gã một vai trò trong đoàn hý kịch mà nói, chỉ sợ không đến vài năm nữa đã trở thành một diễn viên nổi tiếng đấy. Nhưng Lưu Lăng nhớ rõ, ở kiếp trước tiểu sinh non nớt không được ưa chuộng, nổi tiếng đều là những diễn viên lớn lên lại thành cái dạng không đứng đắn…

Thật đáng chỉ trích, đáng chỉ trích!

Thấy tình hình tốt đẹp, Lưu Lăng duỗi eo một chút, từ trên nóc nhà nhảy xuống, chậm rãi đi tới cái hẻm nhỏ kia. Vừa đi trong lòng Lưu Lăng vừa đắc chí, trong lòng tự nhủ ta này có tính vì nước tán gái không?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 45+1: Thử (1)

- Thiếp Trần Tử Ngư, cảm tạ ơn cứu mạng của Vương công tử!

Trần Tử Ngư kéo Gia Nhi, hai người yêu kiều bái tạ. Nhìn thấy trong mắt hai người chân thành cảm ơn, trong lòng Lưu Lăng chợt dâng lên chút áy láy. Bất kể nói thế nào, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, cũng không cần biết mục đích này là tốt hay xấu, đối với hai nữ nhân lại dùng loại thủ đoạn này đều có chút không quang minh.

Lưu Lăng vội đưa tay đỡ Trần Tử Ngư đứng lên, cười ha hả nói: - Vừa đúng lúc đi ngang qua đây, chỉ là tiện tay thôi mà. Tiểu thư không bị điều gì làm kinh sợ chứ? Hiện nay trong thành Thái Nguyên rất nhiều loạn dân, an ninh quả thực là nên quản lý tốt hơn một chút mới đúng.

Trần Tử Ngư nhìn lướt qua Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đang đứng phía sau Lưu Lăng, trong lòng không khỏi oán hận nghĩ, ngươi cái tên Trung thân vương nhẫn tâm này a, còn tính gạt ta đến khi nào chứ? Chỉ có điều nàng lại chưa từng nghĩ đến, chẳng phải lúc này chính mình đang từng bước tiến hành ý đồ tiếp cận Lưu Lăng, chẳng phải cũng là đang gạt người sao? Con người đều giống nhau, thời điểm chính mình lừa dối người khác sẽ luôn tìm rất nhiều lý do để an ủi chính bản thân mình còn có chút lương tâm. Mà lúc người khác lừa gạt mình, thường nghiến răng nghiến lợi hận không thể một đao xẻ thịt đối phương.

Như Trần Tử Ngư chỉ là có chút oán niệm ngu ngốc như vậy, coi như là khá tốt.

- Đại ân cứu mạng của Vương công tử, thiếp vẫn là muốn cảm tạ.

https://thuviensach.vn

Nói xong, Trần Tử Ngư vẫn cúi xuống bái tạ. Thân hình nàng mềm mại, dáng cúi đầu hết sức đẹp. Triệu Nhị không khỏi nuốt nước miếng một cái, trong lòng tự nhủ không phải là kế tiếp đến đoạn muốn lấy thân báo đáp đấy chứ? Chỉ là không biết, lúc Vương gia động phòng có cần hộ vệ ở trước cửa hay không…

- Gia Nhi cũng cảm ơn ơn cứu mạng của Vương công tử, từ nay về sau có chuyện gì chỉ cần Công tử phân phó, Gia Nhi nhất định vâng theo.

Gia Nhi theo sau Trần Tử Ngư cũng cúi xuống bái tạ, hai nàng như vậy, thật khiến áy náy trong lòng Lưu Lăng càng thêm nhiều. Nhìn thấy Gia Nhi trên mặt còn vương nước mắt, Lưu Lăng không khỏi quay đầu trừng mắt liếc Triệu Nhị một cái. Cái nhìn này khiến Triệu Nhị cảm thấy trong lòng rất uỷ khuất, trong lòng gã thầm nói Vương gia ngài trừng ta làm gì, ta làm như vậy còn không phải là vì giúp ngài có thể ôm mỹ nhân về nhà à. Đợi sau này mỹ nhân ấy sinh cho ngài vài Tiểu Vương gia, muôn đời con cháu ấm êm, trong chuyện này không phải cũng có công của Triệu Nhị sao…

Trong lòng đang suy nghĩ, bỗng nhiên thấy Hoa Tam Lang bên cạnh lôi kéo tay mình. Triệu Nhị nghiêng người nhìn nhìn, chỉ thấy Hoa Tam Lang chép miệng với gã. Triệu Nhị nhìn qua bên đó, chỉ thấy đôi mắt đẹp của tiểu cô nương Gia Nhi kia không ngừng đánh giá Hoa Tam Lang, nhìn kỹ một chút rõ ràng còn đỏ mặt.

Triệu Nhị trong lòng nhất thời bi thương, than ôi… Chủ ý anh hùng cứu mỹ nhân này là ta nghĩ ra đấy, vì sao đến cuối cùng chỉ có ta cái gì cũng đều chưa gặp may? Ừ, ta là chính nhân quân tử không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, về đạo đức so với thằng nhãi Hoa Tam Lang đã hơn vạn phần rồi.

Lập tức, gã nhìn Hoa Tam Lang bằng ánh mắt trở nên khinh thường…

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nói: - Tiểu thư đã bị kinh hãi rồi, chi bằng Vương mỗ làm chủ, mời Tiểu thư đến Tụ Hiền Lâu uống chén rượu nhạt để bớt sợ, nàng cảm thấy sao?

Sắc mặt Trần Tử Ngư đỏ lên, càng làm động lòng người. Nàng lại duyên dáng cúi đầu nói: - Như vậy liền cảm ơn Vương công tử rồi, vốn là thiếp mời Công tử mới đúng, chỉ có điều hôm nay vội ra ngoài nên không có mang theo tiền, chuyển thành khiến Công tử phải lãng phí rồi. Còn một chuyện nữa, thiếp là thanh quan chốn Tiên Duyên Nhân Gian, thân phận thấp kém không đảm đương nổi danh xưng tiểu thư.

Lưu Lăng toát mồ hôi, trong lòng tự nhủ "tiểu thư " (*) cách xưng hô này, nếu đặt ở thời hiện đại quả thật cũng không có ý tứ gì tốt đẹp… (*) Ở thời hiện đại, cách gọi 'tiểu thư' còn được dùng để chỉ gái làm tiền.

Thấy Lưu Lăng không nói, Trần Tử Ngư cho rằng hắn ghét bỏ xuất thân của mình, sắc mặt lập tức có chút bi ai. Làm sao nàng biết được, lúc này trong lòng Lưu Lăng bởi vì hai chữ "tiểu thư" mà rối rắm…

Đột nhiên hoàn hồn, thấy vẻ mặt thảm thiết của Trần Tử Ngư, Lưu Lăng lập tức hiểu ra: - Tử Ngư cô nương người như sen trắng, mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lẳng lơ, trong rỗng ngoài thẳng, chẳng rậm cành chen lá rườm rà, hương càng xa càng thanh khiết, uy nghi ngay thẳng, chỉ ngắm được từ xa mà không thể bỡn đùa. Vương mỗ có thể quen biết Tử Ngư cô nương đó chính là vinh hạnh của Vương mỗ!

Lưu Lăng thuận miệng ngâm vài câu thơ Ái Liên của Chu Đôn Di, dùng mấy câu thơ nổi tiếng này để nói đến vấn đề trước đó. Nếu Chu Đôn Di biết, không biết sẽ có cảm nhận như thế nào…

Trần Tử Ngư là lần đầu tiên được nghe kiểu khen ngợi như vậy, chỉ cảm thấy Lưu Lăng nói mấy câu đó chẳng hiểu sao lại rất thoải mái. Mấy câu nói đó tuy rằng không hoa lệ, nhưng loại câu chân thành tha thiết kiểu này

https://thuviensach.vn

lại khiến trong lòng Trần Tử Ngư lập tức nổi sóng. Nàng tiếp cận Lưu Lăng đích thực là có mục đích, mà lúc này bởi vì mấy câu nói đó mà trong lòng vốn như mặt hồ yên tĩnh, lại nhộn nhạo gợn sóng tuy nhỏ nhưng lại rất chân thực.

- Mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lẳng lơ…

Trần Tử Ngư thì thầm lại hai câu thơ một lần nữa, nàng ngẩng đầu mắt đẹp đảo khắp khuôn mặt tuấn tú của Lưu Lăng, một loại tình cảm không rõ trong lòng nàng lặng yên nảy sinh.

Lưu Lăng lại không biết, chính mình thuận miệng ngâm vài câu thơ không ngờ lại có ảnh hưởng lớn tới bức tường thành được xây dựng trong lòng Trần Tử Ngư. Vừa rồi hắn chẳng qua chỉ nghĩ mấy câu thơ đó rất hợp với Trần Tử Ngư, không nghĩ đến sẽ có công hiệu như vậy. Kỳ thật ở cổ đại người con gái luôn coi trọng danh tiết, như Trần Tử Ngư cũng vậy làm thanh quan bán nghệ không bán thân lại càng để ý lời đàm tiếu của người khác. Lưu Lăng ca ngợi nàng như hoa sen từ trong nước bùn nở ra mà không nhuộm bùn tươi đẹp thanh cao, trong lòng nàng sao có thể không xúc động?

Thời gian Trần Tử Ngư ở Tiên Duyên Nhân Gian, đã thấy đủ bộ mặt ghê tởm của đám khách làng chơi. Hôm nay lần đầu tiên nghe thấy có người ca ngợi chính mình, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có một điều gì đó khó gọi tên.

Mấy người đi bộ hướng Tụ Hiền Lâu mà đi đến, Tụ Hiền Lâu ở thành Thái Nguyên là lão điếm lâu năm, danh tiếng hết sức vang dội. Cách đây không lâu Lưu Lăng đã đến một lần, khi đó là cùng lão Tể tướng Lư Sâm bí mật thảo luận chính sự. Lần trước là tâm trạng nặng nề, mà lần này rõ ràng thoải mái hơn nhiều rồi.

https://thuviensach.vn

Tìm một phòng trên tầng thượng ngồi vào. Bởi vì Lưu Lăng tự xưng Vương Luân, là một thư sinh gia đình giàu có, mà Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đều là võ sư được nhà hắn mời đến, cho nên Triệu Nhị và Hoa Tam Lang cũng không có kiêng dè cùng theo ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 45+2: Thử (2)

Gia Nhi còn chưa ngồi xuống, trong cái bụng nhỏ liền vang lên tiếng ùng ục ục. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ lên, lập tức thè lưỡi. Bộ dạng đáng yêu chọc cho tất cả mọi người một trận cười. Trần Tử Ngư liếc nàng một cái cười nói: - Muội không biết xấu hổ!

Gia Nhi cãi lại nói: - Tiểu thư, cái bụng kêu không phải nô tì có thể khống chế, nô tì là không có cách nào khiến nó kêu, nhưng thật ra có một cách khiến nó không kêu.

Tiểu nha đầu giòn giòn giã giã nói: - Vương công tử, ngài là ân nhân cứu mạng của nô tì và tiểu thư, bữa cơm này vốn là chúng ta mời. Chỉ là tiểu thư nhà ta quá rộng rãi, trước đó đã đem hết tiền bạc ra ngoài quyên góp. Cho nên, lần này liền để ngài phải trả rồi.

- Hả?

Lưu Lăng làm bộ giật mình hỏi: - Không thể tưởng tượng được Tử Ngư cô nương lại có tấm lòng trượng nghĩa như vậy, Vương mỗ khâm phục!

Trần Tử Ngư quyên góp thật ra là làm cho Lưu Lăng thấy được, nàng thấy Lưu Lăng rõ ràng nhìn thấy mình đi quyên tiền mà còn làm bộ như không biết, trong lòng không khỏi cười trộm.

- Thiếp và Gia Nhi tuy rằng không phải người Thái Nguyên, nhưng chúng ta cũng là con dân Đại Hán. Thiếp cũng đọc qua sách thánh hiền, có chút hiểu được đạo lý, tuy rằng tiền bạc quyên góp không nhiều lắm, nhưng cũng là tâm ý của thiếp.

https://thuviensach.vn

Gia Nhi bĩu môi nói: - Còn không nhiều, đó là toàn bộ tiền bạc của chúng ta trong hai tháng, nô tì vốn định tháng sau mua lễ vật tặng sinh nhật tiểu thư đấy.

Lưu Lăng nói: - Tử Ngư cô nương khiến Vương mỗ xấu hổ, lát nữa ra ngoài Vương mỗ cũng đi quyên góp một chút.

Gia Nhi cười nói: - Đừng khách khí như vậy, nhưng mà người ta bụng vẫn còn thì thầm kêu đây. Nô tì nghe nói Tụ Hiền Lâu này có món gà nhồi hạt sen quấn lá sen cực kỳ mềm, còn chưa có thưởng thức qua đâu.

Lưu Lăng nghe nàng ta nói muốn ăn gà, đột nhiên nhớ tới lúc trước có nghe câu truyện nhỏ của người xưa kể lại. Truyện cười kia nói về một người đi ăn cơm ngoài quán, bởi vì hắn thích ăn nhất là thịt gà, vì thế liền hỏi người phục vụ: - Tiểu thư, các ngươi có gà không? Người phục vụ kia xấu hổ cười, ngượng ngùng nói: - Ta chính là…

Triệu Nhị giơ tay dưới mặt bàn đụng Hoa Tam Lang một cái, nói nhỏ bên tai Hoa Tam Lang: - Nghe thấy chưa, tiểu mỹ nhân kia muốn ăn gà rồi, còn không mau mau mang con gà giò (đồng tử kê) ngươi giữ gìn hai mươi mấy năm qua hiếu kính?

Hoa Tam Lang cũng không nói chuyện, mặt không biến sắc, nghiêm trang, chỉ có điều chân y hung hăng giẫm Triệu Nhị một cái thật mạnh, lập tức khuôn mặt Triệu Nhị đau đớn biến thành màu gan lợn.

- Tử Ngư cô nương là người nơi nào? Tới thành Thái Nguyên khi nào?

Lưu Lăng cười nhẹ hỏi.

Trần Tử Ngư đáp: - Thiếp là người Tiền Đường Chiết Giang, tuy rằng không là gia đình đại phú đại quý gì nhưng cũng coi như là gia đình gia giáo. Gia phụ Trần Bác là giáo thụ có danh tiếng ở Tiền Đường, là thầy giáo trong nhà Tiền Đường Thủ Thái đại nhân. Sau này bởi vì gặp đại nạn,

https://thuviensach.vn

chỉ có hai người thiếp và Gia Nhi trốn thoát. Hai người chúng ta một đường hướng thẳng phương Bắc chạy nạn, trằn trọc cuối cùng đến Thái Nguyên.

Lời giải thích này Trần Tử Ngư đã sớm nghĩ kỹ, trong đó có thực có giả. Nàng bất quá cũng chỉ là một thanh quan chốn thanh lâu, lường trước Lưu Lăng cũng không vì vậy mà chạy ngàn dặm xa xôi tới Tiền Đường để điều tra lai lịch của nàng. Lại nói, Tiền Đường Thủ thật sự họ Thái, trong nhà hắn cũng thực sự có một người gọi là Trần Bác tiên sinh, chẳng qua cùng Trần Tử Ngư không có chút quan hệ nào thôi.

Gia Nhi nói: - Trên con đường gian khổ này, nếu không nhờ tiểu thư nhà ta cơ trí, chỉ sợ sớm đã chết ở giữa đường rồi.

Lưu Lăng xúc động nói: - Không thể tưởng tượng được Tử Ngư cô nương cũng là người mệnh khổ, cuộc sống gian khổ như vậy còn đem chút bạc tích góp được quyên góp cho đất nước dùng, Vương mỗ kính nể.

Gia Nhi nói: - Vậy coi là gì, tiểu thư nhà ta chính là tấm lòng Bồ Tát, phàm là thấy chuyện gì oan ức đều nhất mực quản đấy.

Trần Tử Ngư cười nói; - Công tử đừng nghe Gia Nhi nói bậy, chỉ là đủ khả năng mà thôi.

Lưu Lăng nói: - Hay cho một câu chỉ đủ khả năng, dù là một đại trượng phu bình thường đều không có khí khái như vậy của Tử Ngư cô nương. Nào, Vương mỗ kính Tử Ngư cô nương một ly!

Trần Tử Ngư cảm tạ, nâng chén rượu lên nhẹ nhàng nhấp một miếng.

Sau khi đặt chén rượu xuống Lưu Lăng hỏi: - Tử Ngư cô nương, tha lỗi Vương mỗ đắc tội. Cô nương ở nhà là một người con gái thanh thanh bạch bạch, sống ở thanh lâu kia chung quy lại đều không phải là nơi tốt. Vương mỗ nhiều lời hỏi một câu, Tử Ngư cô nương không có nghĩ qua rời khỏi thanh lâu sao?

https://thuviensach.vn

Trần Tử Ngư ngây ra một lúc, muốn nói lại thôi.

Lưu Lăng nói: - Thật có lỗi, là Vương mỗ đường đột.

Trần Tử Ngư thở dài nói: - Không dám dối Công tử, hiện tại thiếp cũng là không làm chủ được. May mắn thay, quản sự trong lâu đối với thiếp cũng không tệ, cũng không ép thiếp làm mấy thứ gì đó. Lại nói, thiếp bất quá cũng chỉ là cô gái yếu ớt, chẳng có gì ngoài tấm thân, chỉ biết một chút thơ ca. Nếu như rời đi, cũng không biết có thể làm gì để nuôi sống hai người chúng ta.

Lưu Lăng nói: - Vương mỗ chỉ là lo lắng, tuy rằng ta chưa từng đến nơi đó, nhưng nghe nói trong thanh lâu người tốt kẻ xấu lẫn lộn, người tao nhã cũng có, kẻ thô lỗ dã man cũng có. Tử Ngư cô nương vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn.

Hắn giống như là chợt nhớ ra cái gì đó nói: - Ta còn nghe nói, trong thanh lâu này có nhiều hào khách đến từ Tây Vực, vung tiền như rác. Còn nói người Tây Vực thân thể cường tráng, bình thường giống như sư tử hổ báo dũng mãnh. Những kẻ này bán da lông vàng bạc, ra tay đều hết sức xa xỉ. Không biết Tử Ngư cô nương có gặp qua hay không?

Hỏi xong, Lưu Lăng nâng chén rượu lên uống một ngụm, ra vẻ lơ đãng liếc nhìn Trần Tử Ngư một cái.

Trần Tử Ngư thần sắc không thay đổi, chỉ có điều lông mày vô tình giật nhẹ một cái. Nàng cười nhẹ với Lưu Lăng, tựa hồ như không để ý đến vấn đề Lưu Lăng đề cập đến. Chỉ có điều không ai chú ý tới, dưới mặt bàn Gia Nhi bất chợt bắt lấy tay nàng, gắt gao nắm chặt lấy.

- Người Tây Vực sao? Thiếp đã gặp qua một hai người, cũng không thấy dũng mãnh xa xỉ như hình dung của Công tử. Theo như thiếp thấy được, còn không ra tay hào phóng bằng quan gia Đại Hán chúng ta đâu.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nghe xong nhướng mày, lập tức cười hỏi: - Vương mỗ chưa từng rời khỏi thành Thái Nguyên. Cũng chưa từng gặp qua người Hồ ở Tây Vực, nghe nói người Hồ ở Tây Hạ cao lớn hơn người Hán chúng ta không ít, cường tráng không ít, cũng không biết thật hay giả.

- Người Tây Hạ?

Trần Tử Ngư nâng chén rượu lên nhấp một ngụm: - Thiếp cũng chưa từng thấy qua.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Kẻ Giết Người

Tiên Duyên Nhân Gian

Thính Hương tiểu trúc

Trần Tử Ngư thay một bộ y phục ở nhà, trong cùng là áo yếm màu hồng phấn, bên ngoài chỉ khoác một bộ sa y mỏng cánh ve. Nàng để tóc xoã xuống, hướng gương chải xuông mái tóc đen thẳng. Từ phía sau nhìn bóng lưng nàng, bởi vì nàng ngồi nên càng lộ rõ eo thon, cái mông đầy đặn. Một đôi nhũ phong no đủ mặc dù là từ phía sau nhìn đến, cũng mơ hồ có thể nhìn thấy hai đường cong tươi đẹp.

Động tác chải đầu của nàng rất nhẹ nhàng, cũng cực kỳ cẩn thận. Dường như sợ làm hỏng mái tóc dài đẹp của mình. Ở thời kỳ cổ đại cũng không có nhiều loại dầu gội đầu chăm sóc tóc này nọ, bình thường nàng chỉ dùng nước bồ kết để gội đầu, còn nhỏ thêm hai giọt mật ong vào nước, cũng không biết có phải vì vậy hay không mà nàng có một mái tóc đen cực đẹp.

Gia Nhi ngồi ở bên giường, tay cầm một chuỗi kẹo hồ lô ăn ngon lành. Nàng ta cởi giầy, lộ ra một đôi chân nhỏ giống như mỹ ngọc và một đoạn bắp chân trắng như tuyết, còn đang đong đưa bên giường. Nàng ăn một viên mứt quả, sau đó cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng nhả cái hạt ra chiếc khăn trên tay.

- Tiểu thư, người nói cái tên Trung thân vương kia, đối với chúng ta có phải có đề phòng rồi không? Bằng không vì sao không nói thật với chúng ta? Còn nói bóng nói gió nghe thấy cái gì.

https://thuviensach.vn

Trần Tử Ngư tao nhã chải đầu nói: - Chúng ta không cần quản nhiều chuyện như vậy, chỉ cần có thể bắt được tâm của nam nhân này, cuộc sống sau này sẽ dễ chịu hơn rồi. Cha mẹ bên kia cũng sẽ dễ chịu hơn một chút, sớm ngày có kết quả, chúng ta cũng sớm có ngày trở về.

Gia Nhi đung đưa hai cái chân nhỏ nói: - Nhưng tiểu thư, nô tì cảm thấy cái tên Trung thân vương kia không phải người dễ dàng nắm bắt được, người này so với cái tên Thái Tử Lưu Tranh kia khó đối phó hơn nhiều. Nô tì nhớ khi gặp Thái Tử lần trước, tiểu thư người nhìn hắn một cái ánh mắt hắn ấy liền mềm mỏng đi, bộ dạng thật giống như để cho người tuỳ ý an bài. Nhưng Trung thân vương này lại không giống như vậy, ánh mắt hắn nhìn người…

Trần Tử Ngư dừng động tác lại, quay người lại hỏi: - Như thế nào?

Gia Nhi ngẫm nghĩ một chút nói:

- Nô tì cũng không biết rõ, loại ánh mắt đó với ánh mắt Thái tử đã nhìn người hoàn toàn không giống nhau. Rất… sạch sẽ!

Nàng ta rốt cục cũng nghĩ tới một từ ngữ thích hợp.

- Đúng, chính là rất sạch sẽ, ánh mắt của hắn nhìn tiểu thư nô tì không thấy một chút gì dơ bẩn như ánh mắt của nam nhân khác nhìn tiểu thư, một chút tạp chất cũng không có. Bên trong không có chút dục vọng nào, thật giống như đối với tiểu thư không có loại ý nghĩ đó.

Nàng ta gật gật đầu khẳng định.

- Chính là như vậy.

Trần Tử Ngư cười nói: - Tiểu hài tử muội hiểu cái gì là dục vọng, muội chính là nói bậy. Ta cho muội biết nha, là nam nhân, sẽ có dục vọng, dục vọng là cái loại không thể khống chế nổi đấy. Chỉ cần người sống, dục

https://thuviensach.vn

vọng sẽ lặng lẽ nảy sinh từ trong lòng ra. Mỗi người đều giống nhau sẽ có loại dục vọng như vậy, cái gọi là không mong muốn vốn chính là câu nói nhảm mà thôi.

- Mà dục vọng của nam nhân cũng thật không nhiều, quyền lợi, tiền bạc, nữ nhân, sống lâu. Cũng có thể nói là tham lam đến chết. Mà căn bản những dục vọng này không thể áp chế nổi được. Bất kể là ai phàm là người đều có, đạo sĩ tăng nữ cũng vậy, đều bị dục vọng chi phối hành vi của thể xác mà thôi. Mà sự tồn tại của dục vọng này, còn là động lực thúc đẩy nam nhân không ngừng đấu tranh. Đương nhiên, nếu là động lực tốt, nam nhân này lập tức sẽ trở thành một người tốt, bằng hữu tốt. Động lực không tốt, sẽ bị dục vọng biến thành tâm ma, người này sẽ biến thành ma quỷ còn có thể khủng khiếp hơn cả ma quỷ.

Loại dục vọng này là vô hình, nó ẩn giấu ở trong lòng mỗi người. Chẳng qua có người biểu hiện ra một cách rõ ràng, mà có người nó lại ẩn giấu tương đối sâu kín thôi. Tâm cơ của Lưu Lăng này rất sâu, sẽ không dễ dàng biểu hiện cái gì ra đâu. Tuy nhiên người như vậy, dục vọng trong lòng sẽ càng mãnh liệt. Chỉ có điều hiện tại chưa biết, dục vọng trong lòng hắn là cái gì?

Dưới ánh đèn, Trần Tử Ngư một thân quần áo ở nhà đơn giản giúp nàng càng lộ ra vẻ xinh đẹp không gì sánh được. Lông mi của nàng rất dài, mũi cao thẳng, hấp dẫn nhất là cái miệng nhỏ căng mọng như nước.

- Chỉ cần hắn có dục vọng, ta liền có thể chặt chẽ bắt lấy hắn!

Nàng nói: - Tuy nhiên muội nói rất đúng, đây là một nam nhân khó nắm bắt. Nếu không phải có dụng tâm như muội nói, hắn sẽ chỉ như một người thoáng qua với chúng ta mà thôi.

Trần Tử Ngư quăng mái tóc đen quyến rũ của mình sang một bên nói: - Tuy nhiên, tiểu thư nhà muội nhất định có thể thuần phục hắn!

https://thuviensach.vn

Gia Nhi cười nói: - Đó là điều tất nhiên rồi, tiểu thư không phải đã nói sao? Không có con mèo nào không thích thức ăn có mùi tanh, Lưu Lăng kia cho dù nước tát không lọt thì cũng sẽ có thất tình lục dục.

Trần Tử Ngư cười nói:

- Tiểu nha đầu muội hiểu chuyện hơn rồi, xem ra cũng tới lúc xem xét đến chuyện lập gia đình cho muội!

Nàng tựa như chợt nhớ ra cái gì, nháy mắt nói: - Ta xem muội hôm nay đối với tên hộ vệ của Lưu Lăng kia mắt đi mày lại, không phải là muội đã khai xuân tâm chứ?

Hai mặt Gia Nhi lập tức ửng đỏ, nàng vội vàng nói: - Phi phi phi! Ai sẽ coi trọng một tên hộ vệ nho nhỏ a. Không thèm nghe người nói nữa, nô tì đi ngủ!

Nàng ta từ trên giường nhảy xuống, tiện tay cầm cái khăn đựng hạt lên ném vào trong sọt rác. Đem viên mứt quả cuối cùng bỏ vào miệng, vung tay, nhanh chóng rút cây thăm bằng trúc trong tay phi ra ngoài! Cây thăm bằng trúc theo cửa sổ bay ra, mắc vào gốc cây liễu dưới lầu. Chiêu thức đấu pháp ám khí ấy, chẳng những tinh chuẩn, độ mạnh yếu thực sự đáng ngạc nhiên!

Cây thăm bằng trúc kia bay xa sáu bảy mét, phập một tiếng cắm vào thân cây liễu, ăn vào ba phân gỗ!

Gia Nhi lê hai giầy, nhảy cà tưng đi ra bên ngoài phòng ngủ.

Trần Tử Ngư nhìn bóng lưng nàng ta rời đi, không tự chủ được thở dài một tiếng. Tiểu cô nương Gia Nhi này đúng là tiểu nha hoàn trong nhà nàng, từ nhỏ đi theo nàng, tình cảm của hai người rất tốt. Mà cha của Gia Nhi là một cao thủ ám khí nổi tiếng, từ nhỏ trong phương diện này nàng ta

https://thuviensach.vn

đã có biểu hiện thiên phú kinh người. Khi chín tuổi, nàng ta sớm đã có thể phát liên tiếp mười mũi ám khí rồi.

Nếu không phải đi theo mình, Gia Nhi ở lại bên cạnh cha nàng ta mà nói, cũng không phải lo lắng về cuộc sống hàng ngày. Cha của Trần Tử Ngư đối với cha của Gia Nhi có ân cứu mạng, vì báo ân, cha Gia Nhi vẫn ở lại Trần gia cam tâm làm một người hộ vệ. Chỉ có điều bất kể là cha của Trần Tử Ngư hay là nàng, đều đối đãi với cha con Gia Nhi như thân nhân trong nhà.

Vừa nghĩ tới trước khi mình đến Thái Nguyên, ngày rời đi khuôn mặt cha u sầu, hai mắt mẹ đẫm lệ, giống như con dao nhỏ cắt vào lòng Trần Tử Ngư đau đớn. Nàng bất đắc dĩ mới phải trốn nhà ra đi, cho nên lòng cha mẹ mới đau đớn như thế a. Gia Nhi chạy trốn theo nàng, kỳ thật nàng biết, nhất định là cha của Gia Nhi không yên tâm nên mới để cho Gia Nhi đi theo nàng.

Thời gian ngắn trước nàng sắp đặt tiếp cận Thái Tử Lưu Tranh, thật vất vả mới được vào phủ Thái Tử không phải dựa thân chốn thanh lâu. Ai biết nảy sinh hỗn loạn nội bộ, Thái tử nói rớt đài liền rớt đài, thậm chí một đường xoay chuyển đều không có. Càng làm cho các đường lui mà nàng trăm phương ngàn kế sắp xếp đều bị chặt đứt, bây giờ chỉ còn cách làm lại.

Lần này, Lưu Lăng, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ tay!

Vừa nghĩ tới Lưu Lăng, mặt Trần Tử Ngư không hiểu sao nóng lên.

- Mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lẳng lơ…

Trần Tử Ngư nhìn ánh nến loé sáng, lắp bắp nghĩ: - Hắn thật đối với ta như vậy sao? Đây là lời trong lòng của hắn sao? Nếu thật sự hắn nghĩ như vậy, vậy thì tốt rồi…

https://thuviensach.vn

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên một hạt quả bay vèo tới, lập tức làm tắt ngọn nến.

- Tiểu thư, không cần lại tương tư nữa, nên đi ngủ thôi!

Bên ngoài bức màn che truyền đến giọng trêu đùa của tiểu nha đầu Gia Nhi, điều này khiến cho sắc mặt Trần Tử Ngư càng thêm đỏ. Nàng đứng lên vén bức rèm che đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: - Tiểu nha đầu muội càng ngày càng làm càn, hôm nay xem ta hảo hảo giáo huấn muội!

Chỉ lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng Gia Nhi cười không ngăn được và tiếng cầu xin của nàng ta.

- Tiểu thư không cần a, Gia Nhi biết sai á!

- Không cần gãi ta, ngứa chết ta mất.

- Xem muội còn dám nói bậy hay không!

- Không dám nữa không dám á, tiểu thư đại nhân đại lượng, bỏ qua cho ta đi.

...

Cùng đêm đó, ở bên trong toà nhà lớn phía trái con đường Dương Bình, trong gian thư phòng trong cùng vẫn còn le lói ánh nến. Từ bên ngoài nhìn vào, có thể nhìn đến một bóng người chiếu rọi trên cửa sổ. Chủ nhân của tòa nhà lớn này là đại gia Bùi Nhạn Nam, mà trong Bùi phủ này người có thân phận hiển hách nhất không phải ông chủ lớn Bùi, mà chính là con trai ông, Hình Bộ Thị Lang Bùi Hạo.

Bùi Hạo đặt bút trong tay xuống, nhìn chằm chằm ánh sáng ngọn nến một lúc không khỏi nhíu mày.

- Sự tình đã rõ ràng rành rồi, vì sao ngươi lại không xuống tay?

https://thuviensach.vn

Y lầm bầm nói.

Cầm lấy bút lông, mài mực trong nghiên. Trên giấy Tuyên Thành Bùi Hạo viết xuống một cái tên người, một lúc lâu sau, y lại viết xuống một cái tên.

Tên thứ nhất là Lưu Lăng!

Tên thứ hai là Tư Mã Luật!

Bùi Hạo thở dài thật mạnh, nhìn lại hai cái tên này, tâm tư nặng nề. Ở Hình bộ, tính tình y và Tư Mã Luật không hợp là điều mà mọi người đều biết. Mà vì là thầy của mình, Tư Mã Luật ở trong lòng Bùi Hạo quả thật có vị trí rất quan trọng. Lúc trước nếu không phải Tư Mã Luật thưởng thức y, y cũng sẽ không một bước lên mây chỉ trong vòng mấy năm liền lên đến vị trí Hình Bộ Thị Lang này.

Chỉ có điều, tất cả mọi người đều nói y vong ân phụ nghĩa, thật là cái dạng này sao?

Mấy ngày trước đây, Lưu Lăng gặp chuyện, vào cái ngày thích khách ngộ thương Liễu Mi Nhi, Bùi Hạo y cũng phái tâm phúc của mình ra ngoài ám sát một người, người này không phải Lưu Lăng, mà là thầy của y, Tư Mã Luật!

Ngày đó Tư Mã Luật ở Hình Bộ giận dữ quát lớn thủ hạ tra ra kẻ ra tay giật dây, kỳ thật cũng không phải để bọn thủ hạ tra ra ai là người ra độc thủ với Trung thân vương. Mà là phải tra ra, là ai âm thầm xuống tay đối với ông ta!

- Đáng tiếc…

Bùi Hạo thở dài.

https://thuviensach.vn

- Chỉ có cánh tay của người bị thương, chưa lấy được mạng của người. Ân sư của ta, vì sao mạng của người lại lớn đến như vậy? Tuy nhiên, ân sư, một lần lỡ tay không có nghĩa là mỗi lần đều lỡ tay, dù sao cũng sẽ có lần ta giết người! Có lẽ người không nghĩ đến, học trò lúc trước một tay người nâng đỡ, không ngờ lại hạ thủ đối với người!

- Đây là bi ai của người, không phải sao? Ân sư, ta một mực gọi người là ân sư, đó là bởi vì nếu không có người, nhất định Bùi Hạo ta cả đời chỉ là kẻ tầm thường không tên tuổi. Nhưng, nếu như không có người thưởng thức đề bạt ta, ta làm sao lại phát hiện ra nhiều chuyện xấu xa của người như vậy!

- Phật nói nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai. Người thưởng thức ta là nhân, mà ta muốn giết người cũng là quả. Mặc kệ đến cuối cùng là người chết trong tay của ta, hay là ta chết trong tay của người, kết quả đơn giản là hai cái này mà thôi. Ân sư, nếu có một ngày học trò thật sự đạt được, học trò nhất định tự vẫn theo ân sư để tạ tội.

- Không phải học trò lòng lang dạ sói, là vì, ta không thể không giết người!

- Luật pháp Đại Hán không trị được người, đương kim Thiên tử không trị được người, Trung thân vương Lưu Lăng kia không trị được người, học trò đành chỉ có thể tự mình ra tay!

Nhìn một cái tên khác trên trang giấy, trong con ngươi Bùi Hạo hiện lên một nỗi hàm vị thất vọng. Y nhìn tên Lưu Lăng lẩm bẩm nói: - Trung thân vương, vốn cho là ngươi sẽ ra đảm đương chuyện triều chính rồi, Đại Hán ta rút cục có hy vọng. Ngươi cải cách triều chính, tập trung quyền lực trả lại cho Bệ hạ, chút việc này làm rất gọn gàng! Đại Hán này trong gốc rễ đã sớm mục nát, nếu không phá bỏ tuyệt đối không thể đứng lên được! Nhưng, vì sao khi lúc đối mặt với Tư Mã Luật, ngươi đường đường là Trung thân vương cũng lựa chọn lùi bước như vậy?

https://thuviensach.vn

- Ngày hôm đó ở chợ bán thức ăn ngươi ngăn cản xe chở tù, ta vốn tưởng rằng sâu mọt lớn nhất quốc gia này Tư Mã Luật rút cục cũng phải rơi đài. Ai biết được ngươi thật không ngờ lại thả ông ta đi, không ngờ tuyệt không ngờ tới!

- Trung thân vương, đại trượng phu sống ở đời, tự nhiên phải làm một phen sự nghiệp! Không cầu long trời lở đất, nhưng phải an tâm! Ngươi đã không động tay động chân làm, vậy hãy để cho ta tới thay ngươi giết chết loại sâu mọt này!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Lạt Mềm Buộc Chặt

Ngay trong đêm ấy, tại thư phòng của Lưu Lăng. Triệu Đại bẩm với Lưu Lăng: - Vương gia, hai ngày nay người của chúng ta đã tra được một số tin tức hữu dụng.

Lưu Lăng nói: - Hả? Nói qua một chút đi.

Triệu Đại nói: - Có vài người mấy ngày hôm trước nửa đêm lặng lẽ ra khỏi thành, khi leo từ tường thành xuống thì bị Ảnh vệ phát hiện. Ảnh vệ đã lén đi theo, sau khi đi được khoảng hai mươi dặm đã bắt được một tên lạc đàn. Vì nhân số Ảnh vệ đi theo theo dõi có hạn, không thể nào bắt được tất cả. Nhưng những người này khá thông minh, sau khi bắt được một tên lập tức lui về chỉ để lại hai Ảnh vệ đi theo mấy người kia, hôm nay có tin tức truyền về báo rằng mấy người kia đã tới Đại Đồng.

Lưu Lăng nhíu mày hỏi: - Là người nào?

Triệu Đại tán thưởng nói: - Người bị Ảnh vệ bắt là một tên kiên cường, đến bây giờ đã qua vài ngày rồi mà vẫn không chịu khai. Thuộc hạ vốn nghĩ chờ hắn nhả ra chút tin tức hữu dụng sau đó mới bẩm báo cho Vương gia, nhưng cho dù đã dùng chút thủ đoạn hắn ta vẫn không chịu hé nửa lời.

Nghe Triệu Đại nói xong, phản ứng đầu tiên của Lưu Lăng là liên tưởng đến băng đảng ngầm?

- Ảnh vệ bắt đầu theo dõi từ đâu? Những người đó đi ra từ nơi nào?

Lưu Lăng hỏi.

https://thuviensach.vn

Triệu Đại nói: - Thân thủ của mấy người kia đều rất tốt, nếu không phải do lúc bám vào tường thành đi xuống bị Ảnh vệ đi qua nhìn thấy, thì chắc sẽ không phát hiện được bọn họ, cho nên cũng không biết được bọn họ đi ra từ đâu. Nhưng...

Triệu Đại dừng lại một chút rồi nói tiếp: - Cùng ngày Vương gia ngài gặp chuyện, Hình bộ Thượng Thư Tư Mã Luật dường như cũng bị ám sát. Chuyện này ông ta không công bố ra ngoài nhưng Ảnh vệ tra xét biết được cánh tay trái của Tư Mã Luật hẳn là bị thương không nhẹ. Có khả năng mấy tên vượt thành Thái Nguyên vào ban đêm kia có lẽ có liên quan tới sự việc của Tư Mã Luật.

Lưu Lăng gật đầu nói: - Tên thích khách kia giờ ở đâu?

Triệu Đại nói: - Đã bố trí ổn thỏa, giấu ở một nơi rất bí ẩn, chỉ cần Vương gia lên tiếng, thuộc hạ sẽ lập tức mang hắn ta tới.

Lưu Lăng ừ một tiếng nói: - Đi, dẫn ta tới gặp tên ương ngạnh kia.

Lưu Lăng vừa đi vừa cân nhắc trong lòng, trên kịch truyền hình có hướng dẫn làm sao để đối phó với những tên ương bướng này đây? Ghế tra tấn, nước tiêu nóng? Thời đại này cây ớt còn chưa xuất hiện, không có cách nào chế tạo nước tiêu nóng. Đến thế kỷ thứ 16 cây ớt mới du nhập vào Trung Quốc dưới dạng cây cảnh, đến lúc người ta phát hiện thứ này còn có thể dùng để tra tấn kẻ địch thì thời điểm càng xa hơn nữa.

Ghế tra tấn? Vật đó là vật mà đảng phái phản động Quốc Dân đảng sử dụng, ta là từ quốc gia xã hội chủ nghĩa khoa học xuyên việt đến nên không rõ cách sử dụng.

Bàn nung nóng đỏ? Kẹp? Rút móng tay? Bơm nước vào trực tràng?

Lưu Lăng rùng mình một cái, trong lòng tự nhủ kịch truyền hình quả nhiên có thể hại chết người.

https://thuviensach.vn

Người bị bắt kia đã được chuyển đến hậu viện trong vương phủ của Lưu Lăng qua đường mật đạo, đang bị nhốt trong một căn phòng nhỏ. Căn phòng này đã từng là nơi dưỡng thương của Triệu Đại, bây giờ lại được sử dụng như một nhà tù. Trên cả đoạn đường Lưu Lăng cũng không hạ được quyết tâm ác độc dùng hình tra khảo, nếu người kia là loại tội ác tày trời thì dựa vào tính cách của Lưu Lăng dùng đại hình cũng không phải là chuyện không thể. Nhưng người này vẫn chưa thể nhận biết là tốt hay xấu, nếu thật là người ám sát Tư Mã Luật, Lưu Lăng thật sự không thể dùng hình.

Vừa đi vừa nghĩ, cuối cùng Lưu Lăng vẫn quyết định xem xét tình huống trước rồi nói sau. Cùng lắm thì dùng đến mỹ nhân kế, tuy nhiên ứng cử viên để hiến thân cũng thật khó tìm, hai người Triệu Nhị và Hoa Tam Lang chắc hẳn cũng không hợp khẩu vị người kia.

Vừa nghĩ tới mỹ nhân kế, Lưu Lăng lại nhớ tới một truyện cười nghe từ kiếp trước. Truyện kia đã được nghe từ lâu nhưng mỗi khi nhớ tới đều cảm thấy buồn cười. Chuyện rằng có một người bị bắt ngày 27 tháng 9 năm 1949, ngày đầu tiên phái phản động dùng đại hình bức cung, y không khuất phục. Ngày hôm sau cho y rất nhiều rất nhiều tiền, y vẫn không đầu hàng. Ngày thứ ba dùng mỹ nhân kế với y, y lập tức quy hàng. Ngày thứ tư, không làm gì cả, y tự khai.

Nghĩ đến đó Lưu Lăng không kìm nổi mỉm cười, Triệu Đại kinh ngạc liếc nhìn Lưu Lăng, không rõ tại vì sao Vương gia lại vô duyên vô cớ cười rộ lên như thế.

Đến trước cửa phòng, Triệu Đại đẩy cửa đi vào. Trong phòng ánh đèn rất tối, trong ánh sáng mờ ảo từ ngọn nến có thể nhìn thấy bóng dáng vài người đang đứng trong phòng. Ở cạnh tường có một người bị trói chặt vào cột, người nọ đang cởi trần, Lưu Lăng nhìn kỹ cũng không phát hiện ra trên người gã có chút thương tích nào.

https://thuviensach.vn

Không phải Triệu Đại nói đã vận dụng một số thủ đoạn hay sao? Tại sao một vết thương cũng không có?

Mang theo nghi vấn, Lưu Lăng bước vào phòng. Ảnh vệ thấy Lưu Lăng lập tức thi lễ, Lưu Lăng khoát tay áo, sai người lấy một cái ghế đặt cách người bị trói kia không xa, ngồi xuống.

Khi Lưu Lăng vừa bước vào cửa, người nọ giương mắt lên nhìn hắn một cái, lập tức hừ lạnh một tiếng, lại nhắm hai mắt lại. Loại khí khái thấy chết không sờn này Lưu Lăng đã thấy trong không dưới ba mươi bộ phim đã từng xem, cảnh tượng này quả thực khiến cho Lưu Lăng tưởng như hắn được trở về những năm 1949 vậy.

Cảnh tượng quen thuộc như vậy, Lưu Lăng thật xúc động muốn đến kéo tay của người kia mà nói:

- Đồng chí! Ta tới giải cứu ngươi!

- Có khai gì không?

Lưu Lăng ngồi trên ghế, chân bắt chéo quét mắt nhìn người nọ, hỏi:

Một Ảnh vệ mặc đồ đen, khoác áo choàng màu tím, trên ngực thêu một ngọn lửa đỏ hồng khom người nói: - Hắn ta không hề nói gì cả, từ lúc bắt được đến giờ, trừ khi đói bụng mở miệng xin đồ ăn ra thì chưa nói điều gì khác cả.

Lưu Lăng gật gật đầu, sau khi suy nghĩ một chút liền nói: - Các ngươi đều đi ra ngoài đi.

Đám người Triệu Đại kinh ngạc, dường như không tin vào tai mình, nhìn Lưu Lăng. Lưu Lăng khoát tay nói: - Một mình ta tra hỏi, các ngươi chờ ở ngoài.

https://thuviensach.vn

Triệu Đại không yên lòng nói: - Chủ nhân, hay là thuộc hạ cũng lưu lại đây, người này thân thủ vô cùng tốt, nếu chẳng may...

Lưu Lăng nói: - Không sao, ta cũng không phải loại dễ bắt nạt, đi ra ngoài đi.

Triệu Đại bất đắc dĩ, sau khi sai người cột thêm hai sợi dây thừng vào trên người người nọ mới lui ra ngoài. Người nọ thấy lại bị cột thêm hai sợi dây thừng thì khẽ nhếch miệng, cười lạnh. Lưu Lăng thấy vẻ quả quyết trong ánh mắt của gã, còn có sự khinh bỉ với đám người Triệu Đại.

Chờ bọn Triệu Đại đi ra ngoài, Lưu Lăng đứng lên tiến lại gần, đánh giá người nọ từ trên xuống dưới một lượt, sau đó khẽ cười, vẻ mặt rất thoải mái đi quanh người nọ một vòng rồi đứng đối diện người nọ, hỏi: - Ngươi biết ta là ai không?

Người nọ ngẩng đầu nhìn Lưu Lăng một cái rồi lập tức nhắm mắt lại.

Lưu Lăng cười không thèm để ý. Hắn ngồi xuống ghế, nhấp một ngụm trà, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết qua bao lâu, nước trà cũng đã nguội, người nọ đợi đã lâu mà không thấy Lưu Lăng có động tác gì, tò mò mở mắt nhìn Lưu Lăng. Chỉ thấy người nam nhân trẻ tuổi đang tựa trên ghế kia không ngờ đã ngủ rồi!

Người nọ cau mày, nhìn chằm chằm Lưu Lăng rất lâu.

Một lát sau, dường như Lưu Lăng mới tỉnh dậy từ trong giấc mơ, mở mắt ra nhìn, thấy người kia đang nhìn mình, mỉm cười đứng lên duỗi lưng mỏi cho đỡ mỏi.

- Ngươi là một thuộc hạ tốt, chủ nhân của ngươi có ngươi trợ giúp là vận may của hắn.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nói một câu, gật đầu với người kia một cái rồi xoay người đi ra ngoài, khi tới cửa, Lưu Lăng gọi Triệu Đại vào nói: - Thả hắn đi đi, thả ra từ cửa sau. Nếu hắn còn muốn ra khỏi thành thì ngươi an bài nhân thủ đưa hắn đi.

Triệu Đại ngây ra một lúc, rồi như hiểu ra được cái gì đó, gật đầu nói: - Vâng, thuộc hạ tuân lệnh.

Lưu Lăng xoay người nói với người kia: - Nếu ngươi trở về gặp chủ nhân của ngươi thì nhắn với hắn lần sau làm việc không được lỗ mãng như vậy nữa. Đối thủ không đơn giản như các người tưởng đâu, rất nhiều việc đều phải tính trước làm sau. Bằng không vạn nhất sẩy tay, đến lúc đó chịu liên lụy sẽ không chỉ là chuyện của một hai người các ngươi. Nếu chủ nhân của ngươi bởi vì chuyện này mà gặp nạn thì ta cũng chịu tổn thất lớn.

Lưu Lăng nói: - Ngươi bị người của ta giam cầm là vận may của ngươi. Nhớ kỹ tốt nhất trong vòng nửa năm không được quay lại Thái Nguyên. Ta sẽ nhắc nhở chủ nhân của ngươi một tiếng, báo cho hắn biết các ngươi đã đến Đại Đồng an toàn!

Nói xong Lưu Lăng cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Người nọ chấn động trong lòng! Vì sao người trẻ tuổi trước mặt lại biết nhiều như vậy!

- Ngươi đợi một chút!

Người nọ không kìm nổi mở miệng kêu lên.

Lưu Lăng dừng lại, lắc lắc đầu, tiếp tục bước đi ra ngoài. Hắn vừa đi vừa nói với Triệu Đại: - Ngày mai ta muốn đi tới đường Dương Bình một chuyến, ngươi chuẩn bị trước xe ngựa đi.

https://thuviensach.vn

Triệu Đại không thể che giấu được vẻ tôn kính và sùng bái trong ánh mắt, chiêu lạt mềm buộc chặt này của Lưu Lăng quả thực đã vận dụng đến mức lô hỏa thuần thanh!

- Ngươi biết đại nhân nhà ta? Rốt cuộc ngươi là ai?

Người nọ thấy Lưu Lăng vẫn không ngừng bước, sắp bước ra khỏi sân, hắn kìm nén không được sự tò mò trong lòng, lớn tiếng hỏi.

Lưu Lăng vừa đi vừa nói chuyện: - Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là đối với các ngươi ta là bạn không phải là địch.

Người nọ vội vàng nói:

- Làm sao ngươi biết chúng ta muốn đến Đại Đồng. Chẳng lẽ ngươi thật sự quen biết đại nhân nhà ta?

Khóe miệng Lưu Lăng vẽ ra một nụ cười, bước chân vẫn không ngừng, đi khuất khỏi tầm mắt.

Kỳ thật chiêu này của Lưu Lăng cực kỳ đơn giản, dùng số tin tức ít ỏi có trong tay để lừa gạt người kia, lại làm bộ hoàn toàn không để ý đến gã, giống như Lưu Lăng đã biết rõ vị chủ nhân đứng sau lưng người kia. Kỳ thực thông tin trong lời nói của Lưu Lăng không phải là cái gì đó quá quan trọng mà hoàn toàn là vì trong vài giờ qua người kia đã buông lỏng cảnh giác.

Đi Đại Đồng, tin tức này do Ảnh vệ theo dõi mấy người kia lấy được, mà những lời khác của Lưu Lăng nói ra chỉ là để làm vẻ, không có bất cứ thông tin hữu ích gì khác.

- Nếu ngươi trở về gặp chủ nhân của ngươi thì nhắn với hắn lần sau làm việc không được lỗ mãng như vậy nữa. Đối thủ không đơn giản như các người tưởng đâu, rất nhiều việc đều phải tính trước làm sau. Bằng không

https://thuviensach.vn

vạn nhất sẩy tay, đến lúc đó chịu liên lụy sẽ không chỉ là chuyện của một hai người các ngươi. Nếu chủ nhân của ngươi bởi vì chuyện này mà gặp nạn thì ta cũng chịu tổn thất lớn.

Câu này cơ bản không có một chút ý nghĩa thực tế nào, nhưng lại khiến cho người kia bắt đầu dao động. Ngay sau đó, Lưu Lăng cố ý bảo ngày mai muốn đi đến đường Dương Bình một chuyến. Cái này kỳ thật cũng không tính là cao minh, phải biết rằng quan viên của Bắc Hán quốc ở trong thành thì có tới bảy tám phần mười là cư ngụ tại đường Dương Bình, bao gồm cả Hình bộ Thượng thư Tư Mã Luật, Hình bộ Thị Lang Bùi Hạo. Nghe người nọ hai lần buột miệng nói đại nhân nhà ta nên Lưu Lăng đã tận dụng điểm này.

Rõ ràng là lừa đảo, lợi dụng vẻn vẹn có một vài tin tức mà làm cho đối phương nghĩ là mình đã nắm rõ toàn bộ sự tình.

Lưu Lăng đi trước, Triệu Đại nhắm mắt theo đuôi phía sau.

- Vương gia, thật sự thả hắn đi sao?

Ngay trước mặt người nọ Triệu Đại gọi Lưu Lăng là chủ nhân, hiện giờ đã không cần phải kiêng dè gì nữa vì thế nên đổi thành Vương gia.

Lưu Lăng cười nói: - Thả, đương nhiên là muốn thả, tuy nhiên phải chờ cho hắn nói ra tất cả những điều nên nói rồi mới thả.

Bỗng chợt nhớ tới một chuyện, Lưu Lăng liền hỏi Triệu Đại: - Ngươi không phải nói rằng đã vận dụng một ít thủ đoạn với hắn sao? Sao ta không nhìn thấy vết thương nào trên người hắn cả?

Triệu Đại ngượng ngùng cười nói: - Thuộc hạ vẫn không thể phân biệt ra được người này là thiện hay ác cho nên không động thủ đánh hắn. Thuộc hạ nói là thủ đoạn phi thường vì... thật sự là thủ đoạn đặc biệt khác thường.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng dừng bước, nói: - Rốt cuộc là cái gì?

Triệu Đại ngượng ngùng nói: - Thủ đoạn phi thường chính là.. .chọc vào nách, dùng cây cỏ đâm vào mũi, dùng bàn chải khều lòng bàn chân, sau đó thoa mật đường lên bộ ngực rồi để một con mèo lên liếm...

Lưu Lăng sửng sốt, trong lòng tự nhủ quả nhiên rất là phi thường!

Trong lúc nói chuyện, Lưu Lăng và Triệu Đại đã đến cửa hậu viện, lúc này một Ảnh vệ từ phía sau chạy tới, ôm quyền quỳ xuống đất nói: - Vương gia! Người kia nói có chuyện muốn nói với ngài!

Lưu Lăng nghe xong cười ha hả nói: - Dẫn hắn đến thư phòng của ta.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Một Cặp Xứng Đôi

Lưu Lăng ngồi trên ghế nhìn người nọ bị Triệu Đại đưa tới, đang ăn như sói nhai hổ nuốt, trên mặt của hắn nở nụ cười thản nhiên. Người này gọi là Phạm Nguyên Sơn, theo như y nói là một vị đường chủ của Nhị Nguyệt Hương đường thuộc phân giáo phương bắc của Bạch Liên giáo, trước đó quả thật đúng là một nhóm đệ tử Bạch Liên giáo phục kích ám sát Hình Bộ Thượng Thư Tư Mã Luật.

Phạm Nguyên Sơn vẫn không thừa nhận y nhận được lệnh từ một vị đại nhân nào đó trong triều đình, kiên trì nói Bạch Liên giáo bọn họ từ trước tới nay xem trừ ác trợ thiện như nhiệm vụ của mình, nói Tư Mã Luật làm ra vẻ trung hậu nhưng kỳ thực lại gian trá ác độc, chính là đệ nhất gian thần đương triều, cho nên giáo chủ phân đàn phương bắc của Bạch Liên giáo ra lệnh cho Nhị Nguyệt Hương đường bọn họ tìm cơ hội diệt trừ Tư Mã Luật.

Lưu Lăng cũng có hiểu biết nhất định đối với Bạch Liên giáo, tôn giáo thần bí này từng sắm vai phản loạn trong rất nhiều triều đại. Từ sau thời đại Tống triều, gần như mỗi một lần vận động tạo phản quy mô sau lưng đều có bóng dáng Bạch Liên giáo trợ giúp. Trong đó khá nổi tiếng có sự vụ thời Bắc Tống năm Tuyên Hòa, khi Tống Huy Tông còn tại vị, thủ lĩnh Minh giáo, phân đàn phương nam của Bạch Liên giáo, Phương Thập Tam khởi nghĩa.

Phương Thập Tam tục danh là Phương Lạp, chính là thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân lớn nhất thời Bắc Tống.

Hoàng đế Bắc Tống, Huy Tông thích hoa thạch trúc mộc, vì thế đã cho lập Tô Hàng Ứng Phụng Cục ở Giang Nam. Tống Huy Tông phái đại gian

https://thuviensach.vn

thần Chu Miễn đến đông nam cướp đoạt kỳ trân dị bảo hoa thạch trúc mộc, dùng thuyền lớn vận chuyển đến Đông kinh Biện Lương. Mỗi mười chiếc thuyền lớn tạo thành một đội, gọi là đội hoa thạch. Nơi Phương Lạp sinh sống là Thanh Khê, chính là nơi sản sinh trúc mộc, là nơi bị Tô Hàng Ứng Phụng Cục cướp đoạt tàn khốc nhất cho nên Phương Lạp đã cảm nhận sâu sắc sự bóc lột áp bức của Tống triều, vì thế đến năm Tuyên Hòa thứ hai y bèn tụ tập dân chúng dấy binh khởi nghĩa.

Phương Lạp là một ngươi rất có năng lực tổ chức, phát động dân vùng đông nam, nêu cao ngọn cờ chống áp bức bóc lột. Không đầy nửa tháng đã tập hợp được hơn vạn người, liên tiếp công phá sáu châu năm mươi hai huyện, uy chấn một nửa đông nam. Đáng tiếc giang sơn của Phương Lạp không thể kéo dài, chỉ thành lập được hơn một năm đã bị vương triều Bắc Tống tiêu diệt.

Tuy nhiên, không thể phủ nhận khởi nghĩa Phương Lạp đã làm rung chuyển căn cơ của vương triều Bắc Tống, sau cuộc khởi nghĩa Phương Lạp không lâu, vương triều Bắc Tống cũng bị diệt vong. Tuy rằng Nam Tống vẫn cố kéo dài hơi tàn nhưng bất kể là chính trị quân sự hay thực lực kinh tế đều đã rơi xuống mức thấp thảm hại.

Đây là một ví dụ khá nổi danh cho việc Bạch Liên giáo tạo phản, còn có một ví dụ khác chính là Yến Vương Chu Lệ nổi lên thời Minh triều, trong đó cũng có bóng dáng Bạch Liên giáo. Nghe nói lúc trước khi Yến Vương Chu Lệ bị buộc bất đắc dĩ phải dấy binh tự bảo vệ mình, trong số tám trăm binh sĩ trung thành đi theo ông ta khởi nghĩa có không ít đệ tử phân đà phương bắc của Bạch Liên giáo.

Tới Thanh triều, bóng dáng Bạch Liên giáo lại thường xuyên xuất hiện sau lưng những tổ chức vũ trang có thực lực. Có thể nói, từ sau thời Tống triều Bạch Liên giáo gần như đã thúc đẩy các cuộc khởi nghĩa nông dân xảy ra liên tiếp, mặc dù đa số đều không thành công nhưng qua đó cũng có thể thấy được một phần thực lực và sức ảnh hưởng của giáo phái này.

https://thuviensach.vn

Cũng không ai biết Bạch Liên giáo khởi đầu từ thời đại nào nhưng không thể phủ nhận giáo phái này tồn tại đã mấy trăm năm mà chưa bao giờ suy sụp. Có một giả thiết đó là Bạch Liên giáo khởi phát từ thời Nam Tống, thuộc một chi nhánh của Phật giáo do Mao Tử Nguyên thành lập vào năm Thiệu Hưng thứ ba thời Tống Cao Tông gọi là Bạch Liên tông, sau đó dần dần biến thành Bạch Liên giáo. Bạch Liên giáo trong tam đại thời kỳ Nguyên Minh Thanh bắt đầu từng bước đi lên vũ đài lịch sử, là tông phái phức tạp nhất cũng thần bí nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Nhưng khi Lưu Lăng tới thời đại này mới được biết, Bạch Liên giáo còn lâu đời hơn cả những gì được ghi chép lại. Căn cứ một số truyền thuyết dân gian từ triều Đường đã có đệ tử Bạch Liên giáo hoạt động.

Thậm chí nếu đi ngược dòng lịch sử, ở triều Tùy có Di Lặc giáo, có lẽ cũng là đời trước của Bạch Liên giáo.

Tuy nhiên lúc đầu tại Đường triều và Tống triều, Bạch Liên giáo chưa bị phía triều đình nhận định là tà giáo. Đến khi Phương Lạp khởi nghĩa mới bị triều đình coi là tà giáo, một khi phát hiện có đệ tử Bạch Liên giáo hoạt động, quan phủ ngay lập tức sẽ phái người truy nã.

Cho nên, Lưu Lăng về thời đại này, thân phận đệ tử Bạch Liên giáo còn chưa phải cái gì đó mà nghe đến đã sợ. Nhưng nếu đặt ở cuối thời Nam Tống, thậm chí vào thời Minh Thanh, nếu có người dám nói mình là người của Bạch Liên giáo chỉ sợ người này không phải chán sống thì cũng tâm thần rồi.

Nếu Phạm Nguyên Sơn kiên trì không chịu thừa nhận mình là thuộc hạ của một vị đại nhân nào đó trong triều đình, Lưu Lăng cũng không vội thúc ép y, dù sao người này trung thành bảo vệ chủ, cũng coi như là một thuộc hạ đủ tư cách, đối với người như vậy Lưu Lăng rất trân trọng, nếu không phải đối thủ, mà lại là kẻ thù của đối thủ, Lưu Lăng cảm thấy có thể coi y là bằng hữu.

https://thuviensach.vn

Một con gà luộc, hai cân thịt bò, một bình rượu lâu năm, Phạm Nguyên Sơn xử lý sạch sẽ trong vòng mười lăm phút, bởi vậy có thể thấy được thủ đoạn phi thường theo như lời Triệu Đại nói bao hàm cả việc không cho ăn.

Lưu Lăng không nóng vội, vừa đọc sách vừa lẳng lặng chờ đợi Phạm Nguyên Sơn ăn xong. Hai người đều không nói chuyện, bỗng nhiên từ bên ngoài, Mẫn Tuệ bẩm báo nói rằng Chu Diên Công cầu kiến.

Từ ngày đó sau khi Chu Diên Công lâm triều làm kinh diễm toàn bộ sảnh đường, Hiếu Đế đối với người này cực kỳ yêu thích, mặc dù không cho chức quan thực chất nào nhưng không ngờ lại đặc cách cho y gia nhập Quân Cơ Xứ!

Điều này có ý nghĩa như thế nào? Đây là một vinh dự cực lớn!

Mặc dù không có chức quan nhưng những ai trong Quân Cơ Xứ đều được mọi người bên ngoài đối đãi như Tể tướng. Vị trí kia có thể ngày đêm sớm tối ở bên cạnh Hoàng đế, bất cứ lúc nào cũng có thể được Hoàng đế gọi đến.

Nói cách khác, Chu Diên Công mặc dù không có quan tước nhưng có thể coi là Tể tướng áo vải!

Ngay cả Lưu Lăng cũng không nghĩ tới chuyện Hiếu Đế sẽ cho Chu Diên Công ân huệ như vậy. Hãy nhìn năm người trong Quân Cơ Xứ đi, chính hắn thì không cần phải nói, Tả thừa tướng Lư Sâm, Trung Thư Lệnh Âu Dương Nhân Hợp, Trấn Quốc tướng quân Tô Hổ Bào, Đại học sĩ Tô Tú, bốn người này không một ai không là nhân vật được mọi ngươi kính ngưỡng?

Mà Chu Diên Công cũng là một ngươi có ơn tất báo, nếu đã nhận ân điển của Hoàng Đế bệ hạ vậy thì nhất định sẽ xuất ra trăm phần trăm tinh lực tận tâm làm việc. Tuy rằng Lưu Lăng đã nói với y làm việc chỉ nên ra tám phần sức lực, thành tích vừa đủ, còn lưu lại cho mình hai phần đường sống,

https://thuviensach.vn

không được để đến mức lực tâm lao lực quá độ. Nhưng Chu Diên Công thuộc loại trung thần điển hình giống như Tổng đốc Hà Nam Điền Văn Kính dưới trướng Ung Chính triều Thanh, vì được Hoàng Đế bệ hạ ân điển mà dốc hết tâm huyết.

Từ khi vào Quân Cơ Xứ, mấy ngày nay, Chu Diên Công đều ăn ở trong đó. Y làm việc cẩn thận, nghiêm túc, ngay cả người luôn cực kỳ hà khắc là Đại học sĩ Tô Tú cũng phải tán thưởng hết lời. Tô Tú từng đánh giá Chu Diên Công như sau: - Nếu quan lại Đại Hán ta có năm người như Diên Công thì đã đủ để an ổn triều chính. Nếu có mười người như Diên Công thì trở thành cường quốc là điều dễ dàng!

Đây là lần đầu tiên Chu Diên Công trở về phủ Thân Vương sau khi vào Quân Cơ Xứ.

Lưu Lăng nói với Mẫn Tuệ: - Cho y vào đi, chuẩn bị một ít thức ăn ngon. Vừa mới lấp đầy một cái bao tử không đáy, giờ lại có một cái nữa mò đến.

Mẫn Tuệ ồ một tiếng, dùng dằng lui ra ngoài. Vừa đi vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: - Vương gia cũng ba ngày mới ăn gà luộc, chân giò hun khói một lần, nhưng chiêu đãi những người vô công rỗi nghề này lại hào phóng như thế...

Lưu Lăng cười xấu hổ, mà Phạm Nguyên Sơn liền đứng bật dậy khỏi ghế!

- Vương gia?

Hắn nhìn thẳng vào mắt Lưu Lăng, gằn từng tiếng hỏi: - Ngươi thật sự là Vương gia?

Lưu Lăng thấy y phản ứng mạnh như vậy cũng không để tâm đến sự thất lễ của y, chỉ thản nhiên gật đầu cười nói: - Thân phận Vương gia không phải là cái có thể tùy tiện giả mạo đấy, sơ sẩy chút bị chém đầu như chơi.

https://thuviensach.vn

Phạm Nguyên Sơn lui về phía sau, vẻ mặt lập tức chuyển thành đề phòng. Y chùi cái miệng đầy mỡ một cái, nhìn Lưu Lăng hỏi: - Chẳng lẽ... Ngươi là Trung Thân Vương Lưu Lăng?

Lưu Lăng nói: - Trong thành Thái Nguyên này có tới mấy vị Vương gia, ngươi làm sao lại cảm thấy ta là Trung Thân Vương?

Hắn nói đến đây kỳ thật là đã ngầm thừa nhận sự dự đoán của Phạm Nguyên Sơn.

Phạm Nguyên Sơn hừ một tiếng nói: - Nếu đã rơi vào trong tay ngươi, muốn đánh muốn giết tùy ngươi, đối xử với ta như thế này, ngươi muốn vũ nhục ta sao?

Lưu Lăng cười nói: - Bổn vương nếu muốn giết ngươi thì cần gì phải làm như vậy lại còn lãng phí một bình rượu ngon, một con gà béo? Có lẽ đại nhân nhà các ngươi rất thất vọng với bản Vương, cho rằng bổn Vương cá mè một lứa với những gian thần trong triều. Có phải hắn ta cảm thấy bổn Vương không phải một người có thể cộng tác, càng không tin bổn Vương sẽ ra tay với lũ sâu mọt trong triều cho nên ngay cả các ngươi cũng cho rằng ta là một tiểu nhân gian trá, đúng không?

Phạm Nguyên Sơn sửng sốt, lẩm bẩm nói: - Ngươi... Làm thế nào lại biết được tất cả như thế?

Y ngẩng đầu nhìn Lưu Lăng hỏi: - Ngươi thật sự biết đại nhân nhà ta sẽ xuống tay với Tư Mã Luật?

Nói xong câu đó, dường như y cũng ý thức được mình đã nói lộ ra cái gì, lập tức ngậm miệng.

Lưu Lăng cười ha hả, nói: - Phạm Nguyên Sơn, ngươi là một con người rắn rỏi, cốt khí cũng rất ương ngạnh. Tuy nhiên người như vậy bổn Vương rất thích!

https://thuviensach.vn

Đang nói, Chu Diên Công vén rèm đi đến. Vừa vào cửa y liền kéo áo quỳ xuống đất, cung kính dập đầu ba cái: - Chu Diên Công bái kiến Vương gia!

Lưu Lăng đi tới đỡ y dậy nói: - Diên Công à, sao mới vào Quân Cơ Xứ có vài ngày đã bị lây nhiễm cái loại lễ nghĩa lộn xộn này rồi?

Chu Diên Công cảm khái nói: - Ân tái tạo của Vương gia Diên Công từng giây từng phút khắc cốt ghi tâm.

Lưu Lăng sút một phát vào mông Chu Diên Công nói:

- Miệng đầy khí chua lét, đứng lên mà nói!

Chu Diên Công bị đá một cước, mắng một câu, lại trở nên thoải mái như được uống mật ong, mặt mày hớn hở đứng lên, tỏ vẻ nịnh nọt cười nói: - Vương gia, mấy ngày nay không gặp ngài thật sự là nhớ da diết. Vương gia có mạnh khỏe không? Mỗi một ngày không được trông thấy hình bóng Vương gia, trong lòng Diên Công càng bức bối không chịu nổi.

Chu Diên Công là một tên cận thị, Lưu Lăng rõ ràng đã trở về chỗ ngồi, y lại vẫn hướng về vị trí ban nãy của Lưu Lăng mà nịnh bợ khiến cho Lưu Lăng bật cười ha hả. Lưu Lăng cười mắng: - Ngươi, cái tên gia hỏa này! Ta đã bảo Mẫn Tuệ chuẩn bị thức ăn cho ngươi rồi, đừng có giả vờ giả vịt nữa!

Chu Diên Công cười ha hả nói: - Vẫn là Vương gia hiểu Diên Công, sức ăn của mấy vị đại nhân trong Quân Cơ Xứ còn không bằng một con mèo nữa, hơn nữa đồ ăn nhìn thì đẹp mắt nhưng ăn vào lại không có vị gì đặc biệt, không bằng lúc còn ở trong Vương phủ, mồm to ăn miếng thịt lớn, thoải mái tự tại. Mấy ngày nay thực sự làm ta đói bụng lắm rồi, đành phải lủi trở về Vương phủ cầu Vương gia thưởng cho một miếng thịt lót dạ.

Y nói câu này mà cũng không đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Chu Diên Công giật giật cái mũi nói: - Vương gia, ngài lại nói dối ta, phòng sách này rõ ràng có rượu có thịt, không phải là ngài đoán trước được ta trở về chứ?

Lúc này, một giọng nói vang lên cách Chu Diên Công không xa vang lên, dọa cho y nhảy dựng lên.

- Những thứ kia đều bị ta ăn hết rồi.

Chu Diên Công cận thị nên không phát hiện ra trong thư phòng của Lưu Lăng còn có một người khác nữa. Mà Phạm Nguyên Sơn vì phòng bị Lưu Lăng nên lui về phía sau vài bước, tựa vào một cái giá treo áo mà đứng, cho nên Chu Diên Công không nhìn thấy y.

Phạm Nguyên Sơn nhìn Chu Diên Công, thật thà chất phác nói: - Nếu ngươi muốn ăn thì vẫn còn nửa cái đùi gà, nếu ngươi không chê thì có thể ăn đi.

Lưu Lăng sặc một tiếng, nhịn không được phải bật cười. Trong lòng tự nhủ hai kẻ đáng yêu nhất thiên hạ hiện nay, sao lại cùng xuất hiện trong thư phòng của Lưu Lăng ta một lúc thế này? Một chân chất, nhưng lại có vài phần hẹp hòi. Một giảo hoạt, kỳ thật trong lòng lại chân chất vô cùng. Hai người tụ lại cùng một chỗ có lẽ có thể cùng tỏa sáng.

Ánh mắt Lưu Lăng sáng ngời, trong lòng tự nhủ nếu để cho tiểu giảo hoạt cận thị Chu Diên Công bám càng buôn chuyện với người nhìn thì có vẻ khù khờ nhưng thật ra lại cực kỳ khù khờ như Phạm Nguyên Sơn, biết đâu sẽ moi được một vài tin tức hữu dụng!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 49+1: Thần Y Không Thông Minh (1)

Chu Diên Công mặc dù là thư sinh nhưng kỳ thật lại có vài phần khí chất giống lãng khách giang hồ. Tính cách uống chén rượu lớn ăn miếng thịt to dù sao cũng không phải của văn nhân đọc sách mười mấy năm, nếu để cho y thay một bộ quần áo rách nát, không biết chừng sẽ có đệ tử cái bang đến nhận thân nhân.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, Chu Diên Công một thân khí phách giang hồ và Phạm Nguyên Sơn vốn là người trong giang hồ, chỉ sau hai chén rượu vào bụng, hai người bọn họ không ngờ đều có cảm giác hận không thể gặp được đối phương sớm hơn. Hai người kia đều là loại ăn khỏe, một con gà béo hai cân thịt bò chín vừa rồi chẳng qua chỉ đủ giúp Phạm Nguyên Sơn không còn đói bụng mà thôi. Mâm thực phẩm rượu thịt Mẫn Tuệ vừa bưng lên không được bao lâu đã bị hai người ăn hết hơn một nửa.

Lưu Lăng cười, hắn cứ ở trong thư phòng ngược lại làm cho hai người kia không được tự nhiên. Vì thế, vị chủ nhân Lưu Lăng này không thể không đi ra ngoài tản bộ, còn hai vị khách kia vẫn ngồi trong thư phòng nâng ly cạn chén diệt mồi nhiệt tình.

Vừa đi ra khỏi thư phòng, Lưu Lăng chợt nghe từ trong thư phòng truyền ra một đoạn hội thoại quen thuộc.

- Một con rồng, hai anh em tốt, ba ngôi sao sáng, tứ hỉ phát tài, năm người đi đầu, sáu lục lục! Bảy khéo léo! Tám con ngựa! Chín liên hoàn! Mười phấn khởi!

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng đổ mồ hôi một, trong lòng tự nhủ tập tục uống rượu vung quyền xem ra cũng đã có lịch sử truyền thống lâu đời.

Chu Diên Công không phải người thất thố, lúc trước khi Lưu Lăng giới thiệu Phạm Nguyên Sơn đã ngầm chỉ ra thân phận của người này. Chu Diên Công là người thông minh tất nhiên hiểu được ý muốn của Lưu Lăng, bằng không y cũng không thể nhanh như vậy đã uống rượu vung quyền thân mật như huynh đệ với Phạm Nguyên Sơn.

Kiếp trước khi Lưu Lăng đọc truyện Thủy Hử thì luôn luôn có một sự nghi vấn, một chuyện cố hết sức nghĩ mãi mà không ra. Truyện Thủy Hử chứa nhiều hảo hán, nhưng chỉ được nghe kỳ danh lẫn nhau, lần đầu tiên gặp mặt chém gió vài ba câu đã cảm thấy người này nghĩa khí vì thế muốn kết làm huynh đệ khác họ, từ đó về sau cởi mở giúp nhau không tiếc cả mạng sống.

Là do người cổ đại tính tình thẳng thắn dễ tin người, hay đều là loại ngu ngốc?

Dễ dàng như vậy liền tin tưởng người khác, rốt cuộc là tốt hay xấu?

Còn có chuyện khiến Lưu Lăng kinh ngạc là hắn đã đến thời Ngũ Đại Thập Quốc lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thấy được bao nhiêu hảo hán như trong truyện Thủy Hử. Sau này Lưu Lăng cho ra một kết luận đó là từ cổ chí kim, tiểu thuyết đều lừa dối nhân loại. Bất kể là do đại tác giả thời cổ đại viết ra hay là tiểu thuyết trên internet, tất cả đều có sở trường biên soạn chuyện xưa lừa người.

Thà tin rằng trên đời có quỷ còn hơn tin vào những cái thứ kia.

Đây là kết luận đã trải qua kiểm chứng của Lưu Lăng.

Mẫn Tuệ đi theo sau Lưu Lăng, vẫn còn chu chu cái miệng nhỏ nhắn rầu rĩ không thôi. Lưu Lăng thấy tiểu nha đầu này thật sự đáng yêu, không kìm

https://thuviensach.vn

nổi giơ tay vuốt một cái lên cái miệng nhỏ của nàng.

- Nhìn cái miệng trề ra của ngươi kìa, sắp buộc túm lại như lông con lừa được rồi đấy.

Mẫn Tuệ bị động tác thân mật của Lưu Lăng làm cho hoảng sợ, nàng không nghĩ Lưu Lăng sẽ làm động tác thân mật như vậy. Nàng chỉ là một hạ nhân, tuy rằng ỷ vào sự yêu thích của Lưu Lăng và tuổi tác còn nhỏ nên thường hay nói không suy nghĩ, nhưng nàng không nghĩ tới Lưu Lăng lại có thể đối xử với nàng như vậy.

Nhân phẩm vào thời điểm này được thể hiện ra rồi, nếu người vuốt cái miệng nhỏ của Mẫn Tuệ không phải Lưu Lăng mà là một người khác thì nhất định sẽ bị mắng là đồ lưu manh, văn minh một chút thì gọi là kẻ lãng tử phóng đãng, nếu gặp phải nữ tử tính tình cương liệt thì đã bị ăn một bạt tai rồi.

Mà lúc này Lưu Lăng chiếm tiện nghi của người ta, trong lòng cô gái nhỏ kia không ngờ vừa sợ hãi lại có chút run rẩy.

Cô gái nhỏ này tuy chỉ mới có mười ba mười bốn tuổi, thân mình tuy chỉ đến bả vai Lưu Lăng, bộ ngực tuy rằng đã hơi gồ lên nhưng vẫn còn ngây ngô giống một ngọn cỏ non. Nữ tử cổ đại đa số trưởng thành sớm, đối với khái niệm sự khác biệt của nam và nữ rất tuân thủ. Cho nên ngay cả là khi Lưu Lăng giơ tay vuốt vuốt cái miệng của nàng, trong lòng nàng cũng rất ngượng ngùng kinh sợ, đương nhiên chỉ có xấu hổ chứ không tức giận.

- Nô tì... Nếu Vương gia không vui thì nô tì không bao giờ dám lắm mồm nữa.

Mẫn Tuệ đỏ mặt hạ giọng nói. Nàng đứng sững tại đó, hai cánh tay nắm lấy góc áo, bộ dạng đáng yêu vô cùng. Tuy rằng tuổi nàng còn nhỏ, nhưng dáng người đã có sự khác biệt. Tuy hai khối mô người trước ngực mới chỉ nhô lên một chút nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nhìn bộ dạng nhăn nhó của nàng, trong lòng không khỏi nảy ra một ý nghĩ tà ác. Mẫn Tuệ đỏ mặt đáng yêu như thế, hơn nữa đã là nụ hoa chớm nở, sau này khi thi hành gia pháp có nên tính cả nàng vào không nhỉ? Nghĩ đến đây, Lưu Lăng theo bản năng nhìn thoáng qua cái mông của Mẫn Tuệ.

Ừ... Quả thật cần phải bồi dưỡng tốt, nếu không khai khẩn một chút mà chỉ dựa vào sự phát triển tự nhiên của nàng thì hẳn là rất khó đạt tới cấp độ mập mà không ngấy như của Liễu Mi Nhi.

Vừa nghĩ tới Liễu Mi Nhi, khóe miệng Lưu Lăng không tự chủ mỉm cười.

Nhìn nét mặt tuấn lãng của Lưu Lăng đang lộ nụ cười mang hàm ý sâu xa, tiểu nha hoàn Mẫn Tuệ càng co quắp lại. Nói cho cùng nàng chỉ là một đứa con nhà nghèo, về lịch duyệt kiến thức không thể bằng người đã làm cung nữ vài năm như Liễu Mi Nhi. Lúc này bị chủ nhân nhìn chăm chú, nàng hoàn toàn không biết phải làm sao.

Lưu Lăng nhìn tiểu nha hoàn có khả năng trong mấy năm tới sẽ trở thành mỹ nữ này, trong lòng không khỏi bắt đầu suy xét. Mỹ nhân như thế nếu không dạy dỗ một chút quả thực phải giậm chân giận dữ. Kế hoạch nuôi dưỡng mỹ nữ vẫn có thể thực hiện được, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng không gian phát triển rất lớn.

Nghĩ đi nghĩ lại Lưu Lăng cảm thấy phải tự khinh bỉ chính mình một chút, có phải do kiếp trước phải nín nhịn chuyện trên giường quá lâu? Kiếp trước cả đời hắn là xử nam hàng thật giá thật, kiếp này chẳng lẽ muốn đòi lại hết? Nếu chỉ có vậy vì sao khi đối mặt với Liễu Mi Nhi lại không hạ thủ được?

Lưu Lăng nghĩ nếu trong nhà có một nha hoàn như Trần Tử Ngư thì tốt biết bao, vậy mà sao bây giờ toàn là loại chưa biết gì thế này.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng không phải một người vệ đạo, cũng không phải một ngụy quân tử, hắn chỉ là muốn đợi sau khi quả chín nẫu rồi mới ngắt lấy, như vậy hương vị sẽ càng thêm ngon.

Kỳ thật Lưu Lăng cũng không phải là không có ý nghĩ khẩn trương tìm nữ nhân để khai mở tấm thân xử nam, nhưng cho hắn đi ra ngoài dọa nam nạt nữ hắn không hạ thủ được. Đi thanh lâu hắn lại sợ nhiễm bệnh. Thật ra dùng thân phận của hắn nếu muốn nữ nhân thì rất dễ dàng. Đừng nói vùi hoa dập liễu, cho dù là muốn ngắt một lúc vài nụ hoa chớm nở cũng không khó.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 49+2: Thần Y Không Thông Minh (2)

Có lẽ văn minh hiện đại đã rèn luyện cho hắn sự tự chủ khiến người không thể lý giải, ngay cả chính hắn có đôi khi cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Lưu Lăng nhìn bộ dạng co quắp của Mẫn Tuệ, hiểu ý cười nói: - Đi thôi, cùng ta đi gặp tên mạng lớn Vương Tiểu Ngưu. Nghe nói ngày hôm qua hắn ta đã tỉnh lại? Sao nào?

Mẫn Tuệ bị Lưu Lăng nhìn chăm chú, tim đập như hươu chạy, ước gì có thể tìm được việc khác để làm luôn và ngay. Lưu Lăng vừa nói muốn đi gặp Vương Tiểu Ngưu, tiểu nha đầu này ngay lập tức đi vọt lên phía trước. Sau khi đi được mấy bước chợt nhớ tới mình không nên đi trước Vương gia, vì thế đỏ mặt đứng tại chỗ chờ Lưu Lăng.

Lưu Lăng cười, cúi đầu xuống vừa lúc thấy quần áo Mẫn Tuệ hơi quái lạ, ngay từ đầu không nhìn thấy nhưng nhìn kỹ mới phát hiện hóa ra là quần áo hơi nhỏ, dưới làn váy Mẫn Tuệ lộ ra một đoạn bắp chân trắng như tuyết. Cô gái mười ba mười bốn tuổi đúng là lúc thân thể đang vào thời kỳ dậy thì, quần áo nhỏ cũng là bình thường, nhưng trong lòng Lưu Lăng lại sinh ra áy náy, thân là một thân vương, quần áo cho nha hoàn trong phủ lại không thể vừa người, không thể không nói thật phải xin lỗi cái thân phận Vương gia này. Tuy rằng theo như Lưu Lăng cảm thấy thì váy càng ngắn càng đẹp mắt.

- Mẫn Tuệ.

Lưu Lăng gọi một tiếng.

https://thuviensach.vn

- Vương gia, có chuyện gì ạ?

Lưu Lăng nói: - Tỷ tỷ Mi Nhi của ngươi cũng đã khá hơn, cứ ở trong phòng mãi cũng không tốt cho sức khỏe. Ngày mai ngươi dẫn nàng ra ngoài đi dạo, tiện thể mua cho ngươi mấy bộ y phục luôn.

Nói xong, Lưu Lăng lại bước đi tiếp. Chờ lúc hắn đi đã khá xa, Mẫn Tuệ cúi đầu nhìn bắp chân lộ ra ngoài của mình khuôn mặt không khỏi lại đỏ lên.

Lưu Lăng mới tới gần phòng Vương Tiểu Ngưu đã nghe thấy trong phòng truyền ra một tiếng cãi vã. Tuy không kịch liệt nhưng hiển nhiên có hai người đang bất đồng quan điểm.

- Thân thể của ngươi vừa mới có biến chuyển tốt, sao lại không chịu kiêng thế? Thịt cá quá bổ thế này nếu không cẩn thận sẽ làm hỏng cơ thể!

Lưu Lăng nhận ra đây giọng của Lý Đông Xương.

- Ta nói thần y này, ta biết ngài nói rất có lý, luận về y thuật ở thành Thái Nguyên này ngài là thần y số một số hai, theo lý thuyết những điều ngài nói ra nhất định phải nghe, nhưng ngài không biết rằng thân thể của Vương Tiểu Ngưu này không giống người bình thường! Ta đã nói với ngài rồi, khi còn ở biên giới phía nam, Vương Tiểu Ngưu ta đi theo Đại tướng quân Vương, à... không đúng, đi theo Trung Thân vương của chúng ta chinh chiến sa trường, cũng là một nam tử nổi tiếng!

- Nhớ có một năm ta bị trọng thương, bị một thằng nhãi con Hậu Chu chém đao vào trên cổ, thiếu chút nữa đã cắt cụt đầu lão tử, nhưng mạng ta lớn, bị chặt đứt nửa cổ vẫn không chết! Ngài có biết vì sao không? Đó là bởi vì chúng ta có thần uy của Vương gia bảo hộ!

- Lúc ấy Vương gia đã từng nói, tên tiểu tử này dũng cảm! Cần nhanh chóng khôi phục thương thế, và lại đi theo bổn Vương tới sa trường dương

https://thuviensach.vn

uy! Các ngươi nói xem phải làm thế nào mới khiến thân thể hắn mau khỏe lại?

Vương Tiểu Ngưu nuốt nước bọt hỏi Lý Đông Xương: - Thần y, ngài đoán xem các hảo hán tướng lĩnh dưới trướng Vương gia nhà chúng ta trả lời như thế nào?

Lý Đông Xương bị y chặn họng, tức giận nói: - Ta làm sao biết được.

Vương Tiểu Ngưu cười hì hì rồi lại nói: - Ta nhớ Hoa tướng quân lúc ấy đã nói, cần gì phải nghĩ, cứ uống chén rượu lớn ăn miếng thịt to, máu thịt trên cổ sẽ được bù đắp lại!

Lý Đông Xương hừ một tiếng, tỏ vẻ mặc kệ.

Vương Tiểu Ngưu hưng phấn nói tiếp: - Ngài đoán Vương gia nói sao nào?

Không đợi Lý Đông Xương tiếp lời, y đã nói tiếp: - Vương gia nói, hiện trong quân doanh không có chén lớn rượu, cũng không có khối thịt to, nhưng tiểu huynh đệ này để khôi phục thân thể cần uống rượu ăn thịt phải làm sao bây giờ!

Trong ánh mắt Vương Tiểu Ngưu lóe lên thần thái khác thường nói: - Lúc ấy các tướng quân hô một tiếng làm lòng ta như được ngâm mật ngọt!

- Các tướng quân hô: Cướp từ trong doanh bọn Hậu Chu!

- Vương gia cười ha ha, dùng roi ngựa chỉ về phía quân doanh Hậu Chu nói: Đêm nay ta muốn đến nơi đó! Đoạt lấy rượu thịt cho tiểu huynh đệ bị thương này, nhân tiện cướp hộ hắn vài nữ nhân, các ngươi ai đi cùng ta?

Vương Tiểu Ngưu thần thái sáng láng nói: - Vào lúc nửa đêm, Vương gia mang theo năm ngàn người tập kích quân doanh Hậu Chu, một hơi xông

https://thuviensach.vn

vào đại doanh Hậu Chu ba lượt, lập tức đại doanh Hậu Chu vỡ tung! Ta bảo Lý thần y, lúc ấy ngài không biết đâu, Hậu Chu có mười lăm vạn đại quân, mà lúc ấy Vương gia chỉ có ba vạn người, không ai ngờ rằng Vương gia có thể tự mình mang người đi tập kích đại doanh Hậu Chu ban đêm!

- Vì cướp lấy rượu thịt cho Vương Tiểu Ngưu ta, Vương gia không tiếc đưa thân vào nơi hiểm địa! Ân tình này Vương Tiểu Ngưu cả đời không quên! Sau khi ăn rượu thịt Vương gia cướp về Vương Tiểu Ngưu ta khỏi rất nhanh! Vết thương nặng như vậy mà chỉ không đến ba tháng ta lại có thể cầm đao quần nhau với đám nhãi con Hậu Chu rồi! Ngài nói đi Lý thần y, ngài không cho ta ăn thịt, làm sao ta có thể khá lên được? Đây đã là lần thứ hai Vương gia cứu tính mạng Vương Tiểu Ngưu ta rồi, nếu ta không mau chóng khỏe lại để làm trâu làm ngựa báo đáp Vương gia thì ta còn là người sao?

Lưu Lăng đứng bên ngoài nghe Vương Tiểu Ngưu nói chuyện, ngẫm nghĩ một chút thấy quả thật có chuyện như vậy, bất quá đêm đó hắn tập kích quân doanh Hậu Chu kỳ thật không phải cướp rượu thịt để cứu Vương Tiểu Ngưu. Mục đích hắn nói ra những câu ấy chủ yếu là để xốc lại sĩ khí binh sĩ, không ngờ Vương Tiểu Ngưu lại thật thà như vậy.

Trận chiến ấy đã trôi qua bảy tám năm, hiện tại nhớ tới vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Còn nhớ lúc ấy khi Nguyên soái Tôn Huyền Đạo của Hậu Chu rút lui đã cảm thán: - Bắc Hán có Lưu Lăng thủ hộ như lạch trời khó có thể vượt qua!

- Nói gì cũng không được! Đầu tiên ăn thức ăn nhẹ trước, thịt cá bổ quá hoá nẫu, ta là thầy thuốc, ngươi bây giờ là bệnh nhân của ta, nhất định phải nghe theo ta mà làm!

Nghe lời Lý Đông Xương nói thì chứng tỏ y không cảm thấy hứng thú với chuyện xưa mà Vương Tiểu Ngưu vừa kể, vẫn kiên trì với ý kiến của mình.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Ngưu trầm mặc một lát nói: - Thật sự không cho ta ăn thịt?

- Tuyệt đối không được!

Chỉ nghe Vương Tiểu Ngưu hung hãn nói: - Tốt! Nếu như thế thì ta sẽ nhịn đói gần chết, sau đó đi khắp nơi loan tin ngươi trị bệnh khiến ta gần chết! Nói ngươi giả mạo đệ tử thần y Ngô Bản, chữa bệnh linh tinh hại chết người!

Lý Đông Xương cứng miệng, cả giận nói: - Ngươi là đồ tiểu nhân!

Vương Tiểu Ngưu cười ha hả nói: - Ngươi có sợ không?

Lưu Lăng thật sự không kìm nén nổi, đứng ngoài cửa mỉm cười. Vương Tiểu Ngưu thật đúng là một nhân tài, “ta sẽ nhịn đói gần chết, sau đó đi khắp nơi loan tin... làm ô uế tên tuổi Lý Đông Xương không biết trị bệnh”, thật không ngờ lại nghe không ra khuyết điểm trong cái mưu mẹo này.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 50+1: Vương Tiểu Ngưu Đã Trải Qua (1)

Lưu Lăng đẩy cửa đi vào, cười ha hả nói: - Gà vịt thịt béo đầy mỡ, Lý thần y nói cũng có đạo lý, nhưng thủ hạ của ta đều là những nam tử thô thật, bình thường thô cuồng đã quen, ăn nhiều một chút chắc cũng không có vấn đề gì. Thần y, bổn Vương bán cho ngài một phần nhân tình, ngài thử dàn xếp một chút được không?

Lưu Lăng vừa nói vừa bước vào phòng, trên mặt mang theo nụ cười bình thản.

Lý Đông Xương nhìn thấy Lưu Lăng, khẩn trương xoay người thi lễ. Vương Tiểu Ngưu vốn đang ngồi ở trên giường lý luận với Lý Đông Xương, vừa thấy Lưu Lăng tiến vào không khỏi ngây ngốc một tích tắc. Sau đó y mới kịp có phản ứng, trở mình khó nhọc tụt xuống giường khấu đầu.

- Vương Tiểu Ngưu khấu kiến Vương gia! Tạ ơn Vương gia cứu mạng!

Thân thể y vẫn còn chưa khỏe hẳn, trở mình leo từ trên giường xuống đã tác động đến miệng vết thương, chỉ có điều trong khoảng khắc nhìn thấy Lưu Lăng, Vương Tiểu Ngưu đã quên tất cả vết thương trên người mình. Tuy rằng bởi vì động tác quá lớn mà tác động miệng vết thương, sự đau đớn không phải người bình thường có thể chịu đựng được, nhưng trong lời nói sùng kính của y không thấy bất kỳ một tia đau đớn nào.

Lưu Lăng đi đến đỡ y lên nói: - Không thể tưởng tượng được ngươi lại là lão binh từ nhiều năm trước của bổn Vương, lần này coi như gặp lại cố nhân. Đứng lên, đứng lên mà nói.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Ngưu lại dập đầu nhiều lần, lúc này mới giãy giụa đứng lên. Mấy ngày nay ở trong phủ Thân Vương điều dưỡng, thân thể của y khôi phục rất nhanh. Vốn bị băng bó kín mít như xác ướp thì hiện tại chỉ còn phần bụng ngực là quấn băng dày.

Lưu Lăng vỗ bờ vai của y nói: - Ừ, phục hồi không tệ, không quá vài ngày sẽ lại trở lại là một tiểu tử khí lực như rồng!

Hắn xoay người nói với Lý Đông Xương: - Lý thần y y thuật cao siêu, đa tạ ngài!

Hắn cảm tạ Lý Đông Xương thực sự không phải là lời khách sáo, Vương Tiểu Ngưu có thể bình phục, Lưu Lăng thật sự vui mừng, sự cảm tạ với Lý Đông Xương cũng không hư tình giả ý chút nào. Đối với thuộc hạ đã từng theo mình sát phạt trên chiến trường sinh tử, Lưu Lăng đều có một loại tình cảm đặc thù.

Lý Đông Xương nói: - Vương gia quá khen, đây chỉ là bổn phận của thảo dân mà thôi. Thân là thầy thuốc, đây là chuyện thảo dân nên làm.

Lưu Lăng gật gật đầu nói: - Lý thần y và lệnh sư Ngô Bản thần y rất giống nhau, đều làm cho người ta khâm phục.

Lý Đông Xương sợ hãi nói: - Vương gia, Đông Xương tuyệt đối không dám đánh đồng với ân sư. Ân sư đạo đức sâu dày, y pháp như thần, Đông Xương chưa từng lĩnh hội được diệu pháp của ân sư, chỉ có bồi dưỡng đạo đức coi như miễn cưỡng không bôi nhọ sư môn.

Lưu Lăng cười nói: - Nếu có cơ hội có thể gặp mặt Ngô thần y một lần thì cuộc đời này sống không uổng rồi. Chỉ đáng tiếc Ngô thần y dạo chơi tứ hải như thần long thấy đầu không thấy đuôi, sợ rằng bổn Vương vô duyên gặp được.

https://thuviensach.vn

Lý Đông Xương nói: - Ân sư thường cách một thời gian đều dạo một vòng qua chỗ mấy người đệ tử, mặc dù không có quy luật nhưng cách ba đến năm năm chắc gặp một lần. Nếu Vương gia thật tâm muốn gặp ân sư thì khi ân sư tới Đông Xương nhất định sẽ thông báo.

Lưu Lăng ánh mắt sáng ngời nói: - Như thế thật tốt!

Hắn thực sự rất tôn kính Ngô Bản, đồng thời bởi vì kiếp trước đã được xem qua phim truyền hình Thần Y Đại Đạo Công nên hắn rất muốn nhìn xem Ngô Bản thật này và Ngô Bản do Trịnh Thiếu Thu đóng có gì khác nhau.

Hắn xoay người kéo Vương Tiểu Ngưu nói: - Vương Tiểu Ngưu muốn ăn thịt, không biết ăn một chút có ảnh hưởng gì lớn đến việc trị thương không? Nếu có thể thì kính xin thần y dàn xếp một chút.

Vương Tiểu Ngưu nhìn cảm kích Lưu Lăng, trong lòng tự nhủ Vương gia đối với Vương Tiểu Ngưu ta thật là tốt.

Lý Đông Xương thấy Lưu Lăng đường đường là Thân Vương, vậy mà lại nói chuyện với mình tôn trọng như vậy, trong lòng cũng hết sức thoải mái, y ngẫm nghĩ một chút nói:

- Ăn ít một chút cũng không sao.

Vương Tiểu Ngưu lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Lý Đông Hưng bất đắc dĩ lắc đầu, cáo từ đi ra ngoài. Không bao lâu, nữ tỳ khiến Lưu Lăng cũng phải e ngại, Phan Kim Liên bưng một khay thức ăn bước vào.

Nàng ta thấy Lưu Lăng không ngờ cũng ở trong này, lập tức hưng phấn. Thân thể to lớn không kìm nổi hơi run rẩy, mà hai luồng đại sát khí trước ngực nàng ta cũng run rẩy theo.

https://thuviensach.vn

- Nô tì Kim Liên bái kiến Vương gia!

Nàng ta ồm ồm nói, hai chân khẽ cong, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, lần này thật sự rất mạnh, không biết có phải nàng ta không biết đau hay không, Lưu Lăng và Vương Tiểu Ngưu đều cảm thấy mặt đất dường như cũng rung chuyển một cái. Mà hai người đều có ảo giác gian phòng sinh ra từng đợt dư chấn theo sự rung lắc của Phan Kim Liên.

- Đứng lên đi.

Lưu Lăng khoát tay áo nói, hắn phải hết sức khống chế chính mình, làm cho mình gặp nguy không loạn, thấy biến không sợ. Mà Vương Tiểu Ngưu há hốc mồm tưởng như có thể nhét vừa hai cái phao câu gà, vẻ mặt khó có thể tin. Y lần đầu tiên nhìn thấy Phan Kim Liên, thật sự là chết sững.

Nói như thế nào nhỉ, khi nhìn thấy Phan Kim Liên, Vương Tiểu Ngưu có cảm giác muốn cai thịt.

Cánh tay kia so với chân ta còn to hơn, Vương Tiểu Ngưu kinh hãi suy đoán, nhìn đi nhìn lại Phan Kim Liên hoàn toàn có thể bao trọn y vào thân thể.

Trên mâm nàng ta mang tới có một con gà mập, một đĩa xào rau, một chén cơm. Còn có một nồi cháo vô cùng mềm mịn. Không biết vì sao, Vương Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn con gà mập kia, sau đó lại liếc mắt nhìn Phan Kim Liên, chợt cảm thấy rất hòa hợp.

Lưu Lăng ngượng ngùng cười, bỗng nhiên ác ý nghĩ ra một chuyện. Hắn nhìn Vương Tiểu Ngưu đã ngây ngốc cả người, lại nhìn vẻ mặt dại trai đang chớp chớp với mình của Phan Kim Liên, nói: - Ừ... Kim Liên là nha hoàn mới trong Vương phủ, dịu dàng hiền thục, về sau nàng ta sẽ thay Mẫn Tuệ chăm sóc ngươi.

Vương Tiểu Ngưu giật mình sửng sốt, trái tim ngừng đập hơn mười giây.

https://thuviensach.vn

Phan Kim Liên căn bản không nghe được những gì Lưu Lăng nói, đôi mắt như chuông đồng chỉ chăm chú nhìn Lưu Lăng, dường như trên mặt Lưu Lăng có hoa tươi vậy, xem ra nàng ta hận không thể nhào tới hung hăng cắn một hai phát. Lưu Lăng bị nàng ta nhìn rất sợ hãi, sợ người phụ nữ này nhất thời không kìm nổi thú tính mà xử lý hắn ngay tại chỗ. Sự dũng mãnh của Phan Kim Liên Lưu Lăng đã từng thấy, nếu nàng ta khống chế không nổi dùng chiêu thức bá vương ngạnh thượng cung, Lưu Lăng không biết nếu mình liều chết phản kháng có đem lại hiệu quả hay không.

- Vậy... Kim Liên, ngươi đi ra ngoài trước, ta có việc khác muốn nói với Vương Tiểu Ngưu.

Phan Kim Liên ồ một tiếng, thuận tay giao mâm đồ ăn cho Vương Tiểu Ngưu, đôi mắt hổ cái nhìn Lưu Lăng nháy hai phát, mặt đầy ẩn tình.

Dù Lưu Lăng định lực phi phàm cũng nổi da gà toàn thân. Trong mắt Phan Kim Liên, Lưu Lăng nhìn thấy ham muốn chiếm đoạt, mà hắn, trong mắt Phan Kim Liên chính là một con thỏ trắng bé nhỏ non mềm. Cảm giác này thực sự khó chịu, Lưu Lăng hận không thể ngay lập tức gả Vương Tiểu Ngưu cho nàng ta để tự cứu lấy mình.

Kỳ thật đây cũng là một chiêu trong binh pháp, gọi là bỏ tốt cứu soái.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 50+2: Vương Tiểu Ngưu Đã Trải Qua (2)

Không biết vì sao khi Lưu Lăng nhìn nàng ta lại có ảo giác chính mình xuyên không tới thời Bắc Tống, người này nhìn thế nào cũng giống Lỗ Trí Thâm đánh chết Trấn Quan Tây phiên bản nữ.

- Vương gia, nô tì ở bên ngoài đợi, có chuyện gì Vương gia gọi ta là được.

Phan Kim Liên dùng một giọng nói mà chính nàng ta tự nhận là rất dịu dàng quyến rũ nói, tỏa tựa kiểu như khi Trương Phi bóp mũi nhăn nhó nói chuyện.

- Ực... Không cần không cần, Vương gia có ta hầu hạ là được rồi, tuy ta là nam nhân, nhưng tay chân rất nhẹ nhàng đấy. Sẽ không kém bao nhiêu so với ngươi, tin tưởng ta!

Vương Tiểu Ngưu chí thành nói.

Phan Kim Liên vừa trừng mắt vừa nói: - Vương gia còn chưa lên tiếng, ngươi nhiều lời cái gì? Mà ngươi, một nam nhân chân tay vụng về có thể hầu hạ được Vương gia? Chuyện gì nam nhân cũng có khả năng làm được thì còn cần nữ nhân chúng ta làm cái gì? Ngài nói đi, Vương gia?

Lưu Lăng khẩn trương ừ một tiếng nói: - Ách... Kim Liên nói rất đúng.

- Tuy nhiên, vừa rồi khi ta đi ngang qua diễn võ trường, bọn Triệu Nhị đang ở đó luyện công. Ta hình như nghe thấy bọn họ đang nghị luận cái gì mà Phan Kim Liên một nữ lưu không đáng nhắc đến... cái gì gì đấy. Ý tứ

https://thuviensach.vn

đại khái là bọn họ căn bản không để công phu của ngươi vào mắt, nói cái gì mà chẳng qua không muốn không chấp nhặt với ngươi mà thôi. Sao? Kim Liên ngươi cũng tập vũ kỹ sao?

Phan Kim Liên vừa nghe vậy, lập tức liền đứng lên. Nàng vừa chống nạnh vừa nói: - Thật sự là ăn gan hùm mật gấu rồi, dám nghị luận sau lưng lão nương! Ách... Không phải, nô tì thuở nhỏ tập được một ít võ nghệ, khoa chân múa tay mà thôi, Vương gia chê cười. Kỳ thật sở trường nhất của nô tì chính là nữ công, đan lát thêu thùa.

Phan Kim Liên mặt đỏ lên, phủ nhận ngay lập tức.

Tuy nhiên vừa nghĩ tới tên Triệu Nhị kia dám chế ngạo sau lưng mình, nàng ta không thể áp chế cơn tức trong lòng. Nàng ta ngẫm nghĩ một chút nói: - Nếu Vương gia còn có chuyện quan trọng thương lượng với hắn, nô tì sẽ đợi ở bên ngoài. Nô tì cáo lui.

Nói xong, nàng ta nghiêng thân mình thi lễ, mở cửa lui ra ngoài. Quay đầu lại ôn nhu mỉm cười với Lưu Lăng, Phan Kim Liên nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Vừa ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt nàng liền biến thành dữ tợn! Ha hả cười lạnh hai tiếng, Phan Kim Liên oán hận lẩm bẩm: - Dám nói nói bậy sau lưng lão nương, lão nương nếu không đánh ngươi đến không còn biết phương hướng gì nữa thì thật hổ thẹn với ba chữ Phan Kim Liên!

Nói xong, chỉ thấy Phan đại hiệp quay người lại, hùng hổ đi thẳng đến diễn võ trường.

Lưu Lăng và Vương Tiểu Ngưu gần như đồng thời thở phào một cái, Vương Tiểu Ngưu không để ý đến sự đau đớn trên cơ thể, đi đến hé cửa ra một khe hở nhỏ, lập tức lau mồ hôi lạnh nói: - Đi rồi.

Lưu Lăng thầm nói một tiếng, xin lỗi Triệu Nhị, bổn Vương... cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Ngưu xoay người trở lại, ngượng ngùng cười nói: - Vương gia, nha hoàn này rất có phong độ của một đại tướng. Nếu ở biên giới phía nam tất nhiên sẽ khiến đại quân Hậu Chu nghe thấy đã sợ mất mật đấy.

Lưu Lăng cười cười, thân là Vương gia hắn không thể tùy tiện bàn luận về một nha hoàn được. Tìm chỗ ngồi ngồi xuống, Lưu Lăng nói: - Có một số việc muốn hỏi ngươi, không cần câu nệ như vậy, ngươi vừa ăn vừa trả lời là được.

Vương Tiểu Ngưu vâng một tiếng, nhưng không thể không biết xấu hổ mà thật sự ăn luôn, cung kính đứng cách Lưu Lăng không xa chờ Lưu Lăng hỏi. Lưu Lăng cười nói: - Đi ăn đi, mấy ngày này phỏng chừng ngươi cũng đói bụng lắm rồi, chỉ có điều chớ ăn quá nhanh, như vậy không tốt cho sức khỏe. Ta nói ngươi không cần câu nệ, cứ như khi chúng ta vẫn còn ở biên giới phía nam đi.

Hắn vừa nói như vậy, trong lòng Vương Tiểu Ngưu nhẹ nhàng thở ra. Ban đầu lúc còn ở biên giới phía nam, Lưu Lăng vẫn luôn cùng các tướng sĩ ăn ở chung một chỗ, uống rượu với nhau, cùng nhau chịu khổ. Hiện tại Lưu Lăng nói như vậy khiến Vương Tiểu Ngưu nhớ lại cảnh sinh hoạt trước kia. Lúc đó tuy gian khổ nguy hiểm nhưng tất cả mọi người rất lạc quan, rất vui vẻ. Có một chủ Soái cùng binh lính đồng cam cộng khổ, đây là hạnh phúc và kiêu ngạo của binh lính.

Vương Tiểu Ngưu vặt một cái đùi gà, chân gà vàng óng ánh xốp giòn khiến y ngay lập tức chảy nước miếng. Chẳng qua trước mặt Lưu Lăng thì không tiện há to miệng đớp lấy, rất kiêu ngạo rất từ tốn, cái miệng nhỏ của y bắt đầu ăn. Chỉ có điều thân là người xuất thân binh nghiệp, ăn như vậy thật sự không đã thèm. Tuy nhiên Vương Tiểu Ngưu đã rất thỏa mãn, hôm nay nếu không phải Lưu Lăng tới chỉ sợ Lý thần y kia sẽ tuyệt đối không chịu để cho y được ăn thịt đấy.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng cũng không nói gì, Vương Tiểu Ngưu trọng thương mới khỏi, nếu cứ sói nhai hổ nuốt như bình thường dù sao cũng không tốt.

- Vương Tiểu Ngưu, ngươi vốn đang ở trong Phủ Viễn quân tại phương nam, sao lại đến đại doanh Kinh Kỳ?

Vương Tiểu Ngưu lau miệng nói:

- Hồi bẩm Vương gia, tiểu nhân là theo chân Nhạc Kỳ Lân Tướng quân trở lại thành Thái Nguyên. Vốn nên đi theo Nhạc đại nhân đến Bát Môn Tuần Sát Ti làm việc, lại nhằm lúc đại doanh Kinh Kỳ tuyển người, tiểu nhân từ Phủ Viễn quân trở về cho nên đã bị giữ lại. Nhạc đại nhân vừa mới trở lại Thái Nguyên nên cũng không nói được gì, đành phải thả người.

Lưu Lăng gật gật đầu, hóa ra là bộ hạ cũ của Nhạc Kỳ Lân, là binh lính doanh thứ ba của Phủ Viễn quân.

- Ngày đó ta đến đại doanh Kinh Kỳ đã phái người tìm ngươi, tại sao không tìm được, sao ngươi lại rơi vào tay Hình Bộ trở thành tử tù?

Vương Tiểu Ngưu bị khơi gợi một đoạn ký ức thống khổ, nhíu mày.

- Ngày đó tiểu nhân giúp Vương gia ngài mở viên môn, kết quả bị thống lĩnh Bàng Long phái người đuổi giết đến tháp vọng. Tiểu nhân thân cô thế cô không phải đối thủ của thân binh Bàng Long, thấy bọn họ đến đành phải tìm nơi ẩn nấp. Sau khi đại doanh Kinh Kỳ xuất phát tiến vào Đô thành, bởi vì tình thế rất loạn tiểu nhân không dám lập tức vào thành. Sau đó tiểu nhân đợi một ngày, nghe nói Vương gia ngài đã phò trợ Bệ hạ đăng cơ rồi, lúc này mới dám đến đại doanh Kinh Kỳ báo danh, trên nửa đường vừa lúc tình cờ gặp sai dịch Hình Bộ đang lùng bắt thân binh của thống lĩnh Bàng Long, bọn họ thấy tiểu nhân mặc quân phục của đại doanh Kinh Kỳ, lại chỉ có một mình, vì thế không hỏi xanh đỏ đen trắng đã bắt tiểu nhân.

https://thuviensach.vn

- Sau khi tới Hình Bộ, cũng chưa từng có người thẩm vấn, chỉ bưng tới một bản khẩu cung để cho tiểu nhân ký tên, trước đây tiểu nhân có đọc sách nên nhận ra được vài chữ, vừa nhìn thấy liền luống cuống. Khẩu cung kia không phải của tiểu nhân, hoàn toàn xa lạ. Nếu khẩu cung kia bị định tội, tất nhiên sẽ là tội danh xử trảm. Tiểu nhân lúc ấy mới hiểu rõ đây không phải là thay người khác gánh tội, thay người khác chịu chết sao?

- Tiểu nhân không đồng ý ký tên, sai dịch Hình Bộ bắt đầu đánh. Đánh liên tiếp ba ngày, bọn họ thấy tiểu nhân vẫn không chịu đi vào khuôn khổ vì thế thừa dịp tiểu nhân hôn mê đã in dấu tay tiểu nhân vào khẩu cung kia.

Trong mắt Vương Tiểu Ngưu hiện lên một tia sợ hãi, có thể thấy rằng sự thống khổ ngày đó khó có thể xóa nhòa.

- Sau bị nhốt trong phòng giam, hôn mê không biết bao nhiêu ngày, sau đó bị người lôi ra trói lại, nói là đem ra ngoài cửa thành chém đầu!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phỏng Đoán Chân Tướng

Vương Tiểu Ngưu kể lại tất tần tật ngọn nguồn chuyện y bị bắt vào đại lao Bộ Hình, Lưu Lăng càng nghe lòng lại càng tức giận. Trước bọn tử tù Vương Tiểu Ngưu đã có ba đợt phạm nhân bị áp giải ra ngoài cổng thành chém đầu thị chúng. Ai có thể biết được trong ba đợt phạm nhân kia có bao nhiêu dân đen vô tội?

Một đám tử tù cùng Vương Tiểu Ngưu bị mang về Bộ Hình sau khi Thượng Thư Bộ Hình Tư Mã Luật tra xét quả thật đã phát hiện được vài dân đen vô tội, mấy tử tù này sau đó do vô tội nên được phóng thích, cụ thể là phóng đi đâu, trong thông báo được công bố chỉ nói là phát cho ngân lượng rồi đuổi về nguyên quán nhưng cụ thể có phải như vậy hay không thì không ai biết được.

Chỉ có điều không ngờ Tư Mã Luật thật sự có thể điều tra ra việc gánh tội thay, điều này làm cho người ta xôn xao nghị luận. Trong triều đình có một số lời bàn tán nói rằng Bộ Hình chỉ có một mình Tư Mã Luật là thanh minh công chính, những người khác đều là loại tham ô trái pháp luật. Nhất là có một tin đồn, không biết từ miệng người nào nói ra, chỉ đích danh Thị Lang Bộ Hình Bùi Hạo, trực tiếp nói rõ người đứng sau vụ án tham ô này chính là Bùi Hạo!

Tư Mã Luật từng công khai tỏ thái độ hiện tại vụ án còn chưa được điều tra xong, những ai dám phỉ báng trọng thần triều đình đừng trách ông ta truy cứu trách nhiệm. Lời này dường như là để bao che cho Bùi Hạo, từ điểm này ai ai cũng thấy Tư Mã Luật là người công chính vô tư. Theo lý

https://thuviensach.vn

thuyết trong vụ án này Tư Mã Luật có tội thất trách, nhưng mọi người dường như chỉ thấy chỗ tốt quên đi tội lỗi của ông ta.

Bùi Hạo bất hòa với ông ta, đây là chuyện mà mọi người đều biết, Tư Mã Luật chủ động đứng ra bảo vệ Bùi Hạo điều này làm cho mọi người càng thêm tán thưởng ông ta. Gì mà bất kể hiềm khích lúc trước, cái gì công chính nghiêm minh, từ ngữ ca ngợi đủ để chất đầy mấy cỗ xe ngựa. Ngược lại thân làm Chủ thẩm vụ loạn đảng của Thái Tử, Thị Lang Bộ Hình Bùi Hạo phải nhận lấy sự khiển trách dồn dập như sóng triều!

Dư luận như hổ, ở nơi đầu sóng ngọn gió Bùi Hạo lại biểu hiện cực kỳ điềm tĩnh. Y duy trì sự trầm mặc với mọi chất vấn khiển trách của nhóm Ngự Sử, thậm chí đối với sự thăm hỏi của Hiếu Đế cũng chỉ dập đầu tạ tội. Không biết vì sao sự bình tĩnh của y lại làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Mỗi người đều đoán không được Bùi Hạo biện giải cho mình như thế nào, dựa vào đâu để xoay chuyển việc mất danh dự thậm chí là mất chức quan. Duy chỉ có Tư Mã Luật cảm thấy lo lắng với biểu hiện của Bùi Hạo, nếu nói trong Bắc Hán quốc này có người hiểu rõ Bùi Hạo nhất thì ngươi đó chắc chắn là vị ân sư này của Bùi Hạo rồi, ngay cả phụ thân của Bùi Hạo cũng không bằng được!

Tư Mã Luật không nói ra, nhưng lại âm thầm phòng bị!

Chó cắn người thường không sủa, Tư Mã Luật không cần điều tra, chỉ nhìn biểu hiện âm trầm của Bùi Hạo ông ta cũng đã đoán được là ai đang âm thầm xuống tay với mình. Hai người đã từng là thầy trò tốt nhưng bây giờ lại trở thành kẻ thù hiểu rõ đối phương nhất.

Lại có một chuyện lạ lùng khó tin khác nữa là dường như Hiếu Đế không quá để ý đến vụ án này của Bộ Hình, chỉ lâm triều chất vấn Tư Mã Luật và Bùi Hạo một chút, lệnh cho hai người cần phải tra rõ vụ án này, không cho

https://thuviensach.vn

phép lại có người dân vô tội phải gánh tội thay, chết thay! Thật là khó tưởng tượng, người liên quan trực tiếp đến vụ án là Tư Mã Luật và Bùi Hạo đều không bị cách ly, mà vụ án lại được giao cho bọn họ phúc thẩm! Chẳng lẽ Bắc Hán quốc này ngoại trừ Bộ Hình ra thì vốn không có nha môn nào khác có thể thẩm án hay sao?

Đương nhiên không phải! Đây là vì Hiếu Đế muốn phát ra một tín hiệu. Chỉ cần người sáng suốt cũng nhìn ra được, Bệ hạ muốn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có. Hoàng đế cũng không phải thật sự không để tâm đến chuyện này, mà muốn cho hai người Tư Mã Luật và Bùi Hạo một bậc thang để hạ cánh an toàn.

Hiếu Đế muốn biểu đạt ý tứ là, trẫm không muốn động tới các ngươi!

Tư Mã Luật và Bùi Hạo cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên hiểu được ý đồ của Hoàng đế bệ hạ. Tư Mã Luật vốn đang lo lắng Hoàng đế và Trung Thân Vương vì chuyện này mà chèn ép Bộ Hình, thậm chí bắt giam Thượng Thư Bộ Hình là ông ta. Kết quả Hoàng đế căn bản không có ý nghĩ này, điều này làm cho Tư Mã Luật sao có thể không cao hứng?

Hiện giờ Hiếu Đế vừa mới làm Hoàng đế, không muốn làm rung chuyển cục diện triều đình, đây là một trong những tiền đề lớn. Mà một nhân tố chính đó là Hoàng đế muốn tạo nên một hình tượng nhân từ!

Nhưng cũng bởi vì những điều này, Bùi Hạo lại cảm nhận được sự tuyệt vọng!

Y vốn cho là có Hiếu Đế anh minh, có Trung Thân Vương công chính, lần này rốt cục có thể thực hiện những ý tưởng đã ấp ủ nhiều năm. Nhưng khi Hiếu Đế biểu hiện ra thái độ của mình, y lại một lần nữa cạn hy vọng rồi, hơn nữa lúc này đây trong lòng y như chết lặng.

Tư Mã Luật lúc trước coi trọng y, đề bạt, đưa y lên làm người thân tín nhất của mình trong Bộ Hình, thậm chí có một thời gian Bùi Hạo giống như

https://thuviensach.vn

con trai của Tư Mã Luật vậy. Mà càng như vậy Bùi Hạo càng tiếp xúc với nhiều bí mật hơn nữa! Dần dần, y bị Tư Mã Luật mặt ngoài thanh chánh liêm minh mang vào một thế giới vô cùng hắc ám. Tư Mã Luật đã mở ra hai cánh cửa trước mặt Bùi Hạo, cửa thứ nhất là con đường quan lộ có thể khiến y công thành danh toại.

Cửa thứ hai là thế giới màu xám u ám, con đường tội ác. Bên trong cửa này tràn ngập dục vọng làm cho người ta không rét mà run! Y chưa bao giờ nghĩ đến, không ngờ một người sẽ có hai mặt như vậy! Trung thần trong mắt mọi người không ngờ là người mang tội ác ngập trời!

Thân làm đệ tử, nội tâm Bùi Hạo cực kỳ thống khổ. Y là một người cực kỳ xem trọng tình cảm, là một người trọng tình nghĩa, cũng bởi coi trọng những điều này nên Tư Mã Luật mới có thể bày bộ mặt thật của mình ra trước Bùi Hạo. Bởi vì ông ta xác định, ông ta có ân với Bùi Hạo, Bùi Hạo sẽ không lấy oán báo ân!

Đáng tiếc chính là, ông ta còn đánh giá thấp lương tâm của Bùi Hạo. Sau khi phát hiện bộ mặt thật của Tư Mã Luật, Bùi Hạo rất thống khổ nhiều đêm ngủ không yên, thậm chí hiện giờ cũng thường xuyên bị ác mộng làm tỉnh giấc! Ân sư không ngờ lại là một ác nhân có thể vì tiền vàng mà không từ thủ đoạn nào! Điều này sao có thể không khiến y đau lòng?

Khi y hiểu được ý của Hiếu Đế, nguyên vốn gửi gắm hy vọng vào Hoàng đế bệ hạ, Bùi Hạo rốt cuộc biết chính mình lại phải thất vọng một lần nữa, còn là sự thất vọng hoàn toàn. Nhịn nhiều năm như thế, vất vả lắm mới nhìn thấy hy vọng, lại nặng nề tan biến!

Cuối cùng, Bùi Hạo chọn một con đường không lối về.

Nếu luật pháp triều đình không đụng được tới Tư Mã Luật, nếu Hoàng đế bệ hạ không có ý định động chạm tới Tư Mã Luật, nếu Trung Thân Vương Lưu Lăng không muốn đắc tội Tư Mã Luật, vậy được rồi! Cái danh

https://thuviensach.vn

ác nhân hãy để ta làm, tiếng xấu này để cho ta cõng! Để báo đáp ân của Tư Mã Luật, Bùi Hạo quyết định giết chết Tư Mã Luật rồi tự sát tạ tội.

Giết Tư Mã Luật vì đại nghĩa. Rồi sau đó tự sát, cũng vì đại nghĩa.

Làm thuộc hạ trung thành nhất của Bùi Hạo, nhiều năm đi theo bên cạnh Bùi Hạo, Phạm Nguyên Sơn nói, mệnh lệnh của Bùi Hạo nhất định phải chấp hành, mà nỗi khổ trong lòng Bùi Hạo, Phạm Nguyên Sơn cũng là người hiểu rõ nhất. Y hiểu rằng có đôi lúc không nói ra được mới là sự đau đớn nhất. Mà Bùi Hạo làm sao có thể nói ra? Nói ra rồi ai sẽ tin? Cho dù có người tin, vậy có thể làm được gì?

Khi Bùi Hạo hạ lệnh cho bọn người Phạm Nguyên Sơn ám sát Tư Mã Luật, kỳ thật người tâm tư ngay thẳng như Phạm Nguyên Sơn cũng đã đoán được ý của Bùi Hạo. Nhưng bọn họ không có cách nào để ngăn cản.

Sau khi Chu Diên Công cùng Phạm Nguyên Sơn tống hết ba bình rượu ngon vào bụng, Phạm Nguyên Sơn, người đàn ông này đã đem mọi nỗi buồn khổ trong lòng trút hết ra. Có lúc, một người có thể tâm sự, mấy chén rượu ngon, càng dễ tìm được sự thật hơn bất kỳ hình phạt nào.

Phạm Nguyên Sơn say ngã gục xuống bàn, Chu Diên Công thì nhìn người đàn ông khiến người ta phải tôn kính này, im lặng không nói gì.

Sự đau buồn bi kịch của Bùi Hạo, sao có thể khiến y không xúc động cho được?

Chu Diên Công nhìn Phạm Nguyên Sơn đang ngáy o o, nặng nề thở dài. Nâng chén của mình, Chu Diên Công uống một hơi cạn sạch. Y không phải người Bắc Hán quốc, mà từ Nam Đường bắc tiến tới đây. So ra thì tình cảnh của Nam Đường tốt hơn Bắc Hán rất nhiều. Đệ nhị Hoàng đế Lý Cảnh hiện nay của Nam Đường cũng được coi là người tài đức sáng suốt, trị vì ba mươi lăm châu, dân chúng cũng coi như giàu có. Nhưng mặc dù như vậy,

https://thuviensach.vn

chuyện bất bình cũng xảy ra khắp nơi, huống chi là Bắc Hán nơi phương bắc cằn cỗi rối ren?

Y lại không biết rằng thời cuộc hiện tại của Bắc Hán, vì sự xuất hiện của Lưu Lăng, nhờ Lưu Lăng, người vốn không nên xuất hiện tại nơi không phải thời đại của hắn này, Bắc Hán so với trong lịch sử ghi chép đã tốt hơn rất nhiều.

Nếu dựa theo lịch sử thì Bắc Hán chiếm cứ mười hai châu vùng Hà Đông, khi triều Đường còn thịnh thế vốn có hai mươi bảy vạn chín nghìn một trăm hộ. Sau khi Bắc Hán thành lập, chiến sự thường xuyên, binh dịch nặng nề, người thống trị bắt ép nam giới từ mười bảy tuổi trở lên nhập ngũ, khiến đất vườn hoang vu, trong thôn trang không nhìn thấy người đàn ông khỏe mạnh nào. Lại thêm thuế má nặng nề, nhân dân bị buộc chạy trối chết để tránh chiến loạn và nền chính trị hà khắc. Sau khi Bắc Hán vong, dân cư chỉ còn ba vạn năm nghìn hai trăm hộ, bằng một phần tám so với thời kỳ thịnh vượng của nhà Đường.

Trong mười nước, lãnh thổ Bắc Hán có diện tích nhỏ nhất. Bằng một phần mười Hậu Chu, một phần hai Đại Liêu. Thậm chí Mân quốc nhỏ nhất phía nam diện tích lãnh thổ cũng gấp hai lần Bắc Hán!

Chính vì Lưu Lăng xuất hiện, dân Bắc Hán mới có thể có được cuộc sống bình thường. Bởi vì có Lưu Lăng tồn tại, đại quân phía nam của Hậu Chu mới không vượt biên đốt giết đánh cướp. Hắn lại phụ tá Lưu Trác đăng cơ, đổi cho Bắc Hán một vị Hoàng đế tốt, tài đức sáng suốt!

Nhưng tệ nạn của triều chính không phải một sớm một chiều là có thể thay đổi được, Hiếu Đế không thể, Lưu Lăng cũng không thể!

Đây là bi ai của thời đại này, là bi ai của dân chúng thời đại này. Thời Ngũ Đại Thập Quốc này, Bắc Hán nhỏ bé nhất, phải cố gắng sinh tồn trong không gian chật hẹp, sống dựa vào sự an bài của cường quốc, làm Hoàng

https://thuviensach.vn

đế, Lưu Trác không vẫy vùng nổi. Tư Mã Luật không đơn giản như bề ngoài, không cần nói trong Bộ Hình có nhiều môn sinh của ông ta, mà ngay cả Trấn Quốc tướng quân Tô Hổ Bào đều có quan hệ mật thiết với ông ta. Nếu động chạm đến người này chỉ sợ thật sự sẽ làm lay động căn cơ triều cục Bắc Hán.

Chu Diên Công mặc dù là một ngoại nhân, nhưng có cái nhìn vô cùng sáng suốt!

Y uống nốt tàn rượu trong chén, nhìn Phạm Nguyên Sơn thở dài một tiếng, đứng dậy ra khỏi thư phòng Lưu Lăng. Mà lúc này đây, Vương Tiểu Ngưu nói hết trải nghiệm ở Bộ Hình cho Lưu Lăng biết, chuyện này khiến cho Lưu Lăng thực sự rung động, hắn từ lời Vương Tiểu Ngưu nói dần dần đoán được người đứng phía sau Long Đình Vệ ai!

Người này, cho dù là Lưu Lăng hắn, cũng không phải muốn động tới là có thể động được!

Lưu Lăng rốt cục hiểu được vì sao Hiếu Đế lại thả nổi vụ án tham ô của Bộ Hình như thế, rốt cục hiểu được vì sao Long Đình Vệ vốn phải biến mất lại xuất hiện một lần nữa. Rốt cục hiểu được muốn làm chuyện lợi nước lợi dân khó khăn gian nan như thế nào!

Vụ án này nếu điều tra ra được sự thật, nếu làm không tốt sẽ đẩy Bắc Hán quốc lên con đường diệt vong nhanh chóng!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ấm Áp, Mềm Mại

Lúc Lưu Lăng từ phòng Vương Tiểu Ngưu đi ra, hai hàng mày trên trán đã cau chặt. Hắn chưa từng chú ý tới, hắn mới vừa đi ra khỏi phòng, Vương Tiểu Ngưu ở sau lưng liền cầm một cái đùi gà lên ăn ngấu nghiến. Cũng chưa từng phát hiện, rất nhiều thị vệ đều chạy về phía diễn võ trường, cả đám đều rất hưng phấn giống như đánh máu gà.

Lưu Lăng lúc này, tâm trạng nặng trĩu.

Hắn không biết vì sao mình lại đi đến cửa phòng Liễu Mi Nhi, lúc sắp đẩy cửa đi vào mới phát hiện đây không phải là thư phòng.

Đứng ở cửa phòng Liễu Mi Nhi do dự hồi lâu, Lưu Lăng không biết mình vì sao lại đến nơi này. Chẳng lẽ trong tiềm thức, mình có chuyện gì đó phiền lòng liền tìm tiểu cô nương này nói hết? Hắn không phải thế chứ, có lẽ chỉ có khi Liễu Mi Nhi ở bên cạnh khi đó mới có cảm giác thoải mái, là mình lưu luyến cô ấy?

Lưu Lăng lắc lắc đầu, quay mình đi.

Thân thể tiểu cô nương còn chưa hoàn toàn bình phục, mình không nên đem cảm xúc phiền não làm cho nàng bận tâm. Tâm trạng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến bệnh tình, hắn không muốn ích kỷ như vậy. Lưu Lăng quyết định hay là trở về thư phòng ngồi dưới bức họa cha mẹ một lát. Có lẽ, trò chuyện với cha mẹ, phiền muộn trong lòng sẽ giảm đi một chút.

Hắn vừa mới rời đi, bỗng nhiên phía sau két một tiếng cửa phòng mở ra.

https://thuviensach.vn

- Mi Nhi thỉnh an Vương Gia, Vương gia... Ngài đi về sao?

Âm thanh mềm mại từ sau lưng Lưu Lăng vang lên, mang theo một chút chờ mong và một chút oán trách. Kỳ thật Liễu Mi Nhi sớm đã phát hiện Lưu Lăng đến đây, nàng vẫn ngồi trước cửa sổ nhìn Lưu Lăng. Thấy Vương gia nhà ta tới cửa rồi, tim nàng không khỏi đập loạn lên thình thịch. Vội rời cửa sổ, qua ngồi ở trên ghế giả giả bộ không thấy gì. Nhưng đợi một lúc không thấy Lưu Lăng gõ cửa, cũng không hỏi câu nào, điều này làm cho nàng lại buồn bã thất vọng.

Tiến lên trước nhìn qua khe cửa, thấy Lưu Lăng muốn đi, trong lòng Liễu Mi Nhi ngay lập tức quýnh lên mở cửa phòng ra.

Lưu Lăng quay người nhìn lại, thấy Liễu Mi Nhi mặc một bộ quần áo màu hạnh nhân, ngồi chùng xuống duyên dáng cúi đầu. Sức khỏe nàng mới khá hơn nhiều, so với trước càng hiển gầy yếu. Vốn dĩ khuôn mặt tươi mọng xinh đẹp nay càng thêm mong manh, lộ ra một đôi mắt có vẻ đẹp lạ thường. Chỉ có điều thân thể nàng suy yếu, bộ dạng cúi đầu này có chút ốm yếu.

Trong lòng Lưu Lăng tê buốt, liền quay lại đỡ Liễu Mi Nhi lên.

- Người nàng chưa bình phục, không cần hành lễ, không phải đã nói trước với nàng rồi sao?

Lưu Lăng đỡ lấy cánh tay Liễu Mi Nhi nói.

Liễu Mi Nhi ngẩng đầu nhìn trộm thấy nét mặt ân cần của Lưu Lăng, nàng thấy ngọt lịm trong lòng. Mặt đỏ ửng lộ ra chút rung động lòng người, một đôi mắt chớp chớp như muốn nói, trông nghịch ngợm đáng yêu.

- Vương gia yên tâm, Mi Nhi đã khỏe nhiều rồi, không sao đâu.

https://thuviensach.vn

Nàng dẫn Lưu Lăng vào phòng của mình, sau đó pha cho Lưu Lăng một ly nước chè xanh. Nàng biết Lưu Lăng không thích trà đặc, cho nên chỉ bỏ vào năm ba lá trà.

Lưu Lăng không phải là lần đầu tiên đến phòng Liễu Mi Nhi, chỉ có điều lần này không biết tại sao có chút cảm giác mất tự nhiên. Cảm giác này thật giống như cảm giác bất an khi lần đầu tiên vụng trộm xem truyện sex ở kiếp trước... Kỳ thực cũng không thích hợp với hoàn cảnh này, nhưng trong lòng Lưu Lăng quả thật là nghĩ như vậy.

Phòng Liễu Mi Nhi bài trí rất đơn giản, cũng không có tô vẽ quá nhiều. Trong phòng đốt đàn hương, làn khói mềm mại lượn lờ bốc lên. Gian ngoài chỉ bày một cái bàn, hai ghế dựa. Trên góc tường bày đặt một giàn hoa, trên giàn trồng hoa đặt một chậu hoa lan đang nở hoa.

Vị trí gần cửa sổ treo một con diều, diều có hình dạng là một con bướm bảy màu giương cánh.

Phòng trong là phòng ngủ Liễu Mi Nhi, cửa khép. Có thể thấy màn trướng màu tím nhạt, trên một bình phong nhỏ ở bên giường còn treo hai cái nội y màu trắng ngà của Liễu Mi Nhi.

Lưu Lăng nhìn đến đây, trong lòng đột nhiên hoảng hốt. Sắc mặt hắn đỏ lên, lập tức nhìn ra chỗ khác. Nhưng không biết vì sao, cứ lại không kìm nổi nhìn về hướng đó. Biết rất rõ ràng nhìn như vậy thật là hành vi không lịch sự, nhưng đồ lót treo trên bức bình phong kia có ma lực gì đó, khiến ánh mắt Lưu Lăng không tự chủ được nghiêng mắt nhìn sang.

- Mời Vương gia dùng trà...

Dường như là đã nhận ra ánh mắt Lưu Lăng đi nơi nào, sắc mặt Liễu Mi Nhi liền có chút ửng đỏ lại càng thêm kiều diễm. Lưu Lăng xấu hổ cười, nhận lấy cốc trà, cúi đầu nhấp một miếng. Liễu Mi Nhi thừa dịp này, lặng lẽ xoay người đóng chặt cửa phòng trong.

https://thuviensach.vn

Để Vương gia nhìn thấy đồ lót thay ra, tim Liễu Mi Nhi quả thực hốt hoảng như muốn nhảy ra ngoài.

Kỳ thật nếu nói không được tự nhiên, Lưu Lăng rõ ràng là còn hơn Liễu Mi Nhi. Tâm lý hắn bây giờ giống như là lần đầu tiên xem lén truyện sex, bị người lớn phát hiện. Tuy rằng... Hắn vẫn không bị phát hiện.

- Vương gia, có chuyện gì phiền lòng sao?

Liễu Mi Nhi phát hiện nét cau mày trên trán Lưu Lăng dường như tích tụ nỗi phiền lòng, điều này làm cho trong lòng nàng đau nhói. Chầm chậm đi tới sau lưng Lưu Lăng, Liễu Mi Nhi giơ tay lên nhẹ nhàng xoa bóp cho Lưu Lăng. Đôi tay bạch ngọc thon mềm kia nhẹ đặt lên đầu vai Lưu Lăng, cảm giác tê dại truyền đến, Lưu Lăng không tự chủ được nhắm hai mắt lại.

Đây là một loại cảm giác quen thuộc, trong khoảng thời gian Liễu Mi Nhi an dưỡng này không được hưởng thụ tay nghề mát xa của nàng, cảm giác lần này so với ngày xưa dường như mạnh mẽ hơn một ít.

Dần dần, theo thời gian trôi qua, phền muộn lo lắng của Lưu Lăng rốt cuối cùng từ từ tiêu tan vui vẻ trở lại. Hơi thở của hắn càng lúc càng ổn định, dường như tâm thần đạt đến một cảnh giới linh hoạt kỳ ảo. Liễu Mi Nhi cứ như vậy đứng ở phía sau Lưu Lăng, đôi tay kỳ diệu chay từ bờ vai, cổ, đến sau ót của hắn.

Một lát sau, Lưu Lăng mở to mắt. Hắn quay đầu khẽ mỉm cười với Liễu Mi Nhi, trong ánh mắt có chút hàm ý cảm ơn. Hắn vươn tay, rất tự nhiên kéo tay Liễu Mi Nhi qua. Nắm lấy cánh tay thon mềm mại như không xương của Liễu Mi Nhi, tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve.

Tất cả đều tự nhiên như vậy, Lưu Lăng dùng sức kéo nhẹ một cái, cả người Liễu Mi Nhi liền lại gần người Lưu Lăng, Lưu Lăng tiện thể ôm lấy vòng eo mảnh mai của Liễu Mi Nhi, ôm Liễu Mi Nhi vào lòng. Thân mình Liễu Mi Nhi mềm nhũn, nàng cũng không biết làm sao như vậy, bị Lưu

https://thuviensach.vn

Lăng ôm một cái như vậy, toàn thân không còn sức lực, thân mình lập tức xụi lơ trong lòng Lưu Lăng.

Nàng vểnh bờ mông căng mọng, ngồi ở trên đùi Lưu Lăng.

Lưu Lăng lôi kéo tay nàng, nhìn thẳng vào mắt Liễu Mi Nhi, nhẹ nhàng thì thầm:

- Mi nhi, cảm ơn nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Mi Nhi đỏ giống như một quả cầu lửa, một đôi mắt giống như có thể tan thành nước càng phơi phới một thần tình làm cho người ta mê say. Đó là một vẻ quyến rũ như muốn cưỡng lại mà lại chào đón khiến đàn ông không thể nào cưỡng lại được. Trong lòng nàng rối như tơ vò, nhưng lại hạnh phúc dâng trào không muốn bình tĩnh trở lại.

Lưu Lăng đưa tay lên trên mặt của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận được da thịt mềm mại của Liễu Mi Nhi. Cái cảm giác trơn trượt này, khiến hắn hoàn toàn mê mẩn. Dần dần, ánh mắt Lưu Lăng càng lúc càng đục ngầu, trước khi hồi phục sự thanh tỉnh đã dần bị một loại nhiệt huyết thay thế.

Liễu Mi Nhi sợ muốn chết, vừa sướng muốn chết đi được, nàng không biết mình làm sao nữa, tại sao lại sợ như vậy. Không biết vì sao rõ ràng cứ thích ngồi như vậy, rồi lại muốn tránh ra thật xa.

Đột nhiên!

Lưu Lăng một tay kéo Liễu Mi Nhi vào trong lòng, đỡ khuôn mặt Liễu Mi Nhi, ghé miệng hôn. Liễu Mi Nhi thở nhẹ một tiếng hừ, toàn thân liền mất đi toàn bộ sức lực.

Miệng Lưu Lăng, cực kỳ hống hách lật chụp lên trên môi đỏ Liễu Mi Nhi. Liễu Mi Nhi theo bản năng mím môi lại, nhưng phòng ngự yếu ớt này

https://thuviensach.vn

của nàng vốn không ngăn cản được sự hống hách đòi chiếm lấy của Lưu Lăng. Chóp lưỡi của hắn dùng sức, cạy môi của nàng mở ra, cứ nhằm bên trong mà tiến vào.

Đầu lưỡi của hắn tùy tiện khuấy đảo ở trong miệng nhỏ hương thơm bốn mùa kia, dường như muốn hút cạn nước bọt thơm tho trong miệng nàng mới bằng lòng. Mà Liễu Mi Nhi đã sớm mất đi ý thức, mặc cho Lưu Lăng mặc sức đòi hỏi ở trên môi, miệng của nàng.

Liễu Mi Nhi đã quên thở, nàng đã bị Lưu Lăng hôn liếm dần dần làm cho hít thở không được.

Từng giây từng giây trôi qua, Lưu Lăng thở càng lúc càng dồn dập, mà lòng sợ hãi của Liễu Mi Nhi dần dần biến thành một loại hưng phấn!

Nàng bắt đầu phản ứng vụng về, một cái lưỡi xinh xắn trắng mịn thơm tho và đầu lưỡi Lưu Lăng giằng co qua lại với nhau. Hai người cứ hôn như vậy, dường như không còn để ý gì đến mọi thứ xung quanh. Lúc này, thế giới này, đã chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lưu Lăng cũng là vụng về, tuy rằng hắn về phương diện này có được kiến thức lí luận rất uyên thâm. Nhưng nếu áp dụng vào thực tế, những chiêu thức trong đầu kia tất cả đều bay lên tới tận chín từng mây. Toàn bộ trong đầu đều bị sự kích động chiếm cứ, hoàn toàn là do dục vọng giữ lấy dùng sức hôn.

Một nụ hôn này, ước chừng kéo dài hai ba phút, Lưu Lăng mới từ từ ngừng lại.

- Mi Nhi... Nàng thật đẹp.

Nhìn hai má Liễu Mi Nhi kiều diễm như hoa, Lưu Lăng thật lòng thốt lên lời ca ngợi.

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi cúi đầu, hoàn toàn không biết nên nói cái gì, nên làm cái gì. Lòng nàng đã sớm bối rối, nghĩ Lưu Lăng dừng lại như vậy là tốt rồi, lại ngóng trông nụ hôn này đừng nên dừng lại, mâu thuẫn rối tinh rối mù.

- Mi Nhi, nàng... Trách ta sao?

Lưu Lăng thấy nàng không nói lời nào, trong ánh mắt còn có một chút bối rối hoảng sợ, liền hỏi.

Liễu Mi Nhi ngẩng đầu, lại ngượng ngùng cúi đầu xuống.

- Mi Nhi... Mi Nhi kỳ thực... Kỳ thực trong lòng vui mừng.

Lưu Lăng cười dài một tiếng, mạnh mẽ ôm chặt thân hình mềm nhũn của Liễu Mi Nhi, cúi đầu xuống hôn lại lần nữa. Lúc này đây hôn càng thêm thấu đáo, đầu lưỡi hai người như hai con rắn nhỏ thân thiết vướng vào nhau. Hương thơm từ trong miệng nhỏ bé của Liễu Mi Nhi bay ra ngoài, Lưu Lăng bắt đầu ở trên mặt Liễu Mi Nhi, trên trán, trên cái mũi xinh xắn, cằm, còn có vành tai, hôn lung tung cả lên.

Chỉ là tới nay như vậy, thân mình Liễu Mi Nhi càng thêm mềm nhũn. Lưu Lăng có thể cảm giác được, người hắn ôm vào lòng thân mình mềm mại như vậy, nóng như vậy.

Xuất phát từ bản năng, một bàn tay Lưu Lăng tự nhiên đặt lên trên ngực của Liễu Mi Nhi. Liễu Mi Nhi say tình bối rối, trong nhất thời không có nhận ra được, một cái tay Lưu Lăng nhẹ nhàng vuốt ve trên bộ ngực của nàng, rồi sau đó càng lúc càng mạnh.

Lúc Liễu Mi Nhi cảm thấy trên ngực chợt lạnh, nàng mới giật mình phát hiện, vạt áo trước ngực của mình không biết đã bị Lưu Lăng kéo ra khi nào! Một cái vú tràn đầy thanh xuân lộ ra, một chút đỏ bừng xinh xắn kia không ngừng rung rinh ở đầu miệng của Lưu Lăng .

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi bị dọa tới mức khẽ kêu lên một tiếng, không ngờ quên phản kháng, chỉ tựa đầu thật sâu giấu vào trong khuỷu tay Lưu Lăng, cũng không dám mở to mắt. Mặt của nàng nóng muốn chết, mặt đỏ như gấc.

Lưu Lăng một bàn tay xoa xoa cái núm mềm mại kia, cảm nhận được cái loại lông tơ kia khiến hắn si mê mềm mại mà rất đàn hồi. Về điểm nụ hoa kiêu hãnh, khi đầu lưỡi hắn đùa nghịch cũng dần dần đứng lên.

Ánh mắt Lưu Lăng như một hòn rực đỏ, giống như một con thú hoang.

Liễu Mi Nhi từ từ nhắm hai mắt, bối rối giống như một con thỏ trắng bé nhỏ bị hù dọa.

Từng bước, một cảm giác tê dại từ trên ngực truyền đến, mãi cho đến trong đầu. Loại cảm giác này làm cho nàng sợ hãi, lại làm cho nàng vui sướng.

Lưu Lăng ôm nàng, một bàn tay từ từ khám phá xuống phía dưới.

Một vùng lông tơ ẩm ướt ấm áp.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nói Chuyện Đàng Hoàng

Khi Lưu Lăng chạm tay vào làn da ấm áp, thân Liễu Mi Nhi run lên mạnh mẽ. Nàng mở to mắt, theo bản năng giơ tay muốn ngăn cản bàn tay ma mãnh của Lưu Lăng đang mò mẫm nơi thăm thẳm. Mà lúc này Lưu Lăng, hoàn cảnh đã như là tên đã lên dây không thể dừng lại.

Tuy nhiên điều đáng tiếc chính là, một tiếng bẩm báo ở ngoài cửa làm cho hai người loạn ý, tình mê từ trong dục vọng bị kéo lại.

- Vương gia, ngài có ở đây không? Dạ bẩm... Hình Bộ Thị lang Bùi Hạo đại nhân cầu kiến.

Ngoài cửa một thị vệ hơi có vẻ lo lắng nói.

Kỳ thật hắn đã nhìn thấy Lưu Lăng vào phòng Liễu Mi Nhi, điểm mờ ám trong mối quan hệ giữa Vương gia và Liễu Mi Nhi, toàn người trong Vương phủ không ai không biết, lúc này không ai muốn làm hỏng sự việc tốt lành của họ. Tuy rằng cho tới hôm nay Lưu Lăng và Liễu Mi Nhi hai người bọn họ mới có một chút tiến triển, nhưng bọn hạ nhân trong Vương phủ kỳ thật đã xì xầm với nhau khi nào thì Liễu Mi Nhi có thể sinh cho Vương gia một tiểu thế tử rồi...

A...

Lưu Lăng bị tiếng bẩm báo này đang từ trong lửa tình hừng hực khó có thể tự kềm chế ham muốn thốt lên, nhìn lại Liễu Mi Nhi quần áo xộc xệch trong lòng, càng bối rối giống như một con hươu sao bị thợ săn đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Nàng nhanh chóng từ ngồi trên đùi Lưu Lăng đứng lên, luống cuống chân tay sửa sang quần áo của mình.

Nét mặt Lưu Lăng cũng dần dần trấn tĩnh trở lại, hắn có chút áy náy giúp Liễu Mi Nhi sửa sang lại quần áo một chút. Nhìn hai má nhỏ kia giống như hoa đào kiều diễm, Lưu Lăng không kìm nổi lại nắm lấy cằm của nàng khẽ hôn một cái lên chóp mũi xinh xắn đáng yêu của nàng. Liễu Mi Nhi lần này bị hắn hôn có chút ngẩn người, lại không biết làm sao.

Hai người bọn họ đều lần đầu tiên làm việc này, khó tránh khỏi có chút trắc trở. Nhưng cả hai người đều ngầm ăn ý giống như nước hòa vào sông. Dường như hai người bọn họ vốn dĩ đã thân mật như vậy, nên ai cũng không có mâu thuẫn gì trong lòng.

Liễu Mi Nhi sửa sang xong quần áo của mình, sau đó giơ tay nhẹ nhàng vuốt lại phẳng phiu quần áo Lưu Lăng. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Lưu Lăng, nàng cố lấy dũng khí, nhón chân lên rất nhanh rồi hôn phớt một cái bên mặt chàng, sau đó xấu hổ che mặt, chạy vào phòng trong.

Lưu Lăng quay đầu lại vừa lúc thấy Liễu Mi Nhi lao vào trong giường, kéo chăn che mặt, ngực còn đang phập phồng. Lại nghiêng mặt liếc nhìn nội y treo trên bức bình phong đầu giường, Lưu Lăng không kìm lòng nổi giơ tay lên nắm một cái trong không trung. Vừa rồi cảm giác mềm mại kia trong bàn tay dường như vẫn còn, đầu ngón tay còn cảm giác mùi của Liễu Mi Nhi.

Nhìn Liễu Mi Nhi ngượng ngùng nấp trong chăn, một cảm giác hạnh phúc làm trong lòng Lưu Lăng vốn buồn bực liền tiêu tan hết. Có lúc giữa hai người trong lòng thích nhau, cái vị ngọt ngào của nam nữ yêu nhau có thể xua đi tất cả lo lắng. Khóe miệng Lưu Lăng khẽ mỉm cười, nhìn theo Liễu Mi Nhi lẩm bẩm: - Nha đầu, lần sau ta sẽ xơi nàng.

https://thuviensach.vn

Hắn lại không biết rằng, lúc này nấp ở trong chăn Liễu Mi Nhi nóng ran người, cũng nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn thầm thề rằng: - Vương gia... Mi Nhi nhất định phải làm người phụ nữ của người.

Mới nghĩ đến đây, vừa mới trải qua một lần âu yếm Liễu Mi Nhi liền ngượng thêm. Dù sao nàng là một cô gái, nghĩ như vậy là đã cả gan làm loạn rồi.

Tuy rằng Liễu Mi Nhi đã sửa lại y phục gọn gàng rồi, nhưng Lưu Lăng vẫn chưa an tâm sửa sang lại một lần nữa. Bình tĩnh một chút, hắn mới cao thanh âm nói: - Mời Bùi đại nhân đến phòng khách chờ ta, ta sẽ tới ngay.

Ngoài cửa thị vệ thở phào một cái, trong lòng tự nhủ vai người xấu như thế này ta không muốn làm đâu. Gã vừa nghĩ tới Vương gia giờ này khắc này nói không chừng đang ở trên bụng Mi Nhi cô nương "này nọ í é í é" "này nọ í é í é", tội ác phá hư chuyện tốt của người ta khiến cho gã cảm thấy rất áy náy.

Lúc Lưu Lăng đến phòng khách, Bùi Hạo mặc bộ y phục thường đang đứng bên tường xem một bộ tranh chữ.

Bức tranh này là Lưu Lăng lúc rảnh rỗi tự vẽ, là hắn hồi tưởng lại thủa cuộc sống hào hùng ở biên giới phía Nam nên nghĩ ra. Trong bức tranh là một vùng cỏ hoang vắng, ánh chiều tà chiếu rọi vàng rực trên mặt cỏ. Cây gãy cành tàn, mấy con quạ quanh quẩn. Ở xa xa, có một cờ hiệu rách nát cắm trên mặt đất còn đang phấp phới đón gió, nói không hết sự vắng vẻ hiu quạnh.

Mà ở chỗ xa hơn của bức tranh, trên khắp mặt đất bằng là lều trại nối tiếp nhau. Ánh chiều tà lúc mặt trời lặn làm cái bóng của lều tướng quân kéo dài vô cùng, ở trên một cây đại kỳ một chữ lớn tung bay, “Hán”!

Một bên bức tranh đề mấy câu thơ, lời bài thơ này không phải Lưu Lăng làm. Nhưng vì bài thơ này xuất từ tay danh tướng Tân Khí Tật nhà Tống,

https://thuviensach.vn

hiện giờ ở thời đại này mọi người cũng không biết có một nhà làm từ như vậy, người nhìn thấy bức tranh này đều cho rằng mấy câu thơ này là tự tay Lưu Lăng viết, mà Lưu Lăng cũng sẽ không tự nhiên phí lời giải thích đây là hậu thế bao nhiêu năm, có một lão nhân gọi là Tân Khí Tật viết đấy. Nếu nói vậy, chỉ sợ Trung Thân Vương đại nhân cũng sẽ bị người đời nói là người điên rồi.

Phá trận tử

Túy lý thiêu đăng khán kiếm, mộng hồi xuy giác liên doanh. (Say khướt khêu đèn ngắm kiếm, mộng về còi rúc liên thanh.)

Bát bách lý phân huy hạ chích, ngũ thập huyền phiên tắc ngoại thanh.

(Tiệc mở lộc khao đều quân tướng, đàn sáo lừng vang khúc quân hành.)

Sa tràng thu điểm binh. (Sa trường thu điểm binh.)

Mã tác đích lư phi khoái, cung như phích lịch huyền kinh. (Ngựa tựa Đích Lư lao vút, cung như sấm sét đùng đoàng.)

Liễu khước quân vương thiên hạ sự, doanh đắc sinh tiền thân hậu danh. (Phò tá giúp vua nên nghiệp lớn, để ngàn thu chói lọi thanh danh.)

Khả liên bạch phát sinh! (Tiếc thay! Tóc bạc nhanh!)

(Nguyễn Khắc Phi dịch)

Một bên bức tranh là Lưu Lăng tự tay viết “Phá trận tử”, bài từ này là do danh tướng Nam Tống từng nhiều lần đảm nhiệm An Phủ Sứ Hồ Bắc, Giang Tây, Hồ Nam, Phúc Kiến, Chiết Đông, cũng là nhà làm từ nổi tiếng Tân Khí Tật viết. Thời điểm Tân Khí Tật sinh ra, Trung Nguyên đã bị quân Kim chiếm lĩnh. Ông hai mươi mốt tuổi tham gia Nghĩa quân chống quân Kim, sau về Nam Tống.

https://thuviensach.vn

Tân Khí Tật vốn tên là Tân Thản Phu, sau này để biểu thị mình có năng lực trục xuất giặc Thát chống trả quân Kim, đem hai chữ Thản Phu đổi thành Khí Tật. Đây là noi theo thời kì Đại Hán Vũ Đế, sửa tên như danh tướng Hoắc Khứ Bệnh. Một người Khứ Bệnh, một người Khí Tật. Cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Đương nhiên, đây là ông muốn biểu đạt quyết tâm nguyện ra sức vì nước chinh chiến sa trường.

Tân Khí Tật, là một nhà làm từ khởi xướng thế hệ văn từ phóng khoáng, cũng là một vị tướng tài có tính thiện chiến, vô cùng dũng mãnh, thông thạo quân sự. Văn từ của ông "Đại thanh thang tháp, tiểu thanh khanh hoẳng, hoành tuyệt lục hợp, tảo không vạn cổ, tự hữu thương sinh sở vi kiến." Đã đã trở thành văn sử học quý báu Trung Quốc!

Ấn theo phương thức phổ từ, "Phá trận tử" là do hai nửa có cú pháp, bằng trắc, vần ở cuối câu thơ hoàn toàn giống nhau cấu thành. Tân Khí Tật lại thường đột phá hạn chế này, "Ngu Mỹ Nhân. Biệt mậu gia thập nhị đệ" như thế, bài "Phá trận tử" cũng là như thế. Sau "Sa trường thu điểm binh" là khúc miêu tả hào hùng khí thế, "Ngựa tựa Đích Lư lao vút, cung như sấm sét đùng đoàng" vẽ nên hình ảnh Tướng quân dẫn đầu thiết kỵ, ra roi thúc ngựa, thần tốc lao tới tiền tuyến giữa tiếng dây cung vang rền như sấm sét, vạn tên cùng bắn. Mặc dù miêu tả không đặc biệt nhiều, nhưng chỉ bằng vào sự ví von như chạy nhanh như "ngựa Đích Lư" và tiếng nổ đùng đoàng của “dây cung sét đánh", dường như thấy được hình ảnh liên tục xuất hiện: kẻ thù nhao nhao xuống ngựa; tàn binh bại tướng, tháo chạy thảm hại; Tướng quân xung phong đi đầu, thừa thắng truy đuổi, một lúc kết thúc chiến đấu; hát khúc khải hoàn, vô cùng vui vẻ, cờ bay phấp phới. Đây là một trận chiến phản kích. Tướng quân kia là người yêu nước, nhưng cũng là người theo đuổi công danh. Một trận chiến thắng lợi, công thành danh toại, vừa "Phò tá giúp vua nên nghiệp lớn", lại có thể "Ngàn thu chói lọi công danh", há chẳng phải hoành tráng lắm ư!

https://thuviensach.vn

Cho nên, lúc Bùi Hạo lần đầu tiên nhìn thấy bài từ này, lập tức bị cái loại dũng khí này làm rung động. Y là một văn nhân, có thể từ trong lời thơ cảm nhận được cái loại khí phách hào hùng thê lương từ trong cảnh oanh liệt đẫm máu, trong lòng liền đối với Lưu Lăng có chút kính nể.

Lẩm nhẩm ngâm đọc bài từ một lần, Bùi Hạo cảm giác tâm mình bị thơ từ này làm chấn phấn.

Đúng lúc này, Lưu Lăng bước đến. Gặp Bùi Hạo đang hết sức chăm chú nhìn bức họa mình tùy ý vẽ kia, Lưu Lăng không giấu được gượng cười. Kỳ thật hắn hiểu rõ trình độ của bản thân, bức họa này nếu mà luận thì là hạng ba, tuy nhiên phối hợp với bài từ Tân Khí Tật quan niệm nghệ thuật liền tăng lên một bậc. Tuy nhiên dù vậy, cũng không vào được pháp nhãn của mọi người. Nếu không phải Liễu Mi Nhi cố ý muốn treo tranh này ở đây, chỉ sợ hắn đã sớm mang đi đốt rồi.

- Bùi đại nhân, không tiếp đón từ xa, thật là bổn vương thất lễ rồi.

Lưu Lăng ho một tiếng, cao giọng nói.

Bùi Hạo quay người lại nhìn về hướng Lưu Lăng, nhanh chóng hành lễ bái kiến.

- Hạ quan Hình Bộ Thị lang Bùi Hạo, bái kiến Trung Thân Vương.

Lưu Lăng bước tới, đỡ Bùi Hạo đứng lên nói: - Trong nhà ta không cần nhiều quy củ như vậy, Bùi đại nhân không cần hành đại lễ này.

Bùi Hạo nói: - Đã sớm muốn đến bái kiến Vương gia rồi, chỉ là bị tục sự quấn thân không cho phép, kính xin Vương gia thứ tội.

Lưu Lăng cười ha hả nói : - Bùi đại nhân quá khách khí rồi, nào, ngồi xuống đây nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng và Bùi Hạo hai bên chủ khách ngồi xuống, tiểu nha hoàn Mẫn Tuệ dâng trà mời Bùi Hạo. Mẫn Tuệ nhẹ nhàng và khéo léo mời Bùi Hạo dùng trà, sau đó khom người lui ra ngoài. Bùi Hạo cười nói: - Trong phủ Vương gia nha hoàn cũng thông minh như thế này, thật là làm cho người ta hâm mộ.

Lưu Lăng ngượng ngùng cười cười, trong lòng tự nhủ lát nữa cho Phan Kim Liên lại hầu hạ ngươi...

- Vương gia, hạ quan lần này mạo muội tới chơi, kỳ thật...

Bùi Hạo buông chén trà trong tay, ngẫm nghĩ một chút nói: - Hay là nói thẳng với Vương gia đi. Vương gia làm trong lòng Bùi Hạo kính nể, vừa rồi thấy được bài từ của Vương gia càng là đối với phẩm đức của Vương gia tầm hiểu biết hơn một bậc. Mà Bùi Hạo cũng không phải một người có sở trường ăn nói, nên nếu có lời nào không đúng, mong Vương gia thứ tội.

Y đứng lên khom người hành lễ.

Lông mày Lưu Lăng cau lại một chút, rồi cười nói: - Bùi đại nhân, có chuyện gì cứ nói thẳng.

Bùi Hạo nói: - Hạ quan là đến... Từ biệt Vương gia.

Lưu Lăng giật mình, dường như dự cảm được có chuyện gì đó.

- Lời này là sao?

Lưu Lăng hỏi.

Bùi Hạo ngước nhìn Lưu Lăng, sau đó hít một hơi thật sâu nói: - Vương gia, tuy rằng Bùi Hạo chưa từng đến phủ bái kiến ngài. Ở trong triều đình ngoài công vụ ra chưa từng giao lưu với Vương gia, những khi gặp Vương

https://thuviensach.vn

gia cũng chỉ là làm cái lễ của thần tử. Nhưng, trong lòng Bùi Hạo kính trọng Vương gia, thậm chí còn tôn kính hơn cha mẹ.

Y chân thành nói: - Trong đời Bùi Hạo, trước sau chỉ kính trọng có hai người. Một, là ân sư của tại hạ, Hình Bộ Thượng thư Tư Mã Luật. Người kia, chính là ngài. Tư Mã Luật đối với tại hạ ân trọng như núi, tuy rằng sau có khoảng cách do chính kiến không hợp nhau, nhưng trong lòng Bùi Hạo vẫn tôn kính ông ấy. Mà Vương gia ngài, những chuyện lớn chyện nhỏ ngài làm đều là vì nước vì dân, lòng tôn kính là Bùi Hạo xuất phát từ đáy lòng.

- Đợi một chút, Bùi Hạo, rốt cuộc ngươi dự định như thế nào? Nhất thiết không được sai lầm!

Lưu Lăng cắt lời Bùi Hạo hỏi.

Từ trong mấy câu nói trước của Bùi Hạo, tuy rằng y không có biểu đạt ý gì khác, nhưng Lưu Lăng cảm thấy một chút bất an, cũng ngửi được chút nào đó điềm xấu. Cho nên, hắn mới cắt lời Bùi Hạo hỏi.

Bùi Hạo ngây ra một lúc, lập tức nhẹ nhàng cười nói: - Vương gia quá lo lắng rồi, Bùi Hạo... Chỉ là muốn từ quan thôi.

Y thở dài nói: - Vương gia cũng biết, vụ bê bối kia trong Hình Bộ lớn như vậy, tuy rằng Hoàng Đế Bệ Hạ cũng không có nghiêm khắc trách phạt Thượng thư đại nhân với hạ quan, nhưng trong lòng hạ quan, không yên được.

- Hiện tại lời gièm pha Hình Bộ đã lan truyền khắp nơi, hạ quan là quan chủ thẩm vụ án Thái Tử loạn đảng. Chuyện ra như vậy, hạ quan khó chối được tội. Bệ hạ và Vương gia nâng đỡ không truy cứu trách nhiệm của hạ quan, nhưng lòng hạ quan lại càng thêm sợ hãi. Làm một thần tử, không thể nghiêm minh phá án, chuyện này là không thể tha thứ. Cho nên, hạ quan quyết tâm lần này sau khi đưa vụ án tra xét rõ ràng rồi xin Bệ hạ từ quan, trước tiên, tới gặp Vương gia bẩm báo với ngài một tiếng.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng là người thông minh bậc nào, hắn như thế nào lại tin hoàn toàn lời nói của Bùi Hạo? Từ trong lời nói Bùi Hạo, hắn cảm thấy một hơi thở bi thương tuyệt vọng. Điểm này khiến trong lòng của hắn bất an, hắn cảm thấy có lẽ Bùi Hạo muốn được ăn cả ngã về không rồi. Mà hiện tại Lưu Lăng đã đoán được kẻ xúi giục đám người Phạm Nguyên Sơn ám sát Tư Mã Luật đúng là Bùi Hạo, nếu hắn còn đoán không được trong lời cáo biệt của Bùi Hạo có hàm ý thế nào, vậy hắn quá ngu ngốc rồi!

- Bùi Hạo, có lẽ, chúng ta quả thật nên nói chuyện rõ ràng rồi.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Trận Đấu Thư Hùng

- Bùi Hạo, mặc dù bổn vương chưa tiếp xúc nhiều với ngươi, nhưng cách làm người của ngươi bổn vương cũng đã hiểu được.

Lưu Lăng suy nghĩ, thản nhiên nói.

- Kể cho ngươi nghe một câu chuyện, có lẽ sẽ giúp ngươi trước khi đưa ra quyết định.

Bùi Hạo gật đầu, yên lặng nghe câu chuyện của Lưu Lăng. Lưu Lăng nhấp một ngụm trà, ánh mắt ẩn ý nhìn Bùi Hạo, tiếp tục giọng điệu bình thản kể một câu chuyện khiến người ta phải cảm thán.

- Từ rất lâu rồi, cũng ở cái thời loạn thế, có một cặp sư đồ cùng phò tá một vị chư hầu. Sư phụ tên là Khang Hữu Vi, đồ đệ tên là Lương Khải Siêu. Lúc mới đầu, hai thầy trò như hình với bóng, đoàn kết một lòng, toàn tâm toàn ý muốn phò tá vị chư hầu kia lên ngôi vương, tạo phúc cho chúng sinh.

- Thời gian trôi đi, đồ đệ Lương Khải Siêu dần phát hiện ra, rất nhiều chủ trương của sư phụ là sai lầm. Mà thân là đệ tử, hắn chỉ có thể hành sự theo quan điểm của sư phụ mình. Việc này khiến trong lòng hắn vô cùng mâu thuẫn, cũng vô cùng khó xử. Hắn biết, nếu làm theo ý của sư phụ, cuối cùng nhất định sẽ chỉ đem lại đau khổ lầm than cho bá tánh.

- Sư phụ của hắn lại không cho là như vậy, ông ta cho rằng cách làm của mình là hoàn hảo nhất, tốt nhất, chỉ cần làm như vậy sẽ đạt được lý tưởng

https://thuviensach.vn

của cuộc đời. Mà Lương Khải Siêu biết, đây chỉ là suy nghĩ của mình ông ta thôi.

- Sau khi trằn trọc suy tính, cuối cùng, Lương Khải Siêu đưa ra một quyết định khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Hắn bất chấp sự phản đối của bạn bè và người thân, kiên quyết đứng về phía đối đầu với sư phụ Khang Hữu Vi, nói lên chủ trương của mình, chủ trương có thể thật sự đem lại hạnh phúc cho bá tánh.

- Trong hoàn cảnh lúc đó, việc làm của hắn là đại nghịch bất đạo. Không những bị sư phụ hắn phỉ nhổ, mà còn khiến các đồng môn coi thường. Đến cả vị chư hầu từng rất mực tin tưởng hắn cũng dần lạnh nhạt với hắn, thế nhưng, Lương Khải Siêu không từ bỏ cách nghĩ của mình. Hắn dùng cả tình và lý để khiến cho chư hầu hiểu được, cuối cùng cũng khiến cho chư hầu động lòng dùng chủ trương của hắn cai trị thiên hạ.

- Mười năm, quá trình này kéo dài mười năm. Trong mười năm này, Lương Khải Siêu phải hứng chịu tất cả những lời chỉ trích. Ân sư của hắn Khang Hữu Vi thậm chí còn viết thơ mắng hắn, gọi hắn là Lương Tặc Khải Siêu. Còn tuyên bố với mọi người trục xuất hắn ra khỏi sư môn, gọi hắn là kẻ ngụy quân tử bán nước cầu vinh! Mà Lương Khải Siêu cũng mỉa mai đáp trả lại sư phụ hắn: người chỉ biết nói cho hay, thế cuộc gian khổ như thế nào, lại hoàn toàn không biết.

- Vậy mà, mười năm sau, dưới sự dẫn dắt của Lương Khải Siêu, chư hầu đã thay đổi chính sách, nước chư hầu đó mạnh dần lên. Bách tính có cuộc sống ấm no hạnh phúc, quốc gia yên bình ổn định. Sau mười năm, người ta cuối cùng cũng nhận ra, chủ trương của Lương Khải Siêu là đúng đắn.

- Mà trong mười năm này, sư đồ xích mích, sư phụ sai người xỉ vả đệ tử, thậm chí nghĩ mọi biện pháp ngăn cản đệ tử can thiệp triều chính. Mà đệ tử cũng dùng nhiều thủ đoạn đặc biệt, khiến cho họ trở thành hai kẻ không đội trời chung.

https://thuviensach.vn

- Sau đó, người thầy là Khang Hữu Vi cố chấp không chịu tỉnh ngộ xúi giục một tướng lĩnh là Trương Huân tạo phản, nhằm khôi phục lại chủ trương của mình cũng như tiêu diệt đệ tử. Cuối cùng người đệ tử giành chiến thắng, tên tướng quân tạo phản bị đem đi xử tử. Sư phụ tức giận quá độ, mắc bệnh qua đời tại nhà riêng.

- Sau khi thực hiện được lý tưởng của mình, Lương Khải Siêu chỉ đạo các đệ tử còn lại của sư phụ tổ chức một tang lễ thật long trọng, đồng thời dùng tình cảm chân thật nhất viết một bức điếu văn. Trong bức điếu văn đó, hắn công nhận những cống hiến của sư phụ cho quốc gia trong thời gian đầu. Sau đó, uyển chuyển nói rõ về sau sư phụ đã sai lầm, nhưng dù vậy, hắn vẫn là đệ tử của sư phụ.

- Lương Khải Siêu từng nói một câu như thế này với những người chỉ trích hắn không tôn sư trọng đạo: “Đệ tử là đệ tử, chủ trương chính trị thì không ngại khác nhau, ta không thể cùng sư phụ ta có tội với đất nước!”

Lưu Lăng nói xong, ẩn ý nhìn Bùi Hạo.

Câu chuyện này thực ra có một nửa là thật, một nửa là giả. Thật ở chỗ sư đồ Khang Hữu Vi và Lương Khải Siêu trở mặt thành thù, giả ở chỗ Lưu Lăng đã thay đổi bối cảnh thời đại cho hai người họ. Bối cảnh lịch sử thật sự của nó là ở cuối thời nhà Thanh đến đầu thời Dân quốc, là một câu chuyện lịch sử có thật về hai thầy trò Khang Hữu Vi và Lương Khải Siêu đại diện cho hai phe bảo hoàng và phe cách mạng.

Câu chuyện này tuy rằng không hoàn toàn phù hợp với chuyện thầy trò Tư Mã Luật và Bùi Hạo, nhưng Lưu Lăng trong khoảng thời gian ngắn ngủi có thể nghĩ ra đã là không dễ dàng rồi. Nếu không phải kiếp trước hắn đọc nhiều sách vở, thì cũng không thể nghĩ ra câu chuyện Khang Hữu Vi và Lương Khải Siêu nhanh như vậy.

https://thuviensach.vn

Hắn đương nhiên không thể nói, đây là chuyện xảy ra vào cuối đời nhà Thanh. Đối với Bùi Hạo mà nói, nhà Thanh một nghìn năm sau là sự tồn tại không thể tưởng tượng nổi.

Bùi Hạo bưng chén trà, rơi vào im lặng.

Lưu Lăng cũng không nói gì nữa, đứng lên duỗi cái lưng mỏi, đi thẳng ra khỏi phòng khách.

Lưu Lăng biết câu chuyện của mình vẫn là khiến cho Bùi Hạo có chút kích động, hiện giờ Bùi Hạo cái con người này đang lâm vào ngõ cụt, nhất thời rất khó có thể tự thoát ra. Lúc này nếu không có người kéo y một cái, có lẽ y sẽ ở trong cái ngõ cụt đó không thoát ra được. Không chỉ đánh mất tiền đồ, mà còn phải trả giá bằng tính mạng của mình. Nhưng nếu có người nhắc nhở y, có lẽ sẽ giúp y bừng tỉnh xua tan mây đen gặp trăng sáng.

Có lẽ chỉ cần một câu nói, là có thể cứu được tính mạng một người. Chỉ cần một nụ cười, là có thể thay đổi quyết định của một người. Một việc nhỏ, một việc tốt, chả nhẽ không hơn cả xây bảy tầng tháp?

Cũng như một người, vì cuộc sống khốn khó hay vì những vấn đề bản thân không thể giải quyết được mà tâm trạng chán nản, mất hết hi vọng, không thấy được ngày mai, cảm xúc tuyệt vọng chiếm lĩnh nội tâm của hắn. Lúc này, nếu không có ai giúp đỡ, rất có thể sẽ dẫn đến một kết cục bi thảm. Nhưng nếu có người chìa tay ra giúp đỡ, có thể sẽ là một kết cục tốt đẹp.

Một con người, một cuộc đời, vì những cơ ngộ khác nhau, sẽ dẫn đến những kết quả khác nhau.

Đối với người khác cũng như với mình đều không lạnh nhạt, đối với gia đình và xã hội đều có cống hiến, có một tâm thái lạc quan hướng về phía trước, rất có thể tâm thái khác nhau sẽ đưa ra những quyết định khác nhau.

https://thuviensach.vn

Bùi Hạo trước là bị khúc Phá Trận Tử trong phòng khách của Lưu Lăng làm lay động tâm can, sau lại bị câu chuyện hắn kể tác động đến tâm tư. Suy nghĩ của y đang âm thầm thay đổi, một hạt giống tuyết liên thanh khiết đã lặng lẽ nảy mầm trong vùng đất tâm hồn y.

Kỳ thực, mỗi người đều trân trọng tính mạng của mình. Chỉ khi đến bước đường cùng, không còn trông thấy ánh sáng phía trước nữa, mới dễ dàng nảy sinh suy nghĩ được ăn cả ngã về không.

Lúc này, ý kiến của người bên ngoài kỳ thực rất quan trọng.

Lưu Lăng lúc này cũng không làm phiền Bùi Hạo suy nghĩ, mà cất bước ra khỏi phòng khách. Đúng lúc trông thấy bên ngoài có rất nhiều thị vệ đang chạy về phía sân tập võ, ai nấy đều khí thế hừng hực.

Lưu Lăng trông thấy biểu hiện khác thường của đám thị vệ kia, mới đầu còn không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng trong giây lát trong lòng hắn lóe lên tia chớp, hắn mới nhớ ra bản thân không lâu trước đó đã dụ Phan Kim Liên đến sân tập, mà để dụ được ả, bản thân không thể không hy sinh Triệu Nhị.

Mặc dù Triệu Nhị thực sự có nói qua việc đó, thế nhưng hắn nói cho Phan Kim Liên biết chung quy vẫn là không được phải đạo cho lắm.

Vừa nghĩ tới Phan Kim Liên giận dữ tới mức có thể biến hình thành đại quái thú, kể cả có là siêu nhân cũng không địch lại được, trong lòng Lưu Lăng lập tức thấp thỏm, tự nhủ Triệu Nhị ngươi cố nhẫn nhịn, bổn vương đến cứu ngươi đây.

Nghĩ tới đó, con người bình tĩnh như Lưu Lăng cũng mất đi một phần phong độ, chân bước nhanh hơn, một mạch tiến về phía sân tập võ ở hậu viện.

https://thuviensach.vn

Trên đường đi liên tục gặp thị vệ hành lễ với Lưu Lăng, hắn chỉ gật gật đầu lấy lệ đi thẳng tới sân tập.

Sân tập võ đã bị bao vây đông nghẹt người một con ruồi cũng không bay lọt, bên ngoài sân nhỏ ít nhất cũng chứa tới hơn một trăm người. Ngoại trừ những thị vệ đang canh gác, số tinh binh điều từ đại doanh Kinh Kỳ cộng thêm số thị vệ vốn có ở phủ Trung Thân Vương, còn có các cao thủ từ Đại nội phái tới lúc này đều có mặt tại đây.

Đám đông không ngừng phát ra âm thanh hò reo, tiếng khen ngợi không ngớt. Lưu Lăng bước nhanh tới phía trước, nhiều thị vệ nhìn thấy hắn liền quỳ xuống hành lễ. Mọi người tự giác đứng sang một bên mở đường, Lưu Lăng bước vào giữa đám đông.

Vừa nhìn ra bên ngoài sân, trong lòng Lưu Lăng cuối cùng cũng nhẹ nhõm một chút.

Chỉ thấy trên sân, Triệu Nhị đang cùng Phan Kim Liên đánh đến bất phân thắng bại! Triệu Nhị cởi trường bào, chỉ mặc một bộ đồ ngắn, toàn thân từ trên xuống dưới trông rất gọn gàng. Tay hắn cầm một cây thương bằng thép nặng nề, cây thương bay lên bay xuống tựa như giao long xuất hải, như mãnh hổ hạ sơn. Cây thương lớn này, nằm trong tay hắn quả thực uy phong lẫm liệt không gì sánh nổi, mang theo khí phách chống lại vạn quân.

Mà Phan Kim Liên, lại một lần nữa khiến cho Lưu Lăng kinh ngạc. Nữ nhân dũng mãnh này, không ngờ cũng cởi bỏ lớp váy vướng víu, chỉ mặc một lớp y phục mỏng, tay cầm một đôi thiết chùy đối đầu với Triệu Nhị. Đôi thiết chùy này nhìn dáng vẻ không dưới một trăm cân, bị ả khua nhoay nhoáy. Binh khí nặng như vậy, mà nằm trong tay ả lại nhẹ nhàng như không. Có thể xử lý dễ dàng như vậy, e là đến võ tướng bình thường cũng khó làm được.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết hai người họ đấu nhau bao lâu rồi, nhưng nhìn họ toàn thân là mồ hôi ướt đẫm có thể thấy, thời gian hai người đánh nhau cũng không ngắn. Hai người họ hiện tại kỳ phùng địch thủ bất phân thắng bại, hai bên qua lại ai cũng không thể làm gì được người kia.

Lưu Lăng nhìn một lúc, đột nhiên phát hiện góc sân có vài võ tướng đang ngồi xem, ai nấy đều ủ rũ chán chường, tựa hồ như đang bị thương. Lưu Lăng hỏi một thị vệ bên cạnh mình: - Mấy người đó làm sao vậy?

Thị vệ đáp: - Khởi bẩm Vương gia, mấy vị đại nhân đó đều bị Phan Kim Liên đả thương... Viên thị vệ ngại ngùng nói: - Cũng không hiểu tại sao hôm nay cái cô Phan Kim Liên đó giận dữ như vậy, vừa tới sân tập liền gọi tên Triệu tướng quân, nói muốn cùng tướng quân quyết chiến một trận. Triệu tướng quân không có ở đây, thấy ả ta mắng người, vài vị đại nhân đứng ra nói lý lẽ, kết quả nói qua nói lại lao vào đánh nhau. Ai ngờ người đàn bà này quả thực hung hãn, mấy vị đại nhân đều không phải là đối thủ.

- Lần trước Bách phu trường đại nhân bại dưới tay Phan Kim Liên, đôi thiết chùy cũng bị ả ta đoạt mất, cầm trên tay còn chê nhẹ, không chắc tay! Về sau Triệu tướng quân quay về, thấy thủ hạ bị khi dễ, Triệu tướng quân liền cùng ả đàn bà đó đánh một trận, hiện tại đã đánh nhau hơn nửa canh giờ, hai bên vẫn bất phân thắng bại! Vẫn là Triệu tướng quân dũng mãnh phi thường...

Lưu Lăng thầm nói một câu hổ thẹn, tự nhủ dũng mãnh cũng là do Phan Kim Liên ép buộc mà ra, hắn rất tự giác gạt bỏ công lao của mình đi.

Thấy Triệu Nhị không có gì nguy hiểm, trong lòng Lưu Lăng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cẩn thận quan sát, thấy bản lĩnh hai người sàn sàn nhau, nhất thời ai cũng không thể đánh bại đối phương. Triệu Nhị thương pháp vượt trội, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến đầy mình. Chỉ là đấu với một nữ nhân, khó tránh khỏi có chút không nỡ xuống tay. Ngược lại Phan Kim Liên, tay cầm hai thiết chùy lớn, khua tới khí thế ào ạt, vù vù xé gió.

https://thuviensach.vn

Phan Kim Liên một chùy nện xuống, Triệu Nhị nâng thiết thương đỡ đòn. Chỉ nghe một tiếng choang, chấn động tới mức đám người vây xem cảm thấy đinh tai nhức óc. Triệu Nhị bị chùy nện cho liên tiếp lui về sau hai ba bước mới đứng vững, mà Phan Kim Liên cũng lùi về sau vài bước.

- Ha ha, không ngờ tên nhãi nhép như ngươi cũng có vài phần sức lực, tới tới, tiếp lão nương ba chùy!

Phan Kim Liên đánh đến cao hứng, không cầm được hét lớn.

Triệu Nhị tức giận nói: - Nhà ngươi được thể lấn tới, nếu ngươi không phải là phụ nữ thì đã sớm chết dưới cây thiết thương của bổn tướng quân rồi. Nếu ngươi đã muốn lấn tới như vậy, thì đừng trách bổn tướng quân hiểm độc vô tình!

Nói xong, Triệu Nhị vung trường thương xông tới.

Hai người đều dốc hết sức, không ai chịu ai, nếu cứ đánh tiếp như vậy, chỉ e trời tối cũng không phân thắng bại. Có điều quần chiến thời gian dài như vậy, đối với cả hai người họ mà nói đều rất có hại. Nếu cả hai cùng đi vào ngõ cụt, chỉ e cuối cùng sẽ khó tránh khỏi một bên kiệt sức mà chết.

Lưu Lăng vừa định lên tiếng, chỉ thấy một bóng người bay như chim từ phía sau đám đông ra phía trước, hai ba bước tới trước sân. Người này hai tay dang ra, một tay đỡ lấy thiết thương của Triệu Nhị, một tay nắm lấy cổ tay của Phan Kim Liên, quát một tiếng: - Khai!

Tiếng hô này, tràn đầy dũng mãnh, như sấm bên tai!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Nắm Chắc Phần Thắng

Người xông vào giữa sân ngăn Triệu Nhị và Phan Kim Liên, chính là Hoa Tam Lang.

Sức hai cánh tay của Hoa Tam Lang không dưới ngàn cân, cũng chính là y, nếu đổi là người khác cũng không thể dễ dàng ngăn cản hai con người đang đánh nhau long trời lở đất kia.

Triệu Nhị trông thấy Hoa Tam Lang tới, hầm hừ trừng mắt nhìn Phan Kim Liên, lùi lại không động thủ nữa. Mà Phan Kim Liên bị Hoa Tam Lang dễ dàng bắt lấy cánh tay, hiển nhiên là không phục. Ả hừ một tiếng nói: - Đánh lén sau lưng sao có thể gọi là bản lĩnh, có gan thì đánh tay đôi với ta ba trăm hiệp!

Hoa Tam Lang cười nói: - Đánh với cô quả thật không đáng, cũng không khôn, ta tuyệt đối sẽ không đánh với cô.

Hắn cười hỏi Triệu Nhị: - Ngày đó ngươi đã khuyên ta thế nào? Động tay động chân với một nữ nhân, giả như có thắng được thì người khác cũng nói ngươi bắt nạt phụ nữ, thắng cũng không vẻ vang gì. Còn nếu thua? Không phải là mất mặt muốn chết sao? Sao hôm nay lại thiếu lý trí như vậy, đi đánh nhau với một người đàn bà.

Triệu Nhị oán hận nói: - Ả ta cũng tính là đàn bà? Có là gấu trên núi chỉ e cũng không khỏe bằng ả!

Phan Kim Liên vừa nghe liền tức giận, lập tức quát:

https://thuviensach.vn

- Không đánh được ta liền khua môi múa mép, sao gọi là nam tử hán đại trượng phu? Có bản lĩnh thì đánh bại đôi thiết chùy trong tay lão nương đây hẵng nói, bằng không thì đừng có ba hoa!

Triệu Nhị cả giận nói: - Ta mà phải sợ nhà ngươi sao?!

Cầm thiết thương, hắn định vào sân lần nữa. Hoa Tam Lang liền ngăn hắn lại nói: - Nhị Lang, ngươi đường đường là một viên tướng, một vị đại nhân thống lĩnh hàng nghìn quân, lại đi chấp nhặt một đứa a hoàn làm gì?

Triệu Nhị nói: - Là ả đàn bà này khinh người quá đáng! Ba Bách phu trưởng dưới tay ta đều bị ả đánh trọng thương, nếu không dạy cho ả một bài học, tướng quân ta đây còn mặt mũi nào thống lĩnh binh sĩ?

Phan Kim Liên châm chọc đáp lại: - Bị lão nương đánh cho bị thương, chỉ trách bọn họ học nghệ chưa tới, cũng không nghĩ xem, một đám đàn ông đến một người đàn bà như lão nương đây cũng đánh không lại, còn không sợ mất mặt sao? Nếu đổi lại là ta, sớm đã đâm đầu vào hố xí chết luôn cho rồi!

Hoa Tam Lang xoay người khuyên nhủ: - Vị... nữ hiệp này ăn nói tích đức một chút, bọn họ tuy rằng không phải đối thủ của cô, nhưng cũng là hảo hán chém giết kẻ địch, đã từng đổ máu trên sa trường. Cô nói như vậy, há không phải là đã chửi tất cả quân nhân bọn ta?

Phan Kim Liên nói: - Ra trận giết kẻ địch thì ghê gớm lắm sao? Lão nương chả qua là phụ nữ không thể tòng quân, bằng không nếu lão nương ra trận, chỉ e số kẻ địch lão nương giết được còn nhiều hơn các ngươi. Loại như các ngươi, chưa bỏ mạng trên sa trường đã là Bồ Tát phù hộ rồi, còn định dương oai diễu võ ở đây?

Hoa Tam Lang nhất thời cứng họng, chỉ ngăn cản Triệu Nhị không cho hắn kích động.

https://thuviensach.vn

Triệu Nhị tức giận: - Nếu ta không xé rách cái mồm của ả đàn bà này, thì có lỗi với các huynh đệ dưới trướng!

Hoa Tam Lang khuyên nhủ:

- Nhị Lang đừng có tức giận, ngươi nghĩ xem, nếu ngươi đang đi ngoài đường vô cớ bị chó cắn một cái, chả nhẽ ngươi có thể cắn lại nó sao? Chúng ta không thèm chấp ả nữa, hà tất phải như vậy?

Phan Kim Liên lập tức nổi giận, vung thiết chùy muốn liều mạng với Hoa Tam Lang. Hoa Tam Lang ra sức né đòn đúng lúc nhìn thấy Lưu Lăng đứng bên ngoài sân, hắn hét lên: - Vương gia! Ả đàn bà này điên rồi!

Lưu Lăng toát mồ hôi hột, tự nhủ ả ta phát điên cũng là do bị ngươi ép. Làm gì có kiểu khuyên can nào như vậy, nói ra những lời đó có khác nào tự tìm cái chết đâu.

Lúc Hoa Tam Lang nhìn Lưu Lăng, nhất thời không chú ý, đại chùy trong tay Phan Kim Liên đã nện xuống trước mặt, có điều sức ở hai tay của Hoa Tam Lang lớn hơn rất nhiều so với Phan Kim Liên. Y cũng không cần giở thủ đoạn gì, chỉ là nắm lấy cán chùy dùng sức bẻ, Phan Kim Liên không giữ được, đại chùy liền bị Hoa Tam Lang đoạt lấy.

Đám binh lính trông thấy Hoa Tam Lang một chiêu cản được Triệu Nhị lẫn Phan Kim Liên, lại một chiêu đoạt lấy đại chùy của Phan Kim Liên, tức thì tinh thần dâng lên.

Phan Kim Liên lúc này cũng nhìn thấy Lưu Lăng, lại cộng thêm đại chùy trong tay bị Hoa Tam Lang đoạt mất rồi, không khỏi ngẩn người ra. Ả đỏ mặt, lúng túng nhìn Hoa Tam Lang, sau đó lại nhìn Lưu Lăng, che mặt quay đầu chạy. Chỉ là ả bộ dạng như vậy, có chạy cũng không ra dáng dấp tốt đẹp gì, ngược lại giống như một bộ giáp biết cử động, dọc đường va phải đám thị vệ hết người này đến người nọ.

https://thuviensach.vn

Hoa Tam Lang bị ánh mắt lúng túng trước đó của ả dọa cho một trận, tự nhủ đây là ý gì?

Lưu Lăng tươi cười bước vào sân: - Tam Lang công phu lợi hại.

Hoa Tam Lang và Triệu Nhị đồng loạt quỳ xuống đất, Hoa Tam Lang nói: - Vương gia ngài đừng cười chê tại hạ nữa, đoạt lấy binh khí của một người đàn bà sao có thể gọi là lợi hại.

Lưu Lăng cười nói: - Sao lại nói như vậy, trong phủ Trung Thân Vương này, có bản lĩnh đoạt được binh khí trong tay Phan Kim Liên, chỉ e có mình nhà ngươi thôi.

Triệu Nhị đỏ mặt, kỳ thực nói về bản lĩnh thì hắn vẫn hơn Phan Kim Liên một chút. Thân thủ của hắn không kém Hoa Tam Lang là bao, có điều lực ở cánh tay không khỏe bằng Hoa Tam Lang thôi. Nếu không phải là lúc mới đầu ngại thể diện không dám dốc toàn lực, Phan Kim Liên sẽ không thể đấu ngang với hắn. Nếu thực sự hai quân giao chiến, Triệu Nhị vẫn có thể thắng Phan Kim Liên. Có điều, nếu Phan Kim Liên lại đổi một đôi thiết chùy khác nặng hơn, thì thắng bại khó có thể nói trước được.

Triệu Nhị ngượng ngùng nói: - Vương gia nói phải, ả đàn bà đó căn bản không được coi là phụ nữ.

Lưu Lăng cười ha ha nói: - Đàn bà thì vẫn thật là đàn bà đấy, chỉ có điều... người đàn bà này rất khác biệt thôi.

Hắn khoát tay áo, ra hiệu cho đám thị vệ giải tán. Sau đó nói với Triệu Nhị và Hoa Tam Lang: - Hai ngươi thấy võ công của cô ta như thế nào?

Triệu Nhị nói: - Kỳ thực chiêu thức của ả Phan Kim Liên đó không có gì đặc sắc, chỉ là cậy khỏe hù người khác, còn có khí thế không sợ chết thôi.

https://thuviensach.vn

Hoa Tam Lang cũng nói: - Nếu Nhị Lang dốc toàn lực, trong vòng hai trăm chiêu hạ được cô ta cũng không thành vấn đề. Nếu đổi lại là tại hạ đấu với cô ta, không dùng cung tiễn không dùng tiểu xảo, chỉ e hai trăm chiêu cũng chưa chắc thắng được.

Lưu Lăng mỉm cười gật đầu, tự nhủ cái cô Phan Kim Liên này cũng có thể trọng dụng một chút.

Lại nói thêm mấy câu, Lưu Lăng nhớ ra Hình bộ Thị lang Bùi Hạo vẫn còn ngồi trong phòng khách, thế là dặn Triệu Nhị và Hoa Tam Lang tiếp tục chỉ đạo luyện võ, còn chú ý an ủi Bách phu trưởng đã bị Phan Kim Liên cướp mất binh khí, rồi quay người trở về phòng khách. Dọc đường gặp phải các thị vệ binh lính, không ai là không bàn luận về cuộc tỷ thí vừa nãy. Mọi người thật sự phải thay đổi cách nhìn đối với người đàn bà Phan Kim Liên này, đều nói lần sau không thể tùy tiện chọc giận con gấu cái đó.

Lưu Lăng cười cười, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều. Lúc hắn tới phòng khách, Bùi Hạo đã không còn ở đó nữa. Lưu Lăng tìm Mẫn Tuệ hỏi thăm, thì ra sau khi Lưu Lăng bỏ đi không lâu, Bùi Hạo liền đập bàn một cái nói hổ thẹn hổ thẹn, nếu không phải Vương gia chỉ bảo suýt nữa y đã mắc sai lầm! Sau đó y không tìm thấy Lưu Lăng, liền cáo lỗi xin về trước.

Lưu Lăng nghe Mẫn Tuệ nói vậy, trong lòng nhất thời càng thêm nhẹ nhõm. Triệu Đại đã điều tra rất kỹ về con người Bùi Hạo này, thời gian này vẫn luôn âm thầm quan sát y. Sau khi Triệu Đại chứng thực, Lưu Lăng biết vụ án tham ô ở Hình Bộ thực chất không liên quan gì tới Bùi Hạo.

Tư Mã Luật con người này mưu mô thâm hiểm, sau khi xảy ra vụ án tiên phong đứng ra bảo vệ đệ tử Bùi Hạo của mình, xét về mặt chủ quan khiến cho người ta cảm thấy ông ta chí công vô tư, đồng thời khiến họ thêm chắc chắn về suy đoán của mình. Thân là chủ thẩm vụ án Thái tử loạn đảng, Bùi Hạo mà không tham ô, ai tin được?

https://thuviensach.vn

Mọi người đều biết Tư Mã Luật bất hòa với Bùi Hạo, lúc này lại có thể đứng ra nói đỡ cho Bùi Hạo, càng cho thấy con người này lòng dạ độ lượng. Có điều mọi người chưa từng nghĩ xem, Tư Mã Luật nổi danh vì phá án công chính nghiêm minh, nếu Bùi Hạo thật sự phạm tội, ông ta sao có thể thiên vị trái phép? Đây chỉ là đòn hỏa mù của Tư Mã Luật mà thôi, mục đích chính là che mắt mọi người.

Giờ phút này Tư Mã Luật thực ra đã hoàn toàn nổi lên trên mặt nước, chỉ là đại đa số mọi người vẫn còn đang bị danh tiếng tốt của ông ta bịt mắt. Vụ án này kỳ thực không hề phức tạp, chỉ cần quyết tâm điều tra, không mất bao lâu chân tướng sẽ tự hiện rõ. Có điều thứ không dễ đối phó chính là kẻ đứng sau Tư Mã Luật, nếu Long Đình Vệ đang nằm trong tay kẻ đó, quan hệ giữa y và Hoàng đế bệ hạ tất không đơn giản, mà việc phái Long Đình Vệ hành thích Lưu Lăng, Hoàng đế có biết không?

Trên lưỡi kiếm của tên thích khách kia có tẩm kịch độc, hắn nhiên là muốn đẩy Lưu Lăng vào chỗ chết. Từ đó có thể thấy kẻ đó vô cùng ngứa mắt với Lưu Lăng, nếu không phải có chỗ dựa vững chắc, thì y dựa vào đâu?

Lưu Lăng tuy rằng không tin tưởng Hoàng đế bệ hạ, Nhị ca của hắn sẽ ra tay giết hắn. Thế nhưng kẻ đó nắm trong tay Long Đình Vệ, khó tránh khỏi việc nhân cơ hội!

Nhìn từ bên ngoài, kẻ đứng sau Tư Mã Luật có thể dễ dàng xuất ra con át chủ bài Long Đình Vệ, nhìn qua có vẻ hết sức ngu xuẩn. Hành vi tự lộ tẩy chính mình như vậy hắn là rất thiếu khôn ngoan, nếu chịu khó tìm hiểu kỹ càng sớm muộn có thể tra ra được y. Thế nhưng nghĩ kỹ lại không phải vậy, con người này thông minh đến mức khiến người ta phải sợ hãi!

Một chiêu này có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim!

Thứ nhất,

https://thuviensach.vn

Phái Long Đình Vệ đi hành thích Lưu Lăng, nếu thành công thì không có gì để nói. Nếu không thành công, cũng sẽ khiến cho Lưu Lăng không thể không rút lui. Là vì Long Đình Vệ đại diện cho cái gì? Là Hoàng đế bệ hạ! Cứ coi như Lưu Lăng không chết, cũng sẽ khiến cho hắn nghĩ rằng là Bệ hạ ra tay với mình, từ đó tạo nên mối bất hòa giữa Hiếu Đế và Lưu Lăng, dần dà nảy sinh tranh chấp không thể tránh khỏi, tốt nhất có thể khiến cho Lưu Lăng tạo phản!

Thứ hai,

Nếu Lưu Lăng không chết, lại không dám tạo phản, thì đối với vụ án tham ô ở Hình Bộ cũng không dám tiếp tục điều tra nữa. Bởi vì đã dính đến Hoàng đế bệ hạ, Lưu Lăng có điều tra tiếp cũng còn ý nghĩa gì?

Còn một điểm nữa, chính là để thị uy với Lưu Lăng!

Lưu Lăng xâu chuỗi những chuyện này lại, rất dễ dàng để hiểu ra tình tiết ẩn trong đó. Kỳ thực vẫn là hôm nay Bùi Hạo tới cho hắn một chút gợi ý, bởi vì ý muốn bỏ cuộc của Bùi Hạo, khiến cho hắn nghĩ tới đối phương đây là đang ép mình! Không sai, chính là muốn ép hắn chịu chi phối!

Hoặc là ngươi chống lại Hoàng đế bệ hạ, hoặc là ngươi câm miệng!

Lưu Lăng ngồi trên ghế, phân tích rõ tình tiết từ đầu đến cuối, liền cười lạnh một tiếng. Tư Mã Luật con người này không hề khó đối phó, mà kẻ đứng sau Tư Mã Luật, bất quá cũng chỉ là một tên ngu ngốc tự cho mình là đúng!

Muốn mượn oai Hoàng đế để dọa ta?

Lưu Lăng trong lòng cười khẩy, còn ai có thể hiểu Hoàng đế hơn ta?

Tình cảm giữa hắn và Hiếu Đế, há có thể tùy tiện đi một nước cờ là chia rẽ được? Hiếu Đế hiểu rõ Lưu Lăng sẽ không tạo phản, bởi vậy mới hết

https://thuviensach.vn

mực tin tưởng hắn! Mà Lưu Lăng cũng hiểu rõ Hiếu Đế tuyệt đối sẽ không ra tay hạ sát mình, kế châm ngòi ly gián của kẻ đứng sau Tư Mã Luật kỳ thực chỉ là giấu đầu hở đuôi!

Để lộ ra Long Đình Vệ, y thực sự cho rằng Hoàng đế bệ hạ có thể bị qua mắt dễ dàng như vậy sao? Người khác không biết, Lưu Lăng biết! Trí tuệ của Hiếu Đế, chỉ có thể dùng từ thâm sâu khó lường để hình dung! Đây là một vị Hoàng đế hoàn toàn nắm trong tay tư cách Đế vương thậm chí có thể nói là anh minh, sử dụng Long Đình Vệ, hoàn toàn là đang đùa với lửa!

Hoàng đế bệ hạ, tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ ai khiêu khích quyền uy của mình.

Coi Hoàng đế là một cây thương? Thế thì phải xem đầu thương đang chĩa vào kẻ địch, hay là chĩa vào bản thân!

Cuộc chiến với kẻ đứng sau lưng Tư Mã Luật tuy rằng mới bắt đầu, nhưng Lưu Lăng đã nắm chắc phần thắng trong tay!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Ôm Cây Đợi Tặc

Điện Thừa Tiên

Hoàng đế nghe Thống lĩnh thị vệ Đại nội, Lôi Sơn Chùy Trương Thiên Đấu tỉ mỉ thuật lại kết quả điều tra mấy ngày nay. Lần này vượt ngoài dự đoán của Trương Thiên Đấu, Hoàng đế không nổi giận lôi đình như lần trước. Y bất an liếc nhìn Hiếu Đế một cái, lại thấy vị Hoàng đế cần cù nhất trong lịch sử Bắc Hán dựng nước tới nay hoàn toàn bình tĩnh, biểu cảm trên mặt không một chút gợn sóng. Trương Thiên Đấu trong lòng lo lắng, tự nhủ một câu Bệ hạ… ngày càng đáng sợ rồi.

Nghe Trương Thiên Đấu nói xong, Hiếu Đế thản nhiên gật đầu nói: - Trẫm biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.

Trương Thiên Đấu khấu đầu cáo lui, khom người bước ra khỏi điện Thừa Tiên. Hai tên tiểu thái giám trước cửa cúi người thi lễ với y, Trương Thiên Đấu trong lòng có tâm sự, không nói câu nào vội vã rời đi. Hai tên tiểu thái giám nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ lạ.

Đợi Trương Thiên Đấu rời đi, Hiếu Đế đặt tấu chương trên tay xuống, giương mắt nhìn ra bên ngoài cửa, trong mắt hiện lên một tia sắc bén! Đây là một loại sát khí, là dấu hiệu hắn muốn giết người!

- Ra đây đi.

Hiếu Đế lạnh lùng nói một câu.

https://thuviensach.vn

Một bóng đen từ trên trần nhà của điện Thừa Tiên nhẹ nhàng đáp xuống, người này giống như một túm bông đang rơi xuống vậy, tiếp đất không hề phát ra âm thanh! Y ẩn mình trên xà ngang của đại điện, kẻ bản lĩnh đầy mình như Trương Thiên Đấu, cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của y!

Kẻ này mặc một thân y phục đen, đến đầu và khuôn mặt cũng bị trùm chiếc khăn màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt sáng rõ tinh quang tứ phía. Dáng người y không thực sự cao lớn, thoáng có chút gầy yếu. Y cả thân quần đen áo đen, ở vị trí trước ngực bên trái có thêu một con kỳ lân đang gầm thét đạp trên đám mây hồng!

- Lãng Thanh khấu kiến Bệ hạ.

Kẻ áo đen quỳ xuống nói.

Hiếu Đế lạnh lùng nói: - Đứng lên nói.

Lãng Thanh liền đứng dậy, khom người cách Hiếu Đế không xa.

Hiếu Đế hỏi: - Ngươi thấy sao?

Lãng Thanh bình tĩnh đáp: - Người của Kỳ Lân Vệ không có ý kiến của mình, chỉ biết chấp hành tuyệt đối mệnh lệnh của Bệ hạ!

Hiếu Đế hài lòng gật đầu nói: - Về Long Đình Vệ thời Tiên Hoàng, ngươi hiểu được bao nhiêu?

Lãng Thanh nói: - Bẩm Bệ hạ, Tiên Hoàng lập nên Long Đình Vệ vào năm Càn Hữu thứ mười lăm. Ban đầu Long Đình Vệ chỉ có mười tám người. Mười tám người này đều là những cao thủ giang hồ được tuyển chọn kỹ lưỡng, hơn nữa tuyệt đối trung thành với Tiên hoàng. Năm Càn Hữu thứ mười sáu, Long Đình Vệ tới Hậu Chu chấp hành nhiệm vụ, sau khi thành công quay về, tổn thất mất năm người. Tiên hoàng liền hạ lệnh cho thủ lĩnh Long Đình Vệ lúc đó bổ sung người, về sau từ Đại nội thị vệ

https://thuviensach.vn

và Cấm quân, giang hồ tuyển thêm được ba mươi ba người, cộng thêm mười lăm người trước đó, tổng cộng là bốn mươi tám người.

- Năm Càn Hữu thứ mười bảy, toàn bộ Long Đình Vệ xuất kích ám sát Hoàng đế mới đăng cơ của nước Liêu là Da Luật Hùng Cơ. Nhưng do chuẩn bị không kỹ lưỡng cộng thêm việc đánh giá thấp thực lực người Liêu mà gần như toàn quân bị tiêu diệt. Chỉ có thủ lĩnh Long Đình Vệ đem theo bốn người trốn thoát trở về. Những người khác đều tử trận, không ai bị bắt.

- Từ đó trở đi, Long Đình Vệ mai danh ẩn tích, không còn xuất hiện nữa.

Hiếu Đế gật đầu nói: - Vậy thủ lĩnh của Long Đình Vệ là ai?

Lãng Thanh đáp: - Bẩm Bệ hạ, ngoại trừ Tiên hoàng và thủ lĩnh Long Đình Vệ ra, không ai biết được chuyện đó. Ngay cả người thuộc Long Đình Vệ cũng không biết được thủ lĩnh của mình rốt cuộc là ai. Không những vậy, tất cả những người trong Long Đình Vệ thậm chí còn không biết thân phận , tên tuổi của đồng bọn! Giữa bọn họ chỉ có biệt danh, không hề dùng họ tên!

Hiếu Đế ánh mắt lạnh lùng, lập tức hỏi: - Hiện tại Long Đình Vệ lại xuất hiện, nếu trẫm phái ngươi đi điều tra, thì ngươi có tra ra được không?

Lãng Thanh khom người đáp: - Mệnh lệnh của Bệ hạ, thần không thể không tuân theo!

Hiếu Đế cười nói: - Tốt lắm, trẫm từ khi đăng cơ lập nên Kỳ Lân Vệ các ngươi, cho đến nay vẫn chưa từng dùng đến. Các ngươi chính là con dao sắc nhất trong tay trẫm, chỉ cần trẫm chỉ về bất cứ nơi nào, bất cứ kẻ nào!

Lãng Thanh đáp: - Vậy hãy để cho đầu của bọn chúng rơi xuống đất!

- Đi đi.

https://thuviensach.vn

Hiếu Đế hài lòng phất tay nói: - Càng là con dao sắc, thì càng cần giấu trong người. Trẫm năm xưa giấu các ngươi đi, chính là để một ngày kia lấy ra giết người. Đừng để trẫm thất vọng!

Lãng Thanh cung kính dập đầu vài cái, liền chớp mắt biến mất trong đại điện.

Hiếu Đế nhìn về hướng Lãng Thanh biến đi, cười lạnh một tiếng tự lẩm bẩm: - Muốn coi trẫm là cây thương để lợi dụng sao? Vậy được, trẫm sẽ cho nhà ngươi thấy hậu quả của việc này là gì! Lão Cửu là huynh đệ của trẫm, là người thân cận nhất của trẫm, không cần biết ngươi là ai, nhưng ngươi đã dám ra tay với đệ ấy, vậy thì chỉ có một kết cục!

Rồng có vảy ngược, kẻ nào động vào ắt phải chết!

Bùi Hạo sau khi về đến nhà, giam mình trong phòng một ngày một đêm không bước ra ngoài. Phụ thân y đứng ngoài gõ cửa nửa canh giờ, Bùi Hạo vẫn không có động tĩnh gì. Khi Bùi phủ trên dưới hỗn loạn, Bùi lão gia đang định cho người phá cửa, thì Bùi Hạo vẻ mặt điềm nhiên bước ra, câu đầu tiên mở miệng nói ra chính là: - Con đói rồi!

Ba từ này đối với phụ thân của y mà nói không khác nào thánh chỉ, y ra lệnh một tiếng, toàn bộ hạ nhân dưới bếp Bùi phủ bận rộn hẳn lên, từng món từng món lũ lượt đưa lên phòng Bùi Hạo. Nhìn con trai mình ăn ngấu nghiến, Bùi lão gia cười tươi như hoa.

Sau khi cơm nước no nê, Bùi Hạo viết một bức tấu chương, nói mình thân là chủ thẩm vụ án Thái tử loạn đảng, thực sự không thích hợp tham dự điều tra vụ án nữa. Lại cộng thêm thời gian này sức khỏe không tốt, thỉnh cầu Hoàng thượng phê chuẩn cho y nghỉ ngơi vài ngày. Điều bất ngờ là, Hiếu Đế đọc xong tấu chương thản nhiên cười một cái, lập tức ngự bút phê một chữ. Chuẩn!

https://thuviensach.vn

Việc này khiến cho Tư Mã Luật bối rối, ông ta không hiểu Bùi Hạo đang định làm gì. Định bỏ cuộc? Nhưng đây lại không phải tính cách của Bùi Hạo. Ông ta quá hiểu con người của Bùi Hạo, Bùi Hạo là kẻ cứng đầu đến chết cũng không nhận thua, một khi đã xác định được mục tiêu, cho dù phía trước có là vách núi cũng không quay đầu lại. Thế nhưng, hiện giờ Bùi Hạo rút lui, trốn tránh, Tư Mã Luật cảm thấy có chút hoang mang.

Thât sự nghĩ không ra, Tư Mã Luật đêm hôm đó liền ngồi trên kiệu bí mật đi tới một căn nhà lớn ở trên phố Thừa Bình, sau đó giống như một tên trộm vào từ cửa sau của căn nhà.

Phải đến hai canh giờ sau, Tư Mã Luật mới bước ra từ ngôi nhà lớn này. Có điều lúc bước ra biểu cảm trên mặt ông ta không có một chút sáng sủa nào, mà ngược lại càng thêm nghiêm trọng. Bởi vì ông ta biết được một tin, Bùi Hạo trước khi dâng tấu chương lên Hoàng thượng, đã từng ghé qua phủ Trung Thân Vương.

Nhưng ngược lại nhân vật lớn đứng sau ông ta lại vô cùng lạc quan, sau khi nghe tin Bùi Hạo dâng tấu chương xin được nghỉ dưỡng một thời gian, y cười ha hả nói: - Bùi Hạo ghé qua phủ Trung Thân Vương rồi, sau khi về giam mình trong thư phòng một ngày một đêm, sau đó ăn no một bữa, rồi mới dâng tấu chương lên cho Bệ hạ. Có thể thấy, y ở phủ Trung Thân Vương cũng không có được sự ủng hộ nào.

Người này cười lạnh nói: - Lưu Lăng không phải là một tên ngốc, mặc dù mạng lớn không chết dưới tay Long Đình Vệ, nhưng hắn chắc cũng nghĩ ra được, sau lưng Long Đình Vệ là ai! Nếu hắn còn không biết điều tiếp tục điều tra, thì hắn cũng không phải là Trung Thân Vương thông minh tuyệt đỉnh rồi.

Chỉ có điều, mặc dù kẻ này rất lạc quan, Tư Mã Luật trong lòng vẫn thấp thỏm. Có lẽ là do ông ta quá hiểu con người Bùi Hạo rồi, vậy nên mới không lạc quan như nhân vật lớn đứng đằng sau mình.

https://thuviensach.vn

Sau khi trở về phủ, Tư Mã Luật làm một việc mà Bùi Hạo vừa làm, đó chính là giam mình trong thư phòng, không ai được phép quấy rầy. Một mình ngồi yên tĩnh trong thư phòng hai canh giờ, mắt thấy đã sắp đến lúc thượng triều, Tư Mã Luật bỗng nhiên thở dài một hơi, tự lẩm bẩm: - Bất kể là vì cái gì, ngươi cũng không thể sống tiếp được.

Lập tức, người đàn ông đang cầm một thanh kiếm dài sáng loáng không vỏ dưới tay hắn bị gọi vào thư phòng.

Kẻ cầm thanh kiếm tên là Bành Trảm, là đao khách xuất sắc nhất Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao Bành gia. Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao vang danh thiên hạ, chỉ dựa vào năm chữ này là có thể hành tẩu trong giang hồ không ai dám động đến. Bành Trảm là một trong số mười bảy đệ tử đời này xuất sắc nhất của Bành gia, từ khi mới vào nghề đến nay, đã có không dưới hai mươi cao thủ võ lâm chết dưới lưỡi đao của gã rồi. Gã bỏ qua tính kỹ xảo trong Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, chuyên tâm luyện tập tốc độ và lực độ.

Gã dựa vào tốc độ xuất đao không ai bì kịp, Bành gia trên dưới đều không còn ai là đối thủ của gã. Đao pháp của gã, đã loại bỏ đi tất cả hoa mỹ rườm rà, đơn giản là khiến cho người ta kinh sợ.

Tư Mã Luật lấy trong ngăn kéo ra một chiếc hộp gỗ sưa, mở hộp lấy ra trong đó một viên ngọc to chừng bằng nắm tay của trẻ sơ sinh ném cho Bành Trảm nói: - Ta không muốn nhìn thấy Bùi Hạo nữa, ngươi đi giết hắn cho ta.

Bành Trảm giơ tay bắt lấy viên ngọc, đặt gần mũi dùng sức ngửi, cười ha ha nói: - Kẻ này không chỉ có cái giá như vậy, trong tay hắn có một đám tử sĩ, không thể xem thường.

Tư Mã Luật ánh mắt phát lạnh, ông ta căm ghét Bành Trảm kẻ lòng tham không đáy này. Mỗi lần sai gã ra tay giết người, Tư Mã Luật đều phải trả một cái giá nhất định. Mà đống vàng bạc châu báu này, cũng là thứ mà ông

https://thuviensach.vn

ta yêu thích nhất! Ông ta không nỡ! Thực sự không nỡ! Nhưng để diệt trừ mối họa Bùi Hạo, ông ta chỉ còn cách tốn của thôi.

- Đây là một nửa, đợi sau khi ngươi giết được Bùi Hạo, ta sẽ đưa nốt cho ngươi một nửa nữa.

Nghe Tư Mã Luật nói như vậy, Bành Trảm vừa lòng cười nói: - Ông nói đi, muốn hắn chết lúc nào? Ông muốn hắn chết lúc canh ba, ta tuyệt đối sẽ không để cho hắn sống thêm một phút nào.

Tư Mã Luật nói: - Càng sớm càng tốt, kẻ này không chết, trong lòng ta không yên. Trước kia có hắn ở Hình Bộ thay ta gánh tiếng xấu, hắn ở nơi đầu sóng ngọn gió, cuộc sống của ta mới dễ chịu hơn một chút. Giờ Bệ hạ đã phê chuẩn cho hắn tĩnh dưỡng tại nhà, việc ở Hình bộ chỉ e không giấu được nữa rồi. Bùi Hạo con người này, thực sự rất thông minh. Nhìn thì có vẻ như hắn sợ hãi muốn rút lui, thực ra là muốn lôi ta ra! Một khi hắn đã không còn giá trị, thì cũng không cần giữ hắn lại nữa.

Bành Trảm cười nham hiểm nói: - Vậy thì được, tối mai ta sẽ ra tay. Đảm bảo không để cho hắn còn nhìn thấy mặt trời mọc!

Tư Mã Luật khẽ thở dài: - Đi đi, tuyệt đối đừng để cho hắn chạy mất.

Bành Trảm cất viên ngọc vào trong túi áo nói: - Ta hành sự đã bao giờ thất bại?

Nói xong, gã bước ra ngoài. Nhìn bóng dáng Bành Trảm đi xa dần, Tư Mã Luật tức giận nắm chặt tay. Bành Trảm tên này biết quá nhiều rồi, hơn nữa lại quá tham lam, lần sau, kẻ bị giết chính là tên ngu si này! Tư Mã Luật cười lạnh một tiếng, nhìn bóng Bành Trảm giống như đang nhìn một cái xác.

Ngay khi Tư Mã Luật trở về phủ, một bóng người giống như nhập vào trong bóng đêm từ một căn nhà dân cách đó không xa cũng bắt đầu hành

https://thuviensach.vn

động, nhanh chóng biến mất vào trong bóng tối. Kẻ này, là một trong tám cọc ngầm được Ảnh vệ bố trí theo dõi quanh Tư Mã phủ!

Không lâu sau đó, Lưu Lăng đang ngủ say bị Triệu Đại từ mật đạo bước ra gọi dậy, kể lại chính xác tin tức mà Ảnh vệ thu được. Lưu Lăng dụi mắt, cười khẽ: - Ép tới ép lui, cuối cũng cũng ép chính mình ngồi không yên rồi. Cái đuôi cáo già đã lòi ra rồi, vậy thì một đao chặt đứt là được.

Không bao lâu sau, Quý Thừa Vân một thân áo đen, đem theo tám thủ hạ đắc lực ẩn náu gần bên ngoài Bùi phủ. Đồng thời, Ảnh vệ huy động không dưới ba mươi người, giám sát chặt chẽ Bùi phủ trong vòng bán kính năm trăm mét. Chỉ cần có bất kỳ một ngọn cỏ nào, đều không qua mắt được những đôi mắt sáng quắc kia!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Vô Cùng Khẩn Cấp

Sáng sớm hôm sau, khi cửa thành Thái Nguyên còn chưa mở, một người cưỡi khoái mã phi nhanh như chớp trực tiếp xông tới dưới chân cổng thành. Kỵ sĩ trên ngựa mang đầy vẻ mệt mỏi, trên áo, trên mặt đều dính đầy đất, môi của y cũng đã rạn nứt, sắc mặt kém tới trông cứ như người chết vậy. Người này sắp kiệt sức tới nơi rồi, nhưng vẫn gắng gượng không ngã xuống.

Lúc này về tới dưới thành Thái Nguyên, y mới thở phào một cái, không còn chống đỡ được nữa ngã rầm xuống đất. Chỉ là dù như thế, y vẫn ôm chặt túi đồ trong tay.

Áo của người này tuy rách rưới, nhưng vẫn có thể nhìn ra là quân phục của Phủ Viễn quân ở phía Nam!

- Mau… mau mở cổng thành…

Quân tốt của Phủ Viễn quân này chỉ kịp nói một câu là ngất đi. Tiếng của y quá nhỏ, thủ vệ trên thành căn bản là không nghe thấy.

Thủ thành môn trực phiên của ngày hôm nay, chính là một Thiên phu trưởng ngày trước của đại doanh Kinh Kỳ, tên là Đỗ Uy. Hôm đó, y dẫn theo năm trăm tinh binh xông vào đại doanh Cấm quân, sau một phen khổ chiến, y chém chết Thống lĩnh Cấm quân Hàn Toại. Quân phòng giữ lúc trước của thành Thái Nguyên đều bị điều tới trú địa của đại doanh Kinh Kỳ, còn các binh sĩ của đại doanh Kinh Kỳ này sẽ luân phiên nhau thủ thành.

Vì có công cần vương, Đỗ Uy đã được thăng chức làm Thiên Tướng.

https://thuviensach.vn

Đỗ Uy là một người cẩn trọng, tận trung, có trách nhiệm. Tối qua sau khi y cùng ba mươi thân binh lên tường thành thay phiên trực, cả đêm không từng chợp mắt. Bây giờ đại cục Đại Hán sơ định, nói không chừng có kẻ gian nào đấy thừa cơ làm mưa làm gió. Sau khi Đỗ Uy sắp xếp người trực, y ở suốt trên tường thành luôn, uống vài ly rượu nhỏ, đánh vài ván cờ với các thân binh, suốt đêm cứ nửa canh giờ là đi tuần thị một lần.

Thấy phía đông bình minh sắp tới, còn một canh giờ nữa thôi là tới giờ mở cổng thành, thân binh thủ hạ khuyên y đi nghỉ một lúc. Đỗ Uy nghĩ lúc này chắc cũng không có chuyện gì xảy ra, nên đặt lưng xuống nằm, cũng không cởi giáp ra. Vừa ngủ chưa bao lâu, thì nghe tiếng nháo nhào bên ngoài.

Đỗ Uy ngủ không say, vừa nghe tiếng động là lòng quặn lại ngay, tưởng có ai gây chuyện, vội cầm thanh đao bên giường lên rồi bước nhanh lên lầu quan sát.

- Có chuyện gì!

Đỗ Uy vừa đội mũ giáp lên đầu, vừa đi vừa hỏi.

- Khởi bẩm Tướng quân, bên ngoài thành hình như có người ngất đi.

- Có thấy rõ là ai không?

Đỗ Uy ngẩn người, nhanh chân bước lên lầu quan sát. Một thân binh trả lời: - Trời còn tối, từ trên thành lầu nhìn xuống không thấy rõ, nhưng nhìn mang máng thì thấy hình như là quân phục của Ngu hầu, nhưng lại không giống của đại doanh Kinh Kỳ ta, cũng không giống của quân phòng giữ cũ, nhìn không rõ lắm.

Đỗ Uy chấn kinh trong lòng, một cảm giác bất an đột nhiên trỗi dậy. Y không dám chần chừ, sải bước lớn đi qua, vừa chạy vừa hỏi: - Chỉ có một người thôi sao?

https://thuviensach.vn

- Chỉ có một người!

- Mở cổng thành, cứu người đó, nhanh lên, ta cần hỏi chuyện!

Đỗ Uy dặn một tiếng, mấy thân binh vội chạy xuống thành lầu, hợp lực mở cánh cổng thành nặng chích ra. Mấy thân binh cẩn thận đi ra, nhìn xung quanh không thấy có gì bất thường, mới chạy bước nhỏ ra tới trước người đó, quan sát kỹ càng. Một thân binh lên tiếng: - Quân phục này sao giống của Phủ Viễn quân ở phía Nam quá? Mấy thân binh không dám chậm trễ, lập tức khiêng lính Phủ Viễn quân đã ngất đi đó vào trong thành, một thân binh kéo con ngựa của người đó, nhanh chóng đi vào trong.

Một thân binh thấy người lính này đang ôm một túi đồ gì đó trong người, nên định lấy ra xem thử. Nhưng mặc cho hắn ra sức giật nửa ngày trời, người lính đang hôn mê đó vẫn ôm chặt trong người, dốc hết sức cũng không thể lấy ra khỏi người y được. Lúc này Đỗ Uy đã bước xuống tường thành, ra lệnh cho binh sĩ đóng cổng thành trước, rồi mới đi tới trước người lính Phủ Viễn quân đó.

Bốn thân binh của Đỗ Uy khiêng người đó lên, trời vẫn còn tối, Đỗ Uy cúi người chăm chú nhìn rõ, mới thấy quả nhiên là quân phục của Phủ Viễn quân. Nhìn người này cả người cát bụi, trên áo có nhiều chỗ rách rưới, bên trong quần của y, máu đông khô dính cả vào vào người!

Đỗ Uy vừa nhìn lập tức hít một hơi lạnh!

Người này, nhất định đã phi ngựa nhanh suốt đường, thay ngựa không thay người, không ngủ không nghỉ chạy một hơi từ biên giới phía Nam về tới dưới thành Thái Nguyên, mãi tới đây mới không còn chịu đựng được nữa và ngất đi, từ đó có thể thấy phía Nam ắt đã xảy ra chuyện lớn gì đó!

Nhìn quân phục này, chắc người này là một Đô ngu hầu.

https://thuviensach.vn

Thời Ngũ Đại, vì Hoàng Đế đa phần xuất thân từ Phiên Tướng, Đô Ngu Hầu được thăng làm quan chỉ huy cao cấp của thị vệ thân quân, phụ trách các việc của Lục Quân chư vệ (gọi tắt là "Lục Quân Ti"), thuộc hạ gồm Mã Bộ Đô Ngu Hầu của các quân và các Đô Ngu Hầu khác. Trong hành doanh phía tây của Hậu Lương có hành doanh của Mã Bộ Đô Ngu Hầu và hành doanh Đô Ngu Hầu. Hậu Đường cũng thế, còn có Hữu Long Võ Quân Đô Ngu Hầu, Tả Hữu Sương Mã Bộ Đô Ngu Hầu các thứ. Trong Thập Quốc, có Thị Vệ Chư Quân Đô Ngu Hầu, Chư Quân Đô Ngu Hầu, Khống Hạc Đô Ngu Hầu, Hoàng Đầu Đô Ngu Hầu, Quân Ngu Hầu, Nội Nha Đô Ngu Hầu vân vân.

Người này dọc đường không ngừng không nghỉ, lúc này hai bên háng của y đã bị yên ngựa chà xát đến nỗi máu chảy đầm đìa, có thể thấy đây là một vị dũng sĩ có ý chí kiên định.

Đỗ Uy gọi người bưng một chén nước tới, đỡ đầu của Đô Ngu Hầu đó dậy từ từ rót vào. Một lúc sau, Đô Ngu Hầu đó ho sặc hai tiếng, rồi từ từ tỉnh lại.

Y trừng to mắt, lập tức tỉnh giấc, vội nắm lấy Đỗ Uy bên cạnh: - Mau… mau đưa tôi vào vào thành! Hậu Chu… xâm phạm biên giới ta rồi!

Hậu Chu xâm phạm biên giới ta rồi!

Năm chữ này như sét đánh giữa trời, Đỗ Uy và các thân binh bỗng đầu óc trở nên trống rỗng. Vẫn là Đỗ Uy từng chinh chiến sa trường, là người đầu tiên phản ứng lại ngay. Y ra lệnh: - Mau! Tìm một chiếc xe ngựa lại đây, ta đưa người này vào cung.

- Người đâu, mau tới phủ Trung Thân Vương, bẩm báo cho Trung Thân Vương… Hậu Chu xâm phạm biên giới rồi!

Sau khi sắp xếp thân binh tiếp tục dẫn binh thủ cổng thành, Đỗ Uy nhận lấy một con ngựa do thân binh dắt đến, lên ngựa, lệnh cho lính đánh xe

https://thuviensach.vn

ngựa lên đường, còn y thì phóng vào Hoàng Thành trước.

Hôm nay người trực ở Quân Cơ Xứ chính là Đại Học Sĩ Tô Tú, y chỉ vừa mới ngủ đôi chút lúc rạng sáng, lại thức dậy tiếp tục chỉnh lý phân loại tấu chương. Lãnh thổ của Bắc Hán quốc chỉ có phần Trung Bắc của Sơn Tây hiện nay, không lớn, nhưng rất đầy đủ về mọi mặt. Mỗi ngày chuyện lặt vặt của triều đình không hề ít, nhìn đống tấu chương dày cộp trên bàn, còn có văn kiện từ các châu phủ, Tô Tú không khỏi cau mày.

Đang mở một phần tấu chương ra xem, thì ngoài cửa đột nhiên có tiếng ồn ào.

- Là ai! Đây là Quân Cơ Xứ trọng địa, người không phận sự miễn vào!

Một Đại nội thị vệ giữ ngoài cửa rống lên.

Tiếp sau đó là một giọng rống oang oang khác: - Hôm nay là vị đại nhân nào trực ca vậy? Mau đi thông truyền một tiếng, cứ nói Thiên tướng đại doanh Kinh Kỳ trực cổng thành hôm nay Đỗ Uy có chuyện quan trọng cần bẩm báo!

Thị vệ trực ca thấy Đỗ Uy có vẻ rất nóng vội, cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện lớn gì, cũng không dám chậm trễ, quay người chạy vào cái căn phòng thấp thấp của Quân Cơ Xứ, vừa hay Tô Tú mở cửa, hai người thiếu chút là đâm vào nhau.

- Có chuyện gì?

Tô Tú cũng không để ý đến thị vệ lỗ mãng, trực tiếp hỏi chuyện Đỗ Uy.

Nếu không phải Đỗ Uy và đầu lĩnh Cấm quân trực phiên ngày hôm nay là chỗ quen biết, y cũng chẳng thể nào đi vô Hoàng Thành vào thời gian này được. Đỗ Uy thấy cửa mở, người đi ra chính là Đại Học Sĩ Tô Tú, lập

https://thuviensach.vn

tức kéo bào quỳ xuống: - Đại nhân! Văn thư gấp từ biên thùy, Hậu Chu… phạm biên rồi!

Tô Tú nhất thời không phản ứng kịp, qua một hai giây sau não y đột nhiên thấy quay cuồng, người y lắc lư sắp té, cũng may là có cánh cửa để vịn vào. Tô Tú run tay hỏi: - Ngươi… nói lại lần nữa.

Đỗ Uy gấp gáp rống lên: - Hai mươi vạn đại quân của Hậu Chu phạm biên giới ta, Phủ Viễn quân ít không đánh lại nhiều, đã mất Đàn Châu, Ngọc Châu cũng bị vây khốn, ngàn cân treo sợi tóc!

Tô Tú nhất thời loạn cả tay chân, y ngẩn ra một lúc rồi mới nhớ ra phải vào cung diện thánh, vội nói: - Ngươi, ngươi mau theo ta vào Thừa Tiên Điện!

Đi được hai bước, y đột nhiên nhớ ra gì đó, chỉ một thị vệ, nói: - Mau tới phủ Trung Thân Vương, mời Trung Thân Vương vào cung ngay! Mau!

Thị vệ đó biết sự tình khẩn cấp, vâng một tiếng, rồi nhanh chân chạy đi.

Hiếu Đế chỉ vừa ngủ được hơn một canh giờ là đã tỉnh dậy rửa mặt, chuẩn bị ăn chút đồ, rồi phê duyệt một số tấu chương, thì sẽ đến giờ thiết triều. Từ khi đăng cơ tới giờ, “bách phế đợi hưng (*)”, Hoàng Đế cần mẫn đến mức khiến người ta đau lòng này mỗi ngày ngủ không quá hai canh giờ. (*) có rất nhiều việc cần phải làm

Dụi dụi mắt, Hiếu Đế mở một phần tấu chương ra. Thừa Tiên Điện từ sáng đến tối đều đèn đuốc sáng rực, lúc này đang có mấy tiểu thái giám đang thổi tắt vài cây nến không cần thiết trong góc. Một thái giám không cẩn thận, làm đổ một ngọn nến, leng keng một tiếng, tiếng đồng thau rơi xuống đất thật sự quá chói tai trong một không gian tĩnh mịch thế này!

Hiếu Đế hết cả hồn. Y ngẩng đầu giận dữ quát: - Đem tên nô tài đáng chết này ra đánh chết đi!

https://thuviensach.vn

Hai thị vệ trước cửa lập tức xông vào, đem theo tiểu thái giám đó ra ngoài. Tiểu thái giám đó sợ ngẩn cả người, ngay cả xin tha mạng cũng quên mất. Hai thị vệ đó lôi tiểu thái giám vừa ra khỏi cửa điện, thì Hiếu Đế lạnh lùng lên tiếng: - Thôi bỏ đi, sau này để hắn làm việc ở Tự Mã Giám, không cần làm việc ở Thừa Tiên Điện này nữa.

Tiểu thái giám đó lúc này mới phản ứng lại, vội dập đầu không ngừng:

- Tạ Bệ hạ không giết, tạ Bệ hạ không giết!

Hiếu Đế phẩy phẩy tay, tiểu thái giám vội đứng dậy đi ra ngoài. Bản thân Hiếu Đế thì ngây ra đó, nhìn hai tiểu thái giám còn lại đang luống cuống tay chân dọn dẹp, y không khỏi lại nổi giận. Sao hôm nay hỏa khí lớn thế? Cứ muốn kiếm chuyện người nào đó, gần như không kìm chế nổi.

Có lẽ là tại mấy ngày nay quá mệt rồi, bắt đầu từ mai mình ngủ thêm nửa canh giờ nữa có lẽ sẽ khỏe thôi.

Hiếu Đế tự an ủi mình hai câu, nghĩ tới tiểu thái giám xém chút mất mạng vì cảm xúc của y, tên là Tiểu Lục Tử. Người này là sau khi y đăng cơ mới đề bạt lên, Tiểu Lục Tử này vẫn rất là lanh lợi, sao hôm nay làm việc đần độn thế.

Tiểu Lục Tử. Hiếu Đế cười thầm hai cái, đúng là một tên lanh lợi, biết nhìn mặt đoán ý. Mỗi lần y mệt rồi, hắn đều sẽ tới đấm lưng xoa bóp cho y. Mỗi lần y bực bội, y đều sẽ nghĩ ra những trò lạ lẫm để y cười. Nhưng chỗ không tốt là, ỷ vào sự yêu thích của y, thường ngày hay huênh hoang trước mặt những hạ nhân khác, thật sự khiến người ta tức giận. Hiếu Đế thầm nghĩ, để hắn đến Tự Mã Giám cho súc sinh ăn vài ngày cũng tốt, đợi qua một thời gian rồi điều hắn về là được.

Đây chẳng qua là chuyện nhỏ, nhưng chẳng biết tại sao vẫn làm cho tâm trạng Hiếu Đế bực bội hẳn lên. Lúc đầu vẫn còn có thể xem một chút tấu chương, nhưng dần về sau thì càng ngày càng không xem vào chữ nào.

https://thuviensach.vn

Hiếu Đế đứng dậy đi đi lại lại mấy bước, đẩy cửa sổ ra, nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, sự ức chế trong lòng giảm thiểu đôi chút.

Không khí buổi sớm rất trong lành, Hiếu Đế duỗi lưng một cái, dùng sức hít vào một hơi thật sâu, khí lạnh theo mũi đi vào phế phổi, tâm trạng y cũng đỡ được đôi chút.

Vừa định quay về tiếp tục phê duyệt tấu chương, thì đột nhiên nghe tiểu thái giám bên ngoài kêu lên: - Khởi bẩm bệ hạ, Quân Cơ đại thần Tô Tú yết kiến!

Không biết tại sao, nhưng lòng của Hiếu Đế đột nhiên run lên!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đại Tướng Quân Vương

Lưu Lăng trần cả thân trên, làn da nâu rám nắng mồ hôi nhễ nhại. Một tay hắn đang cử một cái tạ đá nặng ba trăm cân lên, không ngừng lên xuống, một tay cử hai mươi . Lưu Lăng chuyển tạ đá sang tay trái, cũng cử hai mươi cái.

Đặt tạ đá]xuống đất, Lưu Lăng lắc người một cái, mồ hôi văng ào ào như nước mưa. Thân hình của hắn rất tốt, hai múi cơ ngực săn chắc, sáu múi cơ bụng góc cạnh rõ ràng, vai rộng hông hẹp, lưng hổ eo vượn, mái tóc dài cột đại sau gáy. Hắn đi tới trước giá binh khí, cầm một cây thiết thương lên xem qua.

Người xưa tỉ võ chiến đấu, phần lớn đều là ai sức lớn thì thắng, nhưng chiêu thức né tránh chuyển dịch trong công phu của cao thủ võ thuật thực sự thì không được việc trên lưng ngựa. Nếu tay cầm một thanh bảo kiếm nặng khoảng ba năm cân, múa một bộ kiếm pháp nhẹ nhàng linh hoạt trên lưng ngựa, e là sẽ trực tiếp bị đối phương dùng một thanh đại đao khoảng hơn trăm cân chém xuống ngựa.

Cho nên nói, giao thủ trên chiến trận, không giống với quyết đấu giữa hai cao thủ võ thuật. Kỵ binh song phương cùng nhau xông trận, mặc cho võ công của ngươi có cao cường đến đâu e là cũng sẽ bị đạp chết dưới vó ngựa. Cùng đạo lý, những danh tướng được xưng tụng dũng sĩ có thể đối đầu với vạn người trong truyền thuyết, nếu xuống ngựa cho y một thanh đao nhỏ ngắn, không chừng cũng chẳng đánh lại những đệ tử thân truyền của mấy danh môn đại phái đó.

Vì thế, binh khí đánh trên ngựa, một là phải nặng, hai là phải đủ dài.

https://thuviensach.vn

Tục ngữ có câu, binh khí dài một tấc thêm một phần mạnh, ngắn một tấc thêm một phần hiểm. Võ công với những kỹ xảo khéo léo đánh cận thân, cộng thêm một thanh đoản đao đoản kiếm đương nhiên sẽ làm ít mà công to. Mà mã chiến, vẫn là trường thương đại đao thực tế hơn. Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan Nhị Gia, Trượng Bát Xà Mâu của Trương Tam Gia đều là tiêu biểu cho vũ khí mã chiến.

Lưu lăng rất thích trường thương, một là vì thương là vũ khí phổ biến nhất của thời đại này, binh lính và người huấn luyện thường dùng thương và gậy. Hai là, cây thương vừa dài vừa lớn của thần tượng hắn Thường Sơn Triệu Tử Long, từng khiến bao cô gái chết mê chết mệt. Giấc mơ to lớn nhất của một người đàn ông chẳng phải là, tay cầm một cây thương dài, tung hoành sa trường thiên hạ vô địch, bên dưới cũng một cây "thương" dài, tung hoành tình trường sao! Nếu cả hai cây thương này đều luyện hay luyện giỏi, thì cũng xem như một tiểu viên mãn của nhân sinh rồi.

Lưu Lăng múa cây trường thương, hổ hổ sinh phong. Thương pháp của hắn không giống Triệu Nhị. Thương pháp của Triệu Nhị tinh kỳ, chiêu thức liên miên như đại giang đại hải, thương pháp Triệu gia được y thi triển tới mức không có điểm yếu. Còn thương pháp của hắn thì đơn giản dễ hiểu hơn nhiều, chỉ là nắm những thương pháp trọng tâm như đâm, kéo, quét, đập, rồi thêm sự "nhanh" vào.

Chẳng phải Hỏa Vân Tà Thần từng nói sao, võ công thiên hạ không cái nào kiên cố đến mức không thể phá giải, chỉ có tốc độ là không thể vượt qua được!

Lưu Lăng một tay cầm thương, thân người đột nhiên xoay một cái, nương theo quán tính hắn đột nhiên đâm cây thương ra ngoài. Cú này không màu mè, vô cùng đơn giản, đường thương đi thẳng, như một con Hắc Long căng thẳng người. "Rầm" một tiếng, đâm vào một khúc gỗ! Khúc gỗ này lớn gần như eo người, nhưng tốc độ của cây thương quá nhanh, đến nỗi đâm xuyên qua khúc gỗ!

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng vẫn rất hài lòng với lực độ của nhát thương này. Tay dùng sức, quẩy sang hai bên trái phải, “rắc” một tiếng, khúc gỗ to tròn ấy bị hắn chém làm đôi!

Lưu Lăng rút cây thương về, kéo về phía sau, một tay thuận thế nắm vào vị trí dưới đầu thương một chút, cơ thể xoay chuyển để hai tay nắm lấy cán thương, đập cây thiết thương xuống đá thanh thạch dưới đất như một cây côn, “rầm” một tiếng, đá thanh thạch vừa lớn vừa nặng được lát dưới đất bị hắn đập tan thanh mấy mảnh!

Lúc này, quản gia lão Ngô dẫn theo một thân binh mặc quân phục của đại doanh Kinh Kỳ nhanh chân đi tới.

- Vương gia, thân binh dưới trướng của Đỗ Uy tướng quân đại doanh Kinh Kỳ nói có việc cầu kiến.

Lão Ngô cúi người hành lễ nói.

Lưu Lăng thu thương lại, quăng cây thương qua một bên, cây thương soạt một cái vừa cắm đúng vào giá binh khí. Hắn vừa đi vừa cầm khăn lên lau mồ hôi, hỏi: - Có phải dại doanh Kinh Kỳ xảy ra chuyện gì không? Hôm nay tới phiên trực của Đỗ Uy đúng không, không lẽ cổng thành xảy ra chuyện gì?

Thân binh đó nhìn Lão Ngô một cái. Lưu Lăng cười nói: - Cứ nói đi.

Thân binh đó rầm một cái quỳ xuống, nói: - Vương gia, có chuyện lớn rồi, hai mươi vạn đại quân của Hậu Chu vào ba ngày trước đã xâm phạm biên giới rồi!

Lưu Lăng cứng người lại, hắn nhanh chân bước lên, hỏi: - Nhận được tin khi nào, có chính xác không?

https://thuviensach.vn

Thân binh đó nói: - Mới đây thôi, một Đô ngu hầu của Phủ Viễn quân không ngủ không nghỉ chạy từ biên giới phía nam tới báo tin. Đô tướng quân đã cùng Đô ngu hầu Phủ Viễn quân đó vào cung diện thánh. Đô tướng quân kêu tiểu nhân lập tức đến thông báo cho Vương gia, tiểu nhân không dám chậm trễ!

Lưu Lăng quăng khăn lau cho Lão Ngô và nói: - Biết rồi, ngươi về trước đi, bổn vương vào cung ngay bây giờ!

Lưu Lăng nhanh chân bước vào phòng ngủ, thay triều phục. Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đã đợi ở bên ngoài. Cả ba người, đem theo mười mấy hộ vệ cưỡi ngựa phi nhanh về phía hoàng cung. Vừa đi tới nửa đường, thì thấy một kỵ sĩ phóng ngựa tới từ phía trước. Khi cả hai bên cách nhau không xa, người đối diện hỏi: - Có phải Trung Thân Vương điện hạ?

Lưu Lăng ghìm cương Hồng Sư Tử lại, thì thấy một người mặc quân phục Đại nội thị vệ, trong lòng đã hiểu. Hắn phẩy tay một cái: - Ta đã biết rồi, bây giờ vào cung ngay!

Đại nội thị bệ đó thở phào một cái, lén nhìn Lưu Lăng, chỉ thấy Trung Thân Vương vẻ mặt nghiêm trọng, nhưng không hề hoảng loạn. Rồi lại nghĩ tới phản ứng của Đại Học Sĩ Tô Tú, thị vệ này không khỏi ngầm thán phục định lực của Trung Thân Vương. Y thúc ngựa đi theo sau hộ vệ của Lưu Lăng, thẳng hướng Hoàng cung.

Tới cửa Hoàng thành, vừa xuống ngựa thì thấy một nội thị cưỡi ngựa xông ra từ trong Hoàng thành. Nội thị đó vừa ra khỏi cửa thì thấy Lưu Lăng đã tới, y ghìm cương xuống ngựa, vội vã đi mấy bước rồi quỳ xuống trước ngựa của Lưu Lăng: - Nô tì khấu kiến Trung Thân Vương, Bệ hạ tuyên người nhanh chóng vào cung!

Lưu Lăng đưa cương ngựa cho một hộ vệ, nói một câu biết rồi, sải bước đi vào.

https://thuviensach.vn

Lúc này vẫn chưa đến lúc thiết triều, nhưng bên ngoài Hoàng thành sớm đã có các đại nhân ngồi trong kiệu nhắm mắt nghỉ ngơi, người không có ngủ đã liếc thấy Lưu Lăng vội vã đi vào cung thành. Hai đại nhân đến sớm tụ vào nhau, chỉ vào cung môn nghị luận: - Không biết xảy ra chuyện gì nữa?

Người kia nói: - Xem ra là có chuyện lớn xảy ra rồi, ngươi thấy không, nội thị cưỡi ngựa ra thành, nếu không phải chuyện rất là bức bách, nội thị làm sao dám cưỡi ngựa trong cấm thành?

Lưu Lăng tiến thẳng vào Thừa Tiên Điện. Lúc này Đại thần trực phiên của Quân Cơ Xứ Tô Tú, Thiên tướng thủ thành môn Đỗ Uy, và một Đô ngu hầu Phủ Viễn quân đã không màng sống chết hỏa tốc tới đây báo tin, tất cả đều đã ở trong đại điện. Hai chân của Đô ngu hầu này đã tê cả rồi, là hai thị vệ đỡ y đi vào đây.

Lúc Lưu Lăng đi vào Thừa Tiên Điện, thì nghe tiếng Hiếu Đế hỏi một cách dồn dập: - Ngươi nói gì?

Đô ngu hầu đó không thể quỳ xuống, nên nằm nhào xuống đất hành lễ: - Thái tử Hậu Chu Quách Siêu té từ trên ngựa xuống khi đang luyện binh và bị ngựa đạp chết. Hoàng đế Hậu Chu Quách Uy vì quá đau buồn nên đã ngã bệnh, ngày thứ hai thì băng hà. Trước khi chết Quách Uy truyền ngôi lại cho nghĩa tử Quách Vinh của mình. Ba ngày trước, Quách Vinh đã đăng cơ dưới sự ủng hộ của văn võ bá quan Hậu Chu, xưng là Chu Thế Tông. Chu Thế Tông Quách Vinh viện cớ mã phu phụ trách cho con ngựa đạp chết Quách Siêu là gián điệp của Đại Hán chúng ta, ngay ngày đăng cơ đã dẫn theo hai mươi vạn quân ngự giá thân chinh!

Hiếu Đế tức tới vỗ bàn: - Hay cho cái cớ! Hay cho một Quách Vinh đầy dã tâm! Nghĩa phụ huynh trưởng của hắn vừa chết còn chưa được chôn, hắn không lo, mà lại phát binh tấn công Đại Hán ta!

https://thuviensach.vn

Y chỉ Đô ngu hầu và hỏi: - Còn tin gì nữa không, nói tiếp.

Đô ngu hầu đó liếm liếm cái môi khô, dùng hai bàn tay yếu ớt đỡ thân mình dậy, rồi nói: - Quách Vinh lệnh cho Tôn Huyền Đạo làm chủ soái, Phiêu Kỵ Tướng Quân Sài Tín làm tiên phong, điểm binh hai mươi vạn tấn công thẳng vào nước ta. Lúc mạt tướng chạy về, Phủ Viễn quân ít không đánh lại nhiều, Đàn Châu đã thất thủ, Ngọc Châu bị tám vạn đại quân của Tôn Huyền Đạo vây khốn. Mạt tướng đột phá trùng trùng bao vây chạy về báo tin, chỉ là không biết Ngọc Châu có còn cầm cự được không.

Y nghỉ một lúc rồi nói tiếp: - Bệ hạ, Phủ Viễn quân của Ngọc Châu chưa tới năm ngàn, Tướng quân Đỗ Nghĩa lãnh đạo quân dân liều chết đối kháng. Lúc mạt tướng xông ra, cổng nam Ngọc Châu cũng sắp bị công phá rồi! Xin Bệ hạ nhanh chóng phát binh cứu viện!

Sắc mặt cảu Hiếu Đế âm trầm, hai tay nắm chặt thành quyền!

Bây giờ cục thế vừa mới hơi hơi ổn định trở lại, cống phẩm hàng năm cho Đại Liêu phía Bắc vẫn chưa đủ, văn võ bá quan cái gì cũng có thể nói ngầm ra, làm cho lòng người hoảng loạn. Mà ngay vào thời khắc sống chết như thế, Hậu Chu lại tới phạm biên! Quốc gia này đã trăm ngàn lỗ hổng rồi, quốc khố trống rỗng, nguồn binh không đủ, lấy gì chống lại hai mươi vạn đại quân của Hậu Chu đây?

Khi Lưu Lăng đi tới cửa Thừa Tiên Điện, thì vừa đúng lúc nghe thấy những lời này của Đô ngu hầu đó. Hắn đứng ở cửa nghe xong, trong lòng cảm thấy căng thẳng. Sáu châu phía Nam, tổng số Phủ Viễn quân không quá bảy vạn, phần lớn tập trung ở Tiêu Châu, Ứng Châu. Nhân mã phòng giữ ở bốn châu phủ còn lại thì mỗi nơi chỉ khoảng năm ngàn mà thôi, lại thêm tường thành lâu năm không được tu sửa, làm sao có thể chống đỡ đại quân hai mươi vạn, sĩ khí cao trào, trang bị quân nhu đầy đủ của Hậu Chu?

https://thuviensach.vn

Lại thêm, từ lần trước hắn bị nhốt vào thiên lao, giữa các tướng lĩnh của Phủ Viễn quân, ai cũng không phục ai, suốt ngày đấu đá với nhau, sớm đã không còn sĩ khí đoàn kết của trước đó nữa. Đại quân Hậu Chu thế như chẻ tre, công phá Đàn Châu, vây khốn Ngọc Châu. Vậy mà trước đó Phủ Viễn quân không hề phát hiện! Từ đó có thể thấy Phủ Viễn quân đã xuống cấp tới mức nào!

Chỉ mới hơn hai năm thôi! Lưu Lăng không khỏi thở dài, chỉ mới hơn hai năm thôi, Phủ Viễn quân hắn cực khổ gầy dựng nên, đã trở nên như thế này! Bảy vạn tướng sĩ của bảy doanh trại Phủ Viễn quân, vốn dĩ là bức tường phía nam hắn dựng cho Đại Hán. Nhưng bây giờ, chỉ là một đám tàn binh đang rên rỉ dưới gót chân ngựa của thiết kỵ Hậu Chu!

Đàn Châu mất rồi, Ngọc Châu nhất định cũng không giữ được rồi. Nhưng đây vẫn chưa phải tồi tệ nhất, chỉ cần Tiêu Châu và Ứng Châu chưa mất, thì Lưu Lăng có tự tin rằng có thể đánh đuổi đại quân Hậu Chu về lại bên kia biên giới!

Nghĩ tới đây, Lưu Lăng cất bước bước vào Thừa Tiên Điện.

- Thần Lưu Lăng, khấu kiến Bệ hạ!

- Lão Cửu, cuối cùng đệ cũng đến rồi!

Hiếu Đế thấy Lưu Lăng đến rồi, tảng đá đè lên lồng ngực nãy giờ cuối cùng cũng thả lỏng đôi chút. Trong lúc kích động, y rời khỏi ghế ngồi và nhanh chân đi xuống bậc thềm, một tay kéo lấy cánh tay của Lưu Lăng.

- Lão Cửu, Hậu Chu cử binh hai mươi vạn, bây giờ đã lấy mất Đàn Châu, Ngọc Châu cũng sắp nguy tới nơi rồi, đệ có kế sách gì không?

Hiếu Đế lúc này đã không còn sự điềm tĩnh thường ngày nữa, hỏi rất nóng vội. Y kéo tay Lưu Lăng và nói: - Về mặt quân vụ, trẫm không bằng đệ. Trận chiến này, trẫm dựa vào đệ hết đó.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng vẫn quỳ xuống dập đầu theo qui tắc, sau đó đứng dậy nói: - Bệ hạ, Lưu Lăng đã hiểu.

Lúc này chuyện quá khẩn cấp, Lưu Lăng biết bây giờ trong Bắc Hán Quốc này, tướng lĩnh năng chinh thiện chiến đếm trên đầu ngón tay. Nếu hắn không nhận cái gánh này, e là không ai có thể phá giải kiếp nạn này. Thế nên, lúc này không phải lúc khách sáo, hắn cũng không từ chối, mà xoay người hỏi Đô ngu hầu đó: - Ngươi tên là gì? Làm việc dưới trướng của ai?

Đô ngu hầu đó chỉ khoảng hai mươi tuổi, cát bụi trên mặt che mất vẻ anh tuấn vốn có trên khuôn mặt. Y nghe Trung Thân Vương Lưu Lăng tới rồi, hai mắt sáng rực nhìn qua. Lúc này nghe Lưu Lăng hỏi chuyện, y kích động đến mức có chút không thể tự kiềm chế. Y phủ phục dưới đất và trả lời: - Mạt tướng là tân binh dưới trướng Đỗ Nghĩa tướng quân của doanh trại số 6 Phủ Viễn quân, Đô ngu hầu Dương Nghiệp, tham kiến Đại Tướng Quân Vương!

Đại Tướng Quân Vương!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tiểu Nhân Cáo Trạng

Lưu Lăng thấy Đô ngu hầu này rất lạ, không phải bộ hạ cũ lúc hắn còn ở phía Nam, nhưng từ ánh mắt sùng bái một cách cuồng nhiệt của người này có thể thấy được, người này rất hiểu về hắn. Thiếu niên này trông cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhìn kĩ thì thấy mặt mày thanh tú, hai hàng lông mày rậm rạp, lại thêm ba phần cương nghị.

- Ngươi tên gì? Nghe lệnh dưới trướng của ai?

Lưu Lăng hỏi.

Đô ngu hầu thiếu niên đó kích động đến mức phủ phục xuống đất nói: - Mạt tướng là tân binh dưới trướng Đỗ Nghĩa tướng quân thuộc Đại Doanh số 6 Phủ Viễn Quân, Dương Nghiệp! Tham kiến Đại Tướng Quân Vương!

Dương Nghiệp!

Não của Lưu Lăng ngừng lại trong giây lát, rồi lập tức như hiểu ra rồi. Dương Nghiệp a, đây đúng là một nhân vật lớn! Danh tiếng của người này trong tương lai còn vang xa hơn cả Bắc Hán quốc. Rất nhiều người không biết có một quốc gia nhỏ yếu như Bắc Hán quốc từng tồn tại trong lịch sử, nhưng rất nhiều người đều biết đến Dương gia tướng nổi tiếng như cồn!

Dương Nghiệp. Lưu Lăng ngẩn người. Trong lịch sử, Dương Nghiệp đâu phải nằm trong Phủ Viễn Quân ở phương Nam đâu? Lưu Lăng nhớ, phần lịch sử viết về Dương Nghiệp là như thế này: Dương Nghiệp, người Sơn Tây, Thái Nguyên. Cha là Dương Tín, “thổ hào Lân Châu”, người Lân Châu (phía bắc Thần Mộc Thiểm Tây ngày nay). Nhân sự hỗn loạn thời

https://thuviensach.vn

Ngũ Đại, chiếm cứ Lân Châu tự xưng Thứ Sử, do thời cuộc loạn lạc, y trước sau thần phục Hậu Hán, Hậu Chu. Hai người con của Dương Tín, trưởng tử Dương Trọng Quý, thứ tử Trọng Huấn.

Khi Dương Tín thần phục Hậu Hán, vì muốn kết giao với Tiết Độ Sứ Hà Đông đương nhiệm Lưu Sùng, đã phái thiếu niên Dương Trọng Quý đến Thái Nguyên. Sau đó Dương Tín lại đầu quân cho Hậu Chu, Dương Trọng Quý vẫn ở lại Thái Nguyên, làm việc cho Thế tổ Bắc Hán Lưu Sùng. Dương Nghiệp niên thiếu anh võ rất được Lưu Sùng xem trọng. Y nhận Dương Trọng Quý làm dưỡng tôn, ban họ Lưu, thay tên Kế Nghiệp.

Vị danh tướng danh chấn quan nội ngoại này, từ nhỏ đã thiện kỵ xạ, thích săn bắn, võ nghệ cao cường. Hai mươi mấy tuổi đã bước vào giới chính quyền Bắc Hán ở Thái Nguyên, đầu tiên y đảm nhận chức Chỉ Huy Sứ đội bảo vệ, nổi tiếng về sự hiếu chiến, dùng công trạng thăng tiến đến Tiết Độ Sứ Kiến Hùng Quân, được Hoàng Đế Bắc Hán tín nhiệm và trọng dụng. Do Lưu Kế Nghiệp chiến công hiển hách, không ai địch nổi, nên người trong nước gọi y là “Vô Địch”.

Thế nhưng chiến tích suốt ba mươi năm tại Bắc Hán của Dương Nghiệp lại bị mai một trong dòng chảy lịch sử, “Tống Sử”, “Liêu Sử”, đều rất ít ghi chép về vị danh tướng Bắc Hán này. Nhưng bất kể là Bắc Tống hay Liêu Quốc, đều vô cùng kiêng dè vị danh tướng này. Quốc gia nhỏ bé yếu ớt như Bắc Hán có thể sống sót giữa các cường quốc lâu như thế, không thể không kể đến công lao của vị tướng quân danh xưng Vô Địch này.

Có lẽ nói ra thì rất nhiều người cũng chẳng biết Dương Nghiệp là ai, nhưng nói tới Dương gia tướng, nói tới Dương Lục Lang thì không ai không biết.

Đây đích thực là một nhân vật lịch sử đỉnh đỉnh đại danh a!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Lưu Lăng.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, chuyện mắc cười nhất chính là, vị đại nhân vật danh tiếng hiển hách trong hậu thế, lúc này đang muôn vàn kích động ngước nhìn thần tượng của mình… Trung Thân Vương, cũng chính là Lưu Lăng, người từng một tay xây dựng Phủ Viễn Quân và nhiều lần đánh bại quân đội cường đại của Hậu Chu.

Ngay cả bản thân Lưu Lăng cũng thấy mắc cười, nên hắn mới thất thần trong chốc lát. Nhưng với tâm cơ của Lưu Lăng bây giờ, hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Mặc dù Dương Nghiệp là danh nhân, nhưng Lưu Lăng biết, thân ở thời đại này, sau này sẽ còn gặp nhiều nhân vật lịch sử khác nữa, danh tiếng cũng sẽ lớn hơn nữa. Giả dụ như Hoàng Đế hiện tại của Hậu Chu Quách Vinh, cũng chính là Sài Vinh, cũng là một nhân vật đỉnh đỉnh đại danh. Lại giả như, hoặc giả hắn còn có thể gặp vị Tống Thái Tổ nhất thống Trung Nguyên, Triệu Khuông Dẫn!

Nhưng theo như tiến trình lịch sử, bây giờ Triệu Khuông Dẫn phải có chút danh tiếng mới đúng chứ, tại sao đến giờ vẫn chưa nghe nói Hậu Chu có một nhân vật như thế?

Nhưng lúc này đây không phải là vấn đề mà hắn phải quan tâm, điều hắn nên nghĩ bây giờ là làm sao đối phó với hai mươi vạn đại quân khí thế hung hãn của Hậu Chu.

Nghĩ một lúc, Lưu Lăng lại hỏi: - Nếu thủ thành Ngọc Châu là Đại Doanh Số 6 của Phủ Viễn Quân, không phải có gần vạn người sao? Còn nữa, lúc ta rời khỏi, không nhớ có chiêu mộ tân binh?

Dương Nghiệp cuối cùng cũng có thể gặp được thần tượng trong lòng mình. Y đè nén nỗi kích động trong lòng mình, hít một hơi thật sâu, cố gắng dùng ngữ khí bình thản nói với hắn: - Thưa Vương gia, Ngọc Châu và Đàn Châu đều là cửa khẩu phía nam của Đại Hán ta. Lúc Vương gia còn ở phía nam, Đàn Châu đồn binh một vạn rưỡi, Ngọc Châu một vạn, còn có một vạn quân Phủ Viễn Quân Đại Doanh số 3 thì ở Tiêu Châu, cùng với

https://thuviensach.vn

Đàn Châu tạo thành bố trí hình tam giác, chiếu ứng lẫn nhau, cho dù đại quân Hậu Chu đánh tới cũng có thể ứng phó dễ dàng.

- Năm đầu tiên sau khi Vương gia về đô thành, bố trí của Phủ Viễn Quân về mặt cơ bản vẫn không có thay đổi. Nhưng bắt đầu từ năm thứ hai, Chỉ Huy Sứ tân nhiệm của Phủ Viễn Quân, An Hằng, bắt đầu bài xích bộ hạ cũ của người, đầu tiên là ép chết tướng quân Lý Trinh của đại doanh số 3, đặt một vạn binh mã của doanh số 3 về Ứng Châu dưới sự quản lý của mình. Chỉ sau một tháng, hắn lại dùng chiêu cũ gạt tướng quân Đỗ Nghĩa của doanh số 6 tới Ứng Châu, ép Đỗ tướng quân tự mình từ đi chức vụ trong doanh số 6. Đỗ tướng quân không phục, đem theo thân binh chưa tới hai trăm người chúng tôi xông ra từ ba nghìn nhân mã của An Hằng.

- Về tới Ngọc Châu rồi, thì phát hiện một vạn quân tốt thủ thành của doanh số 6 đã bị An Hằng dùng binh phù điều đi, cũng là đóng tại vị trí gần Ứng Châu. Sau khi doanh số 6 đến Ứng Châu, tất cả thủ lĩnh từ Thiên phu trưởng trở lên đều bị An Hằng giết chết trên yến tiệc!

- Đỗ tướng quân không làm gì được An tặc, trước sau đã viết sáu đạo tấu chương đưa đến Đô Thành, kết quả đều bị người của An Hằng giết chết giữa đường. Vì bá tánh Ngọc Châu rất yêu mến và ủng hộ Đỗ tướng quân, An Hằng không dám trực tiếp phái quân vây thành để gây triều đình chú ý, thế nên hai bên giằng co tới giờ.

- Sau đó nữa, tướng quân doanh số 1 của Đàn Châu cũng bị ngưng chức tra xét, binh mã Đàn Châu chỉ có hai ngàn binh yếu lực tàn, tinh nhuệ thì đều bị điều tới vùng Ứng Châu, từ đó cả Phủ Viễn Quân cơ hồ đều rơi vào tay An Hằng. Hắn bài trừ dị kỷ, một tay che trời, để khống chế các tướng lĩnh bên dưới, người hắn giết không dưới một trăm!

- Đỗ tướng quân trấn thủ Ngọc Châu, thủ hạ chỉ còn chưa tới trăm thân binh chúng tôi, bất đắc dĩ đành chiêu mộ hương dũng. Vì uy vọng của Đỗ tướng quân, chúng tôi dùng ba tháng là chiêu mộ được một quân đội năm

https://thuviensach.vn

ngàn người. Đỗ tướng quân không dám tự lập phiên hiệu khác, vẫn xưng là doanh số 6 Phủ Viễn Quân, chỉ là thay vào đó là tân binh mà thôi. Mạt tướng chính là Đô Ngu Hầu tân quân được Đỗ tướng quân bổ nhiệm lúc đó, giúp Đỗ tướng quân huấn luyện tân binh.

- Đỗ tướng quân mỗi ngày đều phái do thám đến biên giới tuần tra. Thật ra lúc đại quân của Hậu Chu khởi hành, chúng tôi đã nhận được tin rồi. Đỗ tướng quân không ghi thù cũ, cấp tốc phái người đến Ứng Châu thông báo cho An Hằng. Nhưng… nhưng tên An Hằng đó, lại giết chết người đi báo tin! Còn nói Đỗ Nghĩa tướng quân nhiễu loạn quân tâm, ý đồ mưu phản!

Hiếu Đế nghe tới đây, nổi giận đùng đùng. Y đứng phắt dậy, rầm một cái đập tay xuống bàn: - Hay cho một An Hằng! Hay cho một tên quốc tặc! Năm xưa Tiên Đế từng nói An Hằng trung thành vô cùng, lại tinh thông binh thư, có thể trọng dụng. Bây giờ nhìn lại mới thấy Tiên Hoàng đã nhìn lầm người. Thật đáng giận! Trẫm ắt giết người này!

Ánh mắt của Lưu Lăng cũng giá lạnh như băng, hắn nắm chặt hai tay, trong mắt toàn sát khí như băng giá! Một đội Phủ Viễn Quân tốt như thế, lại bị tên An Hằng này phá tan thành từng mảnh như thế! Thủ hạ cũ của hắn toàn những tướng lĩnh thiện chinh thiện chiến hết, thế mà giờ lại từng người từng người một bị chính đồng bào mình giết chết!

Nói tới chỗ kích động, Dương Nghiệp đã nước mắt giàn giụa. Y nói với giọng khóc: - Đỗ tướng quân không còn cách nào khác, đích thân đem hai ngàn binh mã tới Đàn Châu bố trí phòng ngự. Thế nhưng, Đàn Châu sớm đã lòng người hoang mang, hai ngàn binh mã mà An Hằng để lại toàn già yếu bệnh tật, cơ hồ như chẳng có chút khả năng chiến đấu nào cả. Đỗ tướng quân đem người tới tu bổ tường thành, trấn an lòng dân, chiêu mộ hương dũng, cổ động bá tánh cùng nhau giữ thành.

- Nhưng, bốn ngàn binh mã thủ thành, một nửa già yếu, một nửa là tân binh, làm sao có thể chống đỡ lại tám vạn tinh binh tiên phong của Tôn

https://thuviensach.vn

Huyền Đạo và Sài Tín cơ chứ! Đỗ tướng quân đem quân chiến đấu ngoan cường được hai ngày, thủ hạ đã còn không tới hai ngàn, nhưng cho dù như thế, quân tốt thủ thành cũng không hề lùi một bước!

- Ai ngờ vào đêm thứ ba, Thái Thú Đàn Châu Lưu Học nửa đêm mở cổng thành, đem theo thân tín gia quyến đầu quân cho Hậu Chu! Đại quân Hậu Chu đồng loạt xông vào, Đỗ tướng quân chống đỡ không nổi, đem theo một ngàn tàn binh lui về Ngọc Châu. Quân Hậu Chu sau khi phá thành, liên tục thiêu đốt cướp bóc hết hai ngày, rồi Sài Tín trấn giữ Đàn Châu, nguyên soái Hậu Chu Tôn Huyền Đạo đích thân lĩnh quân thẳng tiến đến Ngọc Châu!

- Sau khi Đỗ tướng quân về Ngọc Châu, lại lần nữa phái người xin cứu viện từ An Hằng, nhưng tên An Hằng đó không những không phái người tới, còn nói Đỗ tướng quân chúng tôi cấu kết Hậu Chu, hai tay dâng Đàn Châu cho Hậu Chu!

- Tám vạn đại quân của Tôn Huyền Đạo vây khốn Ngọc Châu, bá tánh Ngọc Châu đã lên thành quyết sống chết với quân Chu, thế nhưng, tên An Hằng nắm trong tay sáu vạn quân tinh nhuệ của Phủ Viễn Quân lại không phái một quân một tốt nào!

Ngay đúng lúc này, đột nhiên một tiểu thái giám bên ngoài Thừa Tiên Điện lảo đảo chạy vào, quỳ xuống bẩm báo: - Bệ… Bệ hạ, đặc cấp quân báo từ phía Nam!

Ánh mắt của Hiếu Đế nghiêm lại: - Truyền hắn vào!

Tiểu thái giám đó lại chạy ra ngoài. Không lâu sau, một Thiên phu trưởng Phủ Viễn Quân áo giáp sạch sẽ, trông uy phong lẫm liệt nhanh chân bước vào đại điện. Sau khi Thiên phu trưởng này đi vào, rầm một cái quỳ mạnh xuống:

https://thuviensach.vn

- Vi thần Thiên phu trưởng Phủ Viễn Quân doanh số bốn Tôn Chí khấu kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Hiếu Đế lạnh lùng hỏi: - Có chuyện gì cần bẩm tấu?

Chỉ thấy Tôn Chí đó lấy một phần tấu chương từ trong người ra: - Khởi bẩm bệ hạ, ngày hôm trước, Binh Mã Đại Nguyên Soái của Hậu Chu Tôn Huyền Đạo lĩnh binh mười vạn phạm biên. Tướng quân Lý Phi Quang của doanh số 1 Phủ Viễn Quân trấn thủ Đàn Châu đã giết chết Thái Thú Lưu Học, cấu kết Tôn Huyền Đạo, mở cổng thành nghênh đại quân Hậu Chu vào thành. Bây giờ Đàn Châu đã bị Tôn Huyền Đạo chiếm lĩnh rồi! Tướng quân Đỗ Nghĩa đại doanh số 6, không những không phái binh cứu viện Đàn Châu, còn dám phái người thầm liên lạc với Nguyên soái Hậu Chu Tôn Huyền Đạo, ý đồ tạo phản, dâng Ngọc Châu cho Hậu Chu!

- Chỉ Huy Sứ Phủ Viễn Quân An Hằng đại nhân, hôm trước đã đem người hỏa tốc đến Đàn Châu, ngày hôm qua đã đại chiến với Tôn Huyền Đạo một trận, chém địch bảy ngàn, toàn thắng. An đại nhân dẫn binh bao vây Đàn Châu, sẽ sớm ngày thu phục Đàn Châu!

- Quân tình khẩn cấp, An đại nhân đã đẫm máu chiến đấu hết hai ngày, còn Lý Phi Quang và Đỗ Nghĩa cấu kết Hậu Chu, An đại nhân bị địch bao vây trước sau, đặc lệnh vi thần hỏa tốc chạy đến Đô thành báo tin, xin Bệ hạ phán binh chi viện!

Nghe hắn nói xong, Hiếu Đế nhịn lửa giận, hỏi: - Ngươi nói Hậu Chu hôm trước đến phạm Đàn Châu, An Hằng hôm qua đã phái ngươi tới báo tin rồi?

Tôn Chí đó dập đầu xuống đất, nói: - Vâng, thưa Bệ hạ, bây giờ quân tình khẩn cấp, vẫn mong Bệ hạ niệm tình An tướng quân đẫm máu chiến đấu, sớm ngày phát binh!

https://thuviensach.vn

Hiếu Đế hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: - Hôm qua ngươi mới xuất phát, một ngày là tới Thái Nguyên rồi, tốc độ của ngươi nhanh thật!

Tôn Chí cứng người lại, rồi lập tức khấu đầu: - Vi thần gót ngựa không ngừng, một ngày nửa đêm chạy chết ba con khoái mã, mới tới được Đô thành!

Hiếu Đế bỗng đập bàn: - Hay cho tên loạn thần tặc tử dám khi quân phạm thượng! Ngươi quần áo sạch sẽ giáp trụ gọn gàng, không hề có chút mệt mỏi, tưởng trẫm là thằng ngốc chắc? Ngự tiền thị vệ đâu, đem tên đầy miệng dối trá, không biết sống chết này ra chém cho ta!

- Vâng!

Bốn Ngự tiền thị vệ kim giáp lập tức xông lên, mặc kệ sự giãy giụa của tên Tôn Chí đó, kéo lên lôi ra ngoài. Tôn Chí đó bị lôi ra ngoài, còn hô lung tung: - Bệ hạ! Bệ hạ tha mạng! Vi thần một lòng trung thành!

Hiếu Đế tức tới run cầm cập, sắc mặt y trắng bệch, không một hột máu.

- Lão Cửu, đệ nói… làm thế nào đây?

Ánh mắt của y nhìn về phía Lưu Lăng, thần tình đột nhiên uể oải vô cùng, vừa định nói gì đó, thì phụt một tiếng, Hiếu Đế ói một ngụm lớn máu ra, té thẳng từ trên ngai vàng xuống!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Điều Binh

Hiếu Đế bị cục diện thảm hại của phương nam, và Chỉ Huy Sứ Phủ Viễn Quân An Hằng một tay che trời, điều toàn bộ Phủ Viễn Quân ra khỏi nơi đóng quân, khiến cho đại quân Hậu Chu có cơ hội xộc thẳng vào, làm cho ói một ngụm lớn máu, té thẳng từ trên ngai vàng xuống. Y làm cho văn võ bá quan có mặt hết cả hồn, các nội thị tay chân luống cuống.

Lưu Lăng lập tức xông lên, bế Hiếu Đế lên.

- Truyền Ngự y! Hỏa tốc phái người tới Hồi Xuân Đường mời Lý Đông Xương Lý thần y vào cung ngay!

Lưu Lăng hét lớn một tiếng, bế Hiếu Đế chạy về thẩm cung. Hắn đặt Hiếu Đế nằm ngang trên giường, mở mí mắt của y lên quan sát. Tuy Lưu Lăng đọc qua rất nhiều loại sách, nhưng về mặt y thuật, hắn gần như không có kinh nghiệm gì cả. Cứu mạng người khác, không phải chỉ cần đọc qua vài cuốn sách y, biết qua vài triệu chứng bệnh là có thể gọi là y sĩ. Hơn nữa, đây là nhị ca của hắn, lại là Hoàng Đế Bệ Hạ của Bắc Hán, ngộ nhỡ có gì sai sót hắn hối hận cũng không kịp.

Lưu Lăng lật mí mắt của Hiếu Đế lên, thì thấy con ngươi giăng đầy tơ máu. Lúc này Hiếu Đế đang thở rất dốc, tim đập rất mạnh.

Ngự y còn chưa tới, người bên dưới đã hoàn toàn trở nên rối loạn cả lên. Đại học sĩ Tô Tú, thủ thành môn Đỗ Uy đứng đợi ngoài cửa, các đại thần khác cũng quỳ rạp cả ngoài cửa. Lúc này, lão Thừa tướng vừa nhận được lệnh triệu hồi từ trong cung, vừa nằm xuống ngủ đã phải gấp rút thức dậy

https://thuviensach.vn

chạy tới. Trụ Quốc tướng quân Tô Hổ Bào, Trung Thư Lệnh Âu Dương Nhân Hợp cũng đang trên đường vào cung.

Lão Thừa tướng vừa vào tới cung thì nghe nói Hoàng thượng đang hôn mê bất tỉnh, ông lão vấp ngã xuống luôn, rồi lại được hai tiểu thái giám đỡ dậy, tiếp tục chạy tới thẩm cung.

Lưu Lăng ngồi bên cạnh Hiếu Đế, trong đầu rối nùi một nắm. Lưu Lăng cố trấn tĩnh tinh thần lại, nghĩ thật kĩ, xem có thể nhớ ra cái gì hữu hiệu không.

Đột nhiên, hắn nhớ tới một phương pháp cổ truyền. Đó là cách mà hắn nghe từ truyền hình ti vi lúc còn ở kiếp trước, nói là nếu trong tình huống có người bệnh tim đột ngột bộc phát, trên người lại không thuốc, mà xe cấp cứu thì vẫn chưa đến, ta có thể nghiền cây Thì là Ai Cập ra thành bột, rồi đem trộn với giấm, và cho bệnh nhân dùng, có thể giảm đau cho bệnh nhân.

Nghĩ tới đây, hai mắt Lưu Lăng đột nhiên phát sáng. Thái Y Viện cách đây vẫn có một quãng đường, lúc này lại đang giờ thay ca, đợi Thái y tới chắc cũng mất ít nhất mười mấy phút. Đây chính là khuyết điểm của Bắc Hán Quốc, cho dù là thời kỳ Thịnh Đường, thời Tùy trước đó nữa, ngay cả những triều đại sau này như Tống Minh Thanh, Ngự y cơ hồ không rời Hoàng Đế nửa bước.

Hoàng Đế thượng triều, Ngự y đứng hầu ngoài điện. Hoàng Đế về thẩm cung, Ngự y cũng đứng hầu bên ngoài. Mà vị Hoàng Đế đầu tiên của Bắc Hán Quốc, cũng chính là phụ thân của Hiếu Đế Lưu Nghiệp, chẳng qua là một phiên tướng. Từ lúc y tự lập quốc hiệu đăng cơ làm Đế tới nay cũng chỉ mới hai mươi năm thôi, nên rất nhiều chỗ vẫn chưa được hoàn thiện.

Chỉ riêng việc Thái Y Viện ở tuốt bên rìa Cấm Cung, dù có chạy hết sức thì tới đây cũng phải mất mười mấy hai mươi phút. Mà Thái y trực ở đó lại thay ca rồi, phải quay về Thái Y Viện bàn giao, bình thường không thấy gì

https://thuviensach.vn

bất ổn, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện thì Thái y nhất định sẽ đến không kịp để cứu chữa.

Cũng may, vì Hiếu Đế ăn ở luôn trong Thừa Tiên Điện, nên phía sau Thừa Tiên Điện luôn có một cái bếp nhỏ tạm thời. Lưu Lăng phái người tìm một số Thì là Ai Cập, sau đó đích thân nghiền nát chúng, đổ một ít giấm vào trộn đều, rồi đỡ đầu Hiếu Đế dậy từng chút từng chút đưa vào miệng y.

Thứ này không phải thuốc chữa bệnh, hiệu quả hay không Lưu Lăng cũng không dám xác định, nhưng điều có thể khẳng định là, thứ này uống vào chắc chắn vô hại.

Lưu Lăng cho y uống xong, cũng hết cách, chỉ đành đợi Thái y đến thôi.

Vốn dĩ Hiếu Đế ngất xỉu một cách đột ngột, áo trên người đã bị mồ hôi thấm ướt, không ngờ thứ thuốc không phải thuốc này của Lưu Lăng, bột Thì là Ai Cập với giấm, sau khi uống xong, Hiếu Đế dần bình ổn trở lại, cũng không còn mổ hôi nhễ nhại như trước nữa.

Lưu Lăng thấy những thứ này có hiệu quả, cũng an tâm đôi chút. Lại năm sáu phút trôi qua, cuối cùng cũng thấy bốn năm Thái y hối hả chạy tới. Sau một hồi bắt mạch chẩn bệnh, các Thái y cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Sao rồi?

Lưu Lăng hỏi.

Các Thái y bàn bạc với nhau, rồi người đứng đầu chuẩn bị một chút, mới cẩn thận mở lời: - Thưa Trung Thân Vương, mấy người chúng tôi đã bàn bạc qua, đều nhất trí rằng lần này Bệ Hạ đổ bệnh, là vì khí huyết công tâm, trong lòng không được thông thoáng, lại mệt nhọc quá mức, cần phải tu dưỡng một thời gian, chỉ cần điều lý thích đáng, chắc sẽ mau hồi phục thôi.

https://thuviensach.vn

Nghe y nói xong, tảng đá đè nặng trong lòng Lưu Lăng cuối cùng cũng được trút xuống. Hắn gật đầu với các Thái y, nói: - Bệ Hạ đang độ niên tráng, chỉ là bình thường quá mệt thôi, các ngươi phải chẩn trị cho Người thật tốt, không được lơ là!

Mấy Thái y đó liên tục gật đầu, lại tiếp tục tụ vào nhau bàn bạc viết đơn thuốc thế nào.

Lúc này sau khi được Thái y châm cứu xoa bóp, hơi thở của Hiếu Đế đã vô cùng bình ổn. Có lẽ do y quá mệt, nên bây giờ trông y đang ngủ rất ngon. Lưu lăng không nỡ quấy rầy, nên cùng Thừa Tướng Lư Sâm và các đại nhân khác trong Quân Cơ Xứ lui ra ngoài.

Ngoài cửa, Lưu Lăng nói với Lư Sâm: - Lão Thừa tướng, trong quãng thời gian Bệ hạ nghỉ ngơi này, mọi việc triều chính giao cho ngài và các vị đại nhân đây rồi. Bây giờ cục diện phía nam rất cấp bách, Lưu Lăng một khắc cũng không thể chậm trễ. Thế này đi, ta thấy Quân Cơ Xứ cũng đừng chỉ một người trực ca nữa, bắt đầu từ hôm nay, ngài và Đại Học Sĩ Tô đại nhân, Trụ Quốc Tướng Quân Tô đại nhân, và Trung Thư Lệnh Âu Dương đại nhân sẽ chia làm hai nhóm, mỗi ngày trong Quân Cơ Xứ ít nhất phải có hai người trực ca mới được.

- Việc quân quốc cứ giao cho Lưu Lăng, các vị đại nhân, việc triều chính làm phiền các vị rồi!

Lưu Lăng ôm quyền, nói một cách chân thành.

Mấy người Lư Sâm vội hồi lễ. Lư Sâm nói: - Trung Thân Vương xin yên tâm, mấy người chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình!

Trung Thư Lệnh Âu Dương Nhân Hợp thì lại nói: - Trung Thân Vương, bây giờ Bệ hạ long thể bất an, chuyện triều chính vẫn nên do người quyết định thì tốt hơn. Nếu người ở đây, tất cả đều sẽ không thành vấn đề, nếu

https://thuviensach.vn

người không ở đây, tôi e là mấy ông già như chúng tôi không thể đảm đương nổi.

Lưu Lăng phẩy tay: - Âu Dương đại nhân, ông nên biết, nếu Bệ hạ đã chọn ông vào Quân Cơ Xứ, chính là một sự khẳng định đối với năng lực của ông, và kỳ vọng rất nhiều vào ông. Thời điểm bây giờ chính là lúc rất cần đại nhân vì nước ra sức, đại triển tài năng, đưa đất nước ra khỏi cảnh vây khốn này. Nếu đại nhân tự hạ thấp mình như thế, chẳng phải là phụ lòng kỳ vọng của Bệ hạ sao?

Hắn ra tay ngăn không cho Âu Dương Nhân Hợp nói tiếp: - Âu Dương đại nhân, trong quốc sự, tận tâm lực, chỉ mong không thẹn với lòng.

Lưu Lăng nói: - Quân Cơ Xứ mỗi ngày hai người trực ca, cứ quyết định vậy đi, một người thì luôn hầu cận bên cạnh Bệ hạ, nếu Bệ hạ có chỉ ý gì thì lập tức truyền đạt xuống, còn người kia thì xử lý công việc thường vụ trong Quân Cơ Xứ, tuyệt đối không được lơ là.

- Còn một chuyện nữa, bổn vương sẽ đích thân nam hạ ngăn địch trong hai ngày nữa, việc hậu cần cấp dưỡng giao lại cho các vị đại nhân. Bổn vương cũng biết quốc khố trống rỗng, giao việc này cho các vị, các vị sẽ rất cực khổ. Vậy đi, cống phẩm nộp cho Liêu Quốc thu thập được trong mấy ngày nay đều lấy ra làm quân phí hết, còn về mặt Liêu Quốc, ta tự có cách giải quyết.

- Còn một điều nữa, Chu Diên Công, người này ta đem đi luôn.

Lưu Lăng đơn giản giao phó vài câu, rồi nói tiếp: - Lần nam hạ này của bổn vương, vẫn mong các vị đại nhân đồng tâm hiệp lực, cùng nhau vượt qua khổ ải này. Mong các vị đại nhân yên tâm, chỉ cần hậu cần bổ cấp đầy đủ, bổn vương có khả năng đuổi đại quân Hậu Chu ra khỏi biên giới nước ta, thu phục Đàn Châu!

https://thuviensach.vn

Nói xong, Lưu Lăng chắp tay một cái, lệnh cho thị vệ mang theo Dương Nghiệp, sau đó trực tiếp tới Binh Bộ.

Binh Bộ Thượng Thư La Thành Lâm cung kính mời Lưu Lăng thượng tọa, sau đó cung cung kính kính đứng bên dưới.

Lưu Lăng hỏi: - La đại nhân, bây giờ Đô Thành có bao nhiêu binh mã có thể dùng được, sáu châu phương bắc, có thể điều ra bao nhiêu binh mã?

La Thành Lâm trả lời: - Thưa Trung Thân Vương, trong Đô Thành hiện nay có 12 ngàn Cấm quân, nhân mã của nguyên đại doanh Kinh Kỳ là 27 ngàn, cộng thêm 14 ngàn quân phòng giữ thành ban đầu bị điều tới đại doanh Kinh Kỳ, tổng quân mã là 53 ngàn người. Quân của sáu châu thành do Kiến Hùng Quân quản lý, Kiến Hùng Quân có tổng cộng 88 ngàn người, phân bố phòng thủ khắp sáu châu thành.

- Về mặt Đô Thành, ngoại trừ số binh mã cần thiết để thủ thành và duy trì trị an, có thể điều đi 30 ngàn người, đây đã là cực hạn rồi. Mà Doanh số 1 và Doanh số 2 của Kiến Hùng Quân vốn đóng ở phía bắc của Đại Đồng, sau đó được điều đến Mai Châu. Hai doanh này, gồm hơn 20 ngàn quân mã, do không có nhiệm vụ phòng vệ nên có thể điều đi bất cứ lúc nào, rồi điều một số từ các châu phủ khác, số quân mã có thể điều đi của Kiến Hùng Quân, 30 ngàn cũng đã là cực hạn rồi, nếu nhiều hơn nữa, cả Đô Thành và phía bắc đều có thể rơi vào tình trạng không thể khống chế.

Lưu Lăng nghĩ một lúc, điều 30 ngàn từ Đô Thành, rồi điều 30 ngàn từ Kiến Hùng Quân, tổng cộng 60 ngàn người, số lượng thì không ít, nhưng ngoại trừ nhân mã của đại doanh Kinh Kỳ ra, sức chiến đấu của Doanh số 1 và Doanh số 2 Kiến Hùng Quân quả thật có hạn, nếu không cũng không bị kỵ binh Liêu Quốc ăn hiếp tới mức phải rời khỏi trú địa cũ. Mà đại doanh Kinh Kỳ bây giờ phụ trách bảo vệ Đô Thành, nếu điều quân phòng giữ cũ về thủ thành, thì khó đảm bảo sẽ không xảy ra sự cố.

https://thuviensach.vn

Còn về 12 ngàn Cấm Quân, mặc dù được xưng là tinh nhuệ, thực tế đều chỉ là nhìn được không xài được.

Đại doanh Kinh Kỳ thủ thành, nhiều nhất cũng chỉ có thể điều 10 ngàn người, sau đó điều một bộ phận Cấm Quân bổ sung phòng vệ trên thành. Số Cấm Quân còn lại và nguyên quân phòng giữ thì chắc chắn phải mang đi rồi. Sáu vạn người, mặc dù thực lực có hạn, nhưng miễn cưỡng cũng đủ.

Bây giờ ở Ứng Châu, Chỉ Huy Sứ Phủ Viễn Quân An Hằng thế nào cũng có trong tay 60 ngàn đại quân. Phủ Viễn Quân do một tay Lưu Lăng kiến lập, sức chiến đấu mạnh hơn nhiều so với Kiến Hùng Quân. Nếu có thể thuận lợi bắt được An Hằng, lấy về quyền chỉ huy, trận đánh này không phải không có hi vọng.

60 ngàn quân phương bắc, cộng thêm 60 ngàn Phủ Viễn Quân. 120 ngàn người đối đầu với 200 ngàn đại quân tinh nhuệ của Hậu Chu. Tuy rằng có chút miễn cưỡng, nhưng cũng không phải không thể đánh lại.

Điều quan trọng là, làm sao có thể thuận lợi lấy lại quyền chỉ huy từ tay An Hằng!

Nếu ép quá chặt, không khéo gã bức quá đem theo 60 ngàn Phủ Viễn Quân đầu hàng Hậu Chu, nếu vậy thì không còn cách cứu chữa nữa rồi.

Lưu Lăng nghĩ một hồi rồi nói: - Thế này đi, điều 10 ngàn quân tinh nhuệ từ đại doanh Kinh Kỳ, điều 6 ngàn từ Cấm Quân, cộng thêm 14 ngàn nguyên quân phòng giữ nữa, tổng cộng là 30 ngàn. Trước chiều nay, tất cả phải tập kết hết ở trú địa của đại doanh Kinh Kỳ. Doanh số 1 và Doanh số 2 của Kiến Hùng Quân, cộng thêm 10 ngàn quân mã điều từ các châu phủ khác, trễ nhất là chiều mai phải xuất phát. Bổn vương đem theo 30 ngàn đại quân Đô Thành tới biên giới phía nam trước, nếu trong 5 ngày Kiến Hùng Quân còn chưa tới, từ Chỉ huy sứ của Kiến Hùng Quân, Tướng quân, Thiên tướng, Thiên phu trưởng, đều bắt hết cho ta, trảm lập quyết!

https://thuviensach.vn

Binh Bộ Thượng Thư La Thành Lâm chỉ thấy một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Trung Thân Vương này đúng là quá hiểm ác! Kiến Hùng Quân phân bố ở khắp sáu châu phủ, chỉ cho hai ngày chuẩn bị, quả thật là quá vội đi. Nhưng, đối mặt với sát nhân ma vương này, La Thành Lâm cũng chỉ có thể gật đầu.

Lưu Lăng thấy sắc mặt của La Thành Lâm khó coi, cười cười nói: - La đại nhân, ông yên tâm, bổn vương sẽ không để ông khó xử đâu. Bây giờ ông chuẩn bị binh phù điều binh, ta sẽ lệnh cho thủ hạ thân binh của ta chia nhau ra tới các trú địa của Kiến Hùng Quân, hối thúc họ nhanh chóng xuất phát. Nếu có xảy ra sơ suất gì, cũng không liên quan đến đại nhân.

La Thành Lâm lập tức thở phào, luôn miệng cảm tạ. Y biết rằng, bất kể là Phủ Viễn Quân hay Kiến Hùng Quân, họ đóng quân ở các châu phủ, sớm đã trở thành bá chủ nơi đó. Lệnh điều binh của Binh Bộ rốt cuộc có hiệu lực hay không y cũng không dám chắc. Nếu những tướng lĩnh của Kiến Hùng Quân kháng lệnh không chấp hành, hoặc là kéo dài thời gian làm hỏng chuyện, Binh Bộ Thượng Thư như y cũng chẳng có cách nào khác, tới lúc đó Hoàng thượng hỏi tội, y cũng phải lãnh phạt. Bây giờ Trung Thân Vương tự ôm lấy việc này, khiến lòng y thoải mái hơn đôi chút.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Khiển Tướng

Lưu Lăng rời khỏi Binh bộ, không có đến hoàng cung nữa mà trực tiếp trở về Vương phủ. Quý Thừa Vân đã được bố trí đến phủ Bùi Hạo mai phục, quân tình hiện giờ căng thẳng, chuyện của Bùi Hạo đã không còn quan trọng nữa. Sau khi trở về Vương phủ, hắn bảo Triệu Đại gửi lời đến Quý Thừa Vân, nói buổi tối đến Vương phủ gặp hắn, về phần Bùi Hạo bên kia thì tạm thời gác lại.

Lưu Lăng đã nghĩ kĩ rồi, con người Bùi Hạo là một tài nguyên tốt, không thể bỏ phí. Vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể mang theo con người đó cùng đến phía Nam, nếu y ở phía Nam lập được công lớn, tương lai trở về triều đình cũng dễ ăn nói.

Về phần Tư Mã Luật và người đứng sau lưng Tư Mã Luật, chỉ có thể tạm thời gác lại. Tư Mã Luật và chủ tử sau lưng hắn không phải kẻ ngốc, đều hiểu đạo lý cây đổ thì bầy khỉ tan. Bắc Hán còn tồn tại, họ mới có thể tiếp tục thoải mái ăn hối lộ, tiếp tục thoải mái đếm từng vốc bạc lớn. Nếu Bắc Hán vong, họ cũng sẽ tiêu đời với nó. Cho nên Lưu Lăng tin rằng, Tư Mã Luật hay người đứng sau hắn, đều sẽ không gây loạn trong thời điểm hiện tại.

Cầm lệnh phù điều binh của Binh bộ, Lưu Lăng gọi Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đến.

Hắn đem một tấm lệnh bài đưa cho Triệu Nhị nói: - Ngươi mang theo hai trăm thân binh, cầm lệnh phù này cùng quân lệnh của bổn Vương, dùng cờ hiệu của Trung Thân Vương ta, hỏa tốc đến trú địa của đệ nhất doanh Kiến Hùng quân ở Mai Châu, trực tiếp lệnh cho Tướng quân đệ nhất doanh Thác

https://thuviensach.vn

Bạt Luật, nói hắn nhất định phải cho quân xuất phát đúng giờ. Nếu hắn kéo dài thời gian hoặc là chống lệnh, ngươi cứ trực tiếp chém đầu hắn, đoạt lại quân quyền!

Triệu Nhị tiếp nhận lệnh phù, ôm quyền nói: - Thuộc hạ tuân lệnh!

Lưu Lăng nói với Hoa Tam Lang: - Tam Lang, ngươi cũng mang theo hai trăm thân binh, treo cờ hiệu của ta đến đệ nhị doanh của Mai Châu Kiến Hùng quân, nói với Tướng quân đệ nhị doanh Bàng Vạn Đông, ba ngày nữa bổn vương sẽ đến Ứng Châu, nếu không nhìn thấy binh mã của đệ nhị doanh thì hắn hãy tự mình xử lý. Cũng giống như Triệu Nhị, nếu Bàng Vạn Đông có dị tâm thì cứ hành quyết tại chỗ!

Hoa Tam Lang tiếp nhận lệnh phù, cao giọng nói: - Tuân lệnh!

Lưu Lang phẩy tay:

- Đi đi, đến Binh bộ lựa chọn khoái mã, mỗi người hai con, không cần để ý mã lực, càng nhanh càng tốt!

Hai người quỳ xuống, đồng thanh hô thỉnh Vương gia yên tâm, sau đó xoay người vội vàng bỏ đi.

Tiễn Triệu Nhị và Hoa Tam Lang đi xong, Lưu Lăng gọi một thân binh đến nói: - Truyền lệnh của ta, mời Thống lĩnh của đại doanh Kinh Kỳ Trần Viễn Sơn, Tướng quân Đỗ Uy, Tướng quân Hách Liên Sơn, Tướng quân Lưu Chấn, Tướng quân Triệu Bá nhanh chóng đến Vương phủ gặp ta! Truyền lệnh, mời Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên, Vệ Quốc tướng quân Tôn Thắng, Hổ Đình Hầu Lưu Mậu, Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân, Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu qua phủ nghị sự!

Thân binh dạ một tiếng, nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Những thân binh này đều từng cùng Lưu Lăng ở phía Nam vào sinh ra tử, bình thường không có biểu hiện gì, bây giờ chuẩn bị đại chiến, tố chất của những thân binh này mới hoàn toàn thể hiện ra ngoài. Lời nói của Lưu Lăng lúc này còn quan trọng hơn cả thánh chỉ. Chỉ cần một câu nói của Lưu Lăng, cho dù biết rõ phải chết bọn họ cũng sẽ không do dự. Lưu Lăng bảo họ làm gì, họ sẽ bất chấp tất cả thực hiện điều đó.

Lại gọi một thân binh khác đến, Lưu Lăng nói: - Đi, xem xem Chu Diên Công đã thức dậy chưa, thức dậy rồi thì bảo hắn mau cút đến đây gặp ta!

Thân binh kia dạ một tiếng, xoay người chạy đến chỗ ở của Chu Diên Công.

Sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, Lưu Lăng lại gọi một thân binh khác nói: - Tập trung toàn bộ binh lính trong phủ lại, bảo họ đợi ta ở diễn võ trường.

Nói xong, Lưu Lăng cất bước đi đến thư phòng.

Liễu Mi Nhi hình như đã nghe ngóng được điều gì đó, lúc này đang cùng Mẫn Tuệ đợi hắn ở cửa thư phòng. Lúc hắn nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Liễu Mi Nhi, trong lòng Lưu Lăng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp. Cô gái này, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người mình, trong trái tim cô ấy, Lưu Lăng còn quan trọng hơn cả tính mạng bản thân.

Liễu Mi Nhi định nói gì đó, nhưng Lưu Lăng đã khoát tay, bất chấp sự có mặt của Mẫn Tuệ, kéo tay Liễu Mi Nhi nói: - Cho nàng hai sự lựa chọn, một, yên tâm tĩnh dưỡng, đợi ta trở về cho nàng một danh phận. Hai, cùng ta đến phương Nam, hầu hạ Vương gia ăn cơm uống rượu tắm rửa.

Liễu Mi Nhi thoáng ngây người, sau đó nhanh chóng giơ ra hai ngón tay, vẻ mặt dịu dàng xen lẫn quả quyết nói: - Hai!

Lưu Lăng không khỏi đau lòng bởi sự cố chấp của cô gái này, hắn âu yếm vuốt nhẹ lên trán Liễu Mi Nhi: - Ừm, nàng đúng là ngốc (‘ngốc’ phát

https://thuviensach.vn

âm đồng nghĩa với từ ‘hai’) thật, tại sao lại không lựa chọn ở nhà đợi ta?

Liễu Mi Nhi có lẽ không hiểu tại sao Lưu Lăng lại nói nàng ngốc, từ này có ý nghĩa gì, nàng chỉ biết, lần này nếu không theo sát bên cạnh Vương gia, mình sẽ phải hối hận cả đời. Nàng bây giờ cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn từng giây từng phút được ở bên cạnh Vương gia. Cho dù chuyện gì cũng không giúp đỡ được, cho dù phải đứng quan sát từ xa. Nếu Vương gia mỏi, nàng sẽ đứng sau lưng giúp hắn xoa bóp, nếu Vương gia mệt, nàng sẽ chuẩn bị nước nóng cho Vương gia, giúp Vương gia đấm lưng.

Nếu… nếu Vương gia xảy ra chuyện, nàng sẽ đi cùng Vương gia. Hai người ở bên nhau, cùng bước xuống hoàng tuyền. Đến kiếp sau, nàng vẫn muốn làm nha hoàn của Vương gia! Quản danh phận hay không danh phận, chỉ cần mỗi ngày được ở bên cạnh Vương gia, cho dù làm nha hoàn một đời hay mười đời, trăm đời nàng cũng thấy hạnh phúc.

Lưu Lăng nói: - Đi đi, chuẩn bị một bàn rượu thịt, một lát nữa Vương gia ta sẽ mời khách ăn cơm.

Liễu Mi Nhi dạ một tiếng, vui vẻ phấn chấn kéo Mẫn Tuệ đi. Lúc hai người bỏ đi, Lưu Lăng nhìn thấy tiểu nha đầu Mẫn Tuệ một mặt u ám nhìn mình, trong ánh mắt nàng, Lưu Lăng dường như nhìn thấy thứ tình cảm không thuộc độ tuổi của nàng. Ánh mắt ấy khiến Lưu Lăng hoảng hốt, chỉ là sau đó hắn lại cười mình đa tâm, Mẫn Tuệ mới chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi mà thôi.

Lưu Lăng kéo Mẫn Tuệ, mỉm cười nói: - Đừng keo kiệt vậy, mời đến đều là tướng quân thiện chiến, rượu nhiều một chút, thịt nhiều một chút, đừng có tiếc rẻ.

Hắn nhấn mạnh từng chữ nói: - Không ai biết, trong những người đến phủ ăn cơm hôm nay, mấy người có thể sống sót trở về…

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi và Mẫn Tuệ đứng ngây ra tại chỗ, một lúc lâu sau mới hồi lại thần. Lúc này vẻ mặt Liễu Mi Nhi đã không còn hào hứng như trước, nàng cũng giống như Mẫn Tuệ, một mặt bi ai. Họ cùng hành lễ với Lưu Lăng, sau đó trang trọng nói: - Nô tì hiểu rồi, không cần tiết kiệm, rượu nhiều một chút, thịt nhiều một chút!

Lưu Lăng gật gật đầu, sau đó đi vào thư phòng.

Vào đến thư phòng, Triệu Đại đã ở bên trong đợi hắn. Y đứng ở cửa mật đạo, nửa người giấu kín bên trong mật đạo. Thấy Lưu Lăng đi vào, Triệu Đại quỳ xuống cung kính dập đầu một cái.

- Vương gia, bên Quý Thừa Vân có tin tức truyền đến.

Lưu Lăng gật đầu nói: - Đứng dậy đi.

Hiện tại trong những người bên cạnh Lưu Lăng, chỉ có Triệu Đại biết sự tồn tại của nhóm nhân mã Quý Thừa Vân. Đến Triệu Nhị, Hoa Tam Lang, thậm chí Liễu Mi Nhi cũng không biết Lưu Lăng vẫn còn một nhóm tử sĩ trung thành tận tâm. Còn lý do Lưu Lăng không giấu Triệu Đại rất đơn giản, xét từ một tầng ý nghĩa mà nói, Triệu Đại cũng giống như Quý Thừa Vân, đều là người đã chết.

- Ảnh vệ hiện tại có bao nhiêu người?

Lưu Lăng ngồi xuống, ngẩng đầu liếc nhìn bức chân dung của cha mẹ mình, sau đó hỏi.

Triệu Đại nói: - Mấy ngày trước thuộc hạ vừa sắp xếp lại Ảnh vệ. Ảnh vệ bây giờ tổng cộng có bốn trăm sáu mươi tám người, mỗi người lại có một năng lực cá nhân khác nhau, thuộc hạ chia họ thành bốn đẳng cấp. Năng lực thân thủ thấp nhất, tổng cộng ba trăm sáu mươi người, bọn họ thuộc nhóm Ảnh vệ cấp thấp nhất, thuộc hạ gọi họ là Thiết y ảnh vệ, mặc y phục màu đen. Cao hơn một bậc là Đồng y ảnh vệ, tổng cộng tám mươi sáu

https://thuviensach.vn

người, mặc y phục màu đỏ. Mạnh hơn nữa là Ngân y ảnh vệ, chỉ có hai mươi người, mặc y phục màu trắng. Hai mươi người này trước mắt là những nhân vật thân thủ cao cường, có thể lấy một địch trăm!

- Cấp bậc cao nhất, là Kim y ảnh vệ, chỉ có… hai người.

- Hả?

Lưu Lăng hứng thú hỏi: - Thiết y ảnh vệ, thân thủ thế nào?

Triệu Đại nói: - Với thân thủ của thuộc hạ, cùng lắm chỉ có thể đối phó sáu bảy người, toàn mạng rút lui, nhiều hơn nữa chắc chắn là chết.

- Đồng y ảnh vệ thì sao?

- Với thân thủ của thuộc hạ, đối phó hai ba người đã là cực hạn, không thắng chỉ bại.

- Ngân y ảnh vệ?

- Với thân thủ của thuộc hạ, một chọi một có thể không bại, một chọi hai chắc chắn là chết.

- Kim y ảnh vệ?

Lưu Lăng lúc này đã bắt đầu kích động, Thiết y ảnh vệ và Đồng y ảnh vệ tạm thời không đề cập đến. Ngân y ảnh vệ quả thực chính là bảo bối, hai mươi nhân vật thân thủ như Triệu Đại, dùng để tập kích bất ngờ, đánh cắp tình báo chẳng khác gì một phân đội đặc biệt! Ngân y ảnh vệ đã như vậy, hứng thú của Lưu Lăng đối với Kim y ảnh vệ số lượng chỉ có hai người càng thêm nồng hậu.

Triệu Đại hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm túc nói: - Thuộc hạ không biết.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng ngẩn người, sau đó hỏi ngược lại: - Không biết?

Triệu Đại trịnh trọng gật đầu giải thích: - Với thân thủ của thuộc hạ, căn bản không thể thử được hai người đó tu vi nông sâu thế nào. Thuộc hạ chỉ biết, ai cũng có thể dễ dàng giết chết thuộc hạ. Với bản lĩnh của thuộc hạ, không thể biết được bọn họ mạnh đến cỡ nào!

Nghe đến đây, Lưu Lăng không khỏi hít ngược một ngụm lãnh khí. Triệu Đại này, xác thực là một nhân tài, cũng không biết y dùng thủ đoạn gì, mà có thể chiêu mộ được hai tuyệt đỉnh cao thủ như vậy! Phải biết thân thủ của Triệu Đại mạnh hơn đệ đệ ruột của y Triệu Nhị một bậc, vậy mà hai Kim y ảnh vệ đó lại có thể dễ dàng đánh bại Triệu Đại, từ đó có thể thấy thực lực của hai người đó hùng hậu cỡ nào.

Không biết đấu với Quý Thừa Vân, sẽ là kết cục gì?

- Hai Kim y ảnh vệ đó, ngươi tìm được từ đâu?

Đây là vấn đề Lưu Lăng quan tâm nhất, nếu hai người đó lai lịch bất chính, thân thủ cho dù cường đại đến mấy cũng không thể sử dụng, thậm chí, còn phải giết người diệt khẩu. Nhân kiệt như vậy, Lưu Lăng chưa thể nghĩ ra lý do khiến họ cam tâm tình nguyện làm một ảnh vệ sống trong bóng tối! Sống không danh tiếng, chết chẳng ai hay.

Triệu Đại nhìn ra lo lắng của Lưu Lăng, y giải thích nói: - Hai người này là một cặp huynh đệ sinh đôi, ca ca tên Nhiếp Nhân Địch, đệ đệ tên Nhiếp Nhân Vương, là do Quý Thừa Vân giới thiệu đến. Quý Thừa Vân nói hai người này từng cứu mạng hắn, là người có thể tin tưởng. Hơn nữa, hai người này bởi vì một số chuyện không thể nói cho người khác biết, bắt buộc phải tìm chỗ ẩn thân. Thuộc hạ từng hỏi qua lai lịch họ, Quý Thừa Vân cũng nói không biết, chỉ nói hai người này lai lịch cực lớn, nhưng kẻ thù của họ còn có lai lịch lớn hơn, cho nên hai huynh đệ cùng đường mới đến tìm hắn, vừa hay giới thiệu làm Ảnh vệ.”

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng gật gật đầu nói: - Ai cũng có bí mật của mình, điểm này không có gì đáng trách. Tuy nhiên, người như vậy ngươi dám chắc có thể khống chế được không?

Triệu Đại gật gật đầu: - Vương gia, thuộc hạ đã quan sát hai người này, với một thân công phu của họ, nếu ở trên giang hồ cũng sẽ là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng thuộc hạ đã đi điều tra, trên giang hồ không có cặp huynh đệ sinh đôi nổi tiếng nào tên là Nhiếp Nhân Địch và Nhiếp Nhân Vương. Rõ ràng là họ muốn giấu danh tính thật của mình, người có tu vi như vậy mà vẫn phải mai danh ẩn tích, đủ thấy kẻ thù của họ cường đại đến thế nào.

- Nhưng…

Triệu Đại tự tin nói: - Người như vậy, càng dễ khống chế!

Lưu Lăng cười nói: - Được rồi, nếu ngươi đã tự tin như vậy, ta cũng không can thiệp nhiều. Tuy nhiên ngươi phải nhớ kĩ một điểm, Ảnh vệ là người của ngươi, họ phụ trách ngươi và ngươi cũng phải phụ trách họ. Ngươi là người của ta, ngươi phụ trách ta và ta cũng phải phụ trách ngươi, đừng để ta thất vọng!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 62+1: Khách Đến

Triệu Đại gật đầu nói: - Vương gia yên tâm, thuộc hạ sẽ cẩn thận ứng phó. Nếu một người đã không có sở cầu, người như vậy cho dù nhỏ bé đến mấy cũng không dễ khống chế. Còn một người nếu trong lòng đã có dục vọng, có thứ mà họ sợ hãi, cho dù có mạnh đến mấy, thuộc hạ cũng có thể khống chế được họ!

Lưu Lăng ừ một tiếng nói: - Ừm, cứ mặc sức làm, ta tin tưởng ngươi.

Trong mắt Triệu Đại ánh lên một tia cảm kích, lập tức nói: - Vương gia, gọi thuộc hạ đến, có phải là muốn thuộc hạ dẫn người đến phương Nam trước không?

Lưu Lăng nhìn y một cách tán thưởng.

- Không sai, tác dụng của Ảnh vệ là sự bí mật, cuộc chiến lần này Ảnh vệ đóng vai trò rất lớn. Chuyện trong Đô thành tạm thời gác lại, mọi thứ bây giờ đều phải lấy chiến sự làm chính. Người của Ảnh vệ không cần đến phương Nam, có thể lưu lại một bộ phận nhân mã trong Thiết y ảnh vệ và Đồng y ảnh vệ, phụ trách giám sát quan viên trong triều. Đại quân Nam hạ, hậu cần tiếp tế vô cùng quan trọng, nếu trong triều có người làm loạn, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thành bại của chiến sự phương Nam.

- Cho nên, bộ phận Ảnh vệ lưu lại phải giám sát chặt chẽ quan viên phụ trách hậu cần, chỉ cần có một chút gió lay cỏ động, phát hiện có người ăn hối lộ tham ô, không cần xin chỉ thị, lập tức giết chết. Bây giờ là thời kì vô cùng nhạy cảm, không cần suy xét hậu quả gì đó. Những người có ảnh hưởng bất lợi đến chiến sự phương Nam, lưu lại cũng vô ích!

https://thuviensach.vn

Triệu Đại gật đầu nói: - Thuộc hạ hiểu rồi!

Lưu Lăng nói tiếp: - Đêm nay ngươi dẫn theo đại bộ phận Ảnh vệ khởi hành Nam hạ, trên đường nếu phát hiện có gì dị thường, lưu lại người bẩm báo với ta. Nhiệm vụ của ngươi là trong vòng hai ngày phải đến được Ứng Châu, loại bỏ Chỉ huy sứ Phủ viễn quân An Hằng. Sau khi ngươi đến, làm rõ toàn bộ tội chứng của con người này, đợi bao giờ ta đến sẽ xử lý hắn.

Triệu Đại nói: - Vương gia, nếu như đã muốn loại trừ người này, sao không để thuộc hạ phái người đi trừ khử?

Lưu Lăng cười nói: - Người này, không phải kiêu hùng, mà là gian nhân. Người như vậy mà dám lộ liễu thôn tính Phủ viễn quân do ta một tay gây dựng, nói không chừng là có đại nhân vật trong triều đình chống lưng. Nếu giết chết hắn, sẽ mất đi rất nhiều tin tức hữu dụng. Hơn nữa, con người này ta lưu lại vẫn còn tác dụng, không cần vội giết.

Triệu Đại gật đầu nói: - Thuộc hạ biết rồi.

Lưu Lăng phất phất tay nói: - Đi đi, đừng để bị lộ.

Triệu Đại quỳ xuống, khấu đầu lần nữa sau đó xoay người chui vào trong mật đạo.

Lưu Lăng đợi Triệu Đại biến mất, xoay người nhìn bức họa cha mẹ treo trên tường, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ấm áp. Hắn nhìn khuôn mặt quen thuộc trong bức họa, ánh mắt dịu dàng.

- Cha mẹ, con trai sắp phải ra chiến trường nữa rồi. Lần này không giống như lần trước, có lẽ vận số của Bắc Hán đã hết thật rồi. Bố mẹ, con trai đã làm đủ nhiều cho quốc gia này rồi, nhưng Bắc Hán thực sự quá nhỏ bé, rất khó cầu sinh tồn trong ngõ hẹp.

https://thuviensach.vn

- Hậu Chu Sài Vinh, con người này là một nhân tài chiến lược, hơn nữa trong tay hắn có vô số đại tướng thiện chiến, cùng hàng chục vạn chiến binh tinh nhuệ. Quốc lực Hậu Chu vượt xa Bắc Hán, nếu Hậu Chu dốc toàn lực, con trai cũng không dám chắc mình có thể đánh thắng trận này.

- Tuy nhiên, cha mẹ yên tâm, con trai đã đến thời đại này rồi, thì sẽ cố gắng sống tốt. Nếu… nếu Bắc Hán thực sự không thể vượt qua kiếp nạn này, con trai sẽ mang theo cô nương yêu quý của mình cao chạy xa bay, mai danh ẩn tích sống một cuộc sống bình thường.

- Nhưng, con trai không thể buông tay mặc kệ! Nhị ca đối với con ân trọng như núi, nếu con không dốc toàn lực giúp huynh ấy bảo vệ giang sơn xã tắc này, quãng đời còn lại sẽ không thể thanh thản mà sống. Bất luận thế nào, con trai cũng phải ra sức thực hiện. Nếu con trai may mắn chiến thắng, nhất định là cha mẹ ở phương xa đang cầu nguyện cho con trai. Nếu con trai bại, chỉ có thể trách nhị ca sinh không gặp thời, một bụng tham vọng mà không thể thực hiện.

Lưu Lăng nhìn bức họa cha mẹ, tự lẩm bẩm một mình.

Lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói của Mẫn Tuệ: - Thưa Vương gia, Tam Giang hầu đã đến được một lát, đang ở phòng khách nghỉ ngơi. Trần thống lĩnh của đại doanh Kinh Kỳ dẫn theo mấy vị tướng quân, cũng vừa vào phủ, Vương gia có qua đó bây giờ không ạ?

Lưu Lăng đứng dậy, chỉnh trang lại y phục của mình, nói: - Ngươi đi trước đón tiếp mấy vị đại nhân, ta sẽ đến ngay.

Mẫn Tuệ ở bên ngoài dạ một tiếng, nhẹ nhàng bỏ đi.

Lưu Lăng tự kiểm tra lại mình một chút, sau đó bước nhanh ra cửa. Lúc ra đến cửa, Lưu Lăng bỗng nhiên quay lại nhìn bức họa cha mẹ trên tường, hắn xoay hắn người, cúi lạy một cái thật sâu!

https://thuviensach.vn

Yên tâm nhé, cha mẹ, con trai sẽ sống sót trở về!

Trong lòng Lưu Lăng mặc niệm một câu, sau đó đi nhanh về phía phòng khách. Lúc hắn đi đến cửa, từ xa đã nhìn thấy Thống lĩnh đại doanh Kinh kỳ Trần Viễn Sơn dẫn theo Triệu Bá cùng mấy tướng quân, ngồi như đóng đinh ở cửa. Bọn họ đều từng là thuộc hạ của Lưu Lăng, chỉ có điều không xuất thân từ Phủ Viễn quân. Thấy Lưu Lăng đi đến, Trần Viễn Sơn dẫn đầu, thi hành quân lễ, cách đó các vị tướng quân quỳ một gối xuống đất.

- Mạt tướng khấu kiến Vương gia!

Lưu Lăng chỉ thản nhiên gật đầu, cũng không đi đỡ bọn họ, giữa hai đầu chân mày toát lên một sự uy nghiêm.

- Đứng dậy đi, vào trong phòng nói chuyện!

Lưu Lăng bình thản nói một câu, sau đó bước vào bên trong phòng khách. Lúc này Tam Giang hầu Trình Nghĩa Hậu cũng đã chạy ra nghênh đón, hắn là người xuất thân quân đội, tích lũy quân công được phong làm Tam Giang hầu, cho nên gặp Lưu Lăng, hắn cũng hành quân lễ trước, sau đó mới quỳ một gối: - Mạt tướng Trình Nghĩa Hậu, khấu kiến Vương gia!

Lưu Lăng cười ha hả nói: - Lão Trình à, vẫn là ngươi đến nhanh nhất.

Trình Nghĩa Hầu là một người đàn ông đôn hậu tuổi độ ngũ tuần, dáng người khỏe mạnh, cao khoảng một mét bảy lăm, vai rộng eo tròn, khuôn mặt ngăm đen giống như chui từ đống than ra vậy. Lần đầu tiên Lưu Lăng nhìn thấy người này, cảm khái một hồi, sau đó buột miệng hỏi ra một câu: - Ngươi có phải họ Bao không?

Trình Nghĩa Hầu nhìn trung hậu thành thật, nhưng lúc dụng binh lại cực kì giảo hoạt. Đây là một trong những nhân vật cáo già nhất trong đám thủ hạ của Lưu Lăng. Người này mỗi lần đối địch, đều không áp dụng lối mòn tiên hạ thủ vi cường gì đó. Mỗi lần hắn đều quan sát cẩn thận đối thủ của

https://thuviensach.vn

mình, hơn nữa đều có thể phát hiện ra nhược điểm của đối phương. Con người này, gặp người thật thà thì đuổi cùng giết tận, gặp người độc ác hoặc người hắn không địch nổi bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lúc đầu cùng Đại Liêu liên hợp dụng binh với Hậu Chu, trận chiến Tấn Châu bởi vì Liêu Quốc rút quân trước, quân đội Bắc Hán đành phải chật vật rút về Đàn Châu. Nguyên soái của binh mã Hậu Chu Tôn Huyền Đạo dẫn quân truy sát, trên đường quân Bắc Hán tổn thất nghiêm trọng. Trong các đội nhân mã, chạy nhanh nhất và cũng duy trì được đội ngũ hoàn chỉnh nhất, chính là bộ phận do Trình Nghĩa Hậu suất lĩnh. Chỉ có điều lần đại chiến đó, Lưu Lăng vẫn chưa đến thời đại này, hoặc cũng có thể nói, thời điểm đó Lưu Lăng vẫn nằm trên giường bệnh, hấp hối sắp chết.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 62+2: Khách Đến (2)

Sau lần đại chiến đó, bởi vì hai vạn Kiến Hùng quân do Trình Nghĩa Hậu suất lĩnh rút lui hoàn chỉnh, mặc dù chẳng có công lao gì, càng không bàn đến chuyện vinh quang, nhưng Hoàng đế Lưu Nghiệp vẫn phong cho hắn làm Tam Giang hầu. Nhưng Trình Nghĩa Hầu đối với danh hiệu Tam Giang hầu này vẫn luôn canh cánh trong lòng, dù sao đây cũng không phải chuyện vẻ vang gì.

Trình Nghĩa Hầu ha ha cười nói: - Vương gia triệu kiến, không dám không vội. Thời gian này mỗi ngày đều ở nhà nuôi gà đấu chó, nhàn rỗi đến mức sinh bệnh. Quân lệnh của Vương gia vừa đến, lão Trình ta liền biết rốt cuộc đã có thể vận động xương cốt rồi. Cứ tiếp tục thế này, chỉ e lão Trình ta sẽ bị kìm nén mà chết.

Lưu Lăng cười cười, trong lòng thầm nghĩ đến lúc đó chỉ mong ngươi nhìn thấy đại quân Hậu Chu, không còn chạy nhanh giống như năm xưa nữa. Lại nói vị Hầu gia này, nổi tiếng nhất chính là chạy nhanh.

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Lưu Lăng, Trình Nghĩa Hầu thoáng đỏ mặt nói: - Thỉnh Vương gia yên tâm, lần đại chiến này, lão Trình ta tuyệt đối sẽ không giống như lần trước, chỉ biết bỏ chạy.

Lưu Lăng ha ha cười nói: - Bổn vương chưa từng nói ngươi cái gì, là ngươi tự khai đấy nhé.

Trần Viễn Sơn dẫn theo mấy vị tướng quân đứng ở cửa, nghe thấy Lưu Lăng nói vậy cũng không kìm được bật cười. Trình Nghĩa Hầu không vui nói: - Mấy đứa ranh con các ngươi dám giễu cợt ta? Vương gia cười ta

https://thuviensach.vn

không nói làm gì, các ngươi cũng dám. Đừng tưởng đánh được vài trận là đã hơn người, có bản lĩnh chúng ta cùng lên chiến trường phía Nam đọ sức, xem xem công lao của ai lớn hơn!

Trần Viễn Sơn động dung nói: - Hầu gia thứ lỗi, bọn mạt tướng không dám giễu cợt Hầu gia! Chiến trường phía Nam, mạt tướng không có tâm trạng ganh đua, chỉ một lòng vâng theo hiệu lệnh của Vương gia!

Trình Nghĩa Hậu biến sắc, sau đó ra sức gật đầu nói: - Được! Điểm này có thể bỏ qua, lão tử không so đo với ngươi!

Đang nói chuyện, bên ngoài có thị vệ bẩm báo nói: - Vương gia, Hổ Đình hầu, Trung Nghĩa hầu đã đến.”

Hắn vừa nói xong, một thị vệ khác chạy đến nói: - Vương gia, Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên, Vệ Quốc tướng quân Tôn Thắng đã đến.

Lưu Lăng gật đầu nói: - Mời đến phòng khách nói chuyện.

Không lâu sau, Hổ Đình hầu Lưu Mậu và Trung Nghĩa hầu Vương Bán Cân tay nắm tay đi xuất hiện bên ngoài, chuyện trò rôm rả. Sau lưng họ là Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên và Vệ Quốc tướng quân Tôn Thắng.

Hồ Đình hầu Lưu Mậu là một hán tử tuổi ngoài ba mươi, dáng người vạm vỡ, không hề thua kém Trình Nghĩa Hậu. Chỉ là da mặt hắn trắng nõn, cũng không có râu, mỗi khi cười gần như không thể nhìn thấy đôi mắt. Con người này bởi vì quá trắng trẻo, thường xuyên mang đến cho người ta một loại ảo giác âm khí tương đối nặng.

Nhưng nói lại, con người này trước khi phong hầu, cũng chỉ toàn làm mấy việc nặng âm khí. Hoặc cũng có thể nói, hầu tước là vì mấy chuyện đó mà được phong thưởng.

https://thuviensach.vn

Nói dễ nghe một chút, hắn chuyên làm công tác ngầm, nói khó nghe một chút, hắn là một kẻ trộm mộ!

Bắc Hán quốc lực yếu, diện tích quốc thổ chỉ bằng một phần mười Hậu Chu. Đất đai cằn cỗi, mười hai châu liên tục mất mùa. Để bổ sung quốc lực, gom góp vàng bạc chuẩn bị quân lương, lão Hoàng đế Lưu Nghiệp triệu tập một nhóm năng nhân dị sĩ chuyên môn tìm kiếm mộ huyệt trong biên giới Bắc Hán, vô số mộ lớn ở khu vực Trung Bắc bộ Sơn Tây đều bị Hổ Đình hầu dẫn người thăm viếng, nhân số không nhiều, thời kì hưng thịnh nhất cũng chỉ khoảng năm trăm. Nhưng những người này, đều là cao thủ trộm mộ!

Nghe nói tổ tiên của Lưu Mậu này chính là Mạc Kim giáo úy dưới trướng đại gian hùng thời kì Đông Hán Tào Tháo. Kĩ thuật tầm long điểm huyệt của Lưu Mậu là do tổ tiên truyền lại, danh bất hư truyền. Thậm chí có thể nói, nếu không có con người này, Bắc Hán quốc sớm đã bị thiết kỵ của Đại Liêu quốc san bằng rồi. Năm thứ năm Càn Hữu, Bắc Hán hạn hán mất mùa, gần như không có lấy một hạt gạo, phải dựa vào số vàng bạc Lưu Mậu trộm mộ kiếm được cống nạp cho Liêu quốc, thậm chí còn có phần dư.

Một người như vậy, đặt ở xã hội hiện đại chỉ e sớm đã bị chính phủ bắt rồi, xử bắn còn là nhẹ. Nhưng ở thời đại này, hắn lại là đại công thần của một đất nước. Nghe nói có một ngày lão Hoàng đế Lưu Nghiệp nằm mơ, mơ thấy bị vô số ác quỷ đeo bám, đòi lại bảo bối trong mộ. Sau khi tỉnh dậy Lưu Nghiệp thầm nghĩ, đây chắc chắn là chủ nhân của những mộ huyệt bị trộm đến hỏi tội hắn. Cho nên sáng ngày thứ hai, Lưu Nghiệp đã làm một trận pháp sự siêu độ vong hồn. Sau đó giải tán đội ngũ của Lưu Mậu. Nhưng để biểu dương công lao của Lưu Mậu, Lưu Nghiệp vẫn phong hắn làm Hổ Đình Hầu.

Còn Trung Nghĩa hầu Vương Bán Cân, truyền kì về con người này còn phong phú đặc sắc hơn nữa. Nghe nói lúc người này sinh ra chỉ có nửa cân,

https://thuviensach.vn

cho nên cha mẹ hắn đặt tên cho hắn là Vương Bán Cân. Năm chín tuổi, cha hắn lâm bệnh qua đời, mẹ hắn tái giá không cần hắn nữa. Một đứa trẻ chín tuổi, không thân không thích, ăn xin sống qua ngày.

Đến năm mười hai tuổi, Vương Bán Cân da bọc xương gầy như que củi, không biết dựa vào cái gì lại sở hữu một thể phách nhanh nhẹn dũng mãnh. Long Hổ Sơn Trương Thiên Sư đang trên đường dạo chơi, vừa lúc bắt gặp Vương Bán Cân đang đào mộ ăn thịt thi thể. Thầm nghĩ đứa trẻ này sống cũng không dễ liền thu nhận hắn làm đệ tử. Vương Bán Cân đi theo Trương Thiên Sư ngao du tứ hải trong suốt bốn năm liền.

Mười sáu tuổi, Vương Bán Cân học được một thân công phu, bởi vì được Trương Thiên Sư giáo hóa, cũng không còn một thân khí tức âm tổn như trước. Trương Thiên Sư tuổi già, định trở về Long Hổ Sơn chỉ định truyền nhân. Nhưng Vương Bán Cân không muốn theo sư phụ trở về chịu sự trói buộc của thanh quy giới luật, buổi tối đứng trước cửa phòng sư phụ lén lút dập đầu ba cái sau đó một mình bỏ chạy.

Sau đó nữa, Hậu Hán bị Hậu Chu tiêu diệt. Quách Uy giả ý mời Lưu Nghiệp đến Lạc Dương, nói là muốn lập Lưu Nghiệp đăng cơ làm vua. Kết quả đợi Lưu Nghiệp đến Lạc Dương liền bị Quách Uy giam lỏng. Lưu Nghiệp được doanh tử sĩ cứu ra nhưng lại bị Quách Uy phái binh truy sát, vừa hay gặp được Vương Bán Cân. Vương Bán Cân cứu Lưu Nghiệp rồi hộ tống hắn trở về Thái Nguyên. Lưu Nghiệp cảm ơn ơn cứu mạng, ở Thái Nguyên xây dựng cho hắn một tòa đạo quan, tên gọi Thái Thanh Quan. Sau khi Lưu Nghiệp tự mình xưng Đế, lại phong cho Vương Bán Cân năm ấy mới mười bảy tuổi làm Trung Nghĩa hầu.

Càn Hữu năm thứ hai, Liêu Quốc ý đồ tiêu diệt Bắc Hán. Mười vạn thiết kỵ Nam hạ, bao vây thành Thái Nguyên. Lưu Nghiệp đến đại doanh Liêu Quốc cầu hòa bị bắt làm con tin, bá quan văn võ trong triều không biết làm gì. Chỉ có đạo sĩ Thái Thanh Quan Trung Nghĩa hầu Vương Bán Cân năm ấy mới mười tám tuổi dẫn theo năm trăm tử sĩ xông vào đại doanh Liêu

https://thuviensach.vn

Quốc, liều chết cứu Lưu Nghiệp ra. Lúc đó Chủ soái của Liêu Quốc là Đại hoàng tử Da Luật Hùng Cơ vô cùng tán thưởng Vương Bán Cân, luôn miệng khen hắn can đảm. Sau đó Vương Bán Cân bảo vệ Lưu Nghiệp cùng Da Luật Hùng Cơ đàm phán, cuối cùng đạt thành hiệp nghị. Bắc Hán từ đó trở thành nước chư hầu của Liêu Quốc, Lưu Nghiệp được gọi là Chất Hoàng đế, hàng năm phải cống nạp cho Liêu Quốc!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Kỳ Tư Diệu Tưởng Chu Diên Công

Về phần Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên, Vệ Quốc tướng quân Tôn Thắng hai người này đều không có câu chuyện gì nổi bật. Thân thế của họ tương đương nhau, lão tử của bọn họ đều là người thân tín bên cạnh lão Hoàng đế Lưu Nghiệp, sau đó không có gì bất ngờ hi sinh vì nước, để tỏ lòng, Lưu Nghiệp cho con trai họ kế thừa chức vị của phụ thân.

Nhưng đáng nói là, hai người này đều không phải loại nhị thế tổ ngồi ăn chờ chết. Cả hai đều luyện một thân võ nghệ, cho dù là Triệu Đại đấu với bất cứ ai trong số hai người này cũng không thể nắm chắc ba phần chiến thắng. Lại nói, nếu hai người này không có tác dụng gì, Lưu Lăng đã không mời bọn họ đến.

Hai người này, Chiêu Tiên chỉ chừng hai mươi mốt tuổi, sở trường phương thiên họa kích, tác phong dũng mãnh hung hãn không sợ chết, rất có tác phong của Ôn hầu Lã Phụng Tiên của thời kì Tam Quốc. Hắn từng là thống lĩnh Cấm quân, sau đó bởi vì bất mãn với Thái tử nên cáo bệnh từ quan ở nhà nhàn rỗi.

Tôn Thắng năm nay hai mươi sáu tuổi, thân cao tám thước, vai rộng eo tròn. Sở trường trường thương, có sự dũng cảm của một vạn người. Hắn và Chiêu Tiên vô cùng thân thiết, cho nên lúc Chiêu Tiên từ quan về nhà, thân là phó thống lĩnh Cấm quân, hắn cũng từ quan không làm nữa.

Bởi vì Lưu Nghiệp thập thần yêu mến hai vị tiểu tướng này, cho nên Thái tử cũng không dám làm càn. Sau này Hiếu Đế đăng cơ, hai người này lại được trọng dụng trở thành chính phó Thống lĩnh Cấm quân.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy người mình mời đã đến đông đủ, Lưu Lăng dặn dò người hầu chuẩn bị bàn tiệc. Mấy thị nữ cùng nhau sắp xếp, không lâu sau đã bày biện xong một bàn tiệc phong phú đa dạng. Lưu Lăng biết sở thích của những người này, cho nên đồ ăn không chọn mỹ thực tinh xảo, mà chỉ toàn thịt cá, dùng bát uống rượu.

Chủ khách chia nhau ngồi xuống, Lưu Lăng nâng chén rượu nói: - Hôm nay mời các ngươi đến là vì mục đích gì, chắc trong lòng chư vị đều đã rõ. Chúng ta cũng không cần quanh co lòng vòng nữa, bổn vương chỉ có một câu, nguyện theo ta đến phương Nam giết địch thì cạn chén rượu này!

Nói xong, Lưu Lăng ngửa cổ, uống một hơi cạn sạch chén rượu đầy.

Thấy hắn đã cạn, những người có mặt cũng không dám chậm trễ, chẳng một ai chối từ, đồng loạt nâng chén uống từng ngụm lớn. Lưu Lăng thấy mọi người quyết tâm như vậy, trong lòng cũng trở nên thoải mái. Hắn vẫy tay nói: - Rót rượu!

- Hôm nay, không cần câu nệ, có thể uống được bao nhiêu thì uống, cho dù là say gục dưới bàn bổn vương cũng không chê cười các ngươi. Nhưng chỉ có một điều, đợi ngày mai bổn vương đến thao trường điểm tướng, nếu có một người vì say rượu không đến, vậy thì đừng trách bổn vương quân pháp vô tình.

Mọi người đều biết tính tình Lưu Lăng, cho nên đều ha ha bật cười.

Trình Nghĩa Hậu nói: - Vậy thì tốt rồi, bữa tiệc này, lão Trình ta sẽ không về nhà nữa, buổi chiều trực tiếp đến thao trường ngủ, đảm bảo không bỏ lỡ buổi điểm tướng ngày mai!

Hổ Đình hầu Lưu Mậu cười nói: - Tam Giang hầu, cái này đâu giống tác phong của ông.

Trình Nghĩa Hậu nói: - Tại sao không giống?

https://thuviensach.vn

Lưu Mậu cười nói: - Tam Giang hầu nổi danh thiên hạ về tài khinh công, sao hôm nay lại biết thân biết phận như vậy?

Trình Nghĩa Hậu và hắn vô cùng thân thiết, đương nhiên sẽ không bị lời này của Lưu Mậu làm cho không vui. Hắn chỉ Lưu Mậu cười mắng: - Con chuột chũi ngươi, hôm nay cũng giễu cợt lão tử. Nếu không phục, chúng ta đọ tửu lượng với nhau trước ngươi thấy thế nào?

Lưu Mậu cười nói: - Trước mặt Vương gia, còn đến lượt ông làm càn?

Hắn bưng bát rượu nói: - Vương gia, mạt tướng kính người một chén. Chúc Vương gia đánh đâu thắng đó, mã đáo thành công!

Lưu Lăng bưng chén rượu nói: - Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, hai mươi vạn nhân mã Hậu Chu sẽ không còn đáng sợ nữa. Bát rượu này mọi người cùng uống, đánh đâu thắng đó, mã đáo thành công!

Mọi người cùng nhau nâng chén, ha ha bật cười.

Trung Nghĩa hầu Vương Bán Cân năm nay mới chỉ khoảng bốn mươi, nhưng hắn để ba chòm râu dài, cộng thêm tướng mạo vô cùng nho nhã, nhìn qua thực sự có vài phần tiên phong đạo cốt. Chỉ riêng nhìn tướng mạo người này, ai có thể ngờ hắn lớn lên nhờ ăn thịt người chết? Người này mặc dù phong hầu phong tướng, nhưng không quên gốc rễ của mình, bình thường vẫn ăn mặc như một đạo sĩ.

Nghe nói Thiên sư đương nhiệm của Long Hổ Sơn nhiều lần mời hắn về Long Hổ Sơn, nhưng đều bị hắn cự tuyệt. Hắn nói với đệ tử đến mời hắn: - Ta chỉ là một sơn dã mãng phu, một thân hôi thối, đến bảo quan chỉ làm ô uế thanh danh Long Hổ Sơn. Mặc dù ta không trở về Long Hổ Sơn, nhưng vẫn là đệ tử của Trương thiên sư, ngươi quay về nói với Thiên sư đương nhiệm, sớm muộn gì ta cũng đến trước linh vị sư phụ, thành tâm thắp một nén nhang.

https://thuviensach.vn

Tiểu đạo sĩ trở về nói lại với Trương thiên sư, Trương thiên sư ha ha cười nói: - Bắc Hán đất đai cằn cỗi bạc màu, vốn định mời hắn đến đây lánh thế tu hành. Hắn lại cho rằng ta sợ bị hắn đoạt mất danh hiệu Thiên sư, rằng ta muốn lừa hắn đến, bỏ đi bỏ đi, nhân sinh đâu mà chẳng phải tu hành, cứ mặc kệ hắn.

Hắn mặc dù là đạo sĩ, lại không cần kiêng kị, rượu vẫn uống, thịt vẫn ăn, riêng nữ nhân, không biết hắn đã ngủ qua bao nhiêu người.

Hắn ôm quyền nói với Lưu Lăng: - Vương gia, lần này người dẫn binh Nam hạ, theo mạt tướng thấy, vấn đề lớn nhất không phải hai mươi vạn đại quân Hậu Chu.

Lưu Lăng cười hỏi: - Trung Nghĩa hầu nghĩ là?

Vương Bán Cân tự giễu cười nói: - Trong lòng Vương gia biết rõ, đương nhiên là An Hằng Chỉ huy sứ Phủ Viễn quân. Không loại trừ được người này, Phủ Viễn quân chắc chắn không thể thu hồi thuận lợi. Nhưng người này đã ở phương Nam làm việc hai năm, tướng lĩnh Phủ Viễn quân bây giờ gần như đều là thân tín của hắn. Chỉ e không dễ hạ thủ. Nếu Vương gia đồng ý, đêm nay thuộc hạ sẽ Nam hạ trước, đảm bảo lúc Vương gia dẫn binh đến Ứng Châu, mạt tướng sẽ xách đầu An tặc ra ngoài nghênh đón!

Lưu Lăng khoát tay nói: - Giết An Hằng thì dễ, quan trọng là phải giết thế nào, giết lúc nào mới là tốt nhất. Người này tạm thời giữ lại, cái mạng của hắn còn có ích với bổn Vương gia.

Lưu Mậu cũng nói: - Nhưng Vương gia, nếu Vương gia dẫn lĩnh đại quân đến Ứng Châu. Nói không chừng An Hằng sẽ nghĩ ra biện pháp gì đó gây khó dễ, nếu để hắn làm hỏng đại sự, chẳng phải là quá oan uổng hay sao?

Hắn ôm quyền nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu Vương gia lo lắng, đêm nay ta và Trung Nghĩa hầu sẽ đi cùng, có hai người chúng ta, chắc chắn có thể chặt đầu tặc tử.

Lưu Lăng cười nói: - Hai vị, An Hằng chắc chắn đoán được là bổn vương dẫn binh Nam hạ. Nếu không đoán được thì hắn thực sự là một kẻ ngốc, người như vậy cần tiếc nuối gì? Nếu hắn có phòng bị, hai vị đi mạo hiểm, chẳng may có sơ sẩy gì đều không xứng đáng. An Hằng nhất định phải giết, yên tâm, ngày bổn vương đến Ứng Châu, sẽ là ngày đầu hắn lìa khỏi cổ.

Thống lĩnh Kinh Kỳ doanh Trần Viễn Sơn ôm quyền nói: - Vương gia, mạt tướng có một chuyện không rõ.

Lưu Lăng nói:

- Cứ nói đừng ngại, bữa cơm hôm nay, có vấn đề gì các ngươi cứ việc nói.

Trần Viễn Sơn nói: - Vương gia, Cấm quân tốt mã dẻ cùi, chỉ là gối thêu hoa đẹp mã nhưng không dùng được. Quân phòng thủ lại càng yếu đuối, tại sao điều binh lại không dùng nhân mã của Kinh Kỳ doanh chúng ta?

Vấn đề này những người khác cũng tương đối quan tâm, lần này họ theo Lưu Lăng Nam hạ, coi như đặt cược tính mạng của mình. Binh tướng trong tay tinh nhuệ, họ cũng cảm thấy yên tâm được một chút. Binh tướng trong tay nếu chỉ là đồ ăn hại, tự tin của họ sẽ giảm bớt rất nhiều. Lực chiến đấu của Kinh Kỳ đại doanh thế nào ai cũng biết, so với binh sĩ Cấm quân và quân phòng giữ, rõ ràng không cùng một đẳng cấp.

Nghe Trần Viễn Sơn hỏi vậy, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía Lưu Lăng.

Lưu Lăng đặt chén rượu xuống nói: - Viễn Sơn à, ngươi cho rằng bổn vương không muốn mang cả Kinh Kỳ đại doanh Nam hạ? Ngươi nghĩ mà

https://thuviensach.vn

xem, quân phòng giữ có bao nhiêu người? Đều là một đám cặn bã hai mặt ba đao, nếu dựa vào đám người đó trông giữ Đô thành, nói không chừng sẽ bị người khác giật dây làm chuyện xấu. Cho nên, nhất định phải kéo họ lên chiến trường, để họ nếm mùi máu và lửa thì mới có thể thành tài được. Không trải qua chiến đấu thực tế, sao có thể trở thành kiếm sắc chém vàng chặt ngọc?

- Về phần Cấm quân, ta mang đi một nửa, để lại một nửa. Cấm quân kì thực cũng ổn, luận tố chất không hề thua kém nhân mã Kinh Kỳ đại doanh. Chỉ là thiếu hụt kinh nghiệm thực chiến, lần này ta dẫn theo một nửa cũng là vì mục đích luyện binh. Nói trắng ra, Đô thành trọng địa, phải để cho những người trung thành tinh nhuệ bảo vệ, cho nên nhân mã của Kinh Kỳ đại doanh ta chỉ có thể mang đi một vạn.

Lưu Lăng nói: - Ta biết trong lòng các ngươi nghĩ gì, nếu dẫn theo Kinh Kỳ đại doanh tinh nhuệ Nam hạ, các ngươi sẽ thấy tự tin hơn, còn dẫn theo quân phòng giữ Nam hạ, trong lòng các ngươi khó tránh khỏi có chút lo lắng. Nhưng, có một câu nói như thế này, “Binh lúng túng thì chỉ có một, mà Tướng lúng túng thì kéo theo cả đàn!” Bất luận binh lính tệ như thế nào, sĩ khí thấp đến đâu, chỉ cần các ngươi – những người cầm binh dũng cảm không sợ chết, ta không tin không thể luyện ra được một sư đoàn thiết huyết!

Trần Viễn Sơn chân thành nói: - Vương gia nói đúng, tướng lĩnh thế nào thì binh sĩ như vậy, ngày Vương gia còn ở phương Nam, Phủ Viễn quân đã từng uy vũ như thế nào, bây giờ thằng nhãi An Hằng làm Chỉ huy sứ, một chi hùng sư mạnh mẽ đã biến thành một đám rùa đen rụt đầu!

Lưu lăng nói: - Chính là như vậy, tướng lĩnh thế nào thì huấn luyện ra binh sĩ thế ấy. Ta nhớ tiền triều có một vị danh tướng tên gọi Lý Vân Long, xuất thân dân thường, một chữ cũng không biết. Nhưng dựa vào một cỗ huyết khí, một cỗ khí thế không sợ chết, ngài đã dẫn dắt một đám nông phu trở thành một đội ngũ uy vũ bách chiến bách thắng! Lý Vân Long có một

https://thuviensach.vn

câu danh ngôn, ngài nói một chi đội ngũ, phải có một linh hồn, linh hồn này chính là tướng lĩnh! Thân là tướng lĩnh, phải có dũng khí đối mặt với kẻ địch cường đại hơn cũng dám rút kiếm! Có như vậy, binh sĩ dưới trướng mới dưỡng thành tính cách của một bầy sư tử, luôn luôn dũng cảm tiến về phía trước! Đây chính là một ví dụ mà các ngươi cần ghi nhớ.

Nói xong, trong lòng Lưu Lăng thầm thở dài một tiếng, đạo diễn và tác giả của 'Lượng Kiếm' à, đừng trách Lưu Lăng ta ăn nói lung tung.

Mọi người thi nhau gật đầu, nhưng trong lòng thì đều có chút kinh ngạc. Tiền triều? Sao không nhớ tiền triều có một vị danh tướng tên Lý Vân Long nhỉ?

Bọn họ sao có thể biết được Lý Vân Long là ai? Nhưng cả mấy người đều nghĩ, Vương gia đã nói tiền triều có một vị danh tướng huyết khí phương cương như vậy, vậy đương nhiên là có, xem ra mình đúng là kiến thức nông cạn, hổ thẹn hổ thẹn.

Đang nói chuyện, Chu Diên Công sớm đã đợi ở bên ngoài ngân giọng hô lên một tiếng: - Thư sinh có một câu muốn nói, không biết Vương gia có cho cơ hội hay không!

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn, nhận ra người này chính là Chu Diên Công được mọi người gọi là Tể tướng áo vải được Hoàng đế bệ hạ đặc cách điều vào Quân Cơ Xứ. Mọi người đều biết Chu Diên Công này là do Lưu Lăng tiến cử, cho nên nhìn thấy y ở đây cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Lưu Lăng cười mắng: - Cút vào trong này nói chuyện, đứng ở bên ngoài gào thét làm gì!

Chu Diên Công cười hì hì, nhấc vạt áo thư sinh chạy bước nhỏ vào trong phòng khách.

Chờ y đi vào bên trong, Lưu Lăng nói: - Nếu có lời hay ý đẹp thì lập tức nói, bàn tiệc này sẽ không thiếu phần của ngươi, nếu không nói được cái gì,

https://thuviensach.vn

đừng trách bổn vương cho người đuổi đánh ngươi ra ngoài!

Chu Diên Công ngượng ngùng cười nói: - Uống rượu ăn thịt trước đã, cơm nước no nê, thư sinh tất có diệu kế. Nếu để bị đói cái bụng, một nửa biện pháp cũng không có.

Trung Nghĩa hầu Vương Bán Cân cười nói: - Chu đại nhân khẩu khí lớn quá, đến đây đến đây, uống cạn bát rượu này của ta rồi nói.

Chu Diên Công cũng không khách khí, nhận lấy bát rượu của Vương Bán Cân, ngửa cổ một hơi uống cạn. Y lau miệng nói: - Rượu ngon, ít nhất cũng được ủ mười năm rồi, sảng khoái!

Thấy y thoải mái như vậy, Lưu Mậu cũng bưng bát rượu nói: - Cũng uống với ta một chén?

Chu Diên Công nói: - Ta sợ ngươi sao?

Nhận lấy một ngụm uống cạn.

Những người khác thấy tửu lượng y cao như vậy, hoàn toàn không giống như một thư sinh, trong lòng cũng đều thoải mái, thi nhau nhường rượu. Chu Diên Công chẳng cự tuyệt một ai, từng ngụm từng ngụm uống liền bảy tám bát mà chưa hề thấy dấu hiệu say xỉn.

Lưu Lăng cười nói: - Rượu uống rồi, có diệu kế gì thì hãy nói ra?

Chu Diên Công nói:

- Còn thiếu một miếng thịt nữa mới có thể nghĩ ra diệu kế.

Nói xong, cũng không dùng đũa, trực tiếp vặt một cái đùi gà, hai ba miếng nuốt chửng vào bụng. Sau đó y lại cầm một cái đùi dê, cũng không cần ghế, khoanh chân ngồi xuống chiếu, ăn như rồng cuốn hổ vồ. Không

https://thuviensach.vn

lâu sau, cả cái đùi dê đã bị cắn nhét hết vào trong bụng, Chu Diên Công vỗ vỗ bụng, ợ một cái thoải mái nói: - Diệu kế đến rồi!

Y mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Lưu Lăng hỏi: - Vương gia, sao không mượn thế?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Mong Vương Gia ThàNh ToàN!

- Mượn thế?

Lưu Lăng đặt chén rượu trong tay xuống, đứng dậy đi lại hai vòng quanh bàn. Hắn nhìn Chu Diên Công một mặt tự tin: - Ngươi nói chi tiết xem nào.

Chu Diên Công nhìn lướt một lượt các vị tướng lĩnh, sau đó lại nhìn Lưu Lăng. Lưu Lăng khoát khoát tay cười nói: - Ngồi đây đều là huynh đệ của Lưu Lăng ta, cũng là trụ cột của Đại Hán bây giờ, Chu Diên Công ngươi không cần kiêng kị, cứ nói.

Chu Diên Công đứng lên, đi đến bên cạnh bàn thượng tướng, đẩy thức ăn sang một bên, tạo ra một khoảng trống rộng. Y giơ tay chấm chấm chút rượu trong bát, vẽ lên bàn một hình tròn lớn: - Vương gia, ví dụ đây là Đại Hán chúng ta.

Tiếp theo, y lại ở phía Nam Đại Hán vẽ một vòng tròn có diện tích lớn hơn Bắc Hán gấp mười lần: - Đây là Hậu Chu.

Lại ở phía Bắc Bắc Hán vẽ một vòng tròn lớn hơn: - Đây là Liêu Quốc.

Tiếp theo, hắn ở phía Tây vẽ một vòng tròn nói: - Đây là Tây Hạ Quốc mới thành lập được năm năm.

Vẽ xong, Chu Diên Công chỉ chỉ vòng tròn đại diện Bắc Hán nói:

- Đại Hán chúng ta bây giờ đang bị kẹt giữa ba quốc gia lớn, ba quốc gia này, bất cứ nước nào cũng có quốc lực vượt trội Đại Hán chúng ta. Hơn nữa đừng nói Hậu Chu và Liêu Quốc, cho dù Tây Hạ Quốc vừa mới thành lập,

https://thuviensach.vn

thực lực cũng hùng hậu hơn Đại Hán chúng ta. Cộng thêm hùng chủ Tây Hạ Lý Nguyên Hạo, người này năng chinh thiện chiến, hùng tâm tráng chí, sớm muộn cũng sẽ phát binh Trung Nguyên.

Tất cả mọi người đều gật đầu, đây là sự thật không cần tranh cãi. Tây Hạ Quốc mặc dù quốc thổ rộng lớn, đồng cỏ mênh mông, bách tính giàu có, nhưng vẫn chưa bằng Trung Nguyên phồn hoa. Con người Lý Nguyên Hạo hùng tài đại lược, hiện đang là nhân vật sở hữu binh cường mã tráng duy nhất trên Tây Vực, hắn tất nhiên sẽ không an phận một góc, sớm muộn cũng sẽ phát binh Trung Nguyên, tranh đoạt mảnh đất Trung Nguyên phồn hoa này.

Chu Diên Công thấy mọi người không phản đối, tiếp tục phân tích:

- Đại Hán chúng ta mặc dù là nước phụ thuộc của Liêu Quốc, nhưng nếu thực sự đại chiến, hoàn toàn không thể kì vọng vào Liêu Quốc. Lần trước cùng Liêu Quốc liên thủ đối phó Hậu Chu, trận chiến Tấn Châu chính là minh chứng. Cho nên, lần này Hậu Chu xâm phạm, Liêu Quốc chắc chắn sẽ sống chết mặc bay, nói không chừng còn ném đá xuống giếng.

Y nhắc đến trận chiến Tấn Châu đã diễn ra từ nhiều năm trước, khiến Tam Giang hầu Trình Nghĩa Hậu từng tham gia qua lần hội chiến đó không khỏi đỏ mặt. Lần đại chiến đó hắn đích thân trải qua, cho nên rất hiểu độ thành tín của người Liêu Quốc. Năm đó Đại Hán và Liêu Quốc liên minh, thống nhất mùa xuân tháng ba khởi binh, kết quả Liêu Quốc kiếm cớ kéo dài, kéo đến tận sau thu mới khởi binh, khi đó Hoàng đế Hậu Chu Quách Uy cho dù là kẻ ngốc cũng sớm đưa ra phòng bị rồi.

Đợi đến lúc trận chiến Tấn Châu nổ ra, Hậu Chu đã chuẩn bị đầy đủ, sĩ khí lên cao, hơn nữa thành cao khó đánh, người Liêu Quốc quay đầu ngựa chạy khỏi chiến trường. Mười vạn quân Bắc Hán, mười vạn Liêu quân, liên hợp công thành, Liêu quân chỉ cần đụng chạm một tí là lập tức bỏ chạy, bỏ lại mười vạn quân Bắc Hán một mình chiến đấu.

https://thuviensach.vn

Nguyên soái Hậu Chu Tôn Huyền Đạo nắm lấy cơ hội, chỉ huy đại quân Hậu Chu xung phong đánh cho quân đội Bắc Hán thất điên bát đảo. Mười vạn đại quân Bắc Hán bỏ chạy trối chết, cuối cùng chỉ còn lại hai vạn Kiến Hùng quân do Trình Nghĩa Hậu suất lĩnh về đến Đàn Châu, những doanh còn lại đều hi sinh một nửa!

Sau trận này nguyên khí Bắc Hán đại thương, không còn đủ sức lực cùng Hậu Chu chiến đấu. Cuối cùng sống sót trở về chỉ còn khoảng năm vạn, hơn nữa đại bộ phận đều bị trọng thương.

Lưu Lăng nói: - Liêu Quốc chính là loại người lòng lang dạ sói, không thể kết hợp. Diên Công, ngươi nói tiếp đi.

Chu Diên Công chỉ Hậu Chu nói: - Hậu Chu lần này cử ra hai mươi vạn đại quân xâm phạm biên giới nước ta, đích thân Hậu Chu Thế Tông Quách Vinh ngự giá thân chinh, sĩ khí như cầu vồng. Với quốc lực của Hậu Chu, cho dù xuất thêm hai mươi vạn quân nữa cũng không phải vấn đề khó. Vương gia lần này Nam hạ, cho dù thuận lợi thu hồi Phủ Viễn quân, cũng khó có thể đánh bại đại quân Hậu Chu.

Tất cả mọi người đều biến sắc, quay sang nhìn Lưu Lăng. Lưu Lăng khẽ mỉm cười, nói: - Diên Công nói không sai, bổn vương không phải thần tiên, không có tiên pháp rắc đậu thành binh. Binh tướng trong tay như trứng chọi đá, chiến lực quân phòng giữ cũng không bằng đại quân Hậu Chu tinh nhuệ, trận chiến này trong lòng bổn vương cũng không dám chắc.

Thấy hắn không kiêng kị, trong lòng mọi người ngược lại không còn lo lắng như trước. Nếu Lưu Lăng dám vỗ ngực khẳng định lần Nam hạ này chắc chắn sẽ toàn thắng, chỉ sợ mọi người sẽ cảm thấy hoài nghi. Chu Diên Công nói không sai, nếu Hậu Chu dốc toàn lực, năm mươi vạn đại quân cũng không thành vấn đề. Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, trận chiến này Bắc Hán gần như đã nắm chắc tám phần thất bại.

https://thuviensach.vn

Chu Diên Công gật đầu xin lỗi Lưu Lăng: - Nếu Hậu Chu có đủ khả năng xuất bốn mươi thậm chí năm mươi vạn binh mã tiêu diệt Đại Hán chúng ta, tại sao chỉ xuất hai mươi vạn?

Lúc y nói ra những lời này, hai mắt Lưu Lăng vụt sáng, hắn đã hiểu được ý tứ của Chu Diên Công.

Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên hỏi: - Đúng vậy, đây cũng là điều mà ta không hiểu. Nếu như lần này Hậu Chu quyết tâm tiêu diệt Đại Hán chúng ta, vì sao lại không dốc toàn lực?

Trình Nghĩa Hậu đột nhiên giơ tay chỉ vào vòng tròn đại diện Tây Hạ mà Chu Diên Công vẽ trên bàn, nói: - Lão Trình ta hiểu rồi. Hậu Chu là đang đề phòng Tây Hạ!

Chu Diên Công vỗ tay khen ngợi: - Tam Giang hầu quả nhiên thông minh!

Y chỉ vào Tây Hạ nói: - Tây Hạ vừa lập quốc, binh cường tướng mạnh, trong tay quốc chủ Lý Nguyên Hạo có hàng trăm tướng sĩ năng chinh thiện chiến, phi mã không dưới năm sáu chục vạn! Người Tây Vực thân thể cường tráng, nhất là kỵ binh, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Hậu Chu nếu dốc hết quốc lực tấn công Đại Hán chúng ta, khó tránh sẽ trở thành miếng mồi ngon cho quân Tây Hạ!

Trung Nghĩa hầu Vương Bán Cân nói: - Lời này không sai, nhưng Chu đại nhân, đây chẳng phải cũng là lo lắng của chúng ta sao? Tranh thủ lúc chúng ta dốc hết toàn lực đối phó đại quân Hậu Chu, người Tây Hạ thừa cơ xông vào, chẳng phải càng dễ dàng hơn sao? Dù sao quốc lực của Đại Hán chúng ta cũng không bằng Hậu Chu, tiêu diệt Đại Hán chúng ta dễ hơn so với Hậu Chu nhiều.”

Lời này của hắn không thể tính là nâng chí khí của đối phương hạ uy phong của mình, những người có mặt ở đây đều là rường cột của quân đội

https://thuviensach.vn

Bắc Hán, đều biết rõ thực lực nước mình. Với quốc lực hiện tại, cho dù điều hết binh lực cả nước cũng chỉ có khoảng hai mươi vạn người. Phần lớn đều là già yếu bệnh tật, không còn lực chiến đấu. Nếu tính cả con số này thì Hậu Chu có thể dễ dàng gom được một trăm vạn đại quân.

Chu Diên Công nói: - Lo lắng của Trung Nghĩa hầu không phải là không có đạo lý, đây cũng chính là điểm mấu chốt nhất. Cho nên, nếu muốn mượn thế, chúng ta chỉ có thể mượn thế của Tây Hạ!

Chu Diên Công nói: - Tây Hạ binh hùng tướng mạnh, luôn trong tư thế sẵn sàng chinh phục vạn dặm Trung Nguyên. Có thể khẳng định, Tây Hạ sớm muộn gì cũng sẽ tấn công Đại Hán chúng ta. Chư vị thử nghĩ mà xem, Đại Hán chúng ta hấp dẫn, hay là Hậu Chu phồn hoa giàu mạnh hấp dẫn hơn?

- Lý Nguyên Hạo muốn có mảnh đất Trung Nguyên phồn hoa giàu mạnh, mà Bắc Hán chúng ta lại nằm ở phương Bắc, năm nào cũng có thiên tai, còn khắc nghiệt hơn Tây Vực bọn họ. Trong mắt Lý Nguyên Hạo, Đại Hán chúng ta giống như một miếng ức gà nhạt nhẽo vô vị, mà bỏ đi thì tiếc. Cho nên mặc dù dựng nước đã năm năm rồi nhưng Lý Nguyên Hạo vẫn còn do dự, chưa dụng binh với Đại Hán chúng ta.

- Nhưng Hậu Chu thì khác, Biện Châu, Lạc Dương phồn hoa đông đúc, chính là ước mơ của Lý Nguyên Hạo! Đại Hán chúng ta chỉ có mười hai châu, Nam Đường ba mươi sáu châu, Hậu Thục năm mươi hai châu, còn Hậu Chu sở hữu đến chín mươi tám châu giàu có. Lạc Dương chính là Đô thành tiền triều, ai sở hữu người đó chính là bá chủ Trung Nguyên, Lý Nguyên Hạo không thể không nghĩ đến điều đó.

- Chỉ cần tiêu diệt Hậu Chu, chiếm cứ Biện Châu, Lạc Dương, xua quân Nam hạ là có thể san bằng Nam Đường Hậu Thục, Bắc thượng là có thể phát binh Đại Hán. Nơi này! Mới chính là ước mơ của Lý Nguyên Hạo!

https://thuviensach.vn

Chu Diên Công nói đến kích động, thân thể không ngừng run rẩy.

- Không phải chúng ta tự coi nhẹ mình, Vương gia và các vị tướng quân đừng trách tội. So với Hậu Chu, Đại Hán chúng ta chẳng có điểm gì nổi trội. Tiêu diệt Đại Hán và tiêu diệt Hậu Chu, bên nào nặng bên nào nhẹ Lý Nguyên Hạo tất biết đánh giá. Hơn nữa. nếu như Hậu Chu bị diệt, đến lúc đó Đại Hán chúng ta Bắc có Liêu Quốc, Nam là thuộc địa Tây Hạ, một bàn tay vỗ không thành tiếng, sao có thể chống lại đại quân Tây Hạ?

Lưu Lăng gật đầu nói: - Chu Diên Công nói không sai, nếu như tiêu diệt Hậu Chu sau đó đối phó Đại Hán chúng ta, quả thực không cần tốn nhiều sức. Còn nếu Lý Nguyên Hạo ngồi nhìn Hậu Chu nuốt chửng Đại Hán chúng ta, đợi Hậu Chu lớn mạnh, hắn muốn đối phó với Hậu Chu khó khăn sẽ tăng lên rất nhiều lần. Cho nên, nếu chúng ta mượn thế Tây Hạ, cũng không phải không có khả năng.

Hắn trầm ngâm một lúc sau đó nói: - Chỉ là, triều đình của ta và Tây Hạ chưa từng qua lại, làm sao có thể thuyết phục quốc chủ Lý Nguyên Hạo?

Chu Diên Công đột nhiên quỳ sụp xuống đất, dập đầu nói: - Diên Công chỉ là một kẻ thư sinh, văn không thể trị quốc võ không thể an bang, nhưng nguyện sử dụng vào ba tấc lưỡi này, đến Tây Hạ thuyết phục Lý Nguyên Hạo dụng binh với Hậu Chu!

Y đầu chạm đất, khẩu khí vô cùng thành khẩn.

Lưu Lăng ngẫm nghĩ một lúc, nói: - Không được, chuyến đi này lành ít dữ nhiều. Lý Nguyên Hạo kia ỷ vào quốc lực hùng hậu, chưa từng coi Đại Hán chúng ta ra gì. Ngươi đi chuyến này, hắn chắc chắn sẽ không coi trọng, phải chịu vô vàn ấm ức. Chưa kể nếu ngươi và hắn ngôn ngữ bất hòa, hậu quả là không thể tưởng tượng!

Lưu Lăng đến từ hậu thế, hiểu được ý nghĩa sâu sắc của câu nhược quốc vô ngoại giao. Nó cũng giống như một tá điền, không có tiền không có gạo,

https://thuviensach.vn

chạy đến vay lương thực của một gã địa chủ tàn ác, bị đánh cho một trận đuổi ra ngoài.

Chu Diên Công lại dập đầu lần nữa, phần da trên trán đã bắt đầu rớm máu.

- Diên Công biết Vương gia lo lắng, nhưng Vương gia, an nguy của một mình Diên Công so với quốc gia xã tắc, bên nào nặng bên nào nhẹ? Nếu Diên Công không thể thuyết phục Lý Nguyên Hạo, chí ít chúng ta cũng đã cố gắng. Nếu Diên Công may mắn thành công, cho dù mất đi cái mạng này thì cũng đã làm sao? Lấy cái chết của Diên Công đổi lấy mười năm thiên hạ thái bình, xứng đáng!

Lưu Lăng động dung nói: - Diên Công, ngươi sinh ra không phải con dân Đại Hán chúng ta, hà tất phải vậy?

Chu Diên Công lại dập đầu, máu từ trên trán y chảy xuống. Khóe mắt y chảy ra một hàng lệ, nhìn khuôn mặt Lưu Lăng, nhấn mạnh từng chữ nói:

- Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ!

Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ!

Một câu này, những người có mặt đều hiểu là ý nghĩa gì. Nhưng có thể làm được điểm này, tự cổ chí kim há có mấy người? Lúc Chu Diên Công nói ra những lời này, trong lòng những người có mặt đều không khỏi có chút chấn động. Trung Nghĩa hầu Vương Bán Cân là người đầu tiên rời khỏi chỗ ngồi, khom người hành một lễ với Chu Diên Công: - Chu đại nhân, xin hãy nhận của Vương Bán Cân ta một lạy!

Trình Nghĩa Hậu, Lưu Mậu, Chiêu Tiên cũng lần lượt đứng dậy, cung cung kính kính quỳ xuống cúi đầu trước Chu Diên Công.

https://thuviensach.vn

Chu Diên Công máu chảy đầy mặt, một lần nữa phủ phục dưới đất nói: - Mong Vương gia thành toàn!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Trần Tử Ngư Là Thế

Tiên Duyên Nhân Gian.

Thính Hương tiểu trúc.

Gia Nhi dường như có tâm sự gì đó, không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Thỉnh thoảng nàng ta lại ngẩng đầu nhìn Trần Tử Ngư đang chải tóc, cuối cùng không kìm được nói: - Tiểu thư, cơ hội đến rồi, tại sao người không nắm lấy?

Thấy Trần Tử Ngư không nói lời nào, nàng đi đến bên cạnh Trần Tử Ngư nói: - Chúng ta đã biết được tin tức thực sự từ miệng tên mập La Thành Lâm của Binh bộ, Hậu Chu bây giờ khí thế hừng hực, còn Phủ Vễn quân của Bắc Hán ở phía Nam không chiến tự bại, Đàn Châu đã mất, Ngọc Châu cũng sắp bị Hậu Chu công phá trong một sớm một chiều. Những tin tức này Quốc chủ chắc hẳn đã biết, nếu chúng ta đem tin tức tin tức của Bắc Hán và thành Đô báo cáo lại, nhiệm vụ này nói không chừng có thể kết thúc sớm!

- Tiểu thư, người nghĩ mà xem, Bắc Hán bây giờ phải điều động ba vạn nhân mã từ Đô thành cùng ba vạn nhân mã Kiến Hùng quân trấn thủ sáu châu phương Bắc. Sáu vạn đại quân Nam hạ này, cho dù là do Trung Thân Vương Lưu Lăng nắm giữ ấn soái cũng không chắc có thể ngăn được cơn sóng dữ này. Hắn cho dù lợi hại đến đâu, thực lực hai bên chênh lệch như vậy cũng không thể đánh thắng trận này. Đô thành Bắc Hán bây giờ không đủ hai vạn nhân mã, năm vạn Kiến Hùng quân còn lại phân tán các nơi, đây chính là thời điểm để Đại Hạ chúng ta dụng binh!

https://thuviensach.vn

- Tiểu thư, người còn suy nghĩ gì nữa? Tại sao còn chưa đi tìm Lý Diên Phúc liên hệ, chỉ cần truyền tin tức này về, đợi đại quân Đại Hạ chúng ta công phá thành Thái Nguyên, Quốc chủ chắc chắn sẽ trọng thưởng cho người.

- Chỉ cần chúng ta truyền tin tức ra ngoài, cuộc sống đau khổ này rồi sẽ kết thúc. Được trở về cùng phụ thân đoàn tụ sớm một ngày, thật là tốt biết mấy!

Gia Nhi không ngừng thuyết phục Trần Tử Ngư, nhưng Trần Tử Ngư chỉ máy móc chải tóc, trong lòng cũng không biết là đang suy nghĩ điều gì. Gia Nhi thấy nàng do dự như vậy, dường như cũng đoán ra điều gì.

Nàng chỉ chỉ Trần Tử Ngư hoảng sợ nói: - Ôi trời ơi, tiểu thư, không phải người thích Trung Thân Vương Lưu Lăng rồi chứ?

Trần Tử Ngư thoáng đỏ mặt, lập tức quay lại quát lớn:

- Câm miệng!

Gia Nhi bị nàng làm cho hoảng sợ, ấm ức lùi sau một bước, nói: - Rõ ràng là vậy, bằng không tại sao người lại cứ chần chừ không chịu để nô tỳ đi tìm Lý Diên Phúc. Tin tức quan trọng như vậy, sao chúng ta có thể không nhanh chóng truyền về?

Trần Tử Ngư bất đắc dĩ nói: - Gia Nhi, trước khi đến đây, muội còn nhớ Ngôi Danh Nẵng Tiêu bệ hạ đã dặn gì chúng ta không?

(Chú thích của tác giả: Ngôi Danh Nẵng Tiêu, tức là hoàng đế Lý Nguyên Hạo của Tây Hạ Quốc, trong cuốn sách này Lý Nguyên Hạo được cho xuất hiện sớm hơn rất nhiều năm, chủ yếu là để tạo nên mâu thuẫn giữa nhân vật chính và vị quân chủ hùng tài đại lược nhất trong lịch sử Tây Hạ này. Theo lịch sử, Tây Hạ lập quốc vào năm Bắc Tống Minh Đạo nguyên niên, chứ không phải thời kì Ngũ Đại Thập Quốc. Để đáp ứng nhu cầu,

https://thuviensach.vn

nhân vật được cho xuất hiện sớm. Giai đoạn lịch sử trong sách hoàn toàn chỉ là hư cấu, mong mọi người rộng lượng bỏ qua. Ngoài ra, Lý Đông Xương – đệ tử của thần y Ngô Bổn, cũng là nhân vật ở thời kỳ Bắc Tống, không cần suy xét quá sâu.

Lý Nguyên Hạo từ sau khi lập quốc, tự xưng Đại Hạ Quốc, vứt bỏ họ Lý do Hoàng đế thời triều Đường ban tặng, đổi họ Ngôi Danh thị, thay tên Nẵng Tiêu.)

Gia Nhi hai mắt sáng rực, cẩn thận suy nghĩ một lúc nói: - Bệ hạ nói, hai người các ngươi đi chuyến này, phải đặc biệt chú ý Bắc Hán Đại Tướng Quân Vương Lưu Lăng. Người này túc trí đa mưu, văn thao vũ lược, là một nhân tài hiếm có. Bắc Hán nếu không có người này, sớm đã bị đại quân Hậu Chu san bằng. Các ngươi lần này đi Bắc Hán Thái Nguyên, thu thập tin tức thực hư của Bắc Hán chỉ là chuyện phụ.

Nàng ta mô phỏng Lý Nguyên Hạo. Ngôn từ cử chỉ giống nhau như đúc, rất có khí chất của vị hùng chủ Tây Hạ - Ngôi Danh Nẵng Tiêu, chỉ có điều một tiểu mỹ nữ yểu điệu, nói ra những lời này lại trở nên có chút buồn cười.

Trần Tử Ngư lườm nàng ta một cái nói: - Muội nhớ được thì tốt, ta còn tưởng muội đã quên rồi.

Gia Nhi cãi lại: - Nhưng, Bệ hạ cũng nói, chỉ cần dò hỏi được tình hình quốc lực Bắc Hán, tìm ra cơ hội lợi dụng. Thiết kỵ của Đại Hạ chúng ta sẽ lập tức Đông tiến, tiêu diệt Bắc Hán.

Tử Ngư Nhi nói: - Gia Nhi, muội còn nhỏ, rất nhiều chuyện muội vẫn chưa hiểu. Bắc Hán yếu ớt, Đại Hạ chúng ta binh sĩ trăm vạn chiến tướng ngàn người, muốn tiêu diệt một tiểu quốc cỏn con cần gì phí sức như vậy? Bệ hạ trước giờ luôn coi trọng lương tài, người thực sự coi trọng Lưu Lăng. Lúc trước chúng ta tiếp cận Thái tử Lưu Tranh, vốn định quạt thêm tí gió

https://thuviensach.vn

bồi thêm tí lửa ép hắn hạ thủ với Lưu Lăng, sau đó chúng ta cứu Lưu Lăng về. Để cảm ơn, Lưu Lăng đương nhiên sẽ phải đồng ý quy thuận Đại Hạ, nếu hắn một mực kiên quyết chối từ chúng ta buộc phải trói lại áp giải hắn, về phần xử lý thế nào, muốn chém muốn giết là do Bệ hạ định đoạt.

Nàng yếu ớt thở dài nói: - Gia Nhi, muội nghĩ mà xem, người được nhân vật hùng tài đại lược như Bệ hạ coi trọng, chúng ta nếu không gắng sức lôi kéo, há chẳng phải là có lỗi với sự tín nhiệm Bệ hạ dành cho chúng ta sao?

Nàng nói: - Ta không phải không muốn đi tìm Lý Diên Phúc truyền tin, nhưng ngươi phải biết, tin tức chúng ta truyền về sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quyết định của Bệ hạ. Chúng ta không thể không cẩn thận ứng đối. Vừa rồi ta im lặng, là đang nghĩ làm thế nào đem tình hình hiện tại của Bắc Hán truyền đạt rõ ràng, để Bệ hạ tiện tham khảo.

Gia Nhi ha ha cười: - Thì ra là vậy, nô tỳ còn tưởng tiểu thư người đã thực sự động tâm tư với Lưu Lăng đó rồi. Nhưng nói lại, nam nhân đó đúng là khiến người ta phải liếc nhìn hai cái. Chỉ có điều Bệ hạ và người đều khen hắn như hoa, nô tỳ nhìn thế nào cũng chỉ thấy con người này ngoại trừ một chút anh tuấn, đâu còn chỗ nào hơn người nữa đâu?

Trần Tử Ngư cười nói: - Gia Nhi ngốc, hắn nếu không có chút bản lĩnh, sao có thể từ thiên lao trốn ra ngoài, sao có thể thay đổi vận mệnh giúp đương kim Hiếu Đế đăng cơ? Lúc ấy trong tay Thái tử đang có hơn một vạn Cấm quân cùng một vạn quân phòng giữ thủ thành, thành Thái Nguyên đã bị Thái tử Lưu Tranh khống chế, Lưu Lăng không cần tốn chút sức lực nào đã có thể giết chết Lưu Tranh, lập Nhị hoàng tử Lưu Trác đăng cơ, muội còn chưa nhìn ra năng lực người này?

- Lần này Hậu Chu xâm phạm ồ ạt, chúng ta phải tranh thủ cơ hội này quan sát Lưu Lăng, xem hắn có thực sự ưu tú như Bệ hạ nói hay không!

https://thuviensach.vn

Gia Nhi chu chu cái miệng nhỏ, nói: - Bệ hạ chưa từng đến Bắc Hán, sao lại giống như hiểu rõ con người Lưu Lăng như vậy, điểm này Gia Nhi nghĩ mãi không ra.

Trần Tử Ngư trầm tư một chút nói:

- Ta cũng nghĩ không thông, cái này chỉ có Bệ hạ biết.

Trần Tử Ngư mỉm cười nói: - Thế này đi, Gia Nhi, muội bây giờ liên lạc với Lý Diên Phúc, bảo hắn tối muộn đến đây. Còn ta sẽ viết cho Bệ hạ một phần báo cáo, lát nữa giao cho Lý Diên Phúc.

Gia Nhi dạ một tiếng nói: - Nô tỳ biết rồi, chỉ là cứ nghĩ đến bộ mặt ghê tởm của Lý Diên Phúc, Gia Nhi đã thấy buồn nôn rồi!

Trần Tử Ngư mỉm cười nói: - Hắn chẳng qua là diện mạo xấu xí một chút thôi, con người kì thực rất tốt. Mấy hôm nay nếu không phải có hắn âm thầm bảo vệ, không biết đã có bao nhiêu kẻ lãng tử phóng đãng đến đây làm phiền chúng ta. Lát nữa ngươi đi gặp người ta, thì đừng nói lời độc ác nữa!

Gia Nhi lè lưỡi nói: - Biết rồi biết rồi, tiểu thư lải nhải cứ như mẹ chồng vậy!

Trần Tử Ngư mỉm cười, nhìn Gia Nhi nhảy chân sáo rời đi, nàng lấy giấy bút, trầm ngâm vài giây sau đó nâng bút viết. Nét chữ cũng giống như con người nàng, uyển chuyển thanh tú, xinh đẹp vô cùng.

- Đại quân Hậu Chu xâm lược Bắc Hán, theo thông tin nhận được từ Binh bộ Thượng thư, Bắc Hán vì muốn đối phó với quân đội Hậu Chu, đã điều động ba vạn nhân mã Kiến Hùng quân trấn thủ sáu châu phương Bắc, cùng với ba vạn nhân mã lấy từ Cấm quân, quân phòng giữ, quân mã đại doanh Kinh Kỳ từ Đô thành Thái Nguyên. Sáu vạn người này do Trung Thân Vương Lưu Lăng đích thân suất lĩnh. Hiện giờ Đô thành Bắc Hán,

https://thuviensach.vn

sáu châu phương Bắc đều được bỏ không, nếu Bệ hạ muốn dụng binh, đây chính là thời điểm thích hợp

- Hiếu Đế Bắc Hán ốm đau không dậy nổi, việc triều chính đều do Tể tướng Lưu Sâm, Đại học sĩ Tô Tú, Trụ Quốc tướng quân Tô Hổ Bào, Trung thư lệnh Âu Dương Nhân Hợp chủ trì. Trong đó Âu Dương Nhân Hợp đã là người của ta, nếu Bệ hạ hưng binh, người này có thể làm nội ứng.

- Nhưng… thần thiếp nghĩ, dụng binh đánh chiếm sáu châu phương Bắc của Bắc Hán lúc này dễ như trở bàn tay, nhưng sáu châu này của Bắc Hán cằn cỗi, phía Bắc lại tiếp giáp với Liêu Quốc, khó tránh sẽ cùng Liêu Quốc phát sinh xung đột, nếu Liêu Quốc thực sự trở mặt thì đúng là có chút được không bằng mất. Mà Hậu Chu đã có ý nuốt chửng toàn bộ Bắc Hán, Bệ hạ nếu xuất binh đánh chiếm sáu châu phương Bắc, mũi giáo của Hậu Chu tất sẽ chĩa về phía chúng ta.

- Mưu đồ sáu châu Bắc Hán cằn cỗi để rồi cùng Liêu Quốc và Hậu Chu phát sinh xung đột là sách lược rất không khôn ngoan, thiếp nghĩ, thay vì ném đá xuống giếng chi bằng tặng than ngày lạnh!

- Đánh chiếm sáu châu Bắc Hán, tất phải cùng Hậu Chu giao phong, nếu trận chiến này là không tránh khỏi, tại sao Bệ hạ lại không phát binh cứu Bắc Hán trong lúc nước sôi lửa bỏng, để Bắc Hán trên dưới nhớ ơn Bệ hạ. Đánh chiếm mười hai châu Bắc Hán, chi bằng hàng phục mười hai châu Bắc Hán biến họ thành những con dê con bò, mập rồi thì thịt. Cứu Bắc Hán sau đó thừa thắng xông lên đánh chiếm Hậu Chu, nếu có thể chiếm được Tấn Châu, sau đó tiến vào Biện Châu, Lạc Dương, Trung Nguyên coi như đã thuộc về Tây Hạ chúng ta!

- Đây chỉ là suy nghĩ của thiếp, mong Bệ hạ đừng chê cười.

Viết xong lá thư này, nàng trịnh trọng bỏ lá thư vào trong một chiếc túi gấm. Nhìn túi gấm trong tay, Trần Tử Ngư thở dài một tiếng, giơ tay vuốt

https://thuviensach.vn

nhẹ sợi tóc rủ xuống bên mai, thì thầm tự nói với mình: - Lưu Lăng, ta chỉ có thể giúp ngươi đến thế này thôi, nếu lá thư này phát huy tác dụng, coi như ta đã không làm ngươi thất vọng. Nếu Bệ hạ vẫn quyết tâm phát binh đánh chiếm Bắc Hán, chỉ có thể trách vận mệnh ngươi không tốt. Nếu thực sự có ngày ấy, chỉ mong… chỉ mong ngươi sẽ nghe theo sự khuyên nhủ của ta, theo ta trở về Đại Hạ. Mặc dù không biết Bệ hạ vì sao lại coi trọng ngươi như vậy, dù sao là phúc thì không phải họa.

Mặt nàng thoáng đỏ, sau đó lập tức tự chế giễu mình: - Tất cả đều là ta đơn phương tình nguyện, không biết lựa chọn của ngươi rốt cuộc là gì? Trận chiến này, ngươi có mấy phần chắc chắn?

Một lát sau, Gia Nhi dẫn theo một tên thọt cà nhắc lên lầu. Người này tướng mạo xấu xí, không những bị thọt mà còn bị gù. Tóc hắn rối bù, hai con mắt nhỏ xíu không nhìn thấy ánh sáng, thực sự khiến người ta không thể nảy sinh một chút thiện cảm.

Tuy nhiên con người này lại là một nhân vật có tiếng trên con phố tập trung kĩ viện này, đừng nhìn tướng mạo hắn xấu xí hơn nữa còn là một kẻ tàn phế. Phấn son hắn làm ra đều thuộc loại hảo hạng, hơn nữa còn là mùi hương mà các thanh lâu nữ tử đặc biệt yêu thích. Phấn son hắn làm không quá rực rỡ, là một thứ màu sắc nhàn nhạt nhưng lại đặc biệt mê người. Phấn thơm hắn làm, chủng loại phong phú, có thể gia tăng yêu mị, cũng có thể vẽ ra một chút thanh thuần, nghe nói đến tiểu thư phu nhân của các quan lại cũng phải tìm đến hắn.

Tên què này có cái tên thập phần cổ quái, hắn tự xưng là Lý Đà Phong, bởi vì sau lưng hắn có một cái bướu lớn, trông chẳng khác gì cái bướu của loài lạc đà. Cái tên này luôn bị người khác mang ra chế giễu, nhưng từ đầu đến cuối hắn chỉ cười trừ. Lâu dần, thanh lâu nữ tử ở khu vực này đều trở nên thân thiện với hắn, thấy hắn tính tình không tệ, buôn bán lại xông xênh, cho nên đều gọi hắn một tiếng “Đà gia.”

https://thuviensach.vn

Tên gù bán phấn son này kì thực chính là người của Hoàng thất Tây Hạ. Luận bối phận người này là chú của đương kim quốc chủ Lý Nguyên Hạo, nhưng xếp thứ chín trong nhà cho nên chẳng có địa vị gì, lại bởi vì tướng mạo xấu xí, đừng nói người trong Hoàng thất, cho dù là quý tộc Tây Hạ bình thường cũng không coi hắn ra gì. Tính khí người này tốt đến kì lạ, hắn thân là Hoàng tộc lại không đảm nhiệm nửa phần chức trách, thậm chí đến tước vị cũng không có, nhưng hắn cũng chỉ cười trừ.

Lần này Lý Nguyên Hạo phái Trần Tử Ngư và Gia Nhi hai người đến Bắc Hán làm mật thám, hắn tự đề cử mình đi theo bảo vệ cho hai cô gái. Lý Đà Phong tên thực là Lý Diên Phúc, chỉ là hắn chưa từng được hưởng một chút phúc khí nào từ hoàng tộc Lý thị.

Sau khi Lý Diên Phúc lên lầu, quy quy củ củ hành một lễ với Trần Tử Ngư.

- Tiểu lão nhi thỉnh an tiểu thư.

Lý Diên Phúc run rẩy khom người hành lễ, Trần Tử Ngư vội vàng đỡ hắn dậy.

- Cửu gia gia, ở đây không có người ngoài, người tuyệt đối không nên vậy, Tử Ngư sẽ rất buồn lòng.

Lý Diên Phúc giơ tay, cưng chiều xoa đầu Trần Tử Ngư nói:

- Đứa trẻ này, con lúc nào cũng lương thiện như vậy. Ra bên ngoài, rất dễ bị ức hiếp.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nhiếp Thị Huynh Đệ

Ý nghĩa của bữa rượu thịt trưa nay có chút thay đổi, vốn dĩ Lưu Lăng là mời vài vị tướng lĩnh giỏi về chinh chiến hiếm hoi của Bắc Hán đến để tụ họp, cuối cùng lại thành bữa tiệc đưa tiễn Chu Diên Công. Nói bữa tiệc đưa tiễn khó tránh khỏi sẽ có vẻ xui xẻo, tuy nhiên trong lòng mấy người đều hiểu được, chuyến đi Tây Hạ này của Chu Diên Công chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Chu Diên Công đã quyết định đi, y cười nói với Lưu Lăng: - Vương gia không cần lo lắng cho tại hạ, ta có thể được Vương gia coi trọng, lẽ nào lại để con người Đảng Hạng Ngôi Danh Nẵng Tiêu kia coi thường sao? Nếu ta nói, sở dĩ chúng có thể độc chiếm Tây Vực, toàn bộ đều dựa vào sự thịnh đường của Trung Nguyên từ trước tới nay ban cho Lý gia của y, tích lũy mấy trăm năm nay mới có một nước Tây Hạ thực lực hùng hồn, nếu như trước kia Vương gia ở vị trí của y, chỉ sợ sớm đã thống nhất Tây Vực, thậm chí binh chỉ Trung Nguyên rồi.

Lưu Lăng nói: - Diên Công không thể nói bậy, Lý Nguyên Hạo kia có thể thành bá chủ của một phương, tất nhiên có chỗ hơn người. Nói đến đây, bỗng dưng ta nhớ lại sáu năm trước lúc còn ở phía Nam, kết giao với một người thương nhân là người Đảng Hạng. Nhưng đáng tiếc, người đó dáng người hùng tráng, còn có chút võ nghệ, hơn nữa trong lòng văn thao vũ lược, thật sự là một tướng tài hiếm có. Ta liên tiếp mời y đến Đại Hán ta làm tướng, nhưng y luôn cười nói bản thân mình chỉ là một thương nhân, tiểu nhân trục lợi mà thôi, đối với con đường làm quan thực sự không có hứng thú.

https://thuviensach.vn

Chu Diên Công kinh ngạc nói: - Không ngờ trong số những người Đảng Hạng, còn có người có thể khiến Vương gia bái phục, chỉ có điều không biết y tên là gì?

Lưu Lăng nói:

- Y tự xưng là Trần Thâu Nhàn, tin chắc đây không phải là tên thật.

Chu Diên Công nói: - Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn (trộm được nửa ngày rảnh rỗi của kiếp phù du), người này cũng rất thú vị.

Lưu Lăng nói: - Không nói thì ta cũng quên mất trước khi chia tay, người này từng mời ta đi Hưng Khánh Phủ làm khách, còn nói nhà y là phú thân có tiếng của Hưng Khánh Phủ, có một tòa nhà rất lớn. Người này nói qua gia tộc y to lớn, ở Hưng Khánh Phủ rất có địa vị. Y từng cho ta địa chỉ, có lẽ sau khi ngươi đến Tây Hạ đây là người có thể nhờ vả được. Trở về ta sẽ viết một bức thư cho ngươi đem theo, nếu như có người này giúp đỡ, không cầu có thể khiến Tây Hạ xuất binh tương trợ, chỉ cầu y có thể bảo vệ ngươi bình an!

Chu Diên Công vẫn không tỏ rõ ý kiến, nếu như Trần Thâu Nhàn thật sự là nhân vật của gia tộc lớn Hưng Khánh Phủ gì đó, tại sao lại tự mình chạy đến Hậu Chu ăn gió nằm sương lo việc buôn bán. Nhưng Vương gia nói như vậy, y cũng không tiện cự tuyệt. Trần Thâu Nhàn này cùng Vương gia vừa quen đã thân, cũng coi như là một nửa người quen. Đến Hưng Khánh Phủ không quen không biết, có thể thêm người chiếu ứng cũng tốt.

Chỉ là bất kể Lưu Lăng hay là Chu Diên Công đều chưa từng nghĩ đến, Chu Diên Công lần này đến Tây Hạ, cuối cùng có thể bảo vệ tính mạng của Chu Diên Công không phải dựa vào tài ăn nói mà Chu Diên Công vẫn tự tin, cũng không phải dựa vào người thương nhân Trần Thâu Nhàn mà Lưu Lăng có duyên gặp qua một lần, mà dựa vào một bức thư do chính tay của

https://thuviensach.vn

một cô gái thanh lâu từ Tiên Duyên Nhân Gian ở thành Thái Nguyên Bắc Hán, viết.

Bữa cơm này ăn có chút thoải mái, vả lại cũng không có cảm giác quá nặng nề, chuyến đi này của Chu Diên Công, cũng coi như là báo đáp ơn tri ngộ của Lưu Lăng. Mọi người phân tích một chút, nghĩ đến thân phận của Tây Hạ Quốc Chủ Lý Nguyên Hạo kia, có thể sẽ không làm gì Chu Diên Công. Sau khi cơm nước no nê, từng người một ra về, Lưu Lăng nói cho bọn họ biết thời gian điểm binh ở giáo trường vào ngày mai, để họ nhớ kỹ không ai được đến trễ.

Mấy người đối với tính tình của Lưu Lăng coi như hiểu rõ, ngày thường, Lưu Lăng là một quân tử độ lượng, nhưng nếu là trong quân vụ, phàm là trái với quân luật, bất kể là ai, đều xử theo lệ.

Lưu Lăng tuy cũng uống vài chén rượu, nhưng lại không bị ảnh hưởng chút nào, hắn lệnh Binh Bộ Thượng Thư La Thành Lâm triệu tập mười ngàn nhân mã đại doanh Kinh Kỳ, sáu ngàn nhân mã Cấm quân hội hợp với mười bốn ngàn quân phòng giữ đến đồn trú của đại doanh Kinh Kỳ bắt đầu tập kết, buổi chiều nhất định phải hoàn thành, hắn nhất định là phải đến đấy.

Trở lại thư phòng nghỉ ngơi một chút, Lưu Lăng nhấc bút viết một phong thư. Thư này có tác dụng hay không hắn cũng không thể khẳng định, dù sao cũng chỉ cùng Trần Thâu Nhàn đó có duyên chạm mặt sáu năm trước, tuy hai người tâm đầu ý hợp, rồi kết bái thành huynh đệ. Nhưng Lưu Lăng biết, nam nhân thời đại này coi chuyện kết bái huynh đệ như cơm bữa, không cho là thật, làm gì có nhiều người sau khi kết nghĩa huynh đệ liền không tiếc cả tính mạng để giúp đỡ lẫn nhau chứ, truyện Thủy Hử là gạt người đấy.

Cho dù là kết bái huynh đệ, có thể nói lên điều gì?

https://thuviensach.vn

Trong truyện Thủy Hử, Tống Giang là đại ca, cuối cùng lừa được một trăm lẻ bảy tên hảo hán cùng một người đẹp. Trong Thiên Long Bát Bộ, đại ca của Tiêu Phong là Hoàng đế Liêu quốc, cuối cùng không phải cũng bức chết Tiêu Phong sao?

Lưu Lăng viết phong thư này, chỉ hy vọng có thể thêm một phần trợ lực, vẫn hơn không làm gì.

Viết xong thư, Lưu Lăng uống một ngụm trà giải rượu mà Liễu Mi Nhi bưng lên. Kêu Liễu Mi Nhi đem chút nước đến, Lưu Lăng rửa mặt. Để nàng chuẩn bị bộ áo giáp của hắn, còn để nàng phân phó hạ nhân trong phủ tắm rửa con Hồng Sư Tử một lượt. Một lát nữa Lưu Lăng phải đi đến đồn trú đại doanh Kinh Kỳ, việc chuẩn bị là nên làm.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Liễu Mi Nhi đứng ở sau Lưu Lăng, đem tóc của hắn từng chút từng chút một bới lên gọn gàng, sau đó giúp Lưu Lăng thay quần áo. Cuối cùng đem bộ áo áp nặng nề của Lưu Lăng mặc lên người hắn, tự tay đem mũ giáp của Lưu Lăng đội lên, từ từ giúp hắn buộc chặt sợi đai của mũ giáp.

- Vương gia, lên đường cẩn thận.

Liễu Mi Nhị dịu dàng nói.

Lưu Lăng đưa tay nhéo mặt nàng một cái nói: - Sau khi ta đi đại doanh Kinh Kỳ về phải vào cung một chuyến, xem xem Bệ Hạ đã tỉnh lại chưa. Nếu Bệ Hạ tỉnh rồi từ biệt luôn, nếu trở về muộn, nàng không cần đợi ta.

Liễu Mi Nhi gật đầu nói: - Mi Nhi biết rồi.

Lưu Lăng cười lớn, cúi người hôn lên mặt Liễu Mi Nhi, ngay sau đó bước nhanh ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Đa số thân binh trong Vương phủ của Lưu Lăng đều phái đi hết, Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên buổi chiều muốn cùng Lưu Lăng đi đến đồn trú đại doanh Kinh Kỳ, cố ý từ số Cấm quân trong Hoàng thành chọn ra năm trăm tinh nhuệ đến Vương phủ nghe lệnh, năm trăm tinh binh này chọn lọc kỹ càng từ mười hai ngàn Cấm quân, mỗi một người đều là cao thủ lấy một địch mười. Lúc này đây, năm trăm thân binh kia khoác lên mình bộ áo giáp mới, quân phục màu lam, áo giáp màu đen, cộng thêm áo choàng màu lửa đỏ rực phía sau, đứng ở trong sân oai phong lẫm liệt.

Lúc Lưu Lăng từ thư phòng đi ra, ai cũng không để ý rằng sau lưng hắn có thêm hai thị vệ thân mặc cẩm bào trắng, trên cổ tay áo và cổ áo đều dùng kim tuyến thêu lên hoa văn áng mây, Hai người này dáng người cao lớn, trên đầu đội mũ miện võ quan lục phẩm, chỉ có điều quần áo trên người lại không phải áo quan lục phẩm.

Hai người kia ban ngày cũng lấy khăn đen che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Đi theo sau Lưu Lăng, hai người kia như cái bóng của Lưu Lăng, một tấc cũng không rời.

Hai người này, chính là hai Kim y Ảnh vệ duy nhất trong Ảnh vệ hiện nay, hai huynh đệ Nhiếp Nhân Địch và Nhiếp Nhân Vương. Tuy nói là Kim y Ảnh vệ, nhưng màu vàng là màu Hoàng thất chuyên dùng, trang phục của hai người họ cũng chỉ là dùng dây kim tuyến may trên cổ tay áo và cổ áo.

Hai huynh đệ Nhiếp Nhân Địch và Nhiếp Nhân Vương, chiều cao cùng Lưu Lăng tương đương, dáng người đều cực kỳ khỏe mạnh. Hai người mặc một bộ trang phục Kim y Ảnh vệ, khoác một áo choàng màu đỏ, cái khăn đen che mặt, tay vịn yêu đao, không thể nói ra hết khí thế uy nghiêm. Lưu Lăng đối với hai huynh đệ này thập phần vừa ý, đúng như Triệu Đại nói, hai huynh đệ này tuy tu vi cao thâm, nhưng là vì có điều cầu xin nên rất dễ khống chế.

https://thuviensach.vn

Nếu hai người này không thể tin tưởng, Quý Thừa Vân cũng sẽ không để họ gia nhập Ảnh vệ.

Dù vậy, Triệu Đại vẫn từ chỗ của Quý Thừa Vân chọn ra mười vị cao thủ, ra vẻ như là thân vệ của Lưu Lăng theo sát phía sau Lưu Lăng. Tuy nói dùng người không nghi, nghi người thì không dùng, nhưng suy nghĩ đến an nguy của Lưu Lăng, Triệu Đại và Quý Thừa Vân không thể không cẩn thận một chút.

An bài chu toàn, Lưu Lăng vung tay lên, trở người leo lên thân con ngựa Hồng Sư Tử được khoác áo giáp, đem theo hai huynh đệ Nhiếp thị cùng mười người thân vệ, dẫn theo năm trăm Cấm quân tinh nhuệ khí thế uy phong lẫm liệt, ra khỏi cửa Vương phủ thẳng đến trú địa đại doanh Kinh Kỳ.

Đội nhân mã này tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng khi đội ngũ kỵ binh đi trên đường lớn, trong mắt của lão bá tánh lại như thiên quân vạn mã chạy ngang qua. Quả nhiên là người như giao long, ngựa thì hùng tuấn, khí thế phi phàm.

Đi qua con đường lớn của thành Thái Nguyên, dân chúng ai nấy đều tán thưởng. Đội ngũ này được coi là đội ngũ tinh nhuệ nhất trong thành Thái Nguyên rồi, cho dù là từ đại doanh Kinh Kỳ chọn ra năm trăm kỵ binh, cũng không thể khí thế hơn năm trăm Cấm quân tinh nhuệ này. Nếu như để năm trăm kỵ binh tinh nhuệ nhất của Cấm quân cùng năm trăm kỵ binh tinh nhuệ nhất của đại doanh Kinh Kỳ giao chiến, phần thắng có thể hơi nghiêng về bên đại doanh Kinh Kỳ. Nhưng nếu bàn về uy vũ hùng tráng, thái độ uy phong lẫm liệt, nhân mã đại doanh Kinh Kỳ không thể sánh bằng các huynh đệ của Cấm quân rồi.

Điều mà Lưu Lăng cần chính là hiệu quả này, lần đi trú địa đại doanh Kinh Kỳ, không tránh được phải trấn nhiếp một phen, năm trăm Cấm quân này vừa đúng lúc nâng cao uy nghiêm sĩ khí.

https://thuviensach.vn

Sau khi mã đội đi ngang qua đường lớn, Lưu Lăng thấy có không ít bá tánh vây quanh chỗ quyên tiền phía trước. Năm chỗ quyên tiền phía trước đều có mấy Ngự Sử tận lực tuyên truyền, nhìn qua thì đúng là dốc hết sức mình. Nhưng nói gì thì nói, đã qua nhiều ngày tuyên truyền của các Ngự Sử đại nhân, bá tánh đến quyên góp ngày càng nhiều, những Ngự Sử đại nhân vốn dĩ ấp ủ một ngọn lửa giận, trong lòng không ngờ cũng dần dần nảy sinh niềm tự hào.

Từ sau khi Đông Phương Luân Nhật suy bại, phú thân lớn nhất trong thành Thái Nguyên phải nói đến Tạ gia. Chưởng môn của Tạ gia hiện tại, chính là người mà mọi người gọi là Tạ đại thiện nhân, Tạ Vạn Tài. Lúc này, Tạ đại thiện nhân chỉ huy gia đinh đem từng xe lương thực đến kế bên chỗ quyên góp, năm xe lương thực, chồng chất lên như là ngọn núi nhỏ. Sau đó, bốn tên gia đinh cường tráng mang một thùng gỗ nặng nề chạy lên, Tạ đại thiện nhân tự hào cười cười đem thùng mở ra, không ngờ trong đó là một rương đầy đồng tiền, xem ra ít nhất có một ngàn quan.

Nói ra thì vị Tạ Vạn Tài này cùng phủ Trung Thân Vương vẫn có chút quan hệ, lúc trước, trước khi Mẫn Tuệ tiến vào Vương phủ bán mình mai táng song thân, Tạ Vạn Tài này say mê diện mạo thanh tú của Mẫn Tuệ vốn định mua nàng về phủ, kết quả là Liễu Mi Nhi cũng nhìn trúng Mẫn Tuệ. Tạ Vạn Tài dù có nhiều tiền, cũng không dám cùng phủ Trung Thân Vương cướp người. Vì muốn nịnh bợ Lưu Lăng, tiền mua Mẫn Tuệ cũng là Tạ Vạn Tài này lấy ra.

Đáng tiếc chính là, Lưu Lăng vẫn chưa biết chuyện này. Vốn tưởng rằng có thể mượn cơ hội đó cùng phủ Trung Thân Vương tạo mối quan hệ không ngờ công cóc, khiến cho Tạ đại thiện nhân thập phần não nề, ảo não nhiều ngày, số ngân lượng đã bỏ ra coi như lãng phí. Lần này, gã cũng không biết nghe ai nói việc kêu gọi dân chúng quyên tiền là chủ ý của Trung Thân Vương Lưu Lăng, con ngươi của Tạ đại thiện nhân đảo một vòng nảy lên một ý hay.

https://thuviensach.vn

Nếu như lần trước chuyện của Mẫn Tuệ bị Liễu Mi Nhi ngăn lại, cũng không có cho Trung Thân Vương biết, hơn nữa chuyện đó quá nhỏ cũng không đủ để Trung thân Vương coi trọng, vậy lần này gã sẽ diễn một tuồng hay cho Trung Thân Vương xem một chút. Gã cố tình sai người đánh trống khua chiêng vội vàng đẩy năm chiếc xe lương thực đến nơi quyên góp. Hơn nữa cố ý không dùng ngân lượng, mà khiêng một ngàn quan tiền đồng đến nơi quyên góp thị chúng. Lúc này cũng có vô số bá tánh vây quanh xem, trên mặt Tạ đại thiện nhân cười đến nở hoa. Trong lòng của gã đang đắn đó, màn kịch này diễn lớn như thế, gã không tin không truyền đến tai Trung Thân Vương.

Nghĩ đến về sau nếu được Trung Thân Vương coi trọng, nói không chừng Vương gia cao hứng có thể cho gã một chức quan để làm, trong lòng Tạ Vạn Tài tỏa ra sự thoải mái. Huýt lên một khúc hát, vui thích nhìn bọn nha dịch kiểm kê tiền tại chỗ quyên góp. Chợt nghe phía sau có tiếng động, gã nhìn lại, đúng lúc thấy Lưu Lăng dẫn theo năm trăm Cấm quân khí thế hùng hổ đi qua.

Tạ Vạn Tài nhận ra chữ của Trung Thân Vương trên cờ hiệu, trong lòng chấn động!

Lần này quyên góp, đúng lúc để Trung Thân Vương thấy, thời khắc đổi vận đến rồi!

Lưu Lăng ở trên ngựa nghiêng người nhìn, thấy ở điểm quyên góp tập trung đông đảo, trong lòng cũng cao hứng. Hắn đang nhìn chỗ quyên góp tình cảnh náo nhiệt, không chú ý đến huynh đệ Nhiếp thị đang cưỡi ngựa đi về phía trước, sắc mặt của hai người họ phút chốc sắc lạnh, trong ánh mắt hiện lên một cổ sát khí!

Nhiếp Nhân Vương đột nhiên ở trên ngựa xoay người lại, hắn rút ra cái yêu đao sáng như tuyết, lập tức hướng tới cổ họng của Lưu Lăng mà đâm qua!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Bỏ Chạy

Tầm mắt của Lưu Lăng đều tập trung vào nơi quyên góp, hoàn toàn không chú ý đến Nhiếp Nhân Vương ở phía trước hắn đột nhiên rút yêu đao ra, lập tức hướng yết hầu của hắn mà đâm tới! Nhiếp thị hai huynh đệ này đi ở ngay trước người Lưu Lăng, Nhiếp Nhân Vương bất chợt rút đao, cho dù là Lưu Lăng có đề phòng thì cũng chưa chắc ngăn cản được.

Nhiếp Nhân Vương có tu vi cực cao, một đao kia đột nhiên xuất ra, tốc độ cực nhanh, quả thực vượt qua tất cả những người mà Lưu Lăng đã từng gặp. Cho dù là Quý Thừa Vân đến đây, chỉ sợ cũng sẽ không xuất ra được một đao nhanh mạnh như vậy.

Khi Lưu Lăng quay người lại, một đao kia mang theo một luồng sang như tuyết, đã đâm đến trước cổ của Lưu Lăng!

Đinh một tiếng giòn vang!

Nhiếp Nhân Vương này ra một đao đã đánh bay ám khí trước cổ của Lưu Lăng, ám khí đó bị một đao kia đánh bật đi, vang lên một tiếng đinh trên cây đại thụ cách đó không xa, không ngờ hoàn toàn đâm vào trong cây đại thụ.

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhân Địch từ lưng ngựa vươn người đứng dậy, như một con hùng ưng vỗ cánh, lao thẳng lên không trung tới nơi quyên góp. Thân pháp y cực nhanh, chỉ nhảy lên một cái đã đến bên trong đám người kia! Nhiếp Nhân Vương quay người lại hô quát một tiếng: - Bảo hộ Vương gia! Tay cầm đao thép cũng phi thân lao thẳng vào trong đám đông.

https://thuviensach.vn

Lúc này đây mười vị cao thủ dưới tay Quý Thừa Vân cũng chạy tới, đem Lưu Lăng bao quanh bảo hộ vào trong. Một vị thân vệ rút ra yêu đao hô: - Có thích khách, bảo hộ Vương gia! Năm trăm Cấm quân tinh nhuệ đang đi trước lúc này cũng phát huy tố chất mạnh mẽ của mình. Thiên phu trưởng phụ trách chỉ huy ra lệnh một tiếng. Năm trăm Cấm quân tản ra đem Lưu Lăng bảo hộ bên trong.

Một cao thủ là thủ hạ Quý Thừa Vân kêu lên: - Thích khách chắc hẳn đang lẩn trong đám đông, đem tất cả bắt lại, không để cho một người nào đi.

Thiên phu trưởng của Cấm quân lấy mũi đao chỉ ra, lưu lại một trăm kỵ binh bảo hộ Lưu Lăng, một mình hắn dẫn bốn trăm kỵ binh Cấm quân đông nghịt hướng đến vây quanh đám đông tại chỗ quyên góp. Lúc này dân chúng đang vây xem không biết chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên thấy một đoàn kỵ binh hùng hổ lao đến, lập tức nổi lên luống cuống, chạy loạn bốn phía.

Thiên phu trưởng kia một bên chỉ huy thủ hạ bao vây, một bên cao giọng hô: - Mọi người không nên chạy loạn, Cấm quân truy bắt thích khách, nếu còn chạy lung tung sẽ giết không tha!

Người này trung khí mười phần, một tiếng hô nhưng hết sức lớn. Dân chúng phần lớn đều nghe thấy tiếng hô của hắn, thấy vô số Cấm quân chạy tới, mọi người biết dù là mình chạy nhanh đi chăng nữa cũng không nhanh hơn tuấn mã bốn chân kia, cho nên rất nhanh đã có người đứng đó bất động. Dần dần tất cả dân chúng đều dừng lại không chạy nữa, đây hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thiên phu trưởng.

Ánh mắt Lưu Lăng lạnh như băng nhìn chăm chú vào đám người rối loạn, trong lòng lần này thật sự dâng lên sát ý. Lần đầu tiên, hắn lần đầu tiên cách tử thần gần như thế. Vừa rồi một đạo ám khí kia mạnh mẽ bay đến, nếu hôm nay không có hai huynh đệ Nhiếp thị đi theo, chỉ sợ lần này

https://thuviensach.vn

bản thân quả thật tai vạ khó tránh rồi. Cái cảm giác cùng tử thần thoáng chạm mặt tuyệt không tốt, một chút cũng không tốt.

Lưu Lăng lạnh lùng nhìn kỵ binh vây quanh đám dân chúng xung quanh điểm quyên góp, mà trong đám người kia lại không hề thấy dấu vết của huynh đệ Nhiếp thị, thân pháp của hai người này quá nhanh, quả thực nhanh đến nỗi mắt thường không thể theo kịp tốc độ của họ. Hơn nữa chỗ quyên góp kia trước đó cũng có ít nhất ba bốn trăm lão bá tánh vây quanh, hai người xông vào như hai giọt nước hòa vào giữa hồ, khó có thể tìm được.

Đem đám dân chúng khống chế, Thiên phu trưởng kia vung tay lên, một nửa kỵ binh từ chiến mã nhảy xuống, rút ra yêu đao hùng hổ vây lại. Những kỵ binh này dồn đám dân chúng tụ lại một chỗ, lệnh cho dân chúng từng người một ngồi trên mặt đất, hai tay ôm đầu, nếu có người lộn xộn thì giết ngay.

Đúng lúc này, đột nhiên có vài cái bóng từ trong đám đông xông ra. Vài người phía trước mặc quần áo như bá tánh bình thường, nhưng đều nắm trong tay binh khí chói lọi. Đằng sau hai huynh đệ Nhiếp thị nắm đao thép, gắt gao đuổi theo. Mấy tên giả làm bá tánh kia, thân thủ rõ ràng không bằng hai huynh đệ Nhiếp thị. Chỉ sau vài lượt lên xuống, tên chạy sau cùng đã bị Nhiếp Nhân Địch từ phía sau chạy lên, một đao chém thành hai nửa.

Nhìn thấy cảnh tượng giết người tàn khốc như vậy, đám bá tánh lập tức loạn cả lên. Có người kìm nén không nổi đứng lên định chạy trốn, liền bị kỵ binh Cấm quân cho một trận quyền đấm cước đá. Nhìn huynh đệ Nhiếp thị tách ra đuổi theo những tên thích khách, Lưu Lăng lạnh lùng nói: - Các ngươi cũng đi đi, tận lực nhanh chút, không nên làm kinh sợ bá tánh!

Phía sau hắn là mười vị cao thủ dưới trướng của Quý Thừa Vân, lập tức có sáu người đi ra, bọn họ thúc ngựa đuổi theo những tên thích khách ấy. Những người này đều là cao thủ, vả lại là tâm phúc của Lưu Lăng, đối với

https://thuviensach.vn

việc Lưu Lăng xém chút nữa gặp chuyện, trong lòng họ vô cùng áy náy, lúc này đuổi theo, bọn họ đều hận không thể đem mấy tên thích khách loạn đao phanh thây.

Một thân vệ ngồi trên lưng ngựa khoát tay, lộ ra hàng loạt ám tiễn trang bị trên cổ tay. Y nhắm ngay một thích khách đang chạy vội phía trước, ấn vào cơ quan, bốn mũi ám tiễn mang làn gió xé tan không trung bắn ra ngoài. Ám tiễn này thiết kế vô cùng tinh xảo, chẳng những lực bắn rất mạnh ngay cả độ chính xác cũng rất cao.

Thích khách chạy trối chết ở phía trước , chỉ nghe thấy phía sau truyền đến làn gió xé tan không trung. Gã bất đắc dĩ xoay người vung đao đánh rơi mấy mũi ám tiễn, nhưng muốn chạy cũng không còn kịp nữa. Tên thân vệ phóng ra ám tiễn trên lưng ngựa nhảy dựng lên, một đao hướng đến không trung chém một nhát về phía thích khách! Một đao kia tốc độ cực nhanh thế lớn lực trầm, tên thích khách kia nâng đao lên đỡ, lại bị thân vệ của Lưu Lăng một đao trực tiếp ép xuống!

Bùm một tiếng, tên kia chịu không nổi lực đạo của nhát đao mà thân vệ của Lưu Lăng chém xuống liền ngã quỵ xuống đất. Thân vệ kia chiếm thế thượng phong, một cước liền đá vào trên mặt của tên thích khách kia. Một cước này bởi vì giận dữ và phát ra, độ lớn lực đạo có thể tưởng tượng. Tiếng vỡ răng rắc vang lên, chiếc mũi của tên thích khách kia đã bị một cước này trực tiếp đá nát rồi.

Hai thân vệ nhào lên, đem binh khí của tên thích khách kia đá văng ra xa, thuần thục đem tên đó trói lại, trói chặt như chiếc bánh chưng. Vài kỵ binh Cấm quân xông lên, mang tên đó đến trước mặt Lưu Lăng.

Tầm mắt của Lưu Lăng nhìn chằm chằm vào huynh đệ Nhiếp thị, lúc này sự kinh hãi và lửa giận của hắn có chút bình ổn lại, đột nhiên lại bị võ công của hai huynh đệ Nhiếp thị dọa cho khiếp sợ!

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy đại ca Nhiếp Nhân Địch một mình chạy đuổi theo một tên thích khách, tên thích khách kia xoay người phóng đao thẳng đến mặt của Nhiếp Nhân Địch, mắt thấy cây đao gần bay đến trước mặt của Nhiếp Nhân Địch, thích khách kia đột nhiên mềm nhũn ngã xuống. Đến lúc nhìn kỹ, lại không biết từ bao giờ thanh đao thép trong tay Nhiếp Nhân Địch đã đâm vào tim tên thích khách kia!

Với nhãn lực của Lưu Lăng, không ngờ cũng không thấy rõ Nhiếp Nhân Địch làm thế nào xuất đao đấy!

Lại nhìn qua bên Nhiếp Nhân Vương, đang đuổi theo sau một tên thích khách thì thân ảnh đột nhiên xoay tròn liền ngăn trước tên thích khách ấy, tên đấy cũng cực kỳ dũng mãnh, đưa tay nâng kiếm hướng đến yết hầu của Nhiếp Nhân Vương đâm qua. Tay trái của Nhiếp Nhân Vương có vẻ như không nhanh không chậm nâng lên, vươn hai ngón tay vừa vặn kẹp lấy kiếm của tên thích khách! Chỉ hai ngón tay, không ngờ có thể kẹp lấy thanh kiếm như chẻ tre của thích khách! Lực trên hai ngón tay này quả thật rất lớn!

Cũng như vậy, không thấy rõ Nhiếp Nhân Vương làm thế nào xuất ra một nhát đao, chỉ mơ hồ thấy được một luồng bạch quang hiện lên, sau một hồi đầu thích khách kia bỗng nhiên nghiêng bên cạnh một cái, cái đầu người lớn như vậy không ngờ trực tiếp từ trên cổ rớt xuống! Cổ của thích khách kia phun ra một cỗ máu tươi, Nhiếp Nhân Vương mất tích ngay bên dưới làn mưa máu!

Lúc tìm kiếm lại, thì thấy Nhiếp Nhân Vương đã tiếp tục đuổi theo tên thích khách khác bị Cấm quân vây hãm, tránh thanh trường kiếm mà tên thích khách phóng tới, Nhiếp Nhân Vương đưa tay đấm một quyền vào mặt của tên thích khách! Một quyền này lực đạo rất lớn, cách xa như vậy, Lưu Lăng thậm chí ảo giác nghe được thanh âm vỡ vụn trên đầu của tên thích khách! Một quyền này, không ngờ trực tiếp đánh nát đầu của tên thích khách!

https://thuviensach.vn

Khi nhìn sang Nhiếp Nhân Địch, chỉ thấy trên tay y kéo theo một tên thích khách đã hôn mê, chậm rãi trở về. Từ lúc thích khách xuất hiện không quá ba phút, năm sáu tên thích khách trừ một tên mà thân vệ của Lưu Lăng bắt ở ngoài, thì những tên khác bị huynh đệ Nhiếp thị giết bốn tên, bắt được một tên!

Nhìn hai huynh đệ Nhiếp thị này, ánh mắt của Lưu Lăng hơi nheo lại, nét mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng thì rung lên không ngừng. Hai huynh đệ này, mạnh thật!

Thích khách chết đã chết, bắt đã bắt, những bá tánh bị bao vây lại tạm thời không thể thả đi, bởi không ai biết trong số bá tánh này có còn đồng đảng của thích khách hay không. Cấm quân Thiên phu trưởng ra lệnh một tiếng, vài tên kỵ binh thúc ngựa liền hướng Bát môn tuần sát ti chạy đi.

Sự việc tới đột ngột, giải quyết cũng mau. Chỉ có điều Lưu Lăng cũng biết, hôm nay nếu không phải huynh đệ Nhiếp thị ở bên mình…, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều rồi. Hắn lệnh thân vệ tản ra, chuẩn bị tự mình qua đó thẩm vấn lai lịch của những tên thích khách.

Ngay lúc mọi người ở đây dần có chút nới lỏng, từ bụi cỏ ven đường, một tên thích khách chôn mình trong đất mạnh mẽ nhảy ra, một đạo ánh đao như dải lụa bùng nổ lên, như sấm nổ giữa trời quang! Thân thủ của tên thích khách này thâm sâu hơn những tên thích khách lúc trước, hắn vận sức chờ phát động, và đây chính là thời cơ!

Lúc này huynh đệ Nhiếp thị còn ở ngoài mấy mươi mét, thân vệ bên cạnh Lưu Lăng vừa mới tản ra, tên thích khách nhìn đúng thời cơ này, một đao như thiên ngoại lưu tinh bay thẳng đến đầu Lưu Lăng.

Lúc này Lưu Lăng đưa lưng về phía thích khách. Bởi vì tư duy theo quán tính, tất cả mọi người đều nghĩ tất cả thích khách đều bị giết rồi. Cho dù là có đồng đảng, cũng là trong đám dân chúng. Ai cũng sẽ không dự liệu

https://thuviensach.vn

được, thích khách này lại có nghị lực như vậy. Chôn bản thân dưới đất, ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ, thời cơ một khi xuất hiện lập tức bắt lấy, hành sự quả quyết tàn nhẫn tuyệt tình hơn người!

Chính là trong lúc tốc độ ánh sáng ấy, bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến một tiếng kinh hô nhỏ, lập tức có một người thân thể thấp bé, đưa tay đánh ra một mũi ám khí! Người đánh ra mũi ám khí thủ pháp rất tinh diệu, đã có thể gọi là tông sư! Quả phi đao này mang theo sắc thái kinh diễm, nháy mắt đã bay thẳng đến trước tên thích khách!

Tên thích khách kia nếu không kịp thời rút về, dù cho có tổn thương đến Lưu Lăng, tên đó cũng không tránh được phải mất mạng. Tên này thân thủ cũng vô cùng lợi hại, trên không trung khẽ vặn thân thể, cứng rắn thay đổi quỹ đạo, tránh khỏi những ám khí trí mạng ấy, chỉ có điều, ám khí đó tuy không đánh trúng mặt hắn, nhưng lại tước đi của hắn một lỗ tai!

Tên kia kêu lên một tiếng thảm thiết, sau khi đáp xuống thì giương mắt tìm kiếm, lại chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé yếu ớt chợt lóe lên rồi biến mất không thấy đâu. Tên đó trong cơn giận dữ, trong ánh mắt đều là ngọn lửa tức giận. Một đao này của bản thân hoàn toàn có thể giết chết Lưu Lăng, ai ngờ bỗng nhiên lại xuất hiện một tên cao thủ ám khí!

Khi tên đó lại muốn động thủ, huynh đệ Nhiếp thị và thân vệ của Lưu Lăng đã lao đến. Cắn răng một cái, tên đó vặn người bỏ chạy. Khinh công của Nhiếp Nhân Địch độc nhất vô nhị, y lạnh giọng quát: - Nếu đã đến rồi, vậy đừng có chạy!

Hai chân của y đạp lên cây đại thụ, thân mình liền như đạn pháo xông ra ngoài. Nháy mắt đã thấy y đuổi đến chỗ tên thích khách đó, liền thấy tên thích khách kia giận dữ xoay người, một đao tựa như tia chớp bổ xuống dưới! Một đao kia quả là rất nhanh, nhanh đến mức làm cho người khác không thể tránh!

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Nhiếp Nhân Địch co lại, xoay người giữa không trung, cũng không thấy y có động tác gì, một tia ánh sáng nhỏ từ trong tay y bùng nổ, ánh sáng này lập tức lóe lên, vang lên một tiếng đã ngăn được nhát đao của tên thích khách kia. Tia sáng kia vừa chuyển, phập một tiếng đâm vào đầu vai của tên thích khách đó.

Nhanh! Nhanh đến không gì sánh kịp!

Tên thích khách này lợi hại, Nhiếp Nhân Địch cũng lợi hại, quả thực nhanh đến mức vượt qua cực hạn của thân thể.

Tên thích khách kia dang tay vẩy ra một chùm khói độc. Nhiếp Nhân Địch đành phải lùi ra sau, khi khói độc tan hết, tên thích khách kia cũng không thấy đâu nữa.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 68+1: Ngu Ngốc (1)

Trong phủ Hình bộ Thượng thư Tư Mã Luật có một gian mật thất, mật thất này nằm dưới mặt đất, cực kỳ khó tìm. Trong phòng của ông ta có một kệ đá ba chân, trên kệ có đặt một chậu hoa lan nhiều năm không đổi. Chỉ cần xoay chậu hoa một vòng theo chiều kim đồng hồ, một mật đạo sẽ xuất hiện từ dưới sàn nhà, bí mật này chỉ có một mình Tư Mã Luật biết. Ngay đến phu nhân của ông ta, cũng hoàn toàn không hay biết.

Trong gian mật thất này, cất giấu vàng bạc châu báu mà Tư Mã Luật tham ô cướp đoạt mấy năm nay, vàng bạc châu báu nhét đầy trong tám thùng gỗ lớn, những thùng gỗ mà có thể chứa được hai người lớn. Tư Mã Luật làm quan mười mấy năm, vẫn luôn dùng hình tượng thanh chính liêm khiết xuất hiện trước mặt mọi người, thậm chí ngay cả lão Hoàng đế Lưu Nghiệp cũng từng khen ngợi ông ta là tấm gương cho bách quan. Nhưng có ai ngờ được, chính người này đã lợi dụng chức vụ vơ vét khắp nơi, phú giáp một phương!

Con người này tâm cơ thâm trầm, cho dù đã sở hữu vô số tài phú, thường ngày vẫn là tiết kiệm trước sau như một. Mỗi ngày ba bữa cũng chỉ một món ăn một canh, không uống rượu, quần áo đều có vết chắp vá, ngay cả triều phục cũng có hai miếng vá, một người như vậy, mười mấy năm vẫn như thế, ai lại ngờ được trong mật thất của ông ta lại có nhiều vàng bạc châu báu như thế?

Tư Mã Luật tham ô, cũng không phải bắt đầu từ lúc ông ta nhậm chức Hình bộ Thượng thư. Sự yêu thích vàng bạc của ông ta, đã đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi. Mỗi ngày, ông ta dành thời gian tới mật thất

https://thuviensach.vn

kiểm kê tài sản một lần, mỗi lần đều không che giấu được nội tâm kích động, sẽ làm ra những chuyện khiến người khác không thể lý giải. Ông ta sẽ hôn vàng bạc, sẽ ôm tài bảo ngủ, thậm chí đem những tài bảo đó coi như người yêu, đứa con của mình!

Ông ta tham ô, không phải là vì có thể hưởng thụ ăn ngon áo đẹp, mà là vì thỏa mãn cái loại tâm lý gần như biến thái trong lòng ông ta. Ông ta yêu tiền đến mức độ điên cuồng, ông ta hưởng thụ nhất là việc lần lượt kiểm kê tài bảo của ông ta, dùng khăn lụa trắng sạch, lau từng cái từng cái một.

Ông ta tham ô nhiều vàng bạc châu báu như thế, không phải là vì tiêu xài, mà chỉ là vì chiếm hữu! Ông ta không nỡ đem những vàng bạc này lấy ra tiêu xài, không nỡ tặng người khác. Ngay đến phu nhân của ông ta cũng chưa bao giờ biết được, thì ra tướng công của bà ta là một người giàu có mà lại biến thái. Tư Mã Luật ở trước mặt phu nhân của ông ta thì ôn hòa tao nhã, ở trên công đường Hình bộ thì công chính nghiêm minh, nhưng ở đằng sau, ông ta chỉ là một tên cuồng ma có tâm lý quái dị.

Ngươi có thể đánh ông ta một bạt tai, ông ta cũng sẽ không có quá nhiều oán hận. Nhưng nếu ngươi động đến bạc của ông ta, ông ta sẽ nghĩ mọi cách để đoạt lại, giết chết ngươi!

Lúc này Tư Mã Luật đang ngồi trên sàn nhà của gian mật thất, trong lòng ôm một đống vàng bạc châu báu, thật cẩn thận dùng khăn lụa trắng sạch lau chùi từng chút từng chút một. Động tác ông ta nhẹ nhàng, dường như trong lòng ông ta không phải là vàng bạc lạnh lẽo, mà là cô nương ông ta thương yêu nhất.

Ngón tay ông ta nhẹ nhàng vuốt ve trên bề mặt vàng bạc, giống như đang khẽ vuốt da thịt trơn bóng của thiếu nữ. Chỉ có vào lúc này, nội tâm của ông ta mới được thỏa mãn.

Nhìn thấy trước mắt toàn là vàng bạc tài bảo, tầm mắt Tư Mã Luật mê ly.

https://thuviensach.vn

– Đều là của ta, đều là của ta! Ai cũng đừng hòng cướp đi những thứ thuộc về ta, bất kể là ai! Các ngươi dám nhằm vào những tài bảo của ta, ta sẽ… ta sẽ lấy mạng các ngươi!

Vẻ mặt ông ta lúc thì dịu dàng, lúc thì dữ tợn, giống như điên.

Chính vào lúc này, bỗng nhiên cửa mật thất vang lên tiếng động ken két, một bóng người nghiêng ngả lảo đảo chạy xuống đây. Tư Mã Luật bị dọa cho hoảng sợ, ôm chặt tài bảo trong lòng! Ông ta quay mạnh người lại, nhìn về phía người chạy xuống từ mật đạo!

– Là ngươi! Ngươi làm sao biết sự tồn tại của mật thất này?

Tư Mã Luật lạnh giọng quát hỏi.

Người tới chính là người bên cạnh Tư Mã Luật, người đàn ông thường xuyên ôm một thanh trường đao không có vỏ đao, nhân vật kiệt xuất nhất đời này của Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, Bành Trảm! Chỉ là vào lúc này, Bành Trảm không còn sự tiêu sái và lãnh khốc ngày thường. Nửa bên mặt của gã máu thịt mơ hồ, máu từ trên mặt chảy xuống làm cho mặt, cổ và quần áo chỗ bả vai trước ngực bị nhuộm thành màu đỏ. Trên vai trái của gã, còn có một vết thương, một lỗ nhỏ xuyên thủng từ trước ra sau!

Vết thương này đâm đứt xương bả vai, cũng đâm đứt luôn một sợi gân của gã, cả cánh tay đều xụi xuống, cánh tay trái buông xuống thật giống như cành liễu đong đưa trong gió.

Bành Trảm vào lúc này, toàn thân đều là vết máu, nhất là khuôn mặt của gã, cả cái đầu tựa như một huyết hồ lô làm người ta buồn nôn. Gã cắn răng, lạnh lùng nhìn Tư Mã Luật không nói một lời.

Tư Mã Luật trừng mắt nhìn gã, chợt phát hiện, sở dĩ Bành Trảm cả mặt đầy máu, hóa ra là không biết làm sao bị người ta cắt mất một cái lỗ tai!

https://thuviensach.vn

Bộ dạng thê thảm dữ tợn này, dọa Tư mã Luật không tự chủ chủ được lui về sau một bước. Nhưng ngay sau đó, ông ta càng thêm dùng sức ôm chặt châu báu trong lòng ngực quát hỏi: – Ta đang hỏi ngươi! Ngươi làm sao biết sự tồn tại của mật thất này?

Tư Mã Luật quát nói.

Bành Trảm cười dữ tợn, gã tìm một chiếc ghế ngồi xuống. Bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt của gã đặc biệt tái nhợt. Mất đi một cái lỗ tai tương đối mà nói cũng không phải là trọng thương, khiến gã thống khổ dị thường chính là một kiếm ở bả vai kia! Đúng vậy, Bành Trảm mơ hồ thấy được, cái tên thị vệ mặc cẩm bào màu trắng ở trong lúc khẩn yếu nhất đột nhiên từ trong tay áo rút ra một thanh nhuyễn kiếm hẹp dài!

Quá nhanh đi, nhanh đến mức cả một đao pháp đại gia như gã, truyền nhân của Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao luôn lấy xuất đao nhanh mà nổi tiếng cũng không thể thấy rõ! Không có thấy rõ một kiếm kia là đâm ra như thế nào! Cái tên dùng kiếm kia, đã nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi! Đối thủ như vậy, Bành Trảm cả đời cũng không muốn lại gặp lần nữa!

Trong lúc trốn trong bùn đất dưới lùm cỏ, Bành Trảm đã quan sát qua hai tên thị vệ mặc cẩm bào trắng. Lúc ấy gã đã cảm thấy có chút kinh ngạc, hai tên kia dùng đao chiêu thức hết sức quái dị. Đâm, đúng vậy, hai người kia dùng nhiều nhất lại là đâm! Thân đao dày nặng, nên dùng những chiêu cơ bản như chém, bổ, gọt là chính, nhưng hai người kia không ngờ rất ít sử dụng. Hiện tại Bành Trảm rốt cuộc hiểu rõ, sở dĩ như vậy, là vì hai người kia căn bản chính là sử dụng kiếm!

Đao cũng được, côn cũng được, ở trong tay hai người kia, đều là thanh kiếm nhanh như thiểm điện!

Gã hận! Hận bên cạnh Lưu Lăng sao lại đột nhiên xuất hiện hai tên cao thủ lợi hại như vậy, nguyên bản là vụ ám sát nắm chắc trong tay, kết quả

https://thuviensach.vn

cuối cùng lại là bản thân chịu trọng thương, những sát thủ chính mình cực cực khổ khổ huấn luyện ra không còn một ai, kẻ thì chết kẻ thì bị bắt.

Nhưng gã lại không có nghĩ đến việc đi tìm Lưu Lăng báo thù, bởi vì gã sợ, sợ cái tên cao thủ dùng kiếm kia, đó là võ công nhanh nhất mà gã gặp phải trong đời!

Nếu không phải gã cảnh giác, bên người thường mang theo bột phấn độc dược thì…, hôm nay gã chắc chắn chết không thể nghi ngờ!

Ánh mắt tựa như rắn rết của gã nhìn chằm chằm Tư Mã Luật, sau đó tầm mắt từ trên mặt Tư Mã Luật từ từ dời xuống dưới, nhìn thấy vàng bạc châu báu bị Tư Mã Luật ôm trong lòng. Tại thời khắc này, tròng mắt của gã hiện lên một loại tham lam sâu đậm.

Tư Mã Luật bị ánh mắt của gã doạ cho hoảng sợ, lại lui về sau một bước!

Ông ta có chút run sợ nói: – Ta mặc kệ ngươi làm sao biết đến nơi này, bây giờ ngươi đi ra ngoài cho ta! Ngay lập tức!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 68+2: Ngu Ngốc (2)

Bành Trảm bỗng nhiên ha ha phá lên cười, hắn cười làm động đến miệng vết thương, lập tức đau nhếch nhếch miệng.

– Tư Mã Luật, ngươi thật buồn cười!

Bành Trảm vẻ mặt dữ tợn nói.

– Lúc đầu ta nghĩ mãi cũng không hiểu, một người như ngươi, không tham ăn, không tham rượu, không tham luyến sắc đẹp, thậm chí một bộ quần áo mới cũng không nỡ mua, ngươi tham nhiều tài bảo như vậy để làm gì? Hiện tại ta rốt cuộc cũng hiểu rõ, ha ha! Tư Mã Luật, ngươi chính là một kẻ điên!

Bành Trảm gian nan đứng lên, dùng thanh trường đao bị dính đầy máu tươi của chính mình trong tay chống đỡ thân mình nói: – Tư Mã Luật, ngươi có một gian mật thất như vậy, chỉ sợ ngay cả phu nhân của ngươi cũng không biết phải không? Nữ nhân đáng thương kia, đến bây giờ còn tin chắc phu quân của mình là một quân tử quang minh lỗi lạc, đến chết cũng không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên là một kẻ điên vì tiền tài mà phát rồ.

Tư Mã Luật ánh mắt lạnh lùng, hướng về phía Bành Trảm hét lớn: – Ngươi câm miệng! Chỗ này của ta còn chưa tới phiên một tên hạ nhân như ngươi đến lắm miệng!

– Hạ nhân?

https://thuviensach.vn

Bành Trảm lặp lại một lần, cười ha ha nói: – Tư Mã Luật, ngươi còn cho là bản thân mình có thân phận cao quý hay sao? Mấy năm nay nếu như không có ta giúp ngươi, ngươi sớm đã không biết chết bao nhiêu lần. Có lần nào khi sự việc có dấu hiệu bại lộ, không phải là ta thay ngươi giết người diệt khẩu? Giống như lần trước, Trung Thân Vương Lưu Lăng từ trên đường cái bắt lại mấy tên tử tù, ngoài cái tên mạng lớn bị hắn mang về Vương phủ, những tên còn lại nếu không không phải ta lén lút giúp ngươi giải quyết hết, cái chức Hình bộ Thượng thư của ngươi còn làm được đến hôm nay sao?

Gã cố bước về phía trước hai bước, nhìn thẳng vào mắt của Tư Mã Luật rồi nói: – Hạ nhân? Nếu không có tên hạ nhân như ta đây, ngươi có thể có vàng bạc châu báu chứa đầy trong phòng này sao? Mấy năm nay ngươi đã làm bao nhiêu chuyện giết người diệt khẩu? Chuyện của Đông Phương Luân Nhật, người giàu nhất thành Thái Nguyên, người khác không biết xảy ra chuyện gì, ta vẫn còn nhớ rõ ràng rành mạch!

– Lần đó người đi tới phủ của Đông Phương Luân Nhật làm khách, lúc ngươi thấy ngôi nhà tráng lệ của ông ta, thấy ông ta hiếu kính ngươi cả một bàn đầy vàng bạc tài bảo, sự tham lam trong mắt ngươi không thoát khỏi đôi mắt ta! Bề ngoài ngươi thanh liêm công chính, nghiêm khắc cự tuyệt những tài bảo đó, kỳ thực trong lòng bắt đầu lên kế hoạch làm thế nào đem toàn bộ tài phú của Đông Phương Luân Nhật đoạt lấy! Đông Phương Luân Nhật đáng thương kia, còn kính phục cách làm người của ngươi, thật buồn cười!

Thân mình Tư Mã Luật run rẩy một trận, trong ánh mắt của ông ta đều là sự sợ hãi khó có thể che giấu. Thân thể hơi chếnh choáng, làm tài bảo trong lòng ngực của ông ta tất cả đều rơi trên mặt đất. Tư Mã Luật thật sự cả kinh, cuống quít ngồi xổm người xuống đi nhặt những châu báu một cách lung tung. Ông ta vừa luống cuống tay chân nhặt, vừa hướng Bành Trảm quát: – Cút ra ngoài! Ngươi cút ra ngoài cho ta!

https://thuviensach.vn

Bành Trảm lại di chuyển về phía trước hai bước, mang theo một loại miệt thị mỉm cười nói: – Tư Mã đại nhân, ngươi tự nhìn bản thân xem, bộ dáng bây giờ thật buồn cười làm sao, đáng thương làm sao!

Gã nhấc chân đá một cái, một cái gương đồng phong cách cổ xưa khảm châu báu bị gã đá tới trước người Tư Mã Luật. Tư Mã Luật nhanh chóng bắt lấy cái gương đồng, dùng tay áo không ngừng lau chùi. Biểu tình trên mặt ông ta hoảng loạn vô cùng, nhưng vẫn mang theo một loại cuồng nhiệt làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Bành Trảm khinh miệt nói: – Tư Mã Luật, mấy năm nay, ngươi hại bao nhiêu người? Chính ngươi còn nhớ rõ sao?

Tư Mã Luật thân hình cứng đờ, động tác trên tay đột nhiên dừng lại, sau đó biểu tình trên mặt cũng dần dần bình tĩnh lại. Ông ta đem những vàng bạc châu báu đang cầm trong tay nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, từ từ đứng thẳng người dậy. Ông ta nhìn vết thương trên người Bành Trảm, cười lạnh nói: – Ta thật muốn biết, là ai có thể làm ngươi, đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao bị thương thành ra như vậy? Ngươi hiện giờ rất đau phải không? Trong lòng rất phẫn nộ? Vết thương vẫn còn chảy máu, có cần ta giúp ngươi băng bó một chút không?

Bành Trảm ngây ra một lúc, gã không nghĩ tới Tư Mã Luật vì sao đột nhiên trấn định lại.

Tư Mã Luật chậm rãi đi đến phía trước một cái bàn, ông ta xoay người nhìn Bành Trảm nói:

– Mấy năm nay đúng là ủy khuất ngươi rồi, ngươi giúp ta rất nhiều, lại nhận được quá ít. Cũng là ta quá nhỏ mọn. Như vậy đi, trên bàn này có kim sang dược tốt nhất, ta trước giúp ngươi cầm máu. Sau đó… tài bảo trong phòng này ngươi tùy ý chọn lựa một ít, ngươi nên đi đi, từ nay về sau không cần trở về đây nữa!

https://thuviensach.vn

Bành Trảm lạnh lùng nhìn Tư Mã Luật, gã cười lạnh nói: – Ngươi nỡ sao? Tư Mã Luật, trên thế giới này không ai so với ta hiểu rõ ngươi hơn, phu nhân của ngươi cũng không được! Nếu ta không có đoán sai, trên cái bàn kia căn bản không có kim sang dược gì cả, có chỉ là độc dược giết người! Ngươi muốn giết ta?

Gã mạnh mẽ nhảy tới trước một bước, loạng choạng thân mình, một tay cầm đao chỉ vào Tư Mã Luật.

– Tư Mã Luật, ta đã sớm biết ngươi có một gian mật thất như vậy, nhưng ta vẫn nhẫn nhịn không có đi vào đây. Ngươi biết tại sao không?

Bành Trảm cười lạnh nói: – Bởi vì… ta cũng không vội, mọi thứ trong phòng này, bao gồm cả mạng của ngươi cũng đều là của ta!

Tư Mã Luật hoảng hốt, ông ta mạnh mẽ mở ra một ngăn kéo, từ trong đó nắm lấy một hộp độc phấn ném về phía Bành Trảm. Nhưng ông ta vừa mới quay người lại, một thanh trường đao sáng như tuyết đã đến trước ngực ông ta.

Phụt một tiếng, một đao xuyên ngực mà qua!

Đao trong tay Bành Trảm đâm xuyên trái tim của Tư Mã Luật, gã nhìn khuôn mặt gần trong gang tất của Tư Mã Luật, dữ tợn cười cười nói: – Người biết tại sao ta bị thương không? Bởi vì ta đi giết Trung Thân Vương Lưu Lăng. Ban đầu ngươi muốn ta đi giết Bùi Hạo, nhưng sáng sớm hôm nay Bùi Hạo đã bị người của phủ Trung Thân Vương đưa tới Vương phủ rồi, ta đã tới trễ. Mà nếu không giết được Bùi Hạo, ta sẽ không nhận được thù lao mà ngươi hứa. Cho nên… cho nên ta không bằng trực tiếp giết Lưu Lăng! Giết không được kẻ thù nhỏ, ta giúp ngươi giết kẻ thù lớn nhất, như vậy ngươi có thể cho ta nhiều ngân lượng hơn rồi! Đúng không?

Gã nhìn mặt Tư Mã Luật, nhìn biểu tình không thể tin nổi trên khuôn mặt đó.

https://thuviensach.vn

– Ta tốt với ngươi như vậy, sao ngươi vẫn muốn giết ta?

Bành Trảm lạnh lùng nói:

– Vì giúp ngươi giết người, ngươi nhìn xem, ta bị thương thành cái bộ dạng này, mất đi một cái lỗ tai, bị phế đi một cánh tay, ngươi tính bồi thường cho ta như thế nào?

Từ miệng Tư Mã Luật tràn ra một ngụm máu tươi, ông ta lạnh lùng nhìn khuôn mặt của Bành Trảm, dường như muốn trước khi chết nhớ thật kỹ bộ dạng đáng ghét của gã này!

– Ha ha, Tư Mã Luật, ngươi không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ngươi nên biết điều này. Ngươi yêu tiền, ta so với ngươi càng yêu tiền hơn! Tuy ta không có giúp ngươi giết Lưu Lăng, nhưng ta bị thương, tài bảo trong phòng này xem như là ngươi bồi thường cho ta đi. Thế nào? Tư Mã đại nhân? Ngươi yên tâm, cầm tiền của ngươi rồi, ta sẽ giúp ngươi làm việc, ta sẽ… giúp ngươi giết người mà mấy năm nay ngươi vẫn sợ, chủ nhân phía sau của ngươi! Ta biết ngươi vẫn luôn muốn giết hắn, chỉ là không dám ra tay đúng không?

Gã ha hả mà cười: – Ta giúp ngươi, ta sẽ giúp ngươi giết hắn.

Tư Mã Luật bỗng nhiên cười cười, vẻ mặt khinh miệt.

Ông ta hé miệng, một dòng máu chảy ra. Môi run rẩy, ông ta nói được hai chữ.

– Ngu ngốc.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Vận Mệnh Bi Thảm Của Tạ Đại Thiện Nhân

Tư Mã Luật chết rồi, chết tại thư phòng của nhà ông ta. Lúc hạ nhân vào thư phòng mời lão gia ăn cơm tối, mới phát hiện trên ngực lão gia có một cái lỗ lớn, đã sớm mất mạng rồi. Quy định trong nhà Tư Mã Luật rất nghiêm, bất kỳ hạ nhân nào cũng không được bước vào thư phòng của ông ta, ngay đến phu nhân của ông ta cũng rất ít đi đến đây. Nếu không phải tên hạ nhân gọi cả nửa ngày cũng không thấy lão gia đáp lại, lại ngửi thấy một mùi máu tanh bay ra từ trong phòng, vội xông vào xem xét, thì vẫn không ai biết Tư Mã Luật đã chết.

Người của Thái Nguyên Phủ chạy tới trước tiên, người của Hình bộ cũng theo sau chạy đến. Điều tra hiện trường cho ra kết luận, có người đột nhập vào phòng gây án. Khám nghiệm thi thể, vết thương trí mạng là một đao đâm xuyên ngực từ phía trước ra đằng sau. Từ vết thương mà xem, kẻ gây án tất nhiên là người có thân hình cường tráng, nếu không sao có thể đủ sức dùng một thanh đao dày nặng đâm xuyên người của Tư Mã Luật.

Phu nhân của Tư Mã Luật khóc đến chết đi sống lại, ngất đi mấy lần. Bọn hạ nhân cũng hoảng loạn cả lên, toàn bộ trong phủ đều bị bao trùm trong một bầu không khí u ám.

Hình bộ Thượng thư bị giết, vụ án này có thể xem như là vụ án hình sự lớn nhất từ khi Bắc Hán quốc lập nước tới nay. Bộ phận hình sự của cả Bắc Hán đều tham gia vào điều tra, bao gồm Thái Nguyên Phủ, Bát Môn Tuần Sát Ti, Hình bộ, Đại Lý Tự, làm cho cả con đường này đứng đầy người. Vụ án này quá lớn, Hình bộ Thượng thư bị giết, Hình bộ Thị lang thì đang

https://thuviensach.vn

nhàn rỗi ở nhà, trong Hình bộ không có một ai làm chủ, mấy người Hình bộ quản sự không dám trì hoãn, trực tiếp báo cho Quân Cơ Xứ.

Theo lý mà nói, Quân Cơ Xứ không quản chuyện hình sự, nhưng vụ án này quá lớn ai cũng không làm chủ được, cho nên chỉ có thể mời những đại nhân của Quân Cơ Xứ làm chủ.

Lúc này Hiếu Đế đã tỉnh lại, Lý Đông Xương và vài vị Thái y thủ ở một bên, lão Thừa tướng Lư Sâm đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ cạnh giường.

Hiếu Đế vẫn còn rất suy yếu, sắc mặt trắng bệch. Y vừa ăn một chút cháo, tinh thần thoáng tốt hơn một chút. Thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Lư Sâm, Hiếu Đế biết lão có chuyện muốn nói, nhưng lại lo lắng sức khoẻ của mình mà không tiện mở miệng. Đối với vị lão Tể tướng này, Hiếu Đế hiểu rất rõ. Người này ngoại trừ có chút cổ hủ, làm việc tận tâm tận lực là gương mẫu của trung thần.

– Ái khanh, có chuyện gì cứ nói đi.

Y cười nhẹ nói.

Lư Sâm quay đầu nhìn thoáng qua mấy vị thái y và Lý Đông Xương, Lý Đông Xương không nói gì, mấy vị Thái y thương nghị một chút rồi nói với Lư Sâm: – Long thể Bệ hạ suy yếu, không thể nói nhiều, Tể tướng đại nhân xin người cố gắng nói ngắn gọn chút.

Lý Đông Xương thở dài nói: – Thảo dân cần phối mấy loại dược vật, cần phải về dược phòng tìm kiếm, xin được cáo lui trước.

Hiếu Đế mỉm cười gật gật đầu, Lư Sâm đứng dậy nói: – Lư Sâm thay Bệ hạ đa tạ tiên sinh. Lão tiễn Lý Đông Xương đến cửa, Lý Đông Xương xoay người muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài, lập tức rời đi. Sau khi ông ta đi ra cửa cung, cũng không về dược đường của mình mà trực tiếp đi tới phủ

https://thuviensach.vn

Trung Thân Vương, chỉ tiếc là Trung Thân Vương đã đi đến đại doanh Kinh Kỳ ở bên ngoài thành.

Lư Sâm trở lại trước giường rồng, sửa sang lại từ ngữ một chút, tiếp đó chậm rãi mở miệng nói: – Bệ hạ… Hình bộ Thượng thư, Tư Mã Luật… đã bị đâm chết tại nhà.

Ánh mắt Hiếu Đế mạnh mẽ co rút, biểu tình trên mặt cũng theo đó cứng lại.

Sau một lúc, y than nhẹ một cái rồi nói: – Cứ theo quốc lễ mà an táng đi, truy phong Tư Mã Luật làm nhất đẳng Công Chính Bá Tước, phu nhân của ông ta phong làm nhất phẩm Cáo Mệnh. Trẫm nhớ Tư Mã Luật có đứa con nhỏ, gọi là Tư Mã Tuấn Đức phải không? Trước tiên phong Phiêu Kỵ Giáo Úy, đưa vào Đông cung làm thư đồng cho Thái tử. Nghiêm lệnh Thái Nguyên Phủ phối hợp Hình bộ tra xét hung thủ, không được buông thả!

Lư Sâm cung kính cúi người xuống nói: – Lão thần đã nhớ rồi, lập tức đi làm.

Nói xong, Lư Sâm liền đứng dậy lui ra ngoài, Hiếu Đế giơ tay giữ lão lại nói: – Lão Cửu… Trung Thân Vương Lưu Lăng hiện ở nơi nào?

Lư Sâm nói: – Hồi Bệ hạ, Trung Thân Vương vào buổi sáng đã đến Binh bộ điều động một vạn quân mã của đại doanh Kinh Kỳ, sáu ngàn binh mã Cấm quân, và một vạn bốn ngàn quân phòng giữ, tập kết tại nơi trú quân của đại doanh Kinh Kỳ, lúc này hắn là đang điểm binh ở đại doanh Kinh Kỳ.

Lư Sâm do dự một chút, cuối cùng vẫn không có đem chuyện Lưu Lăng cũng bị ám sát nói cho Hiếu Đế.

Hiếu Đế gật gật đầu, dường như là mệt nhọc rồi, trầm mặc một lúc rồi nói: – Đợi Trung Thân Vương từ đại doanh Kinh Kỳ trở về, kêu hắn tiến

https://thuviensach.vn

cung tới gặp Trẫm.

Lư Sâm đáp ứng một tiếng, khom người lui ra ngoài. Chờ lão đi rồi, Hiếu Đế khoát tay nói: – Các ngươi cũng lui xuống hết đi, Trẫm muốn ngủ một lát.

Mấy vị Thái y không dám cãi lại, đều lui ra bên ngoài tẩm cung đứng đợi, chỉ là ai cũng không dám đi xa hơn một bước, vài người cùng nghị luận dùng thuốc như thế nào ngay tại hành lang. Mấy người bọn họ rời khỏi không lâu, một bóng đen đột nhiên từ trên nóc phòng rơi xuống. Người này khinh công cực tốt, rơi xuống đất không gây tiếng động.

Người áo đen trực tiếp quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Hiếu Đế một cái, trong ánh mắt đều là sự quan tâm chân thành, chỉ có điều rất nhanh, bản thân hắn đã đem ánh mắt này giấu đi, lại khôi phục bình tĩnh.

– Bệ hạ… người…

Hiếu Đế nhẹ nhàng cười nói: – Trẫm không sao, yên tâm đi, chỉ là nhất thời bị cục diện thối nát ở phía Nam làm cho tức giận, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏi. Lãng Thanh, chuyện Trẫm kêu ngươi đi điều tra, điều tra thế nào rồi?

Chỉ huy sứ Kỳ Lân vệ Lãng Thanh nói: – Bệ hạ, chuyện của Long Đình Vệ vẫn chưa tra ra cái gì, nhưng có một việc lại hết sức kỳ quái.

Hắn dừng một chút rồi nói: – Vào lúc chiều hôm nay, Trung Thân Vương Lưu Lăng trên đường dẫn binh đến đại doanh Kinh Kỳ, bị người hành thích!

Hiếu Đế manh mẽ ngồi dậy, trên mặt lập tức xuất hiện một tầng mồ hôi. Thân thể y suy yếu, lúc này hoàn toàn quên mất thân thể của mình không thể kích động, trên mặt y toàn là kinh ngạc và lửa giận, vừa muốn nói chuyện thì kìm không được ho khan hai tiếng, y dùng tay áo che góc

https://thuviensach.vn

miệng, một chút vết máu bị y lau đi không chút dấu vết, lập tức đưa tay giấu ở phía sau.

Lãng Thanh quỳ lên trước một bước nói: – Bệ hạ yên tâm, bên người Trung Thân Vương hình như mời được hai người tuyệt đỉnh cao thủ bảo hộ. Những tên thích khách tử thương sáu bảy người, có một tên trốn thoát. Người của vi thần xa xa đuổi theo, thấy tên đó mang theo vết thương đi vào… bên trong phủ của Hình bộ Thượng thư Tư Mã Luật. Nhưng kỳ quái chính là, vẫn không thấy tên đó đi ra. Trước đó vi thần đã phái người tiến vào trong phủ Tư Mã Luật làm hạ nhân, lúc y thấy sự tình có chút không đúng thì xông vào, Tư Mã Luật đã chết rồi. Nhưng tên thích khách đó, giống như biến mất trong không khí vậy.

Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi nói: – Trong phủ Tư Mã Luật chắc chắn có mật đạo, Bệ hạ, có cần điều tra chi tiết?

Hiếu Đế nghe nói Lưu Lăng không sao, trong lòng yên tâm một chút. Y ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

– Chuyện này đừng nói với người khác. Tư Mã Luật lúc sống không trong sạch, nhưng sau khi chết Trẫm nhất định phải cho ông ta một thân phận trong sạch. Chuyện mật đạo ngươi có thể cho người đi điều tra, nhưng không được để lộ ra ngoài. Về phần tên thích khách kia, nhất định toàn lực truy tung, một khi phát hiện thì giết ngay.

Lãng Thanh nói: – Bệ hạ, sau lưng tên thích khách kia tất nhiên có người sai khiến, nếu giết đi…

Hiếu Đế khoát tay áo nói: – Thôi được rồi, dừng ở đây đi.

Y từ từ nằm xuống, như có điều suy nghĩ nói:

– Chuyện này lấy cái chết của Tư Mã Luật mà dừng lại, tạm thời không cần điều tra tiếp nữa. Muốn điều tra… cũng phải đợi sau khi Trung Thân

https://thuviensach.vn

Vương từ phía Nam trở về. Ngoài ra, người từ Kỳ Lân vệ lựa chọn hảo thủ, âm thầm đi theo Trung Thân Vương xuôi Nam bảo hộ an nguy của hắn, cho dù… cho dù cuộc chiến với Hậu Chu thất bại, cũng phải đưa hắn an toàn trở về cho Trẫm.

Lãng Thanh nói: – Vi thần hiểu rõ!

Hiếu Đế dường như là mệt nhọc rồi, y có chút suy yếu nói: – Ngươi đi đi, có chuyện gì trực tiếp tới gặp Trẫm.

Lãng Thanh dập đầu một cái, thân hình chợt lóe biến mất không thấy.

Hiếu Đế nằm ở trên giường, nhưng trong lòng thì khó có thể bình tĩnh. Hiện tại y có chút oán giận Lưu Lăng rồi, là Lưu Lăng giúp y có được giang sơn Bắc Hán này, cũng chính là Lưu Lăng đem gánh nặng nặng trịch này đặt ở trên vai của y. Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu là mình không có đăng cơ làm Đế, có lẽ sẽ rất nhẹ nhàng đi.

Lập tức, Hiếu Đế bất đắc dĩ cười cười.

Lão Cửu à, nếu là đệ đến ngồi vị trí của Trẫm, có thể so với Trẫm làm tốt hơn không?

Bất kể như thế nào, chẳng sợ giang sơn này đánh mất, lão Cửu, đệ cũng phải bình an trở về gặp Trẫm, cùng lắm thì… cùng lắm thì huynh đệ hai người chúng ta lưu lạc chân trời, có sao đâu chứ?

Hiếu Đế cảm giác càng lúc càng mệt nhọc, có lẽ là tác dụng của dược vật, y thật sự không giữ nổi tỉnh táo, nhắm mắt lại, từ từ ngủ thiếp đi.

Lý Đông Xương từ Hoàng cung đi ra, vội vàng tới phủ Trung Thân Vương. Thị vệ trong phủ đều quen biết với ông ta, cũng không ngăn cản mà trực tiếp cho vào. Nhưng đến lúc Lý Đông Xương gặp Liễu Mi Nhi và Mẫn Huệ mới biết, Lưu Lăng đã mang binh ra khỏi thành đến nơi đóng quân của

https://thuviensach.vn

đại doanh Kinh Kỳ. Nghĩ đến bệnh tình của Hiếu Đế, Lý Đông Xuong thầm than một tiếng, bất đắc dĩ chỉ có thể trở về dược đường của mình, bắt đầu tìm đọc sách thuốc, lật xem sách cổ, hy vọng có thể tìm ra biện pháp nào đó.

Lại nói về Lưu Lăng, hắn bị thích khách phục kích trên đường, xem như hữu kinh vô hiểm. Đem những tên thích khách bắt được giao cho người vội vã chạy đến, Đề đốc Bát môn tuần sát ti Nhạc Kỳ Lân, sau khi khai báo vài câu hắn liền dẫn theo năm trăm Cấm quân đi về phía đại doanh Kinh Kỳ. Nhạc Kỳ Lân nghe được Trung Thân Vương bị người hành thích vào ban ngày ban mặt, lúc đó bị doạ tới toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cũng may thị vệ bên cạnh Trung Thân Vương bản lãnh cao cường, mấy kẻ xấu mới không có đạt được mục đích.

Gã mang theo mấy trăm nha dịch của Bát môn tuần sát ti, đem những lão bá tánh có mặt lúc đó, bao gồm mấy vị Ngự sử đại nhân bị thương, còn có một số sai dịch cùng áp giải về nha môn Bát môn tuần sát ti. Chỉ là cái nha môn này của gã không phải công đường, cũng không có nhà giam, nhất thời kín người hết chỗ.

Đáng thương nhất không phải là mấy trăm lão bá tánh, cũng không phải là mấy vị Ngự sử lão gia thân phận cao quý phải cùng chịu thẩm tra, mà là cái tên khua chiêng đánh trống chạy đi quyên tiền quyên lương thực Tạ đại thiện nhân. Vốn định diễn một vở tuồng hay cho Trung Thân Vương xem, chỉ mong đạt được cơ hội thăng tiến, ai ngờ được lại xui xẻo như vậy, dĩ nhiên có người ám sát Trung Thân Vương!

Khiến gã bi ai nhất là, mấy tên thích khách đó, lại là người do gã dẫn tới!

Có rất nhiều người chứng thực, mấy tên thích khách mặc quần áo bình thường của bá tánh, chính là tôi tớ mà gã Tạ đại thiên nhân dẫn tới. Nhạc Kỳ Lân lúc đó liền nổi giận, cũng không tra hỏi, trước cho người đánh Tạ

https://thuviensach.vn

Vạn Tài ba mươi gậy, đánh cho Tạ đại thiện nhân da tróc thịt bong, máu chảy đầy đất.

Tạ Vạn Tài chính là có khổ mà nói không được a, gã tuy là phú hộ lớn nhất của bổn thành, nhưng vì biểu hiện mình tiết kiệm, hạ nhân trong phủ cũng không nhiều. Lần này đến đây, vì không đủ người, gã mới kêu quản gia thuê vài người giúp đẩy xe dỡ hàng, ai ngờ được mấy tên đó chính là thích kích gan to bằng trời muốn ám sát Trung Thân Vương?

Trận đòn oan ức này, càng làm cho gã đau lòng chính là, nguyên bản hy vọng có thể bợ đỡ được Trung Thân Vương, lần này xem như là triệt để hết hy vọng.

Tuy rằng sau đó điều tra được mấy tên thích khích và Tạ Vạn Tài không có quan hệ, nhưng tội chết có thể tha, tội sống thì khó mà tránh khỏi được. Từ nha môn Bát môn tuần sát ti bị giải đến Thái Nguyên Phủ, vẫn chưa mở miệng lại phải ăn một trận đòn nữa. Không lâu sau người của Hình bộ lại tới thẩm vấn, sau khi bị đưa tới Hình bộ Tạ Vạn Tài càng là khóc không có nước mắt a. Mấy tên quan sai hung ác ăn thịt người không nhả xương ở Hình bộ, sao lại có nhiều tên không giống người như vậy chứ, sao lại có nhiều loại dụng cụ tra tấn làm người ta muốn chết cũng không được như vậy chứ?

Cuối cùng vẫn là Lưu Lăng sau khi trở về thành, phái người truyền lời cho Hình bộ nói là không nên liên luỵ bá tánh vô tội, đối với những người không biết chuyện thì nên thả ra. Tạ Vạn Tài mới nhặt lại được cái mạng già này, chỉ là lúc đi ra, đã là thương tích đầy người rồi.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Đùa Giỡn?

Lúc Lưu Lăng mang theo năm trăm Cấm quân tới đại doanh Kinh Kỳ, tất cả quan binh bị điều động đã tới không sai biệt lắm. Sở dĩ nói không sai biệt lắm, là vì vẫn có một nhóm người không có tới.

Một vạn nhân mã của đại doanh Kinh Kỳ, không thiếu một người đứng sừng sững trên giáo trường, những người này đứng thẳng như đóng đinh vậy, vẻ mặt trang nghiêm. Một vạn người này, chỉ là đứng đó thôi, nhưng lại tản ra một cỗ khí tức sát phạt nồng đượm. Lúc trước khi xảy ra sự việc loạn Thái tử, binh mã đại doanh Kinh Kỳ đại khai sát giới, hiện giờ mùi máu tanh trên người còn chưa tán đi.

Mười Thiên phu trưởng, năm Thiên tướng, chính là đứng ở phía trước của đội ngũ, tuy rằng thân là tướng lĩnh, người mặc trọng giáp, nhưng mười mấy người này và những binh sĩ kia giống nhau, đứng thẳng tắp trên giáo trường. Thống lĩnh đại doanh Kinh Kỳ – Trần Viễn Sơn sau khi từ Vương phủ của Lưu Lăng trở về, thì mang theo Triệu Bá và mấy vị tướng quân trực tiếp đợi ở đây, lúc này đây gã đang tuần tra ở phía trước phương trận đại doanh Kinh Kỳ.

Ở bên kia, sáu ngàn binh sĩ của Cấm quân đang đứng đó. Sáu ngàn binh sĩ này đồng dạng đứng vô cùng chỉnh tề, nhưng nếu nhìn kỹ mà nói, từ trên mặt bọn họ nhìn ra được biểu tình không kiên nhẫn và chán ghét. Khôi giáp trên người bọn họ nhẹ hơn nhiều so với khôi giáp trên người binh sĩ đại doanh Kinh Kỳ, nhưng đã có người có chút bất mãn. Tuy nhiên do Cấm quân chính là dùng để làm ra vẻ, đứng thẳng có thể xem như là công phu cơ bản của bọn họ, vẫn là có thể kiên trì được.

https://thuviensach.vn

Thống lĩnh Cấm quân – Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên, Vệ Quốc tướng quân Tôn Thắng đứng ở phía trước đội ngũ. Hai người bọn họ đều phải theo Lưu Lăng xuôi nam, nên cũng trực tiếp đi đến nơi đây.

Ở vị trí ngoài cùng bên trái, là một vạn bốn ngàn binh sĩ của quân phòng giữ, người đứng đó đến ba thành đều không có, phần lớn đều ngồi dưới đất trò chuyện, còn có một bộ phận người chạy tới nơi xa dưới bóng cây nghỉ ngơi. Mấy tên tướng lĩnh của quân phòng giữ tuy lúc tuần tra có khiển trách một phen, nhưng hiển nhiên không có hiệu quả gì.

Mấy tên quân phòng giữ chỉ mặc quần áo bình thường, căn bản không có mặc giáp trụ. Tụm năm tụm ba tụ tập cùng một chỗ, tên thì nói chuyện phiếm, tên thì nằm ngủ. Còn có mấy tên không ngờ cởi áo ra đấu vật, chọc cho những tên quân phòng giữ vây xem cười vang từng hồi.

Những người này quần áo không chỉnh tề, không có một chút không khí trang nghiêm của quân đội. Nhìn qua chỗ nào giống quân đội, cứ như là một đám lưu manh tụ tập lại. Kỷ luật của quân phòng giữ trước giờ đều lỏng lẻo, phía trên cũng biết những người này có quân lương thấp nhất, thường thường cũng là mắt nhắm mắt mở ngồi xem mặc kệ, làm cho một chi quân đội đang tốt đẹp biến thành một đống cát rời rạc.

Tướng lĩnh của đại doanh Kinh Kỳ và Cấm quân nhìn thấy bộ dạng vô lại của quân phòng giữ, chỉ cười lạnh không thôi.

Cũng không biết là ai nhìn thấy, mạnh mẽ hô một tiếng: – Trung Thân Vương đến rồi!

Trong nháy mắt những binh sĩ của quân phòng giữ đại loạn, kẻ thì mặc áo, người thì tìm binh khí, trong lúc hỗn loạn nhiều người tìm không được vị trí mà mình nên đứng, thậm chí mấy tên đang đấu vật còn không nghe thấy!

https://thuviensach.vn

Nhất thời cục diện loạn thành một đống, mấy tên Thống lĩnh quân phòng giữ gấp đến nỗi không ngừng hô to, nhưng thường ngày bọn họ đã không có uy nghiêm gì, hiện tại càng không khống chế được cục diện.

Đúng lúc này, viên môn mở ra, sau một hồi trống trận vang lên.

Chỉ thấy một đội kỵ binh hùng tráng, vây quanh Trung Thân Vương Lưu Lăng mặc kim giáp đi vào đại doanh Kinh Kỳ. Năm trăm Cấm quân chia thành hai nhóm, Lưu Lăng dẫn theo mười mấy thân vệ cưỡi ngựa đi tới trước đài điểm tướng.

Lúc này, quân phòng giữ hỗn loạn vẫn chưa bình ổn xuống, nhưng đã không còn kịp rồi, bọn họ mặc kệ người nào nên đứng vị trị nào, đứng lung tung cho xong. Nhìn từ xa, bọn họ giống như đám cỏ dại bị một cơn gió thổi loạn.

Tầm mắt Lưu Lăng đảo qua, đối với biểu hiện của đại doanh Kinh Kỳ và Cấm quân vẫn có chút hài lòng, chỉ là đám quân phòng giữ này… Lưu Lăng lạnh lùng hừ một tiếng, giữa chân mày phát ra một cỗ sát khí làm người ta rét lạnh.

Lưu Lăng đi tới đài điểm tướng cũng không xuống ngựa, mà ở trên ngựa nói với Thống lĩnh đại doanh Kinh Kỳ Trần Viễn Sơn: – Hôm nay tới đây giải tán, ngày mai giờ mão tại giáo trường điểm binh, nếu có người tới trễ thì xử theo quân pháp.

Trần Viễn Sơn hô một tiếng đáp ứng, nhảy lên đài điểm tướng lớn tiếng tuyên bố. Nhân mã đại doanh Kinh Kỳ không nói một lời, rất có trật tự từ từ giải tán đi ra. Trong Cấm quân mặc dù có người oán giận, nhưng vẫn duy trì kỷ luật theo trình tự từng đội một giải tán. Chỉ có quân phòng giữ lúc ấy biến thành một đống hỗn loạn.

– Cái gì vậy! Bắt lão tử tập hợp vào giữa trưa, bây giờ một cái rắm cũng không đánh liền giải tán? Mẹ nó! Đây chẳng phải là đùa giỡn với lão tử

https://thuviensach.vn

sao?

– Xuỵt, ngươi nhỏ giọng một chút.

– Nhỏ giọng cái rắm! Lưu đại ca nói rất đúng, là thứ gì chứ! Vương gia thì thế nào, Vương gia thì có thể trêu đùa người khác sao? Nếu lão tử là Hoàng Đế, một đao làm thịt hắn!

– Mẹ nó! Cái gì chó má Trung Thân Vương!

– Còn tưởng rằng có bản lĩnh lớn lắm, đến đây rồi cả cái rắm cũng không dám đánh, má nó! Giải tán? Đại gia ta vẫn là không hầu hạ nổi! Lát nữa lão tử liền cuốn gói chạy lấy người, đi phía nam liều mạng với đại quân Hậu Chu, kẻ ngốc mới đi!

– Đúng vậy đúng vậy, ta mới không đi phía nam liều sống liều chết đâu. Mỗi tháng chỉ có chút xíu quân lương như vậy, mà còn muốn lão tử liều mạng? Nằm mơ đi.

Âm thanh bất mãn chen chúc tới, mấy tên Thống lĩnh quân phòng giữ cũng không quản được. Hơn nữa, trong lòng bọn họ cũng là nghĩ như vậy. Vốn tưởng rằng đi phía nam liều mạng, lần này tập kết là muốn phát một khoản quân lương. Ai biết được kết quả là đứng ở giáo trường cả nửa ngày, dĩ nhiên giải tán tại chỗ!

Bọn họ cũng lười quản những binh lính kia, chính mình một bụng tức giận đi trước rồi. Trong lúc nhất thời trên giáo trường loạn thành một đoàn, tiếng chửi mắng, tiếng hô quát liên tiếp vang lên. Lưu Lăng chỉ ngồi ngay ngắn ở trên yên ngựa lạnh lùng nhìn cảnh tượng này, khóe miệng của hắn vẽ ra một chút cười lạnh. Giương tay lên, Lưu Lăng mang theo năm trăm Cấm quân cưỡi ngựa đi ra giáo trường, trực tiếp quay về Đô thành.

Có người to gan chỉ vào bóng lưng Lưu Lăng chửi ầm lên, nói thẳng Lưu Lăng không xem họ là người, đem ra đùa giỡn.

https://thuviensach.vn

Nói thật, ngay cả năm trăm Cấm quân đi theo Lưu Lăng cũng không hiểu chuyện này là sao, nhưng bọn họ dù sao cũng là trường kỳ đi lại trong cung cấm, đối với quy củ và quân pháp đều khá hiểu biết, nên cũng không có ai oán giận cái gì, đi theo phía sau Lưu Lăng trở về thành Thái Nguyên.

Nhìn theo bóng lưng Lưu Lăng rời khỏi, lại nhìn bộ dáng kiêu ngạo của đám lính du côn quân phòng giữ kia, Thống lĩnh đại doanh Kinh Kỳ Trần Viễn Sơn nhíu mày.

– Hừ! Một đám ngu ngốc!

Gã hừ lạnh một tiếng, mang theo Triệu Bá, Đỗ Uy và mấy vị tướng quân đi vào trong quân trướng của đại doanh Kinh Kỳ. Mọi người vừa ngồi xuống, hai vị Thống lĩnh Cấm quân Chiêu Tiên và Tôn Thắng cũng đi vào, theo chức vụ thì hai người họ so với Trần Viễn Sơn còn cao hơn, Trần Viễn Sơn nghênh đón hai người vào ngồi ở ghế trên.

Tôn Thắng sau khi ngồi xuống liền hồng hộc nói: – Nhìn bộ dạng xấu xa của đám người quân phòng giữ, lão tử hận không thể một đao đem bọn họ làm thịt hết, thật là mất mặt mà!

Chiêu Tiên cười cười nói: – Tôn thắng à, ngươi nghĩ chỉ có mình ngươi nhìn không vừa mắt sao? Ngươi không nhìn thấy bộ mặt lạnh như băng của Vương gia sao? Buồn cười là mấy tên ngốc kia còn không biết, còn có tâm tư càn quấy!

Gã cười nói: – Tôn Thắng, sau khi trở về, ngươi nghiêm lệnh các doanh, ngày mai không được tới trễ, chỉ cần có một người tới trễ, Ngũ trưởng Thập trưởng tương ứng nhất loạt chém hết!

Tôn Thắng nói: – Ta hiểu, đã dặn dò xuống dưới rồi.

Trần Viễn Sơn cười nói: – Kỷ luật của Cấm quân nghiêm minh, mạt tướng thật khâm phục.

https://thuviensach.vn

Chiêu Tiên lườm gã một cái cười mắng: – Lăn qua một bên, ngươi cái tên này chạy đến đây chế giễu ta. Vừa rồi ở trên giáo trường ta xem những binh sĩ thủ hạ của ngươi kia, ngươi đoán lúc đấy ta suy nghĩ gì?

Trần Viễn Sơn nói: – Giết người cướp của!

Chiêu Tiên cười ha ha: – Ngươi cái tên này, chẳng lẽ vừa mới chui vào trong lòng ta hay sao, nếu không làm sao biết ta đang nghĩ gì? Ta thật sự muốn đem những binh sĩ trong tay ngươi đều cướp về, so với những binh sĩ trong tay ngươi, đám ranh con trong Cấm quân của ta quả thực đều là gối thêu hoa!

Trần Viễn Sơn nói: – Tướng quân, binh sĩ của đại doanh Kinh Kỳ quả thật không tệ, nhưng những binh sĩ đó đều được lựa chọn kỹ càng từ Phủ Viễn quân và Kiến Hùng quân, đều là những tên đã ra chiến trường liều mạng. Trong đó có tám phần, đều từng ở dưới trướng Vương gia vào sinh ra tử. Cho nên, ngươi đừng ngưỡng mộ ta, binh sĩ như vậy ta không mang ra được. Theo ta thấy thì người của Cấm quân cũng không tệ, chỉ là trên người còn thiếu chút sát khí!

Chiêu Tiên sáng mắt ra nói: – Đúng vậy, chính là sát khí! Nhưng cái thứ này nhìn không thấy chạm không tới, ngươi cũng không thể cứ như vậy mà cho bọn họ. Chỉ có thật sự kéo ra trên chiến trường, để bọn họ trải qua sự tẩy rửa của máu và lửa, mới chân chính trở thành chiến sĩ hợp cách!

Tôn Thắng nói: – Nói trắng ra là, không giết người, thì lấy đâu ra sát khí?

Tôn Thắng tính cách hào sảng, ngày thường cùng với Trần Viễn Sơn và mấy vị Thống lĩnh đại doanh Kinh Kỳ đều quen thuộc. Gã cười nói: – Lão Trần à, ngươi đoán xem ngày mai Vương gia điểm binh ở giáo trường, sẽ giết bao nhiêu người?

https://thuviensach.vn

Đỗ Uy cười nói: – Cái đám ngu ngốc quân phòng giữ, vẫn còn không nhận ra chuyện hôm nay do Vương Gia cố ý làm ra, cái đám ngu ngốc chết đến nơi rồi mà còn không biết, nghĩ lại ta đã muốn cười.

Chiêu Tiên nói: – Các ngươi có nhìn thấy ánh mắt lúc đó của Vương gia không?

Trần Viễn Sơn gật đầu noi:

– Làm sao không nhìn thấy, cái loại ánh mắt ta này bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ. Ta đi theo Vương gia cũng được mấy năm rồi, mỗi lần nhìn thấy loại ánh mắt này của Vương gia, ta đều sợ hết hồn.

Chiêu Tiên nói: – Đúng vậy, loại ánh mắt đó, quá lạnh rồi.

Mọi người nghĩ đến vẻ mặt lạnh như băng của Lưu Lăng, nhịn không được rùng mình, Trần Viễn Sơn nói: – Tôn tướng quân, ngươi cảm thấy Vương gia ngày mai sẽ đại khai sát giới sao? Ta nghĩ nhiều lắm cũng chỉ giết hai ba người, giết gà doạ khỉ mà. Bây giờ chúng ta phải xuôi nam chống lại Hậu Chu, đang đúng lúc cần dùng người, Vương gia có lẽ sẽ không ra tay quá ác. Đám người quân phòng giữ đều là kẻ ngu ngốc, hù doạ một chút thì sẽ sợ cả thôi.

Tôn Thắng lắc lắc đầu nói: – Không biết được, tâm tư của Vương gia ta đoán không ra. Nhưng suy nghĩ của ta với ngươi không sai biệt lắm, dù sao ngày mai nhất định sẽ có người phải chết.

Chiêu Tiên đứng dậy vỗ vỗ bụi đất trên khôi giáp: – Chúng ta liền chống mắt lên mà xem!

Lưu Lăng sau khi vào đô thành, dặn dò Cấm quân Thiên phu trưởng dẫn theo năm trăm Cấm quân trực tiếp quay về phủ Trung Thân Vương. Hắn dẫn theo mười hai thị vệ bao gồm huynh đệ Nhiếp gia thẳng đến Hoàng thành. Lúc chiều gặp phải thích khách, làm cho Lưu Lăng có chút tức giận.

https://thuviensach.vn

Vốn định lấy chiến sự làm trọng, những chuyện lộn xộn trong thành Thái Nguyên tạm thời để đó, ai mà ngờ được có người nhân lúc này ra tay, làm cho ý niệm tạm thời không để ý bọn họ của Lưu Lăng thu trở về.

Nhưng Lưu Lăng vừa bước vào Hoàng cung liền nghe nói Hình bộ Thượng thư Tư Mã Luật gặp chuyện bỏ mình, hiện tại người của Thái Nguyên Phủ, Bát môn tuần sát ti còn có Hình bộ đều bận đến chóng mặt. Chuyện này làm cho Lưu Lăng kinh ngạc khó hiểu!

Tư Mã Luật đã chết?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Có Khách Đến

– Lão Cửu, đệ trở lại rồi.

Phía sau Hiếu Đế đệm một tấm ga trải giường bằng gấm, y khẽ nghiêng người dựa vào, nhìn Lưu Lăng trước mặt mỉm cười ôn hòa.

Lưu Lăng khom người quỳ xuống:

– Thần đệ xin thỉnh an Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Hiếu Đế cười nói:

– Cứ đứng lên mà nói.

Lưu Lăng ha hả cười:

– Thần tuân chỉ.

Hắn đứng bên giường, cẩn thận đánh giá một chút thần sắc của Hiếu Đế, thấy sắc mặt y đã khôi phục được huyết sắc thì mới yên tâm một chút.

– Bệ hạ…

– Gọi là Nhị ca!

– Nhị ca!

– Ừ, sau này chỉ cần không phải ở trên triều thì không cần gọi ta là bệ hạ. Trẫm vẫn thích nghe đệ gọi là Nhị ca hơn, hai chữ bệ hạ quá xa cách.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng gật đầu, hỏi:

– Nhị ca, có cảm thấy khá hơn chút nào không?

Hiếu Đế gật đầu nói:

– Vốn cũng không có gì, chỉ là bị tên An Hằng đáng chém ra thành trăm nghìn mảnh kia làm cho tức giận, khí huyết nhất thời xông lên não, nghỉ ngơi vài ngày thì không có gì đáng ngại. Đệ yên tâm, nhóm Thái y và vị Lý thần y đệ mời đến đều đã khám qua, không có việc gì.

Lưu Lăng nói:

– Nhị ca, đệ đã nói với huynh rất nhiều lần rồi, huynh thường ngày làm việc vất vả, lúc đất nước có chuyện không thể xử lý xong cũng không thể để thân thể mệt mỏi đến suy sụp được. Triều cục của Đại Hán chúng ta cũng không thể thay đổi trong ngày một ngày hai, Nhị ca, quốc sự tuy nặng, cũng không so sánh được với tầm quan trọng của sức khỏe huynh, chỉ cần huynh khỏe mạnh thì sau này sẽ có thời gian quản việc triều chính.

Hắn nói vô cùng chân thành, thấy Nhị ca của mình thành cái dạng này, trong mắt không nén nổi lệ.

Hiếu Đế cảm khái nói:

– Trẫm không phải không biết lúc nắm lúc buông mới có thể làm được chuyện lớn, nhưng lão Cửu à, đệ cũng biết Đại Hán ta hiện nay đang như thế nào rồi, trẫm cũng không lúc nào dám lơi lỏng. Nói thật, thỉnh thoảng nhớ lại là ta lại thấy hận đệ, nếu không phải đệ đẩy ta lên vị trí Hoàng đế này thì ta cũng sẽ không phải mệt mỏi như vậy!

Lưu Lăng khẩn trương nói:

– Thần sợ.

https://thuviensach.vn

Hiếu Đế cười mắng:

– Sợ cái rắm!

Y chỉ vào mũi Lưu Lăng cười nói:

– Bây giờ mới nhớ ra là phải sợ sao? Muộn rồi! Trẫm nói cho đệ biết, lão Cửu, đệ khiến trẫm mỗi ngày đều không thể ngủ thoải mái đến bình minh, không thể thanh thản bình ổn đọc sách vẽ tranh, không thể muốn đi săn là liền có thể cưỡi ngựa giương cung, không thể muốn uống rượu không say không nghỉ, đây là tội tày trời!

– Cho nên là…

Hiếu Đế lại cười:

– Trẫm mệt, đệ bồi trẫm đi.

Lưu Lăng cười nói:

– Chỉ cần Nhị ca thưởng cơm, thần đệ dù có mệt chết cũng không oán hận.

Hiếu Đế thay đổi sắc mặt, y biết Lưu Lăng không phải nói đùa. Y chỉ chỗ bên cạnh giường:

– Đến đây, ngồi xuống rồi nói chuyện.

Lưu Lăng do dự một chút, lần này không hề cự tuyệt. Hắn nhích mông ngồi xuống bên giường, dáng vẻ trông có hơi co quắp. Trước kia khi Nhị ca hắn chưa làm Hoàng đế, có một lần ban đêm uống rượu nhiều, đến sáng sớm còn chưa tỉnh ngủ, lúc Lưu Lăng chạy đi tìm thì thấy y vẫn còn đang nằm ngáy o o, nhất thời hứng khởi xốc chăn lên, còn dùng cỏ non chọc vào mũi y. Chuyện này thật giống như vừa mới xảy ra hôm qua thôi, tất cả vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều chuyện này cũng đã không thể trở lại được nữa. Hiện tại Nhị ca của hắn cửu ngũ chí tôn, những chuyện cãi cọ vui cười tức giận trước đây cũng sẽ không thể xảy ra được nữa.

Hiếu Đế đoán được Lưu Lăng đang nghĩ gì, có chút cảm thán nói:

– Cửu đệ, ta nhớ có một lần đệ mới vừa trở về từ phương Nam, gặp một thương nhân tộc Đảng Hạng rồi được tặng một mảnh da hồ ly đỏ rực, còn có một chiếc cung tên bằng sừng trâu thượng hạng, đệ kích động chạy đến phủ của ta. Lúc đó ta vừa mới chợp mắt, lại bị đệ đánh thức. Đệ biết ta thích nhất là săn thú, việc đầu tiên nghĩ đến là mang cung kia tặng cho ta. Đệ cũng biết Hoàng tẩu của đệ chắc chắn sẽ thích tấm da hồ ly kia nên vừa về đến nơi cũng vội vàng đưa đến đây.

– Những việc này, trẫm đều nhớ rõ.

– Chiếc cung sừng trâu kia trẫm rất thích, bây giờ vẫn còn treo trên tường. Chỉ có điều đã lâu lắm rồi không đi săn, treo ở đó chỉ làm nhục nó. Hoàng tẩu của đệ hiện tại vẫn còn giữ tấm da hồ ly đỏ kia làm áo khoác, mùa đông vẫn luôn mặc trên người.

– Còn nữa còn nữa, chuỗi ngọc hình mứt quả đệ đưa cho Thái tử, tiểu tử kia thích lắm, đến giờ vẫn nhân lúc không có ai chú ý mà nhét vào miệng đấy.

Lưu Lăng cười nói:

– Đợi sức khỏe Nhị ca tốt lên, chúng ta hãy lén dùng nửa ngày rảnh rỗi ra ngoài săn thú đi. Mang theo cả Thái tử, lần sau đệ sẽ mua cho nó một xâu mứt quả thật sự.

Hiếu Đế cười:

https://thuviensach.vn

– Được, cứ quyết định như thế, như vậy đi, chờ đệ bình định được phía Nam, đánh lui được Hậu Chu Quách Vinh, Tôn Huyền Đạo rồi chúng ta ra ngoài săn bắn một hôm!

Lưu Lăng gật mạnh đầu:

– Vâng!

Thần sắc Hiếu Đế thay đổi, liếc nhìn Lưu Lăng một cái, do dự trong chốc lát rồi hỏi:

– Lão Cửu, lần này xuống phía Nam chống đại quân Hậu Chu, đệ… có mấy phần chắc thắng?

Lưu Lăng ngẫm nghĩ một chút:

– Đại quân Hậu chu khí thế hung hãn, Quách Vinh đánh cờ hiệu báo thù cho Thái tử Quách Siêu mà đến, hiển nhiên là không thành quyết không thôi. Nhưng Nhị ca yên tâm, Phủ Viễn quân còn có sáu vạn đại quân tinh nhuệ, là một tay đệ huấn luyện ra đấy, thêm vào đó còn có sáu vạn nhân mã điều động từ Đô Thành và Kiến Hùng quân, đối kháng với hai mươi vạn quân Hậu Chu, thần đệ vẫn có thể nắm chắc phần thắng.

Hiếu Đế gật đầu nói:

– Vậy An Hằng…

Lưu Lăng khoát tay nói:

– Chẳng qua chỉ là tôm tép nhãi nhép, không đáng nói đến. Nhị ca, huynh cứ yên tâm dưỡng bệnh, đợi đến khi thân thể huynh tốt lên, đệ sẽ dẫn đại quân thắng lợi trở về.

Hiếu Đế yên tâm gật đầu:

https://thuviensach.vn

– Còn một việc nữa… Tư Mã Luật bị ám sát rồi, đệ biết chưa?

Lưu Lăng gật đầu:

– Lúc vào thành đã nghe nói, cảm thấy rất đột ngột.

– Ừ, trẫm truy phong y làm Nhất đẳng Bá tước, cũng ban Nhất phẩm Cáo mệnh cho phu nhân của y. Con trai y là Tư Mã Tuấn Đức mới chỉ có năm tuổi, trẫm để nó nhập Đông Cung làm thư đồng cho Thái tử. Đệ thấy vậy có ổn không?

Lưu Lăng trong lòng khẽ động, thư đồng cho Thái tử? Thái tử mới chỉ có hai ba tuổi, còn nhỏ như vậy đã cần thư đồng? Ha hả, Nhị ca, huynh đây là đang trấn an lòng người đúng không.

Lưu Lăng nói:

– Nhị ca làm không có chỗ nào không ổn cả. Thần đệ cảm thấy còn có thể thêm vào hai chữ “Thế tập (*)” trước Nhất đẳng Bá tước nữa. (*) cha truyền con nối

Hiếu Đế tán thưởng nhìn Lưu Lăng:

– Lão Cửu, có một số việc cứ để mặc nó, người cũng đã chết, truy phong cái gì cũng đều là hư ảo. Đã nhập thổ rồi, vậy thì tất cả cứ mang theo xuống đất đi thôi.

Lưu Lăng hiển nhiên hiểu được Hiếu Đế đang nói đến điều gì, hắn gật đầu thật mạnh.

Từ Hoàng cung đi ra thì trời đã tối. Hiếu Đế giữ hắn lại dùng cơm chiều, tâm trạng y rất tốt, thậm chí còn ăn được hai bát cháo nhỏ và một ít thức ăn. Lưu Lăng thì chỉ bồi y chứ không ăn gì cả, chỉ lo chăm Hiếu Đế dùng bữa.

https://thuviensach.vn

Lúc đi ngang qua Quân Cơ Xứ, Lưu Lăng không để cho đám thị vệ đi báo tin, hắn đứng ngoài cửa sổ nhìn Tể tướng Lư Sâm đang đọc tấu chương dưới ngọn đèn, còn có Đại học sĩ Tô Tú hôm nay cùng trực với lão. Hai người tuổi cũng không nhỏ, lúc này ngồi dưới ngọn đèn dầu mờ tối nhìn vào lại càng cảm thấy già nua hơn. Lưu Lăng phân phó hai thị vệ dâng lên cho hai vị đại nhân một ít điểm tâm, sau đó lặng lẽ rời đi.

Huynh đệ Nhiếp thị và mười cao thủ thủ hạ của Quý Thừa Vân vẫn còn đang đợi ở bên ngoài, lúc Lưu Lăng đi ra bọn họ liền khẩn trương nghênh đón. Mười thân vệ kia đều đã từng là tâm phúc của Lưu Lăng, tuy rằng lúc chiều huynh đệ Nhiếp thị vừa khéo cứu Lưu Lăng được một mạng, nhưng bọn họ hiển nhiên vẫn có chút không tin tưởng hai người này. Huynh đệ Nhiếp thị dường như cũng không để ý, đứng cách mấy thị vệ một đoạn, nhìn thấy Lưu Lăng sau khi đi ra thì leo lên ngựa rời khỏi Hoàng cung.

Lúc trở lại Vương phủ, Lưu Lăng tính toán thời gian, xem chừng hiện tại đã hơn mười giờ đêm. Buổi chiều chạy đi chạy lại tới đại doanh Kinh Kỳ, sau đó lại tiến cung gặp Hiếu Đế, tuy rằng không đến nỗi quá mệt nhưng vẫn có chút nhung nhớ chiếc giường lớn của mình.

Sáng sớm hôm sau điểm binh ở thao trường, từ Đô thành đến nơi đồn trú của đại doanh Kinh Kỳ cưỡi ngựa nhanh nhất cũng phải mất hơn nửa canh giờ, bởi vậy nên phải dậy từ rất sớm. Mọi việc cơ bản cũng đã an bài thỏa đáng, Lưu Lăng chỉ muốn về nhà tắm rửa rồi đi ngủ, sáng sớm ngày mai còn phải dậy đi giết người.

Lúc tới trước cửa Vương phủ, Lưu Lăng kéo mạnh dây cương, hộ vệ cũng trở nên khẩn trương. Huynh đệ Nhiếp Nhân Địch và Nhiếp Nhân Vương dừng ngựa bảo vệ phía trước Lưu Lăng, tay đều đặt sẵn trên đao.

Chỉ thấy trước cửa Vương phủ có một chiếc xe ngựa lẻ loi đang dừng ở đó.

https://thuviensach.vn

Dân thường ngoại trừ lúc cưới gả thì không được ngồi kiệu, cho nên xe ngựa liền trở thành phương tiện di chuyển của phần lớn người dân. Rất nhiều vương công đại thần cũng thích ngồi xe ngựa vì nó chắc chắn lại thoải mái hơn kiệu nhiều. Có điều nhìn chiếc xe ngựa này thì, đứng dưới ánh sáng của ngọn đèn trước cửa Vương phủ trông có vẻ vô cùng quái dị, bởi vì chủ nhân của nó chắc chắn là một vị nữ tử!

Tuyệt đối sẽ không có đại nam nhân nào trang trí cho xe ngựa của mình giống một chiếc xe hoa cả. Cửa xe treo một dải lụa đỏ, còn gắn không ít hoa tươi, nhìn kỹ một chút thì không khác gì xe hoa cả! Đương nhiên cái từ xe hoa này chỉ có Lưu Lăng hiểu được, nhưng phản ứng đầu tiên của hắn chính là hai chữ này.

Con ngựa kéo xe được buộc một đóa hoa vải màu đỏ chói diễm lệ vô cùng bắt mắt và lộng lẫy, trên thân cũng được khoác một mảnh lụa đỏ. Người đánh xe mặc trang phục màu đỏ, ngực cũng đeo một đóa hoa hồng màu đỏ đứng ở đó nhìn xung quanh, cỗ xe ngựa kia quả thực chính là một cỗ xe thuần một màu đỏ, hơn nữa còn trang trí thêm không ít hoa tươi.

Vậy nên, rất quái dị!

Bất kể là ai, mười một giờ đêm về đến nhà lại nhìn thấy trước cửa nhà có một chiếc xe ngựa toàn một màu đỏ thì đều sẽ cảm thấy kỳ dị, nếu nhát gan một chút thì chưa biết chừng còn có thể bị dọa cho sợ.

Lưu Lăng tuy rằng không phải là người kiên định đi theo chủ nghĩa duy vật, nhưng hắn cũng tin rằng cỗ xe ngựa kia chẳng phải thứ gì quỷ quái cả. Hắn thúc ngựa đi tới, huynh đệ Nhiếp thị theo sát phía sau. Đến trước cửa, một vài thị vệ chạy đến dắt ngựa, Lưu Lăng hỏi:

– Xe ngựa nhà ai vậy, sao lại dừng ở đây?

Một tên thị vệ vẻ mặt rất phấn khích, hắn ta nhịn một lúc lâu mới lên tiếng:

https://thuviensach.vn

– Hồi bẩm Vương gia, là xe ngựa của người nhà Tể tướng Lư Sâm, quý phủ Lư Sâm đại nhân, có người cầu kiến Vương gia.

Lưu Lăng ngạc nhiên, trước khi trở về còn nhìn thấy Lư Sâm đang trực ở phòng Quân Cơ, nếu có chuyện gì tại sao không ở bên ngoài tẩm cung đợi mình? Người nhà của lão chạy tới đây làm gì?

Lưu Lăng mang theo nghi vấn vào, mới đến cửa phòng khách thì đã nhìn thấy không ít nha hoàn tôi tớ đều đang tụ tập ở cửa nhìn vào trong phòng. Phan Kim Liên có thân người cường tráng chen chúc tận trong cùng, những tiểu nha hoàn và hạ nhân khác vây ở cửa xì xào bàn tán, không biết đang nói chuyện gì. Lưu Lăng hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ tôi tớ trong phủ sao càng ngày lại càng không có quy củ gì hết!

Thấy Vương gia đã trở lại, đám tôi tớ vội vàng quỳ xuống thi lễ, sau đó bỏ chạy như kẻ trộm.

Liễu Mi Nhi và Mẫn Tuệ đang ở trong phòng khách, thấy Lưu Lăng đã về thì nhanh chóng chạy ra đón. Lưu Lăng thấy hai người đều mang vẻ mặt mất tự nhiên, lại trưng ra nụ cười bất đắc dĩ. Lưu Lăng cười cười:

– Khách đến là ai vậy?

Liễu Mi Nhi mấp máy môi, cuối cùng mới nói:

– Vương gia tự mình xem đi.

Lưu Lăng trong lòng thầm nói, người này hôm nay làm sao vậy? Lạ quá.

Hắn đi vài bước vào phòng khách, vừa nhìn một cái thì cả người cứng ngắc đứng chôn chân ở cửa, không nhấc nổi bước tiếp theo. Liễu Mi Nhi và Mẫn Tuệ nhìn nhau cười khổ, vẻ mặt khó diễn tả thành lời.

https://thuviensach.vn

Một nữ tử mặc cát phục đang ngồi trên ghế trong phòng khách, đội mũ phượng. Nghe thấy tiếng Lưu Lăng nói chuyện, nữ tử che khăn lụa đỏ lả lướt đứng lên, chậm rãi đi lên phía trước vài bước, một tiểu nha hoàn mặc trang phục đỏ ở phía sau đỡ lấy nàng ta, mắt thì nhìn chằm chằm Lưu Lăng.

Nữ tử một thân cát phục kia đi tới vài bước:

– Nô gia Lư Ngọc Châu, xin thỉnh an Vương gia.

Tiểu nha hoàn kia cũng quỳ xuống, chỉ có điều ánh mắt nhìn Lưu Lăng có chút gì đó… vô tội.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nhà Có Con Gái Tốt

– Cô đây là?

Lưu Lăng vốn định nâng nữ tử tự xưng là Lư Ngọc Châu kia đứng dậy, nhưng do dự một lúc lâu vẫn không dám đưa tay ra. Cô nương này giờ này lại mặc một bộ quần áo như vậy đứng trong phủ của mình, có ý đồ gì đây?

– Đây là tiểu thư nhà chúng ta, là viên ngọc quý của Tể tướng đương triều Lư đại nhân.

Tiểu nha hoàn phía sau Lư Ngọc Châu có chút bất mãn nói.

Lưu Lăng bừng tỉnh đại ngộ, cái tên Lư Ngọc Châu này hắn đã từng nghe qua. Lúc đầu khi Hiếu Đế vừa mới đăng cơ đã từng muốn mai mối cho hắn, nhà gái chính là ái nữ của Lư Sâm, Lư Ngọc Châu! Có điều lúc đầu Lưu Lăng bởi vì đang lo lắng một vài chuyện mà lại thêm khẩn cầu của Lư Sâm, hắn vẫn luôn ậm ừ kéo dài, ai ngờ nữ tử này hôm nay lại tự đến tận cửa nhà mình.

– Tiểu thư xin hãy mau đứng lên.

Lưu Lăng khẩn trương nói.

Lư Ngọc Châu khẽ gật đầu ra hiệu, được tiểu nha hoàn đỡ đứng dậy. Nàng ta đang đội một chiếc khăn voan màu đỏ, cũng không nhìn thấy diện mạo như thế nào, cát phục che kín cả người nên cũng không biết dáng dấp ra sao, chỉ có điều lúc chuyển động thì dáng vẻ yểu điệu liền lộ ra.

https://thuviensach.vn

Nàng ta thấp hơn Liễu Mi Nhi một chút, lại cao hơn Trần Tử Ngư một chút. Nhìn vòng eo lắc lư nhẹ nhàng của nàng ta thì thân hình hắn là rất đẹp, hình như đầy đặn hơn Liễu Mi Nhi và Trần Tử Ngư chút ít, nhưng nhìn trước ngực thì thấy có vẻ nhỏ hơn Trần Tiểu Ngư, nói sao nhỉ, bộ ngực của Trần Tử Ngư quả thật hơi lớn, mà của Liễu Mi Nhi thì lại hơi nhỏ, còn Lư Ngọc Châu nhìn rất thoải mái, vừa đẹp!

Lưu Lăng ngây ra một lúc, mình đang làm cái gì đây, so sánh cái gì không biết.

Thấy hai mắt của vị Trung Thân Vương này không ngừng nhìn tới nhìn lui trên người tiểu thư nhà mình, tiểu nha hoàn có chút bất mãn mân mê miệng.

Lưu Lăng ngay lập tức phát hiện mình thất thố, trong lòng cũng có chút ảo não, hôm nay mình bị sao vậy? Người ta nói no ấm rồi thì sẽ nghĩ đến dâm dục, nhưng hắn rõ ràng còn chưa có ăn no mà… Chẳng lẽ hắn thật sự đã nhịn lâu đến hỏng cả người rồi sao?

– Tiểu thư, mời ngồi.

Lưu Lăng lễ độ nhường khách trước, ngay sau đó ngồi vào vị trí chủ nhà. Liễu Mi Nhi dâng trà mới lên, sau đó nhu thuận đứng phía sau Lưu Lăng. Có điều ánh mắt của nàng nhìn hướng tiểu thư Lư gia dường như mang theo địch ý không rõ ràng. Cảm giác của Lưu Lăng vô cùng minh mẫn, Liễu Mi Nhi mới đứng bên cạnh hắn, hắn đã ngửi thấy được mùi thuốc súng mờ nhạt.

Lư Ngọc Châu ngồi xuống rồi nói:

– Mạo muội tới quý phủ, mong Vương gia lượng thứ.

Thanh âm của nàng ta không trong trẻo như Liễu Mi Nhi, cũng không dịu dàng quyến rũ như Trần Tử Ngư mà lại có một chút khàn khàn tự

https://thuviensach.vn

nhiên, nhưng lại vô cùng dễ nghe, thanh âm này tựa như có thể trực tiếp truyền vào lồng ngực người khác. Lưu Lăng bị chất giọng này làm cho thất thần, trong lòng không khỏi nghĩ đến chuyện nếu thanh âm này mà nhẹ nhàng rên rỉ thì không biết tiêu hồn đến mức nào.

Ách…

Hôm nay ta làm sao vậy, vì sao vừa thấy Lư Ngọc Châu liền thất thố như vậy? Cái này cũng không thể hiện ngoài mặt mà chủ yếu là suy nghĩ trong lòng hắn…

– Ách… không biết tiểu thư có chuyện gì?

Lưu Lăng mạnh mẽ áp chế ý nghĩ xấu xa vừa rồi xuống, có chút xấu hổ hỏi. Không biết vì sao khi nói chuyện cùng cô nương này, hắn luôn có cảm giác như lâm vào đại địch.

– Vương gia, Ngọc Châu có một chuyện muốn hỏi.

Lư Ngọc Châu thản nhiên nói, từ giọng điệu của nàng ta có thể nghe ra được đây là một nữ nhân vô cùng dịu dàng, luôn mang theo hương vị mây trôi nước chảy.

Lưu Lăng nói:

– Xin tiểu thư cứ hỏi, nếu bổn Vương biết thì nhất định sẽ nói ra bằng hết.

Lư Ngọc Châu ngồi ở bên kia, dáng người đoan chính, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các được giáo dưỡng vô cùng tốt. Nhưng mà, tại sao lại thế? Lưu Lăng tự hỏi, tại sao hắn luôn có cảm giác nữ tử này vô cùng nguy hiểm?

Lư Ngọc Châu thản nhiên cười, mềm giọng nói:

https://thuviensach.vn

– Ngọc Châu nghe nói ngày mai Vương gia sẽ điểm binh ở võ trường, giờ ngọ sẽ lãnh binh xuôi Nam đúng không?

Lưu Lăng biến sắc. Đây tuy không phải là chuyện cơ mật gì, nhưng một tiểu thư khuê các lại nghe ngóng được, sự tình dường như có gì đó không bình thường. Chỉ là hắn làm sao biết được, vị đại tiểu thư họ Lư này hết sức để ý đến chuyện của hắn, ngày nào cũng phái tiểu nha hoàn ra ngoài thu thập tin tức của hắn mang về.

– Đúng vậy, có điều không biết tiểu thư làm thế nào lại biết được tin này?

Lưu Lăng trực tiếp hỏi.

Tiểu nha hoàn phía sau Lư Ngọc Châu khẽ hừ một tiếng:

– Tiểu thư nhà ta đương nhiên biết, tiểu thư ngày nào cũng căn dặn bọn hạ nhân phàm là biết được tin tức gì về Vương gia đều phải báo cho tiểu thư đầu tiên. Vương gia thích ăn cái gì, Vương gia thích y phục màu gì, hôm qua Vương gia đi đâu, ngày mai sẽ đi đâu đều là những điều mà tiểu thư nhà ta quan tâm nhất đấy. Chỉ là có người không biết thôi, uổng phí tâm ý của tiểu thư nhà ta!

– Ách…

Lưu Lăng lập tức á khẩu, không nói được gì.

Liễu Mi Nhi phía sau hắn hung hăng trợn mắt liếc tiểu nha hoàn kia một cái, ham muốn chiến đấu trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

– Huân Nhi, không được vô lễ.

Lư Ngọc Châu hơi nghiêng người nói.

– Vâng!

https://thuviensach.vn

Tiểu nha hoàn kia buồn bực gật đầu, không nói thêm nữa.

Lư Ngọc Châu nói:

– Ngọc Châu quả thật rất để ý đến mọi chuyện của Vương gia, Vương gia có biết tại sao không?

Tuy rằng cách một tầng khăn voan màu đỏ, Lưu Lăng vẫn cảm thấy được rõ ràng đôi mắt đẹp của Lư Ngọc Châu đang nhìn đăm đăm vào mình. Loại cảm giác này vô cùng không tốt, khiến hắn lại có thêm vài phần ảo giác đứng ngồi không yên.

– Bổn Vương… không biết.

Lư Ngọc Châu lại nói:

– Vương gia thật sự không đoán được sao?

Lưu Lăng chợt phát hiện mình đã mất thế chủ động, không ngờ lại bị một tiểu nữ tử bức đến nỗi tay chân luống cuống.

– Tiểu thư có chuyện gì, xin cứ nói rõ.

Lưu Lăng điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình một chút rồi nói.

Lư Ngọc Châu yếu ớt thở dài:

– Vì sao Vương gia lại cự tuyệt?

Không đợi Lưu Lăng đáp lại, Lư Ngọc Châu đã nói tiếp:

– Nhưng mà cho dù Vương gia cự tuyệt thì đó vẫn là ý chỉ của Bệ hạ, có thể kháng lại được sao? Cho dù Vương gia là Thân Vương, nhưng lời Bệ hạ nói chính là thánh chỉ, ngay cả người cũng không thể cãi lại. Ngọc Châu là một tiểu nữ tử, chỉ biết là quân vi thần cương, phu vi thê cương (*), nếu Bệ

https://thuviensach.vn

hạ đã gả Ngọc Châu cho Vương gia, vậy Ngọc Châu sinh ra là người của Vương gia, chết làm quỷ của Vương gia, tất cả đều tuân theo Vương gia, cho nên mới có thể quan tâm đặc biệt đến mọi chuyện của Vương gia như vậy.

(*) Nguyên bản còn có "phụ vi tử cương". Ý nghĩa của thuật ngữ này là chỉ ra 3 mối quan hệ lớn giữa người với người trong xã hội, làm nền tảng cho trật tự phong kiến: vua – tôi, cha – con, chồng – vợ. Tuyệt đối hóa vị trí chính phụ trong mỗi mối quan hệ: "Vua là giềng của bề tôi, cha là giềng của con, chồng là giềng của vợ". (Giềng là sợi dây lớn của lưới, giữ cho lưới được giăng ra.)

Lời này của nàng ta thực sự là đủ thẳng thắn, thẳng đến nỗi dọa cho Lưu Lăng nhảy dựng lên.

Lư Ngọc Châu đứng lên, chậm rãi bước hai bước:

– Vương gia, Ngọc Châu tuy rằng vô tài vô đức, nhưng từ nhỏ cũng đã đọc sách Thánh Hiền vài năm, tôn ti quân thần hay phu thê đều biết rõ, cho nên Vương gia yên tâm, Ngọc Châu nhất định sẽ hầu hạ Vương gia thật tốt.

Nàng ta càng nói càng trực tiếp:

– Ngọc Châu biết ngày mai Vương gia sẽ lãnh binh xuôi Nam, với tài năng của Vương gia thì nhất định có thể toàn thắng trở về. Chỉ có điều, trận này hiển nhiên không phải ngày một ngày hai là có thể chấm dứt, vậy nên Ngọc Châu không đợi được rồi. Nếu Vương gia không có ý định thú Ngọc Châu, vậy Ngọc Châu đành phải tự đem chính mình gả vào đây thôi.

Choang một tiếng, tách trà trên tay Lưu Lăng nhất thời bị buông lỏng, rơi xuống đất, kéo theo đó là cái cằm của hắn…

Cô nương này cũng quá trực tiếp đi!

https://thuviensach.vn

– Tiểu thư… đây… đây không hợp lễ nghi mà đúng không? Lệnh tôn có biết dự định của tiểu thư hay không?

Lưu Lăng xấu hổ nói.

Lư Ngọc Châu đáp:

– Nếu Ngọc Châu gả cho Vương gia thì Ngọc Châu chính là người của Vương phủ. Vừa rồi Ngọc Châu đã có nói, phu vi thê cương, hết thảy đều lấy Vương gia làm chủ, cho dù là cha… cũng không thể làm gì được. Chỉ cần Vương gia đáp ứng thì phụ thân sao có thể nói gì được nữa?

Nàng ta hỏi lại, vô cùng sắc bén.

Lưu Lăng im lặng, nghẹn họng.

Lúc này ý nghĩ trong đầu hắn là, con bà nó, bị người ta bức hôn rồi!

– Nhưng mà tiểu thư à, hôn nhân đại sự là mệnh của cha mẹ, lời của bà mối, cũng nên trịnh trọng một chút mới phải, tiểu thư làm thế này… có phải hơi qua loa đại khái không?

Tiểu nha hoàn tên Huân Nhi kia hừ lạnh một tiếng:

– Dù gì cũng là đại nam nhân, tiểu thư nhà ta còn không sợ, Vương gia sợ cái gì?

Lư Ngọc Châu trách mắng:

– Huân Nhi, lắm điều! Sao lại không có phép tắc như vậy!

Huân Nhi hoảng sợ, biết tiểu thư thật sự tức giận nên không dám nói gì nữa, chỉ có điều câu nói đó của Huân Nhi đã đánh thẳng vào lòng Lưu Lăng, khiến hắn hổ thẹn một phen. Đúng vậy, người ta là một cô nương còn

https://thuviensach.vn

không sợ, ta môt đại nam nhân thì sợ cái gì? Ta sợ cái gì đây? Sao lại không nghĩ ra thế này?

Lư Ngọc Châu nói:

– Bất kể thế nào, Ngọc Châu tâm đã quyết, trừ phi Vương gia cho người đem côn ra đánh, bằng không Ngọc Châu nhất định sẽ không rời khỏi đây. Chỉ có điều, Vương gia cho dù muốn hưu thê cũng phải có lý do chứ.

Nàng ta xoay người nói:

– Huân Nhi, bảo lão Ngô đánh xe về phủ trước đi, hôm nay ta không về.

Hai mắt Liễu Mi Nhi không tự chủ mà híp lại, nắm đấm nhỏ giấu sau ống tay áo. Nàng nghĩ thầm, nữ nhân này… mạnh mẽ quá!

Lưu Lăng khẩn trương đứng lên nói:

– Việc này không thể nóng vội, hay là trước hết xin tiểu thư cứ hồi phủ đã, đợi ngày mai Lư đại nhân xuất cung trở về thì ta lại bàn tiếp cũng không muộn. Tiểu thư yên tâm, bổn Vương nhất định sẽ cho tiểu thư một câu trả lời.

Lư Ngọc Châu giật mạnh khăn voan trên đầu xuống, để lộ khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết đang tức giận. Tướng mạo nàng ta tuy không tính là tuyệt mỹ, nhưng lại xinh đẹp hơn Trần Tử Ngư một chút. Chỉ là do tuổi còn nhỏ nên gương mặt khá phúng phính, cằm còn hơi nét bụ bẩm của trẻ thơ. Lúc này Lư gia đại tiểu thư giận đến thở dốc, bộ ngực nhỏ nhấp nhô liên tục, vô cùng đáng yêu.

– Trung thân Vương! Ta mặc kệ ngài có nói gì đi nữa, hôm nay ta sẽ không đi đâu hết!

https://thuviensach.vn

Nàng ta vừa chống eo vừa hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Lăng, làm gì có chút gì dịu dàng uyển chuyển của lúc trước, hoàn toàn là bộ dáng của một tiểu bá vương. Nàng ta mấp máy miệng, nói với nha hoàn của mình:

– Huân Nhi, đi, dọn dẹp phòng ngủ của Vương gia một chút, đêm nay ta sẽ vào ở! Ta cũng không tin đã tự đem mình gả đến đây rồi mà Vương gia còn nhẫn tâm trả ta về nhà!

Nàng ta nhìn Lưu Lăng nói:

– Nữ nhân lấy trinh tiết làm trọng, đêm nay thiếp tá túc ở Vương phủ, ngày mai sẽ về nói với phụ thân sau. Người đã là của Vương gia rồi, người khác sợ là cũng không muốn lấy thiếp nữa. Bởi vậy cho nên Vương gia hoặc là cưới thiếp, hoặc là Ngọc Châu chỉ còn có con đường chết mà thôi!

Lưu Lăng hít một ngụm khí lạnh, trong lòng tự nhủ, nữ nhân này thật dũng mãnh!

Huân Nhi ngượng ngùng đi tới, cẩn thận hỏi:

– Tiểu thư, thật sự phải làm như vậy sao?

Lư Ngọc Châu nói:

– Thật! Làm thật! Thiên chân vạn xác!

Huân Nhi càng dè dặt hỏi:

– Nhưng mà… phòng ngủ của Vương gia ở đâu?

– Ách…

Lư Ngọc Châu sửng sốt, lập tức nhìn qua Lưu Lăng, chỉ thấy tên đáng giận kia đang cười híp mắt nhìn mình. Nàng ta tức giận nói:

https://thuviensach.vn

– Đi, chúng ta đi tìm, ta không tin là không tìm được phòng ngủ của Vương gia. Nếu không tìm được thì cứ ngủ ngoài sân một đêm, ngày mai thức dậy sẽ vẫn là người của Trung Thân Vương!

Nàng ta bước đi, mũ phượng hà phi (*) trên người có chút vướng víu, khí thế dũng mãnh của nàng ta đột ngột bùng nổ, liền giật mạnh áo choàng các thứ rồi nhét vào tay Lưu Lăng, chỉ nói “Cầm giúp thiếp!”, sau đó đi nhanh ra bên ngoài.

(*) Hà phi: là một loại phục sức choàng vai của phụ nữ cổ đại, hàm ý chỉ vẻ diễm lệ như ráng mây ngũ sắc. Hình dáng của nó giống như một dải dài màu sắc rực rỡ. Một chiếc hà phi ngắn thì ba tấc hai phân, dài thì năm thước bảy tấc, lúc dùng thì quàng qua cổ, thả trước ngực, phía dưới có gắn vàng hoặc đá quý.

Liễu Mi Nhi há hốc miệng, lúc đầu là phát ngốc, sau đó là hưng phấn, cuối cùng là biến thành điên cuồng!

Nàng nhấc chân đuổi theo ngay lập tức, vừa chạy vừa hét:

– Tiểu thư đi thong thả, ta biết phòng ngủ của Vương gia ở đâu!

Lưu Lăng lập tức sụp đổ!

Hắn khóc không ra nước mắt, Lư đại nhân, ông đúng là nuôi được một đứa con gái tốt mà!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bồi Thường Cho Ta!

Lư Ngọc Châu mạnh mẽ thực sự không hồi phủ, Liễu Mi Nhi bận trước bận sau giúp nàng ta dọn dẹp phòng ngủ của Lưu Lăng. Mà điều khiến Liễu Mi Nhi cực kỳ chấn động chính là của hồi môn mà Lư đại tiểu thư mang đến không ngờ lại là binh khí đủ để treo đầy cả một mảng tường! Từ đại đao to bản nặng trên dưới một trăm cân đến ám tiễn nhỏ đến mức có thể giấu trong tay áo, cái gì cũng có đủ!

Thật không biết cái danh đại tiểu thư Lư gia uyển chuyển dịu dàng trong truyền thuyết là từ đâu mà có nữa.

Liễu Mi Nhi và Huân Nhi bận rộn không ngơi tay, giúp Lư Ngọc Châu chỉ sợ thiên hạ không loạn rửa mặt chải đầu, sau đó tân nương tử tự gả mình đi này tự động ngồi lên giường với khuôn mặt ửng hồng, rồi lại đội khăn voan lên lần nữa, lòng tràn đầy kỳ vọng ngồi yên một chỗ đợi phu quân trở về.

Thực ra ban đầu Liễu Mi Nhi chạy ra cùng nàng ta chỉ vì cảm thấy tò mò thú vị, nhưng sau khi nghe Lư Ngọc Châu nói chuyện, nữ tử đa sầu đa cảm này đã bị làm cho cảm động sâu sắc.

Lư Ngọc Châu kéo tay Liễu Mi Nhi nói:

– Mi Nhi muội muội, cảm ơn muội!

– Ta nhìn ra được Vương gia rất thương yêu muội, nhưng có một điều ta muốn muội hiểu. Có lẽ trong mắt muội, ta là một nữ nhân vừa vô liêm sỉ

https://thuviensach.vn

vừa thấp hèn, làm gì có ở đâu có nữ nhân tự mặc y phục của tân nương rồi chạy đến nhà nam nhân chứ?

– Mi Nhi, muội không biết chứ, là do ta sợ.

– Ta sợ lần này Vương gia lãnh binh xuôi Nam thì ta sẽ không còn được gặp lại chàng nữa!

– Quân Chu hùng mạnh, Đại Hán chúng ta lại suy yếu đã lâu, Vương gia cho dù là anh tài dụng binh như thần, nhưng đối mặt với cuộc chiến có thực lực chênh lệch lớn như vậy thì phần thắng cũng là vô cùng nhỏ. Lúc trước Bệ hạ gả ta cho Vương gia, muội có biết ta vui mừng như thế nào không? Từ lúc còn nhỏ, ta chính là nghe những câu chuyện về Vương gia mà lớn lên đấy. Lần đầu tiên nghe đến tên của Vương gia là sáu năm trước, lúc đó ta chỉ mới mười tuổi, nhưng lúc đó ta đã biết, Vương gia là một đại anh hùng có thể đánh cho kẻ thù xâm phạm Đại Hán ta tan tác!

– Theo thời gian, ta lớn lên, hình bóng Vương gia cũng đã khắc sâu vào tâm trí ta. Chuyện vui vẻ nhất mỗi ngày của ta chính là khi bọn hạ nhân nghe được tin tức gì liên quan đến Vương gia, hoặc là bọn họ nói với ta hôm nay Vương gia lại lên triều như bình thường, chỉ cần như thế thôi ta đã cảm thấy thật sự an bình. Nếu một ngày không có tin tức của Vương gia, ngay cả cơm ta cũng nuốt không trôi.

– Vương gia là anh hùng, đại anh hùng, cho nên từ nhỏ ta đã không thích những món đồ nữ công, ta cũng đam mê vung đao múa gậy đấy. Phụ thân không cho ta ra khỏi nhà, ông ấy sợ người ta chê cười ta, cũng không cho phép ta luyện võ, nhưng ta vẫn cứ nhất quyết tập. Ta biết sau này ta chỉ có thể là nữ nhân của Vương gia, cho nên ta phải luyện công, hy vọng có thể giúp được chàng.

– Sau đó nữa, ta lại nghe nói Bệ hạ gả ta cho Vương gia, muội có biết ta vui mừng đến mức nào không?

https://thuviensach.vn

– Muội có biết không?

Liễu Mi Nhi có thể tưởng tượng và cảm nhận được Lư Ngọc Châu là một nữ nhân si tình.

Tính cả tiểu nha hoàn Huân Nhi ở bên trong, ba nữ nhân ngồi trong phòng ngủ của Lưu Lăng khóc như mưa như gió. Thực ra lúc đầu Liễu Mi Nhi đưa Lư Ngọc Châu đến đây cũng là có ý đồ sẵn, bởi vì cô biết Lưu Lăng bình thường đều ngủ ở thư phòng chứ không về đây.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy nội tâm chân thật của Lư Ngọc Châu, cô lại thấy hối hận.

– Tiểu thư, người ở đây đợi một lát, nô tì đi xem Vương gia thế nào.

Liễu Mi Nhi nói với Lư Ngọc Châu câu này xong thì chạy trối chết như kẻ trộm. Cô sợ, thật sự rất sợ. Bây giờ cô đã biết trên thế gian này cũng không phải chỉ có mỗi mình đối tốt với Vương gia. Có một nỗi lo sợ phát ra từ tận tâm can, cô hy vọng Vương gia có thể tiếp nhận Lư Ngọc Châu, lại sợ mình mất đi Vương gia.

Tâm lý hoảng loạn đi đến thư phòng của Lư Lăng, Liễu Mi Nhi không gõ cửa, cũng không nói gì, chỉ im lặng cúi đầu đi vào giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì.

Bởi vì cần phải có trạng thái tinh thần tốt nên Lưu Lăng đã đi ngủ, chỉ có điều Lư Ngọc Châu đến nên khiến cho Lưu Lăng vốn đã thiếu ngủ giờ lại càng không thể chợp mắt. Hắn không phải không nghĩ tới việc sai người đưa Lư Ngọc Châu hồi phủ, nhưng nếu như vậy sẽ khiến Lư đại tiểu thư xấu hổ vô cùng. Nàng là một người con gái đã lấy hết dũng khí để đến tìm mình, nếu mình cứ như vậy đưa nàng về, còn không bằng cự tuyệt trực tiếp để nàng dễ tiếp nhận một chút.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng đã định phái người vào cung báo cho Lư Sâm biết, chỉ có điều làm thế có ích gì?

Lư Sâm đang trực ở phòng Quân Cơ, tuyệt nhiên không thể phân thân được. Còn nếu nói chuyện này cho lão biết thì chỉ sợ khiến vị lão nhân lớn tuổi vốn đã chịu nhiều áp lực này thêm mệt mỏi tinh thần. Nếu xảy ra sơ suất gì, Lưu Lăng cũng không đành lòng.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được biện pháp giải quyết nào tốt, Lưu Lăng không khỏi thở dài.

Thật ra… Lư Ngọc Châu cũng đẹp quá đi.

Lưu Lăng mỉm cười, đôi mắt trong đêm tối có vẻ sáng hơn bình thường.

Nam nhân bình thường đều sẽ thích nữ nhân xinh đẹp, đương nhiên Lưu Lăng cũng không phải ngoại lệ. Dù sao thì triều đình lục đục và chiến trường sinh tử cũng không phải là cuộc sống mà hắn muốn, chỉ có mình hắn biết hắn muốn có cuộc sống tự do tự tại giống như Vi Tiểu Bảo trong Lộc Đỉnh Ký, trái ôm phải ấp kiều thê mỹ thiếp, sinh con dưỡng cái nối dõi tông đường, tìm một nơi non xanh nước biếc rời xa chốn thị phi ồn ào, sống trong đào hoa khoái hoạt an nhàn đến mức nào chứ?

Cứ nghĩ đến là lại cảm thấy thật tốt đẹp, nếu như thật sự có thể sống như vậy thì mới là tốt nhất. Dã chiến trong vườn đào? Bên dòng suối nhỏ? Bãi cỏ trên sườn núi? Hay là dã chiến dưới ánh trăng đây?

Lưu Lăng lắc mạnh đầu, bỉ ổi! Quá bỉ ổi rồi!

Trong đầu không biết là nghĩ toàn những thứ gì nữa, tại sao ngoài dã chiến lại không nghĩ được việc gì khác chứ? Thật ra… hai người, hoặc ba người cùng làm cũng rất mê người nha…

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ đến đây, cửa phòng chợt phát ra một tiếng động rất nhỏ. Lưu Lăng hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy một dáng người quen thuộc, đang đi đến đây dưới ánh trăng trong veo. Thân ảnh của người đó trông có vẻ bất lực, khiến cho người ta yêu thương. Cô cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì, đi vào phòng mà không nói câu nào.

Lưu Lăng khẽ cười, cô gái này, lúc nào cũng khiến hắn an tâm như vậy. Mỗi lần về đến nhà nhìn thấy cô ấy, cảm giác ấm áp chỉ có gia đình mới có khiến Lưu Lăng lưu luyến quên về. Nghĩ đến mấy năm nay có cô gái này bồi bên cạnh, Lưu Lăng chợt phát hiện hạnh phúc kỳ thực ở ngay bên cạnh, vươn tay ra là có thể chạm tới.

Hắn cũng không nói gì, chỉ là nhìn Liễu Mi Nhi từng bước đi đến trước giường mình. Lưu Lăng khẩn trương nhắm mắt lại, giả vờ như đang ngủ say.

Liễu Mi Nhi đứng bên giường, lẳng lặng nhìn Lưu Lăng. Bất tri bất giác, trên mặt cô đã vương đầy nước mắt. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn nam nhân chiếm cứ tâm trí mình, yên lặng rơi nước mắt.

Một giọt nước mắt mang hơi ấm của cô nhẹ nhàng rơi xuống mặt Lưu Lăng, khiến hắn hoảng hốt. Tại sao nàng khóc? Chẳng lẽ có ai bắt nạt? Lẽ nào là Lư Ngọc Châu kia?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Lăng không nén được tức giận. Cho dù ngươi là nữ nhi nhà Tể tướng, cho dù ngươi được Bệ hạ ban hôn, nhưng ai cho ngươi có quyền ức hiếp Liễu Mi Nhi?! Hắn vừa định mở miệng, lại nghe thấy người kia thì thầm điều gì đó. Hắn theo bản năng im lặng, lắng nghe.

– Vương gia? Người có biết không?

Liễu Mi Nhi thì thầm:

https://thuviensach.vn

– Ngọc Châu tiểu thư thực sự rất tốt… tốt hơn Mi Nhi nhiều lắm.

Cô nhỏ giọng thuật lại những gì Lư Ngọc Châu đã kể, sau đó mang vẻ mặt sầu thảm ngắm nhìn gương mặt tuấn lãng của Lưu Lăng. Cô nức nở:

– Ngọc Châu tiểu thư là thật lòng với Vương gia, người có cô ấy ở bên cạnh, Mi Nhi… Mi Nhi cũng yên tâm. Chỉ cần Ngọc Châu tiểu thư tốt với Vương gia, Mi Nhi còn có yêu cầu gì hơn nữa đây?

– Chỉ cần Vương gia có thể hạnh phúc, Mi Nhi cho dù chỉ có thể đứng nhìn từ xa cũng đã thỏa mãn rồi.

Thanh âm của cô rất nhẹ, nếu Lưu Lăng không cẩn thận nghe thì dường như sẽ không nghe rõ được hết. Nghe Liễu Mi Nhi nói chuyện về Lư Ngọc Châu, trong lòng Lưu Lăng thật sự bị chấn động. Một cô gái ngay từ nhỏ đã xem mình là thần tượng, là phu quân, làm sao cho thể khiến người ta không cảm động được đây? Mà so với chấp nhất của Lư Ngọc Châu, ý muốn buông tay của Liễu Mi Nhi lại khiến hắn cảm động hơn.

Thâm tâm cô hiểu được nói cho cùng thì cô chẳng qua cũng chỉ là một nha hoàn, xét thân phận địa vị vĩnh viễn cũng không xứng với Vương gia. Cho dù Lưu Lăng thích cô, yêu cô, dù sao hắn cũng là Vương gia, là Thân Vương cao cao tại thượng, mà Liễu Mi Nhi lại chỉ là một tiểu nha hoàn, còn có thể cầu gì hơn đây?

Thế nhưng Lư Ngọc Châu lại khác, nàng ta là hòn ngọc quý trên tay Tể tướng đương triều, lại được chính Hoàng thượng ban hôn với Vương gia. Nữ nhân như vậy mới thích hợp làm người của Vương gia. Thân phận nàng cao quý, dung mạo lại xinh đẹp, nàng vì Vương gia mà vung đao múa gậy, quan trọng nhất là thật lòng yêu Vương gia. Sau này Vương gia có một nữ nhân như vậy ở bên cạnh, Liễu Mi Nhi cũng biết mình phải lựa chọn thế nào.

Vậy thì buông tay thôi!

https://thuviensach.vn

Buông tay với những ảo tưởng của bản thân suốt mấy năm qua, buông tha cho giấc mơ của chính mình!

Quyết định này của Liễu Mi Nhi lại khiến trong lòng Lưu Lăng nổi sóng, khó có thể bình tĩnh.

Đây là một cô gái rất tốt, nếu ở xã hội hiện đại thì chỉ sợ bên người đã có vô số thanh niên tài tuấn vây quanh. Cô sẽ có vô số lựa chọn, mà cái nào cũng có thể khiến cho cô hạnh phúc. Mà ở hiện tại, suy nghĩ của cô lại đặt toàn bộ lên người mình, Lưu Lăng sao có thể không cảm động được?

Liễu Mi Nhi nhẹ giọng nói:

– Vương gia, trong lòng Mi Nhi thủy chung chỉ có một người, mặc kệ tương lai có như thế nào, trong lòng Mi Nhi cũng sẽ không có người khác. Cho dù, cho dù cả đời làm nha hoàn trong Vương phủ, hầu hạ Vương gia đến hết đời là Mi Nhi đã thỏa mãn lắm rồi. Chỉ xin Vương gia sau này ngàn vạn lần đừng đuổi Mi Nhi ra khỏi phủ, nếu như vậy, Mi Nhi cũng chỉ có thể đi tìm cái chết mà thôi.

Nghe cô nói xong những lời này, trái tim Lưu Lăng giống như bị kim đâm mạnh.

– Nha đầu ngốc, ta sao có thể đuổi nàng đi được? Mặc kệ là lúc nào, nàng trong lòng ta cũng là một người con gái thanh thuần khiến ta si mê.

Lưu Lăng lập tức ngồi dậy, nhìn vào mắt Liễu Mi Nhi nói.

Liễu Mi Nhi bị dọa liền thở nhẹ một tiếng, nói:

– Vương gia, nô tì cứ tưởng… nô tì cứ tưởng Vương gia đang ngủ.

Cô bối rối đứng lên.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng vươn tay kéo người con gái khiến hắn đau lòng lại, hai cánh tay to hơi dùng lực ôm lấy thân hình mềm mại kia vào lòng. Hắn cúi đầu, nhìn ánh mắt bối rối của Liễu Mi Nhi rồi nhẹ nhàng cười nói:

– Vốn đang ngủ thật đấy, nhưng có người cố tình chạy đến phòng ta ngồi khóc, nước mắt rơi trên mặt ta, ta sao có thể ngủ được chứ?

Liễu Mi Nhi bất an nhúc nhích thân người, áy náy nói:

– Vương gia, thật xin lỗi… Mi Nhi chỉ là…

– Chỉ là cái gì?

Lưu Lăng cười hỏi.

– Chỉ là…

– Mặc kệ chỉ là cái gì, nếu nàng đã phạm sai lầm thì phải bị trừng phạt nghiêm khắc.

– Mi Nhi biết tội…

– Tốt lắm. Bây giờ nàng có hai con đường để lựa chọn, bởi vì quấy nhiễu bổn vương ngủ nên bổn vương rất tức giận, quyết định trục xuất nàng khỏi Vương phủ.

– Đừng! Đừng mà! Vương gia muốn trách phạt Mi Nhi như thế nào cũng được, chỉ là nghìn vạn lần đừng đuổi Mi Nhi đi, van cầu Vương gia, nghìn vạn lần đừng đuổi Mi Nhi.

– Vậy được, còn có con đường thứ hai. Nàng đã quấy rầy bổn vương ngủ, vậy phải bồi thường cho bổn vương một giấc mộng đẹp!

– Hả? Giấc mơ cũng có thể bồi thường sao?

https://thuviensach.vn

– Rất đơn giản! Ngủ cùng ta là được!

– A!

Đường phân cách hoa lệ

PS. Chương sau rất hot, mời các vị chuẩn bị tâm lý thật tốt.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Mùa Xuân Đầu Tiên

Lưu Lăng nhẹ nhàng ôm hai gò má xinh đẹp ướt át của Liễu Mi Nhi, nhìn đôi mắt thanh thuần như nước, bên trong như có sương mờ và xuân tình khiến Lưu Lăng muốn ngừng mà không ngừng được.

Mặt Liễu Mi Nhi nóng như lửa, lại đỏ bừng như thế khiến cho người ta mê muội. Bởi vì khẩn trương, đôi lông mày lá liễu hơi nhíu lại, chiếc mũi nhăn lại rất đáng yêu. Miệng nàng hơi mở rộng, hơi thở dồn dập, lại bướng bỉnh và mạnh mẽ mở mắt nhìn người nam nhân mà mình âu yếm này, lửa nóng trong ánh mắt hắn khiến cho nàng tâm hoảng ý loạn.

Lưu Lăng cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Liễu Mi Nhi. Môi hắn xẹt qua vầng trán trơn bóng của Liễu Mi Nhi, không có một chút hơi ấm, chỉ có điều nụ hôn đó đối với Liễu Mi Nhi lại khiến nàng khẩn trương trên trán rịn ra mồ hôi. Hắn nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng, nụ hôn này, rốt cục khiến cho Liễu Mi Nhi nhắm hai mắt lại.

Dần dần, rốt cục Lưu Lăng cũng tìm được môi Liễu Mi Nhi, hơi thở gấp rút phả ra từ chiếc miệng anh đào nhỏ. Nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Liễu Mi Nhi, Lưu Lăng cười cười, ngay sau đó một nụ hôn phủ kín lên chiếc miệng nhỏ.

Liễu Mi Nhi ưm lên một tiếng, nép trong lồng ngực Lưu Lăng. Thân thể nàng nhẹ nhàng run rẩy, đôi tay dang ra như muốn bắt lấy cái gì, ở trong không trung khua khoắng hai cái, lập tức ôm chặt lấy lưng hổ của Lưu Lăng. Hai người gắt gao ôm chặt lấy nhau, hoà hợp như vậy, hoàn mỹ như vậy.

https://thuviensach.vn

Một bàn tay Lưu Lăng, tự nhiên đặt trên bờ mông khiến hắn mê luyến của Liễu Mi Nhi. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve lên đường cong hoàn mỹ kia, cảm nhận được độ ấm và sự mềm mại. Đầu lưỡi hai người giống như linh xà ở một chỗ quấn lấy nhau, tay Lưu Lăng dùng sức nắm chặt, bắt được một mảng mông Liễu Mi Nhi, tuỳ ý nhào nặn, chà xát tới lui.

Đó là một loại cảm xúc tuyệt vời biết bao, cảm giác này khiến thân mình Lưu Lăng không khỏi run lên!

Mà Liễu Mi Nhi, sớm đã quên đi chính mình. Nàng chỉ cảm thấy mình dường như đang ở giữa đám mây, toàn thân nhẹ tênh tất cả đều dựa vào trong lồng ngực Lưu Lăng. Đầu lưỡi Lưu Lăng bắt đầu hôn lên cần cổ trắng nõn của nàng, cái loại cảm giác tê dại kích thích này khiến Liễu Mi Nhi quên hết tất cả!

Khi Lưu Lăng nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo trước ngực nàng, một bàn tay tiến vào sờ soạng cầm nắm lấy nơi cao ngất, có lẽ là sợ hãi, có lẽ là phóng thích, Liễu Mi Nhi không kìm nổi nhẹ giọng rên lên một tiếng. Tiếng rên rỉ này, đánh nát tia lý trí cuối cùng còn sót lại của Lưu Lăng. Hắn liền như mãnh thú đói khát đến từ Hồng Hoang viễn cổ, phá tan tất cả gông xiềng, rốt cục không thể ngăn cản được.

Tay của hắn giống như có ma lực, rút hết tất cả khí lực trên người Liễu Mi Nhi. Hai chân nàng mềm nhũn nằm trong lòng Lưu Lăng, tuỳ ý để mặc Lưu Lăng đòi lấy.

Chỉ có điều, đột nhiên nàng cảm nhận được có một vật thô ráp đặt ở chính giữa hai mông nàng. Vật đó vô cùng nóng, cứng rắn dị thường. Ở trên mông nàng hết sức khó chịu, mà vật kia như vật thể sống, cứ đôi lúc lại nhúc nhích nhúc nhích!

Vật nóng như lửa kia, tựa như một con nộ long, đang tìm kiếm một nơi đột phá.

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi không biết vật kia là gì, hiểu biết của nàng đối với chuyện tình giữa nam nữ hoàn toàn trống rỗng. Trong đầu căn bản cũng không có kiến thức về phương diện này, nàng có thể làm, chỉ là dựa vào cảm giác phối hợp cùng với sự đòi hỏi không ngừng của Lưu Lăng.

Tay Lưu Lăng, môi của hắn, đầu lưỡi của hắn, làm cho nàng mê say. Nàng thậm chí còn có ảo giác như đang cưỡi mây, tất cả đều giống như không chân thực. Nhưng, từ những phản ứng trên cơ thể mình lại khiến cho nàng vô cùng xấu hổ và giận dữ, trên ngực truyền đến một trận kích thích khiến cho nàng gần như không kìm nổi lại muốn phát ra tiếng kêu rên rỉ.

Nàng chỉ có thể ôm thật chặt Lưu Lăng, gắt gao ôm lấy.

Lưu Lăng lúc này, cũng sớm bị dục vọng chiếm lấy tâm hồn. Hiện tại hắn đang không có chút e dè, không để ý đến Liễu Mi Nhi bất quá mới chỉ là thiếu nữ mười bảy tuổi, còn là một cô gái nhỏ đang tuổi thanh xuân, hắn chỉ muốn chiếm lấy! Tất cả lễ pháp, tất cả đạo đức trói buộc, đều cút hết đi! Nếu hai người yêu nhau, còn để ý đến mấy cái đó làm gì?

Thời điểm Lưu Lăng đem tất cả y phục trên người Liễu Mi Nhi trút xuống, ánh trăng sáng xuyên thấu qua cửa sổ kia rơi lên trên một cơ thể xinh đẹp khiến cho người ta phải huyết mạch sôi trào. Thân thể của nàng như bạch ngọc mỡ dê lại nhiệt tình như lửa, cơ thể trắng nõn kia, đường cong hoàn mỹ kia, khiến Lưu Lăng mất đi ý thức trong nháy mắt!

– Đẹp! Quá đẹp!

Nàng ngượng ngùng nhắm mắt lại, hai tay không biết nên che chỗ nào, chỉ có thể co quắp đặt ở hai bên thân mình. Cơ thể nàng toát ra nhiệt lượng và sức hấp dẫn, khiến cho nàng giây phút này giống như một nữ thần!

Hai đỉnh cao ngất, mềm mại mà không mất sự co dãn. Trên đỉnh núi, hai nụ hoa kia nhẹ nhàng rung động và, màu hồng phấn mê luyến, tự mình nhô lên đầy kiêu ngạo.

https://thuviensach.vn

Cái bụng bằng phẳng sạch sẽ, không có một vết sẹo lồi. Bờ eo tinh tế của nàng, theo độ cong dịu dàng của phần eo, tách ra cái mông hoàn mỹ sáng bóng mê người. Hai cái đùi thẳng tắp thon dài quấn sát lấy nhau, che lại một chút chốn đào nguyên màu đen ẩn núp.

Ánh mắt Lưu Lăng đỏ ngầu, hô hấp càng ngày càng dồn dập! Hắn lúc này, là một đầu mãnh thú có thể nuốt vào vạn vật của thế gian!

Cũng không nhịn được nữa, hắn đem quần áo trên người cởi bỏ lung tung, Lưu Lăng đặt mình lên trên Liễu Mi Nhi tựa như tiên tử thuần khiết kia. Hắn nhẹ nhàng tách đôi đùi đẹp của nàng ra, cả người nằm trên thân thể nàng.

– Mi Nhi?

– Dạ?

– Nàng sợ sao?

– … Mi Nhi … Đừng sợ!

Lưu Lăng cười cười, lại hôn khắp người Liễu Mi Nhi. Hắn dùng tay nâng hai chân Liễu Mi Nhi, đem vật như con nộ long hừng hực lửa nóng của mình nhắm ngay đi xuống. Những hành động này, trước đây Lưu Lăng cũng chưa từng làm. Bao gồm cả trong kiếp trước, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc như thế này với một nữ nhân xinh đẹp.

Chỉ có điều, một chút động tác này đều là tự nhiên như vậy, đây là bản năng của nam nhân, không cần người khác phải dạy.

Hắn cảm nhận được khu vườn bí mật của Liễu Mi Nhi, nhiệt độ từ trong động truyền đến, hắn hít một hơi thật sâu. Sau đó thân thể hắn mạnh mẽ đẩy xuống thật sâu!

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, một loại khoái cảm không thể hình dung chạy thẳng vào não Lưu Lăng! Như lửa nóng phá tan ngăn trở, tiến vào nơi chặt chẽ nóng ướt trong cơ thể, hắn cảm thấy mình đang đi vào chốn thiên đường!

A!

Hai người gần như đồng thời phát ra tiếng rên rỉ khó có thể tự kiềm chế.

Cơ thể Liễu Mi Nhi cứng đờ, tay nàng ôm chặt lấy phía sau lưng Lưu Lăng. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể chống cự được thân thể tê liệt đau đớn! Loại thống khổ này, khiến cho nàng gắt gao cắn chặt môi.

Lưu Lăng nhẹ nhàng hôn lên mồ hôi trên trán nàng và nước mắt ở hai khoé mắt, ở bên tai nàng dịu dàng nói những lời ngọt ngào. Dần dần Liễu Mi Nhi cũng buông lỏng xuống, nhưng ngay lúc nàng vừa mới thả lỏng, Lưu Lăng lại một lần nữa mạnh mẽ đem khối lửa nóng khổng lồ xuyên vào tận cùng!

Không có đèn, chỉ có ánh trăng.

Hai thân thể quấn vào nhau triền miên vô cùng, dường như ánh trăng cũng thẹn thùng cho cảnh xuân mê người này, kéo một mảng mây trắng lại, che giấu khuôn mặt đỏ bừng của nó.

Lư Ngọc Châu đã đợi một đêm, nàng vẫn quật cường như cũ ngồi đợi trên giường trong phòng ngủ của Lưu Lăng, chưa từng ngủ một phút. Huân Nhi đang nằm ngủ trên bàn, miệng nhỏ của nàng ta còn mấp máy dường như đang nói mớ, rõ ràng còn một chút nước miếng trên khoé miệng đáng yêu của nàng.

Lư Ngọc Châu tự mình vén khăn voan, nhìn sắc trời không rõ bên ngoài. Nàng thở dài, có chút u oán lẩm bẩm: – Người vẫn là không dám trở về, chỉ có điều, như vậy có thể khiến ta buông tha cho người sao?

https://thuviensach.vn

Nàng chậm rãi đứng lên, giãn ra một chút vòng eo nhức mỏi vì ngồi cả đêm. Đi đến trước bàn trang điểm, nàng buông mái tóc đen như thác nước của mình xuống. Nàng tự tay cấm lấy lược, chậm rãi chải mái tóc mềm mại, rồi bới thành kiểu tóc biểu hiện cho việc đã kết hôn. Thay một bộ quần áo, sau khi rửa mặt xong, nàng nhìn sắc trời trắng bệch bên ngoài cười cười.

Huân Nhi mở hai mắt vẫn buồn ngủ như phủ sương mờ của mình, nhìn tiểu thư của mình nói: – Tiểu thư, người thực sự cả đêm không ngủ ạ.

Lư Ngọc Châu hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực lên, gằn từng tiếng nói với Huân Nhi: – Huân Nhi, về sau… không được gọi ta là tiểu thư, gọi Vương phi!

Liễu Mi Nhi cũng là một đêm không ngủ, Lưu Lăng điên cuồng nửa đêm lại đòi hỏi khiến nàng thật sự có chút không chịu nổi. Nàng nhẹ nhàng cử động, tiếp đó một loại cảm giác nhức mỏi trướng đau truyền đến. Nàng hơi nhíu mày, lặng lẽ di chuyển cơ thể mình.

– Nàng một đêm không ngủ?

Lưu Lăng nằm trong ngực nàng mở to mắt hỏi.

Liễu Mi Nhi ngượng ngùng gật gật đầu, nàng sao có thể ngủ được? Nhớ tới những chuyện Vương gia làm với mình đêm qua, Liễu Mi Nhi xấu hổ gần như muốn tìm một kẽ đất chui vào.

Nhìn dáng vẻ kẻ phạm tội ngượng ngùng của nàng, Lưu Lăng khẽ cười cười: – Hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, cũng không cần theo ta đi phía Nam nữa, yên tâm ở nhà chờ ta, được không?

Thần sắc Liễu Mi Nhi biến đổi, không biết nên nói cái gì.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng đoán được tâm sự của nàng, hắn ôm mặt Liễu Mi Nhi hôn một cái nói: – Nàng đứa nhỏ ngốc nghếch này, có phải sợ ta không cần nàng rồi? Thân thể nàng hiện giờ như vậy, có thể lặn lội đường xa sao? Ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, yên tâm, Vương gia nhà nàng anh minh thần võ, không bao lâu sẽ trở lại đấy!

– Nhưng…

Liễu Mi Nhi cúi đầu nói.

– Bất kể là cái gì? Hiện tại nàng đã là nữ nhân của ta rồi, "chồng là giềng của vợ", chẳng lẽ lời nói của ta nàng đều không nghe sao?

Lưu lắng cố ý tỏ vẻ nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói.

– Không phải… Mi Nhi… Mi Nhi chỉ muốn từng giây từng phút đều được ở bên cạnh Vương gia.

Lưu Lăng thân mật day day hai má của nàng nói: – Đợi ta đi, chiến trường không phải nơi nữ nhân nên đến. Ngoan ngoãn ở trong nhà, sắp xếp mọi việc trong nhà thoả đáng, như vậy chính là giúp ta rồi.

Liễu Mi Nhi chỉ có thể gật gật đầu, hết sức không nỡ.

Lưu Lăng cười ha hả, kéo chăn nhảy ra khỏi giường, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Hắn thân mình loã thể, một thân da thịt màu đồng cổ vào buổi sáng đặc biệt hấp dẫn người khác. Liễu Mi Nhi bị động tác này của hắn làm cho hoảng sợ, cúi đầu không dám nhìn thân thể của Lưu Lăng.

Lưu Lăng duỗi lưng một cái, tuy rằng cả đêm cật lực lao động, nhưng không hiểu vì sao, không ngờ lúc thức dậy tinh thần lại sảng khoái như vậy!

https://thuviensach.vn

Liễu Mi Nhi chịu đau, từ trên giường đứng dậy giúp Lưu Lăng mặc quần áo. Lưu Lăng vỗ vỗ khuôn mặt xinh đẹp của nàng nói: – Không cần ra khỏi cửa, để bọn hạ nhân nhìn thấy không tốt.

Liễu Mi Nhi biết đây là Lưu Lăng thay mình suy nghĩ, dù sao như vậy đi ra ngoài bị bọn hạ nhân nhìn thấy mà nói, sẽ truyền ra không ít tin đồn.

Nàng gật gật đầu, đưa mắt nhìn Lưu Lăng bước đi ra khỏi phòng.

Đi ra ngoài cửa, Lưu Lăng hít thật sâu một hơi không khí mát mẻ của buổi sáng sớm. Chỉ cảm thấy bên trong cơ thể có một cỗ khí lực dùng không hết, chưa từng có cảm giác sảng khoái như vậy. Lúc đi đến đại viện, hắn phát hiện kể cả huynh đệ Nhiếp thị cùng đám thị vệ, còn có cả năm trăm Cấm quân mũ giáp sáng lóa đã xếp hàng đang đợi hắn.

Lão Ngô quản gia tay đang cầm áo giáp của Lưu Lăng đứng bên cạnh Hồng Sư Tử cao lớn, vẻ mặt nghiêm trang.

Lưu Lăng cũng không mặc khôi giáp, chỉ một thân Vương phục màu xanh đậm, bên hông đeo bảo kiếm Hiếu Đế ngự ban. Một tên thị vệ đem khôi giáp của hắn vác ở sau lưng, theo Lưu Lăng và mọi người cùng nhau lên ngựa.

– Vương gia … Lư tiểu thư sáng sớm đã rời đi, không biết đi nơi nào.

Lão Ngô ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng nói cho Lưu Lăng biết.

Lưu Lăng gật gật đầu, thầm nghĩ rằng có lẽ là nàng ta đợi mình một đêm, sáng sớm tức giận đã đi về Lư phủ. Đối với người con gái này, trong lòng Lưu Lăng chỉ cảm thấy thật áy náy. Chỉ có điều lúc này cũng không phải lúc suy xét chuyện nữ nhi tình trường, nếu đã lên ngựa, dẫn binh, vậy thì tất cả đều lấy việc quân làm trọng!

Hắn vung tay lên nói: – Đi thôi! Đi thao trường!

https://thuviensach.vn

PS: Chương sau rất bạo lực, xin hãy chuẩn bị kỹ lưỡng.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 75+1: Năm Trăm (1)

Trống trận hùng hồn dồn vang, từng đội binh lính chỉnh tề đi đến thao trường, từng nhóm trật tự đi vào dưới sự chỉ huy của các Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, không khí trang nghiêm khiến lòng người kinh hãi.

Ở một bên điểm tướng đài, Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu, Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân và Hổ Đình Hầu Lưu Mậu xếp thành một hàng, ngồi trên ghế nhìn binh lính xếp hàng trên thao trường. Ba người bọn họ đều là những tướng lĩnh dày dặn kinh nghiệm trên chiến trường, lúc này ngồi ở vị trí kia lại mang theo một cỗ uy nghiêm không nói được thành lời.

Thống lĩnh đại doanh Kinh Kỳ Trần Viễn Sơn dẫn theo hai vị tướng quân Đỗ Uy và Triệu Bá ngồi trên lưng ngựa nhìn từng đội nhân mã trật tự tiến vào, trong lòng cảm thấy yên tâm. Quân lệnh của Trung Thân Vương, ai dám cãi lời? Nhân mã của đại doanh Kinh Kỳ là một tập hợp không tồi, điều này khiến y vô cùng an tâm.

Quay đầu nhìn Cấm quân ở bên kia, hai người Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên và Vệ Quốc tướng quân Tôn Thắng cũng đã ngồi ngay ngắn trên yên ngựa ở trên cầu, thần sắc trang nghiêm quan sát Cấm quân tập kết. Trần Viễn Sơn gật đầu, thầm nhủ tuổi của Chiêu Tiên và Tôn Thắng không lớn nhưng trị quân vẫn cực kỳ nghiêm túc.

Lại nhìn sang quân phòng giữ ở bên kia, binh lính thưa thớt chưa được năm nghìn người, mà ngay cả tướng lĩnh đứng đầu cũng đang dựa vào đại thụ nghỉ ngơi, binh lính cho dù đã đến thao trường rồi nhưng người nào người nấy cũng ỉu xìu tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm, cờ xí, binh khí vứt bừa một bên, ngựa thì xung quanh chỗ nào cũng thấy.

https://thuviensach.vn

Trần Viễn Sơn hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm quản.

Khi nhân mã của đại doanh Kinh Kỳ và nhân mã Cấm quân đã sớm đứng đợi xuất phát, quân phòng thủ vẫn chưa đến được mười nghìn người. Đội quân mười bốn nghìn người, vậy mà có mặt chưa đến một phần tư! Thậm chí ngay cả tướng lĩnh cũng không đến đủ, Thống lĩnh quân phòng thủ Ngô Hải, Phó thống lĩnh Lý Đại Sơn cũng chưa thấy trình diện.

Đúng lúc này, một tiếng kèn vang dội cất lên.

Viên môn mở rộng, Trung Thân Vương mặc một thân phục sức thân vương, dẫn theo năm trăm Cấm quân khí thế oai phong tiến vào thao trường. Phía sau Lưu Lăng, mười hai thị vệ uy phong lẫm liệt, năm trăm Cấm quân sát khí ngập trời.

Lưu Lăng đi đến phía trước điểm tướng đài, ba người Trình Nghĩa Hậu, Lưu Mậu và Vương Bán Cân đứng dậy nghênh đón. Trần Viễn Sơn dẫn theo tướng lĩnh đại doanh Kinh Kỳ đứng phía trước đội ngũ đại doanh Kinh Kỳ, Chiêu Tiên và Tôn Thắng đứng phía trước Cấm quân, cao giọng hô một tiếng:

– Trung Thân Vương đến!

Soạt một tiếng, toàn bộ mười nghìn binh lính đại doanh Kinh Kỳ và sáu nghìn Cấm quân chỉnh tề chào theo kiểu quân đội.

Lưu Lăng gật đầu với nhóm người Trình Nghĩa Hậu, không nói gì đi thẳng lên điểm tướng đài. Theo phía sau hắn, ba vị Hầu gia cũng đi tới. Lưu Lăng phất áp choàng, ngồi trên điểm tướng đài cờ phướn tung bay. Mười hai gã thị vệ của Lưu Lăng xếp thành một hàng đứng sau lưng hắn.

Thời gian từng chút trôi qua, quan trị lệnh gõ chiêng báo đã đến canh giờ, nhân mã quân phòng thủ vẫn còn hơn một nghìn người không thấy trình diện.

https://thuviensach.vn

– Đóng cổng!

Lưu Lăng lạnh lùng nói một câu.

Quan trị lệnh lập tức hô một tiếng, năm trăm thân binh của Lưu Lăng đóng chặt cổng vào, sau đó đứng canh giữ ngay tại chỗ. Thấy phía ngoài cổng liên tục có nhiều người rải rác đến, Lưu Lăng phân phó:

– Nói với những người đó đứng yên ở bên ngoài, ai dám tự tiện rời đi thì giết không tha!

Năm trăm thân binh ngay lập tức rút cung tên sau lưng ra, bây giờ chỉ cần ra lệnh một tiếng, Điêu Linh tiễn trong tay sẽ được bắn đi không do dự.

Lúc này, hai Thống lĩnh quân phòng thủ Ngô Hải và Lý Đại Sơn cũng đã đến, ngồi trên mặt đất phía trước đội ngũ như để thị uy. Hai người vừa nói chuyện với nhau vừa thỉnh thoảng liếc mắt khinh miệt nhìn đến chỗ Lưu Lăng, đôi lúc lại có những trận cười truyền đến từ đám quân phòng thủ đứng phía sau bọn họ.

Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu thật sự nổi giận, hắn ta không nhịn được muốn đi qua giáo huấn mấy tên gia hỏa không biết tốt xấu kia, lại bị Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân giữ chặt lấy.

Lưu Lăng chỉ thản nhiên liếc qua đám người Ngô Hải và Lý Đại Sơn, lập tức nói:

– Các doanh bắt đầu kiểm tra quân số.

Ngay lúc quan trị lệnh dẫn theo thân binh đi thống kê số lượng nhân mã, phía bên ngoài cổng lớn đột nhiên xảy ra đại loạn. Một Thiên phu trưởng của quân phòng thủ bị nhốt ở phía bên ngoài, hắn ta đứng đó chỉ vào binh lính gác cổng chửi ầm lên, một lát sau, ba bốn trăm binh lính khác cũng tụ tập lại đồng thanh hô, khiến nơi này trở nên hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Thống lĩnh quân phòng thủ Ngô Hải quay đầu nhìn thoáng qua, liền lập tức bật cười.

Y chỉ về hướng cổng, nói với Lý Đại Sơn:

– Nhìn xem cái tên Vương gia giả vờ nghiêm túc kia xử trí như thế nào, ta cũng không tin, hắn thực sự có gan ngăn quân sĩ ở bên ngoài không cho vào?

Lý Đại Sơn cười nói:

– Chẳng qua cũng chỉ là ra vẻ một chút thôi, ai bảo người ta là Vương gia cơ chứ?

Ngô Hải cười nói:

– Ta lại muốn xem xem Trung Thân Vương bách chiến bách thắng trong lời đồn kia tiếp theo sẽ làm như thế nào!

Lý Đại Sơn nói:

– Chúng ta tập trung xem cuộc vui là được rồi, đợi đến lúc hắn hết cách, chúng ta sẽ lại thu thập cục diện, ngược lại cũng không thể khiến Trung Thân Vương xem thường chúng ta được. Nếu không có đại ca, quân phòng thủ này hắn cũng không thể điều khiển được!

Ngô Hải chỉ lạnh lùng cười.

Thiên phu trưởng bên ngoài cổng hét lên với Cấm quân gác cổng:

– Mau mở cửa cho lão tử! Ai cho các ngươi lá gan lớn như vậy, lại dám chặn lão tử ở bên ngoài! Nếu còn không mở, lão tử sẽ nộ sát đi vào!

Cấm quân thủ vệ quát:

https://thuviensach.vn

– Trung Thân Vương có lệnh, các ngươi ai cũng không thể đi vào! Hãy ngoan ngoãn đứng bên ngoài, nếu tự tiện rời khỏi đây thì sẽ thực thi quân pháp!

Tên Thiên phu trưởng quân phòng thủ kia ngây ra một lúc, sau đó lập tức mắng to:

– Cái rắm mẹ ngươi ấy! Lính của lão tử đang đợi ở bên trong, ta không vào thì ai dẫn bọn hắn? Cho dù là Trung Thân Vương cũng không được! Mau mở cửa cho lão tử!

Binh lính ngoài cổng cũng đồng thanh hô lên, tiếng hô càng lúc càng lớn, cũng không biết là ai cầm đầu phá cổng, mười mấy người phía sau cũng xông lên điên cuồng đẩy cổng.

Lưu Lăng ngồi trên điểm tướng đài, chỉ lạnh lùng nhìn mà không nói gì.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, quan trị lệnh dẫn theo người đến điểm tướng đài bẩm báo:

– Khởi bẩm Vương gia, đại doanh Kinh Kỳ báo có mười nghìn người, các Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, Tướng quân và Thống lĩnh đều đã đến đầy đủ. Cấm quân báo có sáu nghìn, các Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, Tướng quân và Thống lĩnh đều đã đến đầy đủ! Quân phong thủ báo có mười bốn nghìn, các doanh đều thiếu người, thực sự đến chỉ có mười ba nghìn hai trăm tám mươi tám người, Bách phu trưởng Lưu Đông Lượng, Lý Lương, Thiên phu trưởng Chu Hoán vẫn chưa đến!

Lưu Lăng gật đầu, thoáng nhìn qua phía quân phòng thủ, nhìn thẳng đến vẻ mặt như đã thực hiện được âm mưu của Thống lĩnh quân phòng thủ Ngô Hải.

Lưu Lăng đứng lên, đi đến cổng lớn phía trước không xa trước ánh mắt của tất cả mọi người.

https://thuviensach.vn

– Là ai đang gào thét ở bên ngoài?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 75+2: Năm Trăm (2)

Tên Thiên phu trưởng kia thấy Lưu Lăng đi đến thì trong lòng cảm thấy sợ hãi, do dự trong chốc lát rồi nói lớn:

– Mạt tướng Thiên phu trưởng quân phòng thủ Chu Hoán! Trung Thân Vương tại sao không cho ta vào thao trường?

Lưu Lăng cười lạnh nói:

– Ngươi chính là Chu Hoán?

– Chính là mạt tướng!

Lưu Lăng gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói:

– Bắn tên! Bắn chết tên không coi quân pháp ra gì đó cho ta!

Thiên phu trưởng thân binh dưới tay hắn vẻ mặt dữ tợn hô to:

– Bắn tên!

– Ngươi dám!

Tên Chu Hoán kia rút đao chỉ vào Thiên phu trưởng Cấm quân quát.

Phập!

Một mũi tên điêu linh xuyên qua ngực hắn ta, thân thể hắn ta chếnh choáng, không thể tin nổi cúi đầu nhìn một cái, phập phập phập! Lại thêm

https://thuviensach.vn

mấy mũi tên nữa cắm vào người hắn ta. Chỉ trong chốc lát, cơ thể hắn ta đã bị bắn thành nhím, thậm chí còn không thể ngã xuống đất!

– Ai là Lưu Đông Lượng?

Lưu Lăng lại quát hỏi.

Binh lính quân phòng thủ bên ngoài đều bị dọa cho vỡ mật, đồng loạt nhìn về phía một người. Người nọ mặc áo giáp, đúng là dáng vẻ của Bách phu trưởng. Thấy mọi người đều nhìn mình, hắn ta lui ra phía sau theo bản năng, nói:

– Mạt tướng biết lỗi, lần sau sẽ không dám nữa!

Thanh âm Lưu Lăng lạnh lùng cất lên:

– Giết!

Loạn tiễn bắn ra cùng một lúc, Lưu Đông Lượng chạy không thoát, bị tên bắn chết.

Lúc này, quân lính trong thao trường và cả ở bên ngoài đều yên lặng như tờ, không ai dám tin vào hai mắt mình, một Thiên phu trưởng, một Bách phu trưởng dễ dàng bị loạn tiễn bắn chết như vậy rồi sao?

Thống lĩnh quân phòng thủ Ngô Hải đứng bật dậy, sắc mặt trắng bệch nhìn Lưu Lăng ở cổng lớn cách đó không xa. Lúc này, nội tâm y đang rối loạn như bài sơn đảo hải, khó có thể bình tĩnh được, nhất thời trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Thiên phu trưởng và Bách phu trưởng kia đúng là do y cố ý sắp xếp đi muộn, lúc này thấy Lưu Lăng ra lệnh giết không chút do dự, y liền sợ hãi. Y vốn định ra uy phủ đầu với Lưu Lăng, lại không ngờ hai người thân tín lại bị giết! Lý Đại Sơn đứng phía sau y, vẻ mặt cũng tràn ngập lo lắng.

https://thuviensach.vn

Lúc này, một người mặc trang phục Bách phu trưởng đứng bên ngoài cổng đột nhiên hét lớn một tiếng:

– Chạy mau! Lão tử không làm nữa! Không làm lính quèn bị ức hiếp nữa! Mọi người mau theo ta vào rừng, làm cướp cũng còn hơn là bị người ta bắn tên đến chết!

Người này chính là thân tín của Ngô Hải, Bách phu trưởng Lý Lương!

Thấy Lý Lương cầm đầu chạy trốn, tâm lý hoảng sợ của Ngô Hải bình tĩnh lại không ít. Y nhìn bóng lưng Lưu Lăng, không khỏi cười lạnh. Mấy trăm người đều bỏ chạy, để xem ngươi ứng phó như thế nào! Lần này không thể chấp hành quân lệnh, ta muốn thấy tên Trung Thân Vương ngươi còn uy nghiêm được thế nào nữa!

Lưu Lăng quay người lại, cũng không nhìn quân sĩ đang chạy loạn bốn phía ở bên ngoài, vung tay nói:

– Binh lính bên ngoài vi phạm quân pháp, giết không tha!

Thiên phu trưởng Cấm quân khó tin nhìn về phía Lưu Lăng, thấy hắn còn không thèm xoay người nhìn lại, y cắn răng hô lớn:

– Bắn tên!

Ngay cả Cấm quân cũng do dự, bên ngoài không phải chỉ có một hai người, mà là ba bốn trăm mạng người!

Lưu Lăng lạnh lùng nói:

– Nếu không bắn tên, thì cùng phạm tội giống những kẻ ở ngoài đó!

Thiên phu trưởng kia rống to:

– Bắn tên cho ta! Không cho bất cứ kẻ nào chạy thoát!

https://thuviensach.vn

Y quay đầu lại, Lưu Lăng vẫn đưa lưng về phía ngoài, chỉ có điều không ai thấy khóe mắt hắn đang đong đầy nước mắt.

Năm trăm Cấm quân tàn nhẫn, điêu linh tiễn bắn như mưa ra bên ngoài. Chỉ trong chốc lát, đã có vài chục người ngã xuống, binh lính quân phòng thủ gào khóc thảm thiết điên cuồng chạy về phía xa. Tiếng mũi tên bay bên tai liên tục không dứt, tiếng kêu khóc của những binh lính sắp chết vang vọng khắp chân trời. Đã có khoảng hai trăm binh lính bị tên bắn chết, nhưng vẫn có không ít người chạy ra được khỏi phạm vi bắn tên.

Đúng lúc này, một nghìn kỵ binh xuất hiện ở phía xa. Đội kỵ binh này lao nhanh như gió, không bao lâu đã giết sạch những binh lính vừa mới chạy thoát không lâu kia. Chỉ trong vòng chưa đến hai mươi phút, ba bốn trăm quân phòng thủ đã không còn một ai sống sót!

Sau khi đội kỵ binh kia giết sạch lính phòng thủ, Lưu Lăng cho người mở cổng để bọn họ tiến vào. Lúc này, mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Đây là…

Đội quân tinh nhuệ trực thuộc Hoàng đế bệ hạ được chọn từ các quân doanh và trong giang hồ, nhân số chỉ có ba nghìn người, chính là thân binh Hắc Kỳ Lân quân của Bệ hạ!

Quân Hắc Kỳ Lân này tổng cộng chỉ có ba nghìn người, lúc này lại có một nghìn người đang ở đây.

Vừa nhìn thấy quân Hắc Kỳ Lân, Thống lĩnh quân phòng thủ Ngô Hải kêu một tiếng, lập tức xụi lơ trên mặt đất. Lý Đại Sơn sắc mặt cũng trắng bệch, tay theo bản năng nắm chặt thanh đao dưới thắt lưng.

– Mạt tướng Phó Thống lĩnh kỵ binh Hắc Kỳ Lân Trịnh Húc tham kiến Vương gia!

https://thuviensach.vn

Tướng lĩnh Hắc Kỳ Lân xoay người xuống ngựa, quỳ xuống đất thi lễ.

Lưu Lăng nói:

– Đứng lên đi, hôm nay thao trường do Hắc Kỳ Lân các ngươi chấp pháp, phàm có người chống lại quân lệnh, giết không tha!

Trịnh Húc đáp một tiếng, lại nhảy lên ngựa dẫn một nghìn kỵ binh tản ra, đại bộ phận bao vây quân phòng thủ cách đó không xa. Bọn họ thu hồi trường thương, đổi thành cung tên, chỉ cần Lưu Lăng ra lệnh một tiếng, những mũi tên đó sẽ lập tức được phóng tới nơi hắn chỉ đến.

Lưu Lăng chậm rãi trở về điểm tướng đài, hắn ngồi trên ghế, hỏi:

– Thống lĩnh quân phòng thủ Ngô Hải và Phó Thống lĩnh Lý Đại Sơn đang ở đâu?

Lúc này, cả thao trường một mảnh tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng vó chiến mã đạp đất. Ngô Hải sắc mặt trắng bệch nhìn qua Lý Đại Sơn, đã thấy trong mắt người kia hiện lên một tia âm u lạnh lẽo. Ngô Hải sửng sốt, lập tức hiểu rõ ý đồ của người kia. Y nhìn Lý Đại Sơn lắc mạnh đầu, ý là ngàn vạn lần không được manh động!

Thanh đao trong tay Lý Đại Sơn đã rút ra được một nửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Lăng. Thấy Ngô Hải ngăn cản mình, hắn ta trừng mắt liếc một cái.

Hắn ta đẩy Ngô Hải ra, lạnh lùng nói:

– Ngươi đúng là tên nhu nhược!

Nói xong, hắn ta rút đao ra, lớn tiếng nói:

– Dù gì cũng phải chết một lần, mọi người theo ta giết Trung Thân Vương thì còn có đường sống. Chúng ta làm phản thôi!

https://thuviensach.vn

Trên dưới một trăm thân binh dưới tay hắn ta cũng đồng thanh hô lớn, rút đao ra theo hắn xông lên.

Ánh mắt Trịnh Húc lạnh xuống, tay mạnh mẽ phất lên.

Tiếng tên bay không ngừng vang lên, gần một trăm thân binh của Lý Đại Sơn chỉ trong chốc lát đã bị bắn hạ sạch sẽ. Riêng Lý Đại Sơn bị trúng hai mũi tên, bị kỵ binh Hắc Kỳ Lân trói lại, mang đến dưới điểm tướng đài.

Lưu Lăng nhìn hắn ta một cái, lập tức chỉ về phía quân phòng thủ:

– Bắt cả Ngô Hải, từ Thiên phu trưởng trở lên đều bắt hết cho ta!

Quân Hắc Kỳ Lân đồng loạt ra tay, mười mấy Thiên phu trưởng, còn có vài Thiên tướng và cả Ngô Hải đều bị trói thành bánh chưng. Lúc Ngô Hải đi đến bên cạnh Lý Đại Sơn, Lý Đại Sơn nhổ một bãi nước bọt lên mặt y.

– Ngươi đúng là cái tên nhát chết! Nếu đồng tâm hợp lực, chưa chắc việc này đã thất bại!

Ngô Hải không dám nhìn hắn ta, chỉ cố gắng tránh né.

Lưu Lăng cũng không thèm nhìn bọn hắn, hắn vung tay lên, Hắc Kỳ Lân lập tức vây lại, ánh đao sáng như tuyết nhoáng lên một cái, lại có hơn mười cái đầu người rơi xuống đất.

Ngày này, giờ khắc này, gần năm trăm người đã bỏ mạng ở đây!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Nữ Nhân Gan To Bằng Trời

Cửa thành Thái Nguyên, văn võ bá quan lấy Lư Sâm làm đầu đều khom người đứng nghiêm ở bên ngoài cửa thành. Sau khi Lưu Lăng điểm binh ở đại doanh Kinh Kỳ liền vào cung từ biệt Hiếu Đế, Hiếu Đế bởi vì thân thể suy yếu không thể đích thân đưa tiễn, cho nên phái tất cả văn võ bá quan tới cửa thành vì Lưu Lăng đưa tiễn!

Hiếu Đế kéo tay Lưu Lăng nói: – Lão Cửu… không cần quá mức miễn cưỡng, ý của Trẫm đệ có hiểu không?

Lưu Lăng tự nhiên biết, ý của Hiếu Đế là cho dù thua trận, cũng phải giữ lại mạng sống của bản thân, chỉ là thân là Hoàng Đế, những lời này y không tiện nói rõ. Cũng chính vì hắn hiểu rõ ý của Hiếu Đế, cho nên trong lòng mới cảm động. Làm một Hoàng Đế, nói những lời này với Lưu Lăng, tình thân sâu đậm trong đó không cần nói cũng hiểu.

Lưu Lăng nói: – Bệ Hạ yên tâm, thần đệ đi đây.

Hắn cũng không muốn nói thêm gì nữa, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm. Cung cung kính kính dập đầu lạy Hiếu Đế ba cái, sau đó bước nhanh ra khỏi cung. Ở phía sau hắn, một ngàn binh lính Hắc Kỳ Lân do Hiếu Đế đặc ý phái ra để bảo vệ sự an toàn của hắn đang chỉnh tề đi theo phía sau.

Hiếu Đế nhìn theo bóng lưng Lưu Lăng rời đi, thở dài một hơi rồi lẩm bẩm: – Lão Cửu, cho dù thế nào, cũng phải sống mà trở về!

Ngoài cửa thành, Lư Sâm tự tay rót cho Lưu Lăng ba ly rượu đưa tiễn. Lão tự tay cầm đưa đến trước ngựa Lưu Lăng, Lưu Lăng nhận lấy liền uống

https://thuviensach.vn

cạn ba ly.

– Lư đại nhân, chuyện trong triều phải phiền Lư đại nhân vất vả rồi. Chuyến đi này của Lưu Lăng thời gian nhất định không ngắn, vẫn mong Lư đại nhân tận lực phò tá Bệ Hạ!

Lư Sâm nói: – Trung Thân vương yên tâm, lão thần tự nhiên tận tâm tận lực, không dám có chút buông thả.

Lưu Lăng cười ha hả nói: – Như thế thì tốt, ngày bổn vương giành thắng lợi, lại cùng Lư đại nhân uống rượu trò chuyện vui vẻ!

Nói xong, Lưu Lăng vung tay lên, mang theo đại quân trùng trùng điệp điệp xuất phát.

Ba vạn đại quân lần lượt xuất phát, đợi đến khi không còn trông thấy tung tích của toàn bộ đội ngũ, Lư Sâm mới mang theo văn võ bá quan trở lại trong thành. Đội ngũ liên miên không dứt, một lần đứng là đứng mấy canh giờ. Sau khi Lư Sâm ngồi vào bên trong kiệu vụng trộm xoa bóp đầu gối mỏi nhừ, trong lòng không ngừng vì Lưu Lăng mà lo lắng.

– Đại nhân…

Quản gia ở phía ngoài bỗng nhiên mở miệng kêu lão một tiếng.

Lư Sâm hỏi: – Chuyện gì?

Quản gia kia ấp a ấp úng nói:

– Tiểu thư… Tiểu thư không thấy đâu hết!

– Ngươi nói cái gì!

Lư Sâm vội vã từ trong kiệu đi ra, sắc mặt trắng bệch nói: – Đi tìm mau! Còn không khẩn trương đi tìm!

https://thuviensach.vn

Quản gia kia sợ hãi, phịch một tiếng quỳ xuống đất rồi nói: – Đại nhân, lão nô vẫn luôn theo sau đại nhân, cũng là vừa mới nghe bọn hạ nhân trong phủ báo lại. Lão nô đã phái toàn bộ mọi người trong phủ đi tìm rồi, đại nhân yên tâm.

Lư Sâm hung hăng đạp chân một cái, thật muốn về nhà đi xem, nhưng hiện giờ lúc này, lão như thế nào có thể đi được chứ? Thở dài một hơi, Lư Sâm chợt nhớ tới cái gì, lão chỉ về hướng đại quân Lưu Lăng đã đi xa hô: – Mau! Phái người đuổi theo hướng kia!

Quản gia sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ, vội vàng kêu người đuổi theo hướng bên kia.

Chính vào lúc này, trên một sườn núi nhỏ không cao lắm cách thành Thái Nguyên ngoài ba mươi dặm, ở dưới một cây đại thụ. Một công tử tuấn tú còn trẻ tuổi mang theo một tiểu nô thanh tú áo xanh, hai người phân biệt cưỡi một con ngựa cao lớn, đứng ở trên sườn núi nhìn đoàn hành quân phía xa, công tử kia khẽ cười nói: – Huân Nhi, chúng ta đi!

Công tử tuấn tú này chính là Lư gia đại tiểu thư Lư Ngọc Châu cải trang, tiểu nô áo xanh kia tự nhiên chính là nha hoàn thiếp thân của nàng Huân Nhi rồi.

Huân Nhi bĩu môi nói: – Đi đến nhà của hắn, hắn phải đi phía nam đánh giặc. Hiện giờ lại muốn đi theo hắn tới phía nam, lộ trình xa xôi, tiểu thư cũng không ngại mệt. Cô đối với hắn say đắm như thế, hắn lại một chút cũng không biết. Tiểu thư, làm như vậy thật sự đáng giá sao?

Lư Ngọc Châu cười nói: – Đồ ngốc, hiện giờ hắn đi phía nam, bên người không có một nữ nhân chiếu cố làm sao được. Chúng ta cứ như vậy lặng lẽ đi theo hắn, đợi sau khi đến Ứng Châu ta tự nhiên sẽ đi gặp hắn. Đến lúc đó hắn cũng không thể phái người đuổi ta trở về, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, thời gian lâu dần, hắn tự nhiên sẽ thích ta.

https://thuviensach.vn

Huân Nhi nói: – Lão gia bên kia làm sao bây giờ? Nếu lão gia biết cô âm thầm bỏ đi rồi, còn không vì lo lắng mà hại đến sức khỏe sao?

Thần sắc Lư Ngọc Châu lập tức ảm đạm xuống, nàng ngẫm nghĩ một chút nói: – Phụ thân thông minh tuyệt đỉnh, tự nhiên sẽ nghĩ đến ta đi phía nam tìm Trung Thân vương. Ta ở bên người Vương gia ông còn có cái gì không yên tâm? Đi thôi!

Nàng nói xong, vỗ một cái xuống tuấn mã đang ngồi, dẫn trước chạy ra ngoài.

Huân Nhi không biết làm sao, chỉ đành phải cưỡi ngựa đuổi theo. Lư Ngọc Châu thuở nhỏ tập võ, thuật cưỡi ngựa cũng rất được. Nàng phóng ngựa lao nhanh nhưng thật ra không có gì, chỉ có điều khổ cho tiểu nha hoàn Huân Nhi. Huân Nhi tuy rằng cũng đi theo Lư Ngọc Châu luyện chút công phu, một là nàng cũng không phải rất yêu thích, lại thêm tính lười biếng, cho nên so với Lư Ngọc Châu kém xa.

Vừa chạy, Huân Nhi vừa càu nhàu oán giận, vừa tự thương tiếc cái mông nhỏ của mình.

– Huân Nhi, ngươi nói nếu chúng ta vượt qua quân mã, trực tiếp đi đến Ứng Châu đợi hắn, liệu có dọa hắn nhảy dựng lên không?

Vừa cưỡi ngựa, Lư Ngọc Châu vừa cười nói.

Nàng có dọa được Lưu Lăng hay không thì không biết, nhưng những lời này đúng là dọa Huân Nhi nhảy dựng lên. Nàng dùng sức lắc đầu nói: – Đại tiểu thư của ta, cho dù là cô cưỡi ngựa chạy một canh giờ như vậy cũng không chịu nổi, huống chi là nô tì? Cứ coi như chúng ta cắn răng vượt qua bọn họ, nhưng mà tiểu thư, cô biết làm sao đi tới Ứng Châu không?

Lư Ngọc Châu nói: – Chính là ngươi lười biếng, đã sớm kêu ngươi theo ta siêng năng luyện công, ngươi luôn vụng trộm chạy đi chơi đùa. Hiện tại

https://thuviensach.vn

đã biết khổ cực chưa? Ta đương nhiên không biết làm sao đi tới Ứng Châu, nhưng có ngươi nha, không sợ.

Huân Nhi nói: – Có nô tì thì có tác dụng gì, tiểu thư cũng không biết, nô tì làm sao biết đường? Nô tì ngay cả thành Thái Nguyên cũng chưa từng ra khỏi, chỉ nhận ra mấy cửa hàng may vá, làm sao biết được đi Ứng Châu như thế nào.

Lư Ngọc Châu nói: – Ngu ngốc, phía dưới lỗ mũi của ngươi là cái gì?

Huân Nhi theo bản năng sờ sờ mặt nói:

– Miệng a.

Lư Ngọc Châu cười nói: – Vậy là được rồi, không biết đường, ngươi không biết đi hỏi thăm sao?

Huân Nhi sắc mặt lập tức trở nên khó coi, lầm bà lầm bầm: – Tại sao là nô tì?

Lư Ngọc Châu cười nói: – Ngươi không đi, chẳng lẽ muốn tiểu thư nhà ngươi xuất đầu lộ diện đi hỏi thăm sao? Còn đùn đẩy nữa, ta liền bỏ ngươi lại tự mình đi Ứng Châu!

Huân Nhi thấp giọng nói: – Cho dù nô tì nguyện ý, còn không phải sợ lạc mất tiểu thư?

Hai người đều chưa từng rời nhà quá xa, lần này lặng lẽ ra khỏi thành đuổi theo Lưu Lăng, nhưng thật ra cũng có một chút cảm giác mới mẻ mê người. Huân Nhi tuy rằng có chút oán giận, chỉ có điều tuổi nàng ta còn nhỏ, đúng là tuổi hiếu động ham chơi. Mặc dù cái mông nhỏ thật sự đau, lại cũng không phải khó có thể chịu được. Nghĩ đến nếu thật sự tới Ứng Châu trước, đến lúc đó thình lình xuất hiện trước mặt tên Trung Thân vương kia, làm hắn bị hù nhảy dựng lên, ngẫm lại cũng quả thật thú vị.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều hai nàng đều là người chưa từng đi xa khỏi nhà, làm sao hiểu được đường xá gian nan?

Lưu Lăng dẫn theo đại quân, tốc độ đại quân tiến lên cực nhanh. Nhìn từ trên không trung, ba vạn đại quân kéo thành một đường cong gấp khúc rất dài. Thám báo ở phía trước dò đường, không phải hồi báo tình huống phía trước. Quân đội kéo hơn mười dặm, nhìn qua hết sức hùng vĩ.

Lần này ba vạn đại quân xuôi nam, kỵ binh tám ngàn, bộ binh hai vạn bốn ngàn, trong này cũng không bao gồm một ngàn kỵ binh Hắc Kỳ Lân quân Hiếu Đế đưa cho Lưu Lăng. Một ngàn kỵ binh này làm đội bảo vệ riêng của Lưu Lăng, Hiếu Đế đã nghiêm lệnh Trịnh Húc tướng quân, chức trách của gã chính là bảo vệ tốt sự an toàn của Lưu Lăng. Mặc kệ chiến cuộc như thế nào, hắn đều phải đưa được Lưu Lăng an toàn trở về thành Thái Nguyên. Đây là nghiêm lệnh, Trịnh Húc nhất định phải vâng theo.

Đạo mệnh lệnh này, Hiếu Đế ngay cả Lưu Lăng cũng không có nói cho.

Trịnh Húc mang theo một ngàn tinh nhuệ Hắc Kỳ Lân quân, chia ra ở trước sau Lưu Lăng. Phía trước năm trăm, mặt sau năm trăm. Trịnh Húc thì đi theo bên người Lưu Lăng cách đó không xa. Phía sau Lưu Lăng là mười cao thủ của Quý Thừa Vân, trước người là huynh đệ Nhiếp thị thâm tàng bất lộ. Đội hình như vậy, cho dù bị mấy vạn đại quân vây quanh, Trịnh Húc cũng tự tin có thể mang Lưu Lăng an toàn đi ra.

Hiếu Đế đối với Kỳ Lân hết sức yêu thích, cho nên bất kể là tổ chức đặc vụ do y một tay thành lập, hay là ba nghìn thân binh của y, đều lấy Kỳ Lân làm tên.

Đội ngũ phía trước nhất, là ba nghìn kỵ binh do Cấm quân và đại doanh Kinh Kỳ trộn lẫn vào nhau. Phía sau Lưu Lăng là hơn mười hai ngàn binh lính quân phòng giữ, phía sau nữa là binh lính đại doanh Kinh Kỳ và Cấm quân còn lại. Vốn quân phòng giữ có mười bốn ngàn người, nhưng vào lúc

https://thuviensach.vn

giáo trường điểm tướng bị Lưu Lăng chảy nước mắt giết hơn bốn trăm người, còn có vài trăm người trước khi giáo trường điểm tướng đã đào ngũ, kỳ thật chỉ luận về điểm này, Ngô Hải và Lý Đại Sơn đã chết chưa hết tội rồi.

Quân tốt thủ hạ phản bội với quy mô lớn, bàn về quân pháp cũng là giết không tha.

Nói ra thì, so sánh hai người Ngô Hải và Lý Đại Sơn, Lưu Lăng cảm thấy Lý Đại Sơn người này cũng tính là một nhân vật, chẳng qua nhìn nhận vấn đề hơi đơn giản mà thôi. Đây là một người hữu dũng mà vô mưu, còn Ngô Hải, vô dũng cũng vô mưu, giết cũng không đáng tiếc.

Ngay trên đường núi cách phía trước đại quân hơn hai trăm dặm xa, có một chi đội ngũ không đủ hai ngàn người rất nhanh đi vào. Chi đội này dường như hết sức sợ bị người khác phát hiện, một đường đi tới đều tiến hành ở trên đường núi. Chỉ có điều tố chất của những người này vô cùng tốt, mặc dù là đường núi khó đi nhưng tốc độ của bọn họ so với đại quân của Lưu Lăng vẫn nhanh hơn một chút.

Càng kỳ quái chính là, chi đội ngũ này không ngờ toàn bộ đều là từ số dân chạy nạn hợp thành!

Bọn họ quần áo rách tả tơi, nhưng một đám ý chí chiến đấu sục sôi. Chân của bọn họ mang chính là giày rơm, nhưng tốc độ cực nhanh. Bộ dáng của bọn họ tuy rằng thoạt nhìn cũng không uy nghiêm trang trọng, nhưng binh khí trong tay mỗi người đều lau sáng như tuyết!

Ở đội ngũ phía trước nhất, một nam nhân dáng người gầy gò ngẩng đầu đi tuốt ở đàng trước. Quần áo của y tuy rằng cũng rách mướp, nhưng bước tiến của y thoạt nhìn mạnh mẽ uy vũ. Người này rất gầy, cho nên hơi thở uy nghiêm trên người không đậm đặc. Chỉ có điều, một loại khí thế khác ở trên

https://thuviensach.vn

người y cũng phá lệ làm người khác chú ý. Loại khí chất này, là một loại phong phạm chỉ tông sư mới có!

Y chính là Quý Thừa Vân.

Vào tối ngày hôm qua, Quý Thừa Vân lẻn vào Vương phủ gặp mặt Lưu Lăng. Lưu Lăng lệnh y mang theo nhân mã dưới tay, tận lực kín đáo dùng tốc độ nhanh nhất đi tới Ứng Châu, sau đó lưu lại ký hiệu. Quý Thừa Vân suất lĩnh chi đội ngũ này, tuy rằng nhân số cũng không nhiều lắm, nhưng bọn họ đều là những người được giữ lại trong bảy năm Lưu Lăng chinh chiến ở phía nam lúc trước, Phủ Viễn quân tinh nhuệ chân chính!

Lưu Lăng vốn tính toán che giấu bọn họ làm một chuyện khác, nhưng phía nam chiến sự nổi lên, so với chuyện đại quân Hậu Chu xâm phạm biên giới, hiện tại những chuyện khác hết thảy đều không quan trọng. Mà chi đội ngũ không đủ hai ngàn người này, Lưu Lăng có chỗ trọng dụng đấy!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Chia Quân

Bắc Hán quốc nhỏ, kỳ thật từ Thái Nguyên đến phía nam ra roi thúc ngựa ba bốn ngày là tới. Chỉ có điều đại đội nhân mã hành quân, so với một mình cưỡi ngựa phải chậm hơn rất nhiều. Nhất là Lưu Lăng suất lĩnh ba vạn đại quân, kỵ binh số lượng quá ít. Nếu đổi lại là ba vạn tinh kỵ, tốc độ cũng sẽ mau hơn không ít đấy.

Nhân mã của đại doanh Kinh Kỳ còn đỡ một chút, dù sao lúc trước cũng là tinh nhuệ được tuyển chọn từ Phù Viễn quân và Kiến Hùng quân. Cấm quân ngày đầu tiên hành quân vẫn có thể chịu đựng được, đến ngày thứ hai thì bắt đầu xuất hiện người tụt lại phía sau. Còn về quân phòng giữ thì càng thêm không chịu nổi, cái gọi là quân phòng giữ, hầu như đều là người trong thành Thái Nguyên. Trong đó, số người trong nhà hơi chút giàu có thậm chí gia tài ngàn quan cũng không ít, chiếm một phần rất lớn. Những người này gia nhập quân đội là vì học hành không được lấy không được công danh, muốn tìm con đường khác để ăn một miếng cơm nhà quan thôi.

Ngày thường căn bản không có nghiêm túc thao luyện, thể lực so với người của Cấm quân cũng không bằng. Những người này ngày thường cũng chỉ thay phiên đứng gác trên thành lâu, xong việc thì hoặc là uống rượu chơi đùa, hoặc là vùi đầu ngủ say. Cấm quân tốt xấu gì mỗi ngày cũng phải đi ra thao luyện thương bổng, còn đám quân phòng giữ này quả thật chính là đến hưởng phúc. Tuy rằng quân hưởng thấp nhất, nhưng lại là thanh nhàn nhất.

Đợi sau khi bị điều tới trú địa của đại doanh Kinh Kỳ, lại biến thành đứa nhỏ không mẹ không người hỏi thăm. Bọn họ cũng vẫn vui vẻ tự do, cả

https://thuviensach.vn

ngày ở trong doanh địa chính là cãi nhau ầm ĩ uống rượu đi ngủ, đem tinh thần khí nên có của một nam nhân đều tiêu hao hết. Con người chính là như vậy, quen tật xấu gì thì sẽ có tật xấu đó. Cái bệnh lười biếng này mà dính lên người, lúc muốn bỏ thì hết sức khó khăn.

Vào ngày thứ ba hành quân, người của quân phòng giữ đã lề mà lề mề bước không nổi nữa. Cường độ hành quân như vậy, cho dù là nhân mã của đại doanh Kinh Kỳ cũng chỉ miễn cưỡng chịu đựng thôi, bọn họ thì làm sao có thể kiên trì? Đừng nói bộ binh, chính là kỵ binh cũng có chút chịu không nổi. Mỗi ngày ngoại trừ lúc buổi tối hạ trại đi ngủ, ngay đến ăn cơm cũng là vừa đi vừa ăn. Trước lúc xuất phát Lưu Lăng lệnh mỗi người mang theo lương khô đủ ăn trong bốn ngày, hiện tại mọi người đều hiểu được tại sao, thì ra căn bản sẽ không nổi lửa nấu cơm trên đường.

Mỗi ngày đói bụng thì ăn những đồ ăn vừa thô vừa cứng, vừa khô vừa lạnh này. Những binh sĩ của Cấm quân và quân phòng giữ đã sớm tràn đầy tiếng oán than rồi, nếu không phải lúc trước vào thời điểm ở đại doanh Kinh Kỳ điểm tướng, thủ đoạn giết người của Lưu Lăng quá ngoan độc, những binh sĩ của quân phòng giữ sớm đã có người đào ngũ.

Nguyên bản ngay cả bọn họ cũng cảm thấy bản thân nhất định không thể kiên trì nữa rồi, nhưng vào tối ngày thứ ba có một khâm sai từ thành Thái Nguyên tới. Lưu Lăng đặc ý lệnh quân phòng giữ toàn bộ tập kết, khâm sai ở trước mặt hơn một vạn người tuyên đọc thánh chỉ. Đại ý là như vầy, những người đào ngũ trong quân phòng giữ vào ba ngày trước, vừa trở về nhà trong thành Thái Nguyên liền bị người của Bát Môn Tuần Sát Ti và Binh bộ lần lượt bắt lại, trong một ngày bắt được hơn ba trăm người, Hoàng đế Bệ hạ ra lệnh một tiếng, bên ngoài thành Thái Nguyên lại có thêm hơn ba trăm cô hồn dã quỷ không đầu.

Tin tức này vừa truyền ra, những người có ý định ở trên đường lén lút trốn đi đều thu lại tâm tư. Bọn họ đa phần đều là người địa phương Thái

https://thuviensach.vn

Nguyên, làm đào binh không về nhà còn có thể đi đâu nữa? Cho dù không về nhà, chạy tới nơi khác, vậy còn người nhà bị liên luỵ thì phải làm sao?

Loạn thế dùng luật nặng, chiêu này của Hiếu Đế quả nhiên làm cho các binh sĩ của quân phòng giữ, và cả Cấm quân nữa đều bị trấn trụ. Mọi người đều thu lại ý định chạy trốn, cắn răng tiếp tục kiên trì.

Vào ngày thứ tư, đại quân đã đến gần Ứng Châu rồi. Lúc này, thám báo phái ra thẳng tới Ngọc Châu lúc trước vội vàng báo lại.

Lưu Lăng chính đang dùng cơm, cũng ăn giống như các binh sĩ bình thường. Lương khô vừa thô vừa cứng, thật sự nuốt không trôi thì uống miếng nước xông một cái. Tố chất thân thể của hắn vô cùng tốt, tuy cũng cảm thấy rất mệt nhưng cũng không phải không kiên trì nổi. Nhiều năm hành quân đánh trận đã lịch luyện ra một cỗ sức mạnh kiên trì bất khuất, một chút đau khổ như vậy cũng không tính là gì.

Nghe nói thám mã phái tới Ngọc Châu đã trở lại, Lưu Lăng lệnh người mau chóng qua đây.

Lần này thám báo đi tới Ngọc Châu tổng cộng có mười người, lúc trở về chỉ còn lại bốn người. Đầu lĩnh thám báo phong trần mệt mỏi đi tới bên cạnh Lưu Lăng, được người khác đỡ miễn cưỡng hành lễ một cái. Mấy thám báo phía sau gã cũng như vậy, sớm đã mệt không ra hình người. Bọn họ y phục không chỉnh tề, mỗi người đều mang vết thương.

Trên vai thám báo này đơn giản băng bó một chút, còn có chút máu từ miệng vết thương thấm ra. Sắc mặt gã trắng bệch, không có một tia máu. Môi khô nứt nẻ, đã suy yếu đến cực hạn.

– Báo… Báo! Vương gia, Ngọc Châu… Vẫn còn!

Lưu Lăng nghe được lời này đứng mạnh dậy, nhảy một bước tới bên kia dìu tên thám báo đó hỏi: – Ngươi vừa nói gì? Ngươi lặp lại lần nữa!

https://thuviensach.vn

Thám báo kia suy yếu không chịu nổi, gian nan nói: – Vương gia, Ngọc Châu vẫn còn trong tay chúng ta!

– Mười người tiểu nhân một đường ngựa không dừng vó chạy tới bên ngoài Ứng Châu, chỉ thấy tám vạn đại quân của Hậu Chu Nguyên soái Tôn Huyền Đạo vây thành Ngọc Châu như thùng sắt vậy. Tiểu nhân đi lên một ngọn đồi cao xem xét, trên tường thành Ngọc Châu vẫn treo cờ của Đại Hán chúng ta!

Chúng tiểu nhân lặng lẽ bắt một binh sĩ Hậu Chu, từ trong miệng gã biết được Ngọc Châu đã bị vây khốn mười ngày rồi, tuy trong thành chỉ có không tới năm ngàn quân phòng thủ, nhưng dưới sự lãnh đạo của Đỗ Nghĩa tướng quân toàn bộ bá tánh trong thành đều đi lên tường thành. Cung tên hết rồi, bá tánh liền phá nhà lấy gạch đá ném xuống.

– Chỉ có điều Ngọc Châu phòng thủ mười ngày này, tuy giết địch vượt qua sáu ngàn, nhưng người của chúng ta cũng đã không đủ hai ngàn, hơn nữa mỗi người đều mang vết thương.

Thám báo kia một hơi nói nhiều như vậy, thân hình lay động một cái. Lưu Lăng tháo túi nước xuống, đích thân cho gã uống nước. Thám báo kia dường như đã lâu không có ăn uống gì, nước vừa vào miệng, gã tham lam uống từng ngụm lớn. Chỉ là thân thể gã quá suy yếu, vừa uống một ngụm đã lập tức ho kịch liệt.

Chờ gã bình tĩnh trở lại, gã tiếp tục nói:

– Đỗ Nghĩa tướng quân bị quân Hậu Chu bắn mù một mắt, nhưng vẫn mang theo vết thương ở trên tường thành chỉ huy thề chết không xuống tường thành! Vương gia, mau phát binh đi, lương thảo trong thành Ngọc Châu đã dùng hết rồi, bọn họ là chịu đói mà liều mạng với quân Chu!

Thám báo kia nói xong câu cuối, nhịn không được thất thanh khóc ồ lên.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng cho người dìu gã xuống nghỉ ngơi, một quyền đấm mạnh lên trên cây.

– Người của An Hằng đang ở đâu?

Một thám báo nói: – Vương gia, An Hằng lưu lại hai vạn người thủ Ứng Châu, gã mang theo bốn vạn đại quân trú đóng ở địa phương cách thành Ngọc Châu ba mươi dặm. Nhưng gã cũng không có ý định phát binh giải vây Ngọc Châu, mà đại quân của Hậu Chu cũng không phát động công kích với bọn họ!

Lưu Lăng ánh mắt lạnh lẽo, lập tức hạ lệnh: – Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân, Phụ Quốc tướng quân Chiêu Tiên, Vệ Quốc tướng quân Tôn Thắng, tập hợp tất cả kỵ binh, theo ta thẳng tiến Ngọc Châu.

Hắn xoay người nói với Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu: – Lão Trình, ngươi mang theo bộ binh tới Ứng Châu trước, chỉ cần vào được thành, ngươi biết nên làm cái gì rồi chứ?

Trình Nghĩa Hậu đương nhiên hiểu được ý của Lưu Lăng, dùng sức gật gật đầu nói: – Vương gia yên tâm, sau khi lão Trình đến Ứng Châu, đoạt được binh quyền lập tức sẽ dẫn binh đi Ngọc Châu! Chỉ có điều, Vương gia có thể nghe ta một câu không?

Lưu Lăng nói: – Ngươi nói đi.

Trình Nghĩa Hậu nói: – Vương gia, bên ngoài thành Ngọc Châu vẫn còn hơn bảy vạn đại quân Hậu Chu, mười mấy vạn nhân mã của Quách Uy rất nhanh sẽ tới, chúng ta tổng cộng chỉ có chín ngàn kỵ binh, cho dù chạy gấp tới đó cũng là nước xa không cứu được lửa gần. Chuyện hung hiểm như vậy, Vương gia vẫn là suy xét lại một chút. Nếu như Vương gia khăng khăng như vậy, vậy thì để lão Trình ta dẫn kỵ binh đến Ngọc Châu giải vây! Vương gia yên tâm, chỉ cần lão Trình ta còn một hơi thở, sẽ tận lực giải cứu thành Ngọc Châu!

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng khoát tay áo nói: – Lão Trình, không cần nói nữa. Ứng Châu có hai vạn tinh nhuệ Phủ Viễn quân, ngươi chỉ cần có thể thu phục tiếp quản hai vạn người này, chính là một công lớn rồi! Chuyện của Ngọc châu ta tự có biện pháp, chiếu ta nói đi làm!

Trình Nghĩa Hậu và các tướng lĩnh khác vẫn còn muốn khuyên nữa, Lưu Lăng âm thanh lạnh lùng nói: – Đây là quân lệnh, người vi phạm trảm!

Trình Nghĩa Hậu bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng.

Lưu Lăng tập hợp tất cả chín ngàn kỵ binh bao gồm cả Hắc Kỳ Lân quân, dẫn theo Vương Bán Cân, Chiêu Tiên, Tôn Thắng, thoát ly đội ngũ đại quân, gào thét xông thẳng đến Ngọc Châu.

Lúc này, trên một sườn núi cách xa đại quân hai ba dặm, Lư Ngọc Châu và Huân Nhi hai người như người bùn đang dựa vào cây nghỉ ngơi. Giờ đây hai nàng đâu còn tiêu sái như lúc vừa ra khỏi thành Thái Nguyên, hai nàng đã sắp không chịu nổi nữa rồi. Lư Ngọc Châu còn có thể miễn cưỡng cưỡi ngựa, Huân Nhi đã kiên trì không nổi nữa rồi.

– Tiểu thư… chúng ta, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp, Huân Nhi… thật sự kiên trì không nổi nữa rồi.

Huân Nhi suy yếu nói.

Hai người đều là cô gái yếu đuối, mấy ngày liền cưỡi ngựa chạy đi, hai đùi trong đã mài rách da, đau như lửa đốt. Ăn gió nằm sương, thật sự không phải những cô gái quen nuông chiều từ nhỏ như các nàng có thể chịu đựng được. Lúc bắt đầu Lư Ngọc Châu nghĩ muốn tới Ứng Châu trước thật sự nông cạn, hiện tại các nàng ngay việc đi theo đại quân cũng khó khăn, còn nói gì đến việc qua mặt.

Hai người nguyên bản khuôn mặt nũng nịu, lúc này đều vàng như nến, mồ môi và bụi đất trộn lẫn vào nhau trên mặt, khó chịu muốn chết. Giữa

https://thuviensach.vn

hai đùi và trên mông đều mài rách da, đụng cũng không dám đụng, làm sao đi tiếp được nữa?

Lư Ngọc Châu thở dài nói: – Huân Nhi, như vậy đi, ngươi hiện tại ở đây nghỉ ngơi, ta tự mình đi theo sau, đợi lúc tới được Ứng Châu ngươi lại hội hợp với ta.

Tuy nàng so với Huân Nhi có đỡ hơn một chút, chỉ là trên người Huân Nhi có vết thương nào thì trên người nàng cũng đều có đủ. Chỉ là tính tình nàng cứng cỏi, không muốn từ bỏ mà thôi.

Nghe thấy tiểu thư còn muốn đi tiếp, Huân Nhi kéo nàng lại nói: – Không được! Nói cái gì cũng không thể đuổi theo tiếp nữa. Tiểu thư cành vàng lá ngọc, cho dù phải đến Ứng Châu cũng không cần gấp như vậy. Chúng ta nghỉ một chút, đợi khôi phục thể lực rồi lại đi Ứng Châu tìm hắn cũng không muộn. Hắn suất lĩnh đại quân, dù sao cũng sẽ không biến mất. Cho dù chúng ta tới trễ một ngày hai ngày, cũng không sao hết!

Lư Ngọc Châu kiên định lắc lắc đầu nói: – Hắn nhất định sẽ đến Ứng Châu, chỉ là sau đó sẽ đi đâu thì ai biết được? Mặc kệ Ngọc Châu còn hay mất, trận chiến này nhất định phải đánh. Đoạt lại Ngọc Châu, sĩ khí Đại Hán ta đại chấn, một kích bại lui quân Chu cũng không phải không thể. Nếu như không đoạt lại được Ngọc Châu, không thể đánh một trận phấn chấn sĩ khí, quân tâm một khi loạn, cuộc chiến này chúng ta chắc chắn thất bại không thể nghi ngờ.

– Cho nên, ta nhất định phải đi theo hắn, nếu như chờ hắn đi đến Ngọc Châu rồi, chỉ sợ không có cơ hội vào quân doanh gặp hắn.

Lư Ngọc Châu phân tích rất có đạo lý, một cô gái hầu như không ra khỏi nhà, có thể nhận thấy như vậy cũng thật hiếm có.

Hai người đang nói, đột nhiên Lư Ngọc Châu chỉ xuống phía dưới nói: – Huân Nhi ngươi xem, đó là cái gì?

https://thuviensach.vn

Huân Nhi nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, chỉ thấy vô số kỵ binh từ trong quân Hán tách ra, theo một hướng khác chạy nhanh như bay rời đi. Nhìn từ xa xa, có thể thấy tất cả kỵ binh của quân Hán đều thoát ly đội ngũ. Trong bụi mù, cũng không thấy rõ tình huống cụ thể.

Lư Ngọc Châu vội vàng đứng dậy nói: – Nguy rồi! Chắc chắn Vương gia cảm thấy hành quân quá chậm sợ trễ nãi thời cơ chiến đấu, hắn muốn mang theo kỵ binh đi trước một bước!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 78+1: Trêu Trọc Hắn Chơi (1)

Lư Ngọc Châu vội vàng đuổi theo, nàng vừa cử động đã ảnh hưởng đến miệng vết thương, không kìm nổi lảo đảo một chút, thân mình gần như không giữ được suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống.

Huân Nhi cũng bất chấp đau đớn của mình, vội vàng đỡ nàng nói: – Tiểu thư đừng nóng vội, người xem cẩn thận một chút.

Nàng ta chỉ đại quân phía dưới nói: – Tiểu thư người xem, rời khỏi đều là kỵ binh, Vương gia không nhất định có ở bên trong. Người xem đại kỳ trong quân của Vương gia không phải là còn ở đây sao? Nếu Vương gia đi cùng đám kỵ binh kia, cây đại kỳ kia cũng nhất định sẽ đi theo rời khỏi đấy.

Đã nhiều ngày đều là Lư Ngọc Châu chỉ cho Huân Nhi xem, nói cho nàng biết chỉ cần là nơi có đại kỳ kia, chính là nơi có Trung Thân Vương Lưu Lăng. Huân Nhi nhớ kỹ, lúc này thấy Lư Ngọc Châu luống cuống chân tay liền lập tức nói cho nàng biết. Đều nói rằng quan tâm sẽ bị loạn, Lư Ngọc Châu chính là như vậy, trên thực tế tốt hơn để Huân Nhi xem cẩn thận.

Theo Huân Nhi chỉ, Lư Ngọc Châu cẩn thận nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy đại kỳ thêu chữ Trung Thân Vương còn ở trong đội quân đang chậm rãi tiến đến, nàng khẽ thở phào một cái, nhẹ nhàng vuốt ngực một chút nói: – Ta nhất thời tay chân luống cuống, Huân Nhi, lần này là nhờ em rồi.

Huân Nhi nói: – Tiểu thư, còn không phải là vì trong lòng người chỉ có Trung Thân Vương kia, thấy có biến cố, ngay lập tức luống cuống. Tuy nhiên cái này tốt rồi, tất cả kỵ binh đều đi rồi chỉ còn lại có bộ binh, tốc độ

https://thuviensach.vn

hành quân của bọn họ cũng chậm hơn, chúng ta cũng không cần khổ cực đuổi theo như vậy.

Lư Ngọc Châu lúc này nhìn đại kỳ trong đám quân, ngẫm nghĩ một chút nói: – Tất cả kỵ binh đều phái đi rồi, đây là nguyên cớ gì? Hắn thật sự không ở trong đám kỵ binh sao?

Huân Nhi nói: – Tiểu thư của nô tì! Người như thế nào lo được lo mất vậy. Ngài ấy là Chủ soái ba quân, nếu như ngài ấy đi, mấy vạn bộ binh kia ai sẽ tới chỉ huy? Em đoán tất nhiên là có thay đổi gì đó trong cuộc chiến, kỵ binh nhất định là đi trước trợ giúp rồi. Tiểu thư không phải người đã nói sao, nếu muốn đánh bại đại quân Hậu Chu, trước hết phải đi Ứng Châu đoạt lại quyền chỉ huy của sáu vạn Phủ Viễn quân. Vương gia không phải ngu ngốc, sẽ không liều mạng mang theo chút ít kỵ binh như vậy đi đối kháng với đại quân của Hậu Chu?

Lư Ngọc Châu ngẫm nghĩ một chút cũng thấy có lý, nàng sửa sang lại tóc bay rối trên trán nói: – Cũng không phải nóng vội như này, chúng ta lại nghỉ ngơi một chút, đuổi theo bộ binh xa xa, chỉ cần đuổi được đến Ứng Châu là tốt rồi.

Huân Nhi nói: – Tiểu thư à, rốt cục người cũng phát chút từ bi rồi.

Hai người nhìn nhau cười, lại đều bị bộ dạng chật vật của nhau chọc cười. Cứ như vậy, một chủ một tớ tựa vào trên thân cây đại thụ nói chuyện, ăn chút lương khô nghỉ ngơi. Bởi vì quá mệt mỏi, không ngờ hai người đều ngủ thiếp đi. Cũng không biết ngủ bao lâu, Lư Ngọc Châu từ trong mộng giật mình tỉnh lại, vội vàng đứng lên xem, lại chỉ có thể thấy đám bụi rất xa của đội quân Hán để lại.

Nàng cuống quýt lắc lắc Huân Nhi tỉnh lại, vội vàng kêu lên: – Huân Nhi, Huân Nhi mau đứng dậy, chúng ta vừa rồi ngủ như chết, đại quân đã đi xa rồi!

https://thuviensach.vn

Huân Nhi từ trong mộng bừng tỉnh, dụi dụi mắt nhìn hướng xa xa, quả nhiên đại quân đã biến mất không thấy đâu. Nàng ta có chút áy náy nói: – Đều tại Huân Nhi không tốt, thế nào lại ngủ thiếp đi. Tiểu thư, chúng ta mau lên ngựa đuổi theo cho kịp.

Nói xong, nàng ta liền cầm lấy hành lý đứng lên. Lại thấy tiểu thư Lư Ngọc Châu đang đứng ở chỗ đó kinh ngạc, thân mình không ngừng run rẩy. Thấy bộ dạng khác thường của nàng, Huân Nhi vội vàng chạy tới đỡ nàng, lo lắng hỏi:

– Tiểu thư, người làm sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái không? Hay là chúng ta lại nghỉ một chút đi, dù sao cũng biết ngài ấy nhất định là muốn đi Ứng Châu, chúng ta sẽ không lạc mất ngài ấy đâu.

Trên mặt Lư Ngọc Châu mang đầy nước mắt, quay đầu hướng Huân Nhi buồn bã cười khổ nói: – Huân Nhi, ngựa của chúng ta đã để lạc mất rồi.

Lưu Lăng mang theo chín ngàn kỵ binh, một đường chạy thẳng đến Ngọc Châu, dọc theo trên đường màn trời chiếu đất này, ăn cơm cũng đều chưa từng dừng lại nghỉ ngơi. Nghĩ tới Đỗ Nghĩa còn thủ vững ở Ngọc Châu, lòng hắn nóng như lửa đốt. Có thể tưởng tượng tới quân dân ở Ngọc Châu hiện tại khổ sở đến thế nào, viện binh đến chậm, lương thảo dùng hết, không có mũi tên, ngay cả đám dân chúng ở đó cũng phải đi chống đỡ kẻ thù bên ngoài!

Tướng quân Đỗ Nghĩa mù một bên mắt, lại thề sống chết không rời tường thành, điều này phải cần bao nhiêu dũng khí và nghị lực?

Càng nghĩ đến, Lưu Lăng càng lo lắng. Chỉ có điều hắn là Chủ soái ba quân, nhiều năm chiến đấu trên chiến trường như vậy cho hắn biết, hắn nhất định phải bình tĩnh. Bảy vạn đại quân Tôn Huyền Đạo vây thành, hơn mười vạn đại quân Quách Vinh từ xa xa đang trong tầm mắt. Trong tay

https://thuviensach.vn

mình chỉ có chín ngàn kỵ binh này, như thế nào mới có thể giải cứu Ngọc Châu?

Ngọc Châu vị trí yết hầu, nếu không phá được Ngọc Châu, sau này Chu quân sẽ không thể tiếp tục tiến vào. Cho nên nhiều ngày như vậy trôi qua, hai trăm ngàn đại quân Hậu Chu mới nửa bước khó dời khỏi Ngọc Châu. Một trận này, có thể thấy được quân dân Ngọc Châu gian nan như thế nào. Bốn vạn Phủ Viễn quân của An Hằng đang ở ngay ngoài cách Ngọc Châu ba mươi dặm, nếu là cứu viện thích đáng mà nói, Ngọc Châu đã có cách tránh khỏi thế bao vây như này rồi. Mặc dù nói không thể đánh bại đại quân Hậu Chu, nhưng bốn vạn tinh binh kiên trì thủ thành đợi viện quân Lưu Lăng đến, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp đánh tan sự vây khốn của quân Chu cũng không phải việc khó.

Nhưng chính là An Hằng lại án binh bất động, dưới tay gã có bốn vạn Phủ Viễn quân tinh nhuệ, gã đóng quân ở Ứng Châu hai năm, vũ khí quân giới lương thảo sung túc, lương thảo nuôi quân kiên trì nửa tháng không thành vấn đề. Nhưng chính là gã chậm chạp không chịu xuất chiến, thứ nhất là muốn bảo toàn thực lực, thứ hai, nếu như Hậu Chu đại thắng mà nói gã còn có thể không chút băn khoăn mà đầu hàng.

Hiện tại An Hằng chính là đang xem chừng, nếu gã xuất quân lúc này, cho dù không cứu được thành Ngọc Châu, nếu triều đình vấn tội xuống dưới gã cũng có thể nói ở ngoài phạm vị chiến đấu cùng quân Chu. Mặc dù không đầu hàng, gã mang theo bốn vạn quân trở về Ứng Châu, đến lúc đó lôi kéo sáu vạn nhân mã đi ra Tây vực, đánh hạ một mảng biên giới tự lập cũng không phải là không thể được.

Hiện tại việc Lưu Lăng cần giải quyết chính là, như thế nào mới có thể sử dụng tốt số lượng binh sĩ có hạn để giải vây cho thành Ngọc Châu!

Vừa phóng ngựa chạy như bay, trong đầu Lưu Lăng vừa không ngừng tính toán.

https://thuviensach.vn

Tảng sáng hai ngày sau, cuối cùng cũng cách Ngọc Châu chưa đến bốn mươi dặm. Nơi này là một sườn núi cao, từ chỗ này có thể nhìn rõ khung cảnh trong phạm vi hơn mười dặm. Lưu Lăng hạ lệnh cho quân lính nghỉ ngơi, hắn cùng với Chiêu Tiên, Tôn Thắng và mấy vị đại tướng đi tới chỗ cao quan sát phía xa.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 78+2: Trêu Trọc Hắn Chơi (2)

Chỉ nhìn thấy thành Ngọc Châu ở phía trước, trong thành khói lửa lượn lờ. Ngoài thành, trải dài bất tận là các doanh trại nghỉ chân của đại quân Hậu Chu. Tuy rằng cách rất xa, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng kêu gào chém giết. Lưu Lăng cau mày, nhìn quân địch Chu quân đang như thuỷ triều ra sức phá thành.

Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân xúc động nói: – Bao vây nghiêm ngặt như thế, Đỗ Nghĩa tướng quân có thể thủ vững đến bây giờ bảo vệ cửa thành không mất, thật đáng kính!

Chiêu Tiên ôm quyền nói: – Vương gia, mạt tướng nguyện dẫn ba ngàn kỵ binh tấn công đại doanh Hậu Chu. Đánh một tiếng trống khiến tinh thần chiến đấu của binh sĩ hăng hái, vào thành và tụ hợp với tướng quân Đỗ Nghĩa!

Tôn Thắng cũng nói: – Mạt tướng cũng nguyện cùng đi!

Lưu Lăng lắc đầu chỉ xuống phía dưới nói: – Các ngươi xem, Hậu Chu đã phát hiện ra chúng ta.

Chỉ thấy trong đại doanh Hậu Chu tách ra một đội quân, không dưới vạn người, nhằm hướng bọn hắn bên này mà tiến đến. Binh Mã Nguyên soái Hậu Chu – Tôn Huyền Đạo chỉ huy lãnh binh mấy chục năm, tuy rằng không thể nói dụng binh như thần, nhưng quả thật trung quy trung củ đều hết sức vững chắc. Trong phạm vi hơn mười dặm nơi này tất nhiên ông ta đều phái người đi thám báo, cho nên kỵ binh Lưu Lăng vừa xuất hiện, liền bị phát hiện rồi.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng chỉ xuống đại quân Hậu Chu nói:

– Tôn Huyền Đạo dụng binh từ trước đến nay đều là một chữ ổn, cho nên chúng ta vừa đến nơi này đã phái binh ra đối phó. Nếu tốc độ của hắn nhanh một chút nữa, chỉ cần phái ba nghìn kỵ binh chờ ở chỗ này, thừa dịp chúng ta đi đường xa đến đánh bất ngờ, nhất định có thể đại hoạch toàn thắng. Tuy nhiên nói gì thì nói, nếu hắn không tiếc gì nhất quyết tấn công Ngọc Châu, chỉ sợ tướng quân Đỗ Nghĩa đã không giữ được thành rồi.

Vương Bán Cân gật đầu nói: – Chính xác là như vậy, chỉ cần phái một đội quân trông coi ở trên sườn núi cao này, đợi kỵ binh của chúng ta vừa đến, mượn địa thế Chu quân tấn công xuống mà nói, hơn nửa phần chúng ta sẽ bại trận.

Chiêu Tiên nói: – Đều nói người này tính toán không có sai sót, như thế nào dùng binh lại kéo dài như vậy?

Lưu Lăng nói: – Theo ta thấy, quân An Hằng cũng quấy rầy bọn họ trong nhiều ngày qua. Mà An Hằng lại không dám cùng Chu quân ra sức một trận, cho nên Chu quân khó tránh khỏi buông lỏng. Bọn họ tất nhiên cho rằng chúng ta là do An Hằng phái tới, bất quá là đến ra vẻ, cho nên mới chậm trễ không phái quân ra đối phó.

Tôn Thắng nói: – Vương gia nói có lý, chỉ có điều chờ bọn họ tới gần rồi, phát hiện chúng ta không phải Phủ Viễn quân, chỉ sợ không thể tránh khỏi một trận ác chiến.

Lưu Lăng ngẫm nghĩ một chút nói: – Như vậy đi, Trung Nghĩa Hầu mang theo đại quân lui về phía sau mười dặm, chỉ để lại một ngàn quân cho ta. Trung Nghĩa Hầu mang binh ẩn náu không được lộ diện, Chiêu Tiên, Tôn Thắng, hai người các ngươi và bổn vương ở lại chỗ này.

Vương Bán Cân khó hiểu nói: – Vương gia như vậy là có ý gì?

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng cười nói: – Ngươi chỉ cần làm theo, bổn vương tự có tính toán.

Vương Bán Cân biết Lưu Lăng dụng binh như thần, cho nên cũng sảng khoái. Y có một thân bản lĩnh cực cao, hơn nữa hung hãn không sợ chết, chính là một trang anh hùng tiên phong, nhưng nếu là chỉ huy ba quân tác chiến thì hơi quá rồi. Thấy Lưu Lăng thản nhiên, y cũng không cùng Lưu Lăng tranh luận, mang theo tám ngàn kỵ binh lui về phía sau mười dặm, tìm cánh rừng ẩn nấp.

Lưu Lăng và Chiêu Tiên, Tôn Thắng, Trịnh Húc đem Hắc Kỳ Lân quân trước đó đã đứng dàn hàng ở trên sườn núi, chờ đại quân Hậu Chu.

Đúng như Lưu Lăng dự liệu, đã nhiều ngày qua mỗi ngày An Hằng quả thật đều phái người đến quấy rầy đại doanh Hậu Chu. Gã làm như vậy đơn giản là làm bộ ra vẻ, đợi khi triều đình phái người tới, gã có thể không lo lắng gì nói mình mỗi ngày đều phái quân đến tấn công đại doanh Hậu Chu, chỉ có điều Hậu Chu phòng thủ nghiêm ngặt không thể phá được.

Rồi sau đó quân Chu bị hành động nhỏ của gã quấy rầy như vậy cũng rất phiền, mỗi ngày đều có mấy ngàn binh Phủ Viễn quân đến đây phô trương thanh thế, đợi Chu quân phái binh tới thì lập tức rút quân ngay, chạy nhanh hơn cả thỏ. Nhiều ngày liên tục như vậy khiến Hậu Chu không biết làm sao. Cho nên lần này phát hiện quân đội của Lưu Lăng, Hậu Chu mới có thể không gấp gáp tập kết quân đội đi ra ứng chiến. Bởi vì bọn họ biết, chỉ cần vừa ra khỏi đại doanh, Phủ Viễn quân ngay lập tức sẽ chạy trốn rất xa.

Lưu Lăng ngồi trên lưng ngựa, lẳng lặng nhìn đội quân Hậu Chu càng ngày càng gần. Lúc thấy hai quân cách nhau không đầy một dặm, Lưu Lăng cười nói: – Chúng ta nên chạy thôi, đừng chạy quá xa, phát hiện Chu quân về doanh, lập tức quay đầu trở lại.

Mấy người Trịnh Húc lên tiếng, phân phó Hắc Kỳ Lân quân rút lui về phía sau. Thấy quân Hán chạy, trong Chu quân truyền đến một trận rung

https://thuviensach.vn

trời những tiếng chửi bậy và cười nhạo. Kỵ binh Hắc Kỳ Lân quân tức giận vô cùng muốn quay lại ứng chiến, đều bị Trịnh Húc hạ lệnh buộc phải đè xuống. Thấy quân Hán trốn xa, sau đó Chu quân hùng hùng hổ hổ bắt đầu lui về. Bọn họ mới đi không xa, Lưu Lăng liền mang theo Hắc Kỳ Lân quân xoay ngược trở lại.

Vừa quát to vừa làm ra thế tấn công, Chu quân nghĩ đến quân Hán lần này bị một trận tức giận lớn, cuống quýt điều quân quay lại bày ra thái độ ứng chiến. Chỉ có điều quân Hán đầu voi đuôi chuột, chỉ hò hét cũng không xung phong liều chết. Tướng lĩnh Chu quân giận dữ suất quân tới đó giết, Lưu Lăng lại mang theo Hắc Kỳ Lân quân bỏ chạy.

Ba lượt như thế, cuối cùng khiến Chu quân tức giận, một đường đuổi theo Hắc Kỳ Lân quân hai mươi dặm mới định lui về. Lưu Lăng dẫn người vào rừng cây cùng với Vương Bán Cân tụ hợp, lập tức để Vương Bán Cân tiếp nhận một ngàn kỵ binh Hắc Kỳ Lân quân, lại quay về phía sau quấy rầy Chu quân.

Lại ba lượt như thế, Chu quân giận dữ, một mạch đuổi theo ra xa bốn mươi dặm. Vương Bán Cân mang theo một ngàn kỵ binh chỉ lo chạy trốn, Chu quân bất đắc dĩ chỉ biết quay về doanh trại.

Cứ như vậy đi tới đi lui hơn mười lần, cuối cùng Chu quân đóng quân đơn giản ở ngoài doanh trại, chỉ chờ quân Hán xuất hiện. Lưu Lăng dẫn quân ẩn ở trong rừng, cũng không đi ra. Thám báo báo lại, Chu quân tấn công lại một lần nữa thất bại, Ngọc Châu vẫn không bị công phá. Lưu Lăng cau mày, nhưng không có hạ lệnh tiếp tục quấy rầy địa doanh Chu quân.

Đến quá nửa đêm, Lưu Lăng tự mình dẫn theo ba nghìn kỵ binh gióng trống khua chiêng hô giết, Chu quân lập tức hoảng loạn, tập kết ra đội quân hai vạn người chạy ra nghênh đón. Lưu Lăng sai người dập tắt đuốc, chỉ là một đường chạy trốn.

https://thuviensach.vn

Thẳng đến sáng sớm, hai vạn nhân mã Chu quân cũng không có nghỉ ngơi.

Tới sáng hôm sau, Vương Bán Cân lại dẫn quân ra khiêu khích. Dường như ngay cả Tôn Huyền Đạo cũng bị đám Phủ Viễn quân chọc giận, hạ lệnh tạm dừng công thành, bốn năm vạn đại quân bao vây khắp núi đồi nhắm phía đỉnh núi đến giết.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Ngươi Đi Chết Đi

Lưu Lăng mang theo hai ngàn kỵ binh nhiễu một vòng lớn, rốt cuộc cũng đem Chu quân đuổi cùng không buông bỏ rơi. Hắn hạ lệnh toàn đội nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, bản thân hắn cũng xuống ngựa tựa vào một cây đại thụ ngồi xuống. Trịnh Húc tháo túi nước xuống đưa cho Lưu Lăng, ngồi xổm xuống nói với Lưu Lăng: – Vương gia, chúng ta cứ như vậy đi tới trú địa của Phủ Viễn quân gặp An Hằng?

Lưu Lăng uống một ngụm, Vương Bán Cân thành công dẫn theo bảy ngàn kỵ binh xông qua đại doanh Hậu Chu tiến vào thành Ngọc Châu, điều này làm cho hắn hơi an tâm một chút. Tùy ý nằm về phía sau, cơ thịt trên người đều đau nhức.

Lưu Lăng cười cười nói: – Bổn vương tự nhiên sẽ không như vậy đi gặp gã, mà là để gã tới gặp ta!

Hắn nói với Trịnh Húc: – Ngươi mang theo một ngàn Hắc Kỳ Lân quân, nghỉ ngơi thật tốt một hồi. Sau đó mang theo cờ hiệu của bổn vương, nhất định phải tinh thần chấn hưng đi đến đại doanh Phủ Viễn quân. Tới rồi cũng không cần nói thêm cái gì, chỉ nói ta ở chỗ này chờ gã. Gã nếu không đến, cũng đừng trách bổn vương xử theo quân pháp.

Trịnh Húc hỏi: – Trong lòng An Hằng kia có quỷ, chỉ sợ là không chịu tiến đến.

Lưu Lăng nói: – Không sao, nếu gã không đến, đêm nay ta đi trú địa Phủ Viễn quân cũng không muộn. Nếu gã đến đây, nói không chừng ta còn có thể lưu lại cho gã một cái mạng.

https://thuviensach.vn

Trịnh Húc nói: – Nhưng, nếu mạt tướng mang theo một ngàn Hắc Kỳ Lân quân đều đi đại doanh Phủ Viễn quân, bên người Vương gia cũng chỉ còn lại có một ngàn kỵ binh của đại doanh Kinh Kỳ này. Nếu chẳng may có Chu quân tìm kiếm qua đây, an nguy của Vương gia không thể bảo đảm. Không bằng như vậy, mạt tướng mang một trăm kỵ binh đại doanh Kinh Kỳ đi, sau đó liền trở về gấp bẩm báo với Vương gia.

Lưu Lăng khoát tay áo nói: – Không được, An Hằng người này tính tình đa nghi, nếu ngươi chỉ đem trăm người tiến đến, gã nhất định đoán ra bên người bổn vương cũng không nhiều binh mã. Nếu lòng gã sinh ác ý, phái binh giết tới chẳng lẽ không phải càng thêm không ổn? Ngươi đừng lo an nguy của ta, chỉ cần mang theo toàn bộ Hắc Kỳ Lân quân đi gặp gã. Trong lòng của gã hoài nghi, ngược lại không dám xuống tay.

Trịnh Húc còn muốn khuyên nữa, Lưu Lăng cười nói: – Trịnh Húc, ngươi nghĩ rằng ta đoán không được dụng ý của Bệ hạ khi phái bọn ngươi đến bên cạnh ta? Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, ta thân là Chủ soái tam quân, Thân vương của một nước, nếu như không thể đánh lui Hậu Chu, đại quân Hậu Chu ùa đến phía bắc, Đại Hán ta gặp nguy, ta và ngươi chẳng phải đều là tội nhân thiên cổ?

Hắn thấy Trịnh Húc do dự, nói tiếp: – Ngươi nói, tính mạng của ta cùng cả Đại Hán so sánh thì cái nào trọng yếu? Tính mạng của ta so với tính mạng của Bệ hạ, cái nào trọng yếu? Ngươi yên tâm, nếu bổn vương không có nắm chắc, cũng sẽ không để ngươi đi.

Trịnh Húc bị Lưu Lăng nói động, nghỉ ngơi và chỉnh đốn trong chốc lát sau đó mang theo một ngàn Hắc Kỳ Lân quân thẳng đến trú địa Phủ Viễn quân mà đi. Lưu Lăng phái ra thám báo đi theo sau Hắc Kỳ Lân quân, quan sát động tĩnh của Phủ Viễn quân. Sau đó lại phái người theo đường cũ trở về, thám thính tình huống Chu quân và Ngọc Châu.

https://thuviensach.vn

Ra lệnh binh lính thay phiên nghỉ ngơi, an bài tốt hết thảy, Lưu Lăng một đêm chưa ngủ, không ngờ ở dưới đại thụ nơi hoang giao dã địa này, nặng nề ngủ thiếp đi.

Hai canh giờ sau, thám báo trở về đường cũ báo lại: sau khi Chu quân lui về đại doanh, cũng không có hành động gì. Chỉ có điều nghe xong lời này, Lưu Lăng lại cau chặt mày. Hắn nói với thám báo: – Chu quân án binh bất động, tất nhiên là đang nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Chỉ sợ đêm nay sẽ có một hồi ác chiến. Ngươi lại đi thăm dò, có tin tức gì lập tức báo lại!

Thám báo kia đáp lên tiếng, lập tức lại cưỡi ngựa chạy vội ra ngoài.

Lại qua nửa canh giờ, thám báo theo đuôi Hắc Kỳ Lân quân báo lại: Hắc Kỳ Lân quân được thống lĩnh Phủ Viễn quân An Hằng tự mình nghênh đón vào đại doanh, ở trong đại doanh lưu lại thời gian một nén nhang, Trịnh Húc đã mang theo một ngàn Hắc Kỳ Lân quân chạy về. Lưu Lăng trong lòng thở dài: – Nếu Trịnh Húc không vội vã như vậy, ở trong Phủ Viễn quân đại doanh ngây ngốc nửa canh giờ, thậm chí ăn một bữa cơm no. Lúc trở lại cũng không vội vã, chậm rãi mà đi, An Hằng kia nói không chừng thật sự đã bị chính mình lường gạt đến đây. Nhưng Trịnh Húc này thân có hoàng mệnh, chỉ lo bảo hộ an nguy của mình, chỉ sợ An Hằng kia sẽ không bị lừa.

Nghĩ đến đây, Lưu Lăng không khỏi thở dài. Tuy rằng hắn phân phó Trịnh Húc làm như vậy, nhưng Trịnh Húc không làm được cũng không thể trách y. Bệ hạ nghiêm lệnh y bảo hộ an nguy của mình, y không có khả năng giữ được điềm tĩnh tự nhiên.

Nếu đổi lại là Quý Thừa Vân, hoặc là Triệu Đại, Triệu Nhị, Hoa Tam Lang mấy người thân tín của mình, chuyện này tất nhiên sẽ làm thật thỏa đáng. Đáng tiếc, đáng tiếc.

https://thuviensach.vn

Hắn phân phó thủ hạ kỵ binh ở trong rừng cây cắm xuống nhiều tinh kỳ, lại lệnh kỵ binh mỗi mười người một đội, phân ra hai mươi đội, ở đuôi ngựa buộc nhánh cây, cưỡi ngựa ở trong rừng cây lao nhanh qua lại. Lại phân phó thủ hạ ở trong rừng cây đốt lửa trại, săn chút con mồi để làm cơm.

Lưu Lăng ăn vài thứ, nhìn nhìn mặt trời đã lặn phía tây. Hắn hiện tại gấp cũng vô dụng, chỉ có thể đợi đến tối rồi hành sự. Một lát sau Trịnh Húc mang theo Hắc Kỳ Lân quân trở về, bẩm báo cho Lưu Lăng đúng chi tiết trải qua. Y nói An Hằng kia đã đáp ứng sẽ theo sau tới hội hợp cùng Vương gia, còn y vì lo lắng an nguy của Vương gia, không dám ở lâu, liền mang theo Hắc Kỳ Lân quân trở về trước.

Lưu Lăng cũng không trách cứ Trịnh Húc, dù sao lập trường cũng bất đồng, làm việc khó tránh khỏi sẽ không đạt thành nhất trí. Chỉ có điều trong lòng hắn lại cười lạnh, An Hằng nếu đến, như thế nào lại nói sau đó liền đến? Gã ta nếu muốn tới, tất nhiên đi theo Hắc Kỳ Lân quân cùng trở lại. Nói cái gì mà sau đó sẽ đến, cũng chỉ có thể lừa gạt được Trịnh Húc đang tâm thần không yên!

Chỉ sợ An Hằng kia sớm liền nhìn ra thực hư qua cử chỉ của Trịnh Húc, đến thì sẽ đến đấy, nhưng nói không chừng là mang theo hơn vạn tinh nhuệ đằng đằng sát khí đến kết liễu tính mạng của Trung Thân Vương đại nhân hắn đây. Quả nhiên, qua không bao lâu thám báo Lưu Lăng phái đi báo lại, ở phía sau Hắc Kỳ Lân quân, xa xa đi theo không ít kỵ binh Phủ Viễn quân. Song, sau khi nhìn thấy trong rừng cây tinh kỳ dày đặc, sương khói lượn lờ, đội kỵ binh kia lại lui về rồi.

Lưu Lăng cười cười, An Hằng này quả nhiên là người đa nghi. Nếu lá gan gã lớn hơn chút nữa, chỉ sợ chính mình lại phải chạy trối chết khắp nơi rồi.

https://thuviensach.vn

Tới buổi tối, Lưu Lăng phân phó kỵ binh dưới trướng không cần tiết kiệm lương thảo, bất kể là người hay là ngựa đều ăn no một chút. Hắn tính đi tính lại thời gian, phỏng chừng không sai biệt lắm, vì thế hạ lệnh quân sĩ lên ngựa, thẳng đến trú địa Phủ Viễn quân mà đi.

Cùng lúc Lưu Lăng xuất phát, một đám dân chạy nạn từ Ngọc Châu lác đác xuất hiện cách trú địa Phủ Viễn quân không xa. Nhìn thấy nơi đây lại có nhiều quân Hán như thế, các nạn dân lập tức hô quát lên, chen chúc hướng đại doanh Phủ Viễn quân vọt tới.

Quân tốt thủ vệ ngay lập tức phát hiện ra bọn họ, lớn tiếng kêu bọn họ dừng lại. Chỉ có điều những nạn dân này đói không chịu nổi, quỳ gối trước viên môn không xa không ngừng dập đầu, cầu các quân gia thưởng một ngụm cơm no ăn. Dần dần, dân chạy nạn tụ tập tới đây càng ngày càng nhiều, không bao lâu liền không có dưới một ngàn người quỳ ở bên ngoài.

Những dân chạy nạn đó áo không đủ che thân, xanh xao vàng vọt, không ngừng ở ngoài viên môn kêu rên, tiếng khóc đến tận cùng bên trong đại doanh đều có thể nghe rõ ràng. An Hằng vốn đã ngủ, bị tiếng khóc hoảng loạn này làm cho ngủ không được. Gã ta trong cơn giận dữ, dẫn mười mấy thân binh đi thẳng đến phương hướng viên môn.

An hằng năm nay ba mươi tám tuổi, là tiến sĩ thi đậu năm Càn Hữu thứ mười một. Bởi vì làm được một bài văn chương hay, rất được Đại học sĩ Tô Tú yêu thích, mà gã tập võ từ nhỏ, một thân võ nghệ cũng là vô cùng cao minh, ngay cả Trụ Quốc tướng quân Tô Hổ Bào cũng đều hết sức coi trọng gã. Đã được hai vị thuộc phái cầm quyền trong triều đình coi trọng, An Hằng này tự nhiên quan lộc thuận lợi, lên như diều gặp gió.

Chỉ ba năm, gã đã bị điều vào Binh bộ nhậm chức. Sau năm năm, đảm nhiệm Binh bộ Thị lang. Sau lại theo Trụ Quốc tướng quân chinh chiến bộ lạc Hồi Hột ở Tây Vực, được phong làm Hổ Uy tướng quân. Sau đó Lưu Lăng bị nhốt vào thiên lao, Trụ Quốc tướng quân Tô Hổ Bào thượng tấu

https://thuviensach.vn

Hoàng đế Lưu Nghiệp, nói An Hằng đọc đủ mọi binh thư, trung tâm vì nước, đủ để đảm đương chức Chỉ huy sứ Phủ Viễn quân. Lưu Nghiệp ân chuẩn, gia phong An Hằng làm Định Nam tướng quân, Hổ Đảm hầu, Chỉ huy sứ Phủ Viễn quân.

An Hằng này cũng là nhân tài, chỉ dùng không đến hai năm, đã đem Phủ Viễn quân hơn sáu vạn tinh nhuệ khống chế chặt chẽ ở trong tay mình, ở phía nam Bắc Hán quả thực trở thành thổ hoàng đế một tay che trời.

Thân thể gã cũng không khôi ngô cường tráng, chỉ có trên dưới một mét bảy. Mặt trắng không râu, nhưng thật ra có chút thanh tú. Người này tâm cơ thâm trầm, đám quân tốt ở sau lưng cũng gọi gã là Tào Tháo mặt trắng.

Khoác quần áo, An Hằng đi đến trước viên môn, lạnh giọng hỏi: – Chuyện gì ồn ào thế?

Quân sĩ thủ vệ hồi báo nói: – Bẩm tướng quân, ngoài cửa có một đám dân chạy nạn từ Ngọc Châu trốn ra. Bởi vì thật sự đói khát khó nhịn, ở bên ngoài quỳ khóc cầu lấy một miếng cơm ăn.

An Hằng cau mày nói: – Việc nhỏ như thế cũng không thể xử trí? Náo đến bản hầu không thể ngủ. Loạn tiễn bức bọn chúng đi là được, còn nghe thấy bọn chúng la lên, ta cắt đầu ngươi đem cho bọn chúng ăn!

Quân sĩ thủ vệ kia vẻ mặt đau khổ nói: – Tướng quân, vừa rồi đã phóng tiễn rồi, những người đó chỉ quỳ không đi. Bọn họ nói Ngọc Châu đã bị đại quân Hậu Chu công phá, một đường liều mạng trốn thoát. Vừa khát vừa đói rốt cuộc đi không nổi nữa, chỉ cầu có thể bố thí một ít gì đó ăn.

Trong lòng An Hằng chấn động, vội vàng hỏi: – Ngươi nói cái gì? Ngọc Châu đã bị công phá?

Người binh lính kia nói: – Những nạn dân này đúng là nói như thế, bọn họ nói đại quân Hậu Chu vào thành, gặp người liền giết, nếu không phải Đỗ

https://thuviensach.vn

Nghĩa tướng quân mang binh liều chết cản phía sau, bọn họ một người cũng trốn không thoát. Chỉ có điều… Chỉ có điều Đỗ Nghĩa tướng quân đã hi sinh vì nước rồi!

Lông mày An Hằng nhảy dựng, trong lòng lập tức nổi sóng mãnh liệt. Gã phân phó nói: – Thả ba năm người tiến vào, ta muốn hỏi chuyện. Lấy một ít thức ăn, chia cho đám người ở bên ngoài, để bọn chúng nhanh chóng rời đi.

Trên mặt người binh lính kia lập tức lộ rõ vui mừng nói: – Tướng quân từ bi!

An Hằng hừ lạnh một tiếng, xoay người trở về lều lớn trong quân. Không bao lâu, ba năm người nạn dân được đưa tới trước trướng. Mấy người này đều là gầy da bọc xương, sắc mặt vàng như nến, làm cho ai nhìn thấy trong lòng cũng cảm thấy không nỡ. An Hằng thấy bọn họ thân mình lung la lung lay, dường như ngay cả quỳ cũng đã không nổi rồi, lập tức cho người lấy chút thức ăn phân cho bọn họ ăn. Mấy người kia thấy đồ ăn, tức thì hai mắt tỏa sáng, vội vàng chộp trong tay ăn như sói như hổ vậy.

Không chờ bọn họ ăn xong, An Hằng không kiên nhẫn mà hỏi: – Vừa rồi các ngươi nói cái gì? Thành Ngọc Châu đã bị phá?

Người đàn ông xanh xao vàng vọt quỳ gối phía trước nhất dập đầu nói: – Tạ ơn đại lão gia ân điển, không lừa đại lão gia, Ngọc Châu đã bị phá, đại quân Hậu Chu gặp người liền giết, nếu không phải Đỗ Nghĩa tướng quân liều chết chống cự, bọn thảo dân không một người có thể còn sống trốn ra.

An Hằng khó có thể che giấu kích động trong lòng, gã ta bước nhanh đi đến trước mặt nạn dân kia hỏi: – Đỗ Nghĩa đã chết?

Nạn dân kia nâng gương mặt ngăm đen lên, vẻ mặt thê lương nói: – Đã chết! Bị binh lính Hậu Chu vây quanh, loạn đao phanh thây rồi! Đỗ tướng quân trước khi chết, hô to với chúng thảo dân rằng nếu có người trốn ra

https://thuviensach.vn

được, phải đi Ứng Châu mang một câu cho Chỉ huy sứ Phủ Viễn quân Hổ Đảm hầu An Tướng quân.

An Hằng thần sắc biến đổi, cúi người vội vàng hỏi: – Đỗ nghĩa nói cái gì!

Nạn dân kia bỗng nhiên cười ha hả, lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, vẻ mặt quái dị nói:

– Đỗ tướng quân để cho ta chuyển cáo đại nhân, ngài ấy nói: NGƯƠI ĐI CHẾT ĐI!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Loạn Phủ Viễn Quân

An Hằng nghe nói Ngọc Châu đã bị quân Chu công phá, trong lòng lập tức giống như sóng to gió lớn. Tuy rằng gã sớm đã dự liệu được kết quả như vậy, chỉ là không có nghĩ đến sẽ đến đột ngột như thế. Mỗi ngày gã đều phái ra thám báo chú ý tình huống bên Ngọc Châu, một khi có gió thổi cỏ lay ngay lập tức bẩm báo cho gã.

Dựa theo ý định ban đầu của gã, vốn không muốn chia bốn vạn binh mã chạy đến phụ cận Ngọc Châu đóng quân. Nhưng vài ngày trước từ đô thành Thái Nguyên truyền đến tin tức, nói Trung Thân Vương Lưu Lăng sẽ nắm giữ ấn soái Nam chinh, tên tướng lĩnh mà gã phái đến thành Thái Nguyên giấu đầu hở đuôi, làm hỏng hết sự việc. Người một tay đề bạt gã – Trụ Quốc tướng quân Tô Hổ Bào cho người ra roi thúc ngựa không ngủ không nghỉ đưa tới một phong tự tay viết, lời lẽ nghiêm khắc kêu An Hằng nhất định phải lập tức suất quân đi Ngọc Châu.

Tô Hổ Bào là ân sư của gã, mà chỗ tốt duy nhất của An Hằng này chính là đối với lão sư hết sức tôn trọng. Gã ta vốn đối với ý định phản Hán hàng Chu vẫn còn do dự không quyết, phong thư này của Tô Hổ Bào khiến gã không thể không dẫn quân xuất phát.

An Hằng hiểu được sự lo lắng của ân sư Tô Hổ Bào, cái chức Chỉ huy sứ Phủ Viễn quân này của gã là do Tô Hổ Bào một tay tiến cử. Nếu gã ta thật sự phản rồi, Tô Hổ Bào khó tránh khỏi sẽ phải chịu liên luỵ. Mà An Hằng thuở nhỏ mất đi phụ thân, đối với Tô Hổ Bào có một sự tôn kính gần như đối với phụ thân vậy, không đành lòng cự tuyệt Tô Hổ Bào bèn bất đắc dĩ suất quân.

https://thuviensach.vn

An Hằng cũng từng liên tục viết thư cho Tô Hổ Bào, nói Bắc Hán suy yếu lâu ngày, bị Chu, Hạ, Liêu ba siêu cấp cường quốc vây vào giữa, sớm muộn cũng tránh không được kết quả bị thôn tính diệt quốc. Gã ta ba lần bốn lượt cầu ân sư theo gã cùng nhau phản ra Tây Vực, chỉ cần vượt qua Tây Hạ, tránh đi Thổ Phiên, ở trong Tây Vực chiếm lấy một mảnh lãnh thổ tự lập quốc gia cũng không phải là không có khả năng. Chỉ có điều Tô Hổ Bào vẫn do dự, An Hằng cũng chỉ có thể tiếp tục hoãn lại.

Lần này đi tới Ngọc Châu, An Hằng thời khắc đều chú ý tới tình hình Ngọc Châu. Nếu Ngọc Châu còn có thể kiên trì, Trung Thân Vương Lưu Lăng dẫn đại quân tới rồi, gã cũng chỉ có thể làm trái lương tâm một lần sắm vai tướng quân trung quân ái quốc, cho nên gã mới mỗi ngày phái ba năm ngàn Phủ Viễn quân quấy rầy đại doanh Hậu Chu, dù sao cũng có thể lấy đây làm lý do thoái thác. Lại nói thời cuộc hiện tại hỗn loạn, quốc nạn lâm đầu, gã lường trước Lưu Lăng cần sáu vạn Phủ Viễn quân trong tay gã, ắt không dám thật sự làm gì gã.

Còn nếu thành Ngọc Châu bị phá mà Lưu Lăng chưa tới, gã ta nhất định phải thay đổi sách lược. Sáu vạn Phủ Viễn quân này là gã kinh doanh hai năm mới nắm giữ được ở trong tay mình, là tài sản của gã, cũng là căn bản để gã mưu đồ nghiệp lớn. Gã tuyệt đối không thể vì Bắc Hán mà liều hết vốn liếng của mình, cho nên, nếu thành Ngọc Châu bị phá, gã ta cũng chỉ còn lại có một con đường thôi.

Sau đó gã lại suy xét, đầu hàng Hậu Chu là quả quyết không được, chính mình suất quân đầu hàng, cũng chỉ được phong hầu phong tướng, so với hiện tại cũng không có gì khác nhau. Ngược lại, ở Bắc Hán gã độc bá phía nam, xem như thổ Hoàng đế một phương. Còn nếu đầu hàng Hậu Chu, Chu Hoàng Đế – Quách Vinh sẽ tuyệt đối không cho phép gã nắm trong tay Phủ Viễn quân. Một tướng quân đầu hàng, tay cầm trọng binh, đây là tối kỵ.

Có lẽ không tới hai năm, Chu Hoàng Đế – Quách Vinh sẽ tùy tiện tìm cái cớ giết mình, đến lúc đó tất cả đều thành ra vô ích.

https://thuviensach.vn

Cho nên, An Hằng quyết tâm làm phản!

Lúc chạng vạng thám báo báo lại, thành Ngọc Châu còn trong tay quân Hán, còn có một chi kỵ binh không đủ vạn người xông phá đại doanh Hậu Chu tiến nhập Ngọc Châu. Nói như vậy thì phòng thủ của Ngọc Châu càng thêm bền chắc một chút, mà trước đó Trịnh Húc tướng quân của Hắc Kỳ Lân quân – thân binh của Hoàng đế – đến từ Thái Nguyên muốn gã đi gặp Trung Thân Vương, An Hằng hoài nghi bên người Lưu Lăng không có binh mã, phái binh từ phía sau theo dõi Hắc Kỳ Lân quân, nếu bên người Lưu Lăng thật sự không binh không tướng vậy hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng kết liễu hắn.

Chỉ có điều thám mã báo lại nói trong núi rừng tinh kỳ dày đặc, sương khói lượn lờ, xem ra trong núi rừng có không dưới ba vạn đại quân đóng quân. Hơn nữa còn có một chi kỵ binh công phá Chu doanh tiến vào Ngọc Châu, An Hằng lật lại ý nghĩ của mình, tổng hợp các loại tình báo đến xem, kết luận bên người Lưu Lăng cũng không phải thiếu khuyết nhân mã.

Cho nên, lúc nạn dân kia nói Ngọc Châu đã bị công phá, An Hằng làm sao có thể không kinh hãi?

Đây là đại sự có thể ảnh hưởng đến quyết định của gã, không thể không coi trọng. Nếu Ngọc Châu thật sự bị phá, gã ta nhất định phải nhổ trại suốt đêm chạy về Ứng Châu, sau khi tập kết binh mã lại mưu toan tiếp.

Nhưng, riêng một câu nói của nạn dân kia khiến gã tò mò vô cùng.

“Đỗ Nghĩa tướng quân thủ thành Ngọc Châu lúc sắp chết lớn tiếng la lên, phó thác cho chúng tôi nếu là gặp được Chỉ huy sứ Phủ Viễn quân Hổ Đảm Hầu An tướng quân, mang cho hắn một câu.”

An Hằng chột dạ, theo bản năng thân thể khom xuống hỏi nạn dân kia: – Đỗ Nghĩa nói cái gì?

https://thuviensach.vn

Nạn dân kia như cười như không nhìn gã, lộ ra hai hàm răng trắng noãn: – Đỗ tướng quân nói: ngươi đi chết đi!

An Hằng hoảng hốt, nạn dân kia bùng lên, một cước đạp gã té lăn. Nhảy đến một đòn chộp lấy cổ của gã, tay kia thì nhanh chóng tuyệt luân bắt lấy hai tay của gã lôi kéo một cái, đáng thương cho An Hằng cũng là một thân võ nghệ, nhưng trong khoảnh khắc đã bị người ta phế đi hai tay.

Tên nạn dân kia vừa động thủ, mấy tên nạn dân khác cũng lần lượt đem thức ăn trong tay ném lên mặt các tướng lĩnh cách mình không xa. Chuyện xảy ra đột ngột, ai cũng không ngờ được vài nạn dân xanh xao vàng vọt đói đến không đi đường nổi, thân thủ lại mạnh mẽ như thế. Không bao lâu, bao gồm An Hằng, ba năm tên tướng lĩnh đều bị chế phục rồi. Những nạn dân đó từ trên người rút ra dao găm, áp giải mọi người đi ra ngoài.

Thân binh của An Hằng lập tức rối loạn, có người hô lớn một tiếng An tướng quân gặp ám sát! Vô số quân tốt chen chúc hướng bên này lao đến. Mấy nạn dân cũng không kinh hoảng, chỉ là áp giải đám người An Hằng thành một vòng, chậm rãi hướng tới bên ngoài viên môn di động. Cung tiễn thủ nhanh chóng lao đến, kéo cung cài tên nhắm ngay bên này, chỉ có điều Chủ soái bị người khống chế, ai cũng không dám dẫn đầu bắn tên.

Gã vệ binh thủ viên môn hảo tâm kia giờ phút này đang cầm theo một rổ thức ăn phân phát cho nhóm nạn dân đang quỳ ngoài cửa, nghe thấy trong doanh địa đại loạn theo bản năng xoay người nhìn lại, lập tức có hai nạn dân bên người đứng lên đẩy ngã hắn, thuần thục trói lại. Những người này nhớ lại hắn hảo tâm, cũng không làm hại đến tính mạng của hắn.

Hơn một ngàn nạn dân đột nhiên làm khó dễ, phá tan viên môn đoạt không ít cung tiễn binh khí, những thân binh ở xa xa và đang vây quanh An Hằng đều giằng co lên. Song phương giương cung bạt kiếm, chỉ cần một đốm lửa nho nhỏ sẽ diễn biến thành một hồi chiến đấu thảm thiết.

https://thuviensach.vn

Cứ giằng co như vậy, mắt thấy vài nạn dân cầm đầu bắt An Hằng đã sắp ra khỏi viên môn. Tướng quân doanh thứ bảy Phủ Viễn quân Mậu Nguyên đương lúc bó tay không biện pháp, bỗng nhiên phát hiện phía sau có người kéo gã. Gã xoay người nhìn lại, thấy chính là thủ hạ của mình Thiên tướng Phùng Phục Ba.

Phùng Phục Ba mắt liếc ra hiệu một cái, kéo Mậu Nguyên qua một bên.

Mậu Nguyên vội vàng hỏi: – An tướng quân bị những kẻ xấu này bắt, đệ kéo ta làm gì?

Phùng Phục Ba và gã là huynh đệ kết bái, hai người quan hệ hết sức tốt. Trước mặt người khác y đối với Mậu Nguyên hành lễ tham bái, nhưng khi chỉ có hai người thì không có chuyện gì không nói được, cũng không có nhiều quy củ cổ hủ như vậy.

Phùng Phục Ba lườm gã một cái nói: – Tên giặc An bị người bắt, huynh lại gấp cái gì? Theo đệ thấy đây là một cơ hội!

Mậu Nguyên sửng sốt, lập tức không hiểu hỏi:

– Cơ hội? Cơ hội gì?

Phùng Phục Ba thở dài nói: – Đại ca của đệ à, huynh làm sao lại ngu độn như thế? Chúng ta lúc trước đều là tướng lĩnh dưới trướng của Đại Tướng Quân Vương, hiện giờ hư tình giả ý nghe lệnh dưới trướng An Hằng là vì hy vọng gì chứ? Còn không phải ngóng trông một ngày kia có thể bắt lấy nhược điểm của hắn, lật đổ hắn? Hiện giờ Vương gia đã suất quân xuôi Nam, đúng là thời cơ tốt để chúng ta góp sức. Nếu An Hằng bị đám nạn dân này giết, huynh đệ hai ta đăng cao nhất hô (lên núi cao hô một tiếng) đi nương tựa dưới trướng Vương gia, huynh đệ dưới tay đa phần là bộ hạ cũ của Vương gia, tất nhiên sẽ hưởng ứng!

https://thuviensach.vn

Mậu Nguyên vỗ trán nói: – Ta nhất thời nóng vội, không ngờ đã quên việc này. Vẫn là hiền đệ suy nghĩ chu đáo, chỉ có điều… Chỉ có điều đám nạn dân này bắt An Hằng rồi nhưng lại không giết, chúng ta có biện pháp gì?

Phùng Phục Ba cười nói: – Cái này còn không phải đơn giản sao? Chỉ cần ép bọn họ một chút là được!

Mậu Nguyên có dũng, Phùng Phục Ba có mưu, hai huynh đệ này cũng là một đôi hợp tác tốt. Phùng Phục Ba cười nói: – Đại ca, nạn dân bắt lấy An Hằng không giết, đơn giản là sợ trong tay không có con tin bọn họ chạy không thoát. Theo đệ thấy đám nạn dân này tám phần là quân Chu giả trang, là kẻ thù Đại Hán ta, mà An Hằng kia càng là quốc tặc, người người muốn giết. Chúng ta cần gì phải ném chuột sợ vỡ đồ? Chỉ cần gọi đến thân binh thủ hạ của chúng ta, bắn tên qua kia, trong hỗn loạn giết chết An Hằng, chỉ cần nói là bị gian tế quân Chu giết, còn ai có thể trách tội đến trên đầu chúng ta?

Y nói tiếp: – Hơn nữa, giết An Hằng rồi, lại đem những nạn dân do quân Chu giả trang này đều diệt. Chúng ta mang theo các huynh đệ tìm Vương gia nương tựa, Vương gia còn có thể làm khó chúng ta sao? Có Vương gia ở đây, trong triều đình còn không phải mở một mắt nhắm một mắt?

Mậu Nguyên mừng rỡ nói: – Đúng vậy!

Gã lôi kéo Phùng Phục Ba nói: – Ta ở đây trông chừng, đệ nhanh đi gọi thân binh của chúng ta đến. Mặc kệ ra sao, trực tiếp loạn tiễn bắn đi là được!

Phùng Phục Ba thấy Mậu Nguyên cũng không phản đối, cũng là mừng rỡ trong lòng, một giọng nói: – Đệ đi làm ngay. Xoay người liền chạy ra. Mậu Nguyên giơ tay ở trên đầu của mình sờ soạng hai cái, cười hì hì rồi lại cười lẩm bẩm: – An Hằng tên thất phu này, rốt cuộc cũng có ngày như vậy!

https://thuviensach.vn

Gã rút ra yêu đao, hướng tới chỗ An Hằng vọt tới.

Phùng Phục Ba chạy về doanh địa của mình, triệu tập lại các Thiên phu trưởng dưới trướng và nói: – Các ngươi đều là con dân Đại Hán, lúc trước cũng đều được Đại Tướng Quân Vương chiếu cố, hiện giờ có một cơ hội diệt trừ tên giặc An, đầu nhập vào Vương gia, làm hay không làm?

Những thân tín dưới tay y vốn là đối với An Hằng kia hết sức bất mãn, vì muốn giữ lại biên chế của doanh thứ bảy mới nghe theo đề nghị của Phùng Phục Ba giả vờ đầu nhập vào An Hằng. Hiện giờ nghe nói có cơ hội giết An Hằng, trở về dưới trướng Đại Tướng Quân Vương, mỗi một người đều là xoa tay. Một Thiên phu trưởng nói: – Tướng quân chỉ cần phân phó, nếu là có thể giết tên giặc An kia, trở lại dưới trướng Vương gia, cho dù chết thuộc hạ cũng cam tâm!

Tất cả mọi người đều nói như thế, Phùng Phục Ba cười ha hả nói: – Chúng ta rất được Vương gia tín nhiệm, không thể không tạm thời khuất phục tên An Hằng kia, hiện tại cơ hội tới, chúng ta tự nhiên không thể bỏ qua!

Y an bài một chút, suất lĩnh ba năm trăm thân binh hùng hổ thẳng đến phương hướng viên môn!

Cách đám người không xa, Phùng Phục Ba hô to một tiếng: – Giết những gian tế Hậu Chu này! Cứu ra An Tướng quân!

Thân binh dưới tay y đang hô lớn, chen chúc vọt vào đám người. Y đánh cái ánh mắt ra hiệu, Thiên phu trưởng dưới tay liền ngầm hiểu, giương cung lắp tên, thẳng tắp nhắm ngay trước ngực An Hằng!

Mậu Nguyên thấy người đã đến đông đủ, lập tức cũng từ trong tay thân binh bên cạnh An Hằng đoạt lấy một cây cung cứng, một cước đem thân binh kia đá văng, cung kéo ra như trăng tròn, một mũi tên liền bắn tới tên nạn dân bắt An Hằng!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 81+1: Thanh Lý Môn Hộ (1)

Gã nạn dân bắt được An Hằng cũng chính là Quý Thừa Vân. Y nhận mật lệnh của Lưu Lăng bắt giữ An Hằng, sau đó chờ Lưu Lăng đến. Y không muốn kết liễu tính mạng của gã bởi Lưu Lăng nói để gã sống còn có chỗ hữu dụng, nếu không chẳng cần rắc rối đến thế, chỉ một đao là có thể lấy mạng gã.

Lúc này, dù bị loạn quân vây quanh nhưng Quý Thừa Vân vẫn không hề tỏ ra hoảng loạn. Trận thế như vậy y không chỉ đối mặt một hai lần, thậm chí việc lấy thủ cấp của tướng địch trước hàng vạn quân y cũng từng làm. Như trận chiến với quân Hậu Chu trước đó, một mình y xông pha giữa đống loạn quân, cướp lấy bộ trang phục của quân Chu mặc lên người rồi phi thẳng đến trước chiến mã quân tiên phong địch, vung đao nhằm thẳng tướng địch chém một đao.

Tình cảnh bị bao vây ngày đó nguy hiểm hơn hôm nay vạn phần, nên đối mặt với tình huống hiện tại, Quý Thừa Vân chưa từng thấy hoang mang. Hơn nữa hiện y đang giữ An Hằng trong tay, quân Hán ắt sẽ ném chuột sợ vỡ đồ mà không dám manh động, vì vậy không có gì đáng phải lo lắng. Việc cần làm chỉ là đưa An Hằng ra đại doanh, đợi đại quân của Lưu Lăng tới.

Nhưng thật không ai dám nghĩ lại có kẻ to gan đến vậy, dám giương cung bắn thẳng về phía Quý Thừa Vân. Phải nói đó đích xác là một kẻ không có não.

Quý Thừa Vân mắt đảo tứ phương, mũi tên bay như thế chẻ tre nhằm thẳng y lao tới. Ngay cả thân thủ như y mà cũng suýt không phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải y nghe được tiếng rung của dây cung, e rằng mũi tên đó đã khiến y bỏ mạng rồi.

Quý Thừa Vân thụp người xuống, tay kéo An Hằng giơ lên đỡ. Phập! mũi tên cắm thẳng vào vai An Hằng.

A!

An Hằng hét lên thảm thiết, vùng vẫy toan thoát ra. Ngặt một nỗi hai cánh tay gã không còn chút sức lực, không thể thoát khỏi sự khống chế của Quý Thừa Vân. Mũi tên đó sau khi đâm xuyên qua vai gã liền bay mất hút, có thể thấy sức công phá mạnh cỡ nào. Quả thật, đúng là Mậu Nguyên đã ra tay thì sẽ không để đối phương có đường sống.

Mậu Nguyên đã ra tay, thì tên Thiên phu trưởng thủ hạ của y cũng ngay lập tức động thủ. Tên Thiên phu trưởng này được đề bạt do đã lập nhiều công trạng, võ nghệ của y cũng được gọi là xuất chúng. Mũi tên này mục đích để lấy mạng An Hằng, vì vậy y đương nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình.

Quý Thừa Vân lại nghe thấy tiếng dây cung rung lên. Lần này y đã có sự chuẩn bị, thấy mũi tên bay tới, y vốn có thể lách người tránh, hoặc dùng dao găm gạt mũi tên, nhưng y lại không làm như vậy. Y nắm áo An Hằng nhấc bổng lên, hết lần này tới lần khác dùng An Hằng làm khiên sống đỡ tên cho y. Mũi tên của Thiên phu trưởng vốn nhằm vào An Hằng, nhưng khi bắn ra lại có vẻ hơi chệch một chút. Quý Thừa Vân thấy vậy cười chế giễu, rồi nâng An Hằng lên điều chỉnh, vừa đúng lúc mũi tên lao tới, cắm thẳng vào bả vai còn lại của An Hằng.

Quý Thừa Vân cười ha hả, đứng nép sau An Hằng nói một cách nhạo báng: – An đại tướng quân, xem ra thủ hạ của ngươi cũng đáng tin cậy quá nhỉ. Chắc bọn chúng muốn thừa nước đục thả câu, lấy luôn cái mạng của nhà ngươi. Ha ha!

Đoạn y lại buông một tràng cười lớn, tiếng cười mang hào khí ngất trời.

https://thuviensach.vn

Thân hình y mỏng cơm nhưng săn chắc. Một tay y nhấc bổng An Hằng nặng tới hơn trăm cân phăng phăng bước ra ngoài viên môn. Mậu Nguyên thấy đã bắn hai mũi tên mà không tiêu diệt được An Hằng, cũng không chạm được vào cọng lông của Quý Thừa Vân nên trong lòng bắt đầu thấy kinh sợ. Nhưng đến lúc này y không thể dừng tay được nữa. Y hô lớn: – Tặc nhân kia muốn bỏ chạy. Không được để gã làm hại An Hằng tướng quân. Quân đâu, bắn tên! Bắn tên!

Câu nói này của y rõ ràng đã giấu đầu hở đuôi. Nếu không muốn An Hằng bị thương, sao y lại ra lệnh bắn tên? Chẳng qua là trong lúc hỗn loạn, chẳng ai kịp nhận ra điều này. Chỉ có An Hằng vừa nghe thấy đã lập tức biết được ý đồ của Mậu Nguyên. Đôi mắt của y trừng trừng nhìn Mậu Nguyên, thét lên ra lệnh: – Ta ra lệnh, không ai được bắn. Mậu Nguyên, ngươi có ý đồ gì!

Hai vết tên bắn khiến y vô cùng đau đớn, cộng thêm việc vừa hét lên ban nãy càng dãn cơ trên miệng vết thương, khiến âm thanh y nói ra cũng thấy run rẩy. Những giọt mồ hôi tròn to như hạt đậu lăn dài trên trán, y phục trên người y đã ướt sũng mồ hôi pha lẫn máu.

Thấy đám binh lính do dự không dám bắn, Phùng Phục Ba không thèm nghĩ thêm, vội chộp lấy một cây cung nhằm thẳng An Hằng mà bắn tới. Chỉ có điều y vốn là người trọng mưu lược mà coi nhẹ võ nghệ, bản lĩnh cũng chỉ ở mức tầm thường nên mũi tên y bắn ra rất thiếu chuẩn xác, bay thẳng về phía viên môn. Tên gác cửa viên môn bị lính của Quý Thừa Vân trói nằm bất động mặt đất, thấy mũi tên lao thẳng về phía mình vội dùng hết sức nhích mông sang một bên, mũi tên sượt qua mũi y cắm thẳng xuống đất.

– Nguy hiểm quá! nguy hiểm quá!

Tên lính vừa nãy lẩm bẩm: – A Di Đà Phật, may nhờ Bồ Tát phù hộ. Đúng là chỉ có tin vào đức Như Lai mới được trường sinh.

https://thuviensach.vn

Quý Thừa Vân thấy lũ binh lính kia chẳng hề quan tâm đến sự sống chết của An Hằng, trong lòng cảm thấy lo lắng xen lẫn bực bội. Y vừa đi vừa nghĩ, tự nhủ sao lũ Phủ Viễn quân này lại máu lạnh đến vậy.

Mậu Nguyên trừng mắt nhìn Phùng Phục Ba, nghĩ thầm nếu ngày thường y nghe lời chăm chỉ luyện tập thì mũi tên vừa rồi đã không làm mình mất mặt đến vậy. Lúc này, Quý Thừa Vân đã đưa An Hằng tới cửa viên môn, Mậu Nguyên biết rằng nếu hơn một ngàn nạn dân kia quay trở lại tiếp ứng cho người đã bắt được An Hằng thì cơ hội của y sẽ không còn. Nghĩ đến đây, y không thể chần chừ hơn được nữa.

Đoạn y hét lớn một tiếng: – Các tướng sĩ! Hãy giết tên gian tế của quân Chu kia. Đại Tướng Quân Vương đang chờ chúng ta đến nương nhờ ở ngay phía trước. An tướng quân hi sinh vì nước, chết thật vinh quang.

Y giờ đây không còn do dự gì nữa, giương cung bắn đi một mũi tên.

Thấy Chủ tướng đã quyết ra tay, bốn năm trăm tên lính thân tín của y cũng lập tức cũng vứt bỏ mọi suy nghĩ, cùng giương cung hướng thẳng về phía Quý Thừa Vân và An Hằng.

Vù!

Bỗng có một âm thanh sắc lạnh vang lên.

Một cây thương lớn nặng trịch không biết từ nơi nào bay tới, cắm thẳng ngay trước mặt Mậu Nguyên. Cây thương đó lao tới với khí thế vô cùng hung mãnh và bất ngờ, chừng một phần ba thân thương bằng thép ròng cắm sâu xuống đất. Có thể thấy lực ném của người này mạnh đến mức nào.

– Dừng tay!

Tiếng hét lớn từ đằng xa vọng lại, một viên tướng mặc y phục đen, áo giáp đen một mình cưỡi ngựa phi thẳng vào giữa hàng quân. Người này

https://thuviensach.vn

thân thể cường tráng, toàn thân vận y phục đen nhìn hệt như tử thần.

Gã phi ngựa đến, chạy xuyên qua đám nạn dân rồi dừng ngựa ngay cạnh cây thiết thương.

Đoạn y giơ tay nhổ cây thiết thương đang cắm sâu xuống đất lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người một lượt rồi hô lớn: – Khâm Phong Bình Nam Đại tướng quân, Chỉ huy sứ quân mã sáu châu Trung Thân Vương tới.

Tiếng thét vang lên như sét đánh giữa trời nắng ráo, khiến không chỉ Mậu Nguyên và Phùng Phục Ba ngây người, mà ngay đám tướng sĩ Phủ Viễn quân đang bao vây Quý Thừa Vân cách đó không xa cũng ngơ ngác nhìn gã áo giáp đen. Ngoại trừ người của Quý Thừa Vân ra, ngay cả An Hằng cũng quên cả đau đớn, theo bản năng quay đầu nhìn.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 81+2: Thanh Lý Môn Hộ (2)

Không bao lâu sau, một dòng người dài như một con hỏa long đang uốn lượn trườn tới. Ai cũng đoán ra đó là đám kỵ binh tay cầm đuốc, thoạt nhìn có thể đoán được số lượng không dưới hai ngàn tên.

Dưới sự bảo vệ của mười hai thị vệ thân cận, Lưu Lăng phi ngựa thẳng vào đại doanh của Phủ Viễn quân. Một ngàn Hắc Kỳ Lân quân vội dạt sang hai bên, tiếng khiên sắt va vào nhau rào rào, mã đao sáng loáng giơ thẳng lên trời, một tiếng kèn vang lên, không khí trở nên uy nghiêm cực độ.

Lưu Lăng dắt ngựa tới trước Phủ Viễn quân, mỉm cười, nói: – Ta đã về nhà. Các ngươi hoan nghênh bổn vương đến vậy sao?

Mậu Nguyên lúc này không giấu được vẻ kích động, khua khua thanh trường đao trong tay, hô lớn: – Đại Tướng Quân Vương uy võ.

Phùng Phục Ba cùng mấy trăm thân binh lính thân cận của y cũng vô cùng phấn chấn, tất thảy đều quơ binh khí lên hô lớn: – Đại Tướng Quân Vương uy võ.

Trong khi rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng thì An Hằng mặt đã xám như tro nguội, trong lòng rối bời. Phủ Viễn quân từng là bộ hạ của Lưu Lăng. Tình cảm của họ với Lưu Lăng thân thiết hơn với An Hằng rất nhiều. Một viên tướng ngẩng đầu, cẩn thận nhìn kỹ Lưu Lăng một hồi, rồi vội quỳ xuống đất hô lên: – Đúng là Đại Tướng Quân Vương! Đại Tướng Quân Vương đã về rồi!

Đó là tiếng hô tràn đầy tình cảm, gợi nhớ lại ký ức của mọi người.

https://thuviensach.vn

Binh lính Phủ Viễn quân đều lần lượt quỳ rạp xuống, nhất loạt hô vang câu "Đại Tướng Quân Vương". Cảnh tượng lúc đó thật không thể rung động lòng người hơn được nữa. Đối với một người sống ở thời hiện đại thì không thể hiểu được cảm giác khiến người người xúc động đó. Lưu Lăng một lần nữa lại được cảm nhận được tình cảm nơi chiến trận mà hắn đã quên mất từ lâu.

Đương nhiên không phải ai cũng hưởng ứng Lưu Lăng. Việc An Hằng làm được trong quân doanh trong hai năm qua chẳng lẽ chỉ là con số không hay sao? Ngay giữa khung cảnh ấy, không ít kẻ lặng lẽ lui ra phía sau, từng bước từng bước rồi nhìn nhau thăm dò. Bọn chúng đều là thân tín của An Hằng, hai năm qua theo An Hằng làm những việc trái đạo lý. Bây giờ Lưu Lăng đã tới, bọn chúng không thể không suy xét đến tương lai của mình.

Lúc trước, Phủ Viễn quân có bảy đại doanh, tướng quân ở các đại doanh này đều bị An Hằng lập mưu ám hại, trong đó bốn người bị giết. Ngoại trừ Đỗ Nghĩa trốn được về Ngọc Châu ra, chỉ có Mậu Nguyên vẫn nhẫn nhục để sống trong quân doanh. Còn lại một viên tướng quân từ lâu đã về cùng một giuộc với An Hằng, giờ một người đã sa cơ, kẻ còn lại ắt cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Kẻ đó chính là Tưởng Vĩnh Phúc, cũng từng là người được Lưu Lăng cất nhắc. Nhưng khi An Hằng ra tay với các tướng lĩnh, có hai vị tướng quân bị chính Tưởng Vĩnh Phúc lừa đến Ứng Châu, sau đó bị An Hằng sát hại. Hiện giờ cục diện đã thay đổi, quân Phủ Viễn đã bị Lưu Lăng kiểm soát một cách dễ dàng như vậy, Tưởng Vĩnh Phúc làm sao có thể không lo sợ?

Gã thất kinh nhìn chung quanh một hồi, chỉ thấy phần lớn binh lính đã quỳ xuống. Ngoại trừ số tay chân thân tín của An Hằng, giờ đây người không quỳ cũng chỉ còn mình gã. Nhưng đứng cùng gã ở một chiến tuyến chỉ có vài trăm tên thân tín, số còn lại khi thấy Đại Tướng Quân Vương trở về đã quỳ rạp xuống từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Lưu Lăng cách gã không còn xa, nếu bây giờ đột ngột ra tay, nói không chừng chỉ cần một mũi tên có thể giết chết Lưu Lăng.

Người ta nói chó cùng rứt giậu, lúc này Tưởng Vĩnh Phúc đã mất hết lý trí. Gã chỉ muốn bảo vệ tính mạng của bản thân, nên theo bản năng là phải loại bỏ nguy cơ đe dọa đến sự an nguy của mình. Lưu Lăng đang trên lưng ngựa, mục tiêu đã hiển hiện, khoảng cách lại gần, theo như gã tính toán, chỉ cần một mũi tên bắn chết Lưu Lăng sau đó thừa lúc hỗn loạn giải cứu An Hằng, giành lại quyền chỉ huy Phủ Viễn quân, âu cũng không phải là không thể.

Nghĩ đến đây, Tưởng Vĩnh Phúc nghiến chặt răng, giằng lấy một cây cung của tên binh sĩ đứng bên cạnh gã.

– Tên này là giả. Hắn chính là gian tế của quân Chu, không phải Đại Tướng Quân Vương.

Tưởng Vĩnh Phúc liều mạng hét lên, sau đó vội giương cung lên. Gã dù sao cũng là một tướng quân, võ công đương nhiên thuộc loại thượng thừa. Gã giương cung căng hết lực, một mũi tên hệt như sao băng xé gió bay thẳng về phía Lưu Lăng.

Xoẹt! một âm thanh khẽ vang lên. Một ánh đao vung ra trông tựa như dải lụa.

Ánh đao như một tia chớp lóe lên trong đêm tối, khiến ai nấy cũng cảm thấy chói mắt, đồng thời cũng làm mọi người cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Nhanh!

Một đường đao nhanh như chớp!

Nhiếp Nhân Vương rút đao khẽ vung lên, gạt phăng mũi tên của Tưởng Vĩnh Phúc. Y bảo vệ ở phía trước Lưu Lăng, giương ánh mắt sắc lạnh nhìn

https://thuviensach.vn

Tưởng Vĩnh Phúc. Cảm giác cái nhìn hệt như một lưỡi dao lạnh như băng, găm thẳng vào tim Tưởng Vĩnh Phúc, khiến gã sợ đến không kìm nổi, sợ hãi thụt về sau mấy bước, tim đập thình thịch.

Khi gã vừa kịp nhận ra thì một âm thanh lạnh như băng đã vang lên sát cạnh tai gã.

– Một tên tiểu nô nhãi nhép của Chưởng môn Bát Quái Đao môn Lý Thắng Nhất, không ngờ cũng có thể làm đến chức tướng quân? Đầu tiên là hạ độc giết sư phụ để cướp ngân lượng, sau đó lại giết hại mười mấy đồng môn sư huynh đệ. Hóa ra ngươi trốn vào trong quan phủ, chẳng trách Bát Quái Đao môn bao nhiêu năm trời tìm không ra ngươi.

Tưởng Vĩnh Phúc sợ hãi đến độ kêu lên một tiếng a, thân mình mềm nhũn ngồi phịch xuống đất bất động.

Một vị hán tử vận y phục màu trắng, choàng áo bào gấm, phía trước ngực thêu hình đám mây màu vàng, mặt bịt khăn màu đen không biết tự khi nào xuất hiện bên cạnh Tưởng Vĩnh Phúc như một bóng ma. Không ai hiểu làm thế nào người này có thể xuất hiện ở đó. Khoảng cách gần đến nỗi Tưởng Vĩnh Phúc thậm chí có thể cảm nhận được luồng hơi của y khi nói.

Tên Tưởng Vĩnh Phúc thường ngày tự nhận võ công cao cường, nhưng lại bị hán tử kia áp sát tự lúc nào không rõ. Nên khi người đó lên tiếng, gã liền bị dọa sợ đến vỡ mật.

– Ngươi là ai? Ngươi làm sao ngươi biết ta là ai?

Tưởng Vĩnh Phúc sợ hãi đến độ hai chân bủn rủn, không thể tự đứng dậy được. Gã vừa bò ngửa về phía sau vừa rống lên tru tréo như đang gặp ma.

Nhiếp Nhân Địch lạnh lùng cười: – Lý Thắng Nhất đối xử với ngươi không hề tệ. Ngươi vốn chỉ là một tên tiểu nô, sư phụ ngươi đã phá lệ nhận ngươi làm đại đệ tử chân truyền, đích thân dạy võ công cho ngươi. Vậy mà

https://thuviensach.vn

tên phản đồ lòng lang dạ sói nhà ngươi lại ham phú quý, trước hạ độc giết sư phụ, sau đó còn muốn hạ độc cả Lý Thắng Nhất. Nếu y không cảnh giác thì cũng đã sớm bị chết dưới tay tên cặn bã như ngươi rồi.

Y vừa nói vừa tiến lên phía trước, từng bước tới gần Tưởng Vĩnh Phúc.

Tưởng Vĩnh Phúc sợ hãi tột cùng, những bí mật đó gã chưa từng nói với bất kì ai. Những chuyện đó gã đều chôn sâu trong lòng. Gã vẫn nghĩ đã gần mười năm trôi qua, giang hồ có lẽ không còn ai nhớ đến xuất thân của gã nữa. Nhưng lúc này không ngờ tên khoác áo bào gấm kia lại biết sự việc tường tận đến thế.

– Đồ cặn bã như ngươi lấy tư cách gì chỉ huy binh sĩ?

Nhiếp Nhân Địch ánh mắt rung lên, lớn tiếng quát: – Hôm nay, ta sẽ thay Bát Quái Môn thanh lý môn hộ.

Lưỡi đao trong tay y lóe lên, xoẹt một tiếng, thủ cấp của Tưởng Vĩnh Phúc lập tức rơi xuống đất, lăn lông lốc.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Rối Bời

Nhiếp Nhân Địch một đao chém chết Tưởng Vĩnh Phúc, đám thủ hạ thân tín của gã bị câu nói của Nhiếp Nhân Địch làm cho bán tín bán nghi, không một ai xông lên cứu gã. Nhưng quan sát phản ứng vừa rồi của Tưởng Vĩnh Phúc, bọn chúng đều tin lời gã hán tử mặc áo bào gấm có quá nửa là sự thật.

Một tên cặn bã như vậy, quả thật không có tư cách lãnh binh, thậm chí còn không đủ tư cách tồn tại trên cõi đời này.

Lưu Lăng điềm tĩnh nhìn Nhiếp Nhân Địch giết Tưởng Vĩnh Phúc, không nói nửa lời. Sự hiếu kỳ trong lòng hắn đối với hai người huynh đệ này càng lúc càng tăng lên.

Đúng lúc Nhiếp Nhân Địch giết chết Tưởng Vĩnh Phúc, bên ngoài thành Ứng Châu cách đó hai trăm dặm, hai dáng người nhỏ nhắn dìu nhau đi tới cửa thành Ứng Châu. Nhưng do đã quá muộn, cửa thành đã đóng từ lâu.

Cũng giống Huân Nhi, đôi bàn chân ngọc mềm mại của Lư Ngọc Châu giờ đã đã nổi đầy bọc nước. Đừng nói đi lại, chỉ cần chạm nhẹ cũng đã khiến cả hai đau đớn. Trên đường đi, hai người bọn họ bị quân Hán bỏ rất xa. Hai cơ thể dường như đã kiệt sức, đôi giầy họ mang đều đã mòn rách cả. Việc hai người có thể dìu nhau đến được Ứng Châu đã là một kỳ tích. Không biết các bạn độc giả có tin hay không, nhưng tôi thì tin như vậy.

Trước đó, khi hai người bọn họ đang ngủ trên sườn dốc, thì hai con tuấn mã bị một tên trộm đi ngang qua dắt đi mất. Vì vậy, hai cô gái vốn được

https://thuviensach.vn

nuông chiều từ bé, lại chưa từng đi đâu quá xa nhà, giờ đây không ngờ lại có nghị lực vượt quãng đường gần trăm dặm đến được thành Ứng Châu.

Lúc này, trên người hai nàng đều vô cùng bẩn thỉu, y phục đều đã bị cành cây làm cho rách tươm. Hai cặp má hồng vốn trắng nõn, giờ chỉ còn thấy một màu lem luốc. Tình trạng Lư Ngọc Châu còn khá hơn một chút, nhưng Huân Nhi thì đã gần kiệt sức mất rồi. Nếu còn phải tiếp tục đi nữa, e rằng chẳng trụ được bao lâu nữa mà ngất lịm đi.

Lúc này tuy đã tới được cửa thành, nhưng lại thấy cánh cổng đã đóng từ lâu.

Huân Nhi lập tức ngã nhào xuống đất, mặc cho Lư Ngọc Châu cầm tay kéo thế nào cũng không đứng dậy nổi. Cũng thật lạ, đến lúc này Lư Ngọc Châu cũng chẳng còn chút sức lực nào, nhưng chính bản thân nàng cũng không hiểu sao mình vẫn có thể gắng gượng đến bây giờ. Đôi chân nàng đau đến không chịu nổi, vậy mà dọc đường đi nàng vẫn có thể dìu thêm Huân Nhi.

Trông bộ dạng hai người lúc này thật thảm hại, người không ra hình người. Dấu hiệu duy nhất nhận ra hai người vẫn còn sống chỉ là hơi thở khi dồn dập khi lại yếu ớt của họ. Không kéo được Huân Nhi đứng dậy, Lư Ngọc Châu ngược lại còn bị mất đà ngã dúi dụi. Lư Ngọc Châu là con gái độc nhất của Tể tướng đương triều, trước đây nàng chưa từng phải chịu nỗi khổ sở như vậy. Từ khi nàng còn nhỏ đã được Lư Sâm – cha nàng chiều chuộng hết mực, chỉ còn thiếu mỗi hái trăng trên trời xuống cho nàng làm đồ chơi mà thôi. Lão đại thần hết lòng vì vương triều Đại Hán đó có chết cũng không thể ngờ đứa con gái mình hết mực cưng chiều giờ đây lại phải chịu khổ sở đến vậy.

Đội quân nhà Hán đã vào thành Ứng Châu từ nửa ngày trước đó. Hiện tại cửa thành đã đóng, hai vị tiểu cô nương chỉ còn cách ngủ qua đêm tại nơi hoang vu phía ngoài thành.

https://thuviensach.vn

Nằm một hồi ước chừng một canh giờ, Lư Ngọc Châu cố sức kéo Huân Nhi dậy, nói: – Huân Nhi, xem ra chúng ta không thể vào được thành Ứng Châu rồi, cả em và ta đều không còn sức mà quay trở lại tìm nơi tá túc, đêm nay đành phải ngủ ngoài trời thôi.

Huân Nhi lúc này cũng chẳng quan tâm nhiều đến điều đó. Nàng chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, có khi phải ngủ ba ngày ba đêm mới đã. Nàng mơ màng gật đầu nói: – Mọi việc xin tiểu thư cứ quyết định, Huân Nhi sẽ nghe theo.

Lư Ngọc Châu bất đắc dĩ, dìu Huân Nhi đứng dậy. Nàng trông phía xa có một cây đại thụ, qua ánh trăng mờ, thấy hình như cạnh đó có một ngôi đình hoặc một kiến trúc tựa như một ngôi đình. Lưu Ngọc Châu lập tức đỡ Huân Nhi, hai người lảo đảo bước về phía đó.

Ngôi đình này có tên là Tống Khách đình, thường các tòa thành đều cho dựng một ngôi đình như vậy ở ngay phía ngoài thành, cách cổng thành không xa. Tống Khách đình, cái tên cũng đủ nói nên công năng sử dụng của nó. Phàm là khách phương xa tới, lưu lại lâu mấy cũng phải có lúc ra về. Lúc này, để chứng tỏ lòng thành, chủ nhà thường tiễn khách ra đến ngoài cổng thành. Ngôi đình này chính là nơi chủ khách chia tay. Thông thường chủ nhà tiễn khách đến đây thì cũng phải quay về. Ở trong đình, cùng uống ly rượu chia tay, nói vài lời cáo biệt, sau đó mỗi người một hướng.

Trước đây, Lư Ngọc Châu có chết cũng không ngờ lại có ngày chính mình lại lưu lạc đến tá túc ở nơi tiễn khách đơn sơ này. Vừa dựa vào cột đình để nằm xuống, nàng đã lập tức ngủ say như chết. Thật khó có thể tưởng tượng, hai thiếu nữ xinh đẹp kia lại có thể ngủ được ở nơi hoang dã đến vậy.

Việc giành lại quyền chỉ huy Phủ Viễn quân diễn ra thuận lợi hơn tưởng tượng rất nhiều. Trình Nghĩa Hậu đem binh lính vây quanh xe ngựa của

https://thuviensach.vn

Trung Thân Vương Lưu Lăng để hộ giá, tay cầm cờ hiệu Vương gia hiên ngang tiến vào thành Ứng Châu. Hai viên tướng quân Phủ Viễn trấn thủ thành cung kính chờ đón từ ngoài cổng thành, nhưng vừa về tới đại doanh đã bị Trình Nghĩa Hậu hạ lệnh trói lại. Ông ta cho triệu tập tất cả tướng lĩnh từ chức Thiên phu trưởng trở lên đến trước trướng Vương gia để nói chuyện, sau đó cho quân mai phục bắt sống không chừa một ai.

Trình Nghĩa Hậu làm việc vô cùng đơn giản, không cần biết những tướng lĩnh này có phải đều là đồng đảng của An Hằng hay không, cứ đem bắt giam hết, đợi chuẩn bị xong xe tù thì áp giải đến Ngọc Châu. Xử lý bọn chúng như thế nào là việc của Vương gia, còn ông ta chỉ phụ trách việc bắt người. Thao trường lúc này bỗng nổi trống giương cờ, hai vạn quân Phủ Viễn được tập hợp lại. Trình Nghĩa Hậu đọc thánh chỉ, liệt kê mười mấy tội danh của An Hằng. Sau đó, ông ta cao giọng tuyên bố Phủ Viễn quân từ nay về sau sẽ do Trung Thân Vương Lưu Lăng chỉ huy, đại quân tức tốc hành quân về hướng Nam đến Ngọc Châu.

Sự việc được xử lý một cách nhanh gọn, lúc Phủ Viễn quân vừa mới kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì Trình Nghĩa Hậu đã sai người bắt tất cả tướng lĩnh trấn thủ thành lại rồi. Trên thao trường lúc này chỉ có mấy viên tướng cấp Bách phu trưởng là cao nhất. Những người này chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, tuy rằng vẫn còn mơ hồ nhưng chúng tuyệt nhiên không có ý kháng cự. Hơn nữa, việc Trung Thân Vương Lưu Lăng tiếp quản lại Phủ Viễn quân đối với bọn họ mà nói cũng chẳng có gì là không tốt.

Đêm hôm đó, Trình Nghĩa Hậu bàn thảo cùng các tướng lĩnh dưới trướng, quyết định sáng sớm ngày hôm sau dẫn đại quân lên đường. Hiện tại, cực khổ nhất vẫn là mấy tay thợ mộc trong thành, trong một đêm phải làm xong hai ba mươi chiếc xe chở tù binh. Thật ra, số tướng lĩnh bị Trình Nghĩa Hậu bắt giam không phải đều là thân tín của An Hằng, chỉ có điều hiện tại Trình Nghĩa Hậu không có thời gian để tra hỏi rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Sau một đêm nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau, Trình Nghĩa Hậu để lại năm nghìn tinh binh trấn thủ Ứng Châu, còn mình mang theo hơn hai vạn quân Hán và hơn một vạn quân Phủ Viễn tiến thẳng đến Ngọc Châu. Lão Trình này đúng thật là người biết hưởng thụ, ông ta tìm một cỗ xe ngựa rộng rãi rồi ngồi cùng mấy viên tướng quân Hán, xem ra trên đường đi cũng thoải mái vô cùng. Kỳ thật, cũng không thể nói là ông ta lười biếng, vì dù sao ông ta tuổi tác đã cao, không còn rắn rỏi được như hồi còn thanh niên trai tráng nữa. Việc đi lại đường dài đối với ông ta có thể nói đúng là một cực hình.

Có điều, ông ta không thể ngờ rằng, vừa mới ra khỏi cổng thành, cỗ xe ngựa mà ông ta còn chưa kịp ngồi nóng chỗ đã phải nhường lại cho người khác.

Việc đại quân ra khỏi thành không tránh khỏi gây ra tiếng động, tiếng người hô ngựa hý vang lên ầm ầm. Huyên náo như vậy, Lư Ngọc Châu và Huân Nhi đang ngủ trong Tống Khách đình ở ven đường sao có thể không nghe thấy. Hai người thấy quân Hán ra khỏi thành, giống như nhìn thấy người thân đã lâu không gặp. Họ lập tức dìu nhau, gào khóc chặn ở giữa đường.

Nếu không phải là Trình Nghĩa Hậu nhận ra thiên kim tiểu thư của Tể tướng đại nhân, thì e là hai người bọn họ đã bị đuổi đánh tơi bời rồi. Dù cho Lư Ngọc Châu đã hô lớn Tam Giang Hầu, nhưng Tam Giang Hầu Trình đại nhân ngơ người một hồi mà vẫn không nhận ra người ăn mày bẩn thỉu trước mặt là ai.

Mãi đến khi Lư Ngọc Châu bỏ buộc tóc để lộ ra mái tóc dài, vừa khóc vừa cầu xin thì y mới nhận ra nàng. Việc này đúng là khiến Tam Giang Hầu lão vô cùng kinh ngạc. Ông ta có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ ái nữ của Tể tướng đại nhân làm sao lại xuất hiện ở nơi này, mà lại còn trong một bộ dạng rách rưới như vậy.

https://thuviensach.vn

Trình Nghĩa Hậu vội sai người mang nước tới, Lư Ngọc Châu và Huân Nhi rửa mặt xong mới thấy có vẻ giống nữ nhi, chỉ có điều trên người bọn họ bẩn đến nỗi không nhìn nổi, thật không biết hai người họ đi tới hay bò tới đây. Trình Nghĩa Hậu lệnh cho đại quân tiếp tục hành quân, đồng thời sai người trở về thành mua mấy bộ y phục nữ nhi.

Hai người ngồi trong cỗ xe ngựa lớn thay y phục, nhấm nháp chút trà nóng, cuối cùng cũng thấy hồi phục chút thần sắc.

Tam Giang Hầu nghe Lư Ngọc Châu thuật lại sự tình một cách ngắn gọn một lần, bất giác lắc đầu cười khổ. Nghe xong, ông ta muốn lập tức sai người đưa hai cô gái liều lĩnh này về thành Thái Nguyên, chỉ có điều thấy Lư Ngọc Châu than khóc cầu xin nên ông ta đành phải miễn cưỡng nghe theo. Lão Trình không con không cái, đối với những kẻ vãn bối đúng là không biết xử trí ra sao. Ông ta vừa giận dữ, lại vừa thấy thương xót. Đoạn ông ta viết một bức thư báo bình an, giao cho trạm dịch Ứng Châu, ra lệnh hỏa tốc chuyển tới phủ Lư Sâm Lư đại nhân ở thành Thái Nguyên. Làm xong việc đó, Trình Nghĩa Hậu mới có thể yên tâm được.

Về số binh sĩ ở lại trấn thủ thành Ứng Châu, điều khiến Trình Nghĩa Hậu tâm đắc nhất là trong số hai vạn quân lại có một nửa là kỵ binh. Do ông ta chưa từng chỉ huy Phủ Viễn quân nên không biết rằng, trước đây Lưu Lăng vì muốn tạo ra một đội quân Phủ Viễn binh hùng tướng mạnh nên đã dốc hết tâm huyết để bồi đắp.

Để trang bị cho đội quân này, Lưu Lăng gần như đã lo nghĩ bạc cả tóc. Sau năm năm, cuối cùng hắn cũng tôi luyện bảy vạn quân Phủ Viễn thành một đạo quân tinh nhuệ nhất, trang bị đầy đủ nhất Bắc Hán. Phủ Viễn quân có tổng cộng bảy vạn sáu ngàn quân, kỵ binh hai vạn bốn ngàn, lính bộ năm vạn hai ngàn. Trừ số lính hơn sáu vạn tên bị An Hằng khống chế, vẫn còn Tứ doanh gồm một vạn quân Phủ Viễn đóng tại Nghiêm Châu.

https://thuviensach.vn

Chịu cực khổ từ Thái Nguyên đến Ứng Châu, Lư Ngọc Châu và Huân Nhi có thể nói cuối cùng đã được giải thoát. Từ giờ có thể ăn no ngủ kỹ, không phải đi bộ nữa. Quên đi nỗi đau đớn về thể xác trên người, Lư Ngọc Châu mơ màng nghĩ đến việc chỉ ít ngày nữa là được đoàn tụ bên Lưu Lăng, vừa nghĩ đến đây trong lòng nàng lại cảm thấy ngọt ngào, bồn chồn không yên.

Nhưng nàng lại sợ Lưu Lăng không cần nàng, sợ Lưu Lăng sẽ sai người đưa nàng trở về Thái Nguyên. Nếu như vậy chẳng phải mọi vất vả mà nàng đã phải chịu đựng đều uổng phí hay sao?

Suy đi tính lại hồi lâu, Lư Ngọc Châu lại thấy buồn rầu, vò đầu bứt tai. Nói cho cùng, nàng mới chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi, chỉ vì ái mộ một người mà một mình vượt ngàn dặm xa xôi đi tìm. Chỉ việc này thôi cũng đủ khiến người khác phải kinh ngạc rồi, chứ đừng nói nàng lại là con gái Tể tướng đương triều. Ngay cả dân nữ bình thường cũng có mấy người có được dũng khí như vậy?

Hơn nữa, vào thời đó, phàm là phận nữ nhi, nếu làm những chuyện như vậy sẽ bị coi là bại hoại gia phong.

Nàng có dũng khí theo đuổi tình yêu đích thực, nhưng đến giai đoạn mấu chốt, dũng khí kia lại không còn vùng lên mà lại lặn đi đâu mất tăm.

Suốt dọc đường đi, nàng luôn tự hỏi, đối diện với Trung Thân Vương Lưu Lăng nàng nên nói gì đây?

“Hi! xin chào, ta đã tới tìm chàng. Chúng ta thành thân đi.”

Những câu như vậy ngay cả thời nay cũng không có nhiều cô gái dám nói ra.

Nàng càng nghĩ càng thấy bực bội xen lẫn xấu hổ. Nàng càng nghĩ càng thấy sợ, nhưng càng sợ nàng lại càng nghĩ. Hai ngày ngồi trong xe ngựa,

https://thuviensach.vn

cuối cùng nàng đã thấu hiểu thế nào là sống một ngày dài như một năm.

Lúc vừa rời Thái Nguyên, lòng nàng như lửa đốt. Nàng lúc đó không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ muốn được gặp người mà mình thầm thương trộm nhớ. Rồi nàng và người ấy sẽ ở bên nhau, mãi mãi không rời xa. Bây giờ đã sắp gặp được người đó, nhưng biết bao điều nàng vốn chưa từng nghĩ tới bỗng ào ra trong đầu nàng.

Mình tình nguyện chạy đến tìm hắn như vậy liệu có bị hắn coi khinh hay không?

Nếu hắn đối xử lạnh nhạt với mình, thậm chí không thèm để ý đến mình thì phải làm thế nào?

Nếu hắn sai người đưa mình về Thái Nguyên, gặp lại phụ thân, mình nên giải thích ra sao?

Cứ coi như là hắn cho mình ở lại thì hai người danh bất chính ngôn bất thuận liệu có thể ở bên nhau được không?

Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, một cô nương chưa xuất giá như mình lại không biết giữ thể diện, chạy đi tìm nam nhân, cha mình đường đường là một Tể tướng đương triều, còn mặt mũi nào nhìn mặt văn võ bá quan đây?

Còn nữa, quan trọng nhất là, trong lòng của hắn rốt cuộc có mình hay không?

Chỉ có điều Lư Ngọc Châu chưa từng nghĩ đến, những vấn đề đó đã có người giúp nàng giải quyết rồi.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 83+1: Chu Thế Tông (1)

Lúc Lư Ngọc Châu theo quân Hán về phía Nam chưa được năm mươi dặm thì có hơn chục người cưỡi ngựa phi vào cổng thành Ứng Châu. Thì ra đó là nhóm người từ thành Thái Nguyên tới, cưỡi ngựa ngày đêm không nghỉ, trên người ai cũng phủ một lớp bụi đường, mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Nhưng chỉ trong thời gian chưa đầy một tuần nhang, mười mấy người bọn họ lại vội vã nhảy lên lưng ngựa, phi như bay ra khỏi cổng thành.

Trong số đó, có một người mặc y phục của khâm sai, nhưng dáng vẻ lại không giống quan đại thần. Người này tuổi còn trẻ, lúc cưỡi ngựa trên tay cầm một chiếc phất trần.

Mặc dù mặc y phục khâm sai, nhưng nhìn chiếc mũ quan y đội lại là của một tên thái giám. Theo lẽ thường, thái giám rất ít đi truyền chỉ ngoài phạm vi thành Thái Nguyên, đến những nơi xa xôi truyền thánh chỉ thường là quan xa khâm sai được Hoàng thượng lựa chọn trong số văn võ bá quan trong triều. Thời nhà Đường có không ít chuyện thái giám lũng đoạn triều chính, nên đến thời kì đầu nhà Bắc Hán liền đưa ra quy định thái giám không được tham gia vào việc chính sự, nếu không sẽ bị trừng phạt rất nghiêm khắc, tru di cửu tộc.

Về cơ bản, việc thái giám truyền chỉ chỉ diễn ra trong thành Thái Nguyên, hoặc là khi Hoàng thượng phong thưởng cho vị đại thần nào đó, hoặc truyền khẩu dụ của Hoàng thượng triệu kiến đại thần vào cung. Rất ít khi có chuyện thái giám làm khâm sai ra ngoài thành.

Vì vậy, sự xuất hiện của đám người này khiến người ta phải chú ý. Chỉ có điều, bọn họ sau khi ra khỏi thành Ứng Châu không đi theo đường lớn

https://thuviensach.vn

đuổi theo đại quân của Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu mà đi đường tắt thẳng đến Ngọc Châu nơi Lưu Lăng đang dừng chân. Nhìn bộ dạng gấp gáp của họ, có vẻ như có chuyện gấp tìm Lưu Lăng.

Tên thái giám trong đoàn vẫn còn khá trẻ, trên khuôn mặt bám đầy bụi đất, thần sắc vô cùng mệt mỏi, tuy nhiên vẫn toát ra vẻ anh tú, có thể Lưu Lăng sẽ nhận ra ngay người này là ai. Thì ra đây chính là Tiểu Lục Tử, tên thái giám trước đó vài ngày làm đổ chân nến nên bị Hiếu Đế giận dữ suýt đòi lấy mạng y, nhưng sau chỉ bị phạt đến Ngự Mã Giám làm chân chăn ngựa.

Không thể ngờ lại nhanh như vậy. Hiếu Đế giờ lại triệu y từ Ngự Mã Giám về, giao cho y trọng trách.

Lúc đó, trên tường thành Ngọc Châu.

Vương Bán Cân, Đỗ Nghĩa, Chiêu Tiên và Tôn Thắng thay nhau kiểm tra công tác phòng thủ của thành, nhắc nhở việc chữa trị cho thương binh, bố trí lại thế trận phòng ngự.

Hiện tại trong thành thuốc thang thiếu hụt, những binh sĩ bị thương chỉ có được băng bó qua loa, còn lại phải tự bản thân gắng gượng. Số binh sĩ chết do mất quá nhiều máu đến giờ đếm đã không xuể. Đỗ Nghĩa cùng những người kia dù trong lòng có sốt ruột đến mấy cũng không còn cách nào khác.

Mấy người bọn họ thống kê lại con số thương vong, trong lòng càng thêm nặng trĩu. Trải qua trận chiến ác liệt đêm qua và sáng nay, đến nay trên thành chỉ vẻn vẹn ba ngàn bảy trăm lính là còn có thể chiến đấu, nhưng bọn họ không một ai trên người không có vết thương. Qua một đêm chiến đấu, bỗng chốc quân số giảm đi quá nửa, cảnh thương vong thật khiến cho người ta quá thương xót.

https://thuviensach.vn

Phía xa xa, trên thành lúc này la liệt những thi thể không còn nguyên vẹn và những binh sĩ đang bị thương đau đớn đến nỗi khuôn mặt đã tê dại không còn cảm xúc. Người chết không còn cảm giác, còn người sống giờ đây cũng vật vờ như những thây ma không một chút biểu cảm. Bọn họ lúc này thậm chí không còn biết đến cảm giác sợ hãi. Đối với họ, việc còn sống đã trở thành một việc không lấy gì làm vui mừng nữa.

Bảy ngàn kỵ binh tuyển chọn từ Cấm quân và đại doanh Kinh Kỳ buộc phải xuống khỏi yên ngựa, cùng lên trên thành hợp sức với lính bộ giữ thành. Sở trường của kỵ binh vì vậy không được phát huy, thương vong càng thêm trầm trọng. Hai vạn kỵ binh Cấm quân đến nay chỉ còn lại không đầy sáu trăm quân. Người còn sống ai nấy mặt mũi cũng xám xịt, ánh mắt trống rỗng như vô hồn.

Lúc mới bắt đầu trận chiến, bọn họ đã bị khung cảnh thảm khốc nơi chiến trường làm cho tim đập chân run. Nhìn những thi thể không còn nguyên vẹn, những vết thương thủng bụng lòi ruột, họ bất giác không chịu nổi nôn tới tấp. Nhưng khi đêm xuống, cảm xúc của họ đã trở nên chai lỳ. Ngồi dựa lưng vào tường thành, đa phần binh sĩ trở nên vô cảm, vẻ mặt ai cũng một vẻ u tối.

So với Cấm quân, tình hình của quân đại doanh Kinh Kỳ còn tốt hơn chút ít. Mặc dù cũng phải chịu tổn thất nặng nề, nhưng trên khuôn mặt binh sĩ vẫn toát lên vẻ kiên cường giống hệt số nhân mã còn sót lại dưới trướng Tướng quân của họ, Đỗ Nghĩa. Trong lúc phải đối mặt với cái chết, chẳng ai có thể vô cảm. Sợ hãi là phản ứng bản năng nhất của con người, nhưng chỉ khi trải qua những trận chiến hết lần này đến lần khác, con người ta mới học được cách thích nghi.

Bọn họ dựa vào tường thành, miệng nhai những cục lương khô cứng ngắc một cách vô hồn, chờ đợi trận chiến tiếp theo.

https://thuviensach.vn

Nhóm người của Vương Bán Cân tiếp tục đi thị sát một vòng, ai ai cũng cảm thấy tâm trạng vô cùng nặng nề.

– Nếu cứ như thế này thì chỉ cần đến chiều là là quân Chu sẽ tấn công một lần nữa, chúng ta có chống chọi được nữa không, quả thực ta không dám nghĩ đến.

Vương Bán Cân uống một ngụm nước, vẻ mặt đầy ưu tư nói.

Chiêu Tiên vừa dựa vào tường thành quan sát động tĩnh của quân Chu, vừa nói: – Quân Chu còn bị tổn thất hơn chúng ta nhiều. Từ đêm qua đến nay có lẽ đã thương vong quá nửa rồi. Quân Chu người đông thế mạnh, gặp tổn thất nhiều như vậy đương nhiên chúng không thể chấp nhận được. Hiện giờ Quách Vinh, Hoàng đế Hậu Chu đã đến, ắt là để chấn chỉnh lại đội ngũ.

Đỗ Nghĩa nói thêm: – Ta chỉ lo Hoàng đế Hậu Chu đã thân chinh ngự giá, hơn chục vạn viện binh sẽ như được tiếp thêm sức mạnh. Bọn chúng mà tấn công, chỉ sợ còn mạnh mẽ hơn ban sáng.

Tôn Thắng lập tức thêm vào: – Hiện nay quân Chu đã như cưỡi trên lưng hổ, nếu không lấy được Ngọc Châu, gần hai mươi vạn quân kia sẽ bị ách lại tại đây. Tổn thất mỗi ngày là vô cùng lớn. Quách Vinh nhất định là không đợi được nữa mới đích thân mang quân đến tiếp viện. Ha ha!

Đỗ Nghĩa nghe vậy liền than: – Thật đáng tiếc! Nếu như trong thành có thêm một vạn quân nữa, tận dụng lúc quân địch vừa lui quân, Hoàng đế bọn chúng vừa tới mà phản công, nhất định sẽ tiêu diệt được vô số quân địch.

Vương Bán Cân cũng thở dài, nói: – Đúng vậy. Nếu có một vạn kỵ binh nhân lúc hỗn loại đánh thẳng vào đại doanh quân Chu thì chắc chắn ngay cả Quách Vinh cũng phải hoảng sợ mà bỏ chạy. Hiện giờ chúng ta chỉ còn cách chờ đợi Vương gia nhanh chóng mang quân tới, bằng không quân Chu chấn chỉnh quân ngũ xong e rằng Ngọc Châu khó mà giữ được.

https://thuviensach.vn

Chiêu Tiên đập mạnh tay vào tường thành, nói: – Sợ gì chứ. Giết được một tên địch thì hòa, giết được hai tên thì đã lãi rồi. Tính đến giờ số quân Chu chết dưới tay Chiêu mỗ ta đã hàng chục tên, đợi ta giết thêm mấy chục tên nữa rồi có chết nơi chiến trường thì cũng không lấy gì làm lỗ.

Tôn Thắng nghe vậy vừa cười vừa nói: – Đúng là không thể ngờ được. Tôn mỗ ta lần đầu tiên xuất chinh lại sắp phải bỏ mạng tại đây. Nhưng dù ta có chết, cũng phải cho đám quân Chu kia nếm mùi lợi hại của thương pháp Tôn gia.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 83+2: Chu Thế Tông (2)

Vương Bán Cân xua tay, an ủi: – Các huynh đâu cần phải bi quan như vậy. Vương gia đã lệnh cho chúng ta trấn thủ thành Ngọc Châu đến tối nay thì ngài ấy chắc chắn sẽ đem quân tới trước khi trời tối. Đại quân của Vương gia mà tới thì áp lực của chúng ta ở trong thành sẽ giảm đi rất nhiều rồi.

Đỗ Nghĩa nói thêm vào: – Đúng vậy. Chúng ta phải tin vào Vương gia.

Chiêu Tiên liền tiếp lời: – Chỉ có điều không biết là Vương gia đã xử lý xong tên An Hằng khốn khiếp kia chưa. Chỉ cần Vương gia giành lại quyền chỉ huy Phủ Viễn quân thì cơ hội giành chiến thắng trước hai mươi vạn quân Hậu Chu kia cũng không phải không có.

Bọn họ lúc này đặt hết hi vọng vào Lưu Lăng. Đó là tia hi vọng trong lúc tuyệt vọng nhất, hệt như một ngọn lửa duy nhất trong đêm lạnh giá, thứ hi vọng mà họ phải gắng nuôi cho đến khi mặt trời lên.

Vương Bán Cân nói: – Đỗ Nghĩa tướng quân, mong huynh xuống thuyết phục bách tính, hi vọng có thêm người lên trên tường thành tham gia phòng thủ. Giờ mà chỉ dựa vào binh sĩ thì e rằng không ổn.

Đỗ Nghĩa than thở: – Chỉ hận Đỗ Nghĩa ta vô dụng, liên lụy đến hàng trăm bách tính trong thành. Hiện tại đã có nhiều trai tráng muốn tham gia phòng thủ cho thành, nhưng do Đỗ mỗ ta không nhẫn tâm thấy họ bỏ mạng trên thành này…Hiện giờ…Ta thân là Đại Hán Tướng quân, có nhiệm vụ bảo vệ thành, thế mà lại kéo hàng trăm lê dân phải chết theo, trong lòng thật sự thấy không thể chấp nhận được.

https://thuviensach.vn

Vương Bán Cân an ủi: – Đỗ tướng quân chớ có nghĩ như vậy. Quân Chu đã bao vây thành Ngọc Châu hơn chục ngày nay, tổn binh hại tướng. Nếu như thủ thành thất bại, chẳng phải máu bách tính lê dân sẽ chảy thành sông hay sao. Để họ tham gia giữ thành cũng là việc bất đắc dĩ. Phải kiên quyết bảo vệ thành cho đến khi Vương gia đến, đó chính là con đường sống duy nhất của chúng ta.

Đỗ Nghĩa nghe vậy liền nói: – Vậy ta sẽ xuống thành. Nhưng…các ngươi bảo ta nên nói thế nào đây!

Đoạn y buông một tiếng thở dài, tay bám vào tường thành đứng dậy, gọi thêm mấy thân cận rồi đi vào trong thành. Vương Bán Cân cùng Chiêu Tiên, Tôn Thắng nhìn nhau một lượt, thầm khâm phục tấm lòng trung nghĩa của Đỗ Nghĩa.

Nhưng cũng cần phải nói thêm, nếu như không phải Đỗ Nghĩa đã đối tốt với bách tính trong thành thì khi quân Chu đến, e rằng bọn họ đã bỏ chạy tan tác rồi. Đằng này họ lại chọn lựa con đường sát cánh cùng Đỗ Nghĩa, đủ để biết rằng trong lòng họ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối mặt với cái chết.

Lúc này, trong trại của Tôn Huyền Đạo tại đại doanh quân Chu.

Lão tướng quân Tôn Huyền Đạo tuổi đã sáu mươi, râu tóc bạc phơ. Lão khoác trên người bộ giáp nặng trịch, quỳ sụp trên mặt đất, không ngừng khấu đầu nhận tội. Sau lưng lão, tất cả các tướng lĩnh đều im như hến, đến thở mạnh cũng không dám.

Chu Thế Tông Quách Vinh chễm chệ ngồi ở vị trí chỉ huy, ánh mắt lạnh như băng nhìn đám tướng lĩnh bên dưới một lượt.

Quách Vinh vừa tròn ba mươi tuổi, khuôn mặt trắng bóc, dưới cằm y để bộ râu ba chỏm, mắt sáng mày ngài, trông vô cùng anh tuấn. Khuôn mặc y

https://thuviensach.vn

lúc này lạnh như băng, nhưng lại dài thườn thượt, chứng tỏ y đang cố kìm chế cơn tức giận trong lòng.

Giọng y trầm xuống, hỏi: – Tôn ái khanh, khanh đem tám vạn binh mã, bao vây thành Ngọc Châu hơn chục ngày, đến giờ Ngọc Châu chưa lấy được mà dũng sĩ Đại Chu ta lại tổn thất gần hai vạn người. Chắc khanh có lời gì muốn nói với trẫm chăng?

Quách Vinh, còn có tên gọi khác là Sài Vinh. Sử sách ghi lại, người này tướng mạo anh tuấn, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, tinh thông kinh sử, tính tình điềm đạm ít nói. Y là cháu vợ của Hậu Chu Thái tổ Quách Uy, sau được Quách Uy nhận làm nghĩa tử. Y vốn xuất thân từ Sài gia trang ở Nghiêu Sơn, Hình Châu, thân sinh tên là Sài Lễ. Sài Ông, tổ phụ của y rất được mọi người trong vùng nể trọng. Sài gia nhà y có thể coi là danh gia vọng tộc có tiếng trong vùng.

Nhưng sau này, gia tộc nhà y bị sa sút, lúc y vừa tròn 20 tuổi thì bị ép thành thân với cháu vợ của Quách Uy. Tính tình của y vốn cẩn trọng điềm đạm, giúp Quách Uy xử lý gia sự đâu vào đấy nên được Quách Uy hết mực sủng ái, nhận làm nghĩa tử, đổi tên thành Quách Vinh. Quách gia khi đó cũng không được gọi là giàu có, vì vậy Sài Vinh đã làm thêm việc buôn bán để kiếm thêm thu thập. Cũng trong thời gian này y đã tích cực luyện tập võ nghệ, nghiên cứu kinh thư yếu sử, nhất là các tác phẩm của Hoàng Đế và Lão Tử.

Sau đó, nhà Hậu Hán được thành lập, Quách Uy được nắm giữ chức vụ Nghiệp Đô lưu thủ, Xu mật sứ, Thiên Hùng tiết độ sứ, cấp bậc cao nhất trong hàng quan lại. Sau khi Hán Ẩn Đế đăng cơ, lo sợ Quách Uy tạo phản, Hán Ẩn Đế đã loại bỏ hết những thân tín của Quách Uy ở kinh thành Biện Châu, chỉ có Quách Siêu là trốn thoát được. Hoàng đế cho rằng làm như vậy có thể khiến Quách Uy sợ hãi mà không dám mưu phản nữa, nhưng ai ngờ lại khiến Quách Uy nổi giận lôi đình.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau đó, Quách Uy đem quân đánh chiếm Biện Châu, nhà Hậu Hán diệt vong. Quách Uy tự xưng Hoàng đế, lấy hiệu là Đại Chu, lập người con duy nhất còn sống là Quách Siêu làm Thái tử. Quách Vinh với thân phận Hoàng tử nắm giữ chức vụ Đàn Châu thứ sử, Hiểu kiểm thái bảo, được phong làm Thái Nguyên quận hầu. Sau này y tiếp tục được phong Tấn vương, nắm quyền điều hành binh mã.

Thái tử Quách Siêu tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ người nghĩa đệ Quách Vinh của mình. Quách Siêu bản tính nóng nảy, làm việc cẩu thả, có thể nói là hữu dũng vô mưu. Rất nhiều việc y phải thỉnh giáo Quách Vinh, Quách Vinh đều giúp đỡ hết lòng, không một chút đố kỵ. Vì vậy, một người trọng nghĩa khí, suy nghĩ lại đơn giản như Quách Siêu càng thêm ngưỡng mộ y. Hơn nữa, do huynh đệ ruột thịt đều đã chết trong tay của Hán Ẩn đế, nên y coi Quách Vinh chẳng khác nào anh em ruột thịt.

Một thời gian sau, Thái tổ Quách Uy lâm trọng bệnh, cứu chữa vô hiệu, đoán định không còn sống được mấy ngày nữa. Việc lựa chọn Thái tử Quách Siêu kế vị đã được an bài từ lâu. Trước khi nhắm mắt, Quách Uy nhiều lần triệu kiến Quách Vinh, căn dặn phải ở bên phò tá Quách Siêu điện hạ, làm tấm gương sáng cho muôn vạn thần dân. Quách Vinh nước mắt lã chã, trước mặt Thái tổ thề sẽ tận lực phò tá Thái tử, có chết cũng không từ.

Nhưng có ai ngờ được, Thái tử võ nghệ đầy mình mà lại bỏ mạng vì ngã ngựa. Nhớ lại lúc y đào thoát khỏi Biện Châu, toàn thân đẫm máu, một mình giết hàng trăm tên địch, cưỡi ngựa chạy ba ngày ba đêm liên tục mà còn không ngã. Vậy mà khi đang cưỡi ngựa bắn tên trên thao trường, sao có thể ngã nhào vì chiếc yên ngựa buộc lỏng? Rồi cả việc tên thị vệ cưỡi ngựa đến cứu không hiểu sao con ngựa của gã lại mất kiểm soát, giẫm Thái tử chết tươi?

Cả tên thị vệ đó lẫn viên quan trông coi ngựa ngay sau đó đều bị xử tử, vì vậy sự tình ẩn sau chuyện đó cũng không ai được biết nữa.

https://thuviensach.vn

Thái tổ Quách Uy nghe tin vừa kinh hãi vừa tức giận, do quá đau đớn mà băng hà. Thái tử đã chết, người kế vị rõ ràng giờ chỉ có một người, chính là Tấn vương Quách Vinh.

Quách Vinh đăng cơ, ngay trong ngày hôm đó, y tuyên chỉ muốn ngự giá thân chinh Bắc Hán. Lí do y đưa ra là thông qua điều tra, tên quan trông ngựa và tên thị vệ kia đều là gian tế do Bắc Hán phái đến, mối thù giết nghĩa phụ và nghĩa huynh không đội trời chung. Không cần đợi phát tang Thái tổ Quách Uy và Thái tử Quách Siêu xong, Quách Vinh đã lấy lại họ Sài, đem quân Bắc phạt.

Và thế là, Chu Thế Tông Sài Vinh đã danh chính ngôn thuận, đường hoàng chinh phạt Bắc Hán.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 84+1: Lâm Trận Trảm Tướng (1)

Tôn Huyền Đạo đã theo phò tá Chu Thái tổ Quách Uy từ lâu, cụ thể là bao nhiêu năm bán mạng cho nhà họ Quách này thì ngay cả bản thân lão cũng không nhớ rõ. Chỉ biết rằng, lão đã chứng kiến Sài Vinh- đương kim thiên tử Chu Thế Tông lớn lên mỗi ngày.

Nhớ lại ban đầu, Quách gia còn chưa phát công danh, tức là khi Quách Uy còn chưa được sủng ái, gia thế vẫn tầm thường. Người thanh niên tên Sài Vinh lúc mới đến nương nhờ Quách gia thật hồn nhiên, y lúc đó chỉ muốn tất cả những người đối tốt với y đều sống thật tốt. Quách Uy vô cùng sủng ái người cháu này, sau còn nhận y làm nghĩa tử. Mà y lúc đó cũng chỉ muốn báo đáp ân tình của vợ chồng Quách Uy nên cố gắng làm thật tốt, làm thật nhiều việc cho nhà họ Quách.

Y không chỉ giúp Quách gia quản lý việc nhà đâu vào đấy, mà còn đi buôn bán ở bên ngoài nhằm kiếm chút ngân lượng về đỡ đần Quách Uy. Có thể nói, lúc ấy, việc nhà Quách gia mỗi ngày một khấm khá hơn không thể không kể tới công lao của Sài Vinh. Cũng trong thời gian ấy, Sài Vinh vừa đọc sách vừa luyện võ, dần dần trở thành một nhân tài ưu tú.

Sau này Quách Uy được trọng dụng, đầu tiên được thăng chức Xu mật phó sứ, sau lại đảm nhiệm chức vụ Nghiệp Đô lưu thủ mật sứ, Thiên hùng Tiết độ sứ. Lúc đó, Sài Vinh đã bộc lộ rõ tài mưu lược, được phong làm Thiên hùng nha nội Chỉ huy sứ, đảm nhiệm chức Thứ sử Quý Châu, Kiểm hiệu hữu phó xạ. Sau này, khi gia quyến của Quách Uy ở Biện Châu bị Hán Ẩn Đế sát hại, Quách Uy giận dữ đem quân thẳng đến Khai Phong, để lại Nghiệp Đô cho Sài Vinh trấn giữ.

https://thuviensach.vn

Quách Uy diệt nhà Hậu Hán, lập nên triều đại Đại Chu, kiểm soát vùng lãnh thổ gồm chín mươi tám châu ở Trung Nguyên, trở thành nước lớn nhất ở khu vực Trung Nguyên. Một người làm quan, cả họ được nhờ. Sài Vinh thân là nghĩa tử của Quách Vinh, nên đầu tiên được phong làm Thái Nguyên quận hầu, sau đó được phong Tấn Vương, nắm trong tay quyền điều khiển binh mã Hậu Chu.

Nay Sài Vinh đã đăng cơ Hoàng đế. Những năm qua, Tôn Huyền Đạo luôn theo sát từng bước đi đến đỉnh cao quyền lực của Sài Vinh, thấy rằng việc đó cũng không hề ngẫu nhiên.

Biết rõ những thủ đoạn của vị Hoàng thượng này, Tôn Huyền Đạo không thể không e sợ. Nếu như y có trách tội thì lão cũng chẳng biết tìm lý do gì để thoát tội. Bao vây Ngọc Châu đã hơn mười ngày, không những không chiếm được mà còn làm thiệt quân hại tướng, việc này dù có lấy lý do thế nào đi nữa cũng không thể biện minh được. Hơn nữa, trấn thủ thành Ngọc Châu chỉ có không đến vài ngàn binh mã, vậy mà bao lần công thành đều không xong, lão còn có thể nói gì đây?

Tôn Huyền Đạo vội dập đầu nói: – Thần tội đáng muôn chết.

Sài Vinh thở dài, quát: – Tôn Huyền Đạo, một câu tội đáng muôn chết của ngươi là xong hay sao? Ngươi có chết muôn lần thật, thì cũng đổi lấy lấy tính mạng của hai vạn dũng sĩ Đại Chu không?

Đoạn y đứng dậy, tay nắm lấy thanh bảo kiếm, nhìn ra khoảng không mờ mịt bên ngoài trướng, nói:

– Ngươi là lão tướng lưỡng triều, lãnh binh đã nhiều năm, từ xưa đến nay luôn nhận được sự tin tưởng của Tiên đế. Những năm qua, dù là Bắc Hán, Hậu Thục hay Nam Đường, ngươi đã lãnh binh là giành được chiến thắng. Vậy mà sao lần này một thành Ngọc Châu cỏn con như vậy mà không chiếm nổi?

https://thuviensach.vn

Tôn Huyền Đạo đầu cúi chạm đất, nói: – Thần đã phụ long ân, xin Bệ hạ trách tội.

Sài Vinh hừ một tiếng lạnh lùng rồi nói tiếp:

– Trách tội, tội đáng muôn chết, nhà người ngoài biết nói như vậy ra còn có gì khác nữa không? Tôn Huyền Đạo, nhiệt huyết năm xưa của nhà ngươi đâu cả rồi? Khi Tiên đế chinh phục Hậu Hán, nhà ngươi dẫn năm trăm binh mã phá tan đại doanh quân Hán, diệt hàng ngàn tên địch. Chinh phạt Hậu Thục, ngươi dẫn đầu hàng quân, thân trúng hai tên mà không hề lùi bước, vẫn truy sát quân địch hơn bảy mươi dặm. Cuộc chiến với Nam Đường và Giang Bắc, ngươi đem theo ba ngàn binh mã trấn thủ đường sông, chặn đứng đường lui quân của đại quân Nam Đường, trận chiến kết thúc, ta còn thấy áo giáp của ngươi ướt đẫm máu.

Nói rồi y nhìn thẳng vào mắt Tôn Huyền Đạo, rõng rạc hỏi: – Những chuyện đó, ngươi đã quên cả rồi sao?

Tôn Huyền Đạo toàn thân run rẩy, lão ngẩng đầu lên, gương mặt già nua nhìn Sài Vinh, sau đó lại cúi gằm mặt xuống. Cả thân người lão vẫn run lên, rõ ràng lão đang cố kiềm nén sự kích động trong lòng. Đúng, Sài Vinh nói đúng. Những việc đó chính là quá khứ huy hoàng của lão. Nhưng… nhưng hiện tại, con mãnh hổ có chết cũng không lùi bước đó đã già rồi. Trong lòng lão càng thêm bi thảm xen lẫn hoài niệm. Bộ vuốt của mãnh hổ nay đã không còn sắc lẹm, hàm răng cũng không còn sắc lạnh như xưa nữa rồi.

Lão thấy quá nhiều người chết. Lão cứ nghĩ rằng, mình đã trở nên chai lỳ, đã quen với cảnh tượng đó rồi. Nhưng khi đã về già, lão càng ngày không thể chịu đựng được cảm giác mà cái chết mang lại. Thấy binh sĩ công thành từng người, từng người ngã xuống, tự sâu trong lòng lão bỗng trào dâng niềm đau xót không thể diễn tả bằng lời. Có lẽ, khi Thái tổ Bệ hạ băng hà cũng đã mang theo cả ý chí trận mạng của lão đi cùng mất rồi.

https://thuviensach.vn

Nếu như đêm qua không có khâm sai đại thần phụng thánh chỉ của Hoàng thượng đến đôn đốc cuộc chiến thì lão tuyệt đối không tiếp tục để binh lính của mình phải chết để tấn công thành Ngọc Châu. Chỉ một đêm nửa ngày khổ chiến, không những không chiếm được Ngọc Châu mà lại mất đi hơn một vạn mạng người, lòng lão như dao cắt. Nhưng lão có thể nói gì? Lão vốn đã phản đối cuộc chiến này, vốn lão chỉ muốn bao vây thành rồi dụ địch ra hàng, vốn lão muốn giảm tối đa số binh lính hi sinh, nhưng lão lại không có quyền quyết định.

Đã quá nhiều người chết. Nếu như không phải là Hoàng thượng liên tục thúc giục, sao nhiều người lại phải chết như vậy?

Nhưng lão thân là một đại thần, sao có thể nói ra những lời ấy.

Khi xưa, khi Quách gia còn chưa phát công danh thì lão đã ở trong Quách gia rồi. Chính mắt lão chứng kiến người nhà họ Quách đi từng bước đến đỉnh cao quyền lực, rồi lại chứng kiến họ lần lượt ra đi. Dù Quách Uy có lên ngôi Hoàng đế, nhưng sau cùng người nhà họ Quách đều bị diệt vong, chẳng còn ai nối dõi. Nước Đại Chu hôm nay, Hoàng đế đâu có mang họ Quách, lão còn có thể nói gì đây?

– Tôn Huyền Đạo, không phải trẫm trách ngươi, nhưng quả thật mấy ngày nay ngươi làm trẫm quá thất vọng.

Sài Vinh nói tiếp: – Hoàng huynh bị gian tế Bắc Hán mưu hại, Tiên đế cũng vì vậy mà quy tiên. Mối thù không đội trời chung như vậy, muôn dân oán giận, tam quân quên mình, sao ngươi dám buông tay như vậy? Ngươi liệu có xứng với sự tin tưởng của Tiên đế, xứng với sự tin tưởng của trẫm không?

– Trẫm cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Hôm nay, trẫm đích thân đến trước ba quân để đốc thúc, xem ngươi làm thế nào chiếm được Ngọc Châu,

https://thuviensach.vn

giết mấy tên Bắc Hán kia, báo thù cho Tiên tế, Thái tử Điện hạ cùng hàng vạn binh sĩ đã tử trận.

Tôn Huyền Đạo người lại run lên. Lão ngẩng đầu lên, ánh mắt thê lương nhìn Hoàng đế, rồi như một thói quen, lại cúi mặt xuống. Lão run run nói: – Thần… tuân chỉ!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 84+2: Lâm Trận Trảm Tướng (2)

Sài Vinh ngồi lại ghế, nói to: – Hi vọng ngươi không tiếp tục phụ lòng tin của trẫm.

Rồi y đảo mắt nhìn một lượt những tướng lĩnh đang quỳ ở trong trướng, nói:

– Trẫm nghe nói trong cuộc công thành sáng nay, Tướng quân Nhuệ Kim doanh- Tống Nghị không những không dốc toàn lực, mà lại án binh bất động, làm Thanh Mộc doanh gặp tổn thất nặng nề mà không hề chi viện, sao lại có việc này?

Nhuệ Kim doanh tướng quân Tống Nghị đang quỳ dưới đất, nghe vậy khấu đầu lạy liên hồi, vừa khóc mếu vừa nói:

– Khởi bẩm Bệ hạ, không phải là vi thần không tận lực mà là quân Bắc Hán kia đã phòng thủ quá kiên cường, quả thực quân ta tổn thất rất nghiêm trọng. Trong số ngũ hành đại doanh, Hậu Thổ doanh đã gần như bị xóa sổ trong những lần công thành trước, một vạn quân giờ chỉ còn hai ngàn. Trận chiến sáng nay, Thanh Mộc doanh một vạn tướng sĩ, số còn sống cũng chỉ vài trăm. Như vậy, Ngũ hành đại doanh từ năm đại doanh đã mất đến hai, vi thần quả thật không đành đẩy lính Nhuệ Kim doanh vào chỗ chết. Xin Bệ hạ minh xét, để cho ngũ hành đại doanh một con đường sống.

Nói rồi gã lại dập đầu cầu xin, chẳng mấy chốc trên trán gã máu tươi chảy thành dòng. Giọng nói của gã nghẹn lại, lộ rõ vẻ kích động, toàn thân run lẩy bẩy.

https://thuviensach.vn

– Hừ!

Thế Tông Sài Vinh gằn một tiếng.

– Trước trận chiến lại chùn chân, còn dám giảo biện?

Đoạn y càng nổi giận hơn, quát:

– Ngũ hành đại doanh được xây dựng mục đích là gì? Là để bảo vệ giang sơn, mở mang bờ cõi chứ không phải là để bảo vệ tính mạng của bản thân mình. Hèn nhát không dám tiến lên, khi lâm trận lại bỏ chạy. Nhuệ Kim, Thanh Mộc, Tứ Hải, Liệt Hỏa, Hậu Mộc ngũ hành đại doanh từ lúc ra đời đã cùng Tiên đế và trẫm bao lần chinh chiến, lập bao chiến công hiển hách, chưa từng chùn bước như vậy! Tại sao đến tay các ngươi, Nhuệ Kim doanh lại thành ra như vậy?

– Ngoài Tứ Hải doanh không thông thạo về đánh trận trên bộ ra, Nhuệ Kim, Thanh Mộc, Liệt Hỏa, Hậu Thổ đều đã từng đánh Nam dẹp Bắc, lập không biết bao nhiêu chiến công! Ý chí quyết không lùi bước, quyết không chấp nhận thất bại, quyết không cúi đầu của Ngũ hành đại doanh giờ đây còn lại gì? Thể diện của những đại doanh này đều bị ngươi làm cho mất hết rồi.

– Ngươi còn dám nói là để bảo vệ gốc rễ của Ngũ hành đại doanh, nếu như không phải ngươi ngăn Nhuệ Kim doanh lâm trận thì Thanh Mộc doanh đã không phải đơn độc công thành. Như vậy, không chỉ chiếm được Ngọc Thành mà Thanh Mộc doanh cũng không bị tổn thất đến vậy.

Sài Vinh càng nói càng nóng giận, chỉ mặt Tống Nghị nói:

– Người như ngươi mặt mũi nào thống lĩnh Nhuệ Kim doanh? Lại còn dám tỏ ra oan ức trước mặt trẫm. Quân lệnh như sơn, ngươi đã không chấp hành mệnh lệnh, lại còn nghĩ bản thân đã lập công. Ngươi nghĩ Đại Chu này giờ đã là thiên hạ của riêng ngươi rồi đó!

https://thuviensach.vn

Lời nói của y đối với Tống Nghị như sét đánh ngang tai.

Tống Nghị vội quỳ rạp xuống, nói:

– Bệ hạ, thần không dám. Ngũ hành đại doanh do Tiên đế lập nên, giờ nhìn binh sĩ mỗi ngày một ít đi, thần vô cùng đau xót. Thần không dám có dụng ý gì khác, chỉ muốn giữ lại chút tinh hoa của Ngũ hành đại doanh mà thôi. Nếu cứ xông pha như vậy, e rằng Ngũ hành đại doanh cuối cùng sẽ bị tiêu diệt hết. Xin Bệ hạ minh giám!

Thế Tông Sài Vinh giận đến tái mặt, quát: – Còn dám giảo biện. Ngũ hành đại doanh đã tồn tại hai mươi năm. Trong suốt thời gian ấy, năm vạn đại quân Ngũ hành đã ba lần tử trận gần hết, nhưng đến nay chẳng phải vẫn có thể tung hoành hay sao? Những vị tướng quân từng đứng đầu các đại doanh đều vô cùng dũng mãnh. Ngũ hành đại doanh đã trở thành biểu tượng oai hùng của Đại Chu ta, vậy mà lại bị ngươi chà đạp như vậy. Ngũ hành đại doanh này, không phải ngươi nói còn là còn, mất là sẽ mất.

Tống Nghị ngẩn người ra, đang lúc định nói thêm thì Sài Vinh đã vung tay, nói:

– Người đâu, lôi tên nhu nhược này ra chém đầu cho trẫm, thủ cấp bêu trước viên môn đại doanh để làm gương cho binh sĩ.

Lập tức mấy tên ngự tiền thị vệ tiến lại, bắt trói Tống Nghị lôi ra ngoài chém đầu. Những tên tướng quân còn lại đang quỳ dưới đất đều muốn lên tiếng, nhưng không ai dám mở miệng cầu xin. Thế Tông Sài Vinh vốn hành sự cẩn trọng, tính tình nghiêm khắc, xử lý những chuyện về quân pháp lại càng khiêm khắc hơn nữa. Trong tình thế như vậy, ai dám đứng ra cầu xin cho một kẻ vi phạm quân pháp như gã?

Mặc dù bọn họ có mối quan hệ rất tốt với Tống Nghị, nhưng lúc này cũng chỉ biết cúi đầu cảm thấy đau xót thay cho gã. Thực ra, ai cũng nhận thấy, Thế Tông Sài Vinh nói không hề sai. Nếu như ban sáng, Nhuệ Kim

https://thuviensach.vn

doanh cùng các đại doanh khác nhất tề xông lên thì nói không chắc đã có thể đánh hạ được Ngọc Châu rồi. Như vậy Thanh Mộc doanh sẽ không bị tổn thất quá lớn, Nhuệ Kim doanh cũng chỉ mất vài trăm quân, chẳng phải sẽ khiến mọi người ai cũng hài lòng hay sao?

Lúc binh sĩ Thanh Mộc doanh tấn công thành Ngọc Châu, nếu Nhuệ Mộc doanh tranh thủ thời điểm quân Hán xông tới, quyết tâm tấn công thành thì rất có thể sẽ đẩy ngược được quân Hán. Chỉ cần kiểm soát được cổng thành, rồi để đại quân nhất loạt xông lên thì quân Hán với vài ngàn tàn binh làm sao chống cự nổi.

Tống Nghị đã sai, đúng là đã sai. Dù cho động cơ của gã có là gì, dù cho gã lo cho bản thân hay cho Đại Chu thì nói cho cùng gã cũng đã sai.

Cái sai của gã ở chỗ, đã coi Nhuệ Kim doanh như vật sở hữu của mình, sai ở chỗ đã để tình cảm lấn át lý trí.

Đến lúc này, ai dám đứng ra nói hộ gã? Mấy tướng quân quỳ dưới đất, bọn họ mắt trộm liếc về phía Tôn Huyền Đạo, chỉ thấy Tôn lão tướng quân lúc này vẫn quỳ sụp trên mặt đất, không nói một lời. Ngay đến cả Thống soái cũng vừa bị Hoàng thượng mắng đến nỗi không dám mở miệng, nên những người còn lại cũng chẳng ai có gan cầu xin.

Mấy tên võ sĩ cởi bỏ áo giáp lẫn quan phục trên người của Tống Nghị xuống, chỉ để lại bộ quần áo lót. Lúc này nhìn y bị trói trông giống hệt như buộc chiếc bánh trưng. Thấy tên võ sĩ giơ đao, chuẩn bị chém xuống đầu Tống Nghị đang quỳ dưới đất, Tôn Huyền Đạo mới thét lên:

– Xin Bệ hạ tha mạng! Cầu xin Bệ hạ cho y một con đường sống.

Sài Vinh khẽ cau màu, chỉ thẳng mặt Tôn Huyền Đạo, giận dữ hỏi: – Tôn Huyền Đạo! Trẫm còn chưa hỏi tội ngươi, ngươi lại còn dám xin tha tội cho nó?

https://thuviensach.vn

Tôn Huyền Đạo đầu cúi sát đất, cơ thể già nua của lão run rẩy, nói:

– Bệ hạ, người này chết không có gì đáng tiếc, cho dù có xử lăng trì cũng đáng. Nhưng tình thế đang lúc cần người, một mãnh tướng như Tống Nghị tại sao lại không cho y cơ hội, để y lãnh quân công thành. Nếu như công thành thành công, lúc đó Bệ hạ xử tội vẫn chưa muộn. Nếu y chết trong chiến trận thì coi như cũng có chút ý nghĩa. Bệ hạ, thân là người nhà binh, được chết nơi chiến trường mới là cái chết mà chúng thần mong đợi nhất.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Con Đường Đế Vương Của Sài Vinh

Chu Thế Tông Sài Vinh quét qua ánh mắt lạnh lẽo, tất cả tướng lĩnh quỳ bên dưới đều cúi rạp đầu xuống. Lời của lão Nguyên soái Tôn Huyền Đạo khiến chúng tướng lĩnh rất đồng tình. Đúng vậy, thân là quân nhân, hy sinh nơi chiến trường mới là kết cục mà bọn họ mong đợi nhất. Từ xưa đến nay chinh chiến sa trường có được mấy người toàn thây trở ra?

Sài Vinh hừ lạnh một tiếng: – Cũng thế, tạm thời giữ lại cái mạng của tên này. Nếu hắn công phá được Ngọc Châu, Trẫm sẽ xem xét lại tội trạng của hắn. Nếu hắn vùi thây trên sa trường, Trẫm sẽ miễn đi tội của hắn, cho hắn được xuống mồ trong sự trong sạch!

Tôn Huyền Đạo dập đầu tạ ơn: – Ta ơn Bệ hạ không giết! Bệ hạ độ lượng khoan dung!

Sài Vinh lạnh giọng nói: – Độ lượng khoan dung? Độ lượng khoan dung sẽ chỉ khiến các ngươi trở thành một lũ chết nhát. Độ lượng khoan dung sẽ chỉ khiến các ngươi đánh mất ý chí tâm huyết. Độ lượng khoan dung sẽ chỉ khiến các ngươi quên đi bản thân mình là một người lính! Trẫm độ lượng khoan dung, đối với các ngươi mà nói chính là một loại độc dược! Trẫm hy vọng các ngươi nhớ cho kỹ, trên chiến trường, đối với kẻ địch, đối với bản thân khoan dung hay độ lượng, đều là trí mạng!

– Tôn Huyền Đạo, Trẫm đáp ứng ngươi không phải vì Trẫm khoan dung hay độ lượng gì, mà là Trẫm muốn giữ cho linh hồn của một người lính được trong sạch! Chỉ cần hắn chết trận… Hắn vẫn sẽ là tướng quân dưới trướng của Trẫm, vẫn là tướng quân của Đại Chu!

https://thuviensach.vn

Trong lòng tất cả mọi người đều chấn động, lời này của Sài Vinh, làm cho bọn họ nhớ tới một câu danh ngôn của Chu Thái Tổ Quách Uy: “Thân là một viên Đại tướng, khi còn sống phải rong đuổi sa trường tung hoành thiên hạ, lấy xương thịt của địch làm thức ăn, lấy máu tươi của địch giải khát, dù có chết trận sa trường, thì cũng phải hy sinh sao cho oanh oanh liệt liệt.”

Có lẽ người như vậy, mới là một quân nhân tận cốt tủy.

Quân nhân chính là quang vinh, bọn họ xả thân bảo vệ quốc gia, dùng máu thịt thân thể mình để bảo vệ tôn nghiêm của tổ quốc và vinh dự của người lính. Bọn họ chết trận sa trường là cái chết có ý nghĩa. Phận quân nhân cũng xót xa nhường nào, một tướng công thành vạn cốt khô, thây phơi khắp đồng, máu chảy thành sông. Sau khi chết đi thây về hoàng thổ, đến một cái mộ bia cũng không có. Quân nhân nhất định phải chiến đấu, chết trong chiến đấu, sống cũng phải trong chiến đấu.

Sài Vinh hiểu được đạo lý này sâu sắc, cho nên mới cho Tống Nghị một cơ hội. Kỳ thật khi y nói ra lời này, trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Mặc kệ Tống Nghị có đánh hạ được Ngọc Châu hay không, đều khó lòng thoát chết. Cho dù thành Ngọc Châu phá được, kết cục cuối cùng của hắn cũng là chết trận sa trường. Chẳng qua, chém đứt đầu hắn không phải là lưỡi đao của địch, mà là một đạo thánh chỉ của Bệ hạ! Hắn còn sống, vĩnh viễn cũng sẽ không rửa được vết nhơ lâm trận bỏ chạy, chỉ có chết rồi, mới có thể trả lại một thân trong sạch.

Sài Vinh lạnh lùng nói: – Để hắn mang theo Nhuệ Kim doanh, Trẫm lại cho hắn mười ngàn người ngựa, trong vòng hai canh giờ mà không đánh hạ được Ngọc Châu, thì đừng trách Trẫm vô tình. Tôn Huyền Đạo lãnh binh hỗ trợ, đốc thúc đội ngũ tiến công! Trẫm tự mình tọa trấn, muốn tận mắt xem xem tòa thành Ngọc Châu này có phải là một cái thùng sắt hay không, mà có thể năm lần bảy lượt ngăn chặn được gót sắt của đại quân ta!

https://thuviensach.vn

Các tướng lĩnh đồng loạt hô: – Bệ hạ vạn tuế, quân Đại Chu tất thắng!

Sắc mặt Sài Vinh hơi dịu xuống, nói: – Trẫm sẽ ở trước trận quan sát, các ngươi đều là tinh anh của Đại Chu ta, quân đội Đại Chu ta là đệ nhất thiên hạ, một cái thành Ngọc Châu nhỏ nhoi này chẳng qua là hòn đá cho các ngươi đặt chân đạt được công thành danh toại mà thôi. Chờ đạp bằng Ngọc Châu, tiêu diệt Bắc Hán, Trẫm sẽ ban cho các ngươi vinh hiển ngất trời!

– Các tướng quân, hãy đến đây, dùng thanh gươm sắc bén trong tay các ngươi, theo Trẫm gầy dựng giang sơn vĩ đại!

Sài Vinh nói: – Trẫm đã mang đến cho các ngươi ba trăm vò rượu ngon, vô số mỹ thực. Trẫm sẽ ở ngay trước trận chờ các ngươi, chờ các ngươi đánh phá được Ngọc Châu rồi, lại cùng Trẫm nâng cốc ngôn hoan!

Sài Vinh quả là một tay thủ đoạn, ân uy dùng cả. Đầu tiên là lấy uy chấn nhiếp đám thủ hạ mà mấy ngày qua vì không phá được Ngọc Châu mà sinh lòng thoái ý, lại dùng danh lợi để hứa hẹn, còn có nào là rượu ngon món ngon, cùng bọn chúng uống rượu chúc mừng. Những thủ đoạn liên tiếp này tuy rằng không xem là cao minh, nhưng lại có thể hoàn toàn nâng lên sĩ khí của đám tướng lĩnh thủ hạ.

Nhìn tới đám tướng lĩnh đã bắt đầu xoa tay xắn áo, Sài Vinh hiểu ý cười.

Y muốn chiếm lấy Bắc Hán là bởi tình thế bắt buộc, cho dù Bắc Hán có được sự ủng hộ của Đại Liêu, cho dù Tây Hạ đang rình rập ở một bên như hổ vây mồi, Bắc Hán y nhất định phải lấy! Khi Chu Thái Tổ Quách Uy đăng cơ, phong y là Thái Nguyên Quận hầu, sau lại tấn phong y làm Tấn Vương, hàm nghĩa trong đó lòng dạ Sài Vinh hiểu rõ!

Thái Nguyên Quận hầu? Thái Nguyên là Đô thành Bắc Hán, là nơi thiên tử Bắc Hán tọa trấn. Cái chức Thái Nguyên Quận hầu của y, căn bản là hữu danh vô thực! Sau đó được phong hiệu Tấn Vương, càng là việc làm hữu ý của Quách Uy. Ngụ ý trong đó chính là hy vọng một ngày nào đó Sài Vinh

https://thuviensach.vn

có thể đánh hạ mười hai châu giang sơn Bắc Hán, nhập vào lãnh thổ Đại Chu!

Một khi tiêu diệt được Bắc Hán, thâu tóm mười hai châu, về phía Bắc có thể kháng Liêu, chờ đợi thời cơ phát binh phạt Bắc, thu phục mười sáu châu Yến Vân. Hơn nữa có mười hai châu của Bắc Hán làm bình chắn, sẽ có thể cho Đô thành Đại Chu- Biện Châu được an ổn. Về hướng Tây, thì có thể tiên phong trực chỉ Tây Vực, chỉ cần chiếm được thành Hắc Thủy, khống chế con đường tơ lụa, từ đó của cải sẽ không ngừng chảy vào Đại Chu.

Tây Hạ chiếm cứ thành Hắc Thủy, ngăn cản các quốc gia Tây Vực cùng Trung Nguyên qua lại giao dịch, đây chính là tổn thất cực lớn đối với Trung Nguyên và Tây Vực! Tuấn mã, hương liệu, trang sức, da lông Tây Vực đều là những vật phẩm được đòi hỏi ở Trung Nguyên. Còn Trung Nguyên có lá trà, tơ lụa, đồ sứ, vân vân đều có thể từ Tây Vực thu về được số lượng vàng bạc dồi dào. Có thể nói ai chiếm cứ con đường tơ lụa, người đó sẽ có được vô số của cải!

Đối với Tây Hạ, mười hai châu Bắc Hán chẳng qua là gân gà, lấy hay không lấy cũng không khác gì nhau. Đối với Đại Liêu, có mười hai châu Bắc Hán làm nơi giảm xóc, uy hiếp của Hậu Chu sẽ giảm bớt rất nhiều. Đứng ở góc độ bất đồng, cách xử lý vấn đề đương nhiên không giống nhau. Cho nên, trong mắt Hậu Chu Sài Vinh mười hai châu Bắc Hán là nhất định phải nắm giữ được, còn ở trong mắt Quốc chủ Tây Hạ- Ngôi Danh Nẵng Tiêu và Hoàng đế Đại Liêu- Da Luật Hùng Cơ, sự tồn tại của Bắc Hán sẽ có lợi hơn xa so với bị diệt vong.

Nhưng đối với Hậu Chu, khối gân gà trong mắt Tây Hạ và Đại Liêu, lại là một khối thịt heo béo mập chảy mỡ! Còn đối với bản thân Sài Vinh, cũng là một mộng tưởng đã ôm ấp mười mấy năm!

https://thuviensach.vn

Ba tiếng trống trận rền vang, sáu vạn đại quân tập kết. Ở phía sau đại doanh Chu quân, mười hai vạn Chu quân theo ngự giá mà đến đang trong quá trình dựng doanh địa giản đơn, xem ra cũng không tính ở lại đây quá lâu. Kỳ thật mệnh lệnh mà tướng lĩnh cầm binh đưa xuống cho chúng binh sĩ chính là: chôn nồi nấu cơm, dựng doanh trại thô sơ, hôm nay phá được Ngọc Châu rồi sáng sớm mai sẽ xuất phát, đại quân đi qua Ngọc Châu, thẳng tiến Nam đại môn của Bắc Hán, Ứng Châu!

Mười hai vạn nhân mã đi theo Chu Thế Tông Sài Vinh, từ trên xuống dưới đều không ai nghĩ qua sẽ trú đóng lâu ở Ngọc Châu này. Thiên tử ngự giá thân chinh, đại quân lên đến mười tám vạn, làm gì có chuyện công phá không được một tòa thành Ngọc Châu nho nhỏ chứ?

Chỉ cần khai thông Ngọc Châu, Ứng Châu đã là vật trong tầm tay!

Huống chi, ở Tấn Châu, còn có mười lăm vạn đại quân đã trong trận thế sẵn sàng đón địch, chỉ đợi một đạo mệnh lệnh của Hoàng đế Bệ hạ đại quân sẽ lập tức xuất phát. Lúc này đây, bề ngoài Sài Vinh chỉ suất lĩnh có hai mươi vạn nhân mã tiến công Bắc Hán, kỳ thực là ba mươi lăm vạn! Đây là chưa tính đến mười lăm vạn đại quân để lại phòng Tây Hạ thừa cơ xâm nhập. Hậu Chu vì lần Bắc phạt này, đã tập kết tròn năm mươi vạn đại quân!

Chu Thế Tông tiến Bắc phạt Hán, nhìn như hành động gấp gáp, kỳ thực không phải. Vì lần Bắc phạt này, Sài Vinh đã chuẩn bị rất lâu rồi! Toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay của y, bao gồm cả việc đăng cơ xưng Đế!

Đừng quên, Sài Vinh thân là Tấn Vương, chưởng quản mọi yếu vụ của cả quân đội và quốc gia Đại Chu. Toàn bộ quân đội Hậu Chu thật ra đã sớm chịu sự khống chế của y rồi. Chín mươi tám châu, bảy mươi hai doanh binh mã, trước khi y đăng cơ cũng đã nắm vào trong tay. Đăng cơ, chẳng qua là một bậc thang để y dấy binh tiến Bắc Hán mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ngày Sài Vinh đăng cơ, y đã hỏi Tả Gián Đại Phu- Vương Phác: – Trẫm có thể làm được Hoàng đế bao lâu?

Vương Phác tinh thông quẻ số hồi đáp:

– Vi thần sở học hữu hạn, chỉ có thể nhìn đến ba mươi năm sau. Ba mươi năm sau Bệ hạ tuổi xuân đang độ, còn về sau đó được bao lâu, vi thần coi không ra được.

Lời này phần lớn chỉ là lời nịnh bợ, Sài Vinh khi đăng cơ đã là ba mươi chín tuổi, ngồi trên ngôi Hoàng đế ba mươi năm thì tức là đã sáu mươi chín tuổi, ở thời cổ đại này xem như là trường thọ. Người thọ bảy mươi xưa nay hiếm thấy, lời này chính là lời miêu tả lão nhân thời cổ đại hết sức chân thật. Từ một số liệu không chính thức cho thấy, vào thời Đường hưng thịnh người có tuổi thọ trung bình chừng bốn mươi, chứ đừng nói tới ở thời loạn thế Ngũ Đại Thập Quốc, tuổi thọ bình quân càng thấp hơn.

Sáu mươi chín tuổi, đã là tương đối tuổi hạc rồi.

Hợp lại tất cả các vị Đế Vương trong lịch sử, từ Tần Thủy Hoàng bắt đầu tính lên: Tần triều có hai vị, Hán triều ba mươi mốt vị, Tam quốc mười vị, Tấn triều mười sáu vị, Ngũ Hồ thập lục quốc bảy mươi tám vị, Nam Bắc triều năm mươi chín vị, Tùy triều ba vị, Đường triều hai mươi hai vị, Ngũ Đại Thập Quốc năm mươi lăm vị, Tống triều mười tám vị, Kim, Liêu, Tây Hạ tổng cộng ba mươi lăm vị, Nguyên triều mười tám vị, Minh triều mười sáu vị, Thanh triều mười hai vị, còn có Nam Minh, Bắc Nguyên, số khác như Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung cùng với cha con Hồng Tú Toàn Thái Bình Thiên quốc, còn thêm Hồng Hiến hoàng đế Viên Thế Khải làm vua gần được hai tháng, tổng cộng là bốn trăm lẻ tám vị Hoàng đế.

Nếu như tính luôn cả Vương, Công, Hầu trong tám trăm bốn mươi năm thời kỳ Đông Chu, Tây Chu, Xuân Thu chiến quốc trước Tần Thủy Hoàng,

https://thuviensach.vn

có thể nói số người nắm quyền Đế Vương của Trung Quốc có tám trăm hai mươi chín vị.

Trong đông đảo các vị Đế Vương như thế, người sống được quá tám mươi tuổi chỉ có năm người. Thọ nhất chính là vị Hoàng đế phong lưu Càn Long triều Thanh, ông sống được đến tám mươi tám tuổi. Xếp sau ông là Lương Vũ Đế Tiêu Diễn, vị nữ Hoàng đế duy nhất Võ Tắc Thiên, Tống Cao Tông Triệu Cấu và Ngô Việt Vũ Túc Vương Tiền Khẩu. Sống quá bảy mươi chỉ có mười, ở thời Ngũ Đại Thập Quốc loạn lạc như vậy mà cho ra được một Ngô Việt Vũ Túc Vương Tiền Khẩu sống tới tám mươi tuổi đã là hiếm thấy lắm rồi.

Cho nên, nói sau ba mươi năm làm Hoàng đế chỉ vừa vặn tới độ tuổi xuân chín muồi tuyệt đối là nói dối, hoa ngôn nịnh bợ. Sài Vinh đương nhiên biết lời này không đáng tin, thật sự làm được ba mươi năm Hoàng đế đã là yêu cầu xa vời, sau đó còn có thể làm được bao nhiêu năm càng là chuyện không thực tế.

Vị Quân chủ hùng tài đại lược này đối với cái kết quả ba mươi năm thống trị đã hết sức thỏa mãn, y mặc sức tưởng tượng:

– Nếu Trẫm có thể thống trị ba mươi năm, sẽ dùng mười năm mở mang bờ cõi, mười năm tu dưỡng dân chúng, mười năm cho thiên hạ thái bình, cuộc đời này đã đủ viên mãn!

Sài Vinh xua quân trực chỉ Bắc Hán, chẳng qua là bước đầu tiên trong đại chí bình thiên hạ của y.

(Chú thích của tác giả: Miêu tả của Sài Vinh trong truyện, và trong lịch sử thực tế không khớp nhau. Trong lịch sử Sài Thế Tông là một người hùng tài đại lược, được xưng tụng là đệ nhất minh quân thời Ngũ Đại. Thái Tổ Quách Uy và người nhà Sài Vinh, đều bị Hậu Hán Ẩn Đế tàn sát tại Khai Phong. Thân nhân của Quách Uy đã chết sạch, chỉ còn duy nhất một nghĩa

https://thuviensach.vn

tử làm bạn bên mình, giang sơn Hậu Chu không truyền cho y thì truyền cho ai? Chỉ tiếc, Sài Vinh tại vị không tới sáu năm thì chết bệnh.

Trong lúc y tại vị từng có một lần hỏi Tả Gián Đại Phu Vương Phác: – Trẫm sẽ tại vị được bao năm?

Vương Phác tinh thông thuật số, đáp rằng: – Thần ngu dốt sở học có hạn, theo thuật tính của thần chỉ có thể phỏng đoán đến khi Bệ hạ tại vị ba mươi năm thân thể vẫn tráng kiện, chính là mặt trời lúc ban trưa, xa hơn nữa thần bói không ra rồi.

Lời này vỗ mông ngựa hết sức khéo léo, Sài Vinh nghe xong rất vui mừng.

Y nói: – Nếu thật như lời ái khanh, Trẫm có thể cai quản thiên hạ ba mươi năm. Trẫm sẽ lấy mười năm mở rộng giang sơn, mười năm nuôi dưỡng dân chúng, mười năm tạo nên thái bình, cuộc đời này coi như mãn nguyện!

Trong hơn năm năm y tại vị, đầu tiên là phạt Hậu Thục, chiếm được bốn châu Tần, Phượng, Thành, Giai. Rồi sau đó ba lượt ngự giá thân chinh Nam Đường, đánh hạ được mười bốn châu Hoài Nam Giang Bắc.

Đáng tiếc, vị đệ nhất minh quân hùng tài đại lược thời Ngũ Đại này, khi tại vị đến năm thứ sáu thì Bắc phạt Liêu quốc, liên tiếp thu phục ba châu Doanh Châu, Mạc Châu, Dịch Châu và ba cửa ải Ngõa Kiều, Ích Tân, Ứ Khẩu. Đúng ngay lúc đại thắng, Sài Vinh thân đổ bệnh nặng, không trị được mà bỏ mình.)

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Chiến Đấu Đến Chết Lặng

Sáu vạn đại quân tập kết, một vạn người ngựa của Nhuệ Kim doanh, một trong ngũ hành đại doanh, cộng thêm một vạn binh mã được điều động tới từ các doanh khác, trong suốt nhiều năm làm tướng của tướng quân Tống Nghị, rốt cuộc khi đến thời khắc bi ai đặc thù nhất đã đạt tới đỉnh cao quyền lợi. Đối với một người chưa từng chỉ huy quá hai doanh binh lính tác chiến, đây là một sự châm chọc tàn nhẫn và máu lạnh nhường nào.

Tống Nghị cởi ra khôi giáp, để thân trần, lộ ra cơ thể tráng kiện da thịt màu đồng, hai mắt hắn vằn tơ máu đỏ au, trợn trừng mắt lăm lăm nhìn về phương hướng thành Ngọc Châu.

Hắn ngồi ở trên lưng ngựa, cảm xúc dâng trào tựa thủy triều.

Mình vì bảo vệ Nhuệ Kim doanh mà trái với quân lệnh, bây giờ lại không thể không đích thân dẫn theo các huynh đệ nhiều năm đồng sinh cộng tử với mình cùng đi chịu chết. Nỗi thống khổ này, ngoài bản thân hắn ra không một ai cảm nhận được. Một vạn huynh đệ trải qua trận chiến này, dù cho có công phá được thành Ngọc Châu, thì lại có mấy người còn sống sót?

Ở phía sau hắn chính là một vạn binh sĩ của Nhuệ Kim doanh, lúc này, thần sắc của bọn họ đều trang nghiêm, trong ánh mắt hiển lộ sự bi thương và quyết tuyệt không nói nên lời. Chuyện của Tống Nghị bọn họ đã nghe nói, đối với bọn hắn mà nói, Tống Nghị đối đãi bọn họ rất tốt, thật sự coi bọn họ như huynh đệ.

https://thuviensach.vn

Tống Nghị nếu như nhất định phải chết, vậy bọn họ cũng chỉ có thể theo tướng quân của mình cùng đi chết!

– Các huynh đệ!

Tống Nghị hét lớn một tiếng.

– Tòa thành trì trước mắt các ngươi kia gọi là gì!

– Ngọc Châu!

Tống Nghị cầm bằng một tay một thanh đại đao nặng tám mươi tám cân, chỉ về hướng thành Ngọc Châu nói: – Trong thành Ngọc Châu là ai!

– Kẻ thù của chúng ta!

Binh lính Nhuệ Kim doanh dưới trướng hắn đồng thanh rống to.

– Hậu Thổ doanh, Thanh Mộc doanh, gần hai vạn tướng sĩ vĩnh viễn chôn thây dưới thành Ngọc Châu, là chính tại nơi đây, bọn họ đã mất đầu đổ máu! Giờ đây, thi thể bọn họ còn nằm tại đó mà không người quản! Quân Hán lấy thi thể của chúng huynh đệ ta làm vũ khí, quẳng thi thể bọn họ từ trên tường thành xuống, trở thành một đống thịt nát!

Tống Nghị la lớn: – Ta sai lầm rồi! Là bởi ta không lấy hết dũng khí đi liều mạng, đi giết địch, đi trợ giúp huynh đệ! Bây giờ, ta mang các ngươi đi báo thù cho các huynh đệ! Đi giết chóc đám quân Hán kia, đoạt trở về thi thể của các huynh đệ! Dùng đầu của quân Hán để bù đắp cho những sai lầm của chúng ta! An ủi cho vong hồn linh thiêng của các huynh đệ chết trận!

– Chính tại nơi kia! Có kẻ thù của chúng ta, chúng ta phải làm như thế nào!

Hai mắt Tống Nghị đỏ ngầu, hắn ngửa đầu lên trời tựa như mãnh hổ xuống núi cất giọng rống to.

https://thuviensach.vn

– Giết!

– Giết!

– Giết!

Binh sĩ Nhuệ Kim doanh vung tay hô to! Giết! Giết! Giết!

Tống Nghị cầm đại đao trong tay, chỉ ra lá cờ xì của Bắc Hán đang tung bay phần phật trên tường thành đổ nát của Ngọc Châu, phóng ngựa dựng lên, con ngựa kia liền dựng đứng trên hai vó, mặt ngửa lên trời hí vang.

– Chặt đứt cây cờ xí Bắc Hán kia! Giết sạch quân Hán!

– Giết sạch quân Hán!

Sáu vạn đại quân đồng thanh hô to, chói tai nhức óc! Sĩ khí vào thời khắc này đã được Tống Nghị cổ động nâng lên đến cực hạn! Mọi căm thù và thù hận giấu dưới đáy lòng đều bị Tống Nghị khơi dậy! Lúc này, Chu quân đã không còn là con người, mà là một bầy dã lang điên cuồng khát máu! Bọn họ rống giận, quơ binh khí trong tay, trong mắt bọn họ quân Hán thủ thành đã trở thành những kẻ thù không đội trời chung!

Sài Vinh ngồi ở trên đài cao, lòng của hắn cũng bị những lời nói của Tống Nghị lây nhiễm, một dòng nhiệt huyết sôi trào trong lòng hắn. Đây chính là tâm huyết mà chỉ có cánh đàn ông mới sở hữu, là sự dũng cảm và ý chí vĩ đại chỉ nam nhân mới có!

Nhìn theo bóng dáng của Tống Nghị, nhìn vị tướng lĩnh mà khẳng định sẽ phải bỏ mạng tại chiến trường nơi này, nội tâm Sài Vinh có chút phức tạp, người trước mắt hắn đây và con người mà mình đã cho là quỷ sợ chết là một sao? Khí khái thế này, thủ đoạn phấn chấn lòng người thế này, tuyệt đối không phải là một tên quỷ ham sống sợ chết tầm thường có được.

https://thuviensach.vn

Nhưng, trong lòng của hắn vẫn không hề có ý nghĩ sẽ bỏ qua cho tính mạng của Tống Nghị, ít ra thì hiện tại không có.

Nếu Tống Nghị chết trận, Sài Vinh sẽ không chút keo kiệt mà phong thưởng. Phong hầu phong tướng, để lại tiếng thơm cho hậu thế, đối với một người đã chết mà nói thì những thứ này chẳng có giá trị gì. Cái hữu dụng chính là, những phong thưởng, phần thưởng này sẽ biểu hiện ra lòng khoan dung độ lượng của hắn, mục đích là để cho người sống xem. Dùng để kích phát tâm huyết và dũng khí của những người còn sống!

Sài Vinh nhìn Tống Nghị, trong lòng thầm nhủ: – Chớ trách Trẫm vô tình, chẳng qua trên chiến trận không cho phép Trẫm xử trí theo cảm tính. Tống tướng quân… an lòng… mà đi nhé.

Tống Nghị kẹp hai chân vào mình ngựa, làm đầu tàu xung phong xông ra ngoài. Ở phía sau hắn là hai vạn đại quân đông nghìn nghịt. Tục ngữ có câu người quá một vạn, khôn cùng vô duyên. Hai vạn đại quân như một mũi tên hùng vĩ xông lên trước, không phải tự mình trải nghiệm sẽ không thể nào hiểu được cảm giác chấn động lòng người nơi chiến trường. Lần đầu tiên Lưu Lăng trải qua chiến trận, cũng đã bị cảnh tượng khi ấy gây rung động. Đây không phải là xem phim truyền hình, chỉ có thưa thớt mấy chục mấy trăm người sắm vai mấy vạn thậm chí mấy chục vạn đại quân, hơn nữa cùng một màn ảnh chiếu tới chiếu lui vô số lần.

Đây là một sự rung động hết sức rõ rệt, làm cho người ta cảm giác áp lực trầm trọng. Nhất là trong mắt của số quân Hán đã làm ra tư thế phòng ngự sẵn sàng trên tường thành Ngọc Châu, đại quân Chu kia giống như thủy triều ập tới, như sóng cả cuồn cuộn, dâng trào mãnh liệt mà đến! Một sự run rẩy phát ra từ nội tâm, khiến cho bọn họ không kềm được mà run lên từng hồi.

Lúc này tràng công kích của Chu quân hung mạnh vượt xa những lần trước, bọn họ vừa lao tới vừa điên cuồng hô to khẩu hiệu. Đối mặt với khí

https://thuviensach.vn

thế quyết tuyệt của quân Chu, nỗi sợ hãi cất giấu sâu tận đáy lòng của những quân Hán đã chết lặng một lần nữa không thể kìm hãm mà xông ra như con sóng dữ.

Bốn người Vương Bán Cân, Đỗ Nghĩa, Chiêu Tiên, Tôn Thắng đứng ở trên tường thành, quan sát đại quân Hậu Chu rậm rạp như rừng càn quét đi qua, sắc mặt tất cả đều hết sức trầm trọng.

Tôn Thắng lộ ra sắc mặt sầu thảm, cười cười nói: – Các vị tướng quân, đã đến lúc ta cần phải đi đến nơi chịu trách nhiệm trấn thủ rồi, đánh xong trận chiến này nếu ta may mắn không chết, hy vọng có thể bái các vị làm ca ca, kết làm huynh đệ khác họ.

Đỗ Nghĩa ôm quyền nói: – Chúng ta đã nói qua cả rồi, nếu trận chiến này không chết, bốn người huynh đệ chúng ta kết làm huynh đệ khác họ. Đỗ mỗ cũng phải đến nơi ta phụ trách, xin tại đây từ biệt!

Vương Bán Cân cũng có một phần tường thành do hắn chịu trách nhiệm thủ hộ, hắn cười ha hả, sảng khoái nói: – Đại trượng phu, chính là vào lúc như thế này xem nhẹ sinh tử, chuyện trò vui vẻ! Đám Chu quân giết mãi không hết kia ơi, Vương mỗ đến rồi đây!

Chiêu Tiên ôm quyền nói: – Các vị, chúng ta… kiếp sau gặp lại!

Bốn người cùng ôm quyền nói: – Kiếp sau gặp lại!

Hơn ba nghìn quân thủ thành, bởi vì không gian tường thành có hạn, phân thành bốn thê đội. Còn có ba bốn trăm dân thường tình nguyện đi lên tường thành thủ hộ Ngọc Châu, nắm trong tay gậy gỗ, cái xiên, thậm chí băng ghế, muôi sắt làm vũ khí, mặt mày trắng bệch, run run rẩy rẩy chuẩn bị nghênh đón sự công kích mãnh liệt của Chu quân.

Thu gom lại tất cả mũi tên mà Chu quân bắn lên tường thành, miễn cưỡng đủ dùng cho ba lần bắn một lượt. Chỉ có điều đối diện với đoàn quân

https://thuviensach.vn

Chu ào ạt xông lên như hồng thủy, ba lượt bắn đồng loạt này chẳng qua là muối bỏ biển, tác dụng cực kỳ bé nhỏ. Tảng đá, cây lăn đều đã chuẩn bị trước ổn thỏa, chỉ còn chờ Chu quân vọt tới dưới tường thành thôi.

Ở trên bình nguyên, bên trong đội hình Chu quân đã triển khai, ba trăm tử sĩ kéo đẩy một chiếc công thành chùy chậm rãi di động về phía trước. Chiếc công thành chùy khổng lồ này là do một cây đại thụ trăm năm chế thành, lực va chạm cực kỳ lớn. Tuy nhiên quân Hán biết cửa thành yếu ớt nhất định không ngăn nổi Chu quân tấn công, sớm đã dùng gạch đá lấp kín cửa thành. Nhưng dù có vậy, một khi công thành chùy công kích vào hai bên cửa thành mà nói, tường thành ở hai bên cửa thành chính là nơi yếu ớt nhất, đã bị Chu quân trước đó công thành đập vỡ ra một cái khe, hiện tại e rằng không chịu đựng nổi vài lần va chạm của công thành chùy.

Quân Hán đứng trên tường thành, mỗi người đều nắm chặt binh khí trong tay. Trường mâu không còn sắc bén, đại đao đầy vết rãnh nứt, đã nhuốm đầy máu, của chính mình, của chiến hữu, càng nhiều hơn là của kẻ địch. Lòng bàn tay mỗi người rướm đầy mồ hôi, trên mặt cắt không còn giọt máu, nhưng đều giống hệt nhau, mỗi người đều đã ôm lấy trái tim quyết chí chiến đấu đến cùng, tuyệt sẽ không lùi nửa bước.

Theo dõi người ngựa của Chu quân đã tiến vào phạm vi tầm bắn của cung tiễn, Chiêu Tiên đứng vững tại nơi tường thành hắn phụ trách trấn thủ, tay siết chặt nắm đấm, hắn nhìn chằm chằm vào binh lính Chu quân xung phong đi đầu, mạnh mẽ hét lớn một tiếng: – Bắn tên!

Vù vù!

Đợt tên thứ nhất như mưa tuôn bay ra!

Một đợt mưa tên này, cung tiễn bắn ra hoàn toàn không cần nhắm, bởi vì Chu quân dưới thành chen chúc không một lỗ hổng. Mưa tên che trời phủ đất bắn đến, lập tức có trên trăm tên lính ngã trên mặt đất. Chỉ có điều, bọn

https://thuviensach.vn

họ ngã xuống rồi, các chiến hữu của bọn họ sẽ tức thì giẫm đạp lên thi thể của họ mà xông lên.

Ba lượt mưa tên, chẳng mấy chốc đã bắn xong, chí ít có bảy tám trăm tên lính Chu quân bỏ mạng dưới ba đợt mưa tên.

Nhưng, vẫn không một ai lùi bước, bọn họ căn bản không thể lùi bước!

Tống Nghị quơ đại đao trong tay, đánh bay một mũi điêu linh tiễn bắn về hướng mình. Rống giận một tiếng thẳng hướng dưới tường thành lao tới, tới bên dưới cái thang công thành dựng thẳng lên tường thành rồi, hắn sẽ là người đầu tiên xông lên đầu thành!

Ba trăm dũng sĩ kéo đẩy công thành chùy nặng nề, liên tiếp có người ngã xuống tử vong. Cung tiễn thủ quân Hán biết rằng tuyệt đối không thể để cho công thành chùy tới gần, cho nên cung tiễn thủ ở đoạn tường thành này gần như dồn toàn bộ mũi tên nhắm vào nơi đó. Ba trăm tử sĩ đẩy xe, mỗi khi tiến lên thêm một bước đều sẽ có người ngã xuống, không bao giờ đứng dậy được nữa. Nhưng, cứ ngã xuống một người sẽ lập tức có người bổ khuyết vào chỗ trống.

Mấy trăm binh lính Chu quân giơ lên tấm chắn thật lớn phòng hộ cho Chu quân đẩy xe, còn bọn họ thì để thân thể của mình phơi bày trước cung tiễn của quân Hán.

Vì thắng lợi, hai bên đều đấu tranh đến đỏ tròng mắt.

Một lớp lại một lớp binh sĩ ngã xuống, thì càng có nhiều binh lính khác ùa lên. Khi đã tiến công đến nơi cách bên dưới tường thành không xa, cung tiễn thủ của Chu quân rốt cục đã có thể trả đũa rồi. Mưa tên dày đặc bắn lên tường thành, như một màn mưa màu đen che khuất bầu trời. Vô số mũi tên giống như lưỡi hái trong tay tử thần, không ngừng bay nhanh thu gặt lấy sinh mạng của binh lính thủ thành.

https://thuviensach.vn

Quân Hán trúng tên ngã xuống nhiều vô số kể, nhưng cũng tương tự, rất nhanh liền có người vào thay vị trí, đứng trên tường thành đối đầu với luồng công kích điên cuồng của Chu quân.

Tảng đá, cây lăn điên cuồng đập xuống, Chu quân phía dưới lập tức có không ít người bị nện trúng. Cây lăn nặng nề, từ trên tường thành rơi xuống càng mang theo quán tính thật lớn, thông thường có thể đập thân thể người thành một mớ máu thịt hỗn độn, tan nát thành vô vàn mẩu thịt vụn. Một tảng đá hơn mười cân nện trên trán một gã binh lính Chu quân, lực va chạm mạnh đến mức đánh nát đầu lâu của tên lính, tảng đá như được khảm trên cổ của gã ta, cùng thi thể của gã đổ ầm xuống mặt đất.

Một gã binh lính quân Hán vừa mới giơ lên một tảng đá thì đã bị một mũi tên bay tới ghim vào lồng ngực. Thân thể gã chấn động mãnh liệt, lập tức cúi đầu nhìn thoáng qua. Trên lồng ngực của gã là một cây tên đâm thật sâu vào, xuyên qua cả trái tim của gã, lúc này, gã đã không còn cảm giác đau đớn nữa.

Một tiếng rống to, tên binh lính quân Hán này đem tảng đá trong tay mạnh mẽ đập xuống, tức thì đập bể bụng của một gã lính Chu quân, ruột chảy ra đầy đất. Phập phập phập! Trên người của tên lính Hán này lại trúng mấy mũi tên, lực bắn của cung tiễn kéo gã lùi bước về sau.

Người này là binh lính đến từ đại doanh Kinh Kỳ, từng theo Lưu Lăng nam chinh bắc chiến. Lúc này, sức sống trên người gã dần rút đi, tính mạng của gã rốt cục sẽ vĩnh viễn chôn vùi giữa chiến trường chinh chiến.

Tên lính thuộc đại doanh Kinh Kỳ này gầm lên giận dữ, khuôn mặt dữ tợn giơ tay nắm lấy một cây tên cắm trên người mình xuống, khuôn mặt gã hết sức khủng bố, từ miệng không ngừng có máu tràn ra. Lôi kéo một tên cung tiễn thủ ở bên cạnh đã không còn tên để bắn, người lính đại doanh Kinh Kỳ này cười thảm rồi nói: – Cho ngươi tên này, báo thù thay ta đi!

https://thuviensach.vn

Nói xong, gã mạnh mẽ nhảy xuống tường thành.

Đầu lâu của gã và của một binh lính quân Chu hung hăng đập vào nhau, đầu của hai viên tốt liền như quả dưa hấu bị gậy đập vỡ nát, vỡ vụn thành một mớ sương máu tung tóe.

Tên cung tiễn thủ kia nắm cây tên nhuốm đầy máu tươi của đồng bạn, ánh mắt hờ hững quan sát cái chết của đồng bạn, rồi hắn hướng ánh mắt đỏ lự một màu ngắm chuẩn lấy kẻ thù, một mũi tên, bắn một mũi tên ra ngoài.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 87+1: Một Chết Một Thương (1)

Một binh lính Chu quân tên là Vương Hải vừa xông lên phía trước vừa hỏi bằng hữu lão Triệu ở bên cạnh: – Triệu đại thúc, thúc nói chúng ta sẽ có thể sống sót trở về hay không?

Vương Hải năm nay mới mười bảy tuổi, tòng quân chưa được bao lâu, nhưng vì lúc ở nhà từng luyện qua côn bổng biết được chút võ nghệ, cho nên sau khi trải qua mấy ngày huấn luyện đã trực tiếp được điều động tới Nhuệ Kim doanh. Ở trong này, hắn vô cùng kinh ngạc vui sướng khi gặp được một người đồng hương. Cũng chính là lão Triệu đang đi bên cạnh hắn, đã bốn mươi bảy tuổi.

Tên của lão Triệu là gì, ông ta nói mình không nhớ rõ. Tòng quân mười mấy năm rồi, đã quên luôn tên của mình, trải qua bao nhiêu trận chiến trên chiến trường, số người đã giết quên rồi, mấy lần bị thương cũng đã quên, chỉ nhớ rõ có một thứ, đó chính là thủ đoạn giết người và bảo vệ mạng sống của mình.

Chính là phải ra tay tàn độc! Phải giảo hoạt!

Một lão Triệu lạnh lùng tàn nhẫn như thế, nhưng đối đãi với vị tiểu ca đồng hương Vương Hải thì quan tâm có thừa. Cũng khó trách, lão Triệu tòng quân mười mấy năm, nhưng chưa một lần trở về quê nhà. Hiện giờ khó khăn lắm mới gặp được một tiểu bối cùng thôn, ông ta chợt nhớ tới đứa con của mình đã mười mấy năm rồi không gặp. Nghe Vương Hải nói con của mình rất có tiền đồ, đã khảo trúng tú tài, còn nói nó đang dò hỏi khắp nơi tìm cha của mình, hy vọng có thể đưa cha già về nhà.

https://thuviensach.vn

Yêu ai yêu cả đường đi, lão Triệu đối với Vương Hải đặc biệt tốt.

– Tiểu tử ngốc, nhớ phải luôn ở sát bên cạnh ta, ngàn vạn lần chớ có tách ra. Khi người khác trèo lên tường thành ngươi hãy coi mình là người thang, đừng có không biết sống chết mà hăng hái xông lên đầu. Ai lên tường thành trước thì kẻ đó chết trước, đây chính là cái đạo lý khắc nghiệt. Khi nào ta cho ngươi tiến thì ngươi mới tiến, ta bảo ngươi giả chết, tên tiểu tử ngươi hãy nằm ngay đơ trên mặt đất cho ta, cấm không được hô hấp mạnh.

Vương Hải giơ tấm chắn nói: – Triệu đại thúc, như vậy không tốt. Tất cả mọi người đều đang liều mạng, chúng ta lại đi giả chết, rất… rất không nên.

Lão Triệu căm tức liếc mắt hắn một cái, nói: – Ngươi thì biết cái gì? Biết không, ông đây tòng quân đã nhiều năm rồi, các trận đánh lớn có nhỏ có tính ra cũng mấy chục, các huynh đệ từng cùng nhau thao luyện, ăn chung ở chung đều đã chết sạch cả, vậy ông đây cớ sao còn sống êm đẹp hả? Ta cho ngươi biết, nhóc à, nếu muốn sống sót thì nghe lời ta. Lúc nên giết người thì giết người, lúc nên giả chết thì giả chết!

Vương Hải nhe ra hàm răng trắng bóng cười cười nói: – Ta còn muốn giết nhiều tên quân Hán, lập công lao được ban thưởng, tương lai phải làm một Đại tướng quân mặc thiết diệp tử liên hoàn giáp cưỡi con ngựa cao to, uy phong lẫm liệt về thôn kìa.

Lão Triệu bị bộ dạng khờ khạo ngốc nghếch của hắn chọc cười, gõ mạnh vào trán Vương Hải rồi nói: – Nhanh thu hồi cái ý niệm này trong đầu cho ông. Hiện tại ngươi chỉ để ý đi theo bên người ông đây, một bước cũng không được rời khỏi. Mạng còn không giữ được, thì còn làm tướng quân cái rắm.

Vương Hải cười hì hì, nói: – Ta nghe lời thúc, Triệu đại thúc!

Lão Triệu nhếch miệng cười nói: – Vậy mới được chứ! Ngươi mới mười bảy thôi, mẹ ngươi còn đang ở nhà chờ ngươi báo hiếu kia kìa. Bà ấy chỉ có

https://thuviensach.vn

một đứa con trai là ngươi, ngươi chết rồi ai chăm sóc dưỡng lão cho bà ấy đây? Ngươi và ông đây không giống, ông đây đã thành gia lập nghiệp, cũng đã có con nối dõi tông đường. Mấy năm nay ta đã dành dụm được một ít bạc cho mẹ con họ, chờ lần này đánh giặc xong nếu ngươi có thể trở về nhà, thì giúp ta mang số bạc ấy về cho hai mẹ con họ.

– Triệu đại thúc, sao thúc không trở về nhà?

– Về nhà? Ta không có mặt mũi nào để về gặp hai mẹ con họ, trước đây ta cũng giống như ngươi, cũng ảo tưởng muốn làm binh, làm tướng quân, muốn làm rạng rỡ tổ tông. Bỏ mặc hai mẹ con họ và chạy đi nhập ngũ, bây giờ ngẫm lại, ông đây đúng là một thằng ngu.

Vương Hải trầm mặc một hồi rồi nói: – Triệu đại thúc, lần sau nếu có cơ hội, chúng ta cùng nhau trở về đi. Ta nghĩ, vợ con của thúc đều ngóng trông ngày thúc trở về.

Hắn còn chưa nói dứt lời, một mũi tên mang theo máu đã đâm lên trên mũ của hắn.

Vương Hải bị dọa thân mình run lên, sắc mặt trắng phau. Lão Triệu vội kéo hắn tránh ra đằng sau mình, tháo mũ của hắn xuống xem xem, thì thấy mũi tên kia thẳng tắp cắm vào trong tóc của Vương Hải, xuống thêm tí nữa là có thể đâm xuyên da đầu hắn rồi.

Lão Triệu cũng hoảng sợ không thôi, quan sát tỉ mỉ thấy Vương Hải không có việc gì mới thở phào một hơi, nói: – Tiểu tử ngươi, mệnh cũng lớn thật.

Vương Hải hồi phục lại tinh thần một chút, đón lấy mũ của mình nhìn nhìn, cười ha ha nói: – Ha ha! Triệu đại thúc, có câu đại nạn không chết tất có hậu phúc, nói không chừng về sau ta thật sự có thể làm tướng…

Phập!

https://thuviensach.vn

Một mũi tên, cắm thật sâu vào lồng ngực của Vương Hải.

Lão Triệu ôm lấy thi thể của Vương Hải gào khóc: – Tiểu tử ngốc, đã nói không cho ngươi làm tướng quân rồi mà, ngươi không chịu nghe lời ta! Ôi! Ngươi mới có mười bảy tuổi thôi!

Binh lính Chu quân lần lượt ngã xuống dưới tường thành Ngọc Châu, tất cả những con người này có lẽ ở quê nhà có thê tử có con cái đang ngóng trông, có lẽ có mẹ già mỏi mòn chờ con trẻ về hiếu kính, thế nhưng chiến tranh tàn khốc như một bộ máy giết chóc vô tình, ai ai cũng không thể nắm chắc được cơ hội sống sót. Mạng người, ở trên chiến trường là thứ rẻ mạt nhất.

Không ai quan tâm đến sự sống chết của người khác, mới giây trước đó rõ ràng còn là một người dồi dào sức sống, có thể giây tiếp theo đã bước đi trên cầu Nại Hà, uống xong canh Mạnh Bà, tiến vào cửa luân hồi.

Máu tươi cứ thế mà trôi, mạng người cứ thế mà mất, dễ dàng như vậy.

Tương đồng, trên tường thành Ngọc Châu, số tử vong của quân Hán thủ thành càng ngày càng nhiều, tốc độ cũng một lúc một nhanh. Vũ khí khuyết thiếu, lương thực thiếu thốn, thể lực không đủ, những yếu tố bất lợi này của quân Hán đã trở thành trợ lực cho quân Chu khi bọn chúng áp sát tường thành. Cung tiễn thủ Chu quân tổ chức áp chế có hiệu lực, từng thi thể quân Hán rơi xuống từ trên tường thành, dưới chân thành, thi thể của bọn họ và của kẻ địch quấn lấy nhau, khó mà tách rời.

Một mảnh đại địa biến sắc, đỏ rực một màu, vĩnh viễn là sắc điệu tiêu biểu của chiến trường. Quá nhiều máu trên mặt đất tích tụ thành những dòng suối máu chảy dài, những vũng máu đọng vẫn còn hơi ấm, ùng ục bọt máu trên cả vùng đất.

Bốn thê đội quân Hán thủ thành, thê đội thứ nhất người gần như chết hết. Thê đội thứ hai đã tổn thất quá nửa, nhờ người của thê đội thứ ba lần lượt

https://thuviensach.vn

tới bổ sung. Ở gần cửa thành, quân Hán chịu tổn thất càng thê thảm và nghiêm trọng. Vì yểm hộ cho công thành chùy, vô số cung tiễn thủ Chu quân tập kết ở đây, mưa tên dày đặc gần như áp chế Hán quân trên thành không ngốc đầu lên được, thê đội thứ tư của quân Hán giữ cửa thành đã toàn bộ lên tường thành. Ở phía sau bọn họ chính là các dân chúng cầm trong tay vũ khí đơn sơ, trên mặt không có chút máu, cả người run lẩy bẩy.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 87+2: Một Chết Một Thương (2)

Từng cái từng cái thang một được dựng lên, Chu quân bắt đầu bám leo lên tường thành. Quân Hán thủ thành dùng tảng đá liên tiếp đập xuống Chu quân đang trèo thang, không ngớt dốc sức đẩy đổ thang bắc lên tường thành. Cung tiễn thủ Chu quân tiến hành công kích áp chế hết sức lợi hại, có rất nhiều quân Hán mang ý đồ đẩy ngã thang đều bị loạn tiễn bắn chết.

Rốt cục, đã có mấy tên Chu quân trèo được lên đầu thành Ngọc Châu. Quân Hán phụ trách trợ giúp lập tức chen chúc vây lại, tên lính Chu đầu tiên lên được tường thành còn chưa đứng vững chân, đã bị một đao chém đứt nửa cái đầu. Màu đỏ của máu và màu trắng của óc bắn tung tóe khắp nơi, trên tường thành, trên quần áo của bất kể là chiến hữu hay là kẻ địch.

Tên Chu quân thứ hai trèo lên, hai thanh đao thép và ba cây trường mâu gần như đồng thời công kích, chỉ trong một cái chớp mắt, tính mạng của gã đã nhanh chóng biến mất thành hư không. Một cái chớp mắt là bao lâu? Phật nói một cái búng tay là đã qua sáu mươi lần chớp mắt rồi. Như vậy, ở trên chiến trường, một cái búng tay là đã có sáu mươi người toi mạng?

Theo mấy cái thang chưa kịp đẩy đổ, càng lúc càng nhiều Chu quân bò lên tường thành. Mười mấy tên Chu quân thế nhưng không hề mù quáng xông lên phía trước, mà là cố gắng thủ hộ thang cho càng nhiều Chu quân bò lên.

Chiêu Tiên nhìn thấy đã có không ít Chu quân lên được tường thành, hắn vẫy tay một cái mang theo ba bốn tên thân binh lao thẳng tới.

https://thuviensach.vn

Trên vai của hắn còn cắm một mũi tên, đuôi tên theo cử động chạy của hắn còn không ngớt lay động. Máu từ trên bờ vai của hắn không ngừng chảy xuống, hắn lại dường như không cảm thấy được đau đớn.

Vung phương thiên họa kích trong tay, bổ một tên lính Chu từ đối diện xông tới làm hai nửa. Chiêu Tiên rống to một tiếng: – Các huynh đệ! Hãy cùng ta đẩy lùi bọn chúng trở về, thành Ngọc Châu này không thể để mất trong tay chúng ta!

Hắn vừa ra sức giết địch, vừa hô to: – Giết sạch bọn chúng, đẩy ngã thang leo! Các huynh đệ, ở sau lưng các ngươi chính là những người dân Ngọc Châu vô tội! Một khi Chu quân từ nơi này của chúng ta công phá, từng người thân nhân của các ngươi cũng sẽ bị lũ Chu quân này giết chết! Vì bảo hộ tính mạng của người thân, vì chúng ta có thể sống sót, giết!

Cùng với tiếng rống to của hắn, càng lúc càng có nhiều quân Hán đổ xô về bên này trợ giúp. Vô số dân chúng cũng đi lên tường thành, hoặc chỉ dùng binh khí đơn sơ trong tay mình, hoặc là nhặt lên đao thương từ trong tay của những tử thi trên tường thành, đều ập về hướng binh lính Chu quân mà chém mà bổ!

Mắt thấy mười mấy tên Chu quân dẫn trước đạp lên tường thành chỉ trong một thời gian rất ngắn đã chết hơn phân nửa, những lính Chu quân khác để lại vài người đỡ lấy cái thang, số khác thì điên cuồng quơ loạn binh khí trong tay.

Chiêu Tiên xuất một chiêu với khí thế quét sạch ngàn quân, chém hai gã Chu quân thành hai khúc. Máu tươi bắn lên đầy mặt hắn, thậm chí che mất tầm mắt của hắn.

Chiêu Tiên lau máu loãng dính trên mặt, hét lớn một tiếng, một kích bổ xuống bên bả vai hợp với cánh tay của một gã Chu quân, kích này chém

https://thuviensach.vn

xéo xuống bổ mở vùng bụng của tên lính Chu. Lộp bộp lộp bộp, từng món nội tạng của tên lính này liên tiếp rơi xuống.

Chiêu Tiên như hóa thành một con mãnh thú thời viễn cổ, dùng phương thiên họa kích trong tay như nanh vuốt sắc bén, không ngừng xé rách thân thể kẻ địch.

Binh lính Chu quân lần lượt tử vong, tương ứng, quân Hán cũng đang không ngừng phản kích rồi ngã xuống. Cuối cùng, nhóm quân Hán như phát điên hô to, tay nắm chặt rồi đồng loạt xông lên phía trước, chẳng màng đến binh khí của kẻ thù đánh tới, kiên cường dựa vào thân thể của mình dồn cho đám Chu quân trên tường thành đi xuống.

Có vài binh sĩ quân Hán không kịp thu bước, cũng cùng nhau rớt xuống tường thành. Bọn họ mới rơi trên mặt đất, đã có vô số Chu quân xúm lại, chẳng quản bọn họ còn sống hay chết cái khỉ gì mà ngay lập tức loạn đao chặt chém bọn họ thành thịt nát.

Vài khung thang trước sau bị đẩy ngã, binh lính Chu quân còn trên thang hét to rồi té xuống. Trước khi chiếc thang cuối cùng bị đẩy ngã, một đại hán cường tráng để thân trần cả người đẫm máu bò lên trên. Đôi mắt của gã đã bị một màu đỏ bao phủ, máu của đám huynh đệ chảy dọc trên người gã.

Tống Nghị!

Một đao chém chết hai tên quân Hán đứng ở gần đó, Tống Nghị gầm lên một tiếng, vọt vào giữa đám quân Hán. Thang bị đẩy ngã, gã như một con mãnh hổ đơn độc sát nhập vào bầy sói, không ngớt cắn xé thân thể kẻ địch.

Quân Hán lần lượt bị Tống Nghị giết chết, thậm chí không ít dân chúng vây công.

Chiêu Tiên tung một cước đạp tên lính Chu cuối cùng xuống tường thành, xách đao lao thẳng đến chỗ Tống Nghị. Hắn sải bước to chạy tới,

https://thuviensach.vn

thân mình nhảy lên thật cao, lăng không bổ một kích xuống đầu Tống Nghị.

Tống Nghị quét đứt đoạn thân thể của một tên quân Hán, hai tay cầm đao mạnh mẽ xông lên.

Keng một tiếng, một đám lửa tóe ra chói mắt.

Thân mình Tống Nghị không tự chủ được mà lùi về sau mấy bước, lòng bàn tay bị chấn động đau rát. Chiêu Tiên cũng không khá hơn gì, lực lượng phản ngược chấn cho trong lồng ngực của hắn sông cuộn biển gầm. Chỉ có điều trong tình huống hiện tại, cả hai người đều chẳng đoái hoài thở dốc lấy lại sức, mà lập tức vung binh khí vọt tới.

Hai người ở trên tường thành ác chiến một hồi, quân Hán vây quanh bốn phía căn bản không tiếp cận được. Tiếng đao xé gió lãnh liệt, sát khí sôi trào.

Hai người giao đấu ước chừng mười mấy hiệp, trên người đều đã bị đối phương chém mở những vết thương sâu tới tận xương. Tuy nhiên hai người kia như một cặp mãnh hổ, quyết thề không đội trời chung.

Chiêu Tiên cắn răng một cái, mạnh mẽ tiến lên vung kích quét ngang hông Tống Nghị, còn Tống Nghị thì một đao bổ thẳng đến đầu Chiêu Tiên. Hai người ai cũng không chịu trở tay phòng ngự, tình nguyện đồng quy vu tận.

Mắt thấy đao kia đã đến đỉnh đầu, Chiêu Tiên cắn răng một cái, hơi nghiêng đầu lách qua thân đao nặng nề bổ xuống, vẫn không hề thuyên giảm tốc độ vung kích thẳng đến Tống Nghị.

Keng một tiếng!

Từ bên cạnh đúng lúc duỗi tới một thanh thiết thương ngăn ở trước vai Chiêu Tiên, đại đao của Tống Nghị chém lên trên thân thương bắn ra vô số

https://thuviensach.vn

tia lửa. Tống Nghị sửng sốt, nhưng đã không kịp phản ứng rồi, kích của Chiêu Tiên đã quét ngang lên trên người gã.

Phụt!

Máu huyết vẩy ra khắp nơi, cây kích chém thật sâu vào eo Tống Nghị, không ngờ kẹt ở đầu khớp xương không nhổ ra được. Năm sáu quân Hán một loạt xông lên, đâm loạn thương, ở trên người Tống Nghị đã chọc ra hơn mười lỗ máu.

Tống Nghị một tay vịn tường thành, quay đầu lại thoáng nhìn cái tán che màu vàng ở trước trận Chu quân đằng xa, trên mặt hiện lên sự giải thoát, vẻ mặt thư thái.

Gã cứ đứng như vậy, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Tôn Thắng vội vàng đỡ lấy Chiêu Tiên đã gần như kiệt sức, nóng ruột hỏi: – Ngươi thế nào rồi?

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Nguy Cơ Trùng Trùng

Mặc dù đại thương của Tôn Thắng rất dài, kịp thời đỡ ở trên vai của Chiêu Tiên nhưng đao này của Tống Nghị là biết chắc chắn sẽ chết nên mới dồn hết sức như vậy, uy thế lực của nó dũng mãnh vô cùng. Đại đao chém thành một vết sâu trên thương của Tôn Thắng, đè nặng lên đại thương rồi đập lên vai của Chiêu Tiên.

Lần này quá hiểm độc, thiết thương trực tiếp đánh xệ một vai của Chiêu Tiên, nửa người đều sụp xuống. Nếu như không phải trong lúc quan trọng Chiêu Tiên khẽ tránh được, nếu mà đao này thật sự chém thẳng lên đầu hắn thì chỉ e thiết thương của Tôn Thắng thay hắn đỡ chiêu này rồi, đầu của hắn cũng sẽ bị thiết thương đập nát nhừ.

Đỡ Chiêu Tiên ngồi dậy, Tôn Thắng nói: – Huynh nghỉ ngơi một chút đi! Ta đến thay huynh! Tam Giang Hầu thấy huynh áp lực bên này quá lớn nên y để ta đưa người đến trợ giúp huynh.

Chiêu Tiên không đáp lại, vẫn còn muốn đứng lên tiếp tục giết địch. Chỉ là hắn hiện giờ toàn thân đau đến chết, đứng cũng không nổi. Tôn Thắng nói: – Đừng miễn cưỡng quá! Nghỉ ngơi một chút rồi đấu tiếp. Ở đây có ta rồi, cứ yên tâm!

Nói xong, Tôn Thắng xách thiết thương lên, chỉ huy quân dân trên tường thành chống địch.

Tống Nghị- Tướng quân doanh Nhuệ Kim Đại doanh Ngũ Hành của quân Chu chết trận trên tường thành. Đây giống như chất xúc tác, khiến sự thù hận và căm giận của quân Chu ban đầu giờ dấy lên càng mạnh mẽ hơn.

https://thuviensach.vn

Binh sĩ của doanh Nhuệ Kim dường như điên cuồng, hung hãn không sợ chết xông lên tường thành.

Từng chiếc thang được bắc lên, quân Hán giữ thành vội vàng chạy tới chạy lui để đẩy những chiếc thang đó. Nhưng vì quá nhiều, người giữ thành lại ít nên quân Chu dần dần bắt đầu không ngừng bò lên tường thành, một người, hai rồi ba và vô số.

Vừa lúc đó, sau khi thương vong quá lớn, công thành chùy nặng trĩu cuối cùng chầm chậm di động đến trước cổng thành.

Mấy trăm quân Chu kéo động dây thừng, công thành chùy vừa thô vừa nặng được làm từ cây đại thụ mấy trăm năm bắt đầu kéo ra. Cây đại thụ này bằng hai người ôm trên nghìn cân, hơn nữa ở một đầu nơi va chạm vào cổng thành được bọc một lớp sắt dày. Nếu như cử động mạnh, công thành chùy khổng lồ này có thể xuyên thủng cổng thành.

Cổng thành Ngọc Châu vốn đổ nát, Đỗ Nghĩa và Vương Bán Cân thương lượng một chút rồi quyết định chặn cổng này đến cùng. Sau khi đám người Vương Bán Cân vào thành không lâu thì Đỗ Nghĩa liền phái người chất một lượng lớn những tảng đá to ở phía sau cổng thành để chặn chết cổng thành đó. Nếu không phải như vậy, trận đấu ở cổng thành vào đêm hôm qua đã bị công thành chùy to lớn của quân Chu đập nát rồi. Kể cả như vậy nhưng cổng thành cũng đã tan nát tàn tạ lắm rồi, bên trên cũng có mấy lỗ thủng lớn.

Trong cổng thành chất rất nhiều những tảng đá to, gần như chặn đứng cổng thành lại. Đây là cách làm ‘đoạn tuyệt’, chặn đứt cổng thành. Kẻ địch không vào được và quân chi viện cũng không vào được.

Đại chùy khổng lồ chấn động, hàng trăm binh sĩ Chu quân hung hăng đẩy mạnh đập lên cổng thành. “Rầm” một tiếng, tiếng chấn động mạnh truyền lại, lỗ nứt trên tường thành gần cổng càng lớn hơn, bụi đất bay mù

https://thuviensach.vn

mịt rơi xuống. Sự va đập mạnh như vậy, quân giữ trên tường thành chấn động có chút đứng không vững.

Quân Hán trên cổng thành điên cuồng dời các tảng đá hung hăng ném xuống khiến binh sĩ quân Chu thúc đẩy công thành chùy nhanh chóng mất mạng. Nhưng ngay lập tức có người lấp chỗ trống kia, mọi người dường như điên cuồng xông lên chịu chết.

Quân Chu không ngừng té trên mặt đất, những thi thể không toàn vẹn đã chất đầy gần bên công thành chùy. Quân Hán đã rơi vào trận địa điên cuồng, bọn họ di chuyển bất cứ thứ gì có thể nhìn thấy, biểu hiện của ai nấy đều rất đáng sợ.

Tôn Thắng chỉ huy dân chúng, không ngừng di chuyển gạch đá từ trong thành đến trên tường thành. Dân chúng chạy đi chạy lại di chuyển gạch đá dường như hai bầy kiến đang thu thập thức ăn, nhanh chóng chạy đi chạy lại. Quân giữ trong thành và dân chúng đều biết, Chu quân hiện giờ đã bị sự kháng cự ngoan cường của bọn họ làm cho bộc phát tính hung tàn, một khi thành bị phá thì chỉ e trong thành sẽ bị Chu quân giết đến mức con chó con gà cũng không từ, đến lúc đó không người nào chạy thoát. Vì vậy bất luận là quân Hán hay là dân chúng đều không ai lùi tiến được một bước.

Chết chóc, mùi máu tanh đều tràn ngập trong ngoài thành.

Sài Vinh thấy tinh thần của các binh sĩ thuộc hạ như cầu vồng, mắt thấy sắp công phá được cổng thành Ngọc Châu nên hắn có chút kích động đứng lên, tay chỉ vào thành Ngọc Châu nói: – Tôn Huyền Đạo! Dẫn người của ngươi áp lên, thành Ngọc Châu bị phá cũng chỉ vào lúc này thôi!

Tôn Huyền Đạo cũng khó nén sự kích động. Sau khi phải bỏ ra cái giá quá lớn thì Ngọc Châu cuối cùng cũng bị phá. Lúc này bọn họ vẫn không biết Tống Nghị đã bỏ mình, còn nói là người này biết mình chắc chắn sẽ chết nên dẫn thuộc hạ doanh Nhuệ Kim ra sức xông về trước. Tôn Huyền

https://thuviensach.vn

Đạo vung lệnh kỳ trong tay lên, hai vạn đại quân lại một lần nữa bổ nhào ra ngoài. Đại quân nhiều vô kể hò hét khẩu hiệu độc nhất của quân Chu, thế không thể đỡ nổi.

– Đại Chu cường thịnh!

– Đại Chu cường thịnh!

Mấy vạn đại quân gào thét lên, giống như nước thủy triều vô biên, giống như sóng to gió lớn chảy về hướng thành Ngọc Châu.

Vương Bán Cân ở trên tường thành nhau mày, nhìn quân Hán đông nghịt dưới thành, những bóng hình đó giống như kiến vỡ tổ, đông nghìn nghịt một màu. Cảnh tượng này khiến trong lòng hắn dấy lên một cảm giác bất lực thật sự, nỗi sợ hãi trong lòng cứ dấy lên không ngừng.

Hắn hiện giờ là Chủ tướng của Ngọc Châu, trải qua trăm trận chiến, công phu càng xuất quỷ nhập thần. Người như hắn còn cảm thấy bất lực và sợ hãi, càng huống hồ là những binh sĩ và dân chúng bình thường kia?

– Các huynh đệ!

Vương Bán Cân hét lớn một tiếng.

Quân Hán xung quanh hắn theo bản năng nhìn lại, chỉ thấy vị Hầu Gia tràn đầy sắc thái truyền kỳ này toàn thân đều là máu, cầm binh khí của mình, đôi tay nặng trĩu với đôi mắt quỷ hét lớn: – Các huynh đệ! Xem ra hôm nay chúng ta phải quyết một trận sống mái trên chiến trường rồi! Ta biết trong lòng các huynh đệ đều sợ, nói thật cho mọi người, ta cũng rất sợ!

– Nhưng! Sợ thì có tác dụng gì chứ!

Hắn chỉ ra Chu quân đông nghịt ở ngoài thành nói: – Sợ chỉ khiến hai tay của chúng ta run sợ, cầm không vững binh khí trong tay chúng ta thôi! Sợ

https://thuviensach.vn

chỉ khiến chí khí của chúng ta sụp đổ, không chiến mà bại! Sợ chỉ khiến chúng ta mất đi dũng khí sinh tồn. Sợ chỉ khiến đao thương của kẻ địch phát huy tác dụng. Sợ chỉ khiến chúng ta chết nhanh hơn mà thôi!

– Vì vậy, cứ coi như chúng ta biết chắc chắn mình phải chết nhưng cũng phải để quân Chu biết huyết tính của binh sĩ quân Hán chúng ta. Dùng đao trong tay các ngươi đi chặt đầu kẻ địch, cứ coi như phải chết thì cũng phải để kẻ địch sợ hãi chứ không phải chúng ta sợ hãi!

Hắn hô to nói: – Giết một tên là hòa vốn, giết hai tên là chúng ta lãi. Hiện giờ chúng ta đã lãi rồi, còn sợ chết gì nữa.

Vương Bán Cân vung tay hô to nói: – Đến đây đi, chúng ta cùng nhau quyết chiến một trận!

– Giết!

Quân Hán đã hiểu được mình đang ở hoàn cảnh nào. Ban đầu họ còn bị nỗi sợ hãi đè nén xuống nhưng giờ đây bị dấy lên sát ý vô cùng. Một ý nghĩ thà chết cũng phải nằm lên vài cái "đệm lưng" đã thay thế nỗi sợ hãi của họ, sợ thì cũng phải chết, chi bằng giết thêm vài tên địch nữa. Cứ như chết thì cũng không được để kẻ địch sống tốt hơn.

Nam nhi tâm như sắt, có chết cũng vinh dự!

Rầm!

Vừa lúc đó, tường thành gần cổng thành cuối cùng cũng không chịu nổi bị thành chùy nặng nề công phá một lỗ thủng lớn. Gạch đá đổ sụp xuống khiến không ít quân Chu bị đập ở bên dưới, khói bụi đầy trời bay lên, quân Chu phát ra những tiếng hét lớn như "núi thở".

– Thành bị phá rồi! Giết!

https://thuviensach.vn

– Đại Chu cường thịnh!

– Giết sạch quân Hán!

– Tàn sát dân trong thành, không để lại một ai!

– Báo thù cho các huynh đệ đã chết!

– Giết!

Chu Quân la lên khẩu hiệu, tranh nhau trèo vào từ lỗ thủng trên tường thành. Khuôn mặt họ dữ tợn, sự kích động trong lòng không thể so sánh được, một sát khí nguyên thủy nhất tràn ngập trong lòng họ. Lúc này, không có bất cứ thứ gì, bất cứ ai có thể ngăn cản họ, chỉ có những tiếng hô không ngừng "Giết…Giết…Giết!"

Khói bụi còn chưa tan hết, quân Chu đã trèo vào từ lỗ hổng lớn kia.

Ánh mắt Đỗ Nghĩa lạnh như băng nhìn chằm chằm vào lỗ lớn hơn ba mét ở trước mặt, trong lòng y đã biết được thành Ngọc Châu khó mà giữ nổi. Lỗ hổng lớn như vậy, cứ coi như lấy mạng người để lấp vào cũng không chắc lấp đầy. Ba trăm cung tiễn thủ đứng ở bên cạnh y, ánh mắt nghiêm nghị nhìn tường thành sụp đổ trước mặt, sắc mặt của từng cung thủ đều dần trở nên trang nghiêm, trên người họ, một quyết tâm đối mặt với cái chết và sự dũng cảm phản kháng đến cùng bộc phát ra.

Sớm đã đoán được quân Chu sẽ tấn công điên cuồng cổng thành nên ba trăm cung thủ tốt nhất trong thành Ngọc Châu vẫn luôn giữ nguyên ba nghìn mũi tên đều tập trung ở đây, chưa dùng đến chút nào.

Nhiệm vụ của họ là dùng cung cứng trong tay mình bắn chết kẻ địch đang ở phía trước cổng thành. Sứ mệnh của họ là dùng máu xương của mình lấp đầy cổng thành đang sụp xuống. Từ khi bọn họ đứng ở đó đã biết

https://thuviensach.vn

mình chắc chắn phải chết rồi nhưng không có ai lùi bước, không có ai nhát gan sợ sệt.

Đúng như Vương Bán Cân nói, dù sao cũng phải chết, tại sao không giết thêm mấy kẻ địch nữa, kéo thêm mấy người nữa cùng xuống địa ngục!

Trong màn khói bụi, trong lúc có một binh quân Chu reo hò từ trong loạn thạch nhảy ra, Đỗ Nghĩa hô lớn một tiếng: – Bắn tên!

Ba trăm cung thủ đã kéo sẵn cung tên nhắm chuẩn vào cổng thành, dường như đồng thời bắn cung tên ra!

Vèo…Vèo! Một loạt mũi tên bao trùm lên. Binh sĩ đầu tiên của quân Chu xông vào cổng thành vừa mới nhảy ra khỏi loạn thạch thì lập tức bị bắn thành một con nhím. Hắn không cam lòng gầm hét lên một tiếng, thân người ngã về sau. Trong lúc hắn ngã xuống thì quân Chu bủa vây lên như kiến.

– Vèo!

Mũi tên lông vũ đầy trời, ba trăm cung thủ bắn dưới cự ly ngắn như vậy, giết người căn bản không hề trì hoãn. Một tốp quân Chu đều ngã hết xuống, không thể nào đứng dậy được nữa. Trên vai, bụng, ngực thậm chí, mắt, trán của họ đều bị mũi tên đâm xuyên. Mấy chục binh sĩ quân Chu xông lên đầu tiên trong chốc lát đã bị bắn chết tại trận.

Nhanh chóng rút mũi tên thứ hai ra, không cần Đỗ Nghĩa hạ lệnh, các cung thủ đã phân thành hai nhóm, luân phiên bắn tiễn đi. Quân Chu chết ở dưới cổng thành ngày càng nhiều, lỗ hổng tường thành tàn nát kia mắt thấy sắp bị thi thể quân Chu lấp đầy rồi. Quân Hán dường như nhìn thấy hy vọng, từng mũi tên đoạt mệnh không ngừng bắn đi.

Mắt thấy quân Chu chết thê thảm ở lỗ hổng cổng thành, thi thể chất đầy lên chặn đường đội quân tiến về trước. Tướng lĩnh phụ trách chỉ huy hét

https://thuviensach.vn

lớn, chỉ huy công thành chùy lại một lần nữa hành động.

– Rầm!

Đá vụn ở cổng thành, thi thể quân Chu bị va đập lần đầu với công thành chùy bay loạn khắp nơi. Ba trăm quân Hán ở cổng thành bị mớ gạch đá và thi thể quân Chu văng loạn va đập, không ít người bị đá đập chết. Đường ở chỗ hổng đó bị công thành chùy dọn sạch sẽ. Nhiều quân Chu hò hét khẩu hiệu "Đại Chu cường thịnh", hung hãn không sợ chết xông vào.

Mỗi người mười mũi tên lông vũ, rất nhanh đã bắn hết, quân Chu ở cổng thành chết tầm năm đến sáu trăm xác, công thành chùy liên tiếp ba lần va chạm mới dọn sạch được đường đi. Lượng lớn thi thể quân Chu bị công thành chùy làm nát, nội tạng, tứ chi tán lạc ở gần cổng thành.

– Giết!

Quân Chu tràn vào, lửa giận trong người bọn họ đủ để thiêu cháy cả một thành trì.

Các cung thủ đã không còn mũi tên nữa, Đỗ Nghĩa nhấc đao trong tay mình, hét lớn: – Giết!

Y dẫn đầu xông về phía cổng thành, ba trăm cung thủ đều ném cung cứng của mình lại, đổi thành trường đao trong tay, hét lớn xông lên. Ở sau lưng y, một nhóm bách tính tay cầm vũ khí thô sơ run rẩy bước đến, họ quan sát lẫn nhau rồi trong ánh mắt đó nhìn thấy sự sợ hãi.

Nhưng hiện giờ không ai còn đường lui nữa. Thành bị quân Chu phá, chắc chắn sẽ có một trận quyết chiến, đến lúc đó ai cũng không chạy được. Hơn trăm bách tính cường tráng đều vây quanh đây, cũng không biết là ai đã hô trước, sau đó điên cuồng xông lên. Những bách tính khác bị y kéo, lúc này dũng khí đã chiến thắng sự sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Trận đấu ở cổng thành rất thê thảm, trong thời gian một tuần hương mà ba trăm cung thủ quân Hán đã tổn hại một nửa. Cũng có không ít bách tính Ngọc Châu cũng chết ở đây, thi thể lại chất tiếp lên. Mắt thấy công thành chùy của quân Chu lại một lần nữa đẩy xuống, Đỗ Nghĩa giương cao đại đao hét lớn, giết tới hướng xe đẩy đến quân Chu.

Cùng lúc đó, quân Chu trèo lên tường thành ngày càng nhiều. Chiêu Tiên thân trọng thương đã một lần nữa cầm lấy Phương Thiên Họa Kích của mình, hình dáng như muốn giết tới.

Binh lính của Hậu Chu dũng mãnh xông vào, thành Ngọc Châu tràn ngập nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Tuyệt Đối Không Được Vứt Bỏ

Vô số binh sĩ quân Chu hung hãn không sợ chết xông lên tường thành rồi xông vào cổng thành. Lúc này những quân Hán còn sót lại trong thành Ngọc Châu đang phải trải nghiệm với trận chiến chưa từng có trước đó.

Người chết quá nhiều, tường thành màu rêu xanh đã bị nhuốm màu đỏ. Máu sền sệt chảy xuống tường, vẽ lên sắc thái khiến lòng người ớn lạnh. Trận giết chóc một ngày một đêm, rồi những tử thi vẫn còn hơi nóng chồng chất lên những thi thể lạnh tanh, giẫm đạp lên nhau không thể phân biệt được.

Ngày này, ma mới trong địa phủ chắc sẽ xếp thành hàng dài.

Mắt thấy thành Ngọc Châu sắp bị phá, đột nhiên đại doanh quân Chu ở phía xa dấy lên một trận đại loạn.

Từng quả từng quả lửa lớn thiêu đốt thành những ngọn lửa lớn từ trên sườn núi cao lăn xuống, mang theo hơi nóng ngút trời lăn thẳng đến đại trận quân Chu. Hàng trăm quả cầu lửa cháy hừng hực tầm 2-3 mét, thuận thế lăn xuống không thể nào ngăn được, rồi cứ thế lăn tròn với sức nóng rực dường như không thể cản lại cứ thế xông tới trước trận quân Chu nơi ở Thiên tử Chu quốc Sài Vinh.

Ngay lập tức, đại quân của quân Chu biến thành một đoàn hỗn loạn.

Ngọn lửa ngập trời, vô số quân Chu bị quả cầu lửa lớn va phải và đốt cháy quần áo trên người họ. Chiến mã gầm rú, kỵ binh không kìm nổi chiến mã chạy ra bốn phía làm cho phương trận quân Chu vốn đang chỉnh tề biến

https://thuviensach.vn

thành một trận tán loạn và còn lan đến nơi mà Chu Thế Tông Sài Vinh đang ở đó nữa.

Người hô ngựa hý, cảnh tượng này trong lúc nhất thời đã biến thành cảnh tượng hỗn loạn khó tả.

Chu Thế Tông Sài Vinh đứng phắt dậy, nhìn về sườn núi cao cao ở xa. Vô số thị vệ, thân quân vây tròn lại bảo vệ y. Một quả cầu lớn lăn tròn rồi xông lại chỗ y đứng. Mấy kỵ binh hô lên một tiếng, lấy hết sức mình kiềm chế chiến mã xông tới.

Cầu lửa và chiến mã va vào nhau, tiếng gầm rú và tiếng hí thê lương của chiến mã vang vọng khắp đất trời.

Mấy trăm thuẫn thủ lập tức bổ nhào tới, vây thành một vòng bảo vệ cho Chu Thế Tông Sài Vinh. Sắc mặt Sài Vinh trở nên nghiêm nghị, nhìn lên sườn núi cao phía xa.

Dần dần, mấy chục máy ném đá khổng lồ chầm chậm xuất hiện trên sườn núi, đội quân cầm cờ quân Hán cũng xuất hiện theo. Quân Hán xuất hiện trên sườn núi cao đó ngày càng đông, thoạt nhìn cũng không dưới mấy vạn người.

Viện binh của Lưu Lăng đến rồi!

Xe ném đá đơn giản này là do Lưu Lăng phái người mất một ngày một đêm để kịp chế ra nó. Mặc dù kỹ thuật còn thô sơ nhưng uy lực của nó thật khiến người khác kinh ngạc. Những thứ đó không phải lăn từ trên sườn núi xuống mà nó là quả cầu lửa bay trực tiếp đến làm nổ doanh trại quân Chu, đều là ném đá đến.

Kiếp trước Lưu Lăng đọc đủ các loại sách, hẳn hiểu rất rõ nguyên lý của xe ném đá đơn giản này, vì vậy chế tạo nên nó cũng không có gì là khó khăn cả. Trong rừng núi đều là những vật liệu dễ kiếm, chặt cành cây, dùng

https://thuviensach.vn

cành mây buộc chặt lại, bên trên bôi thêm ít dầu là làm thành một bệ pháo cầu lửa uy lực ghê người.

Chính vì để chế tạo ra thứ này mà viện quân của Lưu Lăng mới đến muộn một chút.

Mắt thấy thành Ngọc Châu đứng trước nhiều nguy cơ, Lưu Lăng không lập tức phái binh trợ giúp Ngọc Châu, mà tập trung binh lực tấn công trận địa quân Chu. Bởi vì ngay trước mắt hắn nhìn thấy lọng vàng treo trên cao trong trận đó, lập tức biết rằng Chu Thế Tông Sài Vinh ở đó. Nếu như phân binh cứu viện Ngọc Châu, binh lực vốn còn kém xa quân Chu, nếu như đều cho vào trận chiến thì có khác nào dấy lên trận quyết chiến, nhưng ở trận đấu như vậy, quân Hán bại là cái chắc.

Vì vậy, Lưu Lăng quyết định thật nhanh là đi thẳng đến Đảo Hoàng Long.

Ba mươi cỗ xe ném đá, mỗi một cái đều cần hơn trăm người đẩy. Nếu như không phải trước đó không tiếc mã lực sử dụng chiến mã của kỵ binh kéo xe thì chỉ e không thể đuổi kịp được. Sức tấn công của những cỗ xe ném đá đều cần ít nhất năm mươi binh sĩ trở lên mới có thể kéo được, cánh tay của những cỗ xe đó chậm rãi kéo xuống. Mấy binh sĩ nhấc quả cầu lửa vẫn chưa châm lửa đặt vào cánh tay cỗ xe đó rồi lập tức châm lửa, năm mươi mấy binh sĩ cùng buông tay ra, cánh tay xe rú lên một tiếng rồi quả cầu lửa bay đến quân Chu.

Chung quanh đều đang bùng cháy, người ngã ngựa ngã.

Chu Thế Tông Sài Vinh một tay nắm chặt một tướng quân đang hộ vệ trước mặt mình, kìm không nổi phẫn nộ hét: – Thám báo đâu! Sao quân Hán lại xuất hiện ở một cánh quân của đại doanh thế kia. Thám báo không có hồi báo gì cả!

Tướng quân kia bị y ghìm chặt cổ, thở dồn dập nói:

https://thuviensach.vn

– Bệ hạ! Đã phái thám báo đi rồi! Nếu như có quân tình sẽ lập tức bẩm báo!

Sài Vinh giận dữ, một cước đá tướng quân này xuống đất: – Phái đi rồi? Quân Hán sắp giết đến nơi rồi mà ngươi vẫn còn dám nói thế! Sao Đại Chu ta lại có một tướng quân rác rưởi như ngươi được! Trong trận đại chiến lại không phái thám báo đi quan sát tình hình quân địch, chuyện ngu xuẩn như vậy mà ngươi cũng có thể làm được, giữ ngươi lại còn có tác dụng gì nữa.

– Người đâu! Chém tại chỗ!

Sài Vinh giận dữ, sắc mặt tức giận trắng bệch!

Vài tên ngự tiền võ sĩ xông lên trước, nắm lấy tóc của tướng quân đó, một đao chém đầu y.

Sài Vinh ngồi ở trên đài cao, chỉ về phía trận doanh quân Hán ở trên sườn núi cao, quát lớn: – Ai dám lĩnh quân xông vào trận doanh quân Hán, thừa dịp quân Hán vẫn chưa ổn định, giết cho bọn chúng trở tay không kịp!

Một đại tướng quỳ xuống nói: – Mạt tướng Sở Ly Hỏa tình nguyện ra trận!

Sắc mặt Sài Vinh dịu đi một chút, nói: – Tốt lắm! Khanh dẫn năm nghìn quân, lật ngược trận đấu với quân Hán cho ta! Nếu như phá tan trận địa quân Hán, trẫm sẽ có thưởng lớn!

Tướng quân Sở Ly Hỏa phấn khích xoay người lên ngựa, hô quát một tiếng, dẫn năm ngàn nhân mã xông lên. Chỉ có điều là xuất binh gấp gáp quá, quân Chu khó tránh khỏi có chút lề mề. Lúc đợi năm nghìn nhân mã xông ra, tiền quân và hậu quân kéo dài, tuyến đường công kích phong phanh, quân Chu ở phía trước ngay lập tức trở thành bia ngắm của quân Hán.

https://thuviensach.vn

Ầm ầm vang lên một tiếng, vô số những quả cầu lửa được châm lửa từ trên sườn núi cao lao xuống. Địa hình này là Lưu Lăng đã chú ý quan sát trong hai ngày trước, hắn phái thân vệ của mình và huynh đệ Nhiếp Thị lặng lẽ giết hết thám báo đi tuần tra. Mặc dù những thám báo kia lanh lợi nhạy bén nhưng đối mặt với những cao thủ như huynh đệ Nhiếp Thị thì đến đòn phản công cũng không có.

Mấy trăm quả cầu lửa sau khi bốc cháy thì lụi xuống, thuận tốc độ sườn núi bay nhanh rơi xuống, xông đến quân Chu lập tức biến chỗ đó thành một biển lửa. Quân Chu ở ngay phía trước bị dọa đến mức mất mật, kêu gào bắt đầu quay đầu chạy. Sở Ly Hỏa chém mấy tên binh sĩ quân Chu cũng không ngăn được bại binh. Y phẫn nộ, nhấc đao lên thúc ngựa dẫn theo mấy trăm thân binh chạy thẳng đến sườn núi cao kia.

Dưới sườn núi là một biển lửa, vô số binh sĩ quân Chu bị chôn sống ở đó. Cầu lửa cuộn vòng xông đến đại trận quân Chu, cảnh tượng ngày càng hỗn loạn. Doanh trại phía sau đang vùi nồi nấu cơm, hai mươi vạn đại quân dựng doanh trại vừa mới phát hiện đại trận quân Chu ở phía trước hỗn loạn, vẫn chưa kịp có phản ứng thì một vạn năm nghìn quân binh tinh nhuệ của quân Phủ Viễn của quân Hán đã từ bên cạnh giết ầm ầm tới rồi.

Một vạn năm nghìn kỵ binh này, cách rất xa đã kéo cung tên, đầu mũi tên buộc dẻ đã tẩm dầu cũng đã châm lửa. Một màn tên châm lửa bay đến như mưa lửa đầy trời.

Sau làn sóng mũi tên đó, trong đại doanh quân Chu cũng bị đốt cháy. Doanh trướng bị mũi tên lửa thiêu cháy, rất nhanh ngọn lửa đã nghi ngút trời. Kỵ binh quân Hán bửa vây lên, vừa giết vừa phóng hỏa, đại doanh hơn mười dặm xuất hiện phản ứng bốc cháy, không khí hoảng loạn nhanh chóng bao trùm lên đó.

Phần lớn quân Chu vẫn đang dựng doanh trại hoặc là nghỉ ngơi. Chiến mã thì đang ăn cỏ trên bãi cỏ, không ai ngờ quân Hán lại xuất hiện bất

https://thuviensach.vn

thình lình như vậy.

Thám báo bị Lưu Lăng phái người ra giết trước. Chỉ đến khi kỵ binh quân Hán xuất hiện trong tầm mắt thì quân Chu mới có phản ứng. Tiếng ầm ì loạn trận, lửa bốc cháy ngày càng lớn, cả doanh trại nhanh chóng bị biển lửa nuốt trôi.

Kỵ binh quân Hán không hề lấy việc giết người làm chính mà phóng ngựa xuyên qua doanh trại, châm lửa đốt ngày càng nhiều doanh trại hơn. Rất nhanh, doanh trướng của tám vạn đại quân phía trước của Tôn Huyền Đạo cũng bị đốt sạch. Từ xa nhìn lại, toàn bộ doanh trại đều bị đốt thành một mảng, ngọn lửa cao nhất cũng đến tầm sáu bảy mét rồi rầm một tiếng, các doanh trại đều đồng loạt sập xuống.

Kỵ binh quân Hán đến nhanh mà đi cũng rất nhanh. Lửa nổi lên trong đại doanh, bọn họ liền thúc chiến mã, chuyển hướng trực tiếp giết về phía sau đại trận quân Chu tiền phương. Một vạn năm nghìn kỵ binh lướt qua như cơn gió khiến cho đại doanh Hậu Chu người ngã ngựa ngã. Quân Chu không biết có bao nhiêu quân Hán giết tới đây, họ sợ đến mức đều tìm cách chạy trốn.

Không khí này như bệnh truyền nhiễm, nỗi hoang mang khủng hoảng lan truyền, không thể kìm nổi.

Ngay lập tức, mười hai vạn đại quân chạy tán loạn về bốn phía trong lúc hỗn loạn đó.

Dũng khí có thể lan truyền ra thì sự sợ hãi cũng có thể lan rộng như vậy. Hơn nữa tốc độ lan truyền của nó còn nhanh hơn tốc độ lan truyền của dũng khí. Cổ động khích lệ mọi người không sợ chết thì cần có thời gian nhưng trốn chạy hoàn toàn là phản ứng theo bản năng. Mười hai vạn đại quân Hậu Chu vẫn chưa lên chiến trường đã thành đám tàn quân rồi.

https://thuviensach.vn

Kỵ binh quân Hán rời khỏi đại doanh quân Chu đi thẳng đến đại trận quân Chu mà có Sài Vinh ở đó. Lúc này, bên cạnh Sài Vinh chỉ còn không đến hai vạn quân Chu, căn bản không có cách nào áp đảo được một vạn năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ của quân Phủ Viễn. Kỵ binh tinh nhuệ của quân Phủ Viễn không giống với kỵ binh thông thường, bọn họ có nhiều hơn kỵ binh thông thường một loại vũ khí, đó chính là cây lao.

Cây lao không giống với cung tiễn, nó cần lực lớn hơn, không có lực tay nhất định thì không thể ném ra xa được. Lao rất nặng và không dễ nhắm chuẩn, chỉ khi hai đội quân tiên phong đến gần thì mới phát huy được lực giết và độ sát thương cao nhất. Nhưng kỵ binh của quân Phủ Viễn thì ném lao mạnh và xa đã thành kỹ thuật huấn luyện rồi.

Kỵ binh quân Phủ Viễn thúc ngựa xông về trước, khi cách cự ly xa thì đều giương cung và mũi tên, binh sĩ thì dùng mũi tên lông vũ bắn chết binh sĩ của Hậu Chu. Sau khi đợi khoảng cách gần lại thì mới buông cung tên xuống và nắm chắc lao trong tay.

– Vèo!

Một hàng lao bay tới, ngay lập tức có mấy trăm binh sĩ quân Chu bị chôn sống trên mặt đất. Lực xuyên thấu của lao còn mạnh hơn mũi tên rất nhiều, không ít binh sĩ quân Chu đều bị những cây lao đó đâm xuyên người, mất mạng ngay tại chỗ.

Sở Ly Hỏa suất lĩnh mấy trăm thân binh, mặc dù dũng mãnh nhưng chưa kịp xông tới phía trước trận địa quân Hán, một màn mưa mũi tên bay đến, ngay lập tức có một lượng lớn quân Chu bị bắn chết. Sở Ly Hỏa thân trúng ba tên, biết rằng trận địa xông phá quân Hán không còn khả năng nào nữa nên đành phải quay đầu ngựa dẫn bại binh quay về.

Lưu Lăng thấy quân Chu đại loạn, hắn ra lệnh: – Tướng quân Mậu Nguyên! Dẫn đội quân của ngươi xông đến đại trận quân Chu, phô trương

https://thuviensach.vn

thanh thế, ép quân Chu lui về phía sau!

Mậu Nguyên lĩnh mệnh, nhảy lên chiến mã hét lớn một tiếng. Y dẫn một vạn quân Phủ Viễn dưới mình đi thẳng đến chỗ của Sài Vinh.

Lưu Lăng xoay người nói: – Cứu Ngọc Châu đang bị bao vây! Chỉ trong lúc này, các tướng lĩnh, cùng ta lên ngựa giết thẳng đến Ngọc Châu.

Hắn hô xong, dẫn đầu lên ngựa, cầm đại thương trong tay chỉ về phía thành Ngọc Châu, hét lớn: – Trong thành vẫn còn huynh đệ của chúng ta, chỉ cần vẫn còn một người còn sống thì chúng ta vẫn phải cứu ra, tuyệt đối không được vứt bỏ.

– Tuyệt đối không vứt bỏ!

-Tuyệt đối không vứt bỏ!

Quân Phủ Viễn cộng thêm hai nghìn kỵ binh mà Lưu Lăng mang tới, ngoại trừ một vạn nhân mã của Mậu Nguyên ra thì hai vạn sáu nghìn nhân mã còn lại đều từ sườn núi cao xông tới như lũ bất ngờ xông tới vậy.

Lúc này quân Chu dĩ nhiên là đại loạn rồi, Sài Vinh hai mặt thụ địch, bên cạnh là một vạn quân Hán do Mậu Nguyên suất lĩnh giết tới, phía sau là một vạn năm nghìn kỵ binh của quân Phủ Viễn, hơn nữa bị lửa lớn thiêu rụi nên quân Chu sớm đã mất đi ý chí. Hàng nghìn binh sĩ bảo hộ Sài Vinh điên cuồng giết mở con đường máu, chạy bỏ chạy xa.

Quân Chu vây tấn công Ngọc Châu vốn đã giết vào trong thành, thấy phía sau đại loạn, lọng che của bệ hạ cũng sụp xuống, ngay lập tức lòng người hoang mang hẳn lên. Sự phẫn nộ và sát khí trước đó ngay lập tức bị nỗi hoảng sợ khôn cùng thay thế. Bọn họ xoay người chạy, những ý nghĩ báo thù cũng ném lên chín tầng mây.

https://thuviensach.vn

Tôn Huyền Đạo dẫn đại quân vừa mới nhào tới thì đã nhìn thấy phía sau đại loạn. Lão lập tức rút quân về trợ giúp, chỉ có điều Chu Quân đã rối loạn, trong đại trận Chu Quân tan tác. Đến Chu Thế Tông Sài Vinh cũng không thể kìm nổi loạn binh. Tôn Huyền Đạo cũng không biết nên làm thế nào, chỉ biết thúc giục thuộc hạ mau chóng quay về, bảo vệ an nguy cho bệ hạ.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 90+1: Chém! (1)

Binh bại như núi đổ, mười tám vạn đại quân Hậu Chu bị Lưu Lăng cho một mồi lửa thiêu rụi, trận tan tơi bời, tiếng kêu than dậy khắp trời đất. Loạn binh nhắm thẳng Đàn Châu mà lui, trên đường đi khắp nơi đều có thể thấy tàn binh bại tướng của quân Chu.

Thành vốn sắp bị phá đến nơi rồi nhưng có ai ngờ rằng thắng lợi mắt thấy trong tầm tay rồi lại tuột mất nhanh chóng như vậy mà thay vào đó là một thất bại đáng nhục. Mười tám vạn đại quân, sau khi viện binh của quân Hán chạy đến thậm chí còn chưa thể khai chiến thì đã bị hỏa công và kỵ binh của quân Hán giết cho trở tay không kịp.

Đại doanh kéo dài hơn mười dặm bị thiêu rụi sạch sẽ, lửa lớn nửa bầu trời đều nhuộm thành màu đỏ!

Thật ra ban đầu quân Chu thương vong không quá thê thảm và nghiêm trọng. Mặc dù thế tấn công của quân Hán rất mạnh nhưng lấy việc xua đuổi là việc chính vì mục đích chủ yếu của Lưu Lăng là giải cứu Ngọc Châu. Hắn biết, nếu thật sự bức bách quân Hậu Chu, quân Chu ập đến, dựa vào bốn vạn nhân mã trong tay hắn thật sự không nhất định chống đỡ được. Hơn nữa, bốn vạn nhân mã thuộc hạ của hắn đã chia làm ba lộ, kỵ binh phóng hỏa, nhân mã của Mậu Nguyên truy kích Sài Vinh, nhân mã khác do hắn dẫn đi giải vây cho Ngọc Châu.

Mười hai vạn đại quân trong hậu doanh quân Chu một khi liên kết lại với nhau, nếu như tổ chức phản công thì hậu quả không thể gánh nổi. Đến lúc đó thắng lợi vất vả mới có được, chỉ e ngay lập tức tan thành mây khói. Thắng lợi lần này hoàn toàn là bởi một chữ “nhanh”, nhanh đến mức quân

https://thuviensach.vn

Chu không kịp phản ứng, nhanh đến mức quân Chu không rõ tình tiết của quân Hán.

Sài Vinh đoán được nhân mã của quân Hán không quá nhiều nhưng cũng không ngăn được binh sĩ tháo chạy nhiều như nước thủy triều. Y được các tướng vây quanh lên ngựa rút lui, quay đầu lại nhìn cờ hiệu của Trung Thân Vương Lưu Lăng đang phấp phới bay trong quân Hán mà không khỏi nhau mày.

Trận chiến này quân Hán có thể coi là gặt hái được thắng lợi lớn.

Chính như Lư Ngọc Châu phân tích với Huân Nhi, quân Hán nhất định phải có một trận đại thắng để khích lệ sĩ khí. Chỉ cần trận đầu tiên đánh bại quân Chu, tính nhu nhược và trì trệ của quân Phủ Viễn do An Hằng dưỡng thành trong hai năm qua sẽ lập tức bị quét sạch sẽ. Thay vào đó là khí thế ngập trời, là niềm tin tất thắng.

Lưu Lăng lệnh cho Mậu Nguyên, chỉ truy đuổi ba mươi dặm là dẫn quân quay về. Lần truy giết này, chém hơn vạn địch, thu được vô số binh khí chiến mã và bắt giữ hơn tám nghìn quân Chu. Trận chiến cả Ngọc Châu, bao gồm số quân Chu bị Đỗ Nghĩa dẫn quân giữ thành ngoan cường chống cự giết chết, thì có tới hơn bốn vạn quân Chu bị giết và bắt thành tù binh, quân Chu đại thương nguyên khí.

Sau khi thu dọn chiến trường, Lưu Lăng lệnh cho đại quân vây thành Ngọc Châu hạ trại.

Hơn tám nghìn tù binh, đối với quân Bắc Hán hiện giờ mà nói là gánh nặng không hề nhỏ. Lương thảo hành quân cho hơn bốn vạn quân Phủ Viễn cũng chỉ đủ dùng trong hơn mười ngày nữa, hơn nữa tám nghìn người này tất nhiên là trứng chọi đá. Không những thế, giữ lại tám nghìn người này thật sự là giữ một quả bom hẹn giờ, nếu chẳng may bọn họ làm náo loạn thì cục diện sẽ khó xử lý.

https://thuviensach.vn

Các tướng lĩnh bên nào cũng cho là mình đúng, có bên có chủ trương thả đi, dù sao lương thảo cũng có hạn. Có bên có chủ trương giết, vì lũ sói con quân Chu này, giữ lại chỉ có thể là tai hoạ ngầm!

Lưu Lăng thản nhiên không nói, chỉ có điều ra lệnh thống kê thương binh, tu sửa thành trì, vận chuyển ba mươi cỗ máy ném đá vào thành Ngọc Châu, sắp xếp ổn thỏa cho dân chúng bị thương.

Trận chiến này, quân Hán tổn thất cũng rất lớn. Quân giữ thành Ngọc Châu dường như bị tiêu diệt hoàn toàn, bảy nghìn kỵ binh mà Lưu Lăng phái đi giữ thành chỉ còn lại chưa đầy hai nghìn người, cộng thêm trận chiến tấn công đại doanh Hậu Chu, tổn thấy hơn hai nghìn người. Quân Hán tổn thất tổng cộng hơn một vạn ba nghìn nhân mã, trong này vẫn chưa bao gồm dân chúng Ngọc Châu trong đó.

Trận chiến ác liệt này, so sánh về số người thương vong là có thể nhìn ra. Trận đại chiến lần này, hơn một vạn hai nghìn người chết nhưng bị thương chỉ hơn một nghìn người. Trận chiến ác liệt này là điều mọi người ít thấy trong đời.

Sau khi thống kê ra số người thương vong, Lưu Lăng trong ngày thứ ba đi ra khỏi thành Ngọc Châu, dưới cổng thành bày một bàn thờ, bên trên có một tấm linh vị dùng bút đỏ viết những chữ linh thiêng cho những tướng sĩ của Đại Hán tử vong tại Ngọc Châu, còn có cống phẩm tam sinh lục súc, một bình rượu và ba nén hương.

Lưu Lăng quỳ sụp xuống, lệ rơi đầy mặt.

Hắn khóc niệm tụng điếu văn mà tự tay hắn viết, truy điệu hơn một vạn dũng sĩ Đại Hán chết, sau đó lau nước mắt, ra lệnh một tiếng, chém hết tất cả tám nghìn tù binh Hậu Chu ở trước cổng thành. Máu chảy thành sông, vô cùng thê thảm!

– Dùng tám nghìn đầu của các ngươi tế vô số linh hồn Đại Hán chúng ta!

https://thuviensach.vn

Ngày này, máu tanh tràn ngập đất trời, được người đời sau gọi là “Ngày sát sinh”.

Giết một vạn người của ta, giết năm vạn hồn của ngươi.

Hơn tám nghìn đầu người chất đầy cùng một chỗ đó là cảnh tượng núi nhỏ chất đầy máu tươi. Tám nghìn dã quỷ không đầu, ngay đến Diêm vương thấy cũng cảm thấy sợ nhưng lúc Lưu Lăng hạ lệnh giết, mắt hắn không chớp một cái. Điều này không khỏi khiến người ta nghĩ đến Ma vương giết người Bạch Khởi thời Tần triều, chôn giết bốn mươi vạn quân Triệu.

So với Bạch Khởi mà nói, có lẽ Lưu Lăng giết người không coi là nhiều. Nhưng tính quả quyết trong thủ đoạn giết người là nhẫn tâm tuyệt tình không kém gì Bạch Khởi. Dùng đầu của kẻ địch, dùng máu của kẻ địch để tế vong hồn của các huynh đệ đã chết.

Mặc dù Lưu Lăng từ hiện đại quay về thời đại Ngũ Đại Thập Quốc nhưng hắn lại không để ý đến cái tư tưởng không giết những tù binh đã đầu hàng của người hiện đại. Nếu như Bắc Hán hùng mạnh, quốc lực đầy đủ, thu nạp tám ngàn tù binh cũng không phải việc khó gì, Lưu Lăng cũng vui vẻ làm như vậy. Nhưng tình hình hiện giờ căn bản không cho phép tám ngàn người này sống sót!

Hiện tại quân Hán không nuôi nổi tám nghìn tù binh cũng không dám giữ lại. Nếu như thả hết ra thì tám nghìn người này quay về quân Chu cầm đao thương lên sẽ một lần nữa xông lại giết bách tính, binh lính Bắc Hán.

Vì vậy, từ khi bọn họ bị bắt làm tù binh đã định trước cái kết phải chết rồi.

Hiện giờ không có người nào thương cảm cho họ, bởi vì không ai biết mình có thể sống được bao lâu. Có lẽ không bao lâu mình cũng sẽ bị kẻ địch chặt đầu, hơn nữa cái chết của tám nghìn người này đổi lại là sự đoàn

https://thuviensach.vn

kết hơn nữa cho tình quân dân Bắc Hán. Sĩ khí quân Phủ Viễn càng mạnh mẽ hơn, sự hận thù đối với kẻ địch càng sâu đậm hơn, đây chính là tác dụng của tám nghìn tù binh.

Cũng như vậy, sau khi nghe Lưu Lăng hạ lệnh một tiếng, xử tử hết tám nghìn tù binh quân Chu thì đại quân Hậu Chu xôn xao hết lên. Rất nhiều người đều phẫn nộ, kêu gào nhất định phải đem Lưu Lăng chém thành trăm ngàn mảnh. Bọn họ xoa tay, hận không thể ngay lập tức lao ra tìm Lưu Lăng để liều mạng. Nhưng nhiều người lại sợ hãi, hoang mang, một kẻ địch máu lạnh như vậy, một khi rơi vào tay hắn thì sẽ bị sự vô tình giết mất.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 90+2: Chém! (2)

Vừa nghĩ tới nếu có một ngày mình cũng có thể bị làm tù binh quân Hán, đến lúc đó đại đao sáng quắc cũng đặt trên cổ mình, trong lòng ai nấy đều cảm thấy sợ hãi. Ma vương giết người đến từ phương bắc kia chẳng lẽ là ác ma chui lên từ địa ngục sao? Tại sao hắn lại máu lạnh như vậy, tại sao hắn lại vô tình đến thế?

Hắn! Là tử thần đến từ địa ngục!

Khi Sài Vinh nghe nói Lưu Lăng xử tử hết tám nghìn tù binh, y đang tập kết bại quân ở Đàn Châu. Hai mươi vạn đại quân tổn thất hơn năm vạn người, thừa dịp loạn binh đã chạy trốn bốn năm nghìn người rồi. Có ba năm vạn người lục tục tự phát đến Đàn Châu tập kết, phần lớn đều là do những tướng lĩnh khi trên nửa đường được Sài Vinh phái đi thu nạp về, trận đại chiến này có thể nói là tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, hơn năm vạn tướng sĩ chôn vùi dưới thành Ngọc Châu, đây là điều mà quân Chu từ Sài Vinh đến những kẻ dưới đều không ngờ tới.

Sài Vinh đang ở trong hành cung lâm thời, tựa vào ghế đọc tấu chương từ Biện Châu gửi đến, thì nghe Tôn Huyền Đạo ở hành lang hạ thấp giọng bẩm báo:

– Bệ hạ! Vi thần Tôn Huyền Đạo có việc bẩm báo.

Đối với thất bại của Ngọc Châu, Sài Vinh biết thật ra không thể trách tướng lĩnh thuộc hạ được. Lúc ấy đã đánh vào trong thành Ngọc Châu rồi, chỉ cần không cần nửa canh giờ tấn công thì Ngọc Châu sẽ nằm trong tầm

https://thuviensach.vn

tay ngay, nhưng ngay sau đó Lưu Lăng như từ trên trời giáng xuống thì cục diện này hoàn toàn sụp đổ luôn.

Mười tám vạn đại quân, bị bốn vạn nhân mã của Lưu Lăng đánh chạy tới chết, điều này quả thật là nhục nhã vô cùng. Từ ban đầu y theo dượng Quách Uy khởi binh mưu đoạt thiên hạ, lập nên Đại Chu, Sài Vinh chưa từng bị người khác đánh bại. Lần đầu tiên nếm trải mùi vị thất bại đau đớn đến vậy.

Bốn vạn người lại phát huy uy lực của mười vạn đại quân, tên Lưu Lăng này quả nhiên không tầm thường!

Ban đầu Tôn Huyền Đạo trấn thủ phương bắc, liên tiếp giao đấu với Lưu Lăng. Lão cũng từng nếm trải thiệt thòi trong tay Lưu Lăng nhiều đến mức không đếm xuể, đại bại không có nhưng tiểu bại không ngừng. Hơn nữa, tên Lưu Lăng này rất uyên bác, thiết kế kiến tạo rất nhiều khí giới phòng ngự và tiến công. Những khí giới này trong khi giao đấu với quân Chu đều có thể phát huy được tác dụng không tưởng được.

Ví dụ như xe ném đá lần này, thật ra là thứ không phải quá phức tạp. Quân Chu trước đó cũng từng thiết kế dùng để tấn công thành nhổ trại nhưng vì xe ném đá quá lớn, vận hành xe lớn như vậy cần hơn trăm người, hơn nữa không nói đến việc vận chuyển nó đến chiến trường cũng cần nhân lực tài lực lớn. Một khi thành bị phá hay xông trận thất bại thì chỉ tặng không cho kẻ địch mà thôi, muốn kéo về cũng không thể.

Thứ này không thể nói là không có tác dụng gì nhưng nếu luận về sự tiêu hao và những thứ có được thì thật sự không phải là vũ khí lý tưởng. Hơn nữa sau khi phát minh ra xe nỏ uy lực lớn như vậy, tác dụng của xe ném đá càng nhỏ hơn. Trong trận chiến, đến sức uy hiếp của liên hoàn nỏ xa lớn hơn xe ném đá rất nhiều, hơn nữa chỉ cần hai con ngựa là có thể kéo đi, vô cùng thuận tiện. Thêm vào đó, công kích cổng thành, có công chùy mạnh

https://thuviensach.vn

phá thành, tác dụng của xe ném đá cũng không lớn lắm, vì vậy xe ném đá cũng bị đội quân vứt bỏ.

Nhưng trong trận chiến Ngọc Châu lần này, xe ném đá cỡ lớn mà Lưu Lăng chế tạo ra, ném ra cầu lửa đã trực tiếp đánh vào sĩ khí của quân Chu. Vũ khí như vậy, họ vận chuyển đúng lúc như thế nào đây? Điều này trong lòng Sài Vinh vẫn còn đặt câu hỏi, y nghĩ mãi mà không rõ, xe ném đá nặng như vậy sao lại vận chuyển nhanh đến thế?

Nếu giải thích được câu hỏi này thì sự uy lực của loại vũ khí kia sẽ trở nên cao gấp bội.

Và trên thực tế quả thật như thế, y không biết, nhưng Lưu Lăng biết. Kỵ binh của Mông Cổ lúc rong ruổi chạy trên đất Châu Âu, đối mặt với những tòa thành kiên cố của người Châu Âu, họ đã dựa vào xe ném đá đánh hạ từng tòa thành tòa thành một.

Vũ khí này chắc chắn được cải tiến rồi, điều này mới là trọng yếu nhất. Sài Vinh một bên phê duyệt tấu chương, trong lòng vừa nghĩ về tên Lưu Lăng này. Tại sao một người trẻ tuổi như này lại có nhiều thủ đoạn vậy? Tên Lưu Lăng này trời sinh là xuất hiện trên chiến trường rồi, chỉ có trên chiến trường mới là nơi để hắn thể hiện tài năng.

Hơn nữa, sau đó Sài Vinh cũng nghĩ đến, lúc đó chắc chắn đã phái thám báo đi, còn về tại sao thám báo không có bẩm báo, không quay về báo cáo tình hình quân Hán, thật ra điều này cũng không khó lý giải. Qua đi ngẫm nghĩ một chút, Sài Vinh biết Lưu Lăng tất nhiên đã phái cao thủ ra mai phục trước ở nơi nào đó, thám báo vừa xuất hiện liền bị cao thủ giết chết. Đội quân thám báo không quá nhiều, bình thường không quá mười người, muốn hoàn toàn tiêu diệt thì cũng không khó.

Nhưng kể cả như vậy, quy kết lại thảm bại lần này, thật sự quân Chu vẫn bị bại trong tay mình. Không muốn trả giá quá nhiều thương vong, muốn

https://thuviensach.vn

dựa vào việc vây thành Ngọc Châu mà muốn đoạn tuyệt lương thảo của quân Hán và khiến bọn chúng đầu hàng là kế sách mà Tôn Huyền Đạo định ra. Lần đầu tiên công thành doanh Hậu Thổ dường như hoàn toàn bị tiêu diệt khiến trong lòng Tôn Huyền Đạo có sự thay đổi, chiến thuật cũng thay đổi theo.

Hơn nữa một Hoàng đế như y vừa đến là thúc giục tiến công với ý đồ trong thời gian ngắn nhất công phá thành Ngọc Châu. Hoàng đế và Chủ soái nảy sinh mâu thuẫn, điều này là tai hoạ ngầm của thất bại rồi. Và sai lầm của Tôn Huyền Đạo và mình là quá đề cao bản thân. Bất luận là trận chiến Ngọc Châu ban đầu quân Hán phản kháng ngoan cường, thật ra trong lòng Tôn Huyền Đạo và mình vốn đều khinh thường quân Hán.

Không nói những cái khác, nói đến đại doanh liền thành, căn bản không phái nhân mã bảo hộ hai cánh quân, đây là một chuyện ngu xuẩn biết bao. Cánh quân dễ dàng bị quân Hán mà Lưu Lăng chỉ huy công phá, trở thành điểm yếu danh xứng với thực của quân Chu. Là Hoàng đế, là Nguyên soái, bất luận là mình hay Tôn Huyền Đạo đều không thể trốn tránh trách nhiệm. Lúc mình dẫn mười hai vạn đại quân hội hợp với Tôn Huyền Đạo, nếu như phái năm nghìn nhân mã, thậm chí ba nghìn nhân mã bảo hộ cánh quân cũng sẽ không có thảm bại Ngọc Châu.

Y đang nghĩ.

Nghe thấy Tôn Huyền Đạo nói chuyện ở bên ngoài, Sài Vinh nhíu mày nói:

– Vào đi!

Sau khi Tôn Huyền Đạo vào cửa, quỳ xuống thi lễ:

– Thần khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Sài Vinh khoát tay áo nói:

https://thuviensach.vn

– Đứng dậy nói đi! Có chuyện gì cứ nói!

Tôn Huyền Đạo trầm mặc một lát, nhìn thoáng qua Sài Vinh, nói:

– Khởi bẩm bệ hạ, tám nghìn binh sĩ mà chúng ta để rơi ở Ngọc Châu, đều… Đều bị Trung Thân Vương Lưu Lăng của Bắc Hán hạ lệnh giết chết rồi.

Cạch một tiếng, tấu chương trong tay Sài Vinh rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 91+1: Vi Hành? (1)

Sau khi Lưu Lăng thu hồi vùng đất Ngọc Châu, hắn phái đi hơn hai mươi lộ thám báo, từng giờ từng phút chú ý tới động tĩnh ở Đàn châu. Quân Chu tuy bị đánh tan tác trong trận Ngọc Châu nhưng tuyệt đối chưa thể làm thương tổn đến căn cơ của nó. Tuy rằng đã giết hơn năm vạn quân địch, quân Chu vẫn còn mười lăm vạn đại quân, binh lực vẫn còn hơn xa quân Hán.

Hơn nữa Hậu Chu thực lực hùng hậu, lãnh thổ tới chín mươi tám châu, có bảy mươi hai doanh binh mã, nếu cố sức gom góp thì đại quân có thể đạt tới hơn một trăm vạn. Ngoại trừ quân đội đồn trú phân tán đóng ở các châu phủ ra, số lượng quân mà Hậu Chu có thể thuyên chuyển rơi vào khoảng năm mươi doanh, tương đương với năm mươi vạn đại quân!

Nói cách khác, hiện tại với điều kiệu không động chạm tới căn cơ Chu quốc, Sài Vinh ít nhất còn có thể điều động thêm mười lăm vạn đại quân. Ba mươi vạn hùng binh, Bắc Hán có dốc hết cả quốc lực cũng không xuất ra nổi. Bảy doanh binh mã Phủ Viễn quân phương nam, Kiến Hùng quân phương bắc trên danh nghĩa có được chín doanh, kì thực chỉ có tám doanh. Cộng thêm quân đồn trú tại Đô thành, nếu gom vào một chỗ cũng chưa đến hai mươi vạn.

Nếu Hậu Chu dốc sức đột kích quy mô lớn, xuất động tới năm mươi vạn đại quân không phải là không thể. Mặc dù là như vậy, Hậu Chu vẫn còn hơn hai mươi vạn binh mã. Cho nên, Lưu Lăng tuy rằng nắm trong tay một trận thắng cũng quyết không dám khinh địch. Hiện Phủ Viễn quân có hơn bốn vạn nhân mã, thêm tàn binh Ngọc Châu cũng chưa tới bốn vạn rưỡi.

https://thuviensach.vn

Cho dù cộng thêm Phủ Viễn quân do Trình Nghĩa Hậu dẫn từ Ứng châu tới và quân Hán đang xuôi nam xuống thì khoảng hơn bốn vạn, tổng cộng quân số vào khoảng tám chín vạn.

So với mười lăm vạn đại quân Chu thì vẫn không đủ. Chỉ cần quân Chu không tùy tiện tiến quân, từng bước đánh chắc giữ chắc, Lưu Lăng cũng không thể tìm được thời cơ để tận dụng. Lưu Lăng biết Sài Vinh thông qua tư liệu lịch sử, Sài Vinh là một quân chủ hùng tài đại lược, được tôn vinh là đệ nhất minh quân thời Ngũ Đại.

Nếu không phải người này đoản mệnh, chỉ làm Hoàng Đế không tới sáu năm đã chết bệnh, dựa vào tài năng quân sự và sách lược trị quốc của y, tất sẽ không đến phiên Triệu Khuông Dẫn thống nhất Trung Nguyên. Nói lại, nếu không phải Sài Vinh tạo cho Triệu Khuông Dẫn một căn cơ kiên cố thì Triệu Khuông Dẫn tất phải gian nan vô cùng mới nhất thống được Trung Nguyên, lập ra đế quốc Đại Tống.

Nghĩ đến đây, Lưu Lăng lại thấy buồn bực. Trên lý thuyết Triệu Khuông Dẫn, Tống Thái Tổ tiếng tăm lừng lẫy, vì sao vẫn chưa xuất hiện bước lên vũ đài lịch sử?

Người này có lẽ là một biến số, Lưu Lăng biết dòng chảy lịch sử là không thể nghịch chuyển được. Tống triều được thành lập là chuyện không thể ngăn cản, thực lực một mình Bắc Hán quốc tự bảo vệ mình còn không đủ, huống chi ôm mộng xưng bá thiên hạ? Lúc này Lưu Lăng không có hùng tâm tráng chí nhất thống Trung Nguyên, hắn thầm nghĩ dốc hết năng lực của mình bảo vệ Bắc Hán, bảo vệ sợi dây thân tình hiếm có giữa mình và Nhị ca. Bảo vệ Liễu Mi Nhi, Triệu Đại, Triệu Nhị, Hoa Tam Lang, Quý Thừa Vân, những người quan trọng với hắn là đủ rồi.

Một khi Triệu Khuông Dẫn xuất hiện, có lẽ hắn phải đối mặt với biến cố khó có thể đoán trước.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ ba, không lâu sau khi Lưu Lăng hạ lệnh chém đầu tám ngàn tù binh Hậu Chu, Tiểu Lục Tử công công một đường chạy như bay từ thành Thái Nguyên tới, mang theo bao nhiêu là phong trần mệt mỏi trên thân thể, dưới sự bảo hộ của mười mấy đại nội thị vệ cuối cùng đã tới thành Ngọc Châu. Nhìn dáng vẻ chật vật của bọn họ đủ biết trên đoạn đường này bọn họ đã chịu không ít cay đắng

Kỳ thật là như thế này, xuất phát từ Ứng châu, họ vốn định đi tắt vượt qua đại quân Trình Nghĩa Hậu, tới Ngọc Châu trước một bước để gặp mặt Lưu Lăng, nhưng lại lạc đường. Bọn họ đi vòng vo trong núi rừng nửa ngày mới tìm được đường ra, khiến lộ trình bị trễ nải.

Khi họ đến cửa thành Ngọc Châu, tử thi của tám ngàn tù binh kia còn chưa được xử lý xong xuôi, tám ngàn cái đầu còn chưa bị thiêu hủy. Ngoài cửa thành máu chảy thành sông, cảnh tượng kia có thể dọa chết những ai yếu bóng vía!

Rất không may, lá gan của Tiểu Lục Tử công công thật sự không thể nói là lớn. Nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết ngoài cửa thành, phản ứng đầu tiên của Tiểu Lục Tử là nôn mửa. Vốn mấy ngày ăn đói uống khát vậy mà lại hào phóng đến độ phun hết ra ngoài, cuối cùng phun ra cả nước chua khiến cho dạ dày cồn cào khó chịu.

Tuy rằng đại nội thị vệ đều đã nhìn thấy người chết, nhưng cảnh tượng tàn sát tập thể như thế đừng nói nhìn thấy, chỉ nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới. Cho nên khi thấy Tiểu Lục Tử nôn mửa như điên, bọn họ ngày bình thường uy phong lẫm lẫm cũng bị kích thích không chịu nổi, đồng loạt phun như mưa.

Khâm sai tới, rất nhanh có người đến nghênh đón vào đại doanh. Lưu Lăng không ở trong thành mà đang ở trong đại doanh Phủ Viễn quân ngoài thành. Mười mấy tướng lĩnh tụ tập quanh đại trướng của hắn, đang thảo luận xem phải ứng đối với thế công kế tiếp của quân địch như thế nào. Lưu

https://thuviensach.vn

Lăng sai người làm một sa bàn lớn, dùng cờ nhỏ màu lam và màu đỏ phân biệt đại diện vị trí quân Chu và quân Hán.

Mười mấy người đều nhìn Lưu Lăng, nghe hắn phân tích tương quan thực lực quân đội hai bên mọi người không ngừng gật đầu, sắc mặt đều hết sức trang nghiêm.

Đang nói thì có thân binh từ phía ngoài tiến vào bẩm báo nói có khâm sai từ thành Thái Nguyên đến đây, chỉ đích danh Lưu Lăng tiếp chỉ.

Nghe nói Nhị ca hắn phái người đến, Lưu Lăng không dám chậm trễ, lĩnh thủ hạ ra ngoài đại trướng nghênh đón, vừa ra khỏi cửa đã thấy Tiểu Lục Tử mặt vàng như nến, trên mặt không còn giọt máu được hai binh sĩ Phủ Viễn quân dìu đỡ đang đi tới. Vốn đại nội thị vệ phải đứng hai hàng hai bên khâm sai uy phong lẫm lẫm cũng cả đám mặt không chút huyết sắc, được người ta dìu đi sang bên cạnh nghỉ ngơi.

Lưu Lăng đoán bọn họ chắc là bị cảnh tượng phía ngoài dọa sợ, trong lòng hiểu rõ, lập tức cười nghênh đón.

– Hóa ra là Tề công công, đi đường xa khổ cực rồi!

Lưu Lăng phân phó nói: – Đi chuẩn bị một thùng nước nóng, lát nữa sau khi Tề công công tuyên chỉ cần ngâm nước nóng nghỉ ngơi một chút.

Lời này của hắn đã động đến chuyện canh cánh trong lòng Tiểu Lục Tử, với những hoạn quan như y, thống khổ lớn nhất chính là mùi khai khó có thể che dấu trên thân thể. Bởi vì một số phần quan trọng đã bị cắt, cho nên lúc tiểu tiện luôn khó có thể khống chế. Do đó trên người luôn mang một mùi khai, nhất là mùa hè lại càng làm cho người khác khó chịu. Ngay cả chính bọn họ cũng không chịu đựng nổi, cho nên mới phải tô son điểm phấn giống như cung nữ, thậm chí tô trét còn dày hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Liên tục mấy ngày bôn ba, đừng nói tắm rửa, đến cả cơm nóng còn không có mà ăn, lúc này mùi trên ngươi y quả thật rất nồng, hai binh sĩ Phủ Viễn quân đều cau mày nhưng không dám biểu lộ ra ngoài mà thôi.

Lưu Lăng đi đến bên cạnh, trang nghiêm nói: – Vi thần Lưu Lăng, quỳ tiếp thánh chỉ.

Mười mấy tướng lĩnh sau lưng hắn cũng quỳ xuống, Tiểu Lục Tử vội vàng nói: – Vương gia mau đứng lên, Bệ hạ sớm có ý chỉ, Vương gia không cần quỳ nghe tuyên chỉ.

Y thoát khỏi hai người dìu đỡ, thân hình suy yếu phủ phục xuống.

– Tiểu Lục Tử thỉnh an Vương gia, nô tài thật sự không kiên trì nổi, xin Vương gia chớ trách nô tài thất lễ.

Y vừa ngồi sụp xuống, một luồng mùi vị như mùi của tê giác ở vườn bách thú Bắc Kinh xông thẳng vào mũi Lưu Lăng. Kiếp trước, phụ thân mẫu thân từng đẩy xe lăn dẫn hắn đến vườn bách thú Bắc Kinh thăm quan, năm ấy hắn chỉ mới tám tuổi, trí nhớ khắc sâu nhất chính là mùi khai ngửi thấy khi đi qua chuồng tê giác.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 91+2: Vi Hành? (2)

Còn may Lưu Lăng đang hơi bị viêm mũi, lúc này đã phát huy tác dụng.

– Tề công công, hay là đứng lên tuyên chỉ đi, Lưu Lăng quỳ nghe được rồi.

Tiểu Lục Tử bất đắc dĩ nói: – Vậy nô tài đắc tội, ừm… Trung Thân vương Lưu Lăng tiếp chỉ!

Y lập tức nghiêm sắc mặt lấy thánh chỉ ra, dùng giọng the thé đọc to rõ ràng, đại khái ý tứ là: – Phụng thiên thừa vận, Đại Hán thiên tử chiếu viết: Trung Thân vương Lưu Lăng suất quân nam chinh, không sợ gian khổ, càng vất vả công lao càng lớn, trẫm cố ý phái khâm sai đại thần đến động viên quân sĩ, trẫm vô cùng mong nhớ Trung Thân vương, hy vọng Trung Thân vương bảo trọng thân thể, sớm ngày đắc thắng trở về.

(Lời TG chú thích: Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết, đầy đủ cả tám chữ này xuất hiện sớm nhất vào thời Minh. Người đề xuất viết ra đề tự này đầu tiên chính là Tần Thủy Hoàng, ông ta cảm thấy chiến công của mình cực kỳ to lớn vượt xa phạm trù của chữ Vương, vì thế đã xưng Đế. Lời Hoàng Đế nói là "Chiếu". Trên ngọc tỷ truyền quốc của ông ta có tám chữ khắc "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương" (Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi), tự xưng là Trẫm, là Thiên Tử. Mà hai chữ "chiếu viết" ra đời sớm nhất vào đời Hán, được đế vương đời sau tiếp tục sử dụng. Hai chữ "Phụng thiên" lại do Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương nói ra. Lúc ấy ở thành Nam Kinh trong hoàng cung, đại điện triều chính cao nhất, được gọi là Phụng Thiên điện. Thanh triều Đại học sĩ Du Việt có ghi lại trong "Trà hương bảo tục": Phụng thiên thừa vận, là luận theo tên Phụng Thiên điện

https://thuviensach.vn

mà đặt ra. Đem ra sử dụng trong quyển sách này có vẻ không phù hợp lịch sử, độc giả chỉ nên cười trừ, không nên truy cứu.)

Lưu Lăng cung kính dập đầu nói: – Thần, tạ chủ long ân.

Hai tay cung kính chân thành tiếp nhận thánh chỉ, giao cho thị vệ bên cạnh thu lại, lúc này hắn mới đứng lên cười nói: – Tề công công dọc đường vất vả, mau vào trong đại trướng nghỉ ngơi một lát.

Tiểu Lục Tử cười khổ nói: – Vương gia, cứ gọi nô tài là Tiểu Lục Tử đi, Tề công công này Tề công công nọ, gọi như vậy nô tài không chịu nổi đâu. Trên đường nô tài ra roi thúc ngựa cốt chỉ để kịp tuyên chỉ trước khi khâm sai đại nhân tới mà thôi, đúng là mệt muốn chết rồi.

Lưu Lăng kinh ngạc nói: – Như thế nào, khâm sai đại thần Bệ hạ nhắc tới không phải Tiểu Lục Tử công công ngươi sao?

Tiểu Lục Tử hoảng sợ, vội vàng giải thích nói: – Vương gia hiểu lầm rồi, nô tài có thân phận gì? Như thế nào đủ tư cách đảm nhiệm chức vụ khâm sai được. Tiên đế sớm có nghiêm chỉ, người của hậu cung không được tham gia vào chính sự bằng không giết không tha, tru di cửu tộc. Câu nói của Vương gia có thể hù chết nô tài rồi.

Lưu Lăng giật mình, đúng là như vậy. Thái giám chuyên quyền là chuyện thời Minh triều, bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

– Vậy sao? Vậy vị trọng thần nào trong triều sẽ đến đây?

Trong lòng Lưu Lăng kinh ngạc, sao hắn mới đến Ngọc Châu Nhị ca đã phái khâm sai tới đốc chiến rồi? Là do không tín nhiệm ta hay có ẩn tình khác?

Tiểu Lục Tử muốn nói lại thôi nhìn thoáng qua Lưu Lăng, lập tức cười khổ nói: – Vâng… Là viên minh châu trong tay Tể tướng Lư Sâm đại nhân,

https://thuviensach.vn

tiểu thư Lư phủ, Lư Ngọc Châu. Trước khi nô tài tới đây Bệ hạ đã nhận Lư tiểu thư làm nghĩa muội, phong làm Vĩnh Ninh quận chúa.

Lưu Lăng nghe xong hít một hơi khí lạnh, trong lòng giật mình, cười khổ không biết nói gì.

– Hoá ra là phụng chỉ bức hôn đây.

Trong lòng hắn cười khổ thở dài.

Thì ra ngay khi Lưu Lăng suất quân xuôi nam, Tể tướng Lư Sâm được người nhà bẩm báo nói rằng tiểu thư Lư Ngọc Châu đã biến mất. Lư Sâm phái người tìm mãi không thấy, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nghĩ đến nữ nhi của mình một lòng ái mộ Lưu Lăng, lần này Lưu Lăng xuôi nam, nữ nhi nhất định trà trộn trong đó tìm lang quân rồi. Điều này khiến lão Tể tướng Lư Sâm lo lắng lập tức phái người nhà cưỡi khoái mã đuổi theo, chỉ có điều làm sao có thể dễ dàng tìm được một người giữa mấy vạn đại quân?

Hoàng hoa khuê nữ chưa chồng đuổi theo nam nhân, chuyện này nếu truyền ra ngoài, Lư Sâm còn mặt mũi nào đối diện với Hoàng Đế và văn võ bá quan. Lão mất ăn mất ngủ đến trụi cả tóc, vốn định viết thư cho Lưu Lăng nhờ hắn hỗ trợ tìm kiếm nữ nhi. Chỉ có điều Lưu Lăng đang cầm binh tác chiến, sao có thể vì chuyện này mà khiến hắn phân tâm? Hơn nữa đây là chuyện xấu trong nhà mình Lư Sâm mở miệng thế nào được.

Hai ngày này lão không màng cơm nước, người trở nên tiều tụy, vẫn là Hiếu Đế anh minh nhìn ra sự bất thường, vì thế mới mở miệng hỏi, Lư Sâm làm người trung hậu thật thà nghiêm túc không dám khi quân, chỉ có thể nói thẳng ra. Hiếu Đế vừa nghe lập tức cười ha ha nói: – Việc này có gì khó, trẫm cho nàng một lý do quang minh chính đại còn không được sao.

Kết quả là Lư Ngọc Châu trở thành nữ khâm sai đầu tiên trong lịch sử. Chỉ có điều nàng là một khuê nữ mới mười sáu tuổi chưa lấy chồng, có thân phận gì để đảm nhiệm chức vụ khâm sai? Hiếu Đế gia ân, nhận cô gái

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ gặp mặt kia làm nghĩa muội, phong làm Vĩnh Ninh quận chúa, đại diện cho hoàng thất đến an ủi tam quân, lý do này đã đủ hợp lý rồi.

Lừa mình dối người, ngay cả Hiếu Đế cũng thấy buồn cười. Bỏ qua vài thân vương đệ đệ, một cháu họ đã trưởng thành cộng thêm mấy Quận Vương để tin dùng một nghĩa muội mới nhận, lặn lội đường xa đại diện hoàng thất đi kích lệ quân đội, ai có thể không buồn bực đây? Chỉ có điều lời Hoàng Đế đã nói, không ai dám bàn tán.

Cứ như vậy, Lư Sâm có thể bảo toàn thể diện. Càng cho thấy tấm lòng nhân hậu của Hoàng Đế, ân sủng Lư gia. Lư Sâm cũng mang ơn, cuối cùng có thể an tâm một chút.

Lưu Lăng thở dài hỏi: – Vậy Vĩnh Ninh quận chúa hiện ở đâu?

Tiểu Lục Tử ngây ra một lúc, khổ sở như ăn hoàng liên nói: – Điều này… Nô tài không biết.

– Hả?

Lưu Lăng lại kinh ngạc, Hoàng Đế phái khâm sai, đường đường Quận chúa, đại diện hoàng thất đến khích lệ tướng sĩ tiền phương không ngờ bây giờ không biết đang ở nơi nào?

Tiểu Lục Tử cười xấu hổ nói: – Vĩnh Ninh quận chúa mặc thường phục xuất tuần.

– Ặc…

Thế thì Lưu Lăng đã hiểu, thì ra tiểu cô nương kia là vụng trộm chạy đi tìm mình. Cái gọi là khâm sai, cái gọi là Quận chúa, bất quá là phương án cấp cứu của Hoàng Đế, vì chiếu cố thể diện của Lư Sâm mà áp dụng mà thôi. Tiểu cô nương này thật đúng là to gan lớn mật.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ tới nàng bất quá chỉ là cô bé mười sáu tuổi, chưa bao giờ đi xa nhà, không ngờ không để ý nguy hiểm gian khổ, ngàn dặm xa xôi tìm kiếm mình, trong lòng Lưu Lăng cảm thấy xúc động. Đồng thời cũng cảm thấy lo lắng, nàng xuất phát trước, vài ngày sau Tiểu Lục Tử mới đi, vậy mà nay Tiểu Lục Tử đã tới, nàng thì lại không thấy đâu. Nếu nửa đường xảy ra chuyện, hắn làm sao có thể đối mặt với Lư Sâm đại nhân đây.

Vừa nghĩ tới tiểu nha đầu quật cường kia, có thể gặp phải kẻ xấu, có thể lạc đường, có thể không chịu nổi đường xa nên nhiễm bệnh không dậy nổi, có thể vì mất tiền mà phải nhịn đói, có thể gặp phải hung cầm mãnh thú không thể tự bảo vệ mình, lòng Lưu Lăng thắt lại, hắn càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng lo lắng.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Đại Thắng

Lưu Lăng đưa Tiểu Lục Tử vào quân trướng nghỉ ngơi, sau đó lập tức tự tay viết một phong thư trao cho mười cao thủ được Quý Thừa Vân phái đến bên cạnh, lệnh cho bọn họ một đường bắc thượng đến Ứng Châu giao cho Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu. Lại điều động năm trăm kỵ binh, phân thành mấy lộ đi về phía Ứng Châu tìm kiếm hai cô gái tới từ thành Thái Nguyên. Lưu Lăng tả lại hình dáng Lư Ngọc Châu và Huân Nhi sau đó vẫn còn lo lắng, lại dùng họa pháp mà mình am hiểu phác hoạ năm tấm hình, giao cho đầu lĩnh kỵ binh mang theo trên người.

Lưu Lăng nghiêm lệnh cho năm trăm kỵ binh này nếu tới Ứng Châu vẫn không tìm được thì lại chạy dọc lên Thái Nguyên tìm kiếm.

Nhìn kỵ binh vội vã xuất phát, trong lòng hắn vẫn không yên, lại phái ra hơn mười lộ thám báo, tìm kiếm trong phạm vi năm mươi dặm phía bắc Ngọc Châu.

Cho dù Lưu Lăng không có cảm giác gì với Lư Ngọc Châu, nhưng dựa vào hiện tại Lư Ngọc Châu thân là khâm sai, lại là nghĩa muội của Hoàng đế, đường đường thân phận Vĩnh Ninh quận chúa, Lưu Lăng cũng phải đem hết toàn lực tìm kiếm. Không cần nói cái khác, nếu cả khâm sai đại thần cũng đánh mất thì hắn sẽ biến thành trò cười.

Lưu Lăng không phải không nghĩ đến chuyện hai cô gái kia sẽ đi tới Ứng Châu, nói không chừng lúc này có thể đang ở cùng với Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu. Chỉ có điều có đánh chết hắn cũng không nghĩ tới Lư Ngọc Châu sẽ lén lút chạy trốn!

https://thuviensach.vn

Lư gia Đại tiểu thư ngồi trên xe ngựa, dọc theo đường đi suy nghĩ đủ thứ rối rắm rối tinh rối mù. Nàng sợ Lưu Lăng không thích nàng, lại đưa nàng quay về thành Thái Nguyên. Lại sợ mình trốn đi danh không chính ngôn không thuận, bôi tro trát trấu lên mặt phụ thân, càng sợ rằng nếu chẳng may Lưu Lăng không cần nàng, sau khi trở về phụ thân đang giận dữ cũng không cần nàng, vậy phải làm thế nào đây?

Nguyên vốn là một tiểu cô nương dũng khí mười phần, hai ngày này dọc đường quả thực đã đánh mất nhuệ khí. Khi thật sự kìm nén không được, nàng kéo tay Huân Nhi nói: – Huân Nhi, ta nghĩ chúng ta tự mình đi đến Ngọc Châu đi.

Câu này làm cho Huân Nhi, người mới được thoải mái có hai ngày hoảng sợ, nàng ta khẩn trương kéo tay Lư Ngọc Châu nói: – Tiểu thư, cô lại muốn gì? Vất vả lắm mới sắp đến Ngọc Châu, cũng có thể ngay lập tức nhìn thấy người trong lòng của cô rồi, tại sao lại rời đi? Chúng ta đi theo đội ngũ của Tam Giang Hầu, một đường vững vàng tới được Ngọc Châu thì tốt rồi. Tự đi? Chẳng lẽ tiểu thư chịu khổ còn chưa đủ nhiều hay sao?

Lư Ngọc Châu chán nản nói: – Huân Nhi, em có nghĩ tới không, nếu chẳng may… Nếu chẳng may hắn không thích ta, đuổi ta đi thì làm sao?

Huân Nhi sửng sốt, lập tức giật mình. Nàng ta tuổi nhỏ hơn, suy nghĩ vấn đề cũng đơn giản, vì thế đáp: – Vậy chúng ta trở về thành Thái Nguyên, nếu hắn thực sự vô tình, nam nhân như thế không có cũng được. Tiểu thư không cần phải nóng ruột nóng gan vì hắn, quên hắn luôn, trở lại Thái Nguyên tận hưởng ngày tháng tốt đẹp của chúng ta, không bao giờ để ý tới hắn nữa.

Lư Ngọc Châu thở dài: – Em suy nghĩ thật đơn giản, lần này chúng ta lén lút trốn đi, phụ thân nhất định đã bị chọc tức. Trở về… Trở về còn không cắt đứt chân của ta sao? Lão nhân gia người thường ngày coi trọng lễ tiết, lần này… lần này thể diện của phụ thân đã bị ta làm mất hết.

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, trong lòng Lư Ngọc Châu lại thấy khổ sở, không kìm nổi khóc lên. Huân Nhi thấy nàng khóc lập tức luống cuống tay chân, vội vàng an ủi nàng, chỉ nói được vài lời, Huân Nhi cũng khóc theo.

Nắm cánh tay nhỏ bé lạnh lẽo của Lư Ngọc Châu, Huân Nhi vừa khóc vừa nói: – Tiểu thư, không phải Huân Nhi lắm miệng. Vì Trung Thân Vương Lưu Lăng kia, chúng ta lén lút trốn đi, lão gia tất nhiên là rất tức giận. Dọc đường chúng ta nếm nhiều khổ cực như vậy, chịu nhiều tội vạ như vậy, cũng là vì đi tìm hắn. Nếu hắn thật sự vô tình như thế chẳng phải sẽ hổ thẹn với tấm lòng say mê của tiểu thư hay sao?

Huân Nhi nói:

– Tiểu thư, cô xem trên đoạn đường này, cô từ một người như hoa như ngọc, bây giờ đã tiều tụy đến mức nào rồi. Nếu thật đúng như lời cô nói, Trung Thân Vương kia đuổi chúng ta trở lại thành Thái Nguyên, chúng ta chỉ xem đây như một cơn ác mộng, trở về rồi chúng ta phải sống thật tốt, không bao giờ si tâm vọng tưởng nữa.

Lư Ngọc Châu nghe Huân Nhi nói lại càng bi thương, nước mắt chảy xuống không thể ngăn được. Nàng càng khóc càng cảm thấy uất ức, càng khóc càng thương tâm, cuối cùng khóc không thành tiếng, ngã vào lòng Huân Nhi, toàn thân run rẩy.

Huân Nhi cũng rơi lệ nói: – Tiểu thư, nhưng chúng ta đã trải qua trăm cay nghìn đắng mới đến được đây, không nhìn thấy hắn, không xác minh được tâm ý của hắn, cứ như vậy và trở về, cô an tâm được hay sao?

Lư Ngọc Châu ngồi xuống xoa xoa nước mắt: – Huân Nhi, em nói rất đúng, chúng ta vất vả như vậy mới đến được đây, không nhìn thấy hắn thật sự là quá oan uổng. Chỉ có điều… Chỉ là trong lòng ta thực sự rất sợ hãi, không dám gặp hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng nắm chặt tay Huân Nhi nói: – Huân Nhi, ta van cầu em, chúng ta tìm cơ hội xuống xe lén lút trốn đi, đến Ngọc Châu chỉ đứng từ xa nhìn hắn một cái. Chỉ muốn nhìn hắn an toàn, lòng ta cũng đủ an tâm. Sau đó chúng ta trở về thành Thái Nguyên, ta cũng an tâm, về sau không bao giờ nhớ tới hắn nữa!

Huân Nhi vội vàng nói: – Tiểu thư cô đừng nói như vậy, cô làm sao biết được Trung Thân Vương không thích cô? Tiểu thư xinh đẹp, đừng nói nam nhân, chính là nữ nhân nhìn thấy cũng động tâm, sao lại thiếu tự tin như vậy? Huân Nhi thấy chúng ta tìm hắn để hỏi cho rõ thì tốt hơn.

Lư Ngọc Châu buồn bã nói: – Hỏi cho rõ? Em nói ta biết mở miệng như thế nào? Nói ta ái mộ hắn đã lâu, lần này cố ý đi theo hắn sao? Cứ như vậy chẳng phải là càng bị hắn coi thường ư? Một cô nương chưa lấy chồng, sao có thể vô liêm sỉ đến mức chạy đi tìm nam nhân, cho dù ngoài miệng không nói trong lòng hắn cũng sẽ rất khinh thường ta.

– Thà rằng đứng từ xa nhìn hắn một cái, ta sẽ quyết tâm bỏ đi ý muốn trong lòng, về nhà phụng dưỡng phụ thân cho tốt, cuộc đời này không bao giờ gả cho người khác. Cùng lắm thì xuống tóc làm ni cô, châm đèn lễ phật cả đời!

Huân Nhi bị dọa cho sắc mặt trắng bệch:

– Tiểu thư, cô ngàn vạn lần không được nghĩ như vậy? Nếu cô thật sự xuất gia làm ni, lão gia biết làm sao đây? Huân Nhi cũng biết phải làm sao? Cầu van cô tiểu thư, ngàn vạn lần không được nghĩ như vậy.

Lư Ngọc Châu nói: – Huân Nhi, ta van cầu em, giúp ta đi được không? Chúng ta chỉ nhìn hắn một lần, không cho hắn nhìn thấy chúng ta. Được không?

Huân Nhi bị bộ dạng của nàng làm cảm động làm sao nhẫn tâm cự tuyệt cho được.

https://thuviensach.vn

Hai người thảo luận một lát, đầu tiên là kêu đói bụng với binh sĩ bên ngoài, muốn lấy không ít lương khô. Sau đó lấy cớ phải đi tiểu tiện, hai người nắm tay chạy vào trong rừng. Hai nàng tuổi còn nhỏ, làm việc quyết đoán, nghĩ như thế nào liền làm như thế, cũng không quan tâm xem có ổn hay không.

Binh sĩ đánh xe chờ lâu mà không thấy hai nàng trở về, trong lòng cấp bách, sau mới phát hiện, trong khu rừng to như thế mà không thấy bóng dáng hai nàng đâu. Y sợ hãi cuống quít bẩm báo Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu. Lão Hầu gia cũng bị dọa sợ, sợ hai người bị mãnh thú trong rừng làm hại.

Ông ta phái không ít người tìm kiếm nhưng đừng nói là người mà ngay cả một dấu vết cũng không tìm được, không có vết máu, có thể kết luận không phải gặp các loại mãnh thú, cũng không có dấu chân, hai người cứ như biến mất vào hư không vậy.

Trình Nghĩa Hậu có quân vụ trên người không thể ở lâu, sau khi tìm một canh giờ mà không tìm được tung tích hai người, vì thế ông ta đã để lại một trăm binh lính cẩn thận truy tìm, chính mình mang theo đại quân tiếp tục đi Ngọc Châu. Sau khi Trình Nghĩa Hậu đi khỏi, những binh sĩ này cũng bắt đầu tỏa ra xa tìm kiếm, Lư Ngọc Châu và Huân Nhi trèo xuống khỏi một cây đại thụ, xác định đúng hướng Ngọc Châu, vội vội vàng vàng chạy đi.

Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu không có cách nào nhanh chóng tìm ra nên bất đắc dĩ phải ra đi. Lúc này còn cách Ngọc Châu không xa, chỉ nửa ngày nữa sẽ tới. Ai mà nghĩ được hai người kia lại chạy trốn, điều này làm cho Trình Nghĩa Hậu vừa buồn bực lại vừa lo lắng.

Lại đi được hai mươi dặm, phía trước bỗng có hơn mười kỵ mã tiến đến nghênh đón, thấy đại quân đã đến, liền nói phải gặp mặt Tam Giang Hầu. Vừa gặp mặt, Trình Nghĩa Hậu mới biết hoá ra là thị vệ được Lưu Lăng phái tới. Những thị vệ này đem thư viết tay của Lưu Lăng giao cho Trình

https://thuviensach.vn

Nghĩa Hậu, đọc xong ông ta mới biết rõ chân tướng sự tình, trong lòng lại càng lo lắng.

Nghe Trình Nghĩa Hậu nói nửa đường đã để mất chủ tớ hai người Lư Ngọc Châu, thị vệ Lưu Lăng cũng nóng vội vô cùng. Lưu Lăng có nghiêm lệnh cho bọn hắn phải tìm được hai người Lư Ngọc Châu. Bọn họ không dám trì hoãn, vội vàng cáo từ Trình Nghĩa Hậu một đường bắc tiến. Trình Nghĩa Hậu phái người dẫn bọn họ tới nơi Lư Ngọc Châu mất tích, mười mấy thị vệ lập tức cẩn thận tra tìm.

Lại nói, Lưu Lăng sau khi phái ra thị vệ, cố gắng trấn an chính mình liền viết một bản tấu chương miêu tả tỉ mỉ trận chiến tại Ngọc Châu, sau đó xin Hiếu Đế cứ an tâm, hắn nhất định đem hết toàn lực đánh bại đại quân Hậu Chu, thu hồi Đàn châu.

Kỳ thật ba ngày trước, khi Ngọc Châu đại thắng Lưu Lăng đã phái người mang chiến báo hỏa tốc tám trăm dặm trở về thành Thái Nguyên, tính toán ra thì nếu người đưa tin ngày đêm không nghỉ, cố sức lao đi thì giờ này đã đến thành Thái Nguyên rồi. Chỉ có điều nếu Tiểu Lục Tử đã đến đây, Lưu Lăng vẫn nên viết một bản tấu chương giao cho Tiểu Lục Tử mang về, thứ nhất là để Hiếu Đế an tâm, thứ hai là cũng giúp Tiểu Lục Tử dễ dàng bàn giao.

Kỳ thật Lưu Lăng đoán cũng không sai lệch lắm, Ngọc Châu đại thắng, tin tức phấn chấn lòng người như vậy tất nhiên là phải nhanh chóng đem về Thái Nguyên. Nhóm người đưa tin mỗi người dẫn theo hai con tuấn mã, ngày đêm không nghỉ, buổi chiều ngày thứ ba khi Tiểu Lục Tử đến Ngọc Châu được hai canh giờ, ba người chạy chết ba con tuấn mã, rốt cục mang theo cơ thể rã rời vọt tới trước cửa thành Thái Nguyên.

Cách rất xa, người dẫn đầu đám đưa tin đã hô to khàn cả cổ họng: – Ngọc Châu đại thắng! Trung Thân Vương suất quân trảm địch năm vạn, đã giải vây Ngọc Châu thành công!

https://thuviensach.vn

Ba người vừa phóng ngựa chạy như điên, vừa khàn giọng hô to, tới cửa thành rốt cuộc không kiên trì nổi nữa, ngã gục xuống đất. Thủ vệ quân không dám trì hoãn, phái người mang tin thắng trận mà người đưa tin một đường chạy tới mang vào Hoàng thành. Trên đường, bọn họ không ngừng hô to Ngọc Châu đại thắng, toàn bộ thành Thái Nguyên Phủ sôi sục!

Hiếu Đế ngồi trên long sàng, đang nghe Lư Sâm tấu về công việc hậu bị cho cuộc nam chinh lần này.

Lư Sâm nói: – Bệ hạ, lần này Trung Thân Vương nam chinh, từ Đô thành tổng cộng điều sáu vạn binh, vật tư cần thiết quá lớn. Các bộ phận đã toàn lực vận chuyển, tranh thủ không để các tướng sĩ tiền phương đói bụng. Mấy ngày nay vàng bạc, lương thực quyên được đều đã chất lên xe, sáng ngày mai sẽ khởi hành xuất phát đi về phương nam.

Hiếu Đế gật gật đầu nói: – Trung Thân Vương mang theo các tướng sĩ liều chết ở tiền tuyến chống đỡ địch, bất kể như thế nào cũng không thể bạc đãi tướng sĩ. Cho dù trẫm ăn không đủ no cũng quyết không thể để cho các tướng sĩ tiền phương đói bụng đánh giặc! Như vậy đi, chi tiêu trong nội cung từ ngày hôm nay lại giảm bớt một nửa, tiền và lương tiết kiệm được đều đưa đến tiền tuyến.

Lư Sâm chấn động nói: – Bệ hạ, không thể được. Hiện giờ chi tiêu trong nội cung đã không thể giảm hơn nữa rồi, hiện giờ bao gồm cả Bệ hạ Hoàng hậu, những người trong cung chỉ ăn hai bữa cơm một ngày, nếu giảm hơn nữa thì chỉ có thể ăn cháo hoa dưa muối mà thôi, nếu còn giảm xuống làm sao có thể khiến các thần tử yên lòng được? Bệ hạ yên tâm, hiện giờ trong quốc khố vốn vẫn còn đồ phải cống cho Liêu quốc, cũng đủ chống đỡ phí tổn của cuộc chiến. Cầu xin Bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chi phí trong nội cung bất kể như thế nào cũng không thể giảm được nữa.

Hiếu Đế suy nghĩ một lúc nói: – Cũng đúng, trẫm khổ cực chỉ là chuyện nhỏ, chỉ có điều Hoàng hậu từ khi đi theo trẫm tới nay, chưa từng có một

https://thuviensach.vn

ngày nào an ổn.

Lư Sâm thấy Hiếu Đế không kiên trì nữa, trong lòng an tâm hơn một chút nói: – Bệ hạ yên tâm, với tài của Trung Thân Vương, thời điểm bình định phía nam sắp đến, lão thần nghĩ không bao lâu sẽ có tin chiến thắng truyền tới.

Họ đang nói chuyện thì tiểu thái giám bên ngoài thở hổn hển chạy vào, vừa vào cửa quỳ phịch xuống đất, kích động nói không lưu loát: – Khởi… Khởi bẩm Bệ hạ… Phía nam…

Hiếu Đế bật dậy, Lư Sâm cũng đứng vụt lên, đi vài bước hỏi: – Phía nam làm sao?

Tiểu thái giám ngẩng đầu, vẻ mặt kích động hô: – Phía nam… Đại thắng!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 93+1: Phân Doanh (1)

Ngay khi gần bốn vạn quân do Trình Nghĩa Hậu dẫn đầu tới Ngọc Châu thì ba doanh binh mã của Kiến Hùng quân phía bắc cũng đang ngày đêm gấp rút hành quân. Lưu Lăng ra nghiêm lệnh cho Kiến Hùng quân, sau khi hắn tới Ứng Châu trong vòng năm ngày, nếu Kiến Hùng quân vẫn còn chưa tới sẽ trị theo quân pháp.

Khi Trình Nghĩa Hậu dẫn theo mười mấy viên tướng tiến vào đại doanh tham kiến Lưu Lăng, ba doanh binh mã của Kiến Hùng quân cũng đã vượt qua Ứng Châu, chỉ không đến một ngày nữa là có thể tới Ngọc Châu. Thám báo đi trước báo tin chỉ tiến vào đại doanh Ngọc Châu chậm hai canh giờ so với Trình Nghĩa Hậu.

Khi thấy các đạo nhân mã đã sắp đến đông đủ, sự tự tin trong lòng Lưu Lăng cũng đầy hơn một phần.

Lần này Trình Nghĩa Hậu suất lĩnh ba mươi sáu nghìn nhân mã, sau khi Kiến Hùng quân tới lại có thêm ba vạn nhân mã, hiện nay trong tay Lưu Lăng có bốn mươi bốn nghìn binh mã Phủ Viễn quân, gộp chung lại đã có mười một vạn đại quân. Tuy rằng so với mười lăm vạn nhân mã của Hậu Chu thì vẫn kém bốn vạn nhưng miễn cưỡng có thể chống đỡ được.

Đến buổi tối, ba vạn đại quân Kiến Hùng đến nơi, tạm thời đóng quân ở ngoài thành Ngọc Châu mười dặm. Thủ lĩnh ba doanh Kiến Hùng quân, còn có hai người Triệu Nhị, Hoa Tam Lang cùng nhau bước vào đại trướng của Lưu Lăng.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ có mười một doanh binh mã đến đông đủ, phiên hiệu các lộ quân mã hết sức hỗn loạn, vì để dễ dàng chỉ huy, Lưu Lăng thảo luận với các tướng lĩnh, chỉnh hợp lại nhân mã một chút.

Mười một vạn đại quân, phiên hiệu trước đây bỏ đi toàn bộ, gọi chung là Bình Nam quân.

Quân lực tổng hợp có mười một doanh, không bao gồm một ngàn Hắc Kỳ Lân thân vệ của Lưu Lăng.

Bình Nam quân đệ nhất doanh, Tiền Phong doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ là Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân.

Bình Nam quân đệ nhị doanh, Kiêu Kỵ doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ nguyên là tướng quân Phủ Viễn quân, Đỗ Nghĩa.

Bình Nam quân đệ tam doanh, Nhuệ Kiện doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ là Thống Lĩnh Cấm quân, Chiêu Tiên.

Bình Nam quân đệ tứ doanh, Mãnh Hổ doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ là phó Thống Lĩnh Cấm quân, Tôn Thắng.

Bình Nam quân đệ ngũ doanh, Thần Phong doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ là nguyên Thống Lĩnh đại doanh Kinh Kỳ, Trần Viễn Sơn.

Bình Nam quân đệ lục doanh, Chấn Uy doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ là tướng quân Hoa Linh.

Bình Nam quân đệ thất doanh, Tung Hoành doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ là tướng quân Triệu Nhị.

Bình Nam quân đệ bát doanh, Phi Ưng doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ nguyên là tướng quân Phủ Viễn quân, Mậu Nguyên.

https://thuviensach.vn

Bình Nam quân đệ cửu doanh, Hùng Sư doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu.

Bình Nam quân đệ thập doanh, Thông Vũ doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ Hổ Đình Hầu Lưu Mậu.

Bình Nam quân đệ thập nhất doanh, Hán Hùng doanh, binh mã mười ngàn, Chỉ Huy Sứ nguyên là tướng quân Kiến Hùng quân, La Tam Thủy.

Mặt khác Lưu Lăng còn đặc biệt đề bạt một số tướng lĩnh trẻ tuổi, trong đó có tiểu tướng Dương Nghiệp dưới trướng tướng quân Phủ Viễn Đỗ Nghĩa, được Lưu Lăng điều đến Hắc Kỳ Lân quân nhậm chức tham mưu quân sự. Thiên phu trưởng Phủ Viễn quân Phùng Phục Ba cũng được điều tới bên cạnh mình, mặc dù không nâng chức nhưng có thể tham mưu quân sự.

Mười một vạn đại quân ở Ngọc Châu, các doanh theo bố trí của Lưu Lăng mà hạ trại. Phòng thủ của Ngọc Châu gần như hoàn toàn bị phá hỏng, Lưu Lăng triệu tập nhân mã tu sửa thành trì, hạn lệnh trong thời gian mười ngày nhất định phải xây xong một tòa Ủng thành bên ngoài Ngọc Châu. Ba mươi xe bắn đá sẽ bố trí trên đầu thành Ủng thành, hơn nữa Lưu Lăng lệnh cho người chặt hạ cây cối, tận dụng thời gian chế tạo thêm mấy chục cái nữa.

Xe bắn đá sở dĩ có thể nhanh chóng đến chiến trường khiến Chu quân phải chịu thiệt hại khổng lồ, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Lưu Lăng thiết kế xe bắn đá có khác biệt so với nguyên bản, chính là xe ném đá này có cơ động được. Đế của xe được Lưu Lăng thiết kế dựa trên cấu tạo của xe ngựa, bộ phận đòn bẩy lớn phía trên sau khi tháo rời có thể chất lên xe vận chuyển đi cho nên tốc độ tăng lên rất nhiều.

Mặt khác, Lưu Lăng phái người tìm kiếm thợ thủ công suốt đêm chế tạo một loại lợi khí thủ thành, liên châu hỏa tiễn. Vật này dùng hỏa dược làm

https://thuviensach.vn

chất dẫn, có thể phát liên tiếp mấy trăm mũi tên, lực sát thương kinh người. Một khi được trang bị trên tường thành, sẽ gây ra sát thương cực lớn cho phía công thành. Tuy rằng thể tích khổng lồ nhưng có thể dùng xe ngựa chuyên chở cho nên cũng không phải vấn đề khó khăn lắm. Cho dù là dùng khi hai quân giao phong trên chiến trường cũng sẽ trở thành đại sát khí có thể xoay chuyển chiến cuộc.

Chu quân tập hợp lại, vẫn chưa phát động tấn công, điều này đối với quân Hán mà nói cũng là thời gian thở dốc khó có được, Lưu Lăng mệnh lệnh thợ rèn trong thành khai thêm lò, suốt đêm không ngủ không dừng chế tạo mũi tên. Đại chiến sắp tới, số lượng mũi tên lông vũ cần sử dụng đạt tới mức kinh người. Tuy rằng lần này quân Hán xuôi nam, Bộ Binh đã vét gần như sạch sẽ khí giới tồn kho nhưng vẫn còn không đủ.

Đồng thời, Ứng Châu, Tiêu Châu cũng đang không ngừng chế tạo gấp mũi tên, đợt vật tư hậu bị đầu tiên được Thái Nguyên Phủ gửi tới cũng đã đi được nửa đường. Trước mắt, tình thế đang tiến triển theo hướng tốt. Bắc Hán đã dốc toàn lực đánh trận này, tuy rằng lấy trứng chọi đá nhưng vẫn chưa đến mức nguy ngập. Mười một vạn đại quân tập kết, vật tư cần thiết cực lớn, quan viên trong triều đình cũng công việc lu bù cả lên, đạo lý môi hở răng lạnh ai cũng hiểu được cho nên mặc dù là người lười biếng đến mấy cũng không dám bàng quang đứng nhìn.

Tin tức của Ảnh Vệ từ Thái Nguyên Phủ đưa tới cho biết, quan viên trong triều đình hiện tại vẫn chưa có người nào bỏ mặc nhiệm vụ. Cái chết của Bộ Hình Thượng Thư Tư Mã Luật vẫn đang được điều tra, Bát Môn Tuần Sát Ti và Bộ Hình Thái Nguyên Phủ đều đang rất bận rộn, Hiếu Đế hạ nghiêm chỉ, nhất định tróc nã hung thủ đem về quy án.

Nhưng hung thủ giết Tư Mã Luật dường như đã biến mất khỏi nhân gian, không có chút tin tức gì.

https://thuviensach.vn

Khi mật thư được Ảnh Vệ ở Thái Nguyên đưa tới, đồng thời một tin tức cực kỳ cơ mật khác cũng được Ảnh Vệ truyền đến thông qua con đường chỉ có Lưu Lăng mới nắm giữ. Tin tình báo này hết sức quan trọng, con đường truyền tin cũng cực kỳ trọng yếu, cho nên mặc dù là tướng lĩnh thân tín dưới trướng Lưu Lăng cũng không được biết. Triệu Đại từ một nơi bí mật gần đó trấn thủ, chỉ huy mấy trăm Ảnh Vệ ẩn nấp trong bóng tối tìm kiếm tất cả tin tức về quân Chu.

Xét theo tình huống hiện nay, quân Hán chưa phải hoàn toàn rơi vào hoàn cảnh xấu. Theo quân tình báo báo về, quân Chu không có dấu hiệu tăng binh. Tin này đối với quân Hán là một tin vô cùng có lợi, lấy mười một vạn nhân mã đối kháng mười lăm vạn người Chu, chỉ cần chỉ huy thích đáng, quân sĩ phục vụ quên mình, thủ vững Ngọc Châu giằng co với quân Chu, quân Chu cũng sẽ không tìm ra được cơ hội nào.

Hơn nữa nếu là quyết chiến nhân mã hai bên chém giết lẫn nhau, mười một vạn đối mười lăm vạn, cho dù quân Chu có thủ thắng cũng tất bị tổn thất cực lớn, có thể còn lại bao nhiêu nhân mã rất khó đoán trước được. Cuộc chiến này kỳ thật trên ý nghĩa mục đích lớn nhất là để Chu Thế Tông Sài Vinh lập uy, ổn định đế vị.

Cho nên, bất kể Lưu Lăng hay Sài Vinh đều phải tranh thủ trận tiếp theo giành thắng lợi. Sài Vinh nhất định phải xoay chuyển bại cục ở Ngọc Châu, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, đánh bại Bình Nam quân của Lưu Lăng, cho dù không thể thâu tóm Bắc Hán nhưng cũng có tác dụng củng cố đế vị. Còn Lưu Lăng thì nhất định không thể bại, bại tức là chết.

Tướng lĩnh dưới quyền đều ở trong đại trướng, Lưu Lăng ngồi trên soái vị, quét mắt nhìn mọi người một lượt. Phía sau hắn, huynh đệ Nhếp thị vẫn dùng khăn đen che mặt, đầu đội mũ quan lục phẩm, mặc áo bào gấm màu trắng đứng hai bên. Dựa theo cấp bậc, phẩm cấp, các tướng lĩnh theo thứ tự phân hai hàng ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo Lưu Lăng, theo thứ tự là Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân, Hổ Đình Hầu Lưu Mậu, Tam Giang Hầu Trình Nghĩa Hậu, ở dưới theo thứ tự là Chỉ Huy Sứ các doanh. Ở phía dưới cùng dự thính chính là những người vốn chưa đủ kinh nghiệm lịch duyệt để tham gia lần hội nghị này gồm có Đô Ngu Hầu Dương Nghiệp, Thiên Phu Trưởng Phùng Phục Ba, còn có một người bị Lưu Lăng mang đi theo, chịu không ít khổ cực, thấy cảnh giết người nôn thốc nôn tháo, Thị Lang Bộ Hình Bùi Hạo.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 93+2: Phân Doanh (2)

Trên lý thuyết Thị Lang Bộ Hình Bùi Hạo người này tuy rằng cấp quan tam phẩm, cũng coi như là quan to trong triều đình, chỉ có điều so với các lão gia trong đại trướng này thật sự kém không ít. Thời kỳ Ngũ Đại thiên hạ hỗn loạn, trọng võ khinh văn, chức quan cấp độ phẩm chất võ tướng cao hơn quan văn rất nhiều.

Một Thiên Phu Trưởng đã là tứ phẩm, Thiên Tướng là tam phẩm. Trong đại trướng cấp bậc thấp hơn Bùi Hạo chỉ có Thiên Phu Trưởng Phùng Phục Ba, thêm cả Đô Ngu Hầu Dương Nghiệp. Bùi Hạo là chính tam phẩm, Chỉ Huy Sứ các doanh đều là chính nhị phẩm, Đô Ngu Hầu dưới trướng Đỗ Nghĩa chỉ thấp hơn Bùi Hạo một chút, là tòng tam phẩm. Mười một viên Chỉ Huy Sứ trong đại trướng chính là mười một vị chính nhị phẩm của triều đình.

Thời Ngũ Đại, cấp bậc phân chia có chút hỗn loạn, nếu là ở thời Minh Thanh chính nhị phẩm đã là chức quan cao đẳng rồi. Những Đại Tướng nơi biên cương của Thanh triều như Lưỡng Quảng Tổng Đốc, Lưỡng Giang Tổng Đốc một phương thế lực đều là chính nhị phẩm. Ngoại trừ Trực Lệ Tổng Đốc và Hoàng Đế gia phong ra thì trên cơ bản các Đại Tướng nơi biên cương đều là nhị phẩm.

Quyền lợi của bọn họ lớn hơn rất nhiều so với các Chỉ Huy Sứ trong đại trướng này, một tay kiêm đủ mọi quyền hành từ chính trị, kinh tế, quân sự của một tỉnh thậm chí là hai tỉnh, nếu gọi bọn họ là “Thổ Hoàng Đế” cũng không quá đáng.

https://thuviensach.vn

Mà hiện trong đại trướng này, Chỉ Huy Sứ ngày bình thường nhiều nhất chỉ là giữ gìn sự an nguy của một châu, tuy rằng nắm quân quyền nhưng cũng không phải có thể chân chính một tay che trời. Trừ phi làm đến chức vị như An Hằng, Chỉ Huy Sứ bảy doanh binh mã Phủ Viễn quân, hoặc Hà Khôn, Chỉ Huy Sứ chín doanh binh mã Kiến Hùng quân thì mới được xem như thật sự độc bá một phương.

So với An Hằng thì Hà Khôn là người thông minh hơn, Lưu Lăng phái Triệu Nhị, Hoa Tam Lang đến Kiến Hùng quân điều binh, Hà Khôn chẳng những không ngăn trở chút nào mà còn tự mình chọn lựa quân tinh nhuệ, bố trí khí giới, mang đủ lương thảo, xử lý cẩn thận, tận tâm tận lực. Y làm như vậy hết sức thông minh, thứ nhất chứng tỏ lòng trung với Bắc Hán, thứ hai có thể lưu lại ấn tượng tốt cho Trung Thân Vương Lưu Lăng, một công đôi việc.

An Hằng thì ngu xuẩn, không có chí khí lại đa nghi thành tính, hành sự do dự chần chần chừ chừ không quả quyết, khó thành đại sự.

Sau khi các tướng ngồi xuống, Lưu Lăng hắng giọng một cái nói: – Hiện giờ ba lộ đại quân đã tề tụ, tinh binh lương thực đã đủ, đuổi man di, thu phục Đàn Châu tất cả đều phải dựa vào các vị tướng quân.

Tất cả mọi người ôm quyền nói: – Tùy Vương gia như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Lưu Lăng gật gật đầu nói: – Hiện tại Chu Thế Tông Hoàng Đế Sài Vinh tự mình lãnh binh đang tập kết bại binh ở Đàn Châu. Căn cứ thám tử báo lại, bại binh quân Chu ở Ngọc Châu đều đã được thu nạp về Đàn Châu, không dưới mười lăm vạn. Trận Ngọc Châu tuy quân Chu thua to nhưng vẫn không tổn thương nguyên khí, bổn vương tin rằng Chu Thế Tông Sài Vinh cũng quyết sẽ không tình nguyện lui binh. Hiện nay quân Chu chiếm cứ Đàn Châu nghỉ ngơi dưỡng sức, ít ngày nữa có lẽ sẽ có một trận ác chiến.

https://thuviensach.vn

Hắn đứng lên nói: – Ngọc Châu tuy nhỏ nhưng cũng là yết hầu thông hướng bắc nam của Đại Hán ta. Toàn bộ dựa vào Đỗ Nghĩa tướng quân thề sống chết thủ hộ mới có thể bảo tồn được. Bổn vương thay Bệ hạ tạ ơn tướng quân.

Nói xong, Lưu Lăng cúi đầu bái Đỗ Nghĩa một cái.

Đỗ Nghĩa cuống quít rời ghế đỡ Lưu Lăng nói: – Vương gia ngàn lần không được làm thế, đây không phải muốn mạng mạt tướng sao. Thân là thần tử, lãnh binh thủ hộ một phương bảo vệ Ngọc Châu không mất chính là bổn phận của mạt tướng.

Lưu Lăng nói: – Mặc dù như thế, nhưng sự trung dũng của tướng quân vẫn làm cho người ta khâm phục.

Hắn ngồi trở lại ghế nói:

– Bổn vương lần này xuôi nam, chưởng quản quân mã lục châu, trọng trách nặng nề. Đỗ Nghĩa tướng quân lâm nguy không sợ, ra sức bảo vệ Ngọc Châu hơn mười ngày, lập cho Đại Hán ta một công lao hiển hách. Bổn vương đã tấu xin Bệ hạ luận công ban thưởng, tướng quân Đỗ Nghĩa công lao rực rỡ, gia phong thế tập Quốc Uy Hầu. Tướng quân Chiêu Tiên, tướng quân Tôn Thắng cũng có công lao không thể bỏ qua, gia phong thế tập Trấn Nam Bá, thế tập Trung Dũng Bá, ý chỉ sẽ tới sau.

Ba người đứng dậy rời ghế quỵ xuống đất nói: – Tạ Bệ hạ long ân, tạ ơn Trung Thân Vương cất nhắc.

Tước vị khác nhau, đại biểu cho sự tín nhiệm của hoàng gia. Có được tước vị đại biểu cho việc có được đất phong riêng của mình. Trong đất phong của mình lời của ngươi tương đương với thánh chỉ. Triều Đường chia tước vị ra làm Thân Vương, Tự Vương, Quận Vương, Quốc Công, Quận Công, Quận Hầu, Huyện Công, Huyện Hầu, Huyện Bá, Huyện Tử, Huyện Nam, trên cơ bản vẫn tiếp tục sử dụng cho đến đời sau. Thời Ngũ

https://thuviensach.vn

Đại các quốc gia cơ bản đều tiếp tục sử dụng Đường chế, đến triều Tống mới hơi có chút sửa chữa. Tước vị, lại chia làm hai loại thế tập và bất thế tập. Thế tập ý tứ chính là con cháu đời sau chỉ cần không phạm tội gì lớn, trên lý thuyết có thể truyền tước vị cho con cả hoặc người thừa kế được chỉ định.

Bất thế tập là tước vị chung thân, nói cách khác kẻ có tước vị lúc sinh thời được hưởng thụ tất cả ưu đãi mà tước vị mang đến, nhưng sau khi y chết đi, tước vị cũng sẽ không còn nữa, không được truyền cho hậu nhân.

Thế tập ở triều Đường đã có xuất hiện một số. Tới triều Tống càng ít hơn, đại bộ phận tước vị đều là chung thân.

Tới triều Minh, tước vị phong thưởng có thay đổi rất lớn, con cả của Hoàng Đế được lập làm Thái Tử, các Hoàng tử khác sau khi đầy mười tuổi có thể được lập làm Thân Vương, có đất phong của riêng mình, có thể được lập quốc, hai mươi tuổi có thể chủ quản công việc phiên quốc của mình. Dưới là Quận Vương, con cả của Quận Vương là Chấn Quốc tướng quân, con thứ là Phụ Quốc tướng quân. Phụ Quốc tướng quân con cả kế thừa tước vị, con thứ xưng là Phụng Quốc tướng quân. Ở triều Minh chỉ có Công, Hầu, Bá tam đẳng, hủy bỏ danh hiệu Tử Tước và Nam Tước. Công Hầu Bá vào triều có thể gia nhập Ngũ phủ tổng lục quân, ra ngoài có thể lĩnh ấn tướng quân làm Đại Soái, địa vị cực cao.

Thời Ngũ Đại bởi vì loạn thế, Bắc Hán quốc lại nhỏ yếu, diện tích quốc thổ chỉ có mười hai châu, chính là khu vực trung bộ và bắc bộ của địa khu Sơn Tây ngày nay. Địa vực nhỏ như vậy làm gì có nhiều đất phong mà phân cho Vương, Công, Hầu, Bá. Cho nên đất phong là phần lợi ích lớn nhất của tước vị, ở Bắc Hán cơ bản đã bị phế bỏ.

Ngay cả Trung Thân Vương Lưu Lăng còn không có đất phong, người khác còn dám yêu cầu xa vời cái gì?

https://thuviensach.vn

Ba người cảm tạ ân huệ xong trở lại chỗ cũ ngồi. Lưu Lăng phân phó nói: – Hiện giờ mười một vạn đại quân tụ tập ở Ngọc Châu sẽ phân ra hai lộ binh mã đóng tại hướng đông nam và tây nam quanh Ngọc Châu tạo thành hình tam giác tương trợ lẫn nhau.

– Tam Giang Hầu.

Lưu Lăng hô.

Trình Nghĩa Hậu đứng lên ôm quyền nói: – Có mạt tướng.

Lưu Lăng nói: – Tam Giang Hầu làm Chủ soái đại doanh đông nam, lĩnh Hùng Sư doanh, Nhuệ Kiện doanh, Mãnh Hổ doanh cắm trại bố phòng phía đông nam cách Ngọc Châu hai mươi dặm, không thể lơ là.

Trình Nghĩa Hậu và Nhuệ Kiện doanh Chỉ Huy Sứ Chiêu Tiên, Mãnh Hổ doanh Chỉ Huy Sứ Tôn Thắng đồng thời quỳ xuống: – Mạt tướng cẩn tuân hiệu lệnh!

Lưu Lăng lại nói: – Trung Nghĩa Hầu

Vương Bán Cân đứng lên nói: – Có mạt tướng.

– Trung Nghĩa Hầu lĩnh Tiền Phong doanh, Hán Hùng doanh, Phi Ưng doanh lập trại hướng tây nam Ngọc Châu bố trí phòng ngự, không thể lơ là.

Vương Bán Cân và Phi Ưng doanh Chỉ Huy Sứ Mậu Nguyên, Hán Hùng doanh Chỉ Huy Sứ La Tam Thủy ba người quỳ xuống lĩnh mệnh.

Lưu Lăng nói tiếp: – Hổ Đình Hầu Lưu Mậu, Chấn Uy doanh Chỉ Huy Sứ Hoa Linh, Tung Hoành doanh Chỉ Huy Sứ Triệu Nhị, Thần Phong doanh Chỉ Huy Sứ Trần Viễn Sơn theo bổn Vương đóng tại Ngọc Châu. Tất cả nghỉ ngơi và chỉnh đốn mười ngày sau khi vật tư quân bị từ Thái

https://thuviensach.vn

Nguyên Phủ và Ứng Châu, Tiêu Châu đưa đến lập tức nhổ trại xuôi nam, thu phục Đàn Châu!

Các tướng cùng nhau ôm quyền nói:

– Mạt tướng tuân lệnh!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Tai Bay Vạ Gió

Không biết Chu Thế Tông Sài Vinh suy nghĩ cái gì, tập kết mười lăm vạn đại quân ở Đàn Châu, ngày ngày chỉ thao luyện quân mã, xem ra cũng không có ý định xuất binh đánh Ngọc Châu. Dường như y rất thoả mãn với việc chiếm được một Đàn Châu nho nhỏ của Bắc Hán vậy, bắc phạt, giống như trở thành một câu khẩu hiệu mà không có ý nghĩa thực tiễn.

Lưu Lăng biết Sài Vinh người này thấm nhuần binh pháp, văn thao võ lược, chính là một vị vua tài trí mưu lược kiệt xuất. Mười lăm vạn đại quân bắc phạt, vật tư cần thiết tiêu tốn cực lớn, tuyệt đối sẽ không quanh năm suốt tháng đóng quân một chỗ. Tuy nhiên lại nói thực lực của một nước nhỏ như Bắc Hán chỉ sợ càng không kiên trì nổi.

Cho nên Lưu Lăng kết luận, Sài Vinh đang dùng biện pháp này bức bách Lưu Lăng động thủ trước. Chỉ cần mười một vạn đại quân Bắc Hán tập kết ở Ngọc Châu thiếu lương thảo, quân Hán sẽ không kiên trì nổi tất sẽ nóng lòng phát động tấn công, cố gắng sớm ngày chấm dứt cuộc chiến tranh này. Mà lúc đó quân Chu lấy nhàn chống mỏi, yên lặng theo dõi kỳ biến, tìm kiếm sơ hở của quân Hán mà đánh sẽ có phần thắng rất lớn. Mặc dù quân Chu chỉ thủ vững Đàn Châu không ra, quân Hán không có lương thảo lại không chủ động xuất kích, tất nhiên sẽ phải điều đại bộ phận quân đội trở về.

Tới lúc đó, quân Chu chỉ cần một tiếng trống làm tinh thần hăng hái lấy Ngọc Châu, rồi xua binh vây luôn Ứng Châu, nửa giang sơn phía nam của Bắc Hán coi như đã rơi vào túi Hậu Chu.

https://thuviensach.vn

Cho nên, Sài Vinh nhận định Lưu Lăng phải nóng vội hơn y, càng muốn sớm chấm dứt chiến tranh hơn y.

Đối với sự tính toán của Sài Vinh, Lưu Lăng biết rõ như thế nhưng cũng chỉ có thể ra tay trước mà thôi. Đây là một chuyện bất đắc dĩ, hiện tại hy vọng lớn nhất được ký thác vào việc đi sứ Tây Hạ của Chu Diên Công có thể cho một kết quả tốt. Chỉ cần binh lực Tây Hạ tập trung ở biên cảnh Hậu Chu, quân tâm Sài Vinh tất đại loạn.

Vì phòng ngừa quân Chu có mưu đồ gì khác, Lưu Lăng lệnh cho thám báo gia tăng gấp đôi phạm vi điều tra. Nhưng liên tục hai ngày cũng không thấy quân Chu có động tĩnh gì.

Một đội gồm mười thám báo từ trong doanh cưỡi ngựa lao ra, mục tiêu của bọn họ là đi tới phụ cận Đàn Châu thám thính động tĩnh quân Chu. Nhiệm vụ lần này hết sức nguy hiểm, nếu bị quân Chu phát hiện thì đội ngũ này có còn ai trở về nữa hay không là chuyện khó đoán trước được.

Đầu lĩnh thám báo là một lão kỵ binh của Phủ Viễn quân, sinh tử của toàn bộ đội thám báo này nằm trong tay y, quyết định bởi việc kinh nghiệm của y có đủ để ứng đối với những nguy hiểm không lường trước được hay không.

Người này là Thập Trưởng gọi là Lý Đại Bằng, năm nay bốn mươi tuổi.

Sau khi rời khỏi đại doanh vẫn đi hướng tây nam, xuyên qua một cánh rừng là một vùng đất hoang vắng rộng lớn giữa Ngọc Châu và Đàn Châu. Lý Đại Bằng dáng người khôi ngô, mặt râu quai nón, tướng mạo có vài phần giống mãnh tướng Trương Phi thời tam quốc. Chỉ có điều bản lãnh thật của y so với Trương Phi thì kém xa vạn dặm.

Đội ngũ thám báo đều là khinh kỵ binh, vì để đề cao tốc độ cho nên chỉ mặc giáp nhẹ, trang bị vũ khí cũng không phải là trường thương của trọng kỵ binh mà là mã đao gọn nhẹ sắc bén. Để đề cao tốc độ, sức chiến đấu

https://thuviensach.vn

đồng thời cũng bị giảm xuống không ít. Tuy nhiên nhiệm vụ của thám báo là trinh sát tình báo, một khi gặp địch thì xoay người bỏ chạy, so sánh giữa sức chiến đấu và sự cơ động, cái sau hiển nhiên quan trọng hơn nhiều.

Vào trong cánh rừng, cây cối sum xuê, tốc độ không thể tăng lên được, chỉ có ra khỏi cánh rừng mới có thể thúc ngựa chạy như bay. Mặt bên kia của cánh rừng chính là đại doanh Tây Nam do Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân Thống soái, có ba vạn quân trú đóng.

Lý Đại Bằng dẫn đầu phía trước, nhìn thấy sắp ra khỏi cánh rừng, khu vực thao luyện của đại doanh Tây Nam đã dần dần hiện rõ. Lúc này trời còn sớm, binh lính sau khi tập thể dục buổi sáng xong sẽ ăn điểm tâm, cho nên trong đại doanh không ít nơi có khói bếp bay lên, đúng là lính đầu bếp đang nấu cơm trong nồi chôn dưới đất.

Khi vừa tới bìa rừng, Lý Đại Bằng bỗng ra thủ hiệu, khinh kỵ binh sau lưng y lập tức giảm tốc độ, dựa theo thủ hiệu của Lý Đại Bằng, đội ngũ tán binh tản ra. Lý Đại Bằng đưa tay chỉ về một nơi ở phía trước, lập tức ra hiệu, mang lấy khinh kỵ binh thủ hạ bao vây.

Bìa rừng phía trước có hai bóng đen cũng phát hiện ra kỵ binh, hai người kia dường như hết sức kích động, thấy kỵ binh liền xoay người bỏ chạy.

Lý Đại Bằng lập tức nhận định hai người kia là gian tế quân Chu phái tới, y hét lớn một tiếng ra lệnh cho kỵ binh tách ra đánh tới. Hai người kia chạy trốn không nhanh, y phục trên người rộng thùng thình không hợp với cơ thể, rất nhanh đã bị kỵ binh bao vây.

Hai người dáng vóc thấp bé, trên mặt tra trét rất nhiều rơm rạ bùn đất, lúc chạy trốn mồ hôi chảy ra khiến cho trên mặt lốm đốm hiện lên từng vùng da trắng, có vẻ hết sức chật vật kinh hoảng. Thấy không thể thoát khỏi kỵ binh bao vây, một người trong đó liền lấy thân mình che chắn cho người

https://thuviensach.vn

còn lại có vẻ nhỏ bé hơn, hai người dựa lưng vào một cây đại thụ, ánh mắt kinh hoảng nhìn đội kỵ binh.

Lý Đại Bằng vừa thấy hai người thì vui mừng, quân Chu sao lại phái hai đứa choai choai như vậy đến trinh sát tình hình quân địch?

Hai người kia rõ ràng còn nhỏ, quân phục quân Chu trên người lỏng lẻo, bì giáp cong vẹo, dường như có thể rơi ra bất cứ lúc nào, trong tay cũng không có vũ khí, tóc như cỏ dại, không giống binh lính, mà có vẻ giống nạn dân hơn. Chỉ có điều quân phục quân Chu trên người hai người kia chắc chắn là đồ thật.

Lý Đại Bằng vung tay lên, bọn kỵ binh vây quanh thành vòng tròn, bao vây hai tiểu binh quân Chu.

– Dưới tay Sài Vinh không còn binh lính hay sao? Sao lại phái hai nhóc con như các ngươi đến trinh sát. Ta chết cười mất, ha ha!

Lý Đại Bằng chỉ một ngón tay vào hai tiểu binh quân Chu kia nói: – Người đâu, bắt về đại doanh thẩm vấn!

Chu binh chắn phía trước bối rối xua tay giải thích: – Chúng ta không phải quân Chu, chúng ta là dân chúng từ thành Ngọc Châu trốn ra. Mấy vị đại nhân, các vị buông tha cho chúng ta đi.

Tiểu binh quân Chu này cao chưa tới bả vai Lý Đại Bằng, dáng người nhỏ gầy, hai tay vòng về phía sau gắt gao che chở cho người ở sau lưng. Lý Đại Bằng thấy bộ dạng của nó rõ ràng là một đứa nhỏ chưa lớn, thậm chí giọng vẫn chưa vỡ, vẫn mềm mại như nữ giới.

Y vuốt bộ râu quai nón của chính mình, cười ha hả nói: – Xem ra sau trận Ngọc Châu, Hoàng Đế vô dụng Sài Vinh của các ngươi đã bị Vương gia của chúng ta đánh cho si ngốc, không ngờ lại phái hai đứa nhỏ chưa trưởng thành làm thám báo, quả thực làm người ta cười rụng hàm.

https://thuviensach.vn

Tiểu binh quân Chu ẩn nấp đằng sau dáng người nhỏ gầy, mới đến ngực Lý Đại Bằng, từ phía sau ló đầu ra có vẻ rất ủy khuất nói: – Chúng ta thật sự không phải là mật thám quân Chu, chúng ta đến đây tìm người.

Lý Đại Bằng nói:

– Ông đây không quản ngươi tìm người hay là tìm hiểu quân tình, hiện tại bắt các ngươi rồi về giao cho Thiên Phu Trưởng đại nhân, dưới đòn roi của đại nhân, ta không tin các ngươi có thể nói dối. Hai tên lính quèn như các ngươi có đánh chết cũng không ai đau lòng. Người đâu, trói lại!

Hắn gào to một tiếng, lập tức có bốn kỵ binh từ trên lưng ngựa nhảy xuống, cầm mã đao, dây thừng trong tay, bước từng bước một bức tới.

Hai tiểu binh quân Chu chỉ lo cầu xin, thân mình co rút lại, lại bởi vì dựa lưng vào đại thụ nên rốt cuộc không còn đường để chạy trốn. Một khinh kỵ binh quân Hán dữ tợn cười một tiếng, tung một cước về phía tiểu binh quân Chu phía trước. Một cước này gã đã dốc hết sức, nếu bị đá trúng không chết cũng gãy xương.

Quân Hán phía sau đã cầm dây thừng, chỉ chờ tiểu binh quân Chu ngã xuống đất sẽ lao lên trói gô lại. Ai ngờ tiểu binh quân Chu kia tuy rằng còn nhỏ nhưng thân thủ lại khá tốt. Thấy cầu xin không được, chạy cũng không chạy được, lại thấy kỵ binh quân Hán tung một cước, nếu bị đá trúng khó tránh khỏi gãy xương đứt gân.

Nhìn một cước kia lao tới trước ngực, tiểu binh quân Chu trên mặt hiện lên vẻ giận dữ. Thân thể nó lách qua một bên, lấy tay bắt lấy cổ chân của Hán kỵ binh kia, thân mình vặn chuyển, tiếng răng rắc vang lên, cổ chân Hán kỵ binh đã bị vặn gãy, ga kêu rên một tiếng ngã vật xuống. Khi thân thể gã còn chưa chạm xuống đất, tiểu binh quân Chu kia thuận thế tung một cùi trỏ đánh thẳng vào mặt gã. Lập tức, Hán kỵ binh lỗ mũi phun máu, khóe miệng cũng bị đánh nứt ra.

https://thuviensach.vn

Quân Hán không ngờ tiểu binh quân Chu có thân thủ mạnh mẽ như vậy, vừa ra tay đã quật ngã một đồng đội của họ. Bọn họ giận dữ, nhảy xuống chiến mã rút mã đao ép tới.

Một Hán binh nổi giận gầm lên một tiếng, một đao chém xuống trán của tiểu binh quân Chu kia. Tiểu binh không lùi mà tiến tới, thân thể tiến vào vùng ngực bụng của Hán binh kia, tung một quyền móc thẳng lên hàm của gã khiến cho gã choáng váng loạng choạng lui ra ngoài. Tiểu binh quân Chu đuổi theo, tung một cước vào ngực Hán binh, quá đau đớn, Hán binh đổ rạp xuống mặt đất.

Chỉ có điều tiểu binh khí lực hữu hạn, tuy rằng đánh bại được tên quân Hán kia nhưng không gây được thương tích trầm trọng. Ngược lại, vì dùng sức quá mạnh đánh vào cằm Hán binh nên cổ tay bị chấn thương, đau đến chau mày, nước mắt suýt chút nữa lại trào ra.

Lý Đại Bằng giận dữ mắng: – Đều là đồ rác rưởi, ngay cả hai nhóc con cũng không bắt không được, nếu truyền ra ngoài còn không xấu hổ chết ư!

Y nhảy từ lưng ngựa xuống, rút ra mã đao lao thẳng tới, dù cách rất xa, Lý Đại Bằng vẫn lăng không vung một đao đánh xuống!

Tiểu binh quân Chu thuận thế nhặt lên mã đao của Hán binh đầu tiên bị nó đánh gục, hai tay nắm chặt, nghênh đón một đao của Lý Đại Bằng. Một tiếng ông ông vang lên, khí lực tiểu binh quân Chu thật sự quá nhỏ, sao có thể đỡ được một đao hung mãnh của Lý Đại Bằng, chân run rẩy, hai tay đau nhức, đao cũng rớt ra, thân mình lui về sau vài bước.

Lý Đại Bằng một chiêu đắc thủ liền cảm thấy tự tin hơn vào bản lãnh của mình vài phần. Cổ tay y đảo quanh, nhằm hướng đầu lâu của tiểu binh quân Chu. Tiểu binh quá hoảng sợ, không kịp trốn tránh, chỉ có thể cúi đầu xuống, thanh đao chém vào mũ của nó, hất bay xuống đất.

https://thuviensach.vn

Tiểu binh quân Chu vừa ngã xuống đất, mũ trên đầu bị rơi ra để lộ một mái tóc đen dài như thác nước, còn có mấy sợi tóc bị mũi đao chém đứt đang phiêu đãng giữa không trung.

Lý Đại Bằng sửng sốt, lập tức cười gằn nói: – Rõ ràng còn là một đứa con gái, quân Chu thật sự không còn người để dùng rồi!

Y bước nhanh về phía trước muốn vung đao giết người, tiểu binh quân Chu dáng người nhỏ gầy hơn ở sau lưng bị hù tái mặt, thả người nhào ra che chắn phía trước người còn lại. Động tác của nó quá lớn khiến cho cái mũ vốn quá rộng trên đầu rơi ra, nhìn kỹ thì không ngờ cũng là một người con gái!

Lý Đại Bằng cười ha hả nói: – Hóa ra là một đôi nữ nhân, làm quỷ dưới đao của lão tử cũng đừng oán lão đây không biết thương hương tiếc ngọc!

Cô gái nhỏ tuổi hơn vừa dùng sức đẩy người ở phía sau vừa vội vàng nói: – Tiểu thư, cô chạy mau! Chúng ta không thể cùng chết không minh bạch ở chỗ này!

Người được gọi là tiểu thư đúng là Lư Ngọc Châu, ỷ vào từ nhỏ có luyện qua công phu, dưới sự kinh hoảng miễn cưỡng đối phó được hai Hán binh, nhưng Lý Đại Bằng khí lực quá lớn, một thiên kim tiểu thư yếu ớt chưa bao giờ động thủ như nàng sao có thể đỡ nổi?

Thấy Hán kỵ binh hung ác kia sắp chém xuống, Lư Ngọc Châu nghiêng người đè lên nửa thân thể Huân Nhi, chỉ trông một đao kia giết mình nhưng không liên lụy tới tính mạng của Huân Nhi.

Nhưng lúc này, một Hán binh kéo Lý Đại Bằng lại, đôi mắt không ngừng đánh giá Lư Ngọc Châu và Huân Nhi. Y cười dâm nói với Lý Đại Bằng: – Thập Trưởng đại nhân khoan đã!

Lý Đại Bằng cả giận nói: – Ngươi kéo ta làm gì!

https://thuviensach.vn

Hán binh kia cười ha hả nói: – Thập Trưởng đại nhân, từ khi chúng ta nhập ngũ đến nay đã bao lâu không hưởng thụ mùi vị nữ nhân? Hiện giờ trước mặt bày ra hai tiểu mỹ nhân, đây đúng là lễ vật ông trời ban cho chúng ta. Nếu không nếm thử mùi vị của hai nàng mà đã giết chết, Thập Trưởng đại nhân không thấy đáng tiếc sao?

Lý Đại Bằng bị gã làm cho sửng sốt, lập tức nhìn kỹ Lư Ngọc Châu và Huân Nhi. Chỉ thấy hai người kia tuy rằng dùng tro rơm rạ che mặt, nhưng vẫn khó có thể che giấu dung mạo xinh đẹp của hai người. Lại nhìn dáng người của hai người, đứa lớn thì thướt tha quyến rũ, thắt lưng nhỏ mông mập, bộ ngực no đủ, chính là cực phẩm nhân gian. Đứa nhỏ tuy rằng thân thể còn chưa nảy nở nhưng đã chắc chắn mười phần là một mỹ nhân, hai mỹ nhân như thế mà giết đi thì đúng là tiếc nuối.

Y cười ha hả nói: – Coi như ngươi thông minh!

Liếc mắt nhìn chung quanh một cái, y liền phân phó: – Lưu lại hai người trông chừng, những người khác đem hai đứa này kéo vào trong rừng! Đứa lớn để ta, đứa nhỏ các ngươi chia nhau!

Bọn chúng cười to, giương nanh múa vuốt đánh tới.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Khâm Sai Đến

Lưu Lăng đang cùng Trần Viễn Sơn, Trịnh Húc, Dương Nghiệp và một vài người nữa nghị sự trong đại trướng, thương thảo việc xuất binh thu phục Đàn Châu. Dương Nghiệp đang phát biểu cái nhìn của mình, y tuy rằng tuổi trẻ nhưng nhìn vấn đề rất sâu sắc, rất độc đáo, mọi người nghe xong không ngừng gật đầu, mà ngay cả Lưu Lăng cũng càng ngày càng cảm thấy Dương Nghiệp này đúng là nhân tài hiếm có.

Dương Nghiệp nói: – Từ tin tức ngày hôm qua thám báo trinh sát có được, hiện đại doanh quân Chu ở Đàn Châu bố trí thành một hình trăng lưỡi liềm. Có thể nói đây là sự vận dụng trận pháp trường xà để xây dựng cơ sở, loại trận hình này có rất nhiều hạn chế, không ít khiếm khuyết, nhưng để nhắm vào quân Đại Hán hiện nay lại là trận hình tốt nhất.

– Mặc kệ Đại Hán ta công kích từ bất kỳ một phương hướng nào đi nữa, trận doanh quân Chu quá dài như vậy sẽ rất khó phá hủy hoàn toàn đại doanh địch. Mà quân Chu tách kỵ binh ra đóng riêng, một khi quân ta tiến công rất dễ bị kỵ binh tinh nhuệ quân Chu chặn hậu. Còn nếu phân tán ra tấn công thì binh lực của Đại Hán lại không đủ.

Lưu Lăng gật gật đầu nói: – Dương Nghiệp nói có lý, các ngươi thấy sao?

Trần Viễn Sơn nói: – Dương Đô Ngu Hầu nói không sai, hiện nay quân Chu rõ ràng thủ vững không ra, đang muốn tiêu hao lương thảo cùng chúng ta. Đợi khi lương thảo quân ta không còn đủ nữa, quân tâm tất loạn, quân Chu lúc đó mới thừa cơ phất lên, chiêu này tuy rằng hao phí thời gian nhưng rất ổn thỏa.

https://thuviensach.vn

Chức quan thấp nhất, vị trí kém nhất, Phùng Phục Ba vài lần muốn nói lại thôi, Lưu Lăng thấy y há mồm vài lần nhưng cuối cùng không nói gì, vì thế cười nói: – Phùng Thiên Tổng có chuyện cứ nói đừng ngại.

Phùng Phục Ba cười cười xấu hổ nói: – Tạ Vương gia nâng đỡ.

Gã cung kính thi lễ, sau đó ôm quyền hướng các vị tướng quân nói: – Mạt tướng nghĩ rằng diệu kế lần trước dụ bốn vạn đại quân Tôn Huyền Đạo, dùng bảy ngàn kỵ binh phá đại doanh quân Chu tiến vào cứu viện Ngọc Châu của Vương gia kỳ thật có thể lại dùng một lần nữa.

Trần Viễn Sơn nói: – Không được, quân Chu chịu thiệt thòi một lần tất đã có đề phòng, làm sao có thể dùng lại kế lần trước được?

Lưu Lăng cười nói: – Ngươi nghe hắn nói cẩn thận đã.

Phùng Phục Ba cảm kích nhìn Lưu Lăng, nói tiếp: – Ngọc Châu bị vây, Vương gia đầu tiên phái kỵ binh nhẹ quấy rối đại doanh quân Chu, thế cho nên ngay cả tướng lĩnh lão luyện thành thục như Tôn Huyền Đạo cũng giận dữ dốc toàn bộ lực lượng truy đuổi. Lúc ấy Tôn Huyền Đạo cũng vây Ngọc Châu nhưng không đánh, định ra chiến lược không hề khác biệt so với Sài Vinh hiện nay, đấu tiêu hao, đấu sự chịu đựng.

– Chúng ta tiêu tốn thời gian quá dài, lương thảo không đủ, binh lính cất tiếng oán than dậy đất sinh lòng thoái ý, quân tâm tất loạn, đúng là cơ hội cho quân Chu thừa dịp tấn công. Trái lại giằng co lâu dài, chẳng lẽ binh lính quân Chu sẽ không nhớ nhà? Sẽ không nghẹn khuất? Mỗi ngày đều ở trong doanh thủ vững không ra, lòng người chẳng lẽ mạnh mẽ được mãi?

Nghe đến đó, ánh mắt Lưu Lăng nhìn về phía Phùng Phục Ba đã mang theo sự tán thưởng.

Trần Viễn Sơn nói: – Dù vậy, chỉ cần Sài Vinh nghiêm lệnh bộ hạ thủ vững không ra, cho dù chúng ta quấy rối cũng sẽ bị loạn tiễn bắn lui, chẳng

https://thuviensach.vn

phải sẽ có rất nhiều huynh đệ hy sinh tính mạng vô ích sao?

Phùng Phục Ba thấy Lưu Lăng mỉm cười, dùng ánh mắt cổ vũ chính mình nói tiếp, lá gan của gã cũng dần lớn lên.

– Trần Tướng quân, chúng ta có thể suy nghĩ một chút. Khi quân Chu tới là đại quân hai trăm ngàn, ôm hùng tâm tráng chí thâu tóm Đại Hán. Sau trận chiến Đàn Châu, chúng gần như không gặp phải sự chống cự gì, trong lòng bọn chúng khó tránh khỏi sinh ra tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Mà sau trận Ngọc Châu, Vương gia dùng một mồi lửa đánh cho quân Chu tơi bời tổn thất năm vạn nhân mã, mặc dù chạy trốn thành công cũng sinh ra bàng hoàng.

– Tương phản lớn như vậy, trong lòng binh lính quân Chu tất sẽ sinh ra thay đổi. Loại thay đổi này đối với bọn chúng là bất lợi nhưng đối với chúng ta lại là lợi thế cực lớn. Bọn lính Chu trong lòng e sợ chiến tranh, nhớ nhà, ngóng trông ngày chấm dứt chiến tranh để về nhà. Mà Sài Vinh hạ lệnh thủ vững Đàn Châu, trong lòng bọn lính tất nhiên sinh ra oán khí, sinh ra tâm lý phản kháng. Lúc này, chúng ta chỉ cần châm thêm một mồi lửa, không khó để ép quân Chu xuất chiến.

Trần Viễn Sơn ngẫm nghĩ một chút nói: – Ngươi hãy nói tường tận suy nghĩ của mình đi.

Phùng Phục Ba nói: – Mạt tướng nghĩ như vậy đấy, còn lại dựa theo phương pháp lúc trước của Vương gia mà xử lý, phái mấy đạo nhân mã ra ngoài không ngừng quấy rầy quân Chu, chỉ cần không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, phàm là người có tí hỏa đều phải phẫn nộ. Chỉ cần quân Chu xuất chiến, chúng ta trước tạm thời bại lui, lùi một bước để tiến ba bước, sự đề phòng của quân Chu tất sẽ thả lỏng. Lần sau quân Chu truy kích, chúng ta dùng binh mai phục hai bên, tận diệt.

https://thuviensach.vn

Trần Viễn Sơn nói: – Dụ địch quy mô nhỏ cho dù quân Chu đồng ý ra khỏi thành chiến một trận thì cũng sẽ chỉ phái ra không nhiều nhân mã, cho dù chúng ta diệt toàn bộ địch cũng chỉ làm quân Chu càng thêm cảnh giác, lần sau tuyệt đối sẽ không bị lừa nữa. Còn nếu chỉ tiêu diệt được một phần nhỏ quân địch thì cũng không có ảnh hưởng đáng kể gì đến toàn cục. Kế sách của ngươi tuy rằng có thể giết một phần kẻ thù nhưng lại không thể đả động đến xương cốt của chúng, hiệu quả không lớn.

Phùng Phục Ba nói: – Tướng quân, giết địch rời khỏi thành chỉ là điều thứ nhất, thứ hai chúng ta có thể phái binh lính tinh khôn, thừa dịp quân Chu bại lui mà trà trộn vào quân Chu lẻn vào Đàn Châu. Những người này phụ trách phao tin đồn trong doanh trại quân Chu, làm cho bọn chúng càng thêm nhớ nhà, càng thêm thấp thỏm không yên. Nếu có thể cổ động một đám quân Chu, cho dù chỉ có một số rất nhỏ đào ngũ, như vậy sẽ đả kích cực lớn lên sĩ khí quân Chu.

– Đợi quân Chu quân tâm bất ổn, mật thám lẻn vào có thể châm lửa làm hiệu trong đại doanh Đàn Châu, đại quân ta lấy ánh lửa làm hiệu, thừa cơ toàn lực tấn công đại doanh quân Chu, đuổi quân Chu ra khỏi Đàn Châu!

Đám người Trần Viễn Sơn nghe Phùng Phục Ba nói xong đều trầm mặc. Một lát sau, Dương Nghiệp nói: – Kế này mặc dù hay, nhưng cực kỳ nguy hiểm đối với người lẻn vào đại doanh quân Chu, cho nên người lẻn vào chẳng những phải thông minh tháo vát, còn phải có dũng khí vượt quá thường nhân, có tài ăn nói khéo léo, phải vững như bàn thạch. Nếu bị người phát hiện, sau khi nghiêm hình bức cung mà thú nhận kế hoạch của chúng ta, quân Chu lại tự châm lửa trong doanh tương kế tựu kế, chúng ta tất phải chịu tổn thất không tưởng.

Phùng Phục Ba nói: – Lời Đô Ngu Hầu đã đi trúng trọng tâm! Người lẻn vào đại doanh quân Chu nhất định phải khéo léo tâm trí kiên định, không phải người có đại dũng khí thì không được. Thắng bại đều phụ thuộc vào người này, tuyệt đối không được sơ suất.

https://thuviensach.vn

Gã nhìn các tướng quân sau đó ôm quyền quỳ xuống hướng Lưu Lăng nói: – Mạt tướng bất tài nguyện gánh trọng trách này!

Bọn người Trần Viễn Sơn sửng sốt, lập tức ánh mắt nhìn Phùng Phục Ba trở nên kính trọng. Trần Viễn Sơn khom người ôm quyền nói: – Không thể tưởng được ngươi lại có chí khí như thế, Trần mỗ khâm phục!

Lưu Lăng cũng động dung nói: – Phùng Thiên Tổng, việc này hung hiểm vô cùng, một khi có sai sót sẽ vạn kiếp bất phục. Ngươi đã lường trước được chưa?

Phùng Phục Ba sờ đầu nói: – Mạt tướng từ khi ở dưới trướng Vương gia trong lòng đã có chí hướng, nam tử hán đại trượng phu nếu sống ở thời loạn thế, vào quân ngũ tất phải đầu đội trời chân đạp đất lập nên công lao sự nghiệp. Nếu có thể dùng một trận chiến này mà diệt được quân Chu, mạt tướng cho dù tan xương nát thịt cũng có gì đáng sợ? Với đất nước, khu trừ giặc, khôi phục non sông chính là việc có lợi cho giang sơn xã tắc. Về tư, nhất chiến công thành, ghi danh sử sách, còn dám đòi hỏi gì hơn?

Dương Nghiệp ôm quyền quỳ xuống nói: – Vương gia, kế lớn của Phùng Thiên Tổng rất tốt, mạt tướng bất tài cũng nguyện trợ giúp Phùng Thiên Tổng một tay!

Lưu Lăng thở dài: – Hai người các ngươi đều là nhân tài lương tướng dưới trướng bổn Vương, sau này tất trở thành đại nhân vật. Nay lại đi làm chuyện nguy hiểm như thế, một khi làm không tốt không chỉ liên lụy tính mạng, mà còn liên lụy đến sinh tử tồn vong của Đại Hán. Bổn Vương hỏi một lần nữa, các ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp dập đầu nói: – Muôn chết không từ, cầu Vương gia thành toàn!

Lưu Lăng gật gật đầu nói: – Nếu như vậy, bổn Vương liền cấp cho hai người các ngươi năm ngàn binh mã quấy nhiễu đại doanh quân Chu. Phái

https://thuviensach.vn

Trần Viễn Sơn suất mười lăm ngàn quân tiếp ứng, giết địch ra nghênh chiến. Sau đó toàn bộ dựa vào hai người các ngươi!

Lưu Lăng đứng lên đi tới, nâng hai viên tiểu tướng dậy nói: – Ta vốn rất coi trọng hai người các ngươi, vốn định ủy thác trọng trách sau này. Nếu hôm nay hai người các ngươi đã quyết ý, ngày đắc thắng, bổn Vương tất nhiên tấu xin Bệ hạ phong thưởng lớn. Nay bổn Vương trước tiên phong Phùng Phục Ba làm Ninh Viễn tướng quân, Dương Nghiệp làm Phủ Viễn tướng quân, trong doanh quân Chu tuỳ cơ ứng biến, đơn phương quyết định tất cả..

Hai người lại dập đầu nói: – Mạt tướng tạ Vương gia cất nhắc!

Lưu Lăng kéo hai người, chân thành nói: – Nếu thành công, một trận đánh bại quân địch, hai người các ngươi sẽ là bất thế công thần của Đại Hán ta, nhất định lưu danh thiên cổ. Nếu là quân Chu có điều tra ra được gì thì phải chạy thoát thân trở về, không cần lãng phí tính mạng vô ích. Hai người các ngươi đều là nhân tài của Đại Hán, ngày sau còn có chỗ trọng dụng, không thể xem thường sinh tử của mình, nhớ lấy, nhớ kỹ!

Hai người cùng nói: – Xin Vương gia yên tâm, mạt tướng nhớ rõ rồi.

Lưu Lăng xoay người phát lệnh nói: – Trần Viễn Sơn, ngươi lĩnh mười lăm ngàn nhân mã, tiến hành mai phục tại sườn Ngư Long, trong hai ngày không được để bại lộ. Hai ngày sau Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp dẫn binh quấy nhiễu địch, mỗi ngày ba lượt, không thể quá nhiều. Nếu bổn Vương đoán không sai thì tới ngày thứ ba quân Chu sẽ xuất trại. Hai người các ngươi một mặt chạy trốn, vừa đánh vừa lui, tới sườn núi Ngư Long hợp quân với Trần Viễn Sơn, tiêu diệt quân Chu. Khi đại doanh quân Chu có viện binh tới, Trần Viễn Sơn lập tức dẫn quân rút về, Phùng Phục Ba Dương Nghiệp hai người các ngươi thừa dịp loạn lạc thay quân phục quân Chu, lẻn vào Chu doanh.

https://thuviensach.vn

Hắn ra lệnh tiếp:

– Hoa Tam Lang, ngươi lĩnh năm nghìn quân tới dãy Thiên Vương Lĩnh mai phục, hành quân lặng lẽ, chỉ chú ý quan sát Trần Viễn Sơn, Phùng Phục Ba, Dương Nghiệp ba người giết địch, không được bại lộ. Nếu Trần Viễn Sơn mang binh lui về mà quân Chu không truy kích, thì ngươi âm thầm lặng lẽ trở về. Nếu quân Chu truy kích Trần Viễn Sơn, ngươi đợi quân Chu vừa đi qua hết Thiên Vương Lĩnh lập tức hạ lệnh chặn hậu, hai người hợp binh lại có thể đánh thắng tiếp một trận.

– Hoa Tam Lang lĩnh mệnh.

Lưu Lăng lại nói: – Triệu Nhị, ngươi lĩnh một ngàn quân, mai phục sau Thiên Vương Lĩnh, mang theo nhiều tinh kỳ trống trận. Đợi Hoa Tam Lang Trần Viễn Sơn chiến đấu kịch liệt với quân Chu, và khi quân Chu đại loạn, ngươi liền cho người cắm tinh kỳ, đánh trống trận khắp Thiên Vương Lĩnh tạo thanh thế, quân Chu nghi đại quân ta dốc toàn bộ lực lượng tất sẽ không dám đánh lâu.

Triệu Nhị nói: – Mạt tướng tuân lệnh!

Lưu Lăng nói: – Trận này có thể trảm ba nghìn địch quân, nhưng chiến thắng này so với việc hai người Phùng Phục Ba, Dương Nghiệp các ngươi toan tính là cực kỳ bé nhỏ, hai người các ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận ứng phó. Phải biết rằng không riêng gì thân gia Lưu Lăng ta mà tính mạng thân gia mười một vạn tướng sĩ Đại Hán, còn cả giang sơn Đại Hán này đều nằm trong tay hai người.

Hai người ôm quyền nói: – Mạt tướng tất không thất bại!

Đang nói bỗng nhiên bên ngoài có tiếng náo loạn, nghe tiếng thì có thể đoán có không ít binh lính đang hô hoán cái gì đấy. Nơi này là đại trướng trung quân, trung tâm quân Hán, bên ngoài náo loạn, Lưu Lăng lập tức

https://thuviensach.vn

nhướng mày. Hắn trầm giọng nói: – Trịnh Húc, ngươi đi ra xem có chuyện gì.

Tướng quân Hắc Kỳ Lân quân Trịnh Húc ứng tiếng, mang theo vài thân vệ đi ra khỏi đại trướng.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy hơn hai mươi kỵ binh mặc quân phục Hắc Kỳ Lân quân dùng dây thừng trói tám chín người đang dắt đi tới. Những người bị trói quần áo không chỉnh tề, mặt xám như tro, còn có một người đàn ông khôi ngô râu quai nón, cởi trần, bước chân lảo đảo bị người của Hắc Kỳ Lân quân ép đi tới.

Lại nhìn phía sau có một chiếc xe ngựa được mười mấy đại nội thị vệ vây quanh chậm rãi đi tới. Trên xe dựng thẳng một cây cờ, trên lá cờ mơ hồ có thể thấy hai chữ Khâm Sai.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Bức Họa

Trịnh Húc ngây ra một lúc sau đó lập tức bước nhanh đến nghênh đón. Hai mươi mấy kỵ binh Hắc Kỳ Lân quân kia là từ kinh thành hộ vệ xa giá của Khâm aai, bọn họ đều biết Trịnh Húc vì thế đều xuống ngựa thi lễ.

Trịnh Húc đầu tiên nhìn lướt qua những người bị trói, nhìn y phục trên người đều là quân phục Bình Nam quân, cả đám quần áo không chỉnh tề, vẻ mặt vàng như màu đất. Còn có mấy người tay bị trói, quần còn sắp cởi, đi trên đường nghiêng ngả lảo đảo có vẻ cực kỳ chật vật. Nhìn quần áo bọn họ thì hẳn là thám báo trinh sát địch, không biết như thế nào lại bị Hắc Kỳ Lân quân bắt về.

Trịnh Húc ngoắc một gã kỵ binh Hắc Kỳ Lân đến, người nọ bước đến chào theo nghi thức quân đội sau đó quỳ xuống nói: – Thuộc hạ là kỵ binh dưới trướng Chỉ Huy Sứ doanh thứ ba Hắc Kỳ Lân quân, Tào Thương tướng quân, bái kiến Chỉ Huy Sứ đại nhân!

Trịnh Húc nói: – Đứng lên đi, những người kia là chuyện gì vậy?

Kỵ binh kia vừa muốn nói thì từ phía sau trên xe ngựa có một người hơi mập nhảy xuống. Người này mặc trang phục võ tướng lục phẩm, sắc mặt trắng nõn, chỉ có điều từ trán đến má có một vết thương kéo sâu dài nhìn có vẻ dữ tợn. Người này tuổi không lớn lắm, động tác nhảy từ trên xe ngựa xuống có hơi vụng về, phải chống tay rung rung một cái.

Hắn xiêu vẹo chạy tới, quỳ xuống rồi nói: – Mạt tướng Vương Tiểu Ngưu, khấu kiến Chỉ Huy Sứ đại nhân.

https://thuviensach.vn

Trịnh Húc kinh ngạc nói: – Ngươi là người phương nào?

Người tới chính là Vương Tiểu Ngưu, thương thế đã gần như khỏi hẳn, chỉ có điều ở trong Vương phủ được nuôi ăn no đủ qua ngày cho nên đã tích lũy được một thân thịt mỡ. Lần này bởi vì chuyện của Lư Ngọc Châu mà được đặc cách gia phong một chức quan lục phẩm Giáo Úy, bảo hộ xa giá Khâm Sai đến Ngọc Châu.

Bởi vì gã là người trong phủ Lưu Lăng Vương, hơn nữa đã từng gặp mặt Lư Ngọc Châu, cho nên lần này Hiếu Đế mới phái gã đến Ngọc Châu. Gã chỉ là một tên lính quèn, đại nạn không chết nhân họa đắc phúc, còn được phong thưởng chức quan lục phẩm, coi như là Hiếu Đế bồi thường cho gã.

Phủ Tể Tướng vốn có mấy người cũng tới nhưng những người này dù sao đều là tôi tớ không thể ủy thác trọng trách, mà Vương Tiểu Ngưu ban đầu ở đại doanh Kinh Kỳ đã từng trợ giúp cho Trung Thân Vương, sau lại làm nhân chứng trong án tham ô ở Bộ Hình, là người có công. Hiếu Đế phong cho gã một chức quan lục phẩm, lệnh cho gã mang theo người trong phủ Tể Tướng cùng xuôi nam tìm kiếm Lư Ngọc Châu.

Vương Tiểu Ngưu nói: – Bẩm đại nhân, tiểu nhân là thân vệ trong phủ Thân Vương, lần này phụng ý chỉ Bệ hạ bảo hộ Khâm Sai đại nhân đến Ngọc Châu khích lệ binh sĩ.

Gã quay đầu lại nhìn thoáng qua xe ngựa sau lưng, nói: – Khâm Sai đại nhân, Vĩnh Ninh quận chúa điện hạ đang ở trong xe ngựa.

Nghe gã vừa nói như vậy, Trịnh Húc không dám trì hoãn, bước nhanh tới trước xe ngựa, kéo bào quỳ xuống nói: – Mạt tướng Chỉ Huy Sứ doanh thứ nhất của Hắc Kỳ Lân quân, Trịnh Húc bái kiến Quận chúa điện hạ!

Trong xe ngựa có một giọng nhẹ nhàng ôn nhu nói: – Đứng lên đi, Trung Thân Vương hiện ở đâu?

https://thuviensach.vn

Trịnh Húc nói: – Ngay trong đại trướng, mạt tướng lập tức đi bẩm báo.

Giọng nói kia lại nói: – Không cần, Trung Thân Vương bận rộn quân vụ, không nên quấy rầy ngài ấy. Ta tự mình đến gặp ngài ấy là được.

Nói xong, chỉ thấy rèm xe ngựa được đẩy ra, một bóng người thướt tha dần hiện ra. Người này mặc một bộ bì giáp bó sát dành cho nữ, phía dưới là váy, vòng eo tinh tế, bộ ngực cao ngất, mà váy phía dưới như hoa sen nở, hết sức xinh đẹp. Loại quân trang dành cho nữ này càng làm nổi bật vẻ quyến rũ kiều diễm, lại có một phong thái anh khí tràn đầy.

Cô gái này tuổi chỉ khoảng mười lăm mười sáu, sắc mặt sạch sẽ điểm chút hồng. Hai hàng lông mi cong vút, tôn lên vẻ đẹp của đôi mắt. Cái mũi tinh xảo, cái cằm mượt mà thật sự là tinh xảo đến cực điểm, đẹp tới nỗi rung động lòng người.

Một tỳ nữ nhỏ nhắn từ phía sau đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng xuống xe.

Thấy nàng xuống xe, Trịnh Húc cũng không khỏi ngây ngốc. Chưa bao giờ được biết hoá ra Vĩnh Ninh quận chúa nghĩa muội của Hoàng Đế bệ hạ lại đẹp như thiên tiên như thế. Chỉ có điều vì sao đôi mắt Quận chúa và tiểu tỳ nữ thanh tú kia lại hơi sưng đỏ, trên mặt dường như còn có nước mắt?

Vĩnh Ninh quận chúa đúng là Lư Ngọc Châu, nàng được Huân Nhi giúp đỡ đi lên phía trước, vừa đi vừa nói: – Vương gia đang ở trong đại trướng sao?

Trịnh Húc đáp: – Đúng vậy, hay là mạt tướng vào thông báo trước một tiếng.

Lư Ngọc Châu gật gật đầu, sửa sang lại cảm xúc hỗn loạn trong lòng, khống chế cảm giác ủy khuất muốn gào khóc, nhịn nỗi bất bình tức giận như thủy triều, hít một hơi thật sâu, mỉm cười thản nhiên nói: – Cũng tốt.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, nước mắt trong khóe mắt chưa tan, quầng mắt vẫn sưng đỏ.

Trịnh Húc vừa muốn đi, Vương Tiểu Ngưu lôi kéo y lặng lẽ nói: – Những người bị trói đó đều là binh lính dưới trướng Vương gia?

Trịnh Húc gật đầu nói: – Đúng vậy, chỉ có điều không biết làm gì mạo phạm Quận chúa điện hạ mà không cho mặc quần áo đã trói lại?

Vương Tiểu Ngưu vừa trừng mắt hung ác nói: – Mạo phạm? Mạo phạm lớn! Thừa dịp Quận chúa điện hạ đi dạo trong rừng, những tên cầm thú khốn khiếp này lại muốn vô lễ với Quận chúa điện hạ, nếu không phải chúng ta đuổi kịp tới chỉ sợ đã xảy ra đại họa!

Trịnh Húc vừa nghe lập tức bị dọa đổ mồ hôi lạnh toàn thân, chuyện này quá nghiêm trọng!

Y thấp giọng nói: – Vương Giáo Úy chớ nóng, bổn tướng sẽ đi bẩm báo cho Vương gia biết. Mấy người này Vương gia tất nhiên sẽ thật mạnh trị tội đấy!

Trong lòng của y đại loạn, nghĩ thầm trong Bình Nam quân sao lại có mấy tên bại hoại cặn bã thế này. Nếu Vương gia biết được sẽ bị chọc nổi giận. Các ngươi muốn làm ai không làm, cố tình chọn đúng Quận chúa điện hạ! Cũng không biết các ngươi sinh ra có mấy cái đầu, cho dù toàn bộ cả nhà già trẻ cũng không đủ để chém! Lại nói, cho dù là ai cũng không được làm chuyện xằng bậy.

Bước nhanh vào đại trướng, Trịnh Húc ôm quyền nói:

– Khởi bẩm Vương gia, là xa giá Khâm Sai Vĩnh Ninh quận chúa giá lâm.

Lưu Lăng nhướng lên mày, không ngờ người từ Thái Nguyên tới lại tìm được hai tiểu nha đầu này trước, trong lòng không khỏi mềm xuống. Vừa

https://thuviensach.vn

nghĩ tới dáng vẻ của Lư Ngọc Châu khi đến Vương phủ tìm mình trước lúc xuất binh, khóe miệng của hắn vẽ nên một nụ cười.

– Ừm, bổn Vương lập tức ra ngoài nghênh đón.

Lưu Lăng vỗ vỗ bụi đất trên người, rời khỏi soái vị. Trịnh Húc thấy trước mặt các vị tướng lĩnh không tiện nói chuyện, đành phải lặng lẽ kéo áo Lưu Lăng, thừa dịp Lưu Lăng quay đầu lại, y liền cúi đầu, nhỏ giọng bẩm báo chuyện Vĩnh Ninh quận chúa và đội thám báo kia.

Lưu Lăng nghe xong, lập tức trong lòng sôi trào lửa giận! Hắn nhíu lông mày, vẻ mặt âm u lạnh lẽo.

Hắn ừ một tiếng, cũng không nói gì, bước ra khỏi đại trướng.

Vừa ra khỏi cửa, Lưu Lăng liền nhìn thấy Lư Ngọc Châu xinh đẹp động lòng người đang đứng ở đó. Một bộ quân trang dành cho nữ, một chiếc váy mềm mại như nước khiến nàng trở thành đóa hoa sen nở rộ nơi chiến trường, trong sự thánh khiết mang theo anh khí bừng bừng. Chỉ liếc mắt một cái, Lưu Lăng không khỏi ngây ra một lúc, lần này nhìn thấy Lư Ngọc Châu dường như không giống với lần trước.

Vẫn đẹp như vậy, nhưng trên người nàng lại có thêm một loại khí chất, khí chất kiên cường, dũng cảm, làm cho người ta không dám xem thường.

Mà Lư Ngọc Châu trong khoảnh khắc nhìn thấy Lưu Lăng, cái mũi cay cay, nước mắt không kìm nổi trào ra. Nàng đứng sững nhìn Lưu Lăng, tùy ý để cho nước mắt của mình chảy xuống. Tất cả ủy khuất của nàng, khổ sở của nàng, khi nhìn thấy Lưu Lăng đều áp chế không nổi, mỹ nữ xinh đẹp mà thê lương.

Nàng mỉm cười rơi lệ.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng tại thời khắc này cũng cảm nhận được nội tâm của nàng, giống như hai trái tim cùng chung nhịp đập. Hắn không nói gì thêm mà chậm rãi đi tới, đi đến bên cạnh nàng, nhìn khuôn mặt đẫm lệ như hoa kia, ánh mắt dịu dàng.

– Cô đã đến rồi.

Hắn nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

– Thiếp đã đến.

Nàng cũng nhẹ nhàng trả lời ba chữ.

Lưu Lăng giơ tay lên, muốn lau đi nước mắt trên mặt nàng. Nhìn gương mặt xinh đẹp kia, trong lòng hắn không biết tại sao lại thấy thương như vậy. Chỉ có điều tay của hắn dừng lại giữa không trung, cuối cùng vẫn bị lễ pháp trói buộc.

– Cô… chịu nhiều uất ức rồi.

Lưu Lăng xúc động nói.

Kêu lên một tiếng, Lư Ngọc Châu mặc kệ cái gì lễ pháp, cái gì tôn ti, cái gì vạn chúng dõi nhìn, cay đắng, ủy khuất, kinh hãi mấy ngày nay nàng phải chịu, bởi vì câu nói kia của Lưu Lăng mà bạo phát toàn bộ. Nàng mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh đang nhìn, mặc kệ Huân Nhi ở phía sau vụng trộm kéo góc áo nàng, nhào vào trong lồng ngực Lưu Lăng, gào khóc!

Tay Lưu Lăng đang lơ lửng giữa không trung, rốt cục chậm rãi để xuống, nhẹ nhàng ôm lấy đôi vai gầy yếu đang không ngừng run rẩy của nàng.

– Khóc đi, khóc cho dễ chịu một chút, là ta không tốt, khiến cô trên đường đi phải chịu uất ức.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của nàng, ôn nhu nói.

Lư Ngọc Châu lại càng khóc dữ dội hơn, nước mắt ngăn không được chảy ra. Nàng đang dùng nước mắt của mình phát tiết tất cả buồn khổ trong lòng.

Hoa Tam Lang kéo Trịnh Húc, lập tức khoát tay áo, các tướng lĩnh ngầm hiểu gật gật đầu, lặng lẽ tản ra. Trịnh Húc chỉ một ngón tay, kỵ binh Hắc Kỳ Lân áp giải hơn mười người bọn Lý Đại Bằng sang bên cạnh. Lý Đại Bằng lúc này mặt xám như tro tàn, thân thể đã chết lặng, tâm thần cũng bị dọa chết sững.

Nếu không phải khi y ném Lư Ngọc Châu trên mặt đất rồi cởi y phục của mình, một bức họa do Lưu Lăng tự tay vẽ rơi ra khỏi lồng ngực, chỉ sợ Lư Ngọc Châu thật sự khó thoát khỏi một kiếp rồi. Khi nhìn người trong bức vẽ và nữ tử trước mặt, Lý Đại Bằng chỉ cảm thấy trong đầu nổ ầm, giống như trong đầu nổ vang một tiếng sét đánh!

Y ngơ ngác ngã ngồi xuống một bên, run rẩy hỏi: – Ngươi… Ngươi là từ Thái Nguyên Phủ tới?

Lư Ngọc Châu sửng sốt, lập tức cũng thấy rõ bức vẽ kia. Nàng nhìn thấy bức vẽ kia dường như đã hiểu ra chuyện gì, lập tức khóc thất thanh. Lý Đại Bằng lập tức bừng tỉnh, vừa muốn chạy tới ngăn cản thủ hạ của mình không nên thương tổn tới Huân Nhi đã nhìn thấy mười mấy kỵ binh mặc áo giáp màu đen lao đến.

Những kỵ binh này là từ Thái Nguyên tới, vốn là muốn đi trung quân đại doanh báo tin, nói cho Trung Thân Vương Lưu Lăng xa giá Khâm Sai đại nhân đã tới đại doanh Tây Nam. Trong đó có Vương Tiểu Ngưu, gã muốn đi tìm Lưu Lăng để hỏi xem phải xử lý ra sao. Xa giá đã tới rồi, Khâm Sai lại vẫn không tìm được, dù sao cũng phải thương lượng đối sách với Lưu Lăng, gã lệnh xa giá tạm thời nghỉ ngơi ở đại doanh Tây Nam, chính mình

https://thuviensach.vn

dẫn theo mười mấy kỵ binh Hắc Kỳ Lân tiến thẳng đến đại doanh trung quân.

Vừa lúc gặp bọn Lý Đại Bằng đang làm càn, Vương Tiểu Ngưu lỗ tai rất thính, nghe được tiếng kêu cứu của nữ nên lập tức dẫn người lao tới. Chứng kiến sự việc xong, Vương Tiểu Ngưu lập tức bị hù đến mức ba hồn xuất khiếu, lục phách ly thể!

Thật sự là chỉ mành treo chuông, Lư Ngọc Châu còn tốt, nếu đến chậm một bước nữa thôi thì Huân Nhi thật sự chạy trời không khỏi nắng rồi. Y phục của nàng đã bị xé rách gần hết, hai tay áo bị kéo đứt lộ ra cánh tay trắng như tuyết. Nếu không phải nàng cố sống cố chết kháng cự, chỉ sợ đã gặp độc thủ.

Vương Tiểu Ngưu nhận ra Lư Ngọc Châu, lập tức sợ hãi. Ra lệnh kỵ binh Hắc Kỳ Lân xông tới trói gô bọn Lý Đại Bằng và đám thám báo thủ hạ lại. Vương Tiểu Ngưu cứu Lư Ngọc Châu lên, tỉ mỉ phân biệt, lúc này mới vỗ ngực liên tục nói A Di Đà Phật. Gã mang theo Lư Ngọc Châu lúc này đã bị dọa cho không còn hồn vía gì nữa về đại doanh Tây Nam, an ủi cả buổi Lư Ngọc Châu và Huân Nhi mới hồi phục tinh thần trở lại.

Mà trong tay Lư Ngọc Châu còn gắt gao nắm chặt bức họa của nàng do Lưu Lăng vẽ!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Xúc Tiến Dậy Thì

Lư Ngọc Châu ngồi ngay ngắn trong đại trướng trung quân của Lưu Lăng, tuy rằng trên mặt vẫn còn đọng nước mắt nhưng tâm tình đã hồi phục rất nhiều. Đủ loại bất an dọc đường đã biến mất trên chín tầng mây ngay thời khắc nhìn thấy Lưu Lăng. Những chuyện trằn trọc suy nghĩ trên đường chỉ sau một câu "Cô chịu uất ức rồi" nhẹ nhàng của Lưu Lăng đã hóa thành hư ảo.

Huân Nhi nhìn tiểu thư nhà mình, lại nhìn Lưu Lăng, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng đã được hạ xuống. Những lo lắng dọc đường của tiểu thư cũng chính là lo lắng của nàng ta, trong lòng của nàng ta, chuyện của tiểu thư còn quan trọng hơn chuyện của mình rất nhiều. Bởi vậy nhìn thấy tiểu thư không bị Lưu Lăng nói lời lạnh nhạt, thì cho dù nàng ta có bị lăng nhục xấu hổ cũng không đáng kể nữa.

Lưu Lăng thấy tâm tình của hai người đều đã bình tĩnh lại, hắn nở một nụ cười ấm áp như ánh mặt trời với Lư Ngọc Châu. Hắn không phải người của thời đại này cho nên không bị lễ pháp xã hội trói buộc. Đối với việc một cô gái như Lư Ngọc Châu có thể vượt ngàn dặm đến tìm mình, hắn không cảm thấy cô gái này không biết liêm sỉ, mà ngược lại trong lòng hắn thấy tôn kính với cô bé này, còn có thêm mấy phần đau lòng.

– Tới được là tốt rồi, ta vốn đã phái đi mấy chục người tìm các người mà vẫn không có tin tức. Vài ngày nay các cô nhất định đã chịu không ít khổ cực, trước tiên nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ không khiến cho các cô chịu ủy khuất nữa.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng đứng lên, khẽ cười nói: – Chỉ cần Lưu Lăng còn, nhất định sẽ bảo vệ tốt cho các cô.

Những lời này nếu ở thời hiện đại cũng không có gì làm cảm động, nhưng Lư Ngọc Châu và Huân Nhi nghe được thì trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Chỉ cảm thấy có câu nói này của Lưu Lăng, những đau khổ dọc đường đi đều không đáng kể gì. Thấy Lưu Lăng không khinh thường chính mình, cũng không tính toán phái người mang hai nàng trở về Thái Nguyên Phủ, Lư Ngọc Châu dần vững tâm hơn.

Mắt của nàng vẫn còn ngấn nước, nàng đưa tay nhẹ nhàng lau sạch, trong lòng tự nói với mình, lúc này đây, chính mình không làm gì sai!

Lưu Lăng đi đến trước mặt Huân Nhi nói: – Lúc trước ngươi bị ủy khuất, sự tình ta đã biết. Chuyện này không nhiều người biết, hơn nữa cũng may đã ngăn cản kịp thời. Chỉ có điều có một chuyện ta muốn nói cho các cô biết, mấy người lính đó phải chết. Tội danh không phải vô lễ với các cô mà là cấu kết với quân Chu làm mật thám, có ý đồ nội ứng ngoại hợp phối hợp quân Chu bí mật đánh úp doanh trại. Nhưng khi đang thảo luận với mật thám quân Chu thì bị Khâm Sai đại nhân phát giác, vì thế mới bị bắt lại.

Hắn nhìn khuôn mặt mảnh mai, trẻ con của Huân Nhi cười hỏi: – Ngươi nhớ được không?

Huân Nhi dù sao cũng chỉ là một đứa bé gái, tuổi lại nhỏ, giờ phút này nhìn thấy Lưu Lăng mỉm cười nói chuyện giết người mà lại bình thường như không, nàng ta không kìm nổi hơi run sợ. Tay co quắp vo vo góc áo, không biết nên trả lời như thế nào. Nàng ta muốn nói là không giết người có được không? Nhưng chính nàng ta cũng biết rằng chuyện đó là không thể. Tuy giọng điệu Lưu Lăng bình thản nhưng lại mang phong phạm của bề trên.

Nàng ta ngẩng đầu bối rối nhìn Lưu Lăng, cuối cùng gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng xoay người hỏi Lư Ngọc Châu: – Hôm nay, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì đối với cô và Tể Tướng đại nhân đều sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Những người biết chuyện này ngoại trừ bọn thám báo kia, còn có hai mươi bốn kỵ binh Hắc Kỳ Lân, còn có Giáo Úy Vương Tiểu Ngưu, hơn nữa còn có Chỉ Huy Sứ doanh thứ nhất Hắc Kỳ Lân Quân, Trịnh Húc. Vương Tiểu Ngưu là thân binh của ta, chuyện này y sẽ để mục nát ở trong bụng cả đời. Trịnh Húc là người của Hoàng Đế Bệ Hạ, biết cân nhắc sự tình nặng nhẹ, tất nhiên cũng sẽ không nói lung tung. Còn hai mươi bốn kỵ binh Hắc Kỳ Lân kia… cô quyết định đi.

Nói xong, Lưu Lăng liếc nhìn Lư Ngọc Châu đầy thâm ý.

Lư Ngọc Châu nghe Lưu Lăng nói xong liền giống như bị một chậu nước lạnh giội lên người. Nàng lập tức bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, thân mình run rẩy không tự chủ được, theo bản năng nhìn về phía Huân Nhi, chỉ thấy tỷ muội tốt nhất của mình cũng bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu. Ý của Lưu Lăng rất rõ ràng, vì bảo toàn danh tiết của các nàng, chỉ giết những kẻ gây ác là không đủ. Chỉ sợ hai mươi bốn kỵ binh Hắc Kỳ Lân đã tới giải cứu các nàng cũng khó lòng thoát chết!

Bản năng Lư Ngọc Châu nói nàng phải phản đối, nhưng khi nhìn đôi mắt đang nhìn thẳng vào mình, nàng bỗng do dự. Lưu Lăng làm như vậy không thể nói đúng hay sai, hơn nữa là vì suy nghĩ cho nàng. Nàng hiểu được Lưu Lăng để cho nàng lựa chọn trên thực tế chỉ có một đáp án. Mà đáp án này, bất kể như thế nào nàng cũng khó có thể đưa ra được!

Nội tâm nàng giằng xé, ánh mắt nhìn về phía Lưu Lăng từ mong đợi biến thành oan ức, lại từ oan ức biến thành khẩn cầu, lại từ khẩn cầu biến thành tuyệt vọng, mà Lưu Lăng chỉ lẳng lặng nhìn nàng, từ trong ánh mắt của hắn không đoán ra được nội tâm của hắn đang suy nghĩ như thế nào. Dần dần, một lớp mồ hôi rịn ra trên trán Lư Ngọc Châu.

https://thuviensach.vn

Hô hấp của nàng càng ngày càng dồn dập, tim đập cũng càng lúc càng nhanh.

– Lưu… Vương gia, có thể không giết bọn họ được không!

Cuối cùng, Lư Ngọc Châu cắn răng hỏi Lưu Lăng. Ánh mắt của nàng không còn mềm yếu mà trở nên hết sức kiên định. Nhìn thấy nàng chuyển biến như vậy, Lưu Lăng khẽ cười nói: – Ta đã nói rồi, sinh tử của bọn họ nằm trong tay cô. Cô nói bọn họ sống, bọn họ liền được sống, cô nói bọn họ chết, bọn họ sẽ chết.

– Tốt!

Lư Ngọc Châu cố lấy hết dũng khí, đứng lên ngẩng đầu nhìn Lưu Lăng nói: – Ta không muốn giết bọn họ, ta muốn bọn họ trở thành thân vệ của ta. Mời Vương gia thành toàn, giao bọn họ cho ta quản lý. Sau này bọn họ chính là nô bộc của ta, sinh tử nằm trong tay ta.

Lưu Lăng ha hả cười nói: – Ừ, tốt lắm.

Khi thấy tia bỡn cợt trong ánh mắt Lưu Lăng, Lư Ngọc Châu bỗng nhiên có cảm giác mắc mưu, bị lừa gạt. Nàng lập tức tức giận, lần đầu tiên cảm thấy Lưu Lăng cũng không phải người hoàn mỹ gì, hắn rất máu lạnh! Dùng tính mạng của hai mươi bốn người để đùa giỡn, chuyện này là trò đùa sao?

Lư Ngọc Châu cố lấy lại dũng khí, nhìn thẳng Lưu Lăng nói:

– Ta chỉ muốn biết, nếu vừa rồi ta gật đầu, ngài sẽ thật sự giết bọn họ sao?

Lưu Lăng gật đầu, nhìn Lư Ngọc Châu, nghiêm trang nói: – Sẽ!

Hắn đi đến trước người Lư Ngọc Châu, nhìn cận mặt cô gái có dũng khí theo đuổi tình yêu nhưng kỳ thật trong nội tâm vô cùng mẫn cảm yếu ớt

https://thuviensach.vn

kia.

– Vừa rồi ta không đùa giỡn với cô, ta nói rất nghiêm túc. Nếu cô gật đầu, ta sẽ lập tức hạ lệnh chém đầu hai mươi bốn kỵ binh Hắc Kỳ Lân kia. Ta làm như vậy chỉ muốn nói cho cô biết, một ý niệm của cô có thể giết người, cũng có thể cứu một mạng người.

Lư Ngọc Châu phẫn nộ, thật sự phẫn nộ rồi. Nàng phát hiện nam nhân mà mình vẫn cho rằng công chính, thanh minh, uy vũ, hoàn mỹ thì ra cũng không phải như mình vẫn nghĩ. Một người căn bản không biết quý trọng tính mạng, có thể hời hợt tước bỏ mạng sống của hai mươi bốn con người, sao có thể thật lòng yêu một người con gái? Có lẽ, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, trong mắt hắn chẳng qua chỉ là công cụ mà thôi. Hoàn toàn không cần quý trọng, lúc cần thì lấy ra dùng, vô dụng thì vứt bỏ!

Nhìn vẻ mặt tự nhiên như mây trôi nước chảy của Lưu Lăng, trong con ngươi Lư Ngọc Châu bắt đầu xuất hiện ngọn lửa giận không thể kiềm chế.

– Bọn họ đều là con người! Rõ ràng là con người! Vì sao chuyện giết người trong miệng của ngài lại thoải mái như thế, chẳng lẽ ngài không cảm thấy được mình rất tàn nhẫn sao? Bọn họ cũng không phạm sai lầm gì mà ngài lại dùng tính mạng của họ để xò xét ý nghĩ của ta! Nếu ta gật đầu, sinh mạng của bọn họ cũng sẽ bị ngài cướp đoạt ư, cái chết của bọn hắn là cực kỳ không đáng! Ta tin lầm ngài, bọn họ cũng tin lầm ngài!

Bộ dạng tức giận của nàng thật giống như một con báo đói khát.

Lưu Lăng cười nhạt cười nói: – Ta tàn nhẫn sao?

Nhìn vẻ mặt tức giận của Lư Ngọc Châu, đầy thâm ý nói: – Đối với lời nói của ta, cô sẽ gật đầu sao?

Lư Ngọc Châu ngây ra một lúc, lập tức cắn răng nói: – Ta sẽ không! Nhưng nếu chẳng may, nếu chẳng may ta gật đầu, chẳng phải ngài sẽ vô

https://thuviensach.vn

duyên vô cớ chém đầu hai mươi bốn người sao!

Lưu Lăng gằn từng chữ từng câu nói: – Trong quân pháp không có nếu chẳng may. Chỉ có hai lựa chọn, một, đồng ý, hai, từ chối. Cô không gật đầu, vậy bọn họ không phải chết. Mà nếu cô gật đầu, bọn họ cũng không phải vô duyên vô cớ mà chết, mà là vì giữ gìn danh tiết cho cô, cho Đại tiểu thư Lư phủ, cho nghĩa muội của Bệ hạ, cho Vĩnh Ninh quận chúa điện hạ mà chết.

Lưu Lăng vẻ mặt nghiêm túc đáng sợ: – Ta chỉ muốn cho cô biết, một quyết định của cô có thể sẽ dẫn tới rất nhiều bất hạnh. Tính mạng hai mươi bốn người bọn họ là như thế, những việc khác cô không tưởng tượng nổi cũng là như thế. Ví như lần này cô vô duyên vô cớ chạy đến tìm ta. Cô có biết vì cô mà có bao nhiêu người đang phải lo lắng đề phòng đêm không thể ngủ say giấc không? Có bao nhiêu người đến tận bây giờ vẫn còn đang lần mò tìm tung tích cô nơi núi rừng bát ngát không? Thậm chí Bệ hạ vì bảo toàn cho cô, bảo toàn cho phụ thân cô mà phong cô làm Quận chúa, cho cô một thân phận Khâm Sai, tất cả chỉ để danh chính ngôn thuận thỏa mãn cái ham muốn cá nhân của cô!

– Ngài!

Nghe Lưu Lăng nói như vậy, mặt Lư Ngọc Châu lập tức trở nên không còn giọt máu!

Hắn vẫn khinh thường ta, vẫn cảm thấy ta một mình chạy đến tìm hắn là thấp hèn! Ha ha, thật buồn cười! Ngay lúc trước ta còn bị bề ngoài dối trá của hắn bịt mắt, còn cho là mình thật sự đạt được hạnh phúc của đời mình! Còn cho là mình đã tìm được một người yêu suốt kiếp! Buồn cười, kỳ thật trong lòng hắn căn bản vẫn khinh thường mình? Bằng không lúc ở Thái Nguyên, ở trong nhà của hắn, hắn sẽ không cự tuyệt ta.

https://thuviensach.vn

Ha ha, mình thật buồn cười, thật đáng xấu hổ, thật đáng giận, nhưng không thể thương xót!

Hắn nói không sai, vì ham muốn cá nhân của mình, ta đã làm bao nhiêu người phải vất vả? Phụ thân còn đang lo lắng cả đêm không thể ngủ yên, dọc đường đi Huân Nhi đã cùng ta chịu nhiều đau khổ lại còn suýt chết. Còn đám thám báo kia, nếu mình không đến Ngọc Châu bọn họ cũng sẽ không chết. Hai mươi bốn kỵ binh Hắc Kỳ Lân kia cũng sẽ không gặp phải nguy cơ mà chính bọn họ cũng không biết. Bệ hạ cũng sẽ không vì chiếu cố phụ thân mà phong mình làm Vĩnh Ninh quận chúa, còn có những người đang tìm kiếm mình ở bên ngoài cũng sẽ không phải màn trời chiếu đất không biết ngày về như thế.

Ta chính là một ngôi sao tai họa, đi tới chỗ nào đều liên lụy người khác.

Lư Ngọc Châu cười thảm nhìn Lưu Lăng, ánh sáng trong con ngươi dần dần tắt!

Ngay tại lúc nàng gần như cho là tuyệt vọng, Lưu Lăng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng, một luồng ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, khiến cho tâm trí gần như đã chết của nàng lại có thêm chút sức sống.

– Biết vì sao ta phải nói nàng như vậy không? Bởi vì ta muốn nói cho nàng biết, không được tùy hứng nữa, một quyết định của nàng thường thường sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của rất nhiều người, thậm chí là cả sinh mạng.

Lưu Lăng ôm lòng bàn tay của nàng, ôn nhu cười nói: – Nàng ngàn dặm xa xôi tới đây, ta sao lại không hiểu rõ tâm ý của nàng? Chỉ là ta phải cho nàng biết, nàng làm như vậy sẽ khiến rất nhiều người bị liên lụy. Làm thê tử của Lưu Lăng ta thì cần hiểu lí lẽ biết tiến thoái, không thể tiếp tục tùy hứng nữa, được không?

Hắn nói, làm thê tử của Lưu Lăng ta!

https://thuviensach.vn

Lư Ngọc Châu mạnh mẽ ngẩng đầu, nước mắt không kìm nổi chảy ra.

Lưu Lăng duỗi tay gạt đi vệt nước mắt trên mặt nàng, cười dịu dàng nói: – Nghỉ ngơi hai ngày, sau đó trở lại Thái Nguyên Phủ đi. Trở về xin lỗi phụ thân của nàng, nói cho ông ấy nàng biết sai rồi. Sau đó an tâm ở nhà chờ ta, chờ ta trở về Thái Nguyên Phủ, ta sẽ quang minh chính đại cưới nàng làm vợ.

Lưu Lăng rất nghiêm túc nói: – Tâm ý của nàng ta làm sao lại không hiểu? Lưu Lăng không phải ý chí sắt đá, ngay cả người ý chí sắt đá cũng bị nàng mềm hóa. Từ hôm nay trở đi, đừng nói nàng là thê tử Bệ hạ hứa gả cho ta, cho dù đối mặt với gian nan hiểm trở, đối mặt với nhiều người phản đối hơn nữa ta cũng sẽ cưới nàng!

– Cho nên nàng cần khiến Bệ hạ an tâm, cần khiến phụ thân của nàng an tâm, khiến cho những người quan tâm nàng an tâm, để cho ta cũng an tâm đánh xong trận này sau đó trở về tìm nàng. Được không?

Lưu Lăng mỉm cười, nụ cười như gió xuân thổi qua vùng băng giá, cũng thổi đi nội tâm băng lạnh của Lư Ngọc Châu.

Lư Ngọc Châu gật đầu thật mạnh, nàng nắm thật chặt tay Lưu Lăng nói: – Thiếp biết rồi!

Lưu Lăng mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

– Ừm, lần này sai lầm của nàng ta tạm thời ghi nhớ, sau khi trở lại Thái Nguyên Phủ sau khi đã cưới nàng về nhà, gia pháp trừng trị chắc chắn sẽ không thiếu. Gia pháp nặng hay nhẹ còn phải xem biểu hiện của nàng khi trở về là như thế nào. Nếu ngoan ngoãn, không chừng còn có thể đổi gia pháp thành phần thưởng.

Lư Ngọc Châu dùng sức gật đầu: – Thiếp nghe lời, sẽ không tùy hứng nữa! Chỉ có điều… Chỉ có điều, gia pháp là cái gì?

https://thuviensach.vn

Nàng có chút không yên mà hỏi.

Lưu Lăng mỉm cười, vẻ mặt tà ác, hắn nói: – Gia pháp ấy mà, là một trải nghiệm khá là thống khổ, mà nói không chừng nàng sẽ thích được trừng phạt. Nói như thế nào được nhỉ, đối với một số chỗ trên người nàng còn có tác dụng thúc đẩy sự trưởng thành a.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Phan Tráng Sĩ

Tâm tình Lư Ngọc Châu có thể nói thay đổi rất nhanh, từ không yên lòng trên đường đi, đến an tâm sau khi thấy Lưu Lăng, lại đến tuyệt vọng rồi lại có hi vọng, tình tiết ly kỳ khúc khuỷu khiến lòng nàng gần như không thể chịu nổi biến chuyển lớn như vậy.

Nàng và Huân Nhi trở lại nơi được Lưu Lăng an bài, trên đường đi vẫn còn đang bồng bềnh lung lay. Mừng rỡ, buồn phiền, nhân sinh lên xuống thất thường, trong thời gian không đến mười ngày này, nàng gần như đều đã nếm đủ tư vị.

Trở lại nơi ở, khi Huân Nhi hầu hạ nàng tắm rửa, đầu óc của nàng vẫn đang rất loạn, dường như không thể nghĩ ra được gì cả, tựa như trong đó đang như một mớ bòng bong, cực kỳ rối loạn.

Huân Nhi hồi tưởng lại cảnh tượng kinh hồn trong rừng kia, ngồi bên giường buồn bã rơi lệ. Lư Ngọc Châu thấy nàng như vậy cũng cảm thấy khó chịu, đi đến nắm tay nàng an ủi. Tuy rằng nữ tử thời Đường không đặc biệt bảo thủ, tương đối cởi mở, nhưng vẫn không đến mức gặp chuyện như thế mà không có phản ứng gì, cho dù là nữ tử thời hiện đại mà gặp chuyện đó cũng rất khó thản nhiên đối mặt.

Cuối cùng hai người ôm nhau khóc rống lên trong phòng, mãi cho đến tối mới dần dần trở lại bình thường.

Sau khi được cảm thụ tâm tình của nữ tử, Lưu Lăng ngồi trong đại trướng của mình nỗi lòng đầy tâm sự. Đối với Lư Ngọc Châu, hắn thật sự

https://thuviensach.vn

cứng rắn không nổi. Một cô gái như vậy có đốt đèn lồng cũng khó tìm, thấy bộ dạng ủy khuất của nàng, trong lòng Lưu Lăng có cảm giác rất khổ sở.

Bất kể như thế nào, cô gái như thế là không thể làm tổn thương. Nếu khiến nàng tổn thương không khác gì đã làm một chuyện thương thiên hại lý. Ngàn dặm xa xôi đến tìm mình, Lưu Lăng sao có thể không động tâm?

Lưu Lăng đang nghĩ, nếu đánh thắng một trận này, sau khi trở lại Thái Nguyên phải tìm Lư Sâm nói chuyện. Cái lão nhân gia cẩn thận, nghiêm túc kia nếu làm nhạc phụ của mình, Lưu Lăng ngẫm lại chỉ có thể cười khổ. Chính mình lúc ban đầu không đồng ý hôn sự này, nhưng hiện tại tâm địa sắt đá của hắn bắt đầu bị sự si tình của Lư Ngọc Châu cảm hóa.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên thị vệ bên ngoài bẩm báo nói: – Vương gia, Trần Viễn Sơn tướng quân cầu kiến.

Lưu Lăng thu lại tâm sự ứng tiếng trả lời. Trần Viễn Sơn đi vào ôm quyền thi lễ:

– Mạt tướng tham kiến Vương gia.

Lưu Lăng khoát tay áo nói: – Có chuyện gì nói đi.

Trần Viễn Sơn đem mũ giáp bỏ xuống ôm vào trong ngực, cười xấu hổ nói: – Có chuyện mạt tướng khó có thể quyết định được, đặc biệt đến mời Vương gia làm chủ.

Lưu Lăng nói: – Là chuyện tập kích đại doanh quân Chu sao?

Trần Viễn Sơn vẻ mặt hết sức đặc sắc, thâm ý nhìn thoáng qua Lưu Lăng nói: – Vương gia, tập kích quấy rối đại doanh quân Chu vốn đã an bài thỏa đáng, chỉ có điều… Chỉ có điều có người vốn không nên xuất hiện trong đội ngũ, nàng… Tóm lại việc này hắn là việc nhà của Vương gia, mạt tướng không có biện pháp xử lý.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng nhìn dáng vẻ của y giống như có ẩn tình khó nói, vì thế nói: – Có chuyện gì nói thẳng ra, ấp a ấp úng còn ra cái gì nữa.

Trần Viễn Sơn nói: – Vương gia, ta nói là nói không rõ ràng được, người đi theo mạt tướng đến đại doanh sẽ biết ngay.

Lưu Lăng lườm y một cái nói: – Chuyện gì, một viên Chỉ Huy Sứ như ngươi cũng không giải quyết được? Ta phải đi xem, nếu chỉ là việc nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi ta lập tức bãi miễn quân hàm Chỉ Huy Sứ của ngươi!

Trần Viễn Sơn gật đầu như gà mổ thóc nói: – Dạ, Vương gia nhìn sẽ biết.

Lưu Lăng đi theo Trần Viễn Sơn tới nơi Thần Phong doanh của y đóng quân, cách rất xa đã nhìn thấy trong doanh địa đang có một vòng tròn do binh sĩ Bình Nam quân tạo nên, cả đám đang hô to gọi nhỏ rất hào hứng. Trần Viễn Sơn nhíu mày vừa muốn quát thì Lưu Lăng đã khoát tay áo đi tới.

Những binh lính kia không biết đang xem cái gì, cả đám hưng phấn giống như gà chọi. Bọn họ đỏ mặt tía tai cố len vào bên trong, thỉnh thoảng vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Xem bộ dạng kích động của bọn họ dường như trong đám người đang trình diễn cái gì đó rất thú vị. Lưu Lăng vỗ vỗ bả vai một sĩ binh, người binh lính kia không kiên nhẫn hất đầu nói: – Vỗ cái gì mà vỗ.

Lưu Lăng cười nói: – Đang nhìn cái gì thế?

Người lính kia vừa trầm trồ khen ngợi, vừa nói: – Chính ngươi nhìn chẳng phải sẽ biết sao, không có mắt à!

Trần Viễn Sơn bước lên, sút một cước vào mông đít gã, người lính kia lảo đảo va phải không ít người. Gã cho là có người bày trò đùa dai với mình, xoay người định mở miệng mắng. Vừa quay đầu lại thì thấy Lưu Lăng đang cười tủm tỉm nhìn mình, lập tức trở nên si ngốc, cứng ngắc lại

https://thuviensach.vn

một hồi lâu, gã vội vàng quỳ xuống dập đầu nói: – Khấu kiến Vương gia! Vương gia thứ tội!

Lưu Lăng cười nói:

– Không sao, ngươi đứng lên đi.

Chỉ có điều người lính kia làm sao dám đứng lên, hồi nãy vừa mắng Vương gia không có mắt, lỗi này nói lớn không lớn, nếu mắng sau lưng thì cũng không có gì. Nhưng gã lại nói ngay trước mặt Vương gia, vậy thì hơi quá mức rồi. Gã quỳ ở đó, trong lòng bồn chồn. Lưu Lăng thấy gã như thế cười cười nói: – Miệt thị bổn Vương, phạt ngươi chạy quanh đại doanh một vòng!

Người lính kia như được đại xá, đứng lên vắt chân lên cổ vội vàng chạy như bay.

Náo động nhỏ này khiến có binh lính quay đầu lại nhìn thấy Lưu Lăng, đều thi lễ. Lưu Lăng khoát tay áo ra hiệu không được để lộ, đứng lẫn trong đám người bên ngoài nhìn vào trong. Binh lính phía trước bị binh lính phía sau nhắc nhở, đều nhường đường cho Lưu Lăng. Lưu Lăng tới phía trước mới phát hiện, bên trong có một người bị vây quanh.

Lưu Lăng vừa nhìn thấy nàng ta, đầu ngay lập tức căng ra. Người này quả thật Trần Viễn Sơn khó đối phó, việc này tuy rằng không lớn nhưng y không dám giải quyết. Bởi vì đám người vây quanh một nữ nhân, là người quen biết của Lưu Lăng, xác thực mà nói, là nha hoàn trong Vương phủ của Lưu Lăng.

Phan Kim Liên!

Chỉ thấy lúc này Phan Kim Liên mặc một bộ quân phục Bình Nam quân, cầm trong tay một đôi thiết chùy nặng hơn trăm cân, uy vũ vô cùng. Nàng ta vừa vũ động đại chuỳ, vừa không cam lòng quát to: – Ai nói nữ nhân

https://thuviensach.vn

không thể nhập ngũ? Một thân bản lĩnh của lão nương đây, các ngươi có mấy người sánh được? Ai không phục thì bước lên, cùng lão nương khoa tay múa chân vài cái!

Cũng không biết nàng ta đã vũ động được bao lâu, giờ phút này đang thở dốc ồ ồ, dường như đã hơi mệt, Phan Kim Liên chống đại chuỳ xuống đất, thình thịch hai tiếng tạo thành hai hố sâu. Nàng ta vừa chống eo, trợn mắt quét một vòng: – Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, dám xem thường nữ nhân chúng ta! Đúng vậy, lão nương ta vụng trộm trốn vào đấy, thì làm sao, ai bảo lúc Vương gia xuất binh không mang theo ta? Cảm thấy nữ nhân chúng ta không bằng nam nhân, không thể ra trận giết địch đúng không. Ai không phục thì tới thử xem!

Binh lính vây quanh có ai dám tới thử chứ, nữ nhân này rất hung hãn, vũ động đại chuỳ hơn một trăm cân cả nửa canh giờ, cho dù là thanh niên trai tráng bình thường cũng không kiên trì nổi. Đại chùy kia nếu bay đi thì một con voi cũng bị đập chết, có ai cảm thấy sống đủ rồi, có ai mà ngu ngốc dám tiến lên.

Phan Kim Liên thấy không ai dám tỷ thí với nàng ta, hai tay chống nạnh quát: – Muốn đuổi lão nương đi! Không có cửa đâu!

Vừa thấy bộ dạng của nàng ta, Lưu Lăng dở khóc dở cười. Xem ra lúc đại quân xuất phát, Phan Kim Liên đã lén lút trà trộn vào thân binh trong Vương phủ theo đại quân xuôi nam. Tướng mạo nàng ta hung ác, thân cường tráng, bì giáp mặc trên người nàng ta còn có vẻ không vừa người, nói chuyện giọng vừa thô, rất khó phát hiện nàng ta là nữ tử. Cũng không biết nàng ta dùng thứ gì để chèn ép hai khối đồ sộ trước ngực mà thật sự thoạt nhìn giống như một nam nhân vậy.

Hơn nữa còn là một nam nhân rất hung hãn cường tráng.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng hắng giọng một cái, bước tới nói: – Phan… Kim liên, làm sao ngươi lại ở nơi này?

Phan Kim Liên đang diễu võ dương oai, không ai dám giao thủ với nàng ta, lòng hư vinh đang cực kỳ thỏa mãn. Hôm nay Thần Phong doanh điểm binh, nàng ta không cẩn thận bị người va vào làm rớt mũ giáp, người nọ vốn không để ý, không ngờ phát hiện người lính này không bình thường. Cẩn thận quan sát mới thấy không có yết hầu, trên tai còn có lỗ tai, tuy rằng diện mạo hung ác, nhưng mười phần là một nữ nhân!

Người này giống như phát hiện ra tân đại lục, hưng phấn hô to kêu lên. Nghĩ hết biện pháp ẩn nấp nhiều ngày như vậy, lo lắng đề phòng sợ bị người phát hiện, lúc này tất cả cố gắng đều hóa thành hư ảo, Phan Kim Liên làm sao có thể không giận? Nàng ta chỉ quạt một tát, người lính kia liền răng môi lẫn lộn.

Người đau đớn kêu la thảm thiết ngay lập tức dẫn tới một đám người vây xem, cũng kinh động tới Trần Viễn Sơn. Y hỏi mới biết, nữ nhân điên này lại là người của phủ Trung Thân Vương, điều này khiến Trần Viễn Sơn khó xử. Y không biết phải làm thế nào, chỉ có thể đi mời Lưu Lăng tới.

Lúc này, đầu Lưu Lăng cũng đã phình lớn như cái đấu.

Phan Kim Liên thấy Lưu Lăng tới, lập tức hoảng sợ. Nàng ta đầu tiên là mặt đỏ lên, sau đó tỉnh ngộ, khẩn trương quỳ xuống thi lễ: – Nô tì thỉnh an Vương gia.

Ầm, binh lính vây quanh cũng thi lễ với Lưu Lăng, thấy nàng ta không ngờ cũng có một bộ mặt nhăn nhó, bọn lính bấm nhau cười thầm. Phan Kim Liên lập tức trừng hai mắt, nhưng Lưu Lăng ở đây nên nàng ta không tiện phát tác, đành phải trợn mắt với đám binh sĩ vây quanh. Nàng ta làm như vậy càng làm cho bọn lính cười vang.

https://thuviensach.vn

Trần Viễn Sơn khoát tay áo nói: – Đều cút về đi! Vây quanh chỗ này còn ra bộ dạng gì nữa, không sợ làm mất mặt Thần Phong doanh chúng ta sao!

Bọn lính thấy Chỉ Huy Sứ đại nhân phát hỏa, lập tức chạy sạch. Chỉ có điều không ít người vừa chạy vừa quay đầu lại cười, trong đó một thiếu niên mới mười sáu mười bảy tuổi còn làm mặt quỷ với Phan Kim Liên. Khiến cho Phan Kim Liên tức đến độ bốc hỏa, hận không thể đuổi theo bắt lấy, lột quần đánh một trận nát mông.

Lưu Lăng cũng hiểu được việc này khó xử lý, vì thế nói: – Các ngươi trước tiên theo ta đến đại trướng.

Nói xong dẫn đường đi trước.

Phan Kim Liên cũng không sợ Trần Viễn Sơn, hiểu được là y đi tố cáo với Vương gia, vì thế hung hăng liếc mắt nhìn Trần Viễn Sơn một cái. Nàng ta sửa sang lại quần áo một chút, tức giận đi theo sau Lưu Lăng. Trần Viễn Sơn dở khóc dở cười, lắc lắc đầu cũng đi theo Lưu Lăng về đại trướng.

Lưu Lăng trở lại đại trướng, nhìn hai người phía dưới, cảm giác việc này hơi khó xử lý. Hắn có thể sử dụng phép khích tướng để khuyên bảo Lư Ngọc Châu nghe lời hắn trở về Thái Nguyên Phủ, nhưng biện pháp này tuyệt đối không thể dùng với Phan Kim Liên. Nếu nàng ta nổi cơn, Lưu Lăng cũng không tiện lệnh cho người bắt nữ tử này, hơn nữa 3~5 đại hán cũng không chắc bắt trói được nàng ta.

– Phan Kim Liên, tại sao ngươi lại chạy đến nơi đây?

Lưu Lăng ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy hắn là nên nhẹ nhàng khuyên bảo mới là đúng đắn, không thể cứng rắn được.

Phan Kim Liên ưỡn bộ ngực nói: – Ra trận giết địch!

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng sửng sốt, lập tức cười khổ nói: – Ra trận giết địch là chuyện của nam nhân, ngươi chỉ là một nữ nhân…

Phan Kim Liên tiến lên một bước nói: – Như thế nào, Vương gia cũng giống những người đó sao? Ai nói nữ tử không thể ra trận giết địch? Hoàng Đế Bệ Hạ nói ư? Pháp điển quốc gia có ghi ư? Dựa vào cái gì mà khinh thường nữ nhân, chuyện nam nhân có thể làm, nữ nhân cũng làm được!

Lưu Lăng bị nàng ta hỏi đến sửng sốt, kỳ thật trong lòng hắn hiểu được, cũng biết trong lịch sử có rất nhiều nữ anh hùng, nhưng thân là một nam nhân, trong lòng hắn tóm lại là không thể thích ứng việc nữ nhân lên chiến trường, có lẽ đây là chủ nghĩa nam tử. Không biết trả lời thế nào, Lưu Lăng ho khan hai tiếng che giấu bối rối của mình, lập tức nói: – Điều này thì chưa từng có, chỉ có điều, đao quang kiếm ảnh, huyết nhuộm sa trường, ngươi không sợ sao?

Phan Kim Liên vỗ ngực nói: – Sợ thì ta đã không tới!

Trần Viễn Sơn hoảng sợ, trong lòng tự nhủ nữ nhân còn có thể như vậy hay sao? Không thích tú hoa châm, kim may áo mà lại thích đao kiếm. Không ham nữ công, lại ham võ thuật. Không an phận thủ thường, lại muốn ra trận giết địch!

Lưu Lăng bỗng lóe lên ý tưởng nói: – Nếu như thế ta cũng không đuổi ngươi về, mấy ngày nữa sẽ có một trận đại chiến với quân Chu, đến lúc đó ngươi theo Triệu Nhị tướng quân kích trống trợ uy ở Thiên Vương Lĩnh, nếu thấy ngươi không sợ chiến tranh thây chất đầy đồng, ta sẽ lưu ngươi lại!

Phan Kim Liên lập tức cao hứng trở lại, nàng ta hận không thể ôm Lưu Lăng vào trong ngực dùng sức hôn một cái. Chân tay luống cuống vòng hai vòng, Phan Kim Liên bỗng chào theo kiểu nhà binh như nam nhân, quỳ một gối xuống mặt đất ôm quyền nói: – Tạ vương gia!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hôn

Lưu Lăng đứng bên ngoài đại trướng, nhìn doanh trại đèn đuốc sáng trưng, nhìn lính gác tuần tra qua lại, trăng sáng gió mát trang nghiêm tĩnh mịch.

Hắn bước ra ngoài, nhàn rỗi tản bộ không mục đích trong đại doanh. Cục diện giằng co với quân Chu đã hình thành, có vẻ gió êm sóng lặng, chỉ có điều sau sự bình yên này ẩn giấu rất nhiều đợt sóng triều, trong lòng Lưu Lăng kỳ thật hiểu rất rõ. Nhìn binh lính đi qua bên cạnh mình, lần lượt từng khuôn mặt tuổi trẻ tinh thần phấn chấn bồng bột, Lưu Lăng cảm nhận được áp lực, vừa bất đắc dĩ.

Những sinh mạng tươi trẻ kia có bao nhiêu sẽ mất đi sau chiến tranh?

Từ xưa đến nay, chinh chiến sa trường có mấy người trở về? Lưu Lăng cảm thán không riêng gì hiện tại, cũng không chỉ cuộc chiến giữa Bắc Hán và Hậu Chu. Hậu Chu thực lực cường đại, chiếm cứ chín mươi tám châu, nắm giữ binh mã bảy mươi hai doanh, thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng Hậu Chu nhất định sẽ thắng lợi sao?

Cho dù thắng lợi, có bao nhiêu người phải chôn thân trong cát vàng? Thực lực cường đại cũng không nhất định có thể thắng lợi, thiên thời địa lợi nhân hoà đều là nhân tố quyết định thắng bại. Lúc trước Đại Tùy khởi binh xua ba trăm ngàn quân chinh phạt Triều Tiên, trở về tuy chỉ còn ít ỏi ba nghìn người nhưng thật sự là người Triều Tiên thiện chiến? Thật sự ba trăm ngàn đại quân triều Tùy vô năng sao?

https://thuviensach.vn

Tuy rằng chiến tranh là giữa Bắc Hán và Hậu Chu, nhưng Lưu Lăng lại biết, nhân tố quyết định thắng bại không nằm trong tay bất cứ bên nào. Mà là ở phía tây, trong tay vị vua tài trí mưu lược kiệt xuất đệ nhất Tây Vực, Ngôi Danh Nẵng Tiêu. Một ý niệm của y có thể diệt Bắc Hán, một ý niệm lại có thể khiến quân Chu lui bước.

Lưu Lăng cảm thấy bất đắc dĩ, gửi gắm hy vọng thắng lợi vào tay người, loại cảm giác này rất khó chịu. Thế gian mọi sự đều có biến số, ai có thể dự liệu được hậu sự như thế nào? Thời kỳ tam quốc, Thục Võ Hầu Gia Cát tài năng kinh thiên hãi địa, cuối cùng chẳng phải cũng nhận lấy kết thúc buồn thảm sao? Sau lần ra Kỳ Sơn, quân tiên phong gần như không có đối thủ, nhưng đã bao nhiêu lần bị Ngô quốc vốn là đồng minh Thục quốc kéo chân? Có bao nhiêu lần thất bại không phải do kẻ thù tạo nên mà do đồng minh phá rối?

Hiện nay, cục diện Bắc Hán hỗn loạn thối nát, cho dù lần này Tây Hạ xuất binh, giải quyết xong nguy cơ lần này, nhưng sau đó thì sao? Không thể giao vận mệnh quốc gia và nhân dân cho người khác nắm giữ mãi được, cũng không thể vĩnh viễn nhìn sắc mặt của người khác mà làm việc được? Có một đồng minh thực lực cường đại tất nhiên là chuyện tốt, nhưng ví dụ của Đại Liêu vẫn bày ra trước mắt, ai có thể dám chắc Tây Hạ không phải Đại Liêu kế tiếp?

Chỉ một Đại Liêu yêu cầu tiến cống đã như một ngọn núi lớn trầm trọng đặt lên vai dân chúng Bắc Hán. Nếu Tây Hạ cũng yêu cầu tiến cống thì lấy cái gì để cho hắn?

Không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn. Cho dù lúc này Tây Hạ đồng ý xuất binh tương trợ, ai có thể dám chắc được không lâu sau, người Tây Hạ không liên kết với Hậu Chu đồng thời đối phó Bắc Hán? Một con cừu gầy bị ba con sói đói vây quanh, cục diện này làm sao mới phá giải được đây?

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng vừa đi, trong đầu không ngừng suy tư về vấn đề này.

Ba quốc gia này, luận thực lực đều gấp mười lần thậm chí mấy chục lần Bắc Hán. Chẳng qua do bận kiềm chế lẫn nhau nên mới để cho Bắc Hán giãy giụa tồn tại trong vùng đất chật hẹp chưa bằng một tỉnh của họ, thật sự nói dễ hơn làm.

Lưu Lăng đi tới đi lui chợt phát hiện chính mình không ngờ vô tình đã tới nơi ở của Lư Ngọc Châu. Hắn cười khổ một tiếng, tâm trí mình là như thế nào, sao lại đi tới nơi này? Chẳng lẽ trong lòng hắn kỳ thật đã vướng bận nữ tử này rồi sao? Vô tình mà cố ý muốn đến gặp nàng?

Hắn lắc đầu cười khổ, không biết chính mình tiếp nhận tình yêu của nàng là tốt cho nàng hay hại nàng. Trên chiến trường, biến số vô cùng, Lưu Lăng không biết chính mình có thể không cẩn thận trong tích tắc mà đi đời nhà ma hay không, hắn thì thoải mái, dù sao đã sống hai kiếp, chết thêm một lần nữa cũng không có gì đáng sợ. Chỉ có điều hiện đã tiếp thụ Liễu Mi Nhi và Lư Ngọc Châu, mình nếu chết rồi, hai người các nàng phải làm sao bây giờ?

Thấy trong đại trướng của Lư Ngọc Châu đã không còn sáng đèn, hắn nghĩ chắc là nàng dọc đường đi đã chịu nhiều đau khổ, vì quá mệt mỏi nên đã đi ngủ chăng?

Xoay người, vừa muốn đi về thì chỉ nghe thấy một tiếng gọi yếu ớt vang lên phía sau.

– Vương gia?

Lưu Lăng quay đầu lại nhìn, lập tức thấy ở bên ngoài đại trướng, cạnh một chậu than, có một bóng dáng nhu nhược đứng ở đó, đúng là Lư Ngọc Châu. Lưu Lăng không nghĩ tới nàng còn chưa ngủ không khỏi có chút kinh ngạc. Gật đầu, Lưu Lăng bước tới.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh đèn leo lét, gió đêm thổi lướt qua làm mái tóc Lư Ngọc Châu nhẹ nhàng phiêu động, váy dài màu vàng nhạt khiến cho nàng có chút nhỏ bé và yếu ớt, làm người ta thương tiếc. Đi đến gần Lưu Lăng mới phát hiện, ánh mắt của nàng đang sưng đỏ, dường như mới khóc không lâu, sắc mặt cũng không được tốt, hơi trắng bệch.

Lưu Lăng biết dọc đường nàng đã phải chịu quá nhiều ủy khuất, nhìn bộ dạng dịu dàng yếu ớt của nàng Lưu Lăng cảm thấy đau lòng.

– Sao còn chưa nghỉ ngơi?

Lưu Lăng đi đến bên cạnh nàng hỏi.

Dường như sợ Lưu Lăng phát hiện ra mình mới vừa khóc, tiểu nữ tử quật cường đến mức cố chấp này hơi quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Lưu Lăng. Nàng thoáng bối rối, đưa tay sửa sang lại những sợi tóc trên trán, lộ vẻ bất an.

– Không biết được, rõ ràng cảm thấy mệt mỏi nhưng lại không ngủ được.

Nàng nói.

Lưu Lăng đau xót trong lòng, nửa muốn đưa tay vén tóc cho nàng, nhưng cuối cùng bàn tay kia lại dừng lại giữa chừng. Bất kể như thế nào, thân ở thời đại này, Lưu Lăng vẫn chịu sự ước thúc của lễ pháp, quy củ. Tuy quan niệm nam nữ khác biệt thụ thụ bất thân từ triều Tống mới dần xâm nhập lòng người, nhưng dù sao đây không phải thời hiện đại. Cái tên Khổng Tử kia, việc khác thì không làm, chứ quy củ giữa nam và nữ cũng đề ra được không ít.

Thời triều Đường, nữ tử phơi phới như làn gió, giữa nam và nữ không có nhiều quy củ vụn vặt như vậy, khi đó nữ tử thích mặc nam phục có thể nhìn thấy một phần thân thể. Tới triều Tống, nhất là sau thời Chu Hi, giới hạn giữa nam và nữ đã rất nghiêm khắc, đến nỗi không thể vượt qua.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy động tác của Lưu Lăng, Lư Ngọc Châu không tránh khỏi bối rối. Nhưng khi thấy Lưu Lăng thu tay về, trong lòng nàng lại sinh ra phiền muộn khó hiểu.

– Ban đêm gió lạnh, dọc đường nàng đã mệt mỏi rồi, hay là nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Cuối cùng Lưu Lăng nói.

Lư Ngọc Châu khuôn mặt lộ vẻ thất vọng, nàng gật đầu, sau đó nói: – Vương gia làm việc vất vả, cũng nên ngủ sớm một chút đi.

Nói xong, nàng xoay người trở về trong đại trướng, chỉ có điều lúc nàng xoay người, bả vai không còn điểm tựa che giấu nữa hơi run lên, khiến cho nàng thoạt nhìn cực kỳ yếu ớt. Lòng Lưu Lăng mềm nhũn, theo bản năng, vươn tay kéo tay nàng nói:

– Đừng khóc nữa… Ta… đau lòng.

Thân hình Lư Ngọc Châu run lên, lập tức chậm rãi xoay người lại. Trên mặt nàng không biết từ khi nào đã chảy xuống hai hàng nước mắt. Lưu Lăng giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào hai má của nàng, lau nước mắt. Lư Ngọc Châu si ngốc nhìn Lưu Lăng, nước mắt vì tủi thân lại thi nhau chảy xuống.

– Đi dạo một chút?

Lưu Lăng vừa lau nước mắt cho nàng, vừa nhẹ giọng hỏi.

Lư Ngọc Châu gật gật đầu, để mặc cho Lưu Lăng nắm tay nàng theo Lưu Lăng đi ra ngoài. Lúc này, trong đại trướng, bởi vì thật sự mệt mỏi và sợ hãi, bị các loại cảm giác đau khổ tra tấn đến tiều tụy, Huân Nhi đã ngủ say, bộ ngực của nàng ta hơi phập phồng, so với một ngày trước, bây giờ có thể

https://thuviensach.vn

ngủ yên lành một giấc như thế thật là hạnh phúc. Chỉ có điều, trong khóe mắt của nàng ta vẫn còn vương lại một giọt nước mắt.

Nàng ta như đang nằm mơ, chân mày nhăn lại, đôi tay nhỏ bé cũng nắm chặt, dường như trong mơ có điều gì đó rất đáng sợ.

Trong giây lát bừng tỉnh, Huân Nhi lập tức ngồi dậy. Nàng bối rối nhìn chung quanh, thấy tiểu thư Lư Ngọc Châu không ở trong đại trướng, nàng ta lập tức luống cuống tay chân, đứng lên chạy đến trước giường của Lư Ngọc Châu, thấy chăn gối gấp chỉnh tề, hiển nhiên tiểu thư vẫn còn chưa ngủ. Nàng ta bước nhanh ra cửa, vén mành lên lao ra.

Vừa lúc thấy hai người Lưu Lăng và Lư Ngọc Châu sóng vai nhau đi xa xa. Huân Nhi thở dài một hơi, giơ tay vỗ vỗ hai cái lên ngực mình. Nàng ta nhìn đôi nam nữ đang sóng vai đi dưới ánh trăng đó, không biết vì sao, thoạt nhìn rất hài hòa. Huân Nhi cười cười, trong tâm lặng lẽ nói một câu: – Tiểu thư! Người thật hạnh phúc!

Lưu Lăng sau khi đi được một đoạn, bởi vì ở trong doanh thỉnh thoảng gặp phải vệ binh đi tuần tra, cho nên hắn không tiện nắm tay Lư Ngọc Châu, hai người yên lặng không nói gì sóng bước. Nói thật, đại doanh đúng thật không phải là nơi để nói chuyện yêu đương, tư thế hào hùng, sát khí quá nặng khó tránh khỏi làm nhòa đi nhi nữ tình trường.

Tuy hai người vẫn yên lặng chậm rãi bước, ai cũng không mở miệng nói chuyện, trong lòng Lư Ngọc Châu chợt có cảm giác hạnh phúc vô cùng thỏa mãn. Cảm giác này khiến cho nàng rất hưởng thụ, cũng rất mê luyến. Nàng thậm chí đã suy nghĩ, nếu từ nay về sau có thể bước đi cùng hắn như thế này thì đã cực kỳ hạnh phúc.

Đi đến một chỗ không người, Lưu Lăng xoay người, nhìn vào mắt Lư Ngọc Châu nói: – Ta không biết nên nói như thế nào, có lẽ ta đã suy tính quá nhiều. Nhưng xin nàng tin tưởng ta, những áp lực, đau khổ, ủy khuất

https://thuviensach.vn

mà nàng đã phải chịu sẽ không bao giờ lặp lại, ta cam đoan với nàng, chỉ cần ta có thể còn sống trở về Thái Nguyên Phủ, ta nhất định sẽ cưới nàng!

Lư Ngọc Châu run rẩy, nước mắt hạnh phúc lại một lần nữa chảy ra. Nữ nhân kiên cường này đối mặt với những đau khổ trên đường chưa từng rơi lệ, lúc này lại hạnh phúc đến rơi nước mắt. Đã trải qua nhiều việc như vậy, rốt cục chiếm được kết quả mình muốn, nàng đột nhiên cảm thấy nếu bây giờ bắt nàng phải chết cũng không oan uổng.

Thấy nàng rơi lệ, Lưu Lăng đau lòng, lại lau nước mắt cho nàng, nói: – Không được khóc, sau này chỉ cho phép cười, sống thật vui vẻ.

Lư Ngọc Châu dùng sức gật gật đầu, sắc mặt trở nên hồng nói: – Vương gia, Ngọc Châu đã tùy hứng quá rồi. Chỉ có điều Ngọc Châu thật sự sợ, sợ nếu lần này không đến gặp người, nếu chẳng may… Thiếp chỉ muốn đứng từ xa nhìn người một cái rồi trở về, nhưng lại không cam lòng. Nhìn thấy rồi còn muốn nhìn tiếp, cứ như vậy mà trốn ở ngoài đại doanh vài ngày, mỗi ngày đều tự nói với mình chỉ cần nhìn Vương gia một lần nữa, thiếp lập tức trở về, từ nay về sau đoạn tuyệt ý muốn đó. Nhưng… Nhưng thiếp hết lần này tới lần khác không thể khống chế nổi chính mình.

Lưu Lăng biến sắc, theo bản năng ôm Lư Ngọc Châu vào lòng ngực. Lư Ngọc Châu bị hành động này của hắn làm hoảng sợ, bối rối nhảy dựng lên. Nàng gắt gao nắm chặt tay, trong lòng vừa sợ vừa vui mừng, cực kỳ mâu thuẫn.

Lưu Lăng cúi đầu, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nàng nói: – Lưu Lăng có tài đức gì mà được tiểu thư một lòng say mê như vậy, ta chết cũng không uổng.

Lư Ngọc Châu bị dọa sợ, vươn tay bịt miệng Lưu Lăng, vội vàng nói: – Không cần nói như vậy, Vương gia sẽ không chết, lần này Vương gia nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ chiến thắng, phong quang vô hạn trở về Thái Nguyên Phủ, sau đó… sau đó…

Sau đó là gì, nàng không nói ra được.

Lưu Lăng cười nói: – Sau đó phong quang vô hạn cưới nàng vào phủ, đúng không?

Lư Ngọc Châu ngượng ngùng, cái đầu nhỏ dùng sức vùi vào khuỷu tay Lưu Lăng. Lưu Lăng nâng hai má của nàng lên, nhìn dung nhan động lòng người dưới ánh trăng, không khống chế được mình nữa, cúi đầu xuống hôn nàng. Khi bờ môi của hắn vừa tiếp xúc với bờ môi của nàng, một cảm giác mềm mại ướt át xen lẫn ngọt ngào lập tức tràn đến. Lư Ngọc Châu bối rối quẫy người một cái rồi cũng ôm chặt lấy Lưu Lăng.

Một nụ hôn chân thành.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Không Ngoài Dự Liệu

Sau khi trở lại đại trướng, đầu óc Lư Ngọc Châu vẫn còn mơ mơ màng màng. Nàng ngồi bên giường, hồi tưởng lại cảnh bị Lưu Lăng cưỡng hôn vừa rồi, khuôn mặt lại nóng bừng lên. Nàng thật không ngờ Lưu Lăng dám to gan như vậy, không ngờ dám làm chuyện khác người như vậy ngay trong đại doanh. Tuy không bị ai phát hiện nhưng nàng vẫn lo sợ, cũng hạnh phúc đến choáng váng.

Ngồi bên giường hồi tưởng lại những sóng gió mấy ngày qua, Lư Ngọc Châu đã không còn u uất mà tràn đầy chờ mong cuộc sống hạnh phúc trong tương lai. Lưu Lăng đã nói: – Không cần phải sợ, cũng đừng lo lắng, từ nay về sau mọi chuyện sẽ giao cho ta xử lý. Mặc kệ đối mặt với khó khăn như thế nào, mặc kệ đối mặt với bất kỳ nguy hiểm gì, ta chỉ biết cả đời che chở nàng, sẽ không để cho nàng lại phải chịu chút ủy khuất nào nữa.

Câu này ở xã hội hiện đại, mỗi ngày có không biết bao nhiêu thiếu nam dùng để nói với những thiếu nữ ngây thơ non nớt. Bị làm cho cảm động chắc chắn không chỉ có một mình Lư Ngọc Châu, nhưng có bao nhiêu nam nhân có bản lĩnh nói được làm được? Lư Ngọc Châu biết Lưu Lăng nói câu này không phải dùng lời hoa ý ngọc lừa gạt nàng, nàng có thể đọc thấy sự chân thành tha thiết và dũng khí trong mắt hắn.

Nụ hôn kia làm cho nàng xấu hổ vô cùng. Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như thế với một nam nhân, lòng nàng bối rối như con nai con chạy loạn, không thể yên tĩnh được. Vừa nghĩ tới việc đầu lưỡi của hắn không ngừng khua khoắng trong miệng mình, Lư Ngọc Châu chợt cảm thấy người mình

https://thuviensach.vn

nóng như lửa. Nhưng nàng đã quên, lúc nàng bị động tình cũng ngốc nghếch như thế nào, cũng tự động đáp lại sự đòi hỏi của Lưu Lăng.

Nghĩ đến việc sau này có thể sinh hoạt chung một chỗ với Lưu Lăng, cảm giác ngọt ngào trong lòng nàng trào ra. Nàng nằm xuống, hồi tưởng lời hứa hôm nay Lưu Lăng hứa với nàng. Nàng rốt cuộc hiểu được hạnh phúc là gì, cái gì là không còn mong ước gì hơn. Sau khi đặt lưng xuống, tan vào trong ký ức ngọt ngào, nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này đã không còn lo lắng sợ hãi, không còn ác mộng, rất bình yên.

Thậm chí ngay cả khi Huân Nhi giúp nàng đắp lại cái chăn, nàng cũng không phát hiện ra. Nhìn tiểu thư đang ngủ say mà trên khóe miệng vẫn còn đọng một nụ cười, tâm trạng Huân Nhi cũng yên tĩnh lại.

Ngay khi Lư Ngọc Châu trở lại đại trướng không lâu, Lưu Lăng đang ngồi trong đại trướng trung quân nghe đám người Trần Viễn Sơn báo cáo.

– Vương gia, binh mã đã tập kết xong, giờ tý đêm nay sẽ xuất phát đến mai phục tại Ngư Long Pha, xin Vương gia hạ lệnh.

Trần Viễn Sơn thân mặc khôi giáp chỉnh tề, mười lăm nghìn binh lính đã sẵn sàng trong đại doanh chờ xuất phát. Bọn họ phải tới Ngư Long Pha ẩn nấp trước khi Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp tập kích quấy rối đại doanh quân Chu, cho nên đêm nay sẽ xuất phát. Sáng sớm ngày mai, Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp sẽ mang theo năm nghìn nhân mã tập kích quấy rối đại doanh quân Chu, thành bại tất cả nằm trong tay Trần Viễn Sơn, y không thể lơ là được.

Sau lưng Trần Viễn Sơn, Hoa Tam Lang, Triệu Nhị, Phùng Phục Ba, Dương Nghiệp đều có mặt. Lần tập kích quấy rối này mục đích chủ yếu là đưa được ba mươi người đã lựa chọn kỹ càng bao gồm cả Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp vào đại doanh quân Chu an toàn, sau đó phao tin đồn

https://thuviensach.vn

trong đại doanh địch, khiến binh lính quân Chu không chiến mà loạn. Cho nên lần này mai phục giết địch ở Ngư Long Pha và Thiên Vương Lĩnh cũng có vai trò quan trọng.

Lần chiến đấu này có thể nói khó khăn không nhỏ, vừa phải đánh tan đội truy kích của quân Chu vừa phải giết chết tối thiểu một nghìn binh Chu. Chỉ có như vậy bọn Phùng Phục Ba mới có thể an toàn trà trộn vào trong đội ngũ quân Chu. Biên chế đội ngũ quân Chu và quân Hán cơ bản giống nhau, năm người thành một Ngũ, đề ra một gã Ngũ trưởng, mười người là một Thập, đề ra một gã Thập trưởng. Năm mươi người thành một đội, trong đó có một đội trưởng Giáo Úy, một đội phó Bồi Nhung, hai đội có một gã Bách Phu Trưởng, xưng là Bách Tổng.

Hai mươi tiểu đội tạo thành một đội nghìn người, cử một gã làm Thiên Phu Trưởng, xưng là Thiên Tổng. Mười nghìn người thành một doanh, có một gã tướng quân làm Chỉ Huy Sứ và năm tên Thiên Tướng.

Năm mươi người thành một đội, nhân số cũng không nhiều, hơn nữa cứ mỗi năm người lại quen biết nhau, bất kể là Ngũ trưởng, Thập trưởng, hay là Đội phó, Đội trưởng đều cực kỳ quen thuộc thủ hạ của mình, nếu có khuôn mặt xa lạ xuất hiện trong đại doanh, Ngũ trưởng, Thập trưởng tất sẽ phát giác ra. Cho nên lần phục kích này phải giết chết đại đa số quân Chu xuất doanh, nhất là quan quân, một tên cũng không thể lưu lại.

Tuy rằng Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp mang theo năm nghìn binh mã nhưng khi tập kích quấy rối đại doanh quân Chu tuyệt đối không thể mang theo nhiều người như vậy, nhiều nhất mỗi lần chỉ có thể mang một nghìn nhân mã. Những người khác đều phải ở gần Ngư Long Pha tiếp ứng, bằng không nếu binh mã quân Chu xuất doanh quá nhiều sẽ không có cách nào cho bọn người Phùng Phục Ba Dương Nghiệp thuận lợi vào được đại doanh quân Chu.

https://thuviensach.vn

Để đạt được tính toán chuẩn xác như thế, không chỉ cần binh sĩ quân Hán mai phục tại Ngư Long Pha liều mạng giết địch, còn cần có quân Chu phối hợp. Từ mặt nào đó mà nói, kỳ thật xác suất thành công tương đối thấp. Tuy nhiên bởi vì cái gọi là ngôn luận đáng sợ, dư luận thành hổ, chỉ cần bọn họ trà trộn vào được, phao tin đồn thất thiệt mới có thể kích một bộ phận binh lính tạo phản.

Mà đó cũng chưa phải trọng điểm, trọng điểm là nếu không thể kích khởi binh biến, Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp phải chọn đúng thời cơ lẻn vào Đàn Châu, có cơ hội lập tức phóng hỏa trong đại doanh địch, tiếp ứng cho quân Hán tấn công đại doanh.

Chuyện này là chuyện cửu tử nhất sinh.

Lưu Lăng nói:

– Mười lăm nghìn người, không được cưỡi ngựa, không được châm đuốc, thậm chí sau khi tiềm phục tại Ngư Long Pha cũng không được di chuyển, nếu bị thám báo quân Chu phát hiện, kế hoạch lần này sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Ở trên Thiên Vương Sơn, ta sẽ an bài Hoa Tam Lang mang nhiều ngựa, cung cấp cho các ngươi dùng khi lui binh. Thiên Vương Sơn và Ngư Long Pha cách xa nhau mười lăm dặm, lộ trình này chỉ có thể dựa vào đôi chân trần của các ngươi để vượt qua mà thôi.

Hắn ngẫm nghĩ một chút nói: – Vì kích động quân Chu, sau khi mai phục tại Ngư Long Pha xung phong liều chết chiến một trận, nếu là quân Chu còn cho đại quân đuổi theo, không thể tránh khỏi phải lưu lại một đội đoạn hậu, những người ở lại này thập tử vô sinh, các ngươi cần phải nghĩ cho kỹ.

– Sau khi tới Thiên Vương Lĩnh, Hoa Tam Lang xuất quân đánh ra, Trần Viễn Sơn ngươi dẫn quân quay lại đánh trả cùng Hoa Tam Lang tả hữu giáp công quân Chu, lấy thêm một trận thắng, đến lúc đó quân Chu đại loạn, Triệu Nhị cắm nhiều tinh kỳ trên Thiên Vương Lĩnh, đánh trống trận phất

https://thuviensach.vn

cờ hò reo, quân Chu hoảng sợ tất sẽ bại lui. Chỉ có điều, một trận chiến này, đấu dũng khí và cam đảm không sợ chết, các ngươi phải bảo tồn khí thế của binh lính thủ hạ, không được để tự loạn trận cước.

Trần Viễn Sơn ôm quyền nói: – Vương gia yên tâm, tất cả binh sĩ Thần Phong doanh đều đã chuẩn bị liều chết, nhất định không để Vương gia thất vọng!

Hoa Tam Lang cũng nói: – Vương gia yên tâm, mạt tướng sẽ không phụ sự phó thác của Vương gia.

Lưu Lăng đi đến trước mặt Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp, vỗ bả vai hai người nói: – Hành động lần này, trọng trách đều đặt lên vai hai người các ngươi. Sau khi lọt được vào đại doanh quân Chu cứ tùy theo hoàn cảnh mà hành động, vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ, không được nóng vội lỗ mãng. Các ngươi phải biết rằng, không chỉ là tính mạng ba mươi người các ngươi mà tính mạng mười một vạn đại quân Bình Nam cũng phụ thuộc vào các ngươi.

– Thà rằng công cốc, cũng không được lỗ mãng. Sau khi vào đại doanh quân Chu, các ngươi có toàn quyền quyết định, nếu không thể hành sự thì lập tức tìm cơ hội trở về, rồi tính bước tiếp theo.

Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp ôm quyền nói: – Vương gia yên tâm, mạt tướng hiểu rõ!

Lưu Lăng gật đầu nói: – Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không qua bao lâu nữa, chỗ Chu Diên Công cũng sẽ có kết quả. Nếu Quốc chủ Tây Hạ, Ngôi Danh Nẵng Tiêu xuất binh phạt Chu thì thắng lợi của chúng ta đã tới. Nếu Tây Hạ không xuất binh, chúng ta và quân Chu chỉ có thể quyết một trận tử chiến.

– Cho nên lúc này đây việc các ngươi lẻn vào đại doanh quân Chu hết sức trọng đại, mọi thứ đều phải cẩn thận!

https://thuviensach.vn

Mọi người gật đầu đồng ý.

Lưu Lăng nói: – Ta sẽ đích thân dẫn quân tiếp ứng ngoài đại doanh ba mươi dặm, cho dù Thiên Vương Lĩnh không thể ngăn địch, ta cũng sẽ khiến quân Chu có đi không có về!

Trần Viễn Sơn mang theo mười nghìn nhân mã Thần Phong doanh, còn có năm nghìn nhân mã Tung Hoành doanh dưới trướng Triệu Nhị, chiến mã đều để lại trong đại doanh, mười lăm nghìn người chỉ đi bộ, cũng không đốt lửa, trong đêm tối đi bộ thẳng đến Ngư Long Pha mai phục trước. Theo sau là Hoa Tam Lang dẫn ba nghìn kỵ binh, mỗi người mang hai con chiến mã, cũng không đốt lửa, không thúc ngựa phi nước đại, chỉ chậm rãi hành quân tới Thiên Vương Lĩnh.

Cuối cùng là Triệu Nhị, chỉ đem một nghìn nhân mã, mang theo lượng lớn cờ xí trống trận, theo sau quân mã của Hoa Tam Lang.

Sau khi tất cả nhân mã đã xuất trại Lưu Lăng mới trở về đại trướng, lúc này trời vừa rạng sáng. Lưu Lăng dụi dụi con mắt, vừa cởi quần áo ra chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên ngọn đèn dầu trong đại trướng chợt lóe, một nhân ảnh như quỷ mị hiện ra trong đại trướng! Huynh đệ Nhiếp thị thay phiên nhau phụ trách an nguy của Lưu Lăng, đêm nay là Nhiếp Nhân Vương, y lập tức lao ra, một đao đâm thẳng đến cổ họng của người kia!

Người nọ dáng người gầy yếu, nhưng công phu cũng cực kỳ khá, lùi về phía sau khó khăn tránh thoát một đao trí mạng của Nhiếp Nhân Vương.

Lưu Lăng kêu lên: – Dừng tay!

Nhiếp Nhân Vương thu đao trở về, bảo hộ trước người Lưu Lăng. Lưu Lăng khoát tay áo nói: – Không cần để ý, đây là mật thám bổn Vương phái đi, ngươi lui xuống trước đi.

Nhiếp Nhân Vương gật đầu, xoay người rời đi, không chút do dự.

https://thuviensach.vn

Nếu Lưu Lăng đã nói đây là người nhà, vậy thì khẳng định là người nhà. Trung Thân Vương sẽ không đùa giỡn với tính mạng bản thân, Nhiếp Nhân Vương biết rõ điểm này. Huynh đệ hai người này không rõ lai lịch ra sao, nhưng bảo hộ Lưu Lăng vô cùng chu đáo, tận tâm tận lực. Người tới chính là Quý Thừa Vân, gã quỳ xuống rồi nói: – Mạt tướng tham kiến Vương gia!

Lưu Lăng đứng lên nói: – Không cần nhiều quy củ như vậy, nhanh đứng lên nói chuyện.

Quý Thừa Vân đứng lên nói: – Quả nhiên không ngoài dự liệu của Vương gia, từ đại doanh Đàn Châu, quân Chu đã phái đi một đội binh mã tầm trăm người, buổi đêm ba ngày trước đã hộ tống một người ra khỏi thành sau đó đi đường vòng sang hướng tây. Thuộc hạ dẫn người đi theo, nhìn dáng vẻ của bọn họ mục tiêu là Ngân Châu thực chất muốn đến Hưng Khánh Phủ. Thuộc hạ dẫn người nửa đường hoá trang đóng giả thành binh lính Tây Hạ, bắt giữ sứ giả quân Chu, chỉ để lại một người sống thả về, những người khác đều giết chết.

Lưu Lăng gật đầu nói: – Sài Vinh phái sứ giả đến Hưng Khánh Phủ kết minh sao?

Quý Thừa Vân gật đầu nói: – Đúng vậy, tên sứ giả kia không chịu nổi khổ hình, đã khai. Đúng là Sài Vinh lệnh cho y đến Hưng Khánh Phủ yết kiến Quốc chủ Tây Hạ Ngôi Danh Nẵng Tiêu, thảo luận việc hai nước nam bắc giáp công tiến đánh Đại Hán ta.

Lưu Lăng mỉm cười gật đầu nói:

– Mặc kệ Chu Diên Công đã đàm phán thế nào, chúng ta dù sao cũng phải trợ giúp y một chút. Vậy đi, ngươi dẫn người đổi quân phục quân Chu…

Hắn gọi Quý Thừa Vân đến trước mặt, thấp giọng chỉ đạo.

https://thuviensach.vn

Quý Thừa Vân không ngừng gật đầu, lập tức hiểu ý cười nói: – Vương gia, nếu làm được việc này, chỉ sợ Quốc chủ Tây Hạ Ngôi Danh Nẵng Tiêu sẽ tức giận trụi cả râu. Sau khi tin tức truyền đến Hưng Khánh Phủ, Chu Diên Công tiên sinh sẽ được trợ giúp rất lớn.

Lưu Lăng nói: – Ừm, lần này Chu Diên Công ra đi nguy cơ trùng trùng, Đại Hán ta suy nhược đã lâu, đối với Quân chủ Tây Hạ Ngôi Danh Nẵng Tiêu không có địa vị gì. Chu Diên Công người nhỏ, nhẹ lời, không có gì để thuyết phục Ngôi Danh Nẵng Tiêu xuất binh tương trợ. Chúng ta đành phải châm một mồi lửa, quạt thêm chút gió, giúp Ngôi Danh Nẵng Tiêu sớm hạ quyết định.

Quý Thừa Vân ôm quyền nói: – Mạt tướng xin đi làm ngay.

Lưu Lăng gật gật đầu, Quý Thừa Vân khẽ động thân hình, chỉ thấy mành cửa đại trướng hơi động một chút, y đã biến mất không thấy đâu nữa. Lưu Lăng cười, chưa đợi hắn nằm xuống, đã nhìn thấy Triệu Đại từ ngoài đi vào. Triệu Đại quỳ rạp xuống trước mặt Lưu Lăng nói: – Vương gia, mới có tin từ bên trong lãnh thổ Hậu Chu báo về, một trăm nghìn đại quân quân Chu đã xuất phát từ Diên An Phủ một đường hướng bắc, còn thêm năm vạn đại quân từ Tấn Châu, nhìn bộ dạng hắn là đang gấp rút tiếp viện cho Sài Vinh.

Nhãn thần Lưu Lăng đột nhiên run run!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Bố Cục

Lưu Lăng gật đầu nói: – Một trăm ngàn quân Chu đang di chuyển đến Tây Bắc là do người nào dẫn đầu?

Triệu Đại nói: – Là mười hai doanh binh mã phía tây Hậu Chu của Tiết Độ Sứ Đàm Tuệ.

Lưu Lăng ừ một tiếng, ngẫm nghĩ một chút nói: – Ngươi đi tìm Quý Thừa Vân, y vừa mới nhận lệnh đi Ngân Châu. Ngươi mau đuổi theo, thông báo sự tình có biến, kế hoạch có thay đổi.

Nói xong Lưu Lăng lại gọi Triệu Đại tới trước mặt, nói thầm vài câu.

Ánh mắt Triệu Đại sáng ngời, sự tôn kính gã dành cho Lưu Lăng ngày càng lớn. Gã ôm quyền nói: – Thuộc hạ sẽ nhanh chóng đuổi theo Quý Thừa Vân. Vương gia xin cứ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ giúp Quý Thừa Vân hoàn thành nhiệm vụ này.

Lưu Lăng gật đầu: – Đi thôi, chú ý sự an nguy của bản thân.

Có được một câu quan tâm của Lưu Lăng, trong lòng Triệu Đại ấm áp, gã lại ôm quyền thi lễ, sau đó xoay người rời khỏi lều lớn, đuổi theo Quý Thừa Vân.

Thời điểm nhận được hai tin tức quá sát nhau, Lưu Lăng không thể không thay đổi một số quyết định, dưới tay Quý Thừa Vân không tới hai nghìn binh mã, lần này chiến tranh là một biến số. Lần trước, sau khi giúp Lưu Lăng chiếm được quyền chỉ huy Phủ Viễn quân thì liền mai danh ẩn

https://thuviensach.vn

tích, chỉ Lưu Lăng biết bọn họ đi tới khu vực nằm giữa Tây Hạ và Hậu Chu. Không ngoài sở liệu của Lưu Lăng, sau khi chiến cuộc bất lợi, Sài Vinh quả nhiên sai sứ giả tới Tây Hạ tìm Lý Nguyên Hạo hợp tác.

Chu Diên Công bây giờ đang ở Hưng Khánh Phủ của Tây Hạ khuyên Lý Nguyên Hạo xuất binh, nếu như là sứ giả của Hậu Chu cũng đến đó khó tránh khỏi sẽ xuất hiện biến cố. Nhận được mật lệnh của Lưu Lăng, Quý Thừa Vân vẫn chú ý hướng đi của đoàn quân Hậu Chu, khi đội ngũ sứ giả kia mới đi đến biên giới Ngân Châu đã bị y sai người giả mạo binh lính Tây Hạ chặn giết rồi.

Mà rất nhiều Ảnh vệ thủ hạ của Triệu Đại đã bí mật tiến vào Chu quốc thăm dò thông tin. Cho nên, hướng đi ở trong nước của Chu quân cũng không thể lừa gạt được ánh mắt của Lưu Lăng. Thân là người hiện đại xuyên qua tới thời đại này, Lưu Lăng hiểu sâu sắc tác dụng của tình báo đối với một cuộc chiến. Có đôi khi toàn bộ cuộc chiến cũng sẽ vì một chuyện nho nhỏ mà thay đổi, những ví dụ như vậy chỗ nào cũng có.

Cho nên, trên phương diện tình báo, Lưu Lăng thu thập lượng tin tức rất lớn.

Sứ giả đi sứ Tây Hạ còn chưa đi tới Ngân Châu, đại quân một trăm ngàn người của Diên An Phủ đã xuất phát đi hướng Bắc rồi. Xem ra lúc này Sài Vinh hết sức tự tin, đương nhiên là có nguyên nhân. Nếu không ngoài dự liệu, Sài Vinh hẳn là đưa cho Lý Nguyên Hạo hai đề nghị. Thứ nhất, hai bên liên hợp xuất binh, quân Chu ở phía Nam, Tây Hạ ở hướng Bắc, tạo thế giọng kìm Nam Bắc để đánh hạ Bắc Hán, sau đó chia cách lãnh thổ Bắc Hán thành mười hai châu.

Thứ hai, nếu Lý Nguyên Hạo không đồng ý xuất binh đánh Bắc Hán vậy Sài Vinh sẽ mượn đường Tây Hạ, một trăm ngàn đại quân xuất phát từ Diên An Phủ một đường tiến thẳng về phía Bắc dọc theo lãnh thổ Tây Hạ, sau đó

https://thuviensach.vn

bao vây phía Nam Bắc Hán. Đúng lúc đó, Sài Vinh ở Đàn Châu chỉ huy đại quân tạo thế giọng kìm Nam Bắc, một lần hành động tiêu diệt Bắc Hán.

Suy đoán đến điều này, Lưu Lăng hoàn toàn không ngủ nổi. Hắn khoác áo, đứng trước sa bàn không ngừng suy diễn hướng đi của Chu quân, chân mày càng nhíu chặt. Tuy rằng nửa đường đã chặn giết sứ giả Hậu Chu, nhưng khó có thể đảm bảo Sài Vinh còn sai kẻ khác đi đường khác tới Tây Hạ. Nếu hai quân thực sự liên minh thì nên xử lý thế nào? Nếu Tây Hạ thật sự cho Sài Vinh mượn đường thì nên đối phó thế nào?

Lưu Lăng cau mày, dưới ngọn đèn dầu nhìn sa bàn chăm chú, không ngừng suy tư.

Mãi cho đến hửng đông, Lưu Lăng vẫn không nghỉ ngơi một khắc. Hắn ngồi xuống cầm bút lông viết một bản tấu, sau đó nhét vào ống trúc dùng xi bít kín hai đầu, gọi thân binh tới sai gã hỏa tốc mang tới Thái Nguyên Phủ giao cho Bệ hạ. Sau đó hắn lại cầm bút viết một phong thư giao cho thân binh mang đi hướng Bắc đến Lân Châu giao cho Chỉ huy sứ Kiến Hùng quân Hà Khôn.

Sau khi an bài xong xuôi, Lưu Lăng dùng sức thư giãn thân thể đang nhức mỏi, lại lập tức truyền lệnh cho thân binh gấp gáp mời Chỉ huy sứ các doanh tới trướng lớn để nghị sự. Hắn tranh thủ lau qua mặt bằng nước lạnh, ánh mắt cũng thư thái ra không ít.

Vương Tiểu Ngưu bưng một phần thức ăn đứng ngoài cửa lều lớn, cung kính gọi một tiếng: – Vương gia.

Lưu Lăng quay đầu lai nhìn nhìn, lập tức cười nói: – Vương Tiểu Ngưu? Ngươi không ở chỗ Vĩnh Ninh quận chúa chờ phân phó lại chạy tới chỗ này của bổn vương ân cần cái gì?

Vương Tiểu Ngưu đi vào, sau khi dập đầu hành lễ liền cung kính nói: – Vương gia, tiểu nhân lần này chỉ là phụng hoàng mệnh bảo vệ Quận chúa

https://thuviensach.vn

tới Ngọc Châu, hiện tại Quận chúa đã đến nơi an toàn, tiểu nhân là thân binh của Vương gia cũng nên trở về cương vị thôi. Tối qua thấy trong trướng của Vương Gia cả đêm sáng đèn, tiểu nhân biết ngài cả đêm không ngủ cho nên hôm nay tự tay làm chút thức ăn mang tới cho Vương gia.

Lưu Lăng cười ha ha nói: – Thật là làm khó cho ngươi, ngươi có tâm là được rồi, bổn vương cũng đang đói bụng, ngươi tới thật đúng lúc.

Chờ Vương Tiểu Ngưu đem thức ăn bỏ xuống, Lưu Lăng ở bên vừa ăn vừa quan sát gã. Tiểu tử này được mình nuôi trong phủ vài ngày, thương thế trên người cơ bản đã khỏi. Không những thế còn nuôi ra gã một thân béo tốt. Nếu không phải trên mặt gã có vết sẹo kéo dài từ trán xuống má trông có chút dữ tợn thì người này bộ dáng trắng trẻo mập mạp thật đúng là đáng yêu.

Trên cổ gã da thịt đã bắt đầu chồng chất lên lại còn xuất hiện hai cằm. Phía trên gương mặt đầy thịt béo nung núc càng làm lộ ánh mắt ti hí khác thường.

– Vương gia, có hợp khẩu vị không ạ?

Lưu Lăng xé xuống một miếng thịt nướng bỏ vào trong miệng bắt đầu nhai nuốt, hương vị rất tốt, hết sức thơm ngon. Thịt nướng này khống chế lửa rất tốt, không già không non, rất vừa miệng. Chỉ có điều không nhìn ra được thịt chim gì, có thể có kích cỡ như loại gà nhỏ bình thường vẫn nuôi trong nhà, nhưng tuyệt đối không phải thịt gà thông thường.

– Ừ, ăn rất ngon, đây là thịt gì vậy?

Lưu Lăng hỏi.

Vương Tiểu Ngưu cười ha hả: – Phía Tây Nam của đại doanh không phải có một cánh rừng nhỏ đó sao, ven rừng có một hồ nước không lớn, đi qua đó một đoạn có một đàn gà rừng mỏ đỏ không biết sợ người, tiểu nhân liền

https://thuviensach.vn

đi tóm về. Tiểu nhân biết Vương gia cả ngày việc binh vất vả vốn định mang cho ngài từ tối hôm qua, tuy nhiên tối qua các tướng quân đều ở đây cả, các vị ấy đi rồi Vương gia ngài lại tới chỗ của Quận chúa… Ách, không phải, tiểu nhân cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết. Cái kia… Cho nên sáng sớm hôm nay tiểu nhân mới nướng mang tới cho Vương gia…

Gã không cẩn thận nói lỡ miệng, lập tức co quắp.

Lưu Lăng cũng được một trận xấu hổ, buổi tối hôm qua hắn cùng Lưu Ngọc Châu hành động thân mật, nghĩ đến hành động của mình đều bị Vương Tiểu Ngưu nhìn vào trong mắt, mặt già cũng đỏ lên, lập tức ho khan hai tiếng nói: – Ách… Tối hôm qua… Bổn vương phải qua thăm Quận chúa, xem có cái gì… cần không.

Vương Tiểu Ngưu dùng sức gật đầu nói: – Tiểu nhân không biết, tiểu nhân chỉ tình cờ trông thấy…

Lưu Lăng cười ha hả, trong lòng tự nhủ kẻ này có tặc tâm lại không có gan thừa nhận.

Lưu Lăng khoát tay áo, ngăn đề tài này lại, hỏi: – Vậy gà rừng mỏ đỏ là loài gì? Ta thế mà cũng chưa từng nghe qua?

Nhắc đến cái này tức khắc tinh thần Vương Tiểu Ngưu tỉnh táo: – Vương gia, gà rừng mỏ đỏ còn gọi là gà Hắc Thủy, bình thường ở trong hồ diện tích lớn một chút đều có. Loại này gan lớn, không sợ người hơn nữa lại ngốc, màu đỏ ở mỏ nó là màu đỏ tươi, lông trên người lại đen như lông quạ, tuy nhiên giống này thịt ăn ngon, không có mùi hôi, thịt lại non mềm.

Lưu Lăng vừa ăn vừa cười nói: – Tiểu tử nhà ngươi nhắc đến ăn ngược lại rất thông thái đấy.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Ngưu đỏ mặt nói: – Vương gia có điều không biết, nhà tiểu nhân nghèo, từ nhỏ không đủ cơm ăn. Khi còn bé tiểu nhân hay ra ngoài kiếm chút gà rừng, chim rừng, thỏ rừng.. tự nướng ăn, vừa đỡ thèm thịt lại lấp được đầy bụng. Vương gia ngài chưa từng thử qua hương vị thỏ nướng do tiểu nhân làm đâu, cái đó so với gà rừng mỏ đỏ này ăn ngon hơn nhiều lắm. Về sau bẫy được thỏ rừng tiểu nhân sẽ làm cho Vương gia ăn!

Lưu Lăng cười cười, thời đại này hắn cũng không thể giáo dục Vương Tiểu Ngưu tư tưởng bảo vệ động vật hoang dã. Tuy nhiên nói gì thì nói, tay nghề nướng thịt của Vương Tiểu Ngưu quả thật không tệ, cũng không biết gã cho thêm gia vị gì mà hương vị ngon vô cùng.

Vương Tiểu Ngưu thấy Lưu Lăng ăn vui vẻ, vì thế cả gan hỏi: – Vương gia.. Cái kia.. Tiểu nhân vốn là thân binh của ngài, Vương gia lại hai lần cứu tính mạng tiểu nhân. Tiểu nhân đã nghĩ.. Vương gia có thể cho tiểu nhân một cơ hội trở về bên cạnh Vương gia ngài không…?

Lưu Lăng vừa nghe liền vui vẻ, trách không được tên này sáng sớm đã xum xoe, hóa ra là có điều xin xỏ.

Lưu Lăng xoa tay cười nói: – Bảo vệ Quận chúa điện hạ về Thái Nguyên Phủ, dọc đường đi tuy có chút khổ sở, nhưng sau khi trở về chính là ngày ngày an ổn, so với đi theo bổn vương liều sống liều chết, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, ngươi sẽ không sợ sao?

Vương Tiểu Ngưu bùm một tiếng quỳ xuống nói: – Vương gia, tiểu nhân không sợ chết. Tính mạng tiểu nhân là của Vương gia, sinh ra là nô bộc của Vương gia, chết là ma quỷ hầu hạ cho Vương gia, Vương gia ở nơi nào, tiểu nhân ở nơi đó, trên chiến trường tiểu nhân không sợ, chỉ sợ.. Chỉ sợ không báo đáp được đại ân đại đức của Vương gia.

Gã nói mà không kìm nổi xúc động, cái mũi đau xót, hốc mắt đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Lưu Lăng đi qua đỡ gã dậy, nói: – Nếu như vậy, ngươi liền ở lại bên cạnh bổn vương đi.

Vương Tiểu Ngưu vui mừng quá đỗi, vui mừng phát khóc: – Tạ ơn Vương gia! Tạ ơn Vương gia!

Lưu Lăng nói: – Ngươi đã muốn lưu lại, bổn vương sẽ thành toàn cho ngươi. Tuy nhiên nói gì thì nói, nếu để bổn vương phát hiện ra ngươi nhát gan sợ chết, bổn vương sẽ nghiêm khắc trừng phạt.

Vương Tiểu Ngưu vỗ ngực nói: – Vương gia yên tâm, bản lãnh khác thì tiểu nhân không có nhưng lại không sợ chết! Lúc trước trên chiến trường trúng một đao tưởng chết tiểu nhân còn có thể vung đao làm thịt cái tên Chu quân kia. Lúc ở trong đại lao Hình Bộ bị sai dịch đánh tới gần toi mạng tiểu nhân cũng không hừ một tiếng! Chỉ cần tiểu nhân còn một hơi thở, nhất định theo Vương gia ngài giét sạch bọn Hậu Chu mọi rợ!

Lưu Lăng cười ha ha nói: – Tốt! Ngươi hãy ở lại làm người hầu cận của bổn vương đi, khi trở về ta sẽ nói với Vĩnh Ninh quận chúa một tiếng.

Vương Tiểu Ngưu quỳ xuống rồi dập đầu mấy cái, sau đó đứng lên, chạy tới đứng ở cửa lều lớn của Lưu Lăng, ưỡn ngực ngẩng đầu, một thân phục sức võ quan lục phẩm lại kèm theo cái bụng tướng quân không nhỏ thực sự trông rất oai phong khí thế. Lưu Lăng thấy buồn cười, gã này rất tích cực với cương vị mới lên này a.

Ăn xong điểm tâm rồi Vương Tiểu Ngưu lại chạy tới chịu khó dọn dẹp. Thu thập xong đâu vào đấy gã lại chạy tới cửa ưỡn ngực ngẩng đầu còn tận lực hóp bụng cho giống thị vệ, chỉ có điều nhìn tư thế gã dùng sức rụt lại bụng kia thật là đủ mệt đấy.

Không bao lâu, Chỉ huy sứ các doanh trước sau đi vào. Các tướng lĩnh hành lễ với Lưu Lăng rồi phân ra đứng hai bên, phía trước nhất chính là Trung Nghĩa Hầu Vương Bán Cân, Hổ Đình Hầu Lưu Mậu và Tam Giang

https://thuviensach.vn

Hầu Trình Nghĩa Hậu. Ở phía dưới là hai vị Hầu gia mới được tấn thăng, Chiêu Tiên và Tôn Thắng. Bậc cha chú của hai người bọn họ chính là trên sa trường hi sinh vì nước, cho đến thế hệ bọn họ hiện giờ, uy phong vẫn như cũ không giảm.

Lưu Lăng thấy mọi người đều đến đông đủ, vì thế nói: – Đều đến phía trước sa bàn đi.

Đợi mọi người đứng vào chỗ, Lưu Lăng chỉ vào sa bàn nói: – Đêm qua, người ta phái tiềm nhập vào trong Chu quốc truyền tin về, một trăm ngàn quân Chu từ Diên An Phủ xuất quân đi theo hướng Ngân Châu ý đồ mượn đường Tây Hạ đánh vào Đại hán ta từ hướng Bắc. Mặt khác, có năm vạn quân Chu đang tiến tới tiếp viện cho Sài Vinh.

Hắn vừa thốt ra lời, mọi người đều hít một hơi lãnh khí.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Chửi Bậy

Khoảng chừng bốn giờ sáng, Trần Viễn Sơn cùng mười lăm ngàn người chạy tới Ngư Long Pha. Trong bóng đêm, tất cả mọi người đều im lặng, lựa theo địa hình mà giấu mình, ghé vào trong bụi cỏ, mỗi người đều mang vẻ mặt trang nghiêm.

Bọn họ không phải ở nơi này chờ trong chốc lát mà là thời gian một ngày, hai ngày, thậm chí ba ngày, mãi cho đến khi Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp dẫn dụ đám người Chu quân từ trong đại bản doanh ra mới thôi. Binh lính mai phục tại nơi này, mỗi người đều đem theo đồ ăn cho ba ngày, một túi nước trong, đã chuẩn bị cho mai phục ít nhất ba ngày.

Thời điểm sáng sớm, Phùng Phục Ba mang theo năm ngàn nhân mã ra khỏi đại doanh, gióng trống khua chiêng nhằm thẳng hướng Đàn Châu mà đi. Ngọc Châu và Đàn Châu vốn không lớn, bảy huyện của Đàn Châu đều đã bị quân Chu chiếm cứ. Ngọc Châu có sáu huyện, xét về diện tích còn nhỏ hơn Đàn Châu một chút. Hai châu thành cách nhau tám mươi dặm, cũng không quá xa xôi.

Phùng Phục Ba và Dương Nghiệp thương lượng một chút, để cho gã mang theo một ngàn nhân mã đi trước tới khiêu chiến. nếu Chu quân không ra thì ở trước đại bản doanh của chúng chửi bậy. Nếu Chu quân rời doanh trại, Dương Nghiệp chia nhân mã thành hai đội đi tiếp ứng. Nhân mã tiếp ứng cũng không thể cầu thắng, vừa tiếp ứng vừa chạy trốn hơn nữa phải trốn thật nhanh.

Liên tiếp hai đạo nhân mã đi tiếp ứng đều phải vờ như tan tác, như vậy mới có thể kích thích hơn nữa ý chí chiến đấu của Chu quân, đám nhân mã

https://thuviensach.vn

thành công rút lui đến sườn Ngư Long Pha, ở đó hội hợp cùng Trần Viễn Sơn đánh Chu quân từ hai mặt.

Sau khi thương nghị đâu vào đấy, Dương Nghiệp đem bốn ngàn binh mã chia làm hai đội, một đội đi theo Phùng Phục Ba đi tiếp mười dặm sau đó tìm địa điểm ẩn núp, vừa để cho Chu quân phát hiện lại không hề làm ra vẻ quá mức. Sau đó Dương Nghiệp dẫn hai ngàn binh mã còn lại đi tiếp rồi dừng lại ở cự ly cách đại bản doanh của Chu quân hai mươi dặm, chờ tin tức của Phùng Phục Ba.

Phùng Phục Ba mang theo một ngàn kỵ binh, giương cao cờ hiệu, lên đường chạy như điên. Kỳ thật, thời điểm quân Hán cách đại bản doanh của quân Chu ba mươi dặm, thám báo của Chu quân đã phát hiện ra bọn họ. Thám báo báo cáo lên nói quân Hán có một đội nhân mã trên dưới năm ngàn người cùng rời đại doanh Ngọc Châu tiến thẳng về bên này. Vị tướng quân nhận được tin tức không dám chậm trễ, lập tức bẩm báo cho Tôn Huyền Đạo, Tôn Huyền Đạo lại vào bẩm báo cho Chu Thế Tông Sài Vinh đang ở trong thành Đàn Châu.

Lúc này Sài Vinh đang rất giận dữ, ba ngày trước y phái sứ giả đi lại bị một đội kỵ binh ngàn người của Tây Hạ chặn lại, không nói một lời liền vung đao lên giết. Một đội sứ giả hơn trăm người ngoại trừ một người thương tích đầy mình chạy về tới nơi còn lại đều bị giết không còn một mống.

Sài Vinh áp chế lửa giận hỏi tên quân sĩ Chu quân vừa trốn về: – Ngươi có thể nhận rõ chính xác là binh mã Tây Hạ?

Người binh lính kia dập đầu như điên, nói: – Khởi bẩm Bệ hạ tiểu nhân thấy rõ. Những kẻ đó mặc bì giáp Tây Hạ, binh khí cũng chủ yếu là loan đao. Hơn nữa những kẻ đó nói chuyện đều không phải Hán ngữ, thuộc hạ nghe một chữ cũng không hiểu. Sứ giả đại nhân cùng những người Đảng Hạng đó đàm phán, không biết như thế nào mà thủ lĩnh người Đảng Hạng

https://thuviensach.vn

tức giận, một đao đã chém Sứ giả đại nhân bị thương rơi khỏi ngựa. Sau đó người thủ lĩnh kia hô to một tiếng, kỵ binh người Đảng Hạng xông lại chém giết không chút nương tay, nếu không phải các huynh đệ liều chết che chở cho thuộc hạ về tới nơi để báo tin, thuộc hạ cũng không thể trở về gặp Bệ hạ.

Sài Vinh vỗ mạnh xuống bàn, âm thanh lạnh lùng nói: – Lý gia Đảng Hạng, hiện tại uy phong thật lớn! Ồ, đúng vậy, hiện tại đã lập quốc xưng đế, Lý Nguyên Hạo kia đã không còn mang họ Lý rồi, cải danh gọi là cái gì mà Ngôi Danh Nẵng Tiêu! Hừ! Lúc trước thời điểm Tiên đế chinh chiến, Lý gia hắn khi nào dám kiêu ngạo ngông cuồng như thế!

Y khoát tay áo nói: – Ngươi đi xuống trước đi, thưởng một trăm quan.

Người binh lính kia dùng sức dập đầu nói:

– Tạ ơn Bệ hạ! Cầu xin Bệ hạ vì các huynh đệ báo thù!

Sài Vinh lạnh lùng nói: – Trẫm biết rõ, ngươi đi xuống trước đi!

Vừa lúc Tôn Huyền Đạo lấy được tin tức từ dưới báo lên, nói có một đội nhân mã quân Hán năm ngàn người chia làm ba đội rất nhanh sẽ tiếp cận đại bản doanh của Chu quân. Lão vốn muốn phái người ra nghênh địch, nhưng ngẫm nghĩ đến việc Sài Vinh đã định ra sách lược thủ vững không ra, vì thế trước hết lão hạ lệnh cho tướng lĩnh dưới trướng chú ý phòng bị, sau đó lão đi bẩm báo cho Sài Vinh biết.

Thấy Sài Vinh đang lên cơn thịnh nộ, Tôn Huyền Đạo yên lặng nhặt quyển tấu chương bị Sài Vinh quăng trên đất lên, sửa sang một chút rồi đặt lại trên bàn, cung kính cúi đầu đứng một bên.

– Chuyện gì?

Sài Vinh kìm nén cảm xúc, hít một hơi sâu, bình tĩnh hỏi.

https://thuviensach.vn

Tôn Huyền Đạo khom người nói: – Khởi bẩm Bệ hạ, thám báo vừa mới báo lại, có một đội nhân mã năm ngàn người mang cờ Hán đang di chuyển về phía bên này. Năm ngàn người chia làm ba đội, có khoảng một ngàn kỵ binh hiện tại đã cách đại doanh không xa.

Sài Vinh nhíu mày nói: – Năm ngàn người, còn phân làm ba đội? Quân Hán đây là muốn làm gì?

Tôn Huyền Đạo ngẫm nghĩ một chút nói: – Theo hạ thần thấy, có lẽ là ngồi không yên, lập lại chiêu cũ mà thôi.

Sài Vinh nói: – Ý ngươi là Lưu Lăng muốn tái diễn một màn quấy rối rồi tập kích như ở Ngọc Châu lần nữa?

Trầm ngâm trong chốc lát, Sài Vinh nói: – Lần trước khi ở Ngọc Châu, hắn liên tiếp tập kích quấy rối đại doanh là để cho chúng ta thả lỏng cảnh giác, sau đó phái người đánh bất ngờ vào đại bản doanh nhằm tiếp viện cho quân coi giữ Ngọc Châu. Nhưng lần này khác lúc đó, hắn dùng năm ngàn binh rốt cuộc là có ý đồ gì?

Tôn Huyền Đạo nói: – Ý của Bệ hạ là?

Sài Vinh nói:

– Quân Hán không ngồi yên là sự thật, tập kích quấy rối cũng không hẳn là giả, tuy nhiên Trẫm thấy lần này Lưu Lăng chỉ lấy năm nghìn binh mã xâm phạm, chẳng qua là đến thám thính thật giả đấy.

Tôn Huyền Đạo cau mày nói: – Năm ngàn binh mã còn có thể làm gì? Quân ta đóng cửa không ra coi như bọn họ tới trắng tay rồi về, cho dù là mở cửa nghênh địch cũng có thể dễ dàng đánh bại bọn họ. Thám thính thật giả? Nhân số cũng quá ít đi.

https://thuviensach.vn

Sài vinh nói: – Trước tạm không để ý tới, để xem bọn chúng đùa giỡn ra cái dạng gì. Thông báo đại quân không cần xuất chiến, đợi quân Hán tới gần dùng loạn tiễn bắn đi.

Tôn Huyền Đạo lên tiếng, khom người lui xuống.

Sài Vinh ngẫm nghĩ một lát nói: – Người đâu, Trẫm muốn tuần tra đại doanh.

Bọn thị vệ lên tiếng, che chở Sài Vinh đi thẳng tới đại doanh.

Phùng Phục Ba dẫn quân tới rồi dừng cách đại doanh Chu quân không xa, lệnh cho quân mã dưới tay dừng lại. Gã ghìm chặt chiến mã, nhìn nhìn đại bản doanh Chu quân cảnh giới nghiêm ngặt, lập tức cười lạnh một tiếng, giục ngựa về phía trước, đứng lại ở bên ngoài tầm bắn tên trước cửa doanh Chu quân.

– Ta là Ninh Viễn tướng quân của Đại Hán Phùng Phục Ba, Chu quân có dám phái người ra khỏi thành cùng đánh với ta một trận?

Phùng Phục Ba ở trước cửa quát to.

Binh lính Chu quân trong doanh ngơ ngác nhìn nhau, trong tay nắm chặt cung tiễn, chỉ chờ tên tướng quân Đại Hán kia tiến thêm một bước là vạn tiễn xuyên tâm bắn thành con nhím. Vài tên tướng quân Chu quân đứng ở viên môn cách đó không xa trợn mắt nhìn Phùng Phục Ba.

Phùng Phục Ba khinh miệt quét qua đại doanh Chu quân, lập tức cao giọng nói: – Nghe nói, Chu quân có không ít tướng quân là nhân tài vạn người mới có một, hiện tại thế nào cả đám đều thành rùa đen rút đầu? Nếu không dám đánh một trận cùng Phùng mỗ, còn không mau lăn về với ông bà đi.

https://thuviensach.vn

Quân Hán cùng nhau cười vang, không ít người chỉ vào đại doanh Chu quân bắt đầu chửi bậy. Một binh lính người Hán dắt cổ hô: – Đám người Chu các ngươi, có nghe không hả, nếu không dám đánh trận còn ở chỗ này rụt cổ giả câm điếc cái gì? Có phải trận chiến ở Ngọc Châu làm cho các ngươi sợ Trung Thân Vương của chúng ta không hả? Không dám đánh lần nữa rồi hả?

– Mỗi một tên đều là kẻ nhát gan. Rùa đen rút đầu.

– Có bản lĩnh đi ra a!

– Trở về Biện Châu đi thôi, về nhà giúp nương tử chăm đứa nhỏ cũng tốt hơn ở đây xấu hổ mất mặt!

Nghe được quân Hán nhục mạ như vậy, không ít tướng lĩnh Chu quân xoa tay, tức giận tới mặt biến sắc, hận không thể lao ra đánh tên tướng quân quân Hán đang kêu gọi đầu hàng kia. Lúc ấy có người không kìm được đã muốn lao ra, khí phách quân nhân làm cho bọn họ không thể nhịn được khi có kẻ chạy đến tận cửa gây sự làm nhục!

Người đã dẫn đầu mấy trăm thân binh tấn công bất thành vào trận địa xe ném đá của quân Hán trong trận chiến ở Ngọc Châu ngày đó – Sở Ly Hỏa cũng đang ở bên trong. Ánh mắt y âm u lạnh lẽo nhìn chằm chằm tên tướng lĩnh quân Hán đương chửi bới ngoài cửa, nắm tay ngày càng chặt. Phía sau y là một Thiên tướng nhịn không được, mang theo binh khí lên ngựa muốn ra ngoài khai chiến. Sở Ly Hỏa quát một tiếng ngăn gã lại, lạnh lùng nói: – Quân lệnh cấm xuất chiến, chẳng lẽ ngươi đã quên sao?

Thiên tướng kia tức giận nói: – Đã tới tận cửa ức hiếp, như thế nào mà nhịn được?!

Sở Ly Hỏa nói:

https://thuviensach.vn

– Quân lệnh như sơn! Bệ hạ nói không được đánh chính là không được đánh! Cung tiễn thủ chuẩn bị, phàm là quân Hán dám tiến lên một bước liền loạn tiễn bắn chết.

Cung tiễn thủ đáp một tiếng, một đám gắt gao nhìn chằm chằm Phùng Phục Ba, chỉ chờ gã bước thêm một bước liền bắn tên.

Phùng Phục Ba nghe được tiếng đáp của cung tiễn thủ, đoán được tướng lĩnh Chu quân phân phó, lập tức cười lạnh một tiếng, giục ngựa đi về phía trước vài bước, chỉ vào đại doanh Chu quân kêu lên: – Đám rùa giữ cửa, Phùng gia gia nhà ngươi đang ở chỗ này, kẻ nào dám ra đây cùng gia gia đại chiến ba trăm hiệp?

Gã bất quá là muốn chọc giận người thôi, nếu đánh nhau thật, lấy bản lãnh của gã đừng nói ba trăm hiệp, chỉ sợ tùy tiện một viên tướng của Đại Chu cũng có thể đánh bay gã khỏi ngựa rồi. Vào cái ngày Lưu Lăng sắp đặt mưu kế bắt An Hằng, một mũi tên lệch hướng đó của Phùng Phục Ba là có thể nhìn ra công phu của gã quả thật không thể trông cậy được.

Chỉ có điều gã lắm mưu nhiều kế, tính toán rất chuẩn tầm ngắm bắn của cung thủ, vừa khiêu khích vừa tiến lên phía trước vài bước. Chiến mã kêu một tiếng HÍ… Í… Í, hơn nữa Phùng Phục Ba giả bộ căm tức nhấc thanh đao, quả thật khí thế rất lớn.

Vù!

Một cung thủ Chu quân không kìm nổi bắn ra một mũi tên, chỉ là bởi vì khoảng cách quá xa, cung thủ kia tuy rằng bắn chuẩn, nhưng tới chỗ Phùng Phục Ba cũng đã nhẹ tênh không còn lực độ. Nếu Phùng Phục Ba ngay cả mũi tên như vậy cũng không thể đánh rơi, gã đúng thật là phế vật. Chút bản lĩnh ấy gã vẫn phải có, chỉ có điều gã cũng không động thủ, nhìn mũi tên bay tới cạnh chiến mã, lập tức hô lớn: – Như thế nào? Cung thủ Chu quân

https://thuviensach.vn

đều bị dọa cho sợ vỡ mật sao? Bắn ra tên mềm nhũn không có một tia khí lực, còn không phải như đàn bà?

Tên cung tiễn thủ đó nóng giận, còn muốn lại bắn tên, Sở Ly Hỏa quát một tiếng ngăn lại, rồi đứng ở viên môn hô to: – Tôm tép nhãi nhép từ nơi nào đến cũng dám ở trước trận địa kêu gào!

Phùng Phục Ba ha hả cười lạnh hai tiếng, hô lớn: – Mỗ chính là Ninh Viễn tướng quân Đại Hán Phùng Phục Ba, chính là gia gia nhà ngươi, như thế nào, cháu ngoan không nhận biết gia gia sao?

Sở Ly Hỏa chính là Thượng tướng, võ dũng địch vạn phu, khi nào phải chịu cơn giận này. Y giận đến trợn trắng mắt, hận không thể ngay lập tức một đao làm thịt tên tiểu tặc đang đùa giỡn kia. Chỉ có điều trở ngại quân lệnh, không thể ra cửa, đành hung hăng nện một quyền lên viên môn.

– Tiểu tặc! Nếu không phải mệnh lệnh từ trên, ta đã chém ngươi cho chó ăn!

Y nổi giận mắng.

Phùng Phục Ba cười ha ha nói: – Chim chóc nơi nào đến, khoác lác kêu cái gì! Ngươi nếu thật dám ra đây cùng ta đánh một trận, làm gì phải trốn trong đó sủa loạn?

Sở Ly Hỏa còn muốn mắng lại, chỉ nghe sau lưng có người nói: – Để ý một con chó điên làm gì, xem như một thằng hề đang diễn trò, không cần bực bội.

Y nhìn lại, chính là Nguyên soái Tôn Huyền Đạo.

Tôn Huyền Đạo khoát tay áo ra hiệu cho mọi người không cần thi lễ, đi tới viên môn đứng cùng Sở Ly Hỏa nói: – Như thế nào ba câu nói xạo đã chọc giận tướng quân, chẳng phải trúng kế của bọn chúng rồi sao?

https://thuviensach.vn

Sở Ly Hỏa cả giận nói: – Biết rõ gã là đang phô trương thanh thế, vì sao không cho mạt tướng ra ngoài làm thịt gã luôn đi cho rồi?

Tôn Huyền Đạo nói:

– Ý chỉ của Bệ hạ, chỉ có thể thủ vững không thể chiến, chẳng lẽ ngươi đã quên?

Phùng Phục ba thấy Tôn Huyền Đạo đến, càng thêm lớn giọng hô: – Nguyên soái Chu quân Tôn Huyền Đạo hóa ra là cái lão bất tử? Lớn tuổi thế rồi còn ra vẻ cái gì, không bằng về nhà ôm đứa nhỏ đi thôi!

Tôn Huyền Đạo ngây ra một lúc, lập tức cười lạnh nói: – Còn là một thằng hề miệng lưỡi bén nhọn, hừ hừ!

Phùng phục Ba mắng tiếp: – Ta nói Chu quân các ngươi như thế nào y như con rùa đen rút đầu, hóa ra đầu lĩnh chính là một con rùa già! Trách không được cả một lũ chỉ biết núp ở trong vỏ phát run, hóa ra đều là đồ tử đồ tôn của ngươi! Ha ha, cũng không đúng, phía trên ngươi còn có cụ rùa Sài Vinh, ngươi cũng không được coi là lớn nhất!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Mai Phục

Lời nói của Phùng Phục Ba không thể không nói thật sự có thể làm người ta tức chết.

Hiểu theo lời của gã mà nói, Chu binh đều là con rùa nhỏ, mà các tướng quân là con rùa lớn, Nguyên soái Tôn Huyền Đạo chính là rùa ông, về phần Chu Thế Tông Sài Vinh chính là cụ rùa sống không biết bao nhiêu năm đắc đạo thành tinh còn biến thành Hoàng đế…

Lời này chính là làm nhục Hoàng đế, cho dù Tôn Huyền Đạo chịu được ăn mắng, Sở Ly Hỏa ăn mắng còn có thể dùng sức ngăn lại cơn tức. Nhưng đường đường Thiên tử Đại Chu bị người ta mắng là con rùa, bọ họ là thần tử mà còn nhịn nữa nếu bị truyền ra, còn khó mà ăn nói.

Sở Ly Hỏa rống giận một tiếng, cầm lên binh khí định lao ra. Lúc này Tôn Huyền Đạo cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể dặn dò: – Đi ra giết chết tên tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn kia rồi phải trở lại, không thể liều lĩnh!

Sở Ly Hỏa hừ một tiếng, kéo chiến mã của mình qua, nghiêng người nhảy lên, mang theo một cây đại đao đeo trên lưng trên dưới trăm cân, dẫn hai ngàn nhân mã chạy ra khỏi đại doanh Chu quân. Phùng Phục Ba thấy có người dễ dàng bị chọc giận như vậy, trong lòng cao hứng, mở miệng lại mắng hai câu: – Như thế nào? Ta mắng lão rùa già, con rùa nhỏ lại tức giận à?

Gã nhìn lướt qua hai ngàn kỵ binh phía sau Sở Ly Hỏa, cười lạnh nói: – Còn có một đám rùa con theo sau.

https://thuviensach.vn

Trên miệng gã cứng rắn, mạnh mẽ, thật ra nếu đánh nhau với Sở Ly Hỏa năm chiêu cũng không đỡ nổi. Phùng Phục Ba người này có ưu điểm lớn nhất là tự biết mình, đời này cho tới bây giờ làm ra duy nhất một chuyện không biết tốt xấu, chính là lần nghĩ muốn một mũi tên bắn chết An Hằng, kết quả mũi tên kia lệch ra ngoài tới hơn hai trăm độ, gần như là bắn ra phía đối diện với An Hằng đấy. Có vết xe đổ từ lần kia, Phùng Phục Ba đối với bản lĩnh của mình hiểu rất rõ, trình độ lại cao hơn một bậc.

Cho nên, Sở Ly Hỏa dẫn người xông ra, Phùng Phục ba quyết đoán hô: – Bắn tên! Chạy!

Dưới tay gã có một ngàn kỵ binh, đã sớm bị gã dặn qua dặn lại nhiều lần, chỉ cần người trong đại doanh Chu quân lao tới, không quản việc gì, dùng loạn tiễn hù chết con bà nó, dọa không chết liền nhanh chóng chạy trốn. Cho nên, gã chưa hạ lệnh xong ba chữ kia, một ngàn kỵ binh quân Hán bùm bùm một trận loạn tiễn bắn ra, lập tức quay đầu bỏ chạy. Phùng Phục Ba chạy tốc độ hơi chậm chút kết quả ăn một miệng đầy bụi đất.

Vừa mắng bọn kỵ binh dưới tay mình thật không đáng tin cậy, một bên dùng roi ngựa quất mạnh vào mông ngựa, con ngựa bị đánh đau, vung bốn vó phi thẳng ra ngoài.

Một ngàn quân Hán quay đầu bỏ chạy quả thật ngoài dự đoán của Chu quân trong đại doanh. Mà ngay cả Tôn Huyền Đạo cũng không hề nghĩ tới, một phút đồng hồ trước còn trâu bò đứng ngoài ngạo mạn hò hét là tướng quân Hán quốc, hóa ra tên tiểu tặc miệng lưỡi bén nhọn lại là một nhân vật không có can đảm. Trình độ mắng chửi người rất cao, đợi tới lúc đánh nhau thật chạy còn nhanh hơn thỏ.

Sở Ly Hỏa thấy Phùng Phục Ba quay đầu bỏ chạy, vừa vung đao đánh rớt mấy mũi tên, ngăn trận loạn tiễn bắn tới, quay đầu lại thấy có không ít Chu binh bị loạn tiễn bắn trúng, lửa giận trong lòng càng sâu, dùng sống dao vỗ vào con ngựa, Sở Ly Hỏa rống lên một tiếng, tăng tốc đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Tôn Huyền Đạo thấy quân Hán nói đi là đi, giật mình nghĩ đến còn có hai nhánh quân Hán ở phía sau, lập tức kêu lớn: – Sở tướng quân không thể đuổi quá xa, cẩn thận quân Hán mai phục!

Vừa mới hô xong, chỉ nghe thấy phía sau có người lạnh lùng nói: – Cẩn thận cái gì? Đối với tiểu tặc như vậy nếu không giết chính là phá hủy uy phong Đại Chu ta? Nghe thấy gã nhục mạ quân thượng, thân là thần tử nếu không bâm thây gã vạn đoạn, các ngươi còn có mặt mũi mà tự xưng tướng quân Đại Chu? Còn thể diện mà đứng trước mặt Trẫm?

Y chỉ vào đội ngũ quân Hán đang chạy trốn nói: – Gom vào một chỗ cũng chỉ có năm ngàn người, còn sợ cái gì?

Tôn Huyền Đạo nghe thanh âm cũng biết Hoàng đế bệ hạ Sài Vinh tới rồi, nghe được lời Sài Vinh nói, Tôn Huyền Đạo toàn thân đổ mồ hôi, khẩn trương quỳ xuống tạ tội.

Sở Ly Hỏa ở phía xa kêu lớn: – Xem Sở mỗ làm thế nào giết tên tiểu tặc chỉ biết khua môi múa mép bằng không không có mặt mũi gặp lại Bệ hạ.

Sài Vinh thanh âm lạnh lùng nói: – Cao Tấn, ngươi dẫn theo năm ngàn người đi phía sau, nếu Sở Ly Hỏa có thể thắng cũng đừng có nhúng tay, chẳng sợ gã liều mạng chỉ còn lại một binh một tốt, chỉ cần chặt được đầu tên tiểu tặc người Hán kia, ngươi cũng không cần quản! Trừ khi quân Hán có viện binh, nếu không Trẫm không tin, đường đường Thượng tướng Đại Chu ta dẫn theo hai ngàn tinh binh cưỡi ngựa lại không đánh nổi năm ngàn Hán binh yếu kém.

Cao Tấn hơi sửng sốt, lập tức hiểu rõ ý tứ Hoàng đế bệ hạ. Bệ hạ đây là muốn đánh ra uy phong của Đại Chu, một đám tôm tép nhãi nhép quân Hán chạy tới trước đại doanh khiêu khích, nếu không có một tiếng trống cổ vũ tinh thần, đem đám người Hán kia giết hết, vậy Chu quân liền mất hết mặt mũi mà thể diện của Hoàng đế bệ hạ cũng mất hết!

https://thuviensach.vn

Hơn nữa Bệ hạ muốn một lần thắng lợi rung động ủng hộ sĩ khí! Cho dù Sở Ly Hỏa chỉ có hai ngàn kỵ binh, cũng chỉ muốn dùng hai ngàn người này đối phó năm ngàn người quân Hán. Hơn nữa, Sở Ly Hỏa chỉ có thể thắng! Muốn cố vũ tinh thần Chu quân, dùng hai ngàn người giết sạch năm ngàn người Hán!

Cho dù cuối cùng Chu quân chỉ còn một người cũng vẫn là thắng lợi hợp lòng người! Trong thời gian ngắn như vậy, Sài Vinh đã đưa ra quyết định, kỳ thật đã đẩy Sở Ly Hỏa lên gần như giống tình cảnh của Tống Nghị trong trận chiến ở Ngọc Châu. Sở Ly Hỏa so với Tống Nghị có chỗ tốt hơn, chính là, nếu y thắng vậy chính là anh hùng của Đại Chu. Nếu y bại trận hoặc bị giết chết, vậy y chính là sỉ nhục của Đại Chu.

Sài Vinh chính là muốn dùng tính mạng hai ngàn người này, đánh ra uy phong Đại Chu, quét sạch sự châm chọc, sỉ nhục của quân Hán.

Cao Tấn cũng biết bản thân chỉ là một người đi xem cuộc vui. Nhiệm vụ của y là đốc thúc Sở Ly Hỏa cùng hai ngàn quân tiến về phía trước. Chỉ cần quân Hán thực sự chỉ có năm ngàn nhân mã, vậy y không thể ra tay.

Tôn Huyền Đạo có chút không đành lòng, tuổi của lão lớn, tâm cũng mềm nhũn, hơn nữa Sở Ly Hỏa là đại tướng lão một tay cất nhắc lên, là người võ dũng địch vạn phu. Tướng tài như vậy nói chết là phải chết, chính là tổn thất cho Đại Chu.

– Bệ hạ…

Tôn Huyền Đạo há miệng thở dốc, Sài Vinh vung tay lên nói: – Cứ như vậy! Trẫm trở về hành dinh, Sở Ly Hỏa trở lại kêu tới gặp Trẫm, Trẫm sẽ ban thưởng thật to. Nếu Sở Ly Hỏa chết trận, Trẫm sẽ truy phong làm Vạn Hộ hầu, tước vị cha truyền con nối. Nếu Sở Ly Hỏa thua trận, tịch thu tài sản, chém đầu cả nhà, liên lụy cửu tộc.

https://thuviensach.vn

Sài Vinh lạnh lùng liếc mắt nhìn Tôn Huyền Đạo, nói: – Sở Ly Hỏa là tướng quân của Đại Chu, là thần tử của Trẫm, đây là sứ mệnh của y. Tôn Huyền Đạo! Ngươi nên thu hồi sự mềm lòng của ngươi. Nếu không Trẫm phải suy xét đến việc đổi Nguyên soái tam quân rồi.

Nói xong, Sài Vinh phất tay áo, giữa vòng bảo vệ của thị vệ rời đi. Tôn Huyền Đạo nhìn bóng lưng của Hoàng đế, trong lòng phát lạnh. Đúng vậy, đây là sứ mệnh và vận mệnh của thần tử, gần vua như gần cọp, những lời này sao có thể lãng quên? Chủ nhục thì thần chết, những điều này sao có thể thay đổi? Chẳng lẽ tâm mình càng ngày càng mềm rồi? Thực sự đã là lão già không đảm nhận nổi chức Nguyên soái sao?

Tôn Huyền Đạo cười khổ một tiếng, có lẽ, chính mình sai lầm rồi đi.

Lão thở dài, nói với Cao Tấn: – Cao tướng quân, ngươi… Nếu Sở Ly Hỏa không thể đánh thắng…

Cao Tấn ôm quyền nói: – Nguyên soái yên tâm, Cao mỗ chắc chắn sẽ bảo vệ được tính mạng của Sở tướng quân. Cho dù là Bệ hạ trách tội xuống Cao mỗ cũng không trơ mắt nhìn chiến hữu chết trận.

Tôn Huyền Đạo nói: – Như vậy, cảm tạ tướng quân!

Cao Tấn ôm quyền, trở mình lên ngựa, thống lĩnh năm ngàn binh mã đuổi theo Sở Ly Hỏa. Y biết nếu bản thân làm trái mệnh lệnh Sài Vinh, Bệ hạ tức giận có lẽ sẽ chém đầu mình. Nhưng y làm sao có thể nhìn chiến hữu tứ cố vô thân huyết chiến mà chết trận sa trường. Hơn nữa xưa nay Bệ hạ yêu tài, Sở Ly Hỏa có tài như vậy, Bệ hạ hẳn là cũng luyến tiếc gã đi chết đấy. Bằng không, y chỉ cần chờ Sở Ly Hỏa trở về, hoặc là tin báo chết trận, không cần phải tự mình đuổi theo.

Nghĩ tới điểm này, Cao Tấn đang do dự cũng hạ quyết tâm cho dù kháng chỉ bất tuân cũng phải giúp Sở Ly Hỏa một phen. Bất quá, y cũng biết, trận chiến này của Sở Ly Hỏa chính là thể diện của Đại Chu, thể diện của Bệ hạ,

https://thuviensach.vn

chỉ dưới tình huống Sở Ly Hỏa không thể thắng nổi y mới trợ giúp, nếu Sở Ly Hỏa thắng lợi dù là thắng thảm, y cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Quyết định chủ ý, Cao Tấn giục chiến mã, cao giọng quát một tiếng dẫn năm ngàn nhân mã đuổi theo.

Phùng Phục Ba một bên giục ngựa chạy như điên, một bên quay đầu lại nhìn khoảng cách của Chu quân. Gã cũng không ngờ, lần này dụ địch lại dễ dàng thế. Không lẽ Chu quân đều bị ngốc cả sao? Phía mình làm ra vẻ khiêu khích như vậy mà cũng mắc mưu? Chẳng lẽ Chu quân đã khám phá ra kế hoạch nên muốn tương kế tựu kế?

Nghĩ đến đây, Phùng Phục Ba quay đầu lại nhìn kĩ một chút, đội ngũ của Chu quân chỉ khoảng trên dưới hai ngàn người, không cần đến Trần Viễn Sơn mai phục ở sườn Ngư Long ra tay, gã và Dương Ngiệp chỉ huy năm ngàn người cũng có thể diết sạch Chu quân.

Cũng may, bất kể như thế nào, việc dụ Chu quân ra khỏi đại doanh xem như đã thành công. Tuy nhiên… Chính mình lộ mặt lớn lối như vậy, trà trộn vào Chu doanh là vô cùng khó khăn, làm sao lại quên mất chuyện này? Hiện giờ xem ra, gây chuyện không tốt cũng chỉ có thể để cho Dương Nghiệp mang người trà trộn vào Chu doanh.

Nghĩ đến đây, Phùng Phục Ba liền ảo não, vừa rồi chỉ lo khoe miệng lưỡi lợi hại, không ngờ quên chính sự. Nếu Vương gia biết chỉ sợ sẽ rất thất vọng với mình đi. Nhưng bản lĩnh vừa lâm trận đã mắng chửi người phỏng chừng trong Hán quân mình cũng được coi là nhân tài kiệt xuất rồi, đổi lại là người khác nhất định không thể mắng người thành như vậy.

Hiện tại nghĩ nhiều cũng vô dụng, mắt thấy quân Chu phát điên đuổi ngày càng nhanh, khoảng cách ngày càng gần, cứ tiếp tục như vậy, không được hai ba dặm cũng bị tóm cổ. Bên mình chỉ có một ngàn kỵ binh chống lại Sở Ly Hỏa dẫn đầu hai ngàn người nén giận mà đến, so vật cưỡi đã

https://thuviensach.vn

không có phần thắng, chỉ đành cắn răng chạy, bằng không không đến được chỗ mai phục của đội hai ngàn binh mã thứ nhất, đầu mình cũng bị chém bay đi.

Phùng Phục Ba không ngừng thúc ngựa chạy, chỉ có điều Sở Ly Hỏa càng đuổi càng tức giận, tốc độ mỗi lúc một nhanh.

Mắt thấy nơi mai phục của hai ngàn binh mã thứ nhất, Phùng Phục ba thở phào nhẹ nhõm. Gã ghìm chặt chiến mã, quay đầu đối diện với Sở Ly Hỏa.

Chờ Sở Ly Hỏa tới cách đó không xa, Phùng Phục Ba cao giọng hô: – Tiểu tặc Chu quân đáng chết, để lại mạng đi!

Nói xong gã vung tay lên, hai bên sườn núi lập tức ùa ra nhân mã mai phục, ra lệnh một tiếng, tiễn bắn như mưa.

Sở Ly Hỏa đã sớm thấy được kỹ xảo ẩn nấp vụng về của quân Hán ở hai bên sườn núi cao cao, y khoát tay chặn lại, kỵ binh dưới trướng chia làm ba đường, hai bên phụ trách quân Hán mai phục, chính y dẫn năm trăm binh mã cưỡi ngựa tiến thẳng về phía Phùng Phục Ba.

Nháy mắt quân Hán đại bại lui xuống, quân Hán mai phục hai bên sườn núi không ngờ không ngăn chặn được Chu quân, giống như chim muông bị kinh hãi, chạy tứ phía. Chu quân một đường đuổi giết, hai ngàn quân Hán chống cự trong chốc lát cũng không kiên trì nổi. Phùng Phục Ba dẫn quân ngăn trở một hồi, sau lại quay đầu chạy trối chết.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 104+1: Huyết Chiến (1)

Phùng Phục Ba vừa chạy vừa hô: – Cái tên Chu quân râu quai nón kia lợi hại quá, cản không nổi rồi! Các ngươi ngăn hắn lại cho ta, để bổn tướng quay về tìm Vương gia cầu cứu viện binh.

Lời hô có chút làm ra vẻ, chỉ có điều cơn tức đã làm cho Sở Ly Hỏa máu huyết sục sôi muốn đem Phùng Phục Ba xé nát thành tám mảnh, làm sao còn để ý là y sợ thật hay chỉ là giả sợ. Cho dù phía trước không phải là năm nghìn quân Hán, mà chỉ là năm vạn người thì Sở Ly Hỏa cũng phải trảm Phùng Phục Ba mới hả giận.

Bản lĩnh khiêu khích của Phùng Phục Ba thực sự là không ai bằng, một bên vừa chạy vừa mắng, khiến cho Sở Ly Hỏa tức đến mức nhất Phật thăng thiên nhị Phật xuất thế (*), lửa giận trong mắt ngùn ngụt, gần như có thể biến đồng cỏ thành biển lửa.

(*) Phật chết đi, Phật lại sinh ra. Ở đây ý nói Sở Ly Hỏa hận đến chết đi sống lại.

– Hắc! Tên Chu quân râu quai nón kia, ngươi đừng có được một tấc lại muốn tiến lên một thước! Sở dĩ ta chạy không phải là sợ các người mà là nhớ lại bọn Vương Bát (rùa) thành tinh các ngươi muốn biến thành hình người cũng không dễ dàng gì. Cho ngươi một con đường sống, ngươi đừng có không biết xấu hổ. Đừng ép ta, chỉ sợ sau khi ta thúc ngựa quay lại, trên người ngươi sẽ lưu lại vài cái lỗ thủng.

Sở Ly Hỏa hô lớn: – Tiểu tặc! Có gan thì ngươi đừng chạy!

https://thuviensach.vn

Phùng Phục Ba mắng: – Đầu óc ngươi bị lửa làm cho hư rồi hay sao thế? Không chạy, không chạy chờ ngươi cho Vương Bát đuổi theo vậy lúc đó cả người ta chẳng phải toàn mùi nước tiểu sao? Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, Vương Bát cưỡi ngựa thật sự là không nhiều! Nhất là loại Vương Bát cưỡi ngựa mà còn chạy nhanh như vậy nữa, xem ra ngươi quả là độc nhất vô nhị!

Sở Ly Hỏa nổi trận lôi đình, biết là mình bị mắng tuy nhiên cái tên tướng Hán kia chỉ biết chạy trối chết, hắn cũng không nói gì, mà đánh ngựa chạy như điên đuổi theo. Chiến mã hắn cưỡi tốc độ không phải tầm thường, ở Tây Vực cũng là một trong những giống tốt. Tuy nhiên lần dụ địch này, Lưu Lăng cũng bỏ ra tiền vốn. Lúc này, Phùng Phục Ba đang ngồi trên con ngựa màu lửa, cũng chính là tọa kỵ của hắn- Hồng Sư Tử!

Hồng Sư Tử lúc trước trên thảo nguyên chính là oai phong một cõi, do người Đột Quyết dùng giống ngựa tốt mà nhân giống. Loại ngựa này ngày trước kia được Hoàng thất Đột Quyết chọn làm vật cưỡi chuyên dụng, chỉ có dòng dõi quý tộc mới có khả năng được sở hữu. Về sau, Đường Thái Tông Lý Thế Dân đã từng có được một con ngựa loài này, vô cùng yêu thích. Loài ngựa này ở thời Tùy Đường được người Đột Quyết mệnh danh là Đặc Lặc Phiếu. Chính là dùng giống ngựa tốt của Tây Vực và Khiết Đan cho giao phối mà sinh ra giống ngựa mới.

Loại ngựa này còn có một cái tên khác là Hãn Tuyết Bảo Mã.

Toàn bộ Bắc Hán chỉ có duy nhất một con bảo mã. Ngay cả Hoàng Đế Bắc Hán bệ hạ Hiếu Đế Lưu Trác lúc còn chưa đăng cơ cũng không có, đối với con bảo mã của Lưu Lăng cũng rất hâm mộ. Lai lịch của con bảo mã này chưa có ai biết ngoại trừ Lưu Lăng và mấy người thân tín. Và cũng chỉ có Lưu Lăng mới biết làm thế nào để chế ngự con bảo mã này lại.

Cũng chính là vào mấy năm trước, Lưu Lăng ở phía nam đã thành lập Phủ Viễn quân, thời điểm ấy có một thương nhân người Đảng Hạng từ Tây

https://thuviensach.vn

Vực trên đường đến Chu quốc làm ăn buôn bán. Y tự xưng là Trần Thâu Nhàn, muốn cùng với Lưu Lăng kết nghĩa huynh đệ. Để bày tỏ thành ý, y bèn đem tọa kỵ của mình cho Lưu Lăng. Mà Lưu Lăng lúc bấy giờ chỉ cảm thấy con ngựa này thần tuấn không gì sánh được, cao lớn khỏe mạnh, chạy nhanh như bay, cũng không hề biết đây là loại ngựa có tiếng tăm lừng lẫy- Hãn Tuyết Bảo Mã.

Sau này là nhờ một lão binh đã chăm nuôi ngựa hơn chục năm, nhìn vào hình dáng của con ngựa này mà phỏng đoán đây là loài ngựa nổi danh của Đột Quyết- Đặc Lặc Phiếu. Ở kiếp trước, Lưu Lăng đối với lịch sử vô cùng có hứng thú, nhất là lịch sử của của những bộ tộc trên thảo nguyên. Người Đột Quyết thống trị thảo nguyên nhiều năm, đã từng cai quản mấy trăm vạn bộ tộc, thời điểm hưng thịnh nắm giữ đoàn quân Lang Kỵ không dưới ba trăm ngàn tung hoành ngang dọc khắp thảo nguyên. Mãi cho đến khi người Khiết Đan quật khởi, tất cả những bộ tộc trên thảo nguyên đều nghe theo hiệu lệnh của Vương đình Đột Quyết.

Hoàng thất Đột Quyết họ A Sử Na, ý là loại sói mắt xanh. Mà Đặc Lặc Phiếu chỉ người có thân phận cực kỳ được tôn sùng trong Hoàng tộc họ A Sử Na mới xứng được sở hữu. Những hùng chủ có được thiên hạ như Thiên Khả Hãn và Đường Thái Tông Lý Thế Dân cũng cảm thấy tự hào bởi vì có được một con ngựa trân quý này. Bởi vậy có thể thấy được loài ngựa này quý báu đến chừng nào, cũng có thể nhìn ra người có tên Trần Thâu Nhàn kia đối với Lưu Lăng quả thực là hết sức coi trọng, đây là một phần lễ trọng, còn là vật cưỡi mà y vô cùng yêu quý, nhưng khi trao cho Lưu Lăng, ánh mắt y không có chút hối tiếc nào, mà ngược lại còn cảm thấy có phần thoải mái hào sảng.

Sau này Lưu Lăng đã biết được lai lịch của Hồng Sư Tử, cũng vui mừng thật lâu. Hắn chú ý quan sát, Hồng Sư Tử sau khi chạy một thời gian trên bả vai sẽ chảy ra một loại chất lỏng giống như máu, loại hiện tượng này cho dù ở đời sau, các nhà khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng được.

https://thuviensach.vn

Có nhà sinh vật học nói rằng, cái loại nước chảy ra giống như máu ấy lại giống mồ hôi hơn, nguyên nhân là bởi vì do kí sinh trùng gây nên.

Cho dù là nói như vậy, nhưng Đặc Lặc Phiếu là loại ngựa khỏe, danh xứng với thực. Phùng Phục Ba cũng không có ý muốn thúc giục Hồng Sư Tử phi nước đại, mà là không nhanh không chậm ở phía trước chọc tức Sở Ly Hỏa. Khoảng cách giữa hai người luôn được duy trì ở chừng một trăm ba mươi bước, mà Sở Ly Hỏa lại thiện chiến không thiện cưỡi ngựa bắn cung vì vậy hai cánh cung phát ra đều lệch ra khỏi đích.

Phùng Phục Ba thấy Sở Ly Hỏa không làm gì được mình, lại càng làm tới. Vừa chạy vừa tìm những từ ngữ để châm chọc, trêu tức Sở Ly Hỏa. Dần dần Sở Ly Hỏa mất đi kiểm soát, dẫn theo kỵ binh của mình chỉ lo truy đuổi Phùng Phục Ba, những binh lính quân Hán khác đều bỏ qua hết.

Bỗng xuất hiện một trường hợp làm cho những người khác thấy kinh ngạc, Sở Ly Hỏa dẫn hai ngàn tinh binh để truy đuổi Phùng Phục Ba. Mà cho dù quân Hán có vắt chân lên cổ chạy thì cũng không thể so được với tốc độ của Chu quân, không ngờ đại đội Chu quân cứ thế chạy băng băng vượt qua giữa đội ngũ quân Hán trốn chạy, chẳng màng quan tâm đến số quân Hán đang chạy trối chết bên người.

Mục tiêu chỉ có một là Phùng Phục Ba!

Phùng Phục Ba càng chạy càng đắc ý, trong lòng tự nhủ tên Chu quân râu quai nón này thật sự là ngốc quá đi. Binh lính Hán quân chạy tan tác nhiều như vậy mà không hề quan tâm, chỉ tập trung truy đuổi có một người. Tuy nhiên nó cũng có cái hay, lão tử chỉ cần chạy thôi. Phùng Phục ba vừa chạy, vừa cúi xuống thì thầm với Hồng Sư Tử: – Bảo bối, bảo bối, công lao của ngươi lần này không thể bỏ qua được. Sau khi về ta sẽ cho ngươi ăn ngon! Ta sẽ bắt thỏ hoang về thịt cho ngươi ăn!

https://thuviensach.vn

Hồng Sư Tử kia dường như hiểu những gì Phùng Phục Ba nói, kêu lên hai tiếng thu thu với bộ dạng cực kì đắc ý.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 104+2: Huyết Chiến (2)

Dương Nghiệp đứng ở nhóm thứ ba trong đội ngũ quân Hán, phải chờ sau khi Phùng Phục Ba dụ được địch tới rồi bằng không sẽ không có cách nào đi bước kế tiếp: tiến vào Chu doanh. Y trầm tư một chút rồi phân phó nhiệm vụ cho một Thiên Tướng:

– Một hồi, khi mà Phùng tướng quân tới, ngươi để ý rồi dẫn dắt một nhóm người xung phong liều chết một trận, ít nhất phải ngăn cản được một nửa binh mã. Ta đoán rằng Chu quân còn có truy binh tiếp viện, ngươi cùng những người khác hãy tận lực ngăn cản, đừng để bọn chúng tiếp tục truy đuổi Phùng tướng quân nữa!

Viên Thiên Tướng kia hô lên một tiếng, rồi mang người ra nghênh đón!

Dương Nghiệp gọi hai mươi tám lính tinh nhuệ được lựa chọn trà trộn vào đại doanh của Chu Quân đến bên người, thấp giọng phân phó vài câu, lời y nói không nhiều, nhưng biểu hiện trên mặt lại vô cùng nghiêm túc. Mọi người sau khi nghe y nói xong, do dự trong chốc lát rồi đồng loạt gật đầu đồng ý. Dương Nghiệp cười lớn:

– Ngày hôm nay các vị cùng với ta trà trộn Chu doanh, rất nhiều việc lớn chờ chúng ta làm, để lại vài giọt máu, thân thể có một vài vết thương thì có xá gì.

Nói xong, Dương Nghiệp hào phóng nở nụ cười, mọi người dưới quyền y cũng mang theo cỗ hào khí, theo y hướng tới Ngư Long Pha nơi đã có quân mai phục ẩn nấp trước.

https://thuviensach.vn

Phùng Phục Ba nhìn thấy nhân mã của Dương Nghiệp đang từ phía trước tiến tới, dũng khí trong người đã lớn lại càng lớn hơn. Y quay đầu nhìn về phía Sở Ly Hỏa đang tức nghẹn, mặt đỏ bừng mà không làm gì được mà khiêu khích:

– Ai nha! Không được rồi! Tới nhanh một chút! Tới nhanh một chút! Vương bát chính là Vương bát, chỉ có cưỡi ngựa thôi mà cũng lề mề như vậy. Ngươi có muốn đuổi theo bổn tướng quân hay không? Hay là muốn chạy theo phía sau ta mãi. Nếu như ngươi sợ chết thì hãy quay lại đi!

Lúc này sắc mặt của Sở Ly Hỏa đã trắng bệch, gã đang hung hăng nhìn chằm chằm vào tên viên tướng người Hán mặc áo giáp đen, áo bào đỏ trước mắt kia, sợ lơ là một chút sẽ để tên tiểu tặc kia chạy trốn mất. Vừa chạy, gã vừa la lớn:

– Chú ý vào cái thằng đang mặc áo giáp đen và áo bảo đỏ phía trước! Đuổi theo nó, phanh thây nó ra.

Phùng Phục Ba vừa nghe vừa mỉm cười, nhớ tới câu chuyện thời Tam Quốc lúc mà Mã Mạnh Khởi truy đuổi Tào Mạnh Đức, lập tức quay đầu kêu lên:

– Gia gia của ngươi chính là ta- người đang mặc áo giáp màu đen và áo bào màu đỏ đây này, nhận ra ông nội thì muốn tới dập đầu hành lễ hay sao? Ai nha phì phì phì, ngươi là Vương Bát, có đánh chết ta cũng không nhận ngươi là cháu nội đâu. Ông nội là người trượng nghĩa, dù thế nào cũng không thể sinh ra một con rùa khốn kiếp không đáng tin như ngươi.

Đúng lúc đó, người ngựa thủ hạ của Dương Nghiệp một loạt tiến lên, lập tức phóng ra một trận mưa tên tới đám Chu quân truy kích. Chiếc nỏ của kỵ binh được Lưu Lăng cải biến trở nên đơn giản và nhẹ. Có thể chỉ dùng một tay là có thể phóng ra hàng loạt tên nỏ. So với trang bị kỵ cung trước kia của quân Bắc Hán thì uy lực lớn hơn nhiều, nhưng có khuyết điểm là tầm

https://thuviensach.vn

bắn không xa bằng kỵ cung. Nhưng lực xuyên thấu thì vô cùng lớn, ưu thế bắn tên liên tục so với kỵ cung mạnh hơn không ít.

Kỵ cung chân chính công đoạn chế tác hết sức phức tạp, hao phí thời gian và công sức. Trước kia lúc mà Đại Tùy tấn công Nam triều Trần quốc, đã triệu tập tất cả những thợ thủ công có tay nghề trong cả nước tuy nhiên cũng chỉ chế tạo ra 4000-5000 chiếc kỵ cung hoàn mĩ. Mà nỏ vô cùng tinh xảo, nhưng tài liệu sử dụng chế tác so với chế tạo kỵ cung lại không quá bắt bẻ, ngược lại có thể chế tạo ra số lượng nhiều hơn.

Một đợt mũi tên qua đi, phía trước Chu quân lập tức có hơn trăm người ngã xuống ngựa! Chu quân đã hoàn toàn bị chọc giận căn bản không thể dừng lại được mà còn tăng tốc xông tới. Nhìn thấy đội quân Hán mai phục đầu tiên khiến cho Chu quân trong tư tưởng có chút coi thường, đánh tan đội quân Hán đó là chuyện dễ dàng không cần phải nghĩ. Sở Ly Hỏa khoát tay chặn lại, phân ra một nhóm quân nhằm hướng quân Hán đang lao tới, còn gã tiếp tục dẫn theo một đội người ngựa đuổi theo Phùng Phục Ba.

Chỉ có điều lúc này quân Hán có những biểu hiện mà Chu quân không đoán trước được, không có lại một lần nữa không đánh mà chạy, không có lại một lần nữa dễ dàng bại trận, không có lại một lần nữa rơi vào tình trạng rối loạn giống như một đám dân chạy nạn. Lúc này nhóm chặn đường của quân Hán có sự thay đổi đột ngột, họ chiến đấu cực kì hung hãn.

Hai bên người ngựa cùng giằng co một chỗ, quang đao huyết ảnh!

Một binh lính nhà Hán đón đầu vung xuống một đao, lúc mà con đao kia còn trên không trung, binh lính Chu quân đã ra tay nhanh hơn, nhanh chóng đâm thủng lồng ngực của tên binh lính nhà Hán. Binh lính Chu quân lập tức rút con đao ra, xoay người để nghênh chiến với người kế tiếp. Nhưng không ngờ quân Hán kia lại hung hãn như vậy, thân mình bị thương đâm ngã xuống trên lưng ngựa vậy mà không chết, còn giãy giụa, xoay người chém một đao vào ót của tên Chu binh kia.

https://thuviensach.vn

Hai người cùng thể hiện bản lĩnh của mình và kết cục cả hai cùng chết.

Quân Hán chặn đường, xông lên phía trước nhất chính là một viên Thiên Tướng, binh khí của người này không ngờ là một thanh loan đao mà những người đàn ông trên thảo nguyên thường tập dùng. Loan đao so với giáo mác, trường đao thì ngắn hơn nhiều, nếu như mã chiến đối địch thì sẽ vào vị trí bất lợi. Nhưng mã chiến đao pháp của người này không ngờ lại tinh kỳ hung mãnh, lập tức nhoài người tới đối mặt với cây thương, sau đó nghiêng người, một đao chém vào lồng ngực tên Chu binh kia.

Sở dĩ người trên thảo nguyên có thói quen chế tạo đao hình cung, nhất định là có lí do. Bởi vì thân đao có đường cong, lưỡi dao lại dài, cứ như vậy mà chém lên người quân địch thì sẽ tăng khả năng tiếp xúc giữa đao và thân thể, do đó miệng vết thương sẽ rất sâu, rất nguy hiểm! Nhiều khi loan đao cũng không thể một đao giết chết ngay một người, mà người bị thương thường là vì miệng vết thương đổ máu quá nhiều mà chết.

Tên Thiên Tướng này một đao chém rách áo giáp của Chu binh, máu lập tức phun ra. Một đường thật dài gần như xuyên suốt cả người tên Chu binh, ngay lập tức một cỗ máu lại phun ra. Giết xong một tên Chu binh, viên Thiên Tướng kia lại tiếp tục xông về phía trước.

Gã ở trên ngựa đánh xáp lá cà, liên tục chém giết năm sáu tên Chu binh, hiện đang cùng giao phong với một tên tướng của Chu quân. Tên tướng lĩnh Chu quân sử dụng đại thương, khoảng chừng ba thước, vũ động đứng lên uy vũ sinh gió. Bởi vì binh khí có khoảng cách chênh lệch, viên Thiên tướng quân Hán kia nhất thời không thể tiếp cận đến người.

Hai người giao đấu ước chừng mười mấy hiệp, viên Thiên Tướng quân Hán cắn răng một cái, đối mặt với cây trường thương của đối phương đâm tới chỉ kịp léo sang, khiến cây thương tránh khỏi vị trí yếu hại ở lồng ngực, thương đâm tới bên sườn, đâm rách áo giáp của gã, lúc này sườn của gã bị

https://thuviensach.vn

một vết rách khá sâu. Tuy gã bị thương nhưng cũng không dừng tay mà ngược lại càng gia tăng thêm tốc độ.

Vết thương đau nhức khiến gã nhíu mày nhưng những động tác trên tay lại không chậm lại chút nào.

Hai người vừa đứng gần nhau, Thiên tướng của quân Hán xuất loan đao, vẽ một đường cong, chính là chém vào cổ của tên tướng Chu quân kia! Phù một tiếng, một cỗ máu tươi từ trên cổ của tướng Chu quân phun ra! Cổ của tên tướng Chu quân kia nghiêng sang một bên, vẫn còn thấy có một lớp da dính liền với bả vai. Rồi bùm một tiếng ngã xuống dưới ngựa và tử trận.

Thiên Tướng của quân Hán thở phào nhẹ nhõm, phụp một tiếng, không ngờ một thanh trường thương đâm từ phía sau gã, đầu thương xuyên về phía trước lồng ngực của gã! Viên Thiên Tướng quân Hán này lập tức kêu to một tiếng, trở tay một đao chặt đứt thân thương, một đao nữa đem tên Chu binh phía sau chém chết, sau đó ngửa mặt lên trời rống to một tiếng!

– Thiên Hữu Đại Hán! Quân Hán uy vũ!

Thở phù một hơi, một ngụm máu tươi phun ra, thân thể gã lập tức ngã xuống.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 105+1: Hai Mươi Chín Người (1)

Hơn một ngàn Chu quân bị quân Hán ngăn lại, đám quân Hán vốn tản ra chạy trối chết cũng theo bốn phía tám hướng tràn tới, hơn một ngàn binh lính Chu quân bị gần năm ngàn người và ngựa của quân Hán bao vây.

Tướng lĩnh lãnh binh của Chu quân biết mình bị trúng kế, nhưng lúc này chỉ có thể đi về phía trước. Sở Ly Hỏa mang theo bảy tám trăm binh lính Chu quân đuổi theo tướng của quân Hán, nếu một mình cứ thế đuổi theo sẽ khó bảo toàn mạng sống vì phía trước kiểu gì cũng có mai phục. Dù sao cũng chỉ còn một con đường chết, giết thêm được tên nào thì hay tên đó!

Tướng lĩnh Chu quân quyết định hành động, thét vang một tiếng: – Đại Chu cường thịnh!

Quân tiên phong chỉ về hướng Sở Ly Hỏa, tên tướng lĩnh Chu quân thét vang:

– Cho dù là hi sinh trên chiến trường, chúng ta cũng phải hi sinh cùng với Sở tướng quân! Tiến về phía trước, giúp Sở tướng quân giết chết lũ tiểu nhân quân Hán kia! Đại Chu cường thịnh.

– Đại Chu cường thịnh!

Binh lính Chu quân bị bao vây đồng loạt hô to giống như đàn sói bị dồn vào đường cùng, mắt đỏ sọng như con ngươi con báo. Tuy rằng binh lính của Chu quân ít hơn rất nhiều nhưng khí thế cũng không thua kém quân Hán chút nào. Hơn hai ngàn tinh kỵ này của Sở Ly Hỏa đã hoàn toàn xem nhẹ chuyện sinh tử. Bọn họ đều là những kỵ binh tinh nhuệ của Đại Chu,

https://thuviensach.vn

trong lúc này đây tất cả đều liều mạng và trong người phát ra một loại năng lượng mà trước nay chưa từng có.

Binh lính trên lưng ngựa từng người từng người ngã xuống, bất kể là Chu quân hay là Hán binh, gần như không có một thi thể nào còn nguyên vẹn. Một đạo, một đạo, máu tươi phun ra trong không trung, làm cho không khí chỉ có duy nhất một mùi tanh của máu. Bất kể là Chu quân hay Hán binh thì lúc này bản tính hung ác trong người như bị kích thích và trỗi dậy, một đám người này giống như đám dã thú cắn nhau không có lý trí, chỉ biết là không ngừng tàn sát lẫn nhau.

Hơn một ngàn Chu quân, kiên cường lấy vị tướng quân kia làm đầu tiễn, đem vòng vây của quân Hán mở ra một con đường máu liền xông ra ngoài. Trận chiến đấu kịch liệt này đã làm cho binh sĩ hai quân tử trận khoảng hai ngàn người. Kỵ binh tinh nhuệ của Chu quân thời khắc này bỗng phát ra uy lực thật mạnh, kết cục phải trả giá bởi cái chết của sáu bảy trăm người, mục tiêu là giết chết Hán binh nhưng không ngờ binh lính của Chu quân lại tử vong gấp đôi.

Hơn bốn nghìn người bao vây hơn một nghìn người, bị chừng năm trăm người cứng rắn phá vòng vây xông ra ngoài.

Lúc này, Chu quân chi viện cho Sở Ly Hỏa, dưới sự dẫn dắt của tướng quân Cao Tấn từ phía sau đồng loạt tiến lên! Tướng lĩnh của quân Hán hiểu được mục đích của trận chiến này, cắn răng quát một tiếng:

– Giúp Phùng tướng quân ngăn kẻ thù ở phía sau lại, bọn chúng nếu muốn đi qua nơi này thì phải bước qua xác của chúng ta trước đã! Cho dù chỉ còn lại có một binh một tốt, cũng phải đánh sao cho xứng với uy phong của Bình Nam quân Đại Hán chúng ta, quyết chiến đến giọt máu cuối cùng!

– Giết!

– Đại Hán uy vũ!

https://thuviensach.vn

– Đại Hán uy vũ!

Dưới sự lãnh đạo của tướng lĩnh, ba nghìn quân Hán còn lại đồng loạt gào thét hướng tới đoàn quân của Cao Tấn và tấn công. Khi hai bên cách nhau khoảng một trăm bước, mũi tên bay ra như mưa. Từng mảnh từng mảnh binh sĩ ngay lập tức từ trên ngựa đổ xuống. Đội ngũ Chu quân đến sau tiếp viện không ngờ đến Hán binh lại có ý chí như vậy, nhất thời có chút sợ hãi.

Mà lúc này, vì để bảo đảm nhất định sẽ thắng lợi trở về, không thể để tinh thần của binh lính bị sa sút, Tôn Huyền Đạo tự mình dẫn dắt hai vạn binh lính đi tiếp ứng! Ngay từ đằng xa đã nghe thấy tiếng gươm đao chém giết động trời, bụi đất bay mù mịt. Trong lòng Tôn Huyền Đạo không khỏi chấn động, chỉ lo Sở Ly Hỏa và Cao Tấn bị Lưu Lăng mai phục nên càng thúc người ngựa gia tăng tốc độ để tới giải vây.

Thời điểm khi Chu quân đuổi tới, lập tức bị cảnh tượng thê thảm trước mắt hù dọa cho đến ngây người. Mất đi chủ nhân, những con ngựa chiến không ngừng cất lên tiếng kêu bi ai Xi…Xiiii, trên mặt đất la liệt những tay chân bị chém đứt, thậm chí mặt đất còn bị biến màu! Tại đây mùi máu tươi tràn ngập không khí, máu và thi thể trộn vào nhau giống như con sông mùa lũ vậy.

Cao Tấn chỉ huy hơn năm ngàn người vậy mà lúc này số người còn sống không đủ năm trăm người.

Ba nghìn quân Hán, tất cả đều chết trận, không còn bất kì một ai sống sót.

Nhìn tử thi nằm la liệt, Tôn Huyền Đạo cũng cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, cùng là một chi quân Hán, vậy tại sao trước và sau lại có khác biệt lớn thế! Trước khi Lưu Lăng đến Ngọc Châu, Phủ Viễn quân do An Hằng suất lĩnh thậm chí không dám cùng quân đội Đại Chu

https://thuviensach.vn

giao chiến một trận! Vậy mà cùng một đội ngũ binh sĩ, vào thời khắc này lại biểu hiện ra sức chiến đấu đáng sợ!

Bắc Hán thế nhỏ lực yếu, binh lính bất kể là áo giáp, vũ khí trang bị hay là chiến mã thì cũng không bằng được Chu quân. Nhìn qua phục sức của đám quân Hán đã chết trước mắt, dường như còn kém xa trang bị của Phủ Viễn quân. Bởi vậy có thể thấy được đội quân phụ trách chặn lại Chu quân căn bản không phải là quân Hán tinh nhuệ!

Nhưng chính một đội quân như vậy, lại dám đương đầu liều chết với hơn bốn ngàn năm trăm Chu quân! Nếu như trước đó kỵ binh dưới tay Sở Ly Hỏa vì bị Hán quân bao vây mà bạo phát ra sức chiến đấu trước nay chưa từng có thì lúc này đội ngũ quân Hán ngăn cản sự tiến lên của đại quân Cao Tấn cũng tương tự như vậy phát ra dũng khí hung hãn không sợ chết!

Phùng Phục Ba lúc trước mang đến năm ngàn nhân mã, ngoại trừ vài trăm người bảo vệ y một đường rút lui, số còn lại toàn bộ đều tử vong, không một ai còn sống. Bọn họ chấp nhận dùng tính mạng của mình trả giá, ngăn cản đội ngũ của Cao Tấn tiến lên trợ giúp. Lại liều chết đem năm ngàn binh lính tinh nhuệ của Chu quân gần như giết sạch.

Chạy nhanh qua một quãng đường dài, trải qua những cuộc chiến liên tiếp, số lượng quân địch cao hơn quân mình, bất chấp những điều kiện bất lợi đó, lúc này chỉ còn duy nhất dũng khí bảo vệ quốc gia, làm cho binh lính sôi trào nhiệt huyết! Quyết tử cho tổ quốc quyết sinh (Sinh vì quân nhân, tử vì quân hồn).

Nhìn thấy những thi thể không nguyên vẹn trên mặt đất, trong tim Tôn Huyền Đạo run rẩy không ngừng! Cả đời ông ta chinh chiến, đến bây giờ mới hiểu được thực tế tàn khốc của chiến tranh là như thế nào. Trên chiến trường không chỉ có thương vong, những con người tuổi còn rất trẻ nhưng mạng sống lại quá ngắn ngủi! Bất kể là bên nào thắng trận đi chăng nữa, thì con đường đi đến chiến thắng ấy cũng trải đầy tro cốt của đồng đội.

https://thuviensach.vn

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, lúc này Tôn Huyền Đạo rốt cục đã cảm nhận được sự bi thương. Lúc còn trẻ khí huyết phương cương, đấu tranh anh dũng bất kể sinh tử, lúc này già rồi mới phát hiện ra rằng bất kể là xuất phát từ nguyên nhân gì thì chiến tranh cũng là tội ác, đều là những thứ không thể dung thứ được. Khi đã đạt đến mục đích cần thiết, sẽ có vô số binh lính- những con người vô tội phải chết thay, chính bản thân mình cũng là một loại tàn nhẫn.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 105+2: Hai Mươi Chín Người (2)

Chỉ có điều, ông ta thân là thần tử thì có thể làm khác được sao?

Ông ta có ý muốn bảo vệ tính mạng của các binh sĩ, cố gắng mọi cách để ngăn cản chiến tranh. Trận chiến đầu tiên công kích Ngọc Châu, tổn thất gần mười ngàn binh lính. Tôn Huyền Đạo ngay lập tức thay đổi sách lược, vây nhưng không đánh, cố gắng đạt được mục tiêu không đánh nhau mà vẫn thu phục được kẻ thù. Nhưng khi Chu Thế Tông đến làm cho ông ta không thể không thay đổi dự tính ban đầu, chỉ huy thủ hạ của mình liều chết xông vào thành Ngọc Châu.

Mà bây giờ, vì thể diện của quốc gia xã tắc, vì sự tôn nghiêm của Bệ hạ, lại có hơn sáu ngàn binh sĩ và kẻ thù cùng chết!

Ông ta cảm nhận được sự mệt mỏi sâu sắc đồng thời cũng cảm thấy có một sự bi ai mà không thể diễn tả thành lời.

Máu ngấm vào đất vẫn còn ấm, vẫn còn mang nhiệt độ của thân thể. Âm thanh của ngựa chiến Xi…Xiiii vô cùng bi thương. Binh khí vẫn còn cắm trên thi thể còn đang run rẩy kia và phát ra những tiếng rên rỉ thống khổ. Hai bên dồn lại phải vượt qua mười ngàn oan hồn, tiếng rên rỉ tựa tiếng khóc than chốn địa ngục.

Nhưng ở độ tuổi sáu mươi của Tôn Huyền Đạo thì ông không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục chỉ huy người đi về phía trước, tiếp tục chém giết!

https://thuviensach.vn

Cả người Cao Tấn toàn là máu, máu theo khôi giáp của hắn chảy xuống. Cả người hắn biến thành màu đỏ, thậm chỉ cả yên của chiến mã cũng bị máu tươi nhuộm đỏ! Trên người hắn chi chít những vết thương, máu trong người hắn chảy ra cùng với máu của kẻ thù phun tung tóe hòa trộn vào với nhau, tuy hai mà một.

Cuộc đời hắn sống đến bây giờ đã trải qua mấy chục cuộc chiến đấu, nhưng chỉ có cuộc chiến này mới khiến hắn cảm nhận được sự sợ hãi. Nhóm binh lính quân Hán kia, dường như là nhóm người mang ý chí chiến đấu và tâm huyết thiêu đốt linh hồn, thà chết chứ không chịu đầu hàng. Bất kể đó là tướng quân lãnh binh, hay là những tên lính tốt bình thường, tất cả bọn họ không ai lùi bước và đồng loạt hô lớn khẩu hiệu Đại Hán uy vũ. Người trước ngã xuống thì người sau tiến lên.

Đại đao của Cao Tấn bị xương cốt của Hán binh làm cho mẻ một số chỗ, trận chiến này hắn cũng đã giết ít nhất hai mươi mấy binh lính quân Hán nhưng trong mắt của những Hán binh trước khi chết không nhìn thấy bất kì tia sợ hãi nào! Ở trong đó chỉ có thù hận và ý chí chiến đấu bất khuất mà thôi.

Có được tướng lĩnh và binh sĩ như vậy, Bắc Hán có thể dễ dàng bị đánh đổ và thống trị sao?

Mặc dù là kẻ thù nhưng ở trong lòng Cao Tấn đối với nhóm tướng sĩ đã tử trận của quân Hán, thật sâu trong lòng có chút kính trọng. Đây là một nhóm chiến sĩ khả kính và cũng là một nhóm chiến sĩ chân chính.

Tôn Huyền Đạo nhìn đến Cao Tấn giục ngựa đi đến trước mặt mình, thở dài nói: – Đây là cuộc chiến tranh bất đắc dĩ, ta và ngươi không có lựa chọn nào khác!

Cao Tấn gật nhẹ đầu và chỉ nói có bốn chữ.

– Mạt tướng hiểu rồi!

https://thuviensach.vn

Giọng điệu thê lương.

– Tiếp tục tiến lên!

Tôn Huyền Đạo quát một tiếng, thúc ngựa xông ra ngoài. Ở phía sau ông ta là hai vạn binh lính Chu quân vì chiến tranh thảm khốc mà đáy lòng có chút sợ hãi, cũng là hai vạn người bị thù hận che mắt mà trở thành những cỗ máy xay thịt người.

Phùng Phục Ba dẫn theo mấy trăm tàn binh, cùng nhau chạy gấp, dần dần không nghe thấy tiếng hò hét từ phía sau nữa thì y hiểu rằng đồng đội của mình đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Năm nghìn binh sĩ tốt, những người còn sống bên cạnh mình giờ đây chỉ còn lại vài trăm người. Những tướng sĩ đã hi sinh đều là những người con ưu tú của Đại Hán, bọn họ vì bảo vệ tổ quốc mà hi sinh bản thân mình. Cái chết của bọn họ nặng tựa Thái Sơn!

Phùng Phục Ba không còn tâm trí để nhục mạ Sở Ly Hỏa đang đuổi theo sát phía sau nữa, y thúc Hồng Sư Tử, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống và máu trên thân Hồng Sư Tử hòa vào với nhau giống như là mồ hôi. Mấy trăm binh lính quân Hán ở bên cạnh y lúc này cũng đều bị thù hận làm cho mờ mắt. Bọn họ vừa chạy, vừa đợi, chờ đến được Ngư Long Pha, dẫn quân địch vào trong vòng mai phục rồi, bọn họ sẽ không chút do dự mà quay đầu báo thù cho các huynh đệ đã chết!

Nước mắt chảy trên mặt người đàn ông kiên cường rớt xuống.

Ngư Long Pha

Trần Viễn Sơn đã bất động mai phục tại đây gần một ngày. Nằm sấp trong bụi cỏ, Trần Viễn Sơn nhìn phía trước bụi bay mù mịt, nghe xa xa truyền đến tiếng của binh đao, mắt rưng rưng, hai tay nắm chặt lại. Để có thể đem Chu quân xuất doanh tàn sát đến mức cao nhất, năm nghìn quân Hán phụ trách dụ địch gần như đã bị diệt sạch.

https://thuviensach.vn

Chỉ có vài trăm người đi theo Phùng Phục Ba trở lại Ngư Long Pha, Trần Viễn Sơn cũng cảm giác lửa đang thiêu đốt trong lồng ngực mình! Áy náy đối với cái chết của huynh đệ chiến hữu, sự thù hận với quân địch giờ phút này tất cả đã hòa vào với nhau, biến thành ngọn lửa lớn, thiêu đốt linh hồn hắn.

Thời điểm mà Phùng Phục Ba dẫn theo tàn quân đi qua Ngư Long Pha, hắn đã nhìn thấy Chu quân đuổi gần đến nơi. Trần Viễn Sơn đứng trên sườn núi cao, giơ bảo kiếm trong tay lên và hét lớn một tiếng: – Giết!

– Giết!

– Báo thù!

– Đại Hán uy vũ!

Giống như thủy triều, quân Hán từ hai bên sườn núi tràn xuống, mũi tên bắn xuống che khuất cả mặt trời. Chỉ trong nháy mắt, sáu bảy trăm Chu quân mà Sở Ly Hỏa mang theo đã bị tiêu diệt một nửa. Mắt nhìn thấy quân Hán che trời phủ đất xông tới, Sở Ly Hỏa nhổ mũi tên cắm trên vai mình, ánh mắt càng ngày càng điên cuồng, giận dữ.

– Giết!

– Đại Chu cường thịnh!

Sở Ly Hỏa hét lớn một tiếng, hướng đến phía quân Hán mà giết! Cứ một đao lại một đao, những binh lính Hán quân không ai có thể đỡ nổi một đao của gã! Áo giáp của gã ngày càng nhiều máu bắn vào, đại đao của gã rung động liên hồi.

Mười lăm ngàn người vây giết vài trăm người, không hề nương tay. Lúc mà Tôn Huyền Đạo chỉ đạo đội quân chạy đến, binh lính Chu quân chỉ còn lại hai mươi chín người. Hai mươi chín con người này tựa lưng lại với nhau

https://thuviensach.vn

tạo thành một vòng tròn, trên thân thể mỗi người đều trọng thương, toàn thân đầy máu. Dẫn đầu là đội phó Bồi Nhung, trên ngực phải của hắn vẫn còn mũi tên cắm vào, trên cánh tay trái thì có một vết chém sâu tới tận xương, trên đùi lại có một vết thương dài do dao nhỏ cứa đứt, máu không ngừng chảy ra!

Còn người đang ở bên cạnh hắn, toàn thân trúng hơn mười mũi tên, trước sau bị đâm hơn mười mũi thương chính là Sở Ly Hỏa chết mà không ngã, mắt trợn trừng!

Người này nhìn thấy đại đội người và ngựa chiến Chu quân đến, lập tức hô to một câu chấn thiên nộ hống: – Đại Chu cường thịnh!

Đó giống như một lời tuyệt mệnh, Tôn Huyền Đạo cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn ra. Vung tay lên, hai vạn Chu quân như thủy triều xông đến! Bộ hạ dưới trướng Sở Ly Hỏa hơn hai ngàn người ngựa mà chỉ còn lại xương cốt thôi, lúc này tuy rằng chỉ còn lại có mấy người nhưng bất kể thế nào cũng phải cứu họ trở về.

Dường như là bị tiếng gầm lên giận dữ của gã Bồi Nhung Giáo úy của Chu quân gây kinh sợ, dường như là bị thế công của Chu quân hù cho sợ hãi, quân Hán bắt đầu lui lại. Lúc này Tôn Huyền Đạo cho người vọt tới cứu hai mươi chín người kia trở về, lúc này Bồi Nhung Giáo Úy kia không còn chống đỡ nổi nữa, ngã nhào trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Kiếp Sau Gặp Lại

Sở Ly Hỏa không biết mình đã giết bao nhiêu người, cây đại đao trên tay hắn không biết nhuốm máu của bao nhiêu người. Hắn chỉ biết sứ mệnh của mình chính là không ngừng liên tục tiến về phía trước! Thân là tướng quân Đại Chu, quân địch dù có gấp mười, gấp trăm lần thì hắn cũng không có khả năng lùi bước!

Một đao hạ xuống, đem một binh lính quân Hán đầu bổ làm đôi, não bộ và máu trộn thành hỗn hợp theo thân thể mà chảy xuống. Ngay cả một tiếng la cũng không kịp phát ra, tên quân lính người Hán này không kịp một lời cáo biệt thế giới đã ngã xuống. Sau khi tên lính kia ngã xuống, toàn bộ binh lính quân đội nhà Hán đồng loạt hô vang khẩu hiệu "Đại Hán uy võ".

Hai con mắt của Sở Ly Hỏa đều là màu đỏ, không phân biệt được đâu là bạn, đâu là thù nữa rồi, hắn không ngừng vung cây đại đao trong tay, giết chết từng người, từng người một! Một đao, chém bay một lính kị binh của quân Hán, chợt nghe phía sau cách đó không xa có người hô to: – Tướng quân! Ta cản ở phía sau, người hãy mau lui đi!

Sở Ly Hỏa quay lại phía sau nhìn, thấy là một đội phó Chu quân cả người nhuốm huyết đến mức không nhận ra là ai chạy về phía mình. Người này vóc dáng vạm vỡ, nhìn gương mặt đầy máu không đoán ra tuổi, nên cũng không biết người này là ai. Hai ba mươi người tụ tập bên cạnh gã đội phó này cũng đều làm ra vẻ mặt kiên nghị!

Sở Ly Hỏa hướng tới viên đội phó kia hô lớn: – Sở mỗ là tướng quân Đại Chu, có chết cũng không lùi bước. Các người nếu thực sự là những binh sĩ

https://thuviensach.vn

tốt của Đại Chu, thì hãy theo ta mang đao đi giết hết những kẻ tiểu tặc dám cả gan nhục mạ Bệ hạ! Phía trước là núi đao, biển lửa, các ngươi có dám cùng ta xông lên không?

Tên đội phó kia chạy đến bên cạnh Sở Ly Hỏa, lớn tiếng nói: – Tướng quân xem thường ti chức quá! Có gì mà không dám chứ!

Sở Ly Hỏa cười ha hả, giương đao chỉ về phía quân Hán ở phía trước và nói: – Theo ta đi giết chết tướng của quân Hán kia! Giết!

Tên đội phó kia hô to một tiếng: – Giết!

Gã ta dẫn đầu, hướng về phía quân Hán mà tới, Sở Ly Hỏa lớn tiếng khen: – Hảo khí phách! Không hổ là binh sĩ của Đại Chu!

Vừa mới khen dứt lời đã lại thấy tên đội phó kia quay lại, một thanh trường thương như độc long mạnh mẽ hướng lồng ngực hắn mà đâm vào. Nhát thương này quá mức đột ngột, khiến cho thân thủ của Sở Ly Hỏa không kịp phản ứng! Nhát thương kia phập một tiếng đã đâm vào ngực Sở Ly Hỏa xuyên từ đằng trước ra đằng sau.

Sau khi trúng nhát thương này, Sở Ly Hỏa từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, không đứng dậy nổi, tên đội phó kia nhanh tay cầm thương đẩy thân thể Sở Ly Hỏa về phía sau, y hét lớn một tiếng, phát ra sức mạnh thần kì, hai cánh tay không ngờ có sức lực mạnh mẽ, cứ nhằm vào thân thể của Sở Ly Hỏa mà đâm.

Hai mắt Sở Ly Hỏa trợn ngược! Ngàn vạn lần Sở Ly Hỏa cũng không thể ngờ đây là gian tế! Không cam lòng như vậy, hắn cố rống lên: – Ngươi thực ra là ai?

Tên đội phó kia cười lạnh nói:

https://thuviensach.vn

– Ta chính là tướng quân Phủ Viễn quân- Dương Nghiệp của Đại Hán đấy!

Sở Ly Hỏa kêu một tiếng vang vọng cả gầm trời, lửa giận trong cơ thể bộc phát. Con trường đao trong tay hắn được phóng ra ngoài, nhắm thẳng hướng của Dương Nghiệp mà đâm tới! Dương Nghiệp lui về phía sau, một bước nghiêng người sang bên né tránh. Chỉ có điều con trường đao này được phóng đi trong cơn giận dữ của Sở Ly Hỏa, lực đạo vô cùng lớn, tốc độ cũng cực kì nhanh! Dương Nghiệp né tránh hơi chậm, liền bị cây đại đao kia để lại trên đùi một vết rạch dài đang ứa máu.

Thấy Sở Ly Hỏa vẫn dũng mãnh như vậy, quân Hán ở xung quanh nhất tề dùng tên bắn tới. Chỉ trong chốc lát toàn thân Sở Ly Hỏa mũi tên cắm kín. Những mũi tên đâm vào thân thể hắn khiến cho toàn thân hắn gần như biến thành con nhím! Sở Ly Hỏa ngửa mặt lên trời kêu to: – Đại Chu cường thịnh!

Binh lính quân Hán khoảng bảy, tám người tiến lên, dùng trường mâu trong tay đâm loạn trên người Sở Ly Hỏa, chẳng mấy chốc, trên người hắn có đến mười mấy lỗ thủng! Sở Ly Hỏa chợt gào to một tiếng, bổ nhào mạnh về phía trước, hai tay tóm được cánh tay của một binh sĩ quân Hán, tặng lại cho y một cước trên ngực.

Phịch một tiếng, không ngờ một cước này của Sở Ly Hỏa đã làm cho ngực của tên lính Hán kia lõm xuống dưới, kèm theo một thanh âm vỡ vụn của xương. Tên lính Hán kia mềm nhũn mà ngã xuống, nhìn là biết không thể sống được nữa. Quân lính Hán vây quanh thấy vậy liền hô một tiếng, lập tức dùng trường mâu xả giận lên trên người Sở Ly Hỏa!

Sở Ly Hỏa túm được một cây trường mâu, ghim chặt trên mặt đất! Tay hắn đỡ trường mâu, trợn mắt nhìn quân Hán đang vây quanh mình, lập tức cười ha hả. Hắn há miệng, máu trong miệng đỏ thẫm tràn ra, theo khóe miệng mà chảy xuống. Lúc này bản thân hắn trúng hơn mười mũi tên, lại

https://thuviensach.vn

không biết bị bao nhiêu nhát thương đâm vào. Tay vịn chặt cây trường mâu, cười ha hả động lòng trời.

Quân Hán vây quanh Sở Ly Hỏa cẩn thận kiểm tra xem hắn đã thực sự chết chưa thì thấy Sở Ly Hỏa đã ngừng thở. Chỉ có điều hắn chết không nhắm mắt!

Dương Nghiệp cố gắng đứng lên, nhìn vết thương ở chân của mình. Vết thủng cũng rất sâu, máu từng đợt từng đợt theo nhau chảy ra. Y cắn chặt răng, từ trên mặt đất nhặt lên một mũi tên, nhằm đúng ngực phải của mình mà đâm mạnh. Trông thấy hành động của y như vậy, hai mươi tám quân Hán mặc quân phục, lập tức rút đao chém nhau. Hai mươi mấy người lập tức biến thành một đám người máu.

Dương Nghiệp cười ha hả nói: – Đại trượng phu muốn công thành danh toại chỉ nhờ vào hôm nay!

Hai mươi tám binh lính kia tuy rằng trên người toàn là máu tươi, nhưng không một ai nhụt chí. Bọn họ liếc mắt với nhau, không hẹn mà cùng hô to: – Đại Hán uy vũ!

Hai mươi chín con người tựa lưng vào nhau thành một vòng tròn, trong tay cầm vũ khí, vây quanh Sở Ly Hỏa đã chết.

Tận mắt nhìn thấy đại đội của Chu quân đã bị diệt, Trần Viễn Sơn ra hiệu lệnh cho chúng quân lui lại. Dương Nghiệp nhân cơ hội mà ngẩng mặt lên trời hét to một tiếng: – Đại Chu cường thịnh! Ngay lập tức binh lính người Hán đang vây quanh nhanh chóng chạy hết, nhằm hướng Bắc mà rút lui.

Tôn Huyền Đạo phóng ngựa đuổi theo, nhìn thấy tình cảnh vô cùng thê thảm, vốn đã bị đám quân Hán vừa rồi liều chết ngăn cản bọn họ gây rung động tâm can, giờ đây một lần nữa lại kinh hoàng không để đâu hết! Sáu bảy trăm binh lính Chu Quân quyết chiến không lùi, vậy mà số người còn sống sót chẳng qua còn hai mươi mấy người. Hai mươi mấy binh lính Chu

https://thuviensach.vn

Quân này, tuy rằng trên người mỗi người đều mang thương tích nhưng lại liều chết không lùi bước, bảo vệ xung quanh thân thể đã chết của Sở Ly Hỏa!

Hai mươi mấy binh lính trên người đầy máu, bảo vệ Chủ tướng đã chết, cảnh tượng này làm cho lòng người rung động. Nếu không trực tiếp chứng kiến thì không thể tưởng tượng được là cảnh tượng ấy nó bi tráng oanh liệt như thế nào.

Không đợi Tôn Huyền Đạo hạ lệnh, một loạt những thượng tướng của Chu Quân đã xuống ngựa giúp đỡ những binh sĩ bị thương kia. Mà những binh sĩ ấy giống như là được đúc bằng kim loại, muốn kéo cũng kéo không được. Tôn Huyền Đạo trong lòng hiểu được những binh sĩ này đã phải tốn rất nhiều sức lực, trong lòng cũng bị ám ảnh. Nếu như không chữa trị khẩn trương e rằng mạng sống khó giữ. Ông ta ra lệnh cho binh lính thủ hạ vớt hai mươi mấy binh sĩ ra khỏi vũng máu, mấy người mới đủ sức nâng một người mang đi.

Mặc dù là Tôn Huyền Đạo mấy năm nay đã nhân từ, nương tay hơn rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy các binh sĩ dưới quyền của mình liều chết huyết chiến thì trong lòng có chút thù hận! Ánh mắt của con sư tử già nua ấy bỗng lóe sáng, ông ta rút bảo kiếm của mình ra, tiến thẳng về phía trước và hô lớn: – Giết!

Chỉ có một chữ.

– Giết!

Binh lính Chu Quân đồng thanh thét lên một tiếng, giống như dòng nước lũ theo quân Hán mà đuổi theo. Tất cả binh lính quân Hán đều là chạy bộ nên tốc độ không thể nhanh, lại gặp trận truy kích từ phía sau nên bỏ mạng rất nhiều. Chu Quân bị thù hận che kín mắt, đôi môi khát máu biến thành khô nứt, trong lòng chỉ có sự căm giận sôi trào!

https://thuviensach.vn

Phải giết! Giết sạch kẻ thù!

Phía trước, kị binh của Chu Quân gào thét, quơ mã đao và thương nhọn đuổi theo. Quân Hán vốn chỉ dùng chân chạy bộ thì làm sao có thể chạy nhanh như chiến mã được. Nếu cứ truy đuổi như vậy, e rằng chỉ trong vòng một nén nhang thì cũng đuổi giết được người cuối cũng của binh lính nhà Hán, nhưng lúc này, bỗng nhiên từ trong bụi cỏ đứng lên không ít quân Hán, họ hợp lực kéo một dây thừng để chắn chân ngựa.

Kỵ binh công kích, làm thế nào để giảm cường độ?

Không ít quân Hán bị sự xung kích của kị binh Chu Quân làm ngã nhào trên mặt đất theo quán tính, nhưng đội quân kị binh của Chu Quân cũng gặp không ít khó khăn, chiến mã đều quỵ gối, kị binh trên lưng ngựa ngã nhào xuống đất. Trong lúc người ngã, ngựa đổ, bụi đất bay mù mịt.

– Hô!

Một mảnh lao từ trong bụi cỏ, nơi mà hơn năm trăm binh lính quân Hán mai phục chợt lao ra. Từng mũi lao dưới ánh mặt trời lóe sáng, gào thét phi thẳng đến kị binh Chu Quân!

Mấy trăm mũi lao cùng lao ra, ngay lập tức đâm xuyên những tấm áo giáp, một rừng kị binh ngã ngựa. Không ít ngựa chiến bị lao đâm trúng, đều quỵ trên mặt đất. Phía trước mấy trăm tên lính kị binh bị dây thừng ngáng chân ngựa, ngã xuống đất, bị thương không ít. Nhưng chủ yếu là những tên lính kị binh bị rơi ngựa, ngựa chiến mất đi khống chế chạy lung tung vì vậy kị binh phía sau ngay tập tức tốc độ bị chậm lại.

Năm trăm quân Hán kia quan sát tình hình một chút rồi không hẹn mà cùng hô lên: – Huynh đệ! Kiếp sau gặp lại!

Nói xong, năm trăm quân Hán cùng hò hét, tay cầm loan đao đặc chế xông lên phía trước. Bọn họ không tấn công những kị sĩ trên ngựa mà chủ

https://thuviensach.vn

yếu là ra tay với ngựa chiến. Loan đao của bọn họ sắc bén lạ thường, chỉ một nhát chém mà đùi ngựa đứt lìa. Không ít kị binh của Chu Quân đang trên ngựa nhào xuống đất, lập tức bị quân Hán nhào lên dùng loan đao phanh thây.

Hỗn chiến đã ngăn cản sự tiến lên của kị binh, hơn năm trăm binh lính quân Hán dùng máu thịt và thân thể của mình để ngăn cản bước tiến của Chu Quân.

Nhìn thấy quân Hán ở phía trước càng chạy càng xa, lại có không ít kị binh của Chu Quân bị quân Hán chém đứt đùi ngựa ngã xuống mà bỏ mạng. Cao Tấn đi tiên phong cả người đẫm máu, tức giận đến tím mặt, y một đao chém chết một gã quân Hán, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, thì thấy một tên quân Hán đang linh hoạt hướng tới một tên kị binh của Chu Quân mà ra tay, đùi ngựa lập tức bị chém đứt.

Con ngựa chiến gào thét thảm thiết, con ngựa lộn nhào trên không trung rồi té xuống mặt đất, thân thể của nó xoay một trăm tám mươi độ, ầm một tiếng liền ngã lăn trên mặt đất. Tên lính kị binh Chu quân bị ngựa đè ở phía dưới, liền giãy giụa muốn thoát ra. Khi hắn rút được một chân ra thì thấy trước mắt tối sầm lại, kị binh đồng đội phía sau không kịp thu thế đã phi tới trước mặt hắn.

Móng trước của ngựa chiến hung hăng đạp lên ngực của tên kị binh Chu Quân này, chỉ răng rắc vài tiếng, lồng ngực của hắn dường như bẹp dí, một cỗ máu tươi trào ra, tên kị binh này chỉ kịp kêu lên một tiếng, thân hình nằm ngửa trên mặt đất, thậm chí mắt của hắn còn không nhắm lại thì kị binh phía sau đã đến, móng của con ngựa ấy giẫm lên đầu của hắn, bụp một tiếng, một tiếng nổ lớn vang lên đầu của hắn vỡ ra giống như quả dưa hấu bị đập nát!

Mắt hổ của Cao Tấn như muốn nứt ra, y tiến lên, dùng một đao đem binh lính quân Hán chém chết! Sau đó sửa sang lại đội hình kị binh, đem năm

https://thuviensach.vn

trăm quân Hán đang cản đường kia giết sạch, phía trước quân Hán đang tháo chạy nhìn không thấy một ai. Cao Tấn ra lệnh tiến lên, dặn dò bọn thuộc hạ dọn dẹp con đường kia, y vỗ con tuấn mã bên dưới, đi tiên phong hướng phía trước đuổi theo.

Những binh lính quân Hán rút lui dùng thời gian mà các huynh đệ đã lấy tính mạng để kéo dài liều mạng chạy như điên như cuồng. Bọn họ không cần quay đầu nhìn lại cũng đều hiểu một điều rằng huynh đệ mình không ai còn có thể sống sót để trở về. Bọn họ cũng không dám quay đầu nhìn lại, không dám nhìn huynh đệ mình vì mình, vì đất nước, mà chấp nhận bị ngựa giày xéo và hi sinh.

Nhưng tốc độ của người đi bộ thì không thể so sánh được với kị binh. Tuy rằng bọn họ chạy với tốc độ nhanh, nhưng phải mất một khoảng thời gian mới có thể chạy được ba bốn trăm dặm đường. Cũng đã nghe thấy phía sau quân kỵ binh Chu Quân đang hò hét đinh tai nhức óc và vó ngựa đạp ầm ầm.

Mấy trăm binh lính quân Hán phía sau cùng lập tức dừng lại, yên lặng xếp thành ba hàng, cầm cung trong tay, ánh mắt chằm chằm nhìn vào đoàn kị binh Chu Quân đang phi mà bụi mù cả vùng trời. Bọn họ cùng nhau quan sát tình hình, dùng thời gian cuối cùng nhìn kĩ tướng mạo của huynh đệ, sau đó mỉm cười, cùng nói: – Huynh đệ! Kiếp sau gặp lại!

https://thuviensach.vn

ĐẾ TRỤ

Trí Bạch

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Trái Lệnh

Thiên Vương Lĩnh, Hoa Tam Lang đứng ở chỗ cao nhìn xa xa, chỉ thấy quân Hán như thuỷ triều dâng trào tiến về phía họ. Mà ở phía xa, thiết kỵ quân Chu đã cách quân Hán không xa. Khi thấy đằng sau quân Hán bụi đất mù mịt kỵ binh quân Chu đông nghịt, Hoa Tam Lang không khỏi nắm chặt tay!

Quá nhiều, không ngờ quân Chu lại đuổi giết đông như vậy. Chỉ có điều nhiều năm đi theo Lưu Lăng nam chinh bắc chiến như vậy, Hoa Tam Lang đã trở nên hết sức thành thục. Mặc dù lúc này số lượng truy binh quân Chu khiến hắn chấn động, nhưng đồng thời trong lòng hắn lại đang đắn đo làm sao có thể giết lùi đám quân Chu kia.

Xem ra nhân mã quân Chu truy kích so với nhân mã Trần Viễn Sơn còn nhiều hơn, hơn nữa quá nửa là kỵ binh. Bộ binh đang ở trạng thái không tốt cùng với kỵ binh giao đấu, không thắng chỉ bại. Binh lính quân Hán chạy như điên, trước mặt kỵ binh quân Chu đều là mục tiêu sống, căn bản là không có khả năng ngăn cản.

Hiện giờ chỉ có thể sử dụng kế nghi binh, chỉ có thể hi vọng cờ xí bố trí khắp trên núi có thể doạ lùi quân Chu.

Hắn phân phó một chút, ra lệnh tất cả binh lính lên ngựa, chuẩn bị lao xuống ngăn cản quân Chu.

Trần Viễn Sơn chạy một đường như điên, hắn vừa chạy vừa cởi bỏ mũ và áo giáp nặng nề xuống. Mang theo khối giáp như vậy chạy trốn, cho dù không bị kỵ binh quân Chu đằng sau chém chết, cũng sẽ bị mệt chết. Tuy

https://thuviensach.vn

rằng trong tay hắn có mười lăm ngàn nhân mã, nhưng tất cả đều là bộ binh. Đừng nói quân Chu có đủ mấy ngàn kỵ binh, cho dù chỉ có một ngàn kỵ binh từ phía sau xung phong liều chết mình cũng quả thật không có cách ngăn cản rồi.

Phải biết rằng, một trăm kỵ binh trọng giáp bày ra trận hình công kích, hoàn toàn có khả năng bóp nghẹt trận hình bố trí phòng tuyến của đội ngũ bộ binh có số lượng gấp mười lần khiến cho chúng trở nên hỗn loạn. Trận hình phòng ngự của bộ binh, đối với tốc độ tiến lên cực nhanh của kỵ binh trọng giáp thật là yếu ớt giống như một tầng giấy trắng!

Từ xưa đến nay, có rất ít ví dụ bộ binh chiến thắng được kỵ binh. Nhất là trên chiến trường ở thời cổ đại, tính cơ động và lực đánh của kỵ binh được phóng đại vô cùng. Dân tộc du mục ở thảo nguyên của các triều đại sở dĩ có thể đối với nhà nước Trung Nguyên không có tâm lý e ngại gì, chính là bởi vì bọn họ có được đội kỵ binh hùng mạnh. Hung Nô, Đột Quyết, Khiết Đan, sau lại là Nữ Chân, đối với nhà nước Trung Nguyên đều là những mối uy hiếp trí mạng!

Mà người Mông Cổ, lại dựa vào đội ngũ kỵ binh đệ nhất thiên hạ, quét qua khắp Trung Quốc đại lục, mở rộng lãnh thổ đến mảnh đất cuối cùng! Có được một đội ngũ kỵ binh ưu tú, là mơ ước tha thiết của những kẻ làm tướng. Dù là lúc bắt đầu thời kỳ chiến tranh hiện đại, thời điểm vũ khí nóng đã chiếm vị trí chủ đạo, vẫn không thể khinh thường thực lực của kỵ binh, mãi cho đến khi cơ giới hoá vũ khí trang bị cho bộ binh, vị trí của kỵ binh mới dần dần phai nhạt trong các giai đoạn lịch sử.

Mặc dù vậy trong chiến tranh thế giới thứ hai, trên chiến trường vị trí của kỵ binh vẫn không thể nghi ngờ. Dã chiến của vương giả chính là kỵ binh. Mà tuyến phòng ngự của vương giả, lại là trọng giáp bộ binh. Đối mặt với trận hình bố trí hoàn hảo của trọng giáp bộ binh, ngay cả kỵ binh nhẹ cũng đều không thể làm gì. Trừ phi là phối hợp bố trí kỵ binh trọng giáo và kỵ binh trọng giáp, nếu không chỉ dựa vào đội ngũ kỵ binh bình thường rất

https://thuviensach.vn

khó có thể phá bỏ được trận địa phòng ngự bộ binh trọng giáp dày đặc của đối phương. Mà bởi vì chi phí để tạo ra một đội trọng giáp kỵ binh rất cao, vả lại tính cơ động của trọng giáp kỵ binh quá kém, ở triều Tuỳ Hậu liền dần dần bị bỏ qua.

Ở thời Đường hưng thịnh, trọng giáp kỵ binh mới lại lần nữa xuất hiện trên chiến trường, tuy nhiên số lượng cũng không nhiều lắm.

Thấy Trần Viễn Sơn mang theo hơn một vạn binh sĩ mặc quân phục màu đen, hoà vào đội ngũ chiến kỳ Đại Hán màu đỏ như thuỷ triều lui về, đa phần đã qua Thiên Vương Lĩnh, đội sau cùng vẫn còn ở tại cốc khẩu, mà phía sau kỵ binh quân Chu đuổi theo đã cách bọn họ chưa đầy 500m rồi.

Hoa Tam Lang tay nắm chặt binh khí của mình, bởi vì dùng sức quá nhiều, mà khớp xương của hắn đã trở nên trắng bệch. Hắn đã ba lần bắt buộc chính mình đè xuống kích động muốn lên ngựa giết địch, đã giơ thiết thương lên nhưng lại một lần nữa hạ xuống. Binh lính phía sau cũng sốt ruột cùng hắn, nếu không phải Hoa Tam Lang ngăn cản, chỉ sợ ba ngàn kỵ binh dưới trướng hắn đã không kìm nổi đi xuống rồi.

Nhưng, hắn nhất định phải đợi, chỉ có để kỵ binh Hậu Chu tới phía dưới Thiên Vương Lĩnh, sau đó từ trên sườn núi tấn công xuống dựa vào ưu thế địa thế mà tăng độ mạnh tấn công. Nhóm thân binh đứng sau Hoa Tam Lang, đôi mắt lo lắng ánh mắt không dời khỏi đám người liều mạng chạy trốn phía dưới và khuôn mặt chuyển hoá của Hoa Tam Lang, thân binh đứng bên cạnh Hoa Tam Lang có thể nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của tướng quân, còn mím môi thật chặt.

Thấy ở phía trên cốc khẩu, bộ binh quân Hán cuối cùng đã bị kỵ binh quân Chu đuổi tới phía sau. Tướng lĩnh kỵ binh quân Chu dẫn đầu giơ cao dao bầu, cùng với độ cong của dao bầu xoẹt vào giữa không trung một đường, sau đó trảm tung đầu bộ binh quân Hán lên! Nữa mảng đầu bị dao

https://thuviensach.vn

bầu trực tiếp bổ rơi, cách xa như vậy, mà bọn Hoa Tam Lang ở trên sườn núi cao vẫn có thể nhìn thấy một chút máu đỏ nở rộ giữa không trung!

– Tướng quân!

Một Thiên tướng tiến lên một bước, ánh mắt vội vàng kêu lên một tiếng.

Hoa Tam Lang cắn chặt răng, không nói gì. Thiên tướng kia thấy Hoa Tam Lang không trả lời, vốn định giục tướng quân xuất chiến nhưng hắn lại không nói ra lời. Bởi vì, hắn thấy được tâm tình trong ánh mắt Hoa Tam Lang cũng giống như bản thân mình, chính là bức thiết. Nhưng mà, Hoa Tam Lang lại chậm chạp không chịu hạ lệnh công kích.

Một đội trưởng nhìn thấy càng ngày càng nhiều quân Hán bị kỵ binh quân Chu chém giết, hắn hung hăng nắm tay đập mạnh vào tảng đá bên cạnh. Da tay bị rách ra, máu trên tay nhỏ xuống từng giọt. Mà hắn lại không cảm thấy một tia đau đớn, bởi vì tim hắn đau hơn!

– Tướng quân! Vì sao còn chưa hạ lệnh!

Đội trưởng này nhìn Hoa Tam Lang, trong ánh mắt hiện lên tia khẩn thiết sâu sắc.

Hoa Tam Lang vẫn không trả lời, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cuộc chiến phía dưới. Không ai phát hiện, hắn lại một lần nữa nắm chặt thiết thương của mình, đến cuối cùng lại không giương mũi thương lên.

Rốt cục, ba bốn ngàn kỵ binh quân Chu và bộ binh quân Hán liên kết lại với nhau, quả thực trong mắt bọn hắn bây giờ bộ binh không ngừng chạy trốn thực sự không khác gì so với những ngọn cỏ trên mặt đất kia, chỉ khác một điều là chém cây cỏ thì sẽ không có máu đổ. Binh lính quân Hán từng người từng người kêu thảm rồi ngã xuống, lúc bọn họ chết trong lòng nhất định là tràn đầy sợ hãi?

https://thuviensach.vn

– Tướng quân! Hạ lệnh đi!

– Tướng quân! Hạ lệnh đi!

Thiên tướng, Thiên tổng, Bách tổng, Đội trưởng, từng người từng người bước đến vây quanh Hoa Tam Lang, tay nắm chặt, trong mắt dưng dưng dòng lệ nóng bỏng không ngừng thúc giục Hoa Tam Lang. Trong khi đó, người này lại biến thành một pho tượng Phật ý chí sắt đá, vẻ mặt nghiêm túc, không nói một lời.

Hoa Tam Lang đang đợi, hắn ở đây chờ thời điểm quân Chu buông lỏng cảnh giác. Hắn nhìn thấy rất rõ ràng, mặc dù một đội kỵ binh quân Chu rất lớn đang đuổi giết bộ binh quân Hán, bất quá vẫn có trên dưới ngàn kỵ binh đang kéo tới ở phía sau. Bởi vì quân Chu cũng biết rõ, đối với quân mai phục mà nói địa điểm tốt nhất không phải là sườn núi Ngư Long, mà là Thiên Vương Lĩnh!

Nếu quân Hán có thể để một đội quân trên một vạn người mai phục ở sườn núi Ngư Long thần không biết quỷ không hay, thì ai có thể khẳng định ở trên Thiên Vương Lĩnh không có quân Hán mai phục? Đại đội bộ binh của quân Chu ở rất xa phía sau, nếu lúc này trên Thiên Vương Lĩnh có quân Hán mai phục, hơn bốn nghìn kỵ binh quân Chu đi trước này mà nói chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Đối mặt với sự đề phòng của kẻ địch, hiện tại nếu Hoa Tam Lang lao xuống cũng không chiếm được nhiều ưu thế! Một khi bị kỵ binh quân Chu ngăn chặn, và đại đội bộ binh quân Chu từ phía sau đuổi tới mà nói, ba ngàn kỵ binh dưới tay hắn chỉ sợ một người cũng không thoát được. Mà Hoa Tam Lang không phải sợ chết, hắn sợ chính là nếu mình lao xuống không những không cứu được bộ binh chạy phía trước, hơn nữa còn phải hy sinh thêm ba ngàn kỵ binh!

Đối với Bình Nam quân bây giờ mà nói, kỵ binh quá quan trọng!

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, sau khi có ít nhất bốn năm trăm bộ binh quân Hán bị kỵ binh quân Chu chém giết, rốt cục đội ngũ kỵ binh quân Chu phụ trách canh gác phía sau nhịn không được. Nếu công lao đều bị người phía trước đoạt hết, đội kỵ binh phía sau như bọn họ liền oán giận rồi. Tướng quân phụ trách việc chỉ huy đội kỵ binh cảnh giới này nhìn thấy phía trước bộ binh quân Hán thương vong, đoán chừng trên Thiên Vương Lĩnh cũng sẽ không có quân Hán mai phục rồi.

Kỵ binh quân Chu giống như bầy sói xông tới bầy cừu chém giết, nếu có quân Hán mai phục đã sớm lao xuống rồi. Thuộc hạ không ngừng thúc giục, tướng lĩnh quân Chu rốt cục cắn chặt răng, vung đao mang theo hơn một ngàn kỵ binh xông tới!

Hoa Tam Lang vung tay kêu lên: – Lên ngựa!

Đã sớm mang theo hoả khí ngay lập tức kỵ binh quân Hán đều nhảy lên ngựa, đợi một tiếng ra lệnh của tướng quân. Hoa Tam Lang xoay người gọi một gã thân binh nói: – Đi, đuổi theo Trần chỉ huy sứ, nói cho hắn biết ta không thể giúp hắn ngăn cản quân địch! Để hắn điều chỉnh đội hình, ba ngàn con chiến mã đang ở trong sơn cốc, để hắn nhanh chóng tách ra tới lấy!

Ngay sau đó, Hoa Tam Lang chỉ bảo thân binh khác nói: – Đi nói với Triệu Nhị tướng quân, để hắn hành sự theo như phân phó của Vương gia!

Nhìn hai thân binh đi xa, ánh mắt Hoa Tam Lang nghiêm nghị nói: – Có phải các ngươi hận ta không lập tức hạ lệnh đi giải cứu quân mình không? Có phải đang trách ta trơ mắt nhìn huynh đệ của mình bị chết trận mà vẫn thờ ơ không? Ta nói cho các ngươi biết! Ta còn gấp hơn các người! Nhưng trên chiến trường, không chấp nhận được sự kích động của ta và các ngươi!

Hoa Tam Lang chỉ ra khói bụi nơi xa nói: – Nhìn thấy nơi đó không?

https://thuviensach.vn

Mọi người nhìn sang phía hắn chỉ, bên kia bụi mù đầy trời, tất nhiên là đại đội nhân mã của quân Chu đến rồi. Mười mấy tướng lĩnh nhìn đến nơi đó, không hiểu Hoa Tam Lang có ý gì.

– Ở nơi đó, tất nhiên có Đại tướng quân Chu, thậm chí có thể là Chủ soái quân Chu Tôn Huyền Đạo! Hiện tại, các ngươi có dám cùng ta đi chém gãy soái kỳ của quân Chu, lấy đầu Thống soái quân Chu để báo thù cho các huynh đệ đã chết hay không!

Tất cả mọi người đều ngẩn ra một chút, lập tức phát ra một trận hô to: – Giết!

Thiên tướng Lương Thuận lớn tiếng nói: – Có gì mà không dám!

Hoa Tam Lang nói: – Các ngươi đều có dũng khí như vậy, chúng ta liền qua đó giết chết bọn chúng báo thù thay cho các huynh đệ! Chỉ cần có thể giết chết Chủ soái quân Chu, quân Chu tất nhiên sẽ đại loạn! Nhưng các người phải biết rằng, ở đó chắc chắn không dưới mấy vạn quân Chu, chúng ta bây giờ chỉ có ba ngàn kỵ binh, nếu không thể giết được chúng thì chỉ có thể toàn quân đều bị giết!

Lương Thuận ôm quyền nói: – Tướng quân! Hạ lệnh đi! Dưới trướng tướng quân không có ai ẻo lả, chỉ cần có thể một trận chiến giết chết Chủ soái quân Chu, có chết thì cũng có sao?

Hoa Tam Lang ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng: – Tốt! Các huynh đệ! Theo ta xuống núi, xuống tay đại sát đi nào!

Ba ngàn kỵ binh theo mặt khác của triền núi vọt xuống, chỉ để lại một trăm người ở lại trông coi ngựa. Hoa Tam Lang gương mẫu dẫn đầu, mang theo kỵ binh hướng phía đại đội nhân mã quân Chu mà lao tới.

Theo sườn núi Ngư Long đến Thiên Vương Lĩnh tuy rằng khoảng hơn mười dặm, hiện giờ Thiên Vương Lĩnh tiếng la hét rung trời, kỵ binh quân

https://thuviensach.vn

Chu lo lắng đã lọt vào trận địa mai phục phía trước rồi, Hoa Tam Lang tin tưởng, trong tay mình tuy rằng chỉ có chưa đầy ba ngàn kỵ binh, nhưng chỉ cần vận dụng được hết, đương nhiên cũng tạo cho quân Chu thiệt hại nặng nề.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Đảo Loạn Thái Nguyên
Chương 2: Huynh Đệ Nghị Sự
Chương 3: Nội Bộ Nổi Loạn
Chương 4: Công Thành Cung Vang
Chương 5: Phá Thành Giết Người
Chương 6: Chính Thái Đại Điện
Chương 7: Hoàng Thượng Vạn Tuế
Chương 8: Mỹ Nhân Hầu Tắm
Chương 9: Tam Tuyên Thánh Chỉ
Chương 10: Lư Thị Ngọc Châu
Chương 11: Xử Theo Gia Pháp
Chương 12: Con Đường Gian Khổ Phía Trước
Chương 13: Loạn Đảng Của Thái Tử
Chương 14: Ngăn Cản Xe Chở Tù Nhân
Chương 15: Bộ Hạ Cũ Nhạc Kỳ Lân
Chương 16: Rút Dây Động Rừng
Chương 17: Ẩn Giấu Thiên Ảnh Vệ
Chương 18: Thần Y Cứu Người
Chương 19: Toàn Thân Tử Khí
Chương 20: Tác Dụng Tuyệt Vời Của Gia Pháp
Chương 21: Người Đàn Ông Đến Từ Đại Đồng
Chương 22: Lôi Sơn Chùy
Chương 23: Ca Là Nghĩ Thế Nào Đây?
Chương 24: Giết Gà Dọa Khỉ
Chương 25: Có Ý Tứ
Chương 26: Huynh Đệ Đồng Lòng?
Chương 27: Tiên Duyên Nhân Gian
Chương 28: Sau Không Gặp Lại Nữa

https://thuviensach.vn

Chương 29: Độc Xà Nhất Kiếm
Chương 30: Chạy Đua Với Tử Thần
Chương 31: Thức Tỉnh
Chương 32: Tư Mã Luật Và Bùi Hạo
Chương 33: Nữ Tì Hùng Mạnh
Chương 34+1: Chu Diên Công (1)
Chương 34+2: Chu Diên Công (2)
Chương 35+1: Lại Trị Thông Giám (1)
Chương 35+2: Lại Trị Thông Giám (2)
Chương 36: Tiến Cử
Chương 37: Vung Lên Đồ Đao
Chương 38: Áo Trắng Như Tiên
Chương 39: Sự Kiện Đánh Phá Cướp Bóc Đáng Khiển Trách
Chương 40: Người Nào Uy Phong Hơn?
Chương 41: Kẻ Xúi Giục
Chương 42: Lựa Chọn
Chương 43: Anh Hùng Không Cứu Người
Chương 44: Vì Nước Tán Gái
Chương 45+1: Thử (1)
Chương 45+2: Thử (2)
Chương 46: Kẻ Giết Người
Chương 47: Lạt Mềm Buộc Chặt
Chương 48: Một Cặp Xứng Đôi
Chương 49+1: Thần Y Không Thông Minh (1)
Chương 49+2: Thần Y Không Thông Minh (2)
Chương 50+1: Vương Tiểu Ngưu Đã Trải Qua (1)
Chương 50+2: Vương Tiểu Ngưu Đã Trải Qua (2)
Chương 51: Phỏng Đoán Chân Tướng
Chương 52: Ấm Áp, Mềm Mại
Chương 53: Nói Chuyện Đàng Hoàng
Chương 54: Trận Đấu Thư Hùng
Chương 55: Nắm Chắc Phần Thắng

https://thuviensach.vn

Chương 56: Ôm Cây Đợi Tặc
Chương 57: Vô Cùng Khẩn Cấp
Chương 58: Đại Tướng Quân Vương
Chương 59: Tiểu Nhân Cáo Trạng
Chương 60: Điều Binh
Chương 61: Khiển Tướng
Chương 62+1: Khách Đến
Chương 62+2: Khách Đến (2)
Chương 63: Kỳ Tư Diệu Tưởng Chu Diên Công
Chương 64: Mong Vương Gia ThàNh ToàN!
Chương 65: Trần Tử Ngư Là Thế
Chương 66: Nhiếp Thị Huynh Đệ
Chương 67: Bỏ Chạy
Chương 68+1: Ngu Ngốc (1)
Chương 68+2: Ngu Ngốc (2)
Chương 69: Vận Mệnh Bi Thảm Của Tạ Đại Thiện Nhân
Chương 70: Đùa Giỡn?
Chương 71: Có Khách Đến
Chương 72: Nhà Có Con Gái Tốt
Chương 73: Bồi Thường Cho Ta!
Chương 74: Mùa Xuân Đầu Tiên
Chương 75+1: Năm Trăm (1)
Chương 75+2: Năm Trăm (2)
Chương 76: Nữ Nhân Gan To Bằng Trời
Chương 77: Chia Quân
Chương 78+1: Trêu Trọc Hắn Chơi (1)
Chương 78+2: Trêu Trọc Hắn Chơi (2)
Chương 79: Ngươi Đi Chết Đi
Chương 80: Loạn Phủ Viễn Quân
Chương 81+1: Thanh Lý Môn Hộ (1)
Chương 81+2: Thanh Lý Môn Hộ (2)
Chương 82: Rối Bời

https://thuviensach.vn

Chương 83+1: Chu Thế Tông (1)
Chương 83+2: Chu Thế Tông (2)
Chương 84+1: Lâm Trận Trảm Tướng (1)
Chương 84+2: Lâm Trận Trảm Tướng (2)
Chương 85: Con Đường Đế Vương Của Sài Vinh
Chương 86: Chiến Đấu Đến Chết Lặng
Chương 87+1: Một Chết Một Thương (1)
Chương 87+2: Một Chết Một Thương (2)
Chương 88: Nguy Cơ Trùng Trùng
Chương 89: Tuyệt Đối Không Được Vứt Bỏ
Chương 90+1: Chém! (1)
Chương 90+2: Chém! (2)
Chương 91+1: Vi Hành? (1)
Chương 91+2: Vi Hành? (2)
Chương 92: Đại Thắng
Chương 93+1: Phân Doanh (1)
Chương 93+2: Phân Doanh (2)
Chương 94: Tai Bay Vạ Gió
Chương 95: Khâm Sai Đến
Chương 96: Bức Họa
Chương 97: Xúc Tiến Dậy Thì
Chương 98: Phan Tráng Sĩ
Chương 99: Hôn
Chương 100: Không Ngoài Dự Liệu
Chương 101: Bố Cục
Chương 102: Chửi Bậy
Chương 103: Mai Phục
Chương 104+1: Huyết Chiến (1)
Chương 104+2: Huyết Chiến (2)
Chương 105+1: Hai Mươi Chín Người (1)
Chương 105+2: Hai Mươi Chín Người (2)
Chương 106: Kiếp Sau Gặp Lại

https://thuviensach.vn

Chương 107: Trái Lệnh

https://thuviensach.vn